

Giới thiệu Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú tóm tắt: Thiên sư xuyên qua dị giới, làm cường đại nhất chương giáo, triệu hoán dị thú!

Thả xem một thể hệ thiên sư như thế nào ở dị giới từ linh bắt đầu, dẫn dắt dị thú, viết cao chót vót!

(đại khái hơn ba mươi chương, lục chương môn triệu hoán dị thú kỹ năng thấp sáng.

~~~~~

“Năm sau năm bốn mạng, ngươi đem có một hồi đại tai, tránh không khỏi đó là một hồi kinh thế truyền kỳ, trốn đến quá, đó là cả đời tâm thường vô vi.”

~~~~~

Tôi hiện tại, hẳn đã không có như vậy thiên chân, rốt cuộc ý thức được, chính mình khả năng thật sự tới rồi một cái hoàn toàn xa lạ nước khác.

Mà ở này nước khác trung, tựa hồ mỗi người đều có thể phi thiên độn địa, giống thiên sư lại không phải thiên sư.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp nạn Thiên Sư

Tiểu thuyết:Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh là cái Thiên Sư, chuyên môn bất quý cái loại này, năm trước mới từ đại học hạng ba tốt nghiệp, một tốt nghiệp liền con kế nghiệp cha, làm nổi lên chuyên trách bất quý trừ uế hoạt động.

Hôm nay, Lục Tranh tiếp một đơn đại sống, đối thủ là cái tu hành ngàn năm uống mạng lệ quý.

Từ Đa Thị đuổi tới Du Thị, kéo dài qua hai cái tỉnh thị, Lục Tranh rốt cuộc đuổi theo ngàn năm lệ quý cái đuôi, nhất cử đem chi đánh cho trọng thương, đang muốn cấp quý một đòn trí mạng, lại ngoài ý muốn tạo ngộ thiên lôi mưa to.

Lệ quý đào tẩu, Lục Tranh phấn khởi tiến lên, pháp lực dùng hết, nửa đường đoạt một giá thành thị việt dã, lấy một trăm mã tốc độ nửa nhân nhả mà tiếp tục đuổi theo.

Đương xe chạy đến một tòa xanh ngắt núi sâu, xuyên qua đường hầm thời điểm, Lục Tranh trong đầu, mạc danh hiện ra một cái đoán mệnh lão người mù nói.

“Ngươi cả đời này cùng sơn kết duyên, cũng cùng sơn thành kiếp, quá sơn đương bá sơn, thấy sơn đương tránh sơn, nếu không tất có sau họa.”

Tên hiệu Thiên Cơ Từ mất mù thần côn, lúc ấy liền cùng uống lộn thuốc giống nhau, hành vi khiêu thoát, quơ chân múa tay. Lục Tranh nếu không phải xem tại đây lão thần côn là chính mình nửa cái đồng hành phân thượng, lập tức liền phải vận gãy cổ hấn.

Lão thần côn lại còn không biết may mắn, ở Lục Tranh xoay người liền đi đồng thời, thần thần bí bí bỏ xuống một câu tới.

“Năm sau năm bốn mạng, ngươi đem có một hồi đại tai, tránh không khỏi đó là một hồi kinh thế truyền kỳ, trốn đến quá, đó là cả đời tâm thường vô vi.”

“Ta nghe ngươi ở đánh rầm!”

Lão thần côn lời mở đầu không đáp sau ngữ, lời nói gian tự mâu thuẫn, Lục Tranh căn bản không để trong lòng.

Cũng không biết vì sao, hôm nay bất chợt nhớ tới chuyện này tới.

Lục Tranh nhú mày, nắm chặt tay lái, âm thầm quyết định làm xong này đơn, liền trở về bắt lấy lão thần côn hảo hảo nói chuyện thơ từ ca phú cùng nhân sinh triết học, không cầu đối phương có thể thay đổi triệt để một lần nữa làm người, ít nhất trước đem ngôn ngữ biểu đạt năng lực đề cao một đầu đầu. Hoặc là đuổi ở năm bốn mạng phía trước đem người lạng lẽ cấp xử lý, cũng là một loại không tồi giá trị lựa chọn.

“Rống!”

Điềm xấu tiếng hô đột nhiên từ đường hầm bốn phía chậm rãi truyền ra, giống như là có cái gì thượng cổ mãnh thú từ núi sâu trung thoát ra nhà giam.

Lục Tranh tự là bất động.

Phía trước mấy chục mét chỗ chính là đường hầm xuất khẩu, ánh sáng càng lúc càng lớn, ầm ầm có lệ quỷ rít gào, cùng với sấm sét ầm ầm.

Trong không khí ầm ầm một cỗ xe động bất an, đại địa ở ầm ầm ầm lẫn lộn.

Lục Tranh lái xe gia tốc, chớp mắt liền xuyên qua xuất khẩu, giương mắt vừa thấy, lại bị chợt dừng lên một đạo cường quang đâm bị thương đôi mắt.

Mà cường quang sau lưng, tựa hồ có cái gì khổng lồ đã thủ hình đáng chợt lóe mà qua.

Tạm thời mất đi thị lực thời điểm, Lục Tranh thực bình tĩnh, tay cầm tay lái, eo bối thẳng thắn, toàn thân vận chuyển trọng lại trở về tinh thuần pháp lực, chân nhấc ga một đường rút cuộc.

Nửa đường, bánh xe xóc nảy một chút, lại lúc sau đó là một đường đường bằng phẳng, càng khai càng nhanh.

Lục Tranh đánh giá chính mình khai ra hơn mười dặm, tầm mắt rút cuộc chậm rãi khôi phục.

Mà hắn hoàn toàn thấy rõ ràng đồ vật ánh mắt đầu tiên, ánh vào đó là chính mình sở điều khiển thành thị xe việt dã xe đầu trình một đạo mỹ diệu đường parabol, tự thượng đi xuống hoàn mỹ rút xuống.

Thân xe tùy theo kịch liệt một điện, Lục Tranh đầu thiếu chút nữa đụng vào xe đỉnh, không rảnh lo trong bụng đột nhiên mà khởi mạt danh quận đau, liền bị trước mắt thế giới cấp sợ ngây người!

Khiếp sợ trung Lục Tranh, căn bản không nghe được thân xe rơi xuống đất khi thật lớn đánh sâu vào thanh, cũng không có nghe được xe cái đáy “Tỉ tách” lậu du thanh.

Lục Tranh thị lực có thể đạt được, là một đám mắt bộ run rẩy đôi mắt đăm đăm hình thái khác nhau người, cầm trong tay đủ loại kiểu dáng hung khí, ăn mặc tay áo xà cạp kính trang cổ y, cả người tím máu vây quanh ở cùng nhau.

Mà trên mặt đất, có chút vết máu đã khô cạn, có vết máu còn thực mới mẻ thậm chí mạo hiểm nhiệt khí, mấy cỗ hình người thi thể tàn phá chồng chất ở bên nhau.

Lục Tranh xoa nhẹ đôi mắt lại xem, rút cuộc xác định kia đôi mở ra trên mặt đất thi thể thật sự thuộc về người sống, mà không phải ma quỷ, ít nhất không lâu trước đây này đó thi thể vẫn là sống sờ sờ người.

“Cư nhiên gặp phạm tội hiện trường phát sáng trực tiếp!”

Lục Tranh trong óc đã nổ tung nôi, bắt đầu nhanh chóng tự hỏi cùng người đánh lộn cùng cùng quỷ đánh lộn rút cuộc có gì khác nhau,

nhưng trên mặt vẫn như cũ duy trì một trương bình tĩnh diện than mặt.

Hắn thật sự là không hiểu được, lúc này hắn là dùng cái gì biểu tình tới đối mặt một đám lấy xem bệnh tâm thần ánh mắt nhìn chính mình kẻ phạm tội.

Kẻ phạm tội trung một cái cảm y hoa phục tuổi trẻ công tử ca, đẩy ra bên cạnh mấy cái hộ vệ, híp mắt trên cao nhìn xuống nói:

“Nơi nào tới đã chiêu số tán tu? Cười cái hình thù kỳ quái dị thú liền dám tùy tiện tiện thiện sấm người đại gia ta chiến đấu vòng!”

“Người tới a! Trước đêm này đã chiêu số cho ta sát lạc!”

Lục Tranh chưa minh bạch kia công tử ca trong miệng bô bô rút cuộc đang nói chút cái gì, liền thấy một đám thần sắc dữ tợn tay nắm công tử ca phía sau trào ra, bô nhào vào xe việt dã trước mặt, nhắm ngay xe việt dã liền chém.

“Rầm!”

Có tay nắm một đạo thọc nát trước chắn phong pha lê, càng muốn thẳng đảo hoàng long đâm thủng thượng ở chính lăng trung Lục Tranh đầu.

Nghìn cân treo sợi tóc hết sức, Lục Tranh bỗng nhiên một chương chụp toái xe nóc, giống điều cá lớn ra biển, đúng lúc nhảy ra tới.

Nơi xa kia công tử ca vừa thấy này đã chiêu số ra về còn có vài phần cân lượng, lập tức tới hứng thú, không màng bên cạnh hộ vệ ngăn trở, hướng mà liền lên đây.

Phía sau hộ vệ muốn đuổi theo, lại bị rút cuộc xem diễn xem đủ rồi nhớ tới muốn đánh lộn mặt khác một bát người ngăn trở, hai bên thoáng chốc chiến

đến khó xá khó phân.

Lục Tranh chỉ thấy công tử ca lệ chường đảo qua, thế nhưng mang ra ba trượng cao màu lam ngọn lửa, xì một tiếng, ngọn lửa mang theo đuôi dài, đốt tới Lục Tranh trước mặt.

Lục Tranh kinh hãi, không nghĩ tới này kẻ phạm tội đầu mục cũng là một người Thiên Sư, hấn cấp tốc đánh cái pháp quyết, muốn triệu hồi ra một con thủy quỷ tạm thời ngăn cản, nhưng không nghĩ tới, thời khắc mấu chốt, hấn pháp thuật cư nhiên không linh!

Còn hảo thời khắc mấu chốt, Lục Tranh né tránh công năng còn không có lùi lại.

Chỉ thấy Lục Tranh dứt khoát trọng tâm một oai, thân thể ngã xuống đất, biến thân lẫn đưa hồ lô, dùng lẫn cấp tốc lẫn ra ngọn lửa vòng vây, cũng lẫn ra xe việt dã phạm vi hơn mười nề phạm vi.

“Ha! Ngươi còn dám.....” Trốn!

Công tử ca giận dữ, “Trốn” tự còn không có xuất khẩu, liền phải một cái nhảy lên, lại lần nữa vọt tới Lục Tranh trước mặt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bị tay đâm chém đến không sai biệt lắm liền thừa cái dàn giáo, lại bị công tử ca lấy lam hỏa vây quanh một vòng xe việt dã rốt cuộc bão nổi, oanh mà một tiếng thiêu đốt lên.

Công tử ca cùng với thủ hạ của hấn đều bị thiêu đến sừng sốt, cũng không có ở trước tiên tránh né.

Có tay đâm nói thầm, nói: “Này dị thú còn mang phun hỏa? Nên sẽ không rất là cao cấp đi?”

Một cái khác tay đâm còn lại là châu mây, nói được có điểm do dự, nói: “Ta xem này dị thú có chút quý dị, lưu huyết cư nhiên là màu đen, hơn nữa không dài thịt.”

Mà cách đó không xa Lục Tranh, nghe vậy đôi mắt trừng lớn, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, tức khắc xì xì lại lần nữa biến thành hồ lô, không muốn sống mà hướng xa hơn chỗ tiếp tục quay cuồng.

Cơ hồ liền ở đồng thời, “Phanh” một tiếng vang lớn, xe nổ mạnh.....

Thật lớn lực đánh vào đem Lục Tranh ném đi bay lên trời không, sau đó bỗng nhiên rơi xuống đất.

Lục Tranh bất hạnh cái ót chằm đất, đương trường chết ngất qua đi.

Cũng không biết hôn mê bao lâu.

Thẳng đến Lục Tranh bị một trận đau nhức thứ tình, vừa mở mắt liền cảm thấy toàn thân xương cốt đều tán giá giống nhau, càng không xong chính là, hấn phát hiện chính mình pháp lực hoàn toàn biến mất, không chỉ có triệu không ra quỷ nô, ngay cả phun cái hỏa phun cái thủy cũng không được.

Luôn mãi thực nghiệm chỉ là kiên định pháp lực quả nhiên hoàn toàn biến mất kết quả, Lục Tranh lòng có thấp thỏm, đục lỗ chung quanh, chỉ thấy xe nổ mạnh hài cốt, linh tinh vài giờ chiếu vào cháy đen mặt đất, mà khoảng cách hài cốt không xa địa phương, số cụ tiêu thi thảm không nỡ nhìn mà nát đày đất.

Liền ở Lục Tranh cách đó không xa, may mắn còn tồn tại hai mươi mấy người sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run, liền cùng tận thế giống nhau.

Đối lập hai phương nhân mã rốt cuộc không rảnh lo đao kiếm chém giết, một phương liều mạng hướng lúc trước cảm y công tử ca đứng thẳng địa phương chạy như điên, một phương run rẩy mà quay đầu lại, nhìn phía giữa đứng dậy Lục Tranh.

Có người run giọng nói: “Ngươi! Ngươi ngươi! Ngươi thế nhưng giết lam công tử! Âm Quỷ Môn sẽ không bỏ qua ngươi!”

Lời này tựa hồ từng giọt tiến quay cuồng chảo dầu thủy, hiện trường không khí đột biến, ôm chặt cảm y công tử tàn thi hơn mười thủ hạ, oanh mà xoay người.

Mà Lục Tranh đã sớm lòng bản chân mặt du trốn.

Nhưng pháp lực hoàn toàn biến mất Lục Tranh, căn bản không phải bị phần cùng sợ hãi đan xen Âm Quỷ Môn môn nhân đối thủ, không bao lâu đã bị đối phương đuổi theo, mắt thấy liền phải đương trường bị mất mạng, lại thấy trời giáng tường vân, một đạo bóng trắng phiêu nhiên hạ xuống.

Người đến là cái râu bạc lão nhân, trường bào tay dài, hạc phát đồng nhan, thập phần tiên khí, lời nói cũng là chính nghĩa凛凛 nhiên.

“Rõ như ban ngày dưới, há dung ma tu càn rỡ?!”

Tức khắc, thiên ngoại bạch quang đại tác phẩm, giáng xuống mấy đạo Bạch Vân Thủy Thú, ngửa mặt lên trời hét dài, lẹ xep chạy vội, đảo mắt liền đem kêu thảm thiết Âm Quỷ Môn môn nhân bao phủ.

Lão nhân quay đầu lại, lại là không thấy Lục Tranh thân ảnh.

“Đáng tiếc.”

Trong mắt xẹt qua một mặt tiếc hận, lão nhân thở dài bay đi, mà Lục Tranh cũng không nơi xa một chỗ rừng rậm bụi cỏ trung đi ra.

Vô luận đối phương là người hay quỷ, tìm kiếm một người, dựa vào căn bản đó là đối phương chung quanh khí tràng. Nếu là khí tràng toàn vô, đối phương tự nhiên thăm không đến Lục Tranh tung tích.

Kéo xuống trên người ẩn nấp phù, Lục Tranh nhủ mảy.

Lá bùa ở không trung thiêu đốt, vì lượng ánh lửa chiếu rọi ra Lục Tranh ánh mắt gian một mảnh thâm trầm.

Tôi hiện tại, hẳn đã không có như vậy thiên chân, rốt cuộc ý thức được, chính mình khả năng thật sự tới rồi một cái hoàn toàn xa lạ thế giới khác.

Mà ở này thế giới khác trung, tựa hồ mỗi người đều có thể phi thiên độn địa, giống Thiên Sư lại không phải Thiên Sư.

Giống vừa mới vị kia bạch y lão giả, có thể nói Thiên Sư giới trung tông sư cấp bậc.

Nhưng không xong chính là, đối mặt này đó cường đạo, hẳn lại mặc danh pháp lực hoàn toàn biến mất.

Lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là xa lạ, chứng kiến đều là huyền huyền, ai biết vừa mới mới cứu chính mình một mạng lão nhân, có thể hay không quay người lại liền hướng chính mình tâm oa tử thượng thọc một đao.

Cho nên Lục Tranh quyết định, dựa người không bằng dựa vào chính mình. Vì mạng sống, vẫn là tạm thời ai cũng không cần tin tưởng mới hảo.

Chỉ là hẳn hiện tại căn bản không có bảo mệnh năng lực.

Có thể ẩn nấp hơi thở lá bùa, hẳn còn dư lại hai trương, thả này lá bùa dựa vào linh lực sở họa, dùng một lần liền liền phế đi. Hẳn hiện tại pháp lực hoàn toàn biến mất, còn không biết tìm không tìm đến trở về, này ẩn nấp phù xem như hẳn cuối cùng bảo đảm.

Chỉ tiếc lần này ra cửa vội vàng, mà hẳn dĩ vãng lại vẫn luôn tự cho mình rất cao, trên người lá bùa liền không có nhiều mạng.

Nắm thật chặt trong lòng ngực còn sót lại hai trương lá bùa, Lục Tranh quyết định trước cái trang giả dạng một phen, lọt trên mặt đất chết đi Âm Quý Môn môn nhân quần áo thay, tìm hiểu tình báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhập gia tùy tục

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh trước sau đi rồi mấy trăm dặm, tới rồi ba tòa thành trấn, rốt cuộc hiểu rõ chính mình rốt cuộc đang ở phương nào.

Đây là một cái không tồn tại với trong lịch sử quốc gia, nói đúng ra, đây là một cái thế giới khác đại lục, chân khí thế giới, lấy “Linh Võ” vì danh.

Tại đây Linh Võ đại lục phía trên, có tư chất người dựa vào thiên địa bên trong chân khí tiến hành tu luyện.

Cái gọi là tu luyện, luyện thể, ngưng hồn, kết đan nạp khí, tu luyện Linh Võ, hoặc thành đạo tu hoặc thành ma tu, đoạt thiên địa tạo hóa, hoạch thay trời đổi đất khả năng. Lợi hại, thổi khẩu khí có thể hủy diệt một viên tinh cầu. Lợi hại hơn, dặm cái chân có thể làm chư thiên thần Phật tới bái.

Đem mấy ngày này hiểu biết phiên dịch thành chính mình có khả năng lý giải, càng hiểu biết càng kinh ngạc.

Thiên cái loát! Hẳn đây là xuyên qua a! Còn xuyên qua thành phế vật điểm tâm! Này phế vật điểm tâm còn vô tội mà cùng tà đạo thế lực lớn kết tử thù!

Hiểu biết đến sự tình chân tướng, đi ở rộn ràng nhốn nháo trên đường, Lục Tranh trong lòng run sợ. Giống hán như bây giờ, chính là một cái mới vừa tu luyện tiểu thí hải đều có thể một cái ngón tay đem hán ấn chết!

Trừ lần đó ra, Lục Tranh còn phải đến một cái quan trọng tin tức.

Lúc trước cùng Âm Quỷ Môn Lam công tử phát sinh tiểu xung đột Bát Quái Môn kẻ hết bị giết, mà Âm Quỷ Môn chính khắp nơi truy nã giết Lam công tử thần bí hung thủ.

“Có thể giết Lam công tử người nọ, sợ là Bát Quái Môn mời đến ngoại viện, nhất định lại lịch không nhỏ! Nếu không, ai có thể ở đông đảo Âm Quỷ Môn môn nhân dưới sự bảo vệ, nhất cử giết thân là nhị tính Võ Vương Lam công tử, còn có thể lặng yên không một tiếng động thuận lợi đào tẩu.”

“Ai nói không phải đâu? Ta nghe nói ở đây Âm Quỷ Môn môn nhân toàn bộ bị giết. Nếu không phải Bát Quái Môn môn chủ chết thời điểm kiên quyết phủ nhận Lam công tử vì hán giết chết, đến bây giờ, chỉ sợ đều không có người biết, nguyên lai giết Lam công tử có khác một thân.”

“Chính là không biết người này có thể sống bao lâu. Âm Quỷ Môn Thiếu môn chủ đối này duy nhất đệ đệ, chính là thập phần yêu thương! Nghe nói Bát Quái Môn môn chủ bởi vì cung không ra hung thủ thân phận, bị chết kia kêu một cái thăm a!”

Đầu đường một góc, hai cái vác đao tu giả thấp giọng nói chuyện với nhau, như người lạc vào trong cảnh giống nhau, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Đem bát quái nghe toàn Lục Tranh, lau một phen trên trán mồ hôi, tiến lên chấp tay, nhỏ giọng dò hỏi.

“Không biết kia hung thủ có gì đặc thù?”

Hai cái tu giả bị đột nhiên xuất hiện Lục Tranh hoảng sợ, đề phòng mà nhìn hán một cái, đương nhìn đến hán một đầu lưu loát tóc ngắn thời điểm, ánh mắt thoáng chốc trở nên thập phần cổ quái.

Đón như vậy ánh mắt, Lục Tranh cơ hồ muốn xoay người liền chạy, đã có thể vào lúc này, đối phương rút cuộc mở miệng, chỉ nói: “Nghe nói kia hung thủ áo quần lỗ lã, lưu tóc ngắn.”

“Ha ha. Phải không?” Lục Tranh cười gượng, thoáng chốc cảm thấy da đầu thật lạnh thật lạnh.

Linh Võ đại lục người, nhất thường làm trang phần đó là trường bào quần dài kính trang trang điểm, vô luận nam nữ, thúc tóc dài.

Như là Lục Tranh lúc trước áo ngắn quần ngắn tóc ngắn tạo hình, đích xác có đủ kỳ dị. Cho nên, kia hung thủ nói chính là ta lạc!

Không tự giác mà kéo kéo trên người trường bào, đuổi ở hai người lại lần nữa mở miệng trước, Lục Tranh một hồi thân, chạy nhanh nhanh hơn bước chân vọt đến hẻm nhỏ chỗ sâu trong góc, đem vạt áo kéo xuống một khối, kín mít bao lên đỉnh đầu.

Chờ đến Lục Tranh nâng tay áo che mặt từ hẻm nhỏ đi ra, đầu đường nguyên lai vị trí sớm không có lúc trước nói chuyện hai cái tu giả thân ảnh, cũng không biết là chạy tới mật báo, vẫn là đứng lúc bỏ chạy sợ hãi phiên toái quần thân.

Lục Tranh thờ dài, tiếp tục che mặt, thầm nghĩ: “Như vậy trốn ở đó cũng không phải biện pháp, ngồi chờ chết, đó là trăm triệu không thể.”

Trước mắt hàng đầu, vẫn là chạy nhanh cường đại lên. Nhưng tại đây Linh Võ đại lục, khí tràng bất đồng, căn bản tu luyện không được Thiên Sư chuyên chú bất quý pháp lực, thả này đại lục phía trên cơ hồ mỗi người tu luyện, linh hồn cô đọng, tâm chí kiên định, sau khi chết căn bản rất khó thành quỷ.

Đã không có quỷ nô sai phái, lại không có khôi phục pháp lực cơ hội. ....

Lục Tranh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định “Nhập gia tùy tục”, tìm cái vững chắc sơn môn, làm không chớp mắt tiểu đệ tử, tu luyện chân khí, từ linh bắt đầu.

Khắp nơi hỏi thăm, Lục Tranh rốt cuộc nghe được một cái chính mình muốn.

Bạch Vân trấn phụ cận Nghịch Thương Phái đang ở quảng chiêu môn đồ.

Nghịch Thương Phái tuy rằng là cái tiểu môn tiểu phái, nhưng nó sau lưng lệ thuộc Khung Võ Môn lại là đạo tu đại phái, thực lực nhưng cùng Lam công tử nơi Âm Quỷ Môn sánh vai.

Một phen cân nhắc, Lục Tranh quyết đoán chạy về phía Bạch Vân trấn.

Tới Bạch Vân trấn thời điểm, thiên còn chưa hắc, Lục Tranh dứt khoát theo bá sư đám người cùng nhau hướng nơi xa chân núi đi.

Bỏ một ngày một đêm, Lục Tranh rốt cuộc đi vào Nghịch Thương Phái trước đại môn.

Lúc này, tiến đến bá sư đội ngũ đại bộ phận đã đến, thu đồ đệ cần thiết tư chất trắc nghiệm đã bắt đầu.

Lục Tranh hưng phấn mà xếp hàng, thầm nghĩ: “Nói như thế nào ta cũng là vừa hiện đại nhất lưu Thiên Sư, bị lựa chọn là tất nhiên, vấn đề là ta muốn hay

không giấu dốt. Rốt cuộc, nếu là bị chứng môn hoặc là trưởng lão lựa chọn làm thân truyền đệ tử, vậy quá thấy được.”

Liền ở Lục Tranh suy nghĩ bấy bậ hết sức, chủ trì tư chất trắc nghiệm chấp sự đứng ở hần trước mặt, nhú mảy hỏi: “Tên họ, tuổi.”

“Lục Tranh, hai mươi ba.”

“Lúc trước nhưng có tu luyện?”

“Chưa từng.”

Lục Tranh hỏi gì đáp nấy, tự nhận là thái độ tốt đẹp, trả lời khéo léo. Nhưng trước mặt chấp sự biểu tình lại càng ngày càng không kiên nhẫn, chỉ nói:

“Ánh mắt đại ra, biểu tình chỉ một, nhất định không tuệ không rõ, tư chất kỳ kém.”

“Tuổi quá lão, cốt cách định hình, kinh mạch tắc, hạ hạ phẩm! Không thu!”

Lục Tranh trừng mắt ngẩng đầu, còn không có hoàn hồn, đã bị cái bên cạnh nhảy ra tiểu đệ tử bắt lấy cánh tay, làm bộ dục kéo xuống núi.

Lục Tranh sợ ngây người! Sống hơn hai mươi năm, hần lần đầu tiên biết, chính mình là cái hạ hạ phẩm, còn tư chất kỳ kém. Rõ ràng còn không có bắt đầu trắc nghiệm tư chất hảo sao?

Còn có kia một câu tuổi quá lão, quả thực là hiểu ý một mũi tên! Hai mươi ba còn thực xanh miết hảo sao?!

Khí về khí, Lục Tranh lại không có mất đi lý trí. Vì tránh né đuổi giết, cũng vì đi lên tu luyện con đường này, trước mắt cái này có bối cảnh nhưng lại không thực lực không dẫn người chú ý Nghịch Thương Phái, đúng là tốt nhất chỉ tuyền. Rất tốt cơ hội, hần sao có thể không duyên cớ buông tha?

Đem tâm một hoành, Lục Tranh lập tức dùng sức tránh thoát tiểu đệ tử kiểm chế, nước mắt và nước mũi tề hạ, lớn tiếng nói:

“Cho dù tuổi quá lão, tư chất quá kém, nhưng ta một lòng cầu học hỏi, tạo phúc thương sinh, nghe nói Nghịch Thương Phái quảng nạp môn đồ, không câu nệ bần môn đồ thân phận địa vị. Lúc này mới tiến đến gõ cửa thỉnh giáo! Còn thỉnh tôn giả không cần cự tuyệt Lục Tranh một mảnh từng quyền độc lòng cầu học chi tâm!”

Kia chấp sự bị Lục Tranh nói được sùng sốt, lại xem hần biểu tình phong phú mắt sáng như đuốc, tức khắc khóe miệng run rẩy một chút, nói: “Ngươi nhưng thật ra biết ăn nói, roi tự nhiên. Ta thả hỏi ngươi, như thế nào dốc lòng cầu học?”

“Mỗi ngày học tập một chút, kiên trì bền bỉ, tích tiểu thành đại, mở rộng truyền bá.” Lục Tranh mặt nước mắt, khiêm tốn cúi đầu, cẩn thận lấy đáp.

Chấp sự gật đầu, trong ánh mắt rốt cuộc mang theo điểm tán hứa, chỉ nói: “Ngộ tính thượng nhưng, tâm tính cũng coi như không kém. Chính là này trong cơ thể hơi nước lược nhiều.”

“Kia.....”

Lục Tranh mặt mang chờ đợi, ngẩng đầu tha thiết nhìn phía chấp sự.

Chấp sự thấy thế lại lần nữa gật đầu, khôi phục một trương nghiêm túc mặt, phía đối diện thượng tiểu đệ tử phân phó: “Mang đi tập dịch phòng.”

Tiểu đệ tử vội vàng đáp là, kéo lên Lục Tranh, cùng nhau hướng môn trung chỗ sâu trong bước vào.

Lục Tranh có điểm dự cảm bất hảo, ra tiếng dò hỏi tiểu đệ tử.

“Tập dịch phòng là có ý tứ gì?”

Tiểu đệ tử hữu hảo mà mỉm cười, trấn an nói: “Chính là kêu ngươi làm tập dịch đệ tử ý tứ. Yên tâm, ta phái chứng môn từ trước đến nay quảng thu môn đồ, chỉ cần tâm tính không xấu, tư chất cho dù kỳ kém, cũng sẽ thu vào cửa. Ngươi thả ở tập dịch trong phòng hảo sinh học tập, tương lai có một ngày nhất định có thể làm được tập dịch đệ tử giữa thượng phẩm.”

Thượng phẩm tập dịch đệ tử, kia còn không phải tập dịch?

Lục Tranh tâm tình phức tạp, tổng cảm thấy mở ra thế giới phương thức không đúng. Nhưng cũng may, Nghịch Thương Phái, hần chung quy là trà trộn vào tới.

Có tiểu đệ tử dẫn đường, không bao lâu Lục Tranh liền tới tới rồi Nghịch Thương Phái chỗ sâu trong một cái hẻm lách tiểu viện.

Trong viện cỏ hoang mọc thành cụm, phòng ốc đông đảo, lại mỗi người cửa phòng nhắm chặt.

Tiểu đệ tử bắt đầu tuyên bố quy củ.

“Tập dịch đệ tử công tác rất đơn giản. Mỗi ngày thiên sáng ngời, chịu thay phiên công việc viện trưởng an bài, vẩy nước quét nhà nấu cơm, chăn nuôi linh thú hầu hạ linh thảo, lúc sau rửa chén phách sai, chính ngộ nghe giảng bài học tập, mặt trời lặn liền tự do an bài.”

Lục Tranh khiêm tốn nghe giảng, nghĩ thầm, trách không được tập dịch trong phòng tập dịch đệ tử rất nhiều, sân lại hoang vắng, nguyên lai là tập dịch nhóm mỗi ngày vội vàng làm việc cùng tu luyện, căn bản không có thời gian xử lý chính mình oa.

Nói quy củ, tiểu đệ tử còn không quên đề điểm vài câu.

“Ồ Nghịch Thương Phái, chỉ cần ngươi an phận thủ thường, làm tốt chính mình bản chức công tác, luôn có bay lên một ngày.”

“Hôm nay ai thay phiên công việc?”

“Sư huynh, là ta.”

Tiểu đệ tử nhìn đông đảo nhắm chặt cửa phòng dò hỏi một tiếng, thoáng chốc liền có một cái người mặc thanh bố sam thanh niên từ trong đó một đạo cửa phòng trung đi ra.

Thanh niên cao gầy trắng nõn, ánh mắt rạng rỡ, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Àn.” Tiểu đệ tử gật đầu, đối Lục Tranh cùng thanh niên phân phó, “Đây là mới tới tập dịch đệ tử, ngươi dẫn hắn quen thuộc quen thuộc.”

Dứt lời, kia tiểu đệ tử liền không lâu dài, xoay người rời đi.

Lục Tranh nhìn phía thanh niên, thanh niên nhìn phía Lục Tranh.

Hai người đối diện thật lâu sau, vẫn là thanh niên dẫn đầu sang sảng cười, hiền lành mở miệng nói:

“Không biết vị tiểu huynh đệ này như thế nào xưng hô? Tại hạ Trương Vân Thanh, ở môn phái trung làm ba năm tập dịch đệ tử.”

Lục Tranh trong lòng hãy còn cân nhắc.

Làm ba năm tập dịch đệ tử, còn như vậy sang sảng ánh mặt trời, không phải tự thân yêu cầu thấp nước chảy bèo trôi, đó là lòng có khát vọng ý chí kiên định.

Lục Tranh cảm thấy Trương Vân Thanh hẳn là thuộc về người sau. Có khát vọng người, luôn là có thể lấy được người hảo cảm.

Lục Tranh đối người cười, nói: “Nguyên lai là trương sư huynh! Kẻ hèn Lục Tranh, kỳ quái lục, cao chót vót năm tháng tranh.”

“Ha ha. Sư huynh không dám nhận, xem ngươi tuổi hẳn là cùng ta không sai biệt lắm, trực tiếp kêu tên của ta là được. Nếu đại gia đều là một môn tập dịch, đó là huynh đệ. Nếu là sau này có cái gì không hiểu, tùy thời có thể tìm ta. Hiện tại ta trước lãnh ngươi thu thập trụ địa phương.”

“Kia liền tạ Vân Thanh.”

Lục Tranh biết nghe lời phải, ôm lấy cười.

Trương Vân Thanh thấy Lục Tranh làm người rất là sáng sủa, cũng thực vui mừng, không tự giác liền cùng hắn thân cận vài phần, trên đường nói nhiều chút Nghịch Thương Phái bí văn cùng với yêu cầu chú ý điểm.

Lúc phân biệt, Trương Vân Thanh đưa cho Lục Tranh tam quyền sách cùng với mấy cái thô ráp bình ngọc.

Bình ngọc ăn mặc kiểu Trung Quốc sơ cấp Bồ Khí Đan cùng Hồi Huyết Tán, mà tam quyền sách tắc phân biệt là 《tu giả nhập môn》, 《chân khí giảng giải》 cùng với 《Nghịch Thương Phái môn quy》.

Lục Tranh nói lời cảm tạ thu hảo, lược quá môn quy, xem nổi lên mặt khác hai quyển sách.

Mà Lục Tranh ở Nghịch Thương Phái nhập tử, cũng chính thức bắt đầu rồi.

Chương 3: Nhất tinh tu sĩ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chỉ triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Trông trái phòng nhỏ trung, trừ bỏ một cái bàn cùng hai trương ghế, liền cũng chỉ dư lại một trương đơn sơ giường gỗ.

Lục Tranh ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, trước mặt mở ra hai quyển sách, 《 chân khí giảng giải 》, 《 tu giả nhập môn 》.

Cái gọi là chân khí, chính là thiên địa bên trong vô hình tinh hoa, tu giả lại lấy tu luyện căn bản.

Tu giả căn cứ nhất định pháp quyết, đem thiên địa chân khí nạp vào trong cơ thể, tinh luyện ra chân khí trung chứa tinh túy năng lượng, sử chi lưu kinh kỳ kinh bát mạch, gạt rửa phế phủ, cuối cùng tinh túy tập kết thành đan châu, chứa đựng năng lượng, lại thông qua nhất định chiêu thức cùng võ kỹ sử dụng ra tới. Đây đó là tu luyện quá trình.

Mà tu luyện cấp bậc, từ nhược đến cường đại trí phân chia vì tám giai đoạn, mỗi một cái giai đoạn lại phân một tinh đến cửu tinh, trong đó cửu tinh mạnh nhất.

Lục Tranh đại khái lược quá hai quyển sách lời mở đầu, chậm rãi nhắm mắt.

Hút khí, hơi thở, một nén nhang thời gian tiến hành một lần phun nạp tuần hoàn, dần dần thức hải thanh minh, một mảnh tuyết trắng.

Mà theo Lục Tranh dần dần nhập định, phòng ốc trung dòng khí dần dần phát sinh mất thường không thể nhận ra biến hóa. Giường gỗ phía trên mở ra trang sách không gió tự động, chậm rãi huyền phù giữa không trung.

Trong đó tự phù tựa hồ có linh tính giống nhau, xếp thành cánh quân, ngay ngắn có tự mà nhảy tiến Lục Tranh đại não.

Lục Tranh khoe miệng một câu, hơi hơi mỉm cười.

Có lẽ là bởi vì Lục Tranh vắng tích vì Thiên Sư duyên cớ, vạn pháp toàn thông, bởi vậy cấp bi, đối Linh Võ đại lục chân khí cảm ứng thể nhưng rất là nhanh nhạy, không bao lâu liền từ trong không khí cảm nhận được một tia không tầm thường tinh thuần hơi thở.

Hết thấy nước chảy thành sông, theo đệ nhất ti tinh thuần chân khí từ trong không khí chậm rãi rót vào Lục Tranh thiên linh, càng ngày càng nhiều chân khí chen chúc mà đến.

Lục Tranh dần dần bị biến ảo thành quang kén chân khí bao vây, cả người thấm vào ở mát lạnh mùi hương thoang thoảng chân khí dị cảnh trung.

Ngoài phòng nguyệt mặt trời lặn trắng, sương mù bốc hơi, hoa cỏ giãn ra, tân một ngày đã đến.

Mà giường gỗ phía trên, từng luồng nhịp đập từ chân khí quang kén trung truyền ra, theo mỗi một tiếng nhịp đập, liền có một cỗ thật nhỏ dơ bản hắc thủy từ Lục Tranh trong cơ thể chảy ra.

Đãi hắc dòng nước mẩn giường, mát lạnh mùi hương thoang thoảng bị ướt nóng tanh tươi thay thế, Lục Tranh rốt cuộc mở hai mắt.

Quang kén đánh vỡ, chân khí trọng lại hóa thành hư vô, Lục Tranh đi xuống giường gỗ, hoạt động tứ chi.

Thoáng chốc từng đợt “Bùm bùm” tiếng vang nổ tung, Lục Tranh thể xác và tinh thần một sáng, giống như giặt sạch cái vui sướng tràn trề tâm linh sauna.

“Xem ra đây là tẩy tâm tôi thể, tiến vào tu luyện bước đầu tiên.”

Lục Tranh âm thầm gạt đầu, nhắm mắt cảm thụ một chút, quả nhiên phát giác chính mình đã đạt tới có thể nội coi phế phủ sơ cấp giai đoạn.

Chỉ thấy hắc trong cơ thể, mạch lạc rõ ràng, một chút chân khí chảy xuôi, nhẹ nhàng chậm chạp tuần hoàn, ôn dưỡng cốt cách.

Mà trong cơ thể nhiều năm tích tụ tạp chất phế vật, cũng theo dơ bản hắc thủy chảy ra, bài xuất hơn phân nửa.

Lục Tranh tâm tình vì này sáng ngời, tắm rửa một cái, thần thanh khí sảng mở ra cửa phòng, vừa lúc liền gặp được đang muốn gõ cửa Trương Vân Thanh.

Trương Vân Thanh khuôn mặt tươi cười lộ đến một nửa, đó là sừng sốt, trong mắt hắc xạ qua phức tạp, sau đó ôm quyền chúc mừng.

“Thật là chúc mừng lục huynh! Thế nhưng ở trong một đêm liền thành công tẩy tâm tôi thể, này phân tư chất chính là tại nội môn đệ tử trung đều thuộc hiếm thấy a! Vân Thanh lúc trước thật là có mắt không thấy Thái Sơn!”

Lục Tranh nghe vậy có chút hồ thẹn. Hắn tuy rằng là nửa nói nhập môn, nhưng này chân khí tu luyện cùng pháp lực tu luyện có điểm cùng loại, đặc biệt là bước đầu tiên nạp khí nhập môn, chỉ cần nắm giữ muốn quyết, tu luyện lên tự nhiên làm ít công to.

“Kêu Trương huynh chê cười, ta này bất quá là vận khí tốt thôi. Hôm qua ta thấy ánh trăng thanh minh, tâm sinh vui mừng, tức khắc rất có hiểu được, có lẽ chính là bởi vì này, cho nên tẩy tâm tôi thể thuận lợi một chút.”

“Ha ha. Thì ra là thế, bất quá vận khí tốt cũng là thiên phú một loại a. Vẫn là chúc mừng chúc mừng!”

Trương Vân Thanh cười to, tựa hồ tin.

Lục Tranh liền cũng đương Trương Vân Thanh tin. Hai người kết bạn, cùng nhau ở đương trị viện trưởng an bài hạ, bắt đầu thân là tạp dịch đệ tử hằng ngày.

Làm xong tất yếu hằng ngày, Lục Tranh lập tức trở về phòng, tiếp tục tu luyện.

Làm tạp dịch đệ tử,

Không có dạy dỗ sư phụ, không có môn phái tài nguyên bao phủ, tưởng biến cường tưởng hướng lên trên bờ, liền chỉ có thể tự học, hoặc là thỉnh giáo hảo tâm cùng thể hệ.

Đồng thời mở ra 《chân khí giảng giải》cùng《tu giả nhập môn》đệ nhị trang, Lục Tranh đọc nhanh như gió, nhướng mày.

“Nguyên lai này tu luyện còn phân chính tà Linh Võ.”

Tu giả lấy tu luyện con đường cùng với sử dụng con đường chính tà phân loại, chia làm đạo tu cùng ma tu, mà đạo tu cùng ma tu lại phân tu võ vẫn là tu linh.

Lục Tranh nhưng thật ra không cho rằng đạo tu cùng ma tu có gì khác nhau, vô luận ở đâu một cái thể giới, chính tà đều không phải thuần túy, chỉ cần là người, tâm đó là thịt lớn lên, tính cách cũng là nhiều mặt, tuyệt đối phân chia một người chính tà, đó là không có khả năng.

Lục Tranh nghĩ nghĩ, nếu Nghịch Thương Phái sở cấp cơ sở nhập môn thư là đạo tu một loại, kia chính mình liền tạm thời tu đạo hảo.

Đến nỗi thư trung theo như lời lựa chọn tu linh vẫn là lựa chọn tu võ, tạm thời còn không phải hấn cái này giai đoạn có thể suy xét.

Tâm tư một rộng rãi, Lục Tranh lại lần nữa nhắm mắt, nạp khí nhập thể, tẩy tâm tôi thể một cái chu thiên, sau đó bắt đầu tu luyện đệ nhị bước, chân chính nhập môn.

Tu luyện cái thứ nhất cấp bậc kêu tu sĩ, luyện thể, ngưng hồn, thuộc về tu giả nhập môn. Cụ thể tới nói, đó là nắm giữ chân khí, vận dụng chân khí.

Đạt tới tu sĩ giai đoạn, cường thân kiện thể, kéo dài thọ mệnh, có thể làm cho dùng một ít đơn giản tiểu pháp thuật, như là cách không lấy vật, thay hình đổi dạng, phun thủy phun hỏa.

Lục Tranh nghĩ nghĩ, này tu sĩ giai đoạn tương đương với tam lưu Thiên Sư, ở trong sinh hoạt thực tế hiệu dụng nhưng thật ra khả quan, đến nỗi đánh nhau cùng đào mệnh, nhưng thật ra không đủ xem.

Nhưng cơm muốn một ngụm một ngụm ăn, lộ muốn từng bước một đi.

Lục Tranh cũng không có không kiên nhẫn, chuyên tâm mặc niệm thư thượng sơ cấp pháp quyết, đồng thời vận chuyển trong cơ thể loăng chân khí.

Thực mau, Lục Tranh lại lần nữa nhập định, chân khí tự do lưu chuyển, tương so với tẩy tâm tôi thể khi ôn nhuận mát lạnh. Lúc này đây chân khí ở trong cơ thể lưu động càng thêm mãnh liệt mệnh mong một ít, như đại giang trút ra, dòi non lấp biển tập kích, mà Lục Tranh kinh mạch cốt cách, liền như giang trên biển cô thuyền, trải qua mưa rền gió dữ lần lượt đá kích rền luyện.

Tại đây trong quá trình, kinh mạch càng thêm rộng lớn vững vàng, cốt cách lần lượt tróc da trọng sinh. Một mặt thu nhỏ lại bản Lục Tranh thân ảnh, ở Lục Tranh trong cơ thể đầu quả tím xuất hiện.

Tiểu nhân sinh động như thật, nhắm mắt ngưng thần, với chân khí nhịp đập trung đầy chương nhảy động, tiêu dao du lịch.

“Răng rắc!”

Một tiếng giòn vang, nhập định trung Lục Tranh cả người run lên, mí mắt run lên, lưu luyện không rời mà tròn mắt.

Hư tay nắm chặt, Lục Tranh cảm thấy chính mình thoát thai hoá cốt, trong cơ thể lực lượng mệnh mông, nhu cầu cấp bách phát tiết, mà nhịp đập chân khí càng cần một cái sử dụng chỗ hồng.

Cần phải mệnh chính là, bình cảnh tựa hồ liền ở trước mắt, vô luận Lục Tranh tu luyện đến như thế nào như cá gặp nước, hấn chính là đột phá không được kia một cái mấu chốt.

Lục Tranh lại một lần hư nắm một chút năm ngón tay, tổng cảm thấy đáp án liền ở trước mắt.

Nhiều mây chung quanh, đương ánh mắt xẹt qua phòng giác bàn ghế thời điểm, Lục Tranh đột nhiên thấy thể hồ nghi thức xối nước lên đầu.

Mặt mây một thư, Lục Tranh lược hạ giường gỗ, tốc độ cực nhanh vọt tới phòng giác, duỗi ra tay, liền đem cái bàn cấp chụp nát, nắm một đoạn hai thước nửa lớn lên bàn chân, Lục Tranh xoay người vung lên, động tác nước chảy mây trôi, tiếng gió gào thét.

Một cổ vô hình chân khí hóa hết giận dữ, từ bàn chân vũ ra.

Lục Tranh lập tức mặc niệm pháp quyết, xoay người nhảy đến giữa không trung, huy phách chém trăm, chọn thứ điểm hoa, chiêu thức thay đổi không hề trệ ngại, thả càng lúc càng nhanh.

Theo Lục Tranh động tác nhanh hơn, càng nhiều chân khí từ trong thân thể hấn chảy ra, bao vây hấn cổ tay, bao trùm bàn chân toàn thân.

Từ xa nhìn lại, bàn chân hóa kiếm, sắc bén mũi nhọn, chiếu rọi nhật nguyệt, ầm vang một tiếng liền bị nóc nhà phách toái.

Đồng đảo tạp dịch đệ tử từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, chạy ra ngoài phòng, thấy một hồi vụn gỗ phiêu vũ.

Ở vụn gỗ bay tán loạn trung, bàn chân ở Lục Tranh trong tay hóa thành dập nát, mà ở hấn quanh thân, quang hoa đại thịnh, khí thể phun trào.

Một cổ nghiền áp đồng đảo tạp dịch đệ tử uy thế, khoảnh khắc bao trùm toàn trường, đó là cường giả nghiền áp kẻ yếu bản năng.

“Một tinh tu sĩ! Cái này tân nhân thể nhưng tu thành một tinh tu sĩ!”

“Ta nghe nói người này tư chất kỳ kém, sẽ cả đời đều là cái tạp dịch. Chẳng lẽ không phải?”

“Ta thiên! Gần nhập môn một ngày một đêm, liền tu thành tu sĩ! Người này nên sẽ không trước kia tu luyện quá đi! Nếu không sao có thể?”

Tạp dịch nhóm há to miệng, không dám tin tưởng. Trương Văn Thanh cũng là không khép miệng được, nhìn phía Lục Tranh ánh mắt rất là phức tạp, tâm tư mặc danh.

Lục Tranh thân hình chậm rãi rút xuống, nắm chặt đôi tay, cảm thụ trong cơ thể

Bởi vì thành công thăng cấp mà mệnh mông lực lượng

Đối mặt chung quanh nhanh chóng xúm lại tạp dịch các đệ tử, đối bọn họ hoặc thật hoặc giả chúc mừng, Lục Tranh nhất nhất vui lòng nhận cho, nội tâm lại không có kiêu căng.

Đây mới là một tinh tu sĩ, bất quá là tu luyện chân chính nhập môn bước đầu tiên, tương lai lộ còn xa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tạp dịch nghịch tập

Tiêu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nhập môn đệ nhất văn, thành công tẩy tâm tôi thể, nhập môn chỉ một ngày, thăng cấp một tinh tu sĩ.

Tạp dịch phòng truyền thuyết một khi truyền ra, cử phái khiếp sợ.

Ngày hôm trước phụ trách tân đệ tử tư chất trắc nghiệm Vương Cháp Sự, há to miệng, không dám tin tưởng.

Cái kia lại lão lại tư chất kỳ kém tân nhân, thật sự có hôm nay vốn có này thực lực? Nếu sự tình vì thật, chính mình chẳng phải hạ xuống cái có mắt không trông thanh danh? Nếu là kêu luôn luôn yêu người tài như mạng chường môn đã biết, kia chính mình còn có cái gì hảo trái cây ăn!

Vương Cháp Sự trong lòng run sợ, tự mình chạy đến tạp dịch phòng chứng thực, chỉ tiếc hân phiến biến toàn bộ tạp dịch phòng cũng không có tìm được nửa cái Lục Tranh bóng dáng.

Cũng không biết là không phải trước một ngày Lục Tranh trước mặt mọi người thăng cấp quá mức chấn động, ngày này thiên sáng ngời, thay phiên công việc viện trưởng liền gõ khai Lục Tranh cửa phòng, tươi cười sáng lạn nói:

“Lục đạo hữu hôm qua thăng cấp vất vả, hôm nay liền không cần đi theo ta chờ làm việc nặng, liền liền tự do an bài đi.”

Nếu đối phương có ý làm người tốt, Lục Tranh liền cũng không khách khí, nói thanh tạ, quay đầu liền ra cửa.

Ở Nghịch Thương Phái nơi đỉnh núi phụ cận tuyến chỗ linh khí đầy đủ nơi, Lục Tranh bắt đầu tay không phách thụ.

Mười lăm phút lúc sau, một thanh mộc mạc mộc mạc kiếm mới mẻ ra lò.

Lục Tranh cẩn thận đánh giá, vừa lòng gật đầu.

Này mộc kiếm trung, có hân rót vào một chút chân khí thêm vào, dung mạo không sâu sắc, lại là thối mao đoạn phát, so tầm thường thiết kiếm hảo quá nhiều. Chỉ là có cái trí mạng khuyết điểm, tài chất quá kém, chứa đựng chân khí không thể lâu dài bảo tồn, nhiều nhất có thể sử dụng một ngày.

Lục Tranh nghĩ nghĩ, khép lại hai ngón tay ở mộc kiếm thân kiếm trên có khắc hạ vài nét bút.

Tuy rằng hân hiện tại cũng không có Thiên Sư làm phù năng lực, nhưng thông qua hân mấy ngày này quan sát phát hiện, Thiên Sư cùng tu giả có chút địa phương là chung.

Thí dụ như hân ở thân kiếm trên có khắc hạ này vài nét bút, đó là một cái đơn giản Tự Linh Phù, tuy rằng pháp lực mất hết tự không được linh, nhưng này phù vẫn tự nhiên mà vậy diễn biến thành mặt khác một loại đồ vật, câu thông thiên địa chân khí cuộn cuộn không ngừng quán chủ thân kiếm.

Theo vài nét bút hạ xuống, Lục Tranh trên tay mộc kiếm trầm xuống, ầm có gió núi gào thét quán chú, thân kiếm sáng ngời, dùng cụ quang hoa.

“Quả nhiên, họa không được phù, lại có thể bày trận.”

Lục Tranh tâm hỉ, cảm thấy chính mình một thân Thiên Sư tu vi cũng không tính tẩn phế. Nhìn xem sắc trời đã gần đến buổi trưa, lập tức nhảy lên, chiếu hôm qua ở thư trông được đến sơ cấp kiếm pháp diễn luyện lên.

Đoạn Thủy Kiếm, Nghịch Thương Phái sơ cấp kiếm pháp, từ đầu tới đuôi chỉ có hai chiêu, rút kiếm, bình chém.

Lần đầu thi triển ra, Lục Tranh tổng cảm thấy biệt nữ, mới vừa rút kiếm liền bình chém, thân kiếm từ hạ hướng lên trên xuống chút nữa, biến hóa khúc chiết, luôn có chút không thuận tay. Nhưng ở lặp lại khoa tay múa chân rất nhiều lần sau, rốt cuộc tìm được bí quyết.

Trọng tâm hạ trụ, một chân triệt thoái phía sau, thân thể đề thấp thành một cong, thân kiếm phóng bình, như vậy rút kiếm tốc độ sẽ mau rất nhiều, mà thân kiếm ở xuất kiếm nhảy mất liền có thể làm ra bình chém tư thế, rút kiếm cùng bình chém gian thay đổi thập phần tự nhiên.

Lục Tranh luyện được vui vẻ vô cùng, không tự giác liền kiên trì ba ngày. Mà ở này ba ngày trung, tạp dịch phòng thay phiên công việc viện trưởng nhóm thập phần có ăn ý mà đem hân quên đi.

Hôm nay, Lục Tranh tiếp tục rút kiếm, bình chém, lại ở chém ra trong nhảy mắt nhìn thấy mũi kiếm mang ra một cổ con tặc, chớp mắt liền đem trước mặt số khóa đại thụ rậm chém tới.

Thân kiếm theo tiếng mà toái, chịu không nổi thật lớn đánh sâu vào. Mà ở một bên, roi rụng hơn mười bình dùng phế đi mộc kiếm.

Lục Tranh vò đầu, thảm than: “Vẫn là thiếu giống nhau xưng tay vũ khí a.”

“Ha ha.”

“Ai?!”

Nơi xa đột nhiên ầm ầm truyền đến thanh u tiếng cười, Lục Tranh kinh hãi, hét lớn một tiếng, bốn phía lại là không hề phản ứng.

Nhiều mây nhảy lên che trời đại thụ đỉnh, đưa mắt nhìn bốn phía lại là bán cá nhân ảnh từ đều không có.

“Chẳng lẽ là trong núi tình mị?”

Lục Tranh lắc đầu, như suy tư gì, chợt ngừng đầu nhìn xem sắc trời, xoay người hướng Nghịch Thương Phái trước sơn nhảy tới.

Liên ở Lục Tranh thân ảnh hoàn toàn biến mất lúc sau, nơi xa vách đá phía trên, sâu kín phiêu ra một đạo bùng dù lệ ảnh, khốc miệng ngậm cười, giây lát lướt qua.

Có lưỡng đạo thân ảnh từ nơi xa bay tới, cung kính ngừng ở vách đá trước mặt,

Khom người nói: “Đại tiểu thư, thiếu gia tìm ngài mau tìm điên rồi.”

“Ân.”

Bùng dù lệ ảnh đạm nhiên lên tiếng, lại chỉ chớp mắt đã biến mất tung tích.

Chờ đến ba người thân ảnh kẻ hết biến mất, Lục Tranh thân ảnh lại lần nữa xuất hiện ở một gốc cây che trời đại thụ đỉnh.

Mới vừa rồi hấn cách đến xa, cũng không có thấy rõ ràng ba cái khách không mời mà đến toàn cảnh, chỉ mơ hồ nhìn thấy một mặt bùng dù ảnh, ở hoàng hôn hạ lơ mơ, thấp phần uyển chuyển.

Lục Tranh trực giác, kia ba người cũng không phải Âm Quỷ Môn trả thù, cũng sẽ không là Nghịch Thương Phái đồng môn. Không nói được đó là vừa khéo qua đường.

Yên lòng, Lục Tranh giáng xuống thân hình, tiếp tục tước thụ tạo kiếm.

Đoạn Thủy Kiếm, sơ thành công hiệu, lúc này tiếp tục tu luyện, thức hải thanh minh, chân khí đầy đủ, thế tất làm ít công to.

Trương Vân Thanh tìm được Lục Tranh thời điểm, liền vừa lúc nhìn thấy người này đứng thẳng núi cao thác nước dưới, nhất kiếm nhất kiếm không biết mệt mỏi, chém thủy đoạn thủy.

Trương Vân Thanh khó hiểu, ám đạo: “Chẳng lẽ này Lục Tranh là ở luyện lực cánh tay?”

Đúng lúc này, bạo vang sung nhĩ, Trương Vân Thanh chấn động.

Lại là Lục Tranh nhất kiếm chém ra, giản dị tự nhiên, lại ở cứ theo lẽ thường chém đứt thác nước dòng nước lúc sau, quang hoa đại thịnh, nhất kiếm liền đem thác nước lúc sau đầu tiểu vách đá chém thành hai đoạn!

Vách đá ầm vang rơi xuống, dòng nước lao nhanh, bắn khỏi bụi đất cuộn cuộn.

Lục Tranh tự hỗn loạn trung đi ra, trên mặt mang theo thư thái tươi cười, lau lau trên mặt vết nước, đối Trương Vân Thanh nói: “Nguyên lai là Trương huynh, không biết tìm ta chuyện gì?”

Trương Vân Thanh hai mắt thuộc về phóng không trạng thái, nghe được Lục Tranh hỏi chuyện, mới vừa rồi tình quá thần tới, đối Lục Tranh nói chuyện càng thêm cẩn thận, chỉ nói: “Lục huynh chiết sát ta, thẳng gọi tên họ liền có thể. Ta xem lục huynh lần này tu vi, sợ là ngắn hạn nội thăng cấp nhị tinh tu sĩ có hi vọng rồi.”

Một tinh tu sĩ cùng nhị tinh tu sĩ chỉ gian khoảng cách, rất nhiều tu giả yêu cầu tu luyện non nửa năm vừa mới mới có thể đủ thành công vượt qua. Nhưng trước mắt Lục Tranh, tu luyện bất quá mấy ngày, liền có như vậy hiệu quả, Trương Vân Thanh không thể không kinh hãi. Mà chính hấn một thân tam tinh tu sĩ tu vi, vẫn là nỗ lực hai năm thành quả.

Đối mặt Trương Vân Thanh khiếp sợ cùng khen, Lục Tranh không dao động, cùng hấn khách khí một phen, lúc này mới hỏi chính sự.

“Không biết Vân Thanh tìm ta chuyện gì?”

“Nga! Là cái dạng này, phụ trách tân đệ tử dạy dỗ Vương Chấp Sự ở tạp dịch phòng chờ ngời mấy ngày, vẫn luôn muốn cùng ngời thấy một mặt. Lúc trước phụ trách tân đệ tử tư chất trắc nghiệm cũng là hấn, hiện tại lục huynh một thân ngút trời tư chất cho hấp thụ ánh sáng, hấn rất có áp lực, muốn lại vì ngời thí nghiệm một phen.”

Lục Tranh nhũn mày, hần nhưng không có quên vị kia nói hần lại lão lại tư chất kỳ kém chấp sự đại thúc.

“Vân Thanh sao không gọi ta tên họ? Kêu ta hảo sinh không được tự nhiên. Đến nỗi Vương Cháp Sự, gọi người đợi lâu thật sự không nên.”

Dứt lời, Lục Tranh triển mi cười, dẫn đầu hướng môn phái trước sơn đi đến.

Tới rồi tập dịch phòng, kia Vương Cháp Sự quả nhiên còn ở.

Lục Tranh tự viện ngoại đi tới, Vương Cháp Sự ánh mắt đầu tiên thiếu chút nữa không có nhận ra tới.

Bởi vì tu luyện nhập môn duyên cớ, Lục Tranh càng thêm tuổi trẻ, hiện tại thoát nhìn bất quá hai mươi xuất đầu bộ dáng, thả một thân khí chất cô đọng, ần có quang hoa bốn phía, vừa thấy đó là đem có đại đột phá dấu hiệu.

Liên tưởng đến Lục Tranh nhập môn bất quá mấy ngày, này tu vi bay lên tốc độ có thể nói môn phái trong vòng lòng phượng sừng lân tồn tại, càng đừng nói người này dựa vào là tự học.

Vương Cháp Sự lau lau cái trán toát ra mồ hôi, xả miệng xấu hổ cười cười, thập phần khách khí nói:

“Lục tiểu huynh đệ đây là tu luyện đã trở lại? Nhìn dáng vẻ lại có tinh tiến! Thật là chúc mừng! Lúc trước Vương mỗ con mắt phù bụi trần, chưa từng thức châu, hồ thẹn thật sự. Non nửa nguyệt sau đó là môn phái tiểu bi, đến lúc đó tập dịch phòng cũng đem đề cử ba người xuất chiến. Ta xem lục tiểu huynh đệ tất nhiên là muốn tuyển thượng. Chỉ là trước đó, còn phải Vương mỗ vì lục tiểu huynh đệ cẩn thận làm một phen tư chất trắc nghiệm.”

Vương Cháp Sự há mồm nói một lách cách, Lục Tranh là nửa câu lời nói cũng chưa cảm thượng, chờ đối phương nói xong, liền chỉ có thể khô cần tới một câu:

“Ta vừa mới tu luyện kết thúc, đối tư chất trắc nghiệm tất có ảnh hưởng. Nếu là Vương Cháp Sự không vội, liền đợi ngày mai đi.”

Phàm là đại lượng vận động tu luyện lúc sau, tu giả trong cơ thể các hạng chỉ tiêu đều sẽ bay lên, trắc nghiệm ra tư chất cũng tất nhiên sẽ hướng lên trên đi động. Nếu Vương Cháp Sự thành ý mà đến, Lục Tranh cũng không nghĩ trận này tư chất trắc nghiệm trộn lẫn tạp bất luận cái gì hơi nước.

Vương Cháp Sự nghe vậy, ám đạo chính mình sơ sẩy, cũng nói Lục Tranh thật thành, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt mang lên vài phần thương thức. Này Lục Tranh không kiêu không táo, độ lượng cũng khoan, thêm chi tư chất cùng ngộ tính kỳ giai, tương lai tất là có thể làm đại sự.

“Nhưng thật ra Vương mỗ cần rõ. Kia liền ngày mai đi, chỉ là ngày mai buổi sáng có lệ hành công sự muốn xử lý, nếu là lục tiểu huynh đệ không ngại, lúc chạng vạng, ta lại đến tập dịch phòng tìm người.”

“Có thể.” Lục Tranh bình tĩnh gật đầu, xoay người vào nhà.

Ngoài phòng, Vương Cháp Sự đối Lục Tranh xử sự đạm nhiên càng thêm thương thức cùng thích. Phòng trong, Lục Tranh mặt mày nhảy động, khoe miệng tươi cười mở rộng. Hần cảm thấy, tân thế giới đại môn đã hướng chính mình mở ra, mà thông hướng thế giới đỉnh cầu thang gần ngay trước mắt. Tập dịch đệ tử nghịch tập thượng vị vượt thế kỷ tuồng, tựa hồ bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trở tay không kịp

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh làm cả một đêm về tập dịch đệ tử nghịch tập mộng đẹp, buổi sáng mở cửa thời điểm, vẫn treo gấu trúc mất, mà biểu tình hơi mang hưng phấn.

Nghĩ nghĩ tư chất trắc nghiệm là ở chạng vạng, Lục Tranh quyết định trước ra cửa tán cái tâm, bình tĩnh bình tĩnh. Nói đến, xuyên qua đến cái này dị thể đã có một đoạn thời gian, hần lại trước nay không có thời gian hảo hảo thưởng thức cái này dị giới.

Xuống núi thời điểm, Lục Tranh quay đầu lại nhìn mắt ẩn lập đàn ngọn núi diên Nghịch Thương Phái.

Thăm nghĩ: Nơi này đó là hấn về sau gia.

Một tinh tu sĩ có thể tiến hành ngăn ngừa bay vọt, Lục Tranh dứt khoát vừa đi vừa phi, không bao lâu liền hạ sơn, tới rồi tới khi đi ngang qua Bạch Vân trấn.

Thị trấn phồn hoa, đầu đường cuối ngõ có không ít thấp phẩm cấp vũ khí cùng bảo vật buôn bán, tiểu thương nhóm trong mắt phần lớn lập loè trí tuệ cùng tính kế quang mang, mà qua lộ phần lớn là chút quái kiếm bội đao nhân vật giang hồ, trong đó nhưng thật ra đạo tu nhiều một ít.

Giống Lục Tranh như vậy đầu vẩy trường khăn một thân kính trang nhân vật, cũng không tính kỳ ba, thường nhân chỉ đương hấn là cái không có gì thể lực tán tu, nhưng thật ra chưa từng đưa cái gì nhiệt liệt ánh mắt ở hấn trên người. Chỉ là có chút tâm thương gia nữ tử thấy hấn diện mạo không tồi, nhiều chú ý vài lần.

Lục Tranh nhất nhất hồi lấy cười, nhìn cái gì đều lược mới lạ.

Chỉ là dọc theo đường đi nhìn thấy đánh nhau đấu pháp lược nhiều, ngẫu nhiên có người giang hồ xuống tay quá nặng trí người thương vong, bên đường người bán hàng rong cũng nhìn như không thấy, nghĩ đến như vậy sự, ở Linh Võ đại lục xuất hiện phổ biến.

Này đó là một cái cá lớn nuốt cá bé dựa nắm tay nói chuyện thế giới, có nó mỹ diệu chỗ, càng có nó tàn khốc chỗ. Trần ngập tương đối tự do, chỉ cần người có nắm chặt tự do thực lực.

Nhìn lướt qua mẫn đường cái tu sĩ giai đưng trở lên các kiểu tu giả, Lục Tranh quyết định, chạng vạng tư chất trắc nghiệm lúc sau, chính mình vẫn là chạy nhanh đề cao tu vi trước, nếu không nào một ngày Âm Quỷ Môn tìm tới môn, chính mình đã có thể chỉ có nhận tài phân.

Không tự giác, Lục Tranh liền vượt qua Bạch Vân trấn, tương hướng xa hơn chỗ nhìn xem.

Đáng tiếc đi rồi mấy trăm dặm, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến trừ bỏ núi cao vẫn là núi cao.

Lục Tranh đang định dẹp đường hồi phủ, lại thấy nơi xa đi tới một cái bụng dù hồng y nữ tử.

Đãi hồng y nữ tử đến gần, Lục Tranh bị dọa nhảy dựng.

Chỉ thấy này hồng y nữ tử, căng một thanh trắng bạch cây dù, mặt vô biểu tình, mang về mặt quái dị trang dung, hắc con bướm dị văn cơ hồ che kín toàn bộ tả mặt, mắt đuôi thượng kiều kéo trường, môi đỏ lại đặc biệt đỏ tươi, cả người giống cái yêu tinh, càng giống cái nữ quỷ.

Nữ quỷ động tác thông thả chớp chớp mắt, thoáng chớp son vóc âm phong từng trận, mùi máu tươi phác mũi.

Lục Tranh lui về phía sau một bước, ở trước mặt hấn quái dị mỹ nhân tốt lắm thuyết mình cái gì kêu nhất cử nhất động tất cả đều là tối tăm cùng khủng bố.

Nữ quỷ giương mắt, kéo kéo diễm như máu tươi môi đỏ, sâu kín nhìn về phía Lục Tranh, từng câu từng chữ cực kỳ thông thả hỏi: “Người cũng biết là ai giết Lam U?”

Một giọt mồ hôi lạnh lặng yên không một tiếng động theo Lục Tranh sau cổ áo nhỏ giọt, hấn tổng cảm thấy nữ tử đang nói “Sát” tự thời điểm hơi mang quý dị hưng phấn, hấn có bất hảo dự cảm, lại miễn cưỡng hỏi một câu: “Ai là Lam U?”

Nữ tử nghe vậy, thập phần cổ quái mà nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, giây lát lại cười, ngoài cười nhưng trong không cười gọi người không duyên cớ khởi nổi da gà cái loại này.

Chỉ nghe nữ tử tiếp tục sâu kín mở miệng, nói: “Âm Quỷ Môn Lam công tử, ta đệ đệ.”

Lục Tranh trừng mắt, sắc mặt có chút trắng bạch, thăm mắng chính mình ra cửa không xem hoàng lịch.

Hấn không nghĩ tới, trước mắt cái này giống nữ quỷ giống nhau quái dị nhân vật, đó là Lam Bất Hối! Âm Quỷ Môn ma nữ, Lam công tử tỷ tỷ!

Nghe đồn Âm Quỷ Môn nhất khủng bố không phải môn chủ Lam Lão Tà, mà là tính tình âm tình bất định ma nữ Lam Bất Hối. Xảo chính là, vị này ma nữ đối chính mình duy nhất đệ đệ Lam công tử thập phần yêu thương.

Lục Tranh thật lâu không trả lời, Lam Bất Hối trông mắt lại máy móc mà chuyển động nửa vòng, quá diễm môi đỏ duy trì cười như không cười khiếp người đồ cùng, chắc chắn mà nói: “Người nhận thức ta.”

Lục Tranh nhin xuống tiếp tục lui về phía sau xúc động, cũng nhin xuống muốn liều mạng triệu tập toàn thân chân khí hành vi.

Đổi mặt trong lời đồn linh hoàng giai khác Lam Bất Hối, hấn điểm ấy một tinh tu sĩ tu vi căn bản là kiến càng hám thụ,

Xúc động phản kháng bất quá nhanh hơn tử vong.

“Làm lam tiểu thư chê cười. Tiểu nhân tự nhiên là nhận thức ngài. Trong chốn giang hồ thường có ngài truyền thuyết, ha ha.” Lục Tranh cực lực trấn định, nói ra nói bởi vì khẩn trương mà cắn tự quá nặng.

“Ngươi cũng là hỗn giang hồ?” Lam Bất Hối như bóng mây, biểu tình trung lần đầu mang lên kinh ngạc, chỉ nói:

“Tôi rồi ngươi tuổi này còn chỉ là tu luyện vừa mới nhập môn, cũng kêu hỗn giang hồ? Chẳng lẽ ngươi là chuyên môn cho người ta đưa cổ, gọi người thêm hung danh?”

Mắt thấy Lam Bất Hối nói chuyện liền có thị huyết quang mang từ trong mắt một hoa mà qua, Lục Tranh chạy nhanh xua tay phủ nhận, nói:

“Không không không, tiểu nhân là hỗn đo lường tính toán thiên cơ này một hàng đương! Dừng không được cái gì cao thâm bản lĩnh, tu vi sâu cạn tự nhiên cũng liền không phải máu chốt.”

“A. Ngươi là đoán mệnh? Gọi tên gì?” Lam Bất Hối trong mắt mơ hồ có chút hứng thú.

Nàng tự Âm Quỷ Môn xuất phát, giết Bất Quái Môn mẫn mẫn, lại ở đường xá trung tùy cơ trừu hồi một ít người xa lạ có biết hay không là ai giết nàng đáng yêu dễ dãi. Nếu là đối phương đáp không thượng, kia liền tùy tay giết. Nếu là đối phương loạn đáp một hồi, kia liền giết đối phương mẫn mẫn. Tới hiện tại, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp được nhận thức chính mình lại dám can đảm chơi tâm cơ nói sang chuyện khác.

Này đoán mệnh, lá gan không nhỏ!

Lục Tranh cũng không biết Lam Bất Hối trong lòng suy nghĩ, chỉ cảm thấy bản thân đỉnh đầu chính huyền một thanh lóe sáng đại đao. Hắn vô số lần tưởng xoay người liền chạy, lại lý trí mà nhìn xuống, thậm chí cười đến so với khóc còn khó coi hơn mà trả lời Lam Bất Hối vấn đề.

“Hồi lam tiểu thư, tiểu nhân Lục Sơn, giang hồ đi nhảy, lược hiểu thiên cơ, hỗn khẩu com ăn.”

“Hiểu thiên cơ? A.”

Lam Bất Hối mặt mày thượng chọn, che miệng cười nhạo, tả mặt con bướm liền cùng sống giống nhau, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt trở nên khinh miệt, phảng phất chợt mắt đi hứng thú giống nhau.

Lục Tranh bị Lam Bất Hối này một tiếng cười cười đến cả người một giật mình, thân thể phản xạ có điều kiện liền phải bạo khởi công kích, lại thấy Lam Bất Hối thể nhưng xoay người rời khỏi, chỉ là người này ở rời khỏi trước mặt danh bỏ rơi một câu ý vị thâm trường nói.

“Đã biết thiên cơ, vậy ngươi cũng biết hôm nay, phía đông lộ không thể đi?”

Thẳng đến Lam Bất Hối hơi thở hoàn toàn biến mất, Lục Tranh mới vừa rồi một cái không xong lao đảo lui về phía sau vài bước.

“Này Lam Bất Hối cổ quái thần kinh thật sự, thả một thân tất cả đều là máu tươi cùng oán khí hương vị, cũng không biết trên tay lây dính bao nhiêu người mệnh. Ta lần này xem như vận khí tốt.”

Lục Tranh thô suyền khí, đại họa cư nhiên giải trừ không chân thật cảm làm hắn nhất thời chinh lăng, chinh lăng lúc sau đó là mãnh liệt biến cường gấp cảm.

Lúc này đây Lam Bất Hối có thể bị hắn lừa gạt quá khứ là kỳ tích, kia tiếp theo đã có thể không có như vậy hảo vận.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh có chút nôn nóng, nhớ tới Lam Bất Hối rời đi trước ném xuống nói lại tổng cảm thấy sồn tóc gáy, mặc niệm một câu “Thượng bực hạ nam tả tây hữu đông”, xoay quanh nhìn trời nhìn đất tìm phương hướng, cuối cùng tìm đúng Đông Phương là chỉ nơi nào, vừa thấy dưới lại có chút không thể tin được.

Kia thể nhưng là Nghịch Thương Phái phương hướng. ....

Nghĩ đến Lam Bất Hối tuy rằng thần kinh lại còn không đến mức nói miệng không bằng chứng, Lục Tranh trong lòng căng thẳng, bay nhanh chạy lên.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nghịch Thương kinh biến

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tĩnh, chết giống nhau tĩnh.

Lục Tranh một đường chạy tới, rút hai bình Bồ Khí Đan, mới vừa rồi chạy đến Bạch Vân trấn phụ cận, lại thấy lúc trước náo nhiệt phồn hoa sớm đã không thấy, toàn bộ thành trấn thế nhưng mạc danh biến mất.

Mà thành trấn trung tiểu thương cùng người đi đường, cửa hàng cùng kiến trúc, tựa hồ chưa bao giờ tồn tại quá giống nhau.

Nếu không phải trong không khí huyết tĩnh hơi thở khó có thể xem nhẹ, Lục Tranh cơ hồ cho rằng chính mình đang ở nằm mơ.

Bước chân một đống, Lục Tranh lại lần nữa rút tiếp theo chính bình Bồ Khí Đan, mấu đủ toàn lực hướng Nghịch Thương Phái nơi núi non chạy gấp.

Buổi sáng xuống núi khi, vẫn là một mảnh hài hòa bình yên, ngày mộ trở về núi, lại thấy cho đã mất huyết tĩnh tàn khốc.

Không biết tên tuổi trẻ tu giả người mặc Nghịch Thương Phái nội môn đệ tử phục sức, tứ tung ngang dọc đồ đầy đất.

Lục Tranh thậm chí từ trong đó nhận ra từng có gặp mặt một lần dẫn đường tiểu đệ tử.

Từ bên cạnh nhặt một thanh mang huyết kiếm, Lục Tranh hấp tấp chạy tới tạp dịch phòng.

Trên đường thi thể không ngừng tăng nhiều, máu tươi bát mà, nơi xa ảm ảm có kêu thảm thiết cùng cười dữ tợn truyền đến.

Lục Tranh một phen đẩy ra tạp dịch phòng đại môn, đầu tiên ánh vào mi mắt đó là đầy đất tạp dịch đệ tử chết không nhắm mắt tàn thi, cùng với giống cái huyết người giống nhau phun huyết phao Vương Chấp Sự.

Vương Chấp Sự thượng có một hơi ờ, đôi mắt lại không thể nhắm nhìn. Nghe được động tĩnh đệ nhất giây, vẫn rơi một chút trong tay đoạn kiếm. Đương thấy rõ người đến là Lục Tranh thời điểm, trong mắt hấn phát ra ra lượng người sáng rọi.

Lục Tranh cho rằng hấn là muốn kêu cứu, lại không nghĩ Vương Chấp Sự chỉ là mạnh mẽ nhào tới, kéo lấy hấn quần áo, khàn cả giọng rống lên một câu: “Mau. .... Đi mau!”

Qua đi hơn hai mươi năm đều tất cả đều là ở tinh phong huyết vũ thảo quỷ trung vượt qua Lục Tranh, cũng không biết cái gì kêu đồng môn tình nghĩa.

Thiên Sư một mạch tất cả đều là gia truyền tuyệt học, làm việc trước nay đơn đã độc đấu, sinh tử có mệnh, không bắt buộc. Như là như vậy bị cái sắp chết người nhớ thương, Lục Tranh chưa từng có trải qua quá.

Theo bản năng mà thân thủ đỡ lấy Vương Chấp Sự, lại chỉ tiếp được khí tuyệt ám áp thi thể.

Nhẹ nhàng đem người buông, Lục Tranh xoay người, nắm chặt trong tay trường kiếm, hướng môn phái chỗ sâu trong nhảy đi.

Càng tiếp cận môn phái trung tâm, trên mặt đất thi thể càng nhiều, chỉ cần là ngã xuống, liền không có người sống. Mà một ít còn thờ dốc, không có chỗ nào mà không phải là bị mấy lần với chính mình đối thủ bao quanh vây quanh.

Lục Tranh cầm kiếm giết mấy cái che mặt, chính mình cũng bị thương.

Một tinh tu sĩ tu vi căn bản không đủ xem. Nhưng hấn lại vận may mà, một đường chém giết tới rồi môn phái chỗ sâu nhất.

Ở nơi đó, người bị mặt thi thể biến nhiều, đánh nhau cũng càng thêm kịch liệt.

Sau lưng đánh úp lại khí phách một đao, Lục Tranh nỗ lực rút kiếm về đỡ, lại bị khổng lồ kinh khí xốc phi, phía sau lưng đụng vào xà nhà, hôn mê qua đi.

Đau nhức trung tĩnh lại, Lục Tranh cho rằng chính mình đã chết, lại bị chung quanh hùng hực thiêu đốt lửa lớn đau đớn làn da, lập tức bừng tỉnh, bò dậy chung quanh, chung quanh lại không có nửa cái người sống.

Một cổ thịt người đặc có tiêu hương tiến lên Lục Tranh xoang mũi, làm hấn mấy dục buồn nôn.

Lúc này, hấn lần đầu tiên may mắn chính mình một thân Thiên Sư năng lực biến mất, không thể câu thông âm dương, cũng liền không thể thấy này đàn tiêu thi phía trên toát ra một đám trắng bạch u oán quỷ ảnh.

Này đó đồng môn sư huynh tỷ đệ tất cả đều là uổng mạng.

Lục Tranh sắc mặt trắng bệch, trong lòng suy đoán, những người này là bị Âm Quỷ Môn giết chết, bởi vì trả thù.

Nhưng hẳn lại có chút nghi hoặc, Âm Quỷ Môn hành sự từ trước đến nay bá đạo độc tôn, căn bản khinh thường che mặt.

“Chẳng lẽ là đồn đãi có lầm?”

Lục Tranh gian nan hoạt động bước chân, dùng tự hỏi tới dòi đi chính mình đối đầu đón cảm giác.

Hôn mê trước va chạm, ít nhất đâm chặt đứt hẳn tam căn xương sườn. Kịch liệt đau đớn đánh sâu vào, tùy thời khả năng kêu hẳn lại lần nữa hôn mê qua đi.

Hắn tự hỏi người bị mặt là âm quỷ của người khả năng tính rốt cuộc có bao nhiêu đại, tự hỏi người bị mặt hay không đã rời đi, tự hỏi toàn bộ Nghịch Thương Phái hay không còn có mặt khác người sống sót.

Lục Tranh hốt hoảng, lại ở môn phái một góc sân nhà chỗ gặp được cái thứ hai người sống, một cái quen mắt râu bạc lão nhân.

Lão nhân ánh mắt tan rã, cả người là huyết,

Một đôi chân vận vẹo gấp, sớm không có Lục Tranh lần đầu gặp gỡ tiên phong đạo cốt.

Người này lúc trước từ Âm Quỷ Môn môn nhân trong tay cứu chính mình, hiện tại lại muốn chết.

Lục Tranh có chút khô sở, một bước một dịch hoa số khác chung thời gian mới vừa rồi mồ hôi ướt đầm mà đi vào lão nhân trước mặt, còn không có há mồm liên khí lực vô dụng, ngã ngồi đi xuống.

Lão già không sống được bao lâu, đầu óc lại thanh minh. Nhìn thấy Lục Tranh ánh mắt đầu tiên liền không rời mắt được. Đãi Lục Tranh đến gần, hẳn ánh mắt bắt đầu phát ra mãnh liệt sáng rọi, giây lát rồi lại xẹt qua một mặt không dám tin tưởng cùng với buồn khổ tự giễu.

Lão già ánh mắt quá phức tạp, Lục Tranh xem không hiểu, lại thấy được trong tay hắn nắm.

Đó là toàn bộ Nghịch Thương Phái tối cao quyền lực tượng trưng, chương môn chiếc nhẫn. Hắn từng ở nhập môn ngày đầu tiên nhìn kỹ quá bức họa.

Trên bức họa chỉ có chương môn tượng trưng, lại không có chương môn bản nhân. Bởi vậy hẳn cũng không biết, lúc trước cứu chính mình lão già đó là Nghịch Thương Phái chương môn Đoạn Thu Phong.

Đoạn Thu Phong cũng hoàn toàn không biết, lúc trước gặp thoáng qua kỳ tài, cư nhiên đi tới chính mình môn phái, còn hỗn thành thấp kém nhất tạp dịch từ.

Cả đời đều ở môi chào nhân tài quảng thu môn đồ hắn, sắp đến chết rốt cuộc lại lần nữa thấy coi trọng nhân tài, lại phát hiện nhân tài phủ bụi trần thành tạp dịch.

Kia một khác, Đoạn Thu Phong tâm tình phức tạp, muốn nói cái gì lại là vô lực, chỉ có thể vươn một đôi tay nắm chặt Lục Tranh thủ đoạn, đứt quãng mà nói chuyện.

“Hài..... Từ ngươi..... Gọi tên gì?”

“Chương môn, ta gọi Lục Tranh.”

Lục Tranh hốc mắt có chút đỏ lên.

Đoạn Thu Phong cười cười, chảy ra càng nhiều máu tươi, cầm Lục Tranh thủ đoạn đôi tay càng thêm dùng sức, giống như là đem hạng nặng thân gia đè ở Lục Tranh trên người giống nhau.

Mà lúc trước một câu hỏi chuyện, đã dùng hết Đoạn Thu Phong sở hữu tâm lực, kế tiếp đối thoại, chỉ có thể dựa hẳn cận tồn một chút chân khí ở giữa không trung viết.

“Lục Tranh, nếu ngươi đã là ta phái đệ tử, như vậy lão phu làm ơn ngươi một sự kiện!”

Lục Tranh cho rằng, Đoạn Thu Phong di nguyện là báo thù rửa hận, lại không có nghĩ đến hẳn nguyện vọng là trọng chấn Nghịch Thương Phái, lại thu môn đồ.

Nhìn giữa không trung xiêu xiêu vẹo vẹo chín tự, Lục Tranh trong lòng ngũ vị tạp trần. Hắn sớm nghe nói Nghịch Thương Phái chương môn Đoạn Thu Phong tư chất giống nhau tu vi giống nhau, lại ngược có chí lớn, một lòng chỉ nghĩ quảng thu môn đồ, làm càng nhiều người tu luyện chân khí, thoát ly sinh lão bệnh tử.

Đây là cái trong truyền thuyết tùy ý làm bậy lý tưởng phải, gọi người không thể lý giải, cũng gọi người kính trọng.

Lục Tranh nguyên bản là không tin, nào có một người quyền cao chức trọng lại không quên bản tâm, nhưng hiện tại trước mặt lão nhân này sắp đến chết nhớ thương lại vẫn là chỉ có như vậy một cái tâm nguyện.

Trên tay truyền đến đau đớn, Lục Tranh cúi đầu vừa thấy, một vòi máu tươi từ đầu ngón tay chảy ra, cùng Đoạn Thu Phong trên tay máu tươi dung hợp tới rồi cùng nhau, cuối cùng tích tiến đen nhánh nhẵn trung.

Nhẫn từ Đoạn Thu Phong trên tay chảy xuống, ngã tiến Lục Tranh trong tay.

“Ta huyền hóa ra thể thân con rồi đem sát thủ dẫn tới dưới chân núi, lại cũng kéo không được càng dài thời gian. Người mang lên chuông môn nhẫn, từ sau sơn mật đạo xuống núi. Từ đây, người đó là Nghịch Thương Phái chuông môn.”

Trước mắt, hiện ra Đoạn Thu Phong cuối cùng tam câu nói, Lục Tranh lại giương mắt, Đoạn Thu Phong lại vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Lục Tranh cúi đầu, từ Đoạn Thu Phong đôi tay trung rút ra bản thân thủ đoạn, ngoan đảm một chút mặt đất, thật lâu sau không có đứng dậy.

Hắn nhập môn thời gian ngắn ngủi, còn không kịp cùng này phái môn sinh ra cảm tình, thậm chí toàn bộ môn phái trung, hắn cũng chỉ nhận thức Trương Vân Thanh một cái, cùng chuông môn Đoạn Thu Phong cũng bắt quá lúc trước gặp mặt một lần.

Chính là hiện tại, nhìn trước mặt tiếng động toàn vô Đoạn Thu Phong, cùng với đây khắp núi đồi máu loãng thi thể, Lục Tranh trong lòng dâng lên một cỗ xúc động phần nộ.

Đây là hắn đi vào dị giới cái thứ nhất đặt chân nơi, từng nay tưởng ở chỗ này khỏe mạnh trưởng thành. Chính là hiện tại đây, cái này địa phương hủy diệt, có lẽ sẽ cùng chính mình sinh ra cảm tình sư huynh tỷ đệ nhóm, một đám toàn đã chết.

Muốn hồi ức, lại không thể nào hồi ức, muốn ghi khắc, lại không có gì nhưng ghi khắc.

Như vậy cảm giác vô lực, làm Lục Tranh không cảm giác mắt đau xót, trong ánh mắt nổi lên hồng ti.

Nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng xé gió, Lục Tranh lấy kiếm chống đỡ, nhanh chóng đứng dậy, sau này sơn chỗ sâu trong đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trương Vân Thanh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đi vào sau núi, Lục Tranh lại không biết mật đạo ở đâu nhi, nồn nóng gian, khoe mắt hoảng tới tay trung đen nhánh cổ giới. Tâm niệm vừa động, thể nhưng thấy một cái vô hạn không gian ở chính mình trước mặt triển khai.

Một phong thơ tiên chậm rãi trôi nổi giữa không trung.

Lục Tranh đảo qua mắt, xem xong rồi mặt trên nội dung.

Này tin là Đoạn Thu Phong trước tiên viết xuống. Xa xăm trước, hắn liền dự đoán được chính mình có kiếp nạn này. Lại không có dự đoán được chính mình một tay sang hạ môn phái cũng sẽ đi theo cùng nhau tạo ương.

Nguyên lai, này chuông môn nhẫn là hắn thời trẻ du lịch đại lục khi ngoài ý muốn đoạt được, trừ bỏ không gian đại nhưng chứa đựng phi sinh mệnh thể bên ngoài, cũng không có mặt khác cái gì tác dụng. Nhưng có một ngày, Cực Đình Môn môn chủ Dương Đình tìm tới cửa, nguyện ra giá cao đổi lấy.

Đoạn Thu Phong vẫn luôn cảm thấy Dương Đình người này tâm thuật bất chính, liền không có đồng ý.

Nào tưởng, từ đây về sau, Dương Đình lâu lâu liền tiến đến tìm cơ hội đánh nhau. Đoạn Thu Phong cũng không phải Dương Đình đối thủ, nhưng Dương

Đình cũng không phải Đoạn Thu Phong đồng tu đối thủ.

Hai bên hãy còn an phận số giáp, thẳng đến Đoạn Thu Phong thoát ly đồng tu tự nghĩ ra môn phái. Dương Đình lại lần nữa xuất hiện, lại không phải tiếp tục tử đấu, mà là không thể hiểu được ngẫu nhiên bái phỏng uống trà, cũng cũng không đề thảo muốn nhân sự.

Cứ việc Dương Đình biểu hiện đến nhất phái hữu hảo hài hòa, Đoạn Thu Phong lại luôn có ần ần cảm giác bất an, vì thế dứt khoát làm trò Dương Đình mặt, tuyên bố màu đen nhân từ đây trở thành Nghịch Thương Phái chương môn tượng trưng, lịch đại chương môn mới vừa có tư cách có được.

Dương Đình lúc ấy mặt liền đen, từ đây lại không bước trên Nghịch Thương Phái một bước.

Tin kết cục là Đoạn Thu Phong lo lắng, cùng với sau núi mật đạo bản đồ cùng với mở ra phương pháp, còn có giao phó.

“Nếu là ta bất hạnh bỏ mình, Nghịch Thương Phái gặp nạn, có thể tìm ra đồng tu Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng hỗ trợ.”

Giấy viết thư ở một nén nhang lúc sau, tự động hoá vì tro tàn.

Một thanh màu đen ba thước trường kiếm, tự tro tàn trung ngã xuống.

Lục Tranh tròn mắt, trường kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay.

Đây là cùng chương môn nhân cùng nhau trở thành Nghịch Thương Phái quyền binh tượng trưng mặt khác một kiện truyền thừa, Đoạn Thu Phong bội kiếm, Lưu Hỏa Kiếm.

Lục Tranh đem kiếm treo ở bên hông, nhìn kỹ nổi lên trong lòng bàn tay chương môn nhân.

Nhân cổ xưa, đơn giản, chính thể vì màu đen, chỉ ở nhân mặt ngoài ần ần có một sợi tơ máu giống nhau lưu động vật chất thỉnh thoảng trôi qua.

Trừ bỏ thông minh đến như là vật còn sống bên ngoài, Lục Tranh cũng nhìn không ra thứ này có gì kỳ lạ chỗ, đáng giá nhất phái môn chủ số giáp chấp nhất.

Không nói được, lúc này đây che mặt mà đến đó là Dương Đình Cực Đình Môn!

Đều là đạo tu, giết người diệt phái, tình lý khó chứa, cũng trách không được muốn che mặt.

Lục Tranh nắm tay, đầu ngón tay phiếm xuất huyết tích.

Hắn sẽ báo thù!

Đem nhân nắm chặt, một sợi chân khí tán ra đặc có quang mang từ Lục Tranh trong mắt xẹt qua, nhân theo sát biến mất.

Lục Tranh quay đầu lại nhìn nhìn biển lửa trung ầm ầm sập Nghịch Thương Phái, dứt khoát kiên quyết chân dẫm thất tinh trận pháp, mở ra xuống núi mật đạo.

Mật đạo một khi mở ra, Lục Tranh liền nhảy xuống.

Sau nửa canh giờ, Lục Tranh xuất hiện ở khoảng cách Nghịch Thương Phái nơi Vô Danh Sơn đầu một trăm hơn dặm xa mặt khác một ngọn núi chân núi.

Khí lực dùng hết, làm Lục Tranh có chút tinh thần hoảng hốt, lại cũng nỗ lực kéo nện bước đi rồi vài dặm.

Lục Tranh chuyển chọn rừng rậm tiểu đạo đi, dọc theo đường đi thể nhưng cũng không có gặp được nửa cái sát thủ.

Mà trên núi mật đạo dùng quá một lần liền sẽ hồi phi yên diệt, Lục Tranh cũng không lo lắng bị người phát hiện. Lúc này, những cái đó sát thủ hơn phân nửa thượng ở biển lửa trung tìm kiếm mất tích nhân.

Đột nhiên, phía sau truyền đến dị vang, Lục Tranh nháy mắt huy kiếm, lại ở mũi kiếm thiếu chút nữa cắt qua người tới cổ thời điểm đình chỉ.

“Vân Thanh?”

Lục Tranh nhíu mày, có chút không xác định.

Người tới thể nhưng là tạp dịch phòng bằng hữu, Trương Vân Thanh!

Trương Vân Thanh một thân chặt vật, cũng có bị thương, tinh thần lại so với Lục Tranh hảo quá nhiều.

“Lục Tranh! Lục huynh!”

Trương Vân Thanh nhìn thấy Lục Tranh rất là kích động, không rảnh lo Lục Tranh trên tay còn cầm lợi kiếm chỉ vào cổ hắn, một cái cất bước liền đi vào Lục Tranh bên người.

Lục Tranh sợ một cái hiểu lầm đem người cấp giết, vội vàng đem kiếm triệt trở về.

Trương Vân Thanh lại là một phen nước mũi một phen nước mắt ôm lấy Lục Tranh, khóc lớn nói: “Ta xem bóng dáng liền biết là ngươi! May mắn! Ngươi không chết! Ta xuống núi thời điểm, môn trung sư huynh tỷ đệ cơ hồ đã chết hơn phân nửa, chương môn cũng bị trọng thương, kêu ta hảo sinh lo lắng……”

Lục Tranh vỗ nhẹ một chút Trương Vân Thanh bả vai, lấy làm an ủi.

Hai người một đường nâng đỡ, nhưng thật ra chạy ra lại một trăm dặm.

Tu vi càng cao Trương Vân Thanh chủ động nhảy lên đỉnh điểm, lấy chân khí rót mắt nhìn về nơi xa, cũng không có nhìn thấy tiến đến truy kích sát thủ.

Hai người đã tỉnh bị lực tấn, chân khí cơ hồ hao quang, lại nỗ lực lên đường đi xuống, song song đều đến nỗ tan xác bị mất mạng.

Lục Tranh dùng Thiên Sư đặc có tim long thẩm huyết pháp quyết biến hóa thành một cái loại nhỏ pháp trận, dùng cuối cùng một chút chân khí tìm kiếm đến một chỗ sơn động.

Sơn động khí tràng hắc ám bí ẩn, nắp trong sườn núi cây bụi gian, rất khó bị người phát hiện.

Hai người tiểu tâm bị diệt tới khi tung tích, dùng non nửa thiên thời gian, mới bò vào núi động.

Tiến sơn động, Trương Vân Thanh liền cảm thấy có ti âm lãnh vờn quanh. Thả sơn động quái dị, thế nhưng ngầm có ý cắn nuốt quái lực, tu giả một bước đi vào liền bị bao phủ tu vi, hơi thở toàn tiêu.

Trương Vân Thanh nội tâm khiếp sợ, ám đạo Lục Tranh bản lĩnh, thế nhưng có thể tìm được như vậy một cái bảo địa.

Hai người ở trong sơn động không dám nhóm lửa, chỉ nuốt phục một ít sơ cấp nhất dược phẩm, Bỏ Khí Đan cùng Hồi Huyết Tán.

Lục Tranh trong tay chương môn nhãn nhưng thật ra có mặt khác một ít càng thêm hiệu quả nhanh cao cấp bảo mệnh đan hoàn, nhưng không đến cuối cùng thời khắc, hắn là sẽ không ở bất luận kẻ nào trước mặt lượng lộ chính mình át chủ bài.

Trương Vân Thanh là như thế nào từ diệt phái thẩm án trung may mắn tồn tại, Lục Tranh cũng không quan tâm. Hai người cùng nhau đào mệnh, lẫn nhau chiếu ứng, tổng so phế vật điểm tâm “Ngàn dặm đi đơn kỵ” muốn hảo.

Có lẽ cũng là vì này, Trương Vân Thanh đồng dạng không có chủ động dò hỏi Lục Tranh là như thế nào bỏ chạy.

Hai người luân phiên gác đêm, ở trong sơn động tu dưỡng ba ngày, sau đó tiếp tục lên đường, hướng rời xa Nghịch Thương Phái phương hướng, dùng nhanh nhất tốc độ bôn đào.

Lúc này, Nghịch Thương Phái biến lửa trung sư tằm hắn là đã kết thúc, người bị mặt phát hiện lại đây, nhất định sẽ mở rộng tìm tòi diện tích.

Chỉ dựa vào bọn họ hai cái tu sĩ cấp bậc tu vi, một khi bị đuổi theo, không thể nghi ngờ từ lộ một cái.

Hai người sắp chạy đến một ngọn núi gian tiểu nông thôn bên ngoài thời điểm, Trương Vân Thanh thật sự nhịn không được, hỏi một câu Lục Tranh vì sao sẽ có chương môn bội kiếm.

Lục Tranh cũng không lảng tránh, chỉ nói là chương môn trước khi chết đưa cho hắn.

Trương Vân Thanh nghe vậy, thân thể cứng đờ, biểu tình khó nén bị thống, hãy còn chạy đến nơi xa, khóc lớn một hồi.

Hai người đêm đó tá túc sơn thôn, sợ cấp trong thôn người trêu chọc phiền toái, cố ý cải trang giả dạng một phen, sáng sớm hôm sau liền một lần nữa khởi hành.

Tuy là như thế, bất quá non nửa thiên, hai người vẫn là bị người bị mặt đuổi theo.

“Phanh!”

Lục Tranh giờ tay muốn chém ra nhất kiếm, lại bị cầm đầu người bị mặt một chương huy ngã xuống đất.

Trương Vân Thanh cuống quýt chạy tới, muốn nâng Lục Tranh, lại bị hai cái người bị mặt chặt chẽ bắt lấy, treo ở giữa không trung.

Người bịt mặt chỉ nhất lấy chủy thủ chống lại Trương Vân Thanh cổ, chuyển hướng Lục Tranh, cách khăn che mặt cười dữ tợn, nói: “Tiểu tử, đem Đoạn Thu Phong nhắn giao ra đây, nếu không người này bằng hữu, đã có thể chết kiêu kiêu.”

Nói, người bịt mặt liền ở Trương Vân Thanh trên cổ khoa tay múa chân một đao.

Thoáng chốc, Trương Vân Thanh hét lên, máu tươi tràn đầy ra tới.

Lục Tranh nắm chặt hai đấm, lại là cắn răng phủ nhận, chỉ nói: “Cái gì nhần? Ta cũng không hiểu được. Ta bắt quá là Nghịch Thương Phái một cái tạp dịch đệ tử, nơi nào hiểu được chương môn cơ mật.”

Nghe được Lục Tranh nói như vậy, Trương Vân Thanh kêu đến càng sâu, há mồm liền rống lên.

“Lục Tranh! Lục huynh! Người cũng không thể như vậy không có lương tâm a! Ta chính là người huynh đệ a! Chương môn trước khi chết có thể đem tùy thân bội kiếm tặng cho người, lại như thế nào không đem truyền thừa nhắn cho người? Người không phải là muốn nhìn ta chết đi?”

Trương Vân Thanh nước mắt bùng lên, thập phần chật vật, cũng thập phần đáng thương.

Lục Tranh nhú mày, tay phải ngón tay uốn lượn, đầu ngón tay sắp đụng tới lòng bàn tay thời điểm chợt đình chỉ.

Nhìn chăm chăm vào Lục Tranh Trương Vân Thanh thân biến ảo, há mồm còn muốn rống to, lại bị cầm đầu người bịt mặt phải tay cho một cái tát.

Này dẫn đầu thập phần không kiên nhẫn, táo bạo mà phát tay đem Trương Vân Thanh cắp buông ra.

Lục Tranh chỉ nghe người này nói: “Nếu này họ Lục căn bản không thương tiếc người tánh mạng, người chính là rống phá yết hầu cũng vô dụng. Không duyên có lãng phí thời gian, đồ vô dụng!”

Trương Vân Thanh bị mắng đến không dám ngẩng đầu, càng không dám nửa câu phản bác.

Lục Tranh đem tầm mắt hoạt động trước sau cúi đầu Trương Vân Thanh trên người, trầm mặc sau một hồi rốt cuộc hỏi: “Quả nhiên là người phản bội ta sao, Trương Vân Thanh?”

Lục Tranh dọc theo đường đi vẫn luôn tiểu tâm hủy diệt chạy trốn tung tích, nhưng như cũ bị người bịt mặt đuổi theo. Thả này đó người bịt mặt vừa lên tới liền gọi người giao ra chương môn nhắn. Rõ ràng cùng đường đào tẩu còn có Trương Vân Thanh, nhưng này đó người bịt mặt lại nhận chuẩn hấn giống nhau, đầu mâu chỉ nhắm ngay hấn một cái.

Trước đó, hấn bắt quá Nghịch Thương Phái nhỏ nhỏ một cái tạp dịch, bất luận cái gì một cái bình thường người đều sẽ không trống rỗng cảm thấy Đoạn Thu Phong sẽ buông xuống quan quan trọng chương môn nhắn cô đơn giao cho hấn. Huống chi, hiện tại hấn bắt quá một cái một tinh tu sĩ thôi!

Liên tưởng đến Trương Vân Thanh hôm qua từng một mình rời đi non nửa một lát, Lục Tranh không thể không hoài nghi, mặc danh từ trên núi mây mẩn tồn tại Trương Vân Thanh, kỳ thật cũng không đơn thuần.

“Chưa từng thổ lộ tình cảm, đâu ra phản bội?”

Có lẽ là không nghĩ lãng phí thời gian, Trương Vân Thanh cũng không phủ nhận, mỉm cười ngẩng đầu.

Trương Vân Thanh lau lau trên cổ bé nhỏ không đáng kể miệng vết thương, cười tủm tỉm đi đến Lục Tranh trước mặt, trên cao nhìn xuống khom lưng, tiến đến Lục Tranh bên tai, sâu kín mở miệng.

“Ngượng ngùng, lục huynh. Ta Trương Vân Thanh có thanh vân chí lớn, như thế nào cam nguyện cùng một cái nhỏ nhỏ Nghịch Thương Phái cùng tồn vong?”

Kỳ thật ta cũng cũng không có nhiều làm cái gì, ta bắt quá là vì che mặt đại gia nhóm lãng lẽ khai cái môn, lại nói cho bọn họ chương môn thân ở nơi nào, cùng với nói cho bọn họ chương môn nhắn khả năng ở ai trên người thôi.

Người không cần như vậy nhìn ta. Ta là phải làm đại sự, tự nhiên không giống người, a có tình có nghĩa.

Người đi vào Nghịch Thương Phái mới mấy ngày? Nhận thức Đoạn Thu Phong mới mấy ngày?

Liền cứ như vậy cam nguyện vì này chịu chết? Bắt quá là hư tình giả ý một hồi đi? Thiên hạ ai không tiếc mệnh?

Không ai chê cười người, người liền đem chương môn nhắn giao ra đây đi, ta sẽ không nói cho người khác.”

Trương Vân Thanh tiểu nhân sắc mặt trong khoảnh khắc lộ rõ, Lục Tranh nhìn người này trên mặt buồn cười bàn tay ẩn, thật sự khinh thường, xì một tiếng khinh miệt, cười lạnh mở miệng.

“Ngươi thật đúng là cái đường không thân bạch nhãn lang! Trách không được chỉ có thể làm tạp dịch, xem ra Vương Chấp Sự cũng không phải mỗi một lần đều nhìn lầm. ....”

Lục Tranh chưa hết nói hóa thành kêu rên, thân thể bị Trương Vân Thanh một chân đá ra mấy thước.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mạc Tử Phong

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Ta xem ngươi là thành tâm muốn chết!”

Trương Vân Thanh dữ tợn một khuôn mặt, trong ánh mắt có khó chịu cũng có sợ hãi. Khó chịu Lục Tranh vận may được đến chương môn truyền thừa, sợ hãi che mặt đại gia nhóm ghét bỏ hành sự bất lực.

“Lục huynh! Ngươi như thế nào liên không rõ đâu? Đây đó đại gia, nhưng không có ta tốt như vậy nói chuyện. Ngươi nếu không nghĩ nhận hết tra tấn, liền đem đồ vật lấy ra tới. Nếu không, lúc đó muốn chết đều là loại hy vọng xa vời a.”

Vì chính mình một cái mạng nhỏ suy nghĩ, Trương Vân Thanh không ngừng cố gắng, ý đồ khuyên bảo Lục Tranh.

Nhưng Lục Tranh người này, trời sinh mềm cứng không ăn, càng ân oán phân minh. Nghịch Thương Phái có thể ở nhất thời cung cấp cho hắn sống yên ổn chỗ, Đoạn Thu Phong có thể bèo nước gặp nhau cứu hắn một mạng, càng ở lúc sắp chết yên tâm đem toàn bộ Nghịch Thương Phái truyền thừa giao cùng hắn, hắn trên người liền nhiều một phần trách nhiệm.

Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo. Đây đó là tình nghĩa! Không có tình nghĩa, đó là súc sinh!

Xem đã hiểu Lục Tranh trong ánh mắt ý tứ, Trương Vân Thanh một khuôn mặt trưởng đến đỏ bừng, hận không thể đem tự cho là thanh cao Lục Tranh đương trường giết chết.

Nhưng hắn chung quy không dám. Hắn bắt quả là đầu nhập vào người bịt mặt một cái tiểu lâu la, làm việc cũng không tự do.

Lục Tranh cũng không có tiếp tục cùng cái phản đồ đối thoại dục / vọng, chỉ cao giọng nói:

“Đương Đình! Ngươi tốt xấu cũng là nhất môn chi chủ, lại làm này đầu đầu lộ đuôi giết người diệt phái hoạt động, thật sự gọi người khinh thường!

Cũng khó trách Đoạn Chương môn nói ngươi tâm thuật bất chính, kết giao không được! Ngươi nếu tâm tính chính phái một ít, không nói được Đoạn Chương môn sớm đem nhân giao cho ngươi!

Hiện giờ ngươi thế nhưng giết hắn lại giết hắn một tay sáng lập môn phái, kích đến hắn sắp chết cũng muốn đốt hủy ngươi mơ ước đồ vật. Ngươi mà khi thật xứng đáng!”

“Thả ngươi nướng chó má!”

Cầm đầu người bịt mặt cúi đầu lên, một phen xả trên mặt cái khăn đen, lộ ra một trương âm tà ngoan độc mặt.

Lục Tranh cũng không nhận được hắn, lại từ hắn phản ứng có thể phán đoán, người này đó là Cực Đình Môn môn chủ Dương Đình.

Dương Đình miệng đã khí oai, kéo lấy Lục Tranh cổ, liền hướng trên vách núi đá đâm.

Tức khắc, huyết hoa vậy ra.

Lục Tranh đầu đau nhức, máu tươi hồ đầy mặt, lại không chết.

Dương Đình cố ý lưu trữ Lục Tranh một mạng, xoay người gọi tới môn nhân chín chín tám mươi một loại khổ hình thi triển ở Lục Tranh trên người.

Nhưng Lục Tranh một ngụm cắn chết chương môn nhân đã hủy, căn bản không có gì đồ vật nhưng giao.

Dương Đình khó thở, chết sống không tin chính mình mơ ước số giáp bảo bối như vậy biến thành tra tra.

Cuối cùng Dương Đình tự mình động thủ, gõ chặt đứt Lục Tranh tứ chi, gọi người đem hũ ném vào luyện ngục tràng, tra tấn Lục Tranh bốn mươi chín thiên lúc sau, lại xem hũ nói hay là không.

Lục Tranh bị người đảo nhắc tới tới thời điểm, liền thừa nửa khẩu khí ở, thực mau liền mất đi thần trí.

Ý thức trong mộng lung, một hồi lại một hồi tựa mộng phi mộng hình ảnh từ Lục Tranh trước mắt xẹt qua.

Có hũ làm Thiên Sư khi tiêu sái bữa bãi trăm quý trừ uế cảnh tượng, có hũ lái xe truy quý một không cần thận xuyên qua chuyện cũ, có hũ bị Vương Chấp Sự một ngụm phủ quyết trở thành tạp dịch hài kịch toàn quá trình, có Đoạn Thu Phong từ trên trời giáng xuống cứu hũ một mạng giấy lát lại cho hũ truyền thừa nhân hình ảnh.

Từng màn tựa thật tựa huyền, như là kiếp trước, lại giống kiếp sau. Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Tranh phân không rõ chính mình rốt cuộc là Thiên Sư Lục Tranh làm một cái có quan hệ dị thể đại lục mộng, vẫn là tạp dịch đệ tử Lục Tranh làm một cái thế giới khác trăm quý trừ uế mộng.

“Rầm”

Đột nhiên, trong mộng Lục Tranh toàn thân tắm tới rồi trong nước biển, trầm xuống rốt cuộc, thực mau không thể hô hấp.

Lục Tranh liếc mạng giây giũa, rõ ràng mặt biển có một sợi ánh sáng nhạt xuyên thấu qua, nhưng vô luận hũ như thế nào nỗ lực, đều không thể tránh thoát đáy biển vô hình trời buộc.

Cường đại áp lực làm hũ hai mắt chậm rãi nhắm lại, giống như là hũ cả đời này chợt muốn đình chỉ giống nhau.

Không! Ta không cam lòng!

Liền tại ý thức sắp sửa hoàn toàn bị bao phủ trước một giây, Lục Tranh bỗng dưng rống to, tiếp theo nháy mắt thể nhưng toàn thân một nhẹ.

Trong hiện thực, Lục Tranh đột nhiên trợn mắt tỉnh lại, mồ hôi thấm vào toàn thân, cả người tựa như mới từ trong nước vớt ra tới giống nhau.

Lục Tranh thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, hung hăng cắn một chút đầu lưỡi, mới hiểu được chính mình đã tự mơ mộng trung tỉnh lại. Lục Tranh tưởng nhúc nhích một chút, lại phát hiện tứ chi vô lực, toàn bộ thân thể nếu như tán giá,

Tưởng động một ngón tay đầu đều không được.

Lục Tranh thử thử nội coi, thực mau phát hiện, chính mình trong cơ thể tuy rằng chân khí khô kiệt, nhưng linh mạch hoàn chỉnh, một thân tu vi cùng căn cơ cũng không có hủy diệt.

Nắm mắt cảm ứng một chút tay phải lòng bàn tay, che dấu chương môn nhân cũng còn ở, chỉ là trên người Lưu Hóa Kiếm biến mất vô tung.

Lục Tranh trường hu một hơi, cũng không có trước tiên từ nhân trung lấy ra thuốc trị thương ăn vào.

Ai biết chỗ tới có hay không Cực Đình Môn người giám thị, hũ không thể mạo hiểm.

Chờ hơi chút khôi phục một ít khí lực, Lục Tranh xoay chuyển cổ, bắt đầu quan sát bốn phía, hũ phát hiện chính mình thân ở ở một tòa nhỏ hẹp thạch lao trung.

Thạch lao không có cửa sổ, chỉ có một đạo nhắm chặt cửa sắt, cùng với bốn phía vòm quanh dày đặc tinh thiết.

Thạch lao ngoại còn có một đám giống tổ ong giống nhau tứ tung ngang dọc trọng điệp ở một khối giống nhau như đúc thạch lao, có thạch lao trung có người, có thạch lao trung không ai, có ở vài người, có ở một cái.

Này đó bị giam giữ nhân, mỗi một cái đều mang cùng tay chân khảo, trên cổ bộ thỉnh thoảng loang loáng vòng cổ.

Lục Tranh đồng dạng mang nấy thứ này, duy nhất không cùng chính là, hũ hiện tại tứ chi tàn phế, mang không mang đều là đồng dạng.

Đột nhiên, ở vào Lục Tranh góc trái phía trên cách đó không xa một tòa thạch lao trung, đơn độc đóng lại một người đột nhiên nhảy người lên, một đầu liền đánh vào nhà tù tình lưới sắt lan thượng.

“Phóng ta đi ra ngoài! Phóng ta đi ra ngoài!”

Người nọ liền cùng điên rồi giống nhau, không ngừng lấy đầu va chạm hàng rào. Mà hấn trên cổ vòng cổ loang loáng càng ngày càng thường xuyên.

Bởi vì này, người nọ tựa hồ bị kích thích tới rồi, đôi tay đột nhiên cầm vòng cổ, dùng sức bẻ xả.

Lục Tranh mắt thấy kia vòng cổ liền phải bị người bẻ gãy, biến cố lại đã xảy ra.

“Oanh!”

Thật lớn tiếng nổ mạnh từ điện cuồng thạch lao trung truyền ra, Lục Tranh mắt thấy kia điện cuồng người trên cổ vòng cổ đột nhiên tạc nứt, một cái chớp mắt liền đem kẻ điên nổ thành thật nhỏ mấy trăm khối.

Trong đó một khối lại hồng lại bạch đồ vật, tạc tới rồi Lục Tranh đầu biên.

Lục Tranh quay đầu, thiếu chút nữa nhỏ ra.

Mặt khác thạch lao người, lại là thờ ơ.

Lục Tranh tự nhận định lực còn thấp, trong mắt bắt đầu phiếm ra thi triển chân khí đặc có quang mang, hấn tường, ít nhất đem này ghê tởm đồ vật lộn xa một ít.

Lại vào lúc này, xa xa truyền đến nói chuyện thanh.

“Đương Đình thật khi chúng ta nơi này là hấn tư nhân hoa viên? Rác rưởi tưởng ném liền ném. Cũng không nhìn xem chúng ta nơi này yêu cầu cũng là man cao.”

“Vô phương, tuy rằng là cái rác rưởi, nhưng tốt xấu cũng tu luyện quá, trong cơ thể chân khí có như vậy một đầu đầu, hảo hảo dưỡng, vẫn là có thể sản xuất không ít tinh túy.”

“A, kia liền hy vọng kia rác rưởi còn sống. Nếu không, đã có thể lãng phí.”

Nói chuyện thanh dần dần biến đại, hai cái người mặc màu xám kính trang thủ vệ cảm tam xoa kích chậm rãi đến gần.

Hai người lập tức đi đến giam giữ Lục Tranh thạch lao trước, gặp người thế nhưng còn sống, thập phần cao hứng.

Trong đó một người nói: “Hoan nghênh đi vào lao tù, làm lễ gặp mặt, ta nên làm ngươi biết biết nơi này quy củ.”

Dứt lời, người này liền vút ra một đạo điện quang, thẳng đem Lục Tranh phiến phi, đụng vào trên vách đá.

Lục Tranh khoe miệng lập tức tràn ra máu tươi, trong cơ thể tâm can tì phổi tựa như sai vị giống nhau dờn non lấp biển, nhưng hấn chính là không có phát ra một câu kêu thảm thiết.

Thi hình thủ vệ cười to, một cái khác còn lại là kinh ngạc như rụng mảy.

“Ha? Vẫn là cái xương cứng! Trách không được bị họ Dương đánh gãy tứ chi. Hấn nói ngươi cảm hấn đồ vật, thức thời mà liền giao ra đây. Bất quá ta nhưng thật ra kiến nghị ngươi ngàn vạn đừng giao, rốt cuộc lao tù tất cả tư vị ngươi còn không nếm đến. Hiện tại liền nhận thua, đã có thể không có trò hay nhìn.”

“Ha ha ha!”

Hai cái thủ vệ cười dữ tợn rồi đi.

Lục Tranh thân thể lăn đến thạch lao trung ương, hốt hoảng cảm thấy chính mình lại muốn hôn mê qua đi. Nghiêng đối diện phía trên lại vút tới một cái bình ngọc, có người hơi mang ý cười mở miệng.

“Hắc, ngươi chính là cái kia bị Dương Đình tiểu nhân bán tiến vào xui xẻo quý? Xem ngươi như vậy xui xẻo, còn như vậy kiên cường, cũng là loại việc vui. Ngươi không bằng đem trên mặt đất thuốc trị thương nhất được ăn, sống lâu một ít thời gian, cũng thật nhiều cho ta một chút sung sướng.”

Chung quanh nháy mắt bùng nổ một trận cười vang thanh, có người liêu mạng kêu Lục Tranh không ăn, cũng có người nhéo giọng nói trang nghiêm thơ tiểu

cô nương khuyên bảo Lục Tranh ăn vào.

Lục Tranh mí mắt thượng nâng, chỉ mơ hồ thấy xa xa một đạo màu trắng bóng dáng ẩn ở trong đó một tòa thạch lao bóng ma trung.

Kia màu trắng bóng dáng thấy Lục Tranh nhìn lại đây, tức khắc càng hăng hái, vẫy vẫy tay làm đại gia hỏa dừng cười, chợt lại nói: “Ta kêu Mạc Từ Phong, ngươi tên gì?”

Lục Tranh nhú mày, yên lặng chuyển khai tầm mắt. Bởi vì Trương Vân Thanh duyên cớ, hắn đối như vậy không thể hiểu được tự quen thuộc người, thập phần đề phòng, thả phân cảm.

Đối diện, Mạc Từ Phong rõ ràng cảm thấy một cỗ nồng đậm bài xích cùng không chút nào che dấu ghét bỏ, khóe miệng không cảm gọi lên, nhếch lên chân bắt chéo, đùa với Lục Tranh chơi dường như, tiếp tục mở miệng.

“Cực Đỉnh Môn xem như ta đã thấy nhất vô nhị môn phái, không có chi nhất, tổng khoác đạo tu da, chuyên làm ma tu sự.”

Mạc Từ Phong lời nói rơi xuống, chung quanh thạch lao trung liền có mấy chục nói lớn tiếng phụ họa thanh âm phía sau tiếp trước vang lên.

Toàn bộ hoàn cảnh nháy mắt cải cố âm ỉ, kêu Lục Tranh cơ hồ cho rằng chính mình tới rồi đại gia bác gái tụ tập chợ bán thức ăn, mà không phải một đám mang công tay chân khảo cùng cầu vòng cổ phạm nhân trại tập trung.

Bên kia sương, Mạc Từ Phong còn ở đây còn lại nhai.

“Ta xem trên người của ngươi xuyên tụy rằng không phải cái gì khảo cứu phục sức, nhưng chi tiết chỗ thượng có một tia nghiêm cẩn đoan chính chi phong lưu lộ. Ngươi là đạo tu môn phái đệ tử?”

“Thủ vệ nói ngươi cầm Dương Đỉnh đồ vật? Ta xem là Dương Đỉnh coi trọng ngươi nơi môn phái bảo bối đi?”

“Dương Đỉnh có gan đoạt bảo, xem ra ngươi nơi môn phái cũng không lớn. Xem ngươi vẻ mặt khổ đại cừu thâm hốc mắt đỏ lên bộ dáng, là bị diệt môn?”

“Xem ngươi hình dung chặt vật hãy còn kiên nghị, một thân đều là trọng thương tra tấn, nhất định là bị chương môn sắp chết phó thác, nửa đường lại bị Dương Đỉnh đuổi theo, đáng tiếc căn chết không nói, toàn tình nghĩa, lại rơi vào như vậy thật đáng buồn kết cục.”

“Huynh đệ a, ngươi vào nơi này, tương lại đi ra ngoài đã có thể khó lạc.”

Mạc Từ Phong tự quyết định mười lăm phút, thế nhưng đem Lục Tranh tình cảnh cùng tào ngộ suy đoán tám chín phần mười.

Này phân thông minh cùng tinh tế, không khỏi làm Lục Tranh lại lần nữa đem tầm mắt đưa đến hắn trên người.

Lúc này đây, Mạc Từ Phong tự bóng ma trung đi ra, lộ ra một trương văn nhã tuấn dật mặt. Tuy rằng cũng là xiềng xích vòng cổ thêm thân, lại nhất phái tiêu sái bình yên, rất giống hắn không phải ở ngòi tù mà là ở nghỉ phép giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quỷ Khóc Lao Tù

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Mạc Từ Phong đối với Lục Tranh phương hướng cười cười, biểu tình thập phần thân thiện, cũng thập phần bất cần đời.

Ngồi tù quý công tử, Lục Tranh là lần đầu tiên nhìn thấy, này quý công tử vẫn là cái tự quen thuộc.

“Đúng rồi, ngươi tên gì danh?”

Mạc Tử Phong còn ở bám riết không tha mà truy vấn.

“Lục Tranh.”

“Thiên a! Người rốt cuộc chịu theo ta nói chuyện!”

Mạc Tử Phong khoa trương kêu to, hần bên cạnh lao hữu nghe vậy cười nhạo một tiếng, bị hần một quyền đâm phi, hồ ở trên tường, không còn có tinh lại.

Lục Tranh khoe miệng run rẩy, nhận thức đến Mạc Tử Phong đệ nhị thuộc tính, trừ bỏ tự quen thuộc đó là bạo lực cuồng.

Thừa dịp Mạc Tử Phong tạm thời không có tiếp tục ma âm xô lỗ tai lỗ hồng, Lục Tranh một quay đầu, thấp hèn đầu, dùng hàm răng cắn khai bình ngọc nhỏ cái nắp, đem Mạc Tử Phong lúc trước ném lại đây thuốc trị thương nuốt ăn hơn phân nửa.

Lục Tranh chậm rãi nhắm mắt, yên lặng cảm thụ trong cơ thể chân khí lưu động.

Mạc Tử Phong cấp thuốc trị thương cư nhiên phẩm cấp không tồi, một nuốt vào, liền có một cỗ mát lạnh mùi hương thoang thoang truyền ra, được lực dung nhập trong kinh mạch, như từ từ xuân phong phát quá, yên lặng ôn dưỡng chữa trị.

Đối diện Mạc Tử Phong buồn cười mà nhìn, trong mắt xẹt qua tán thưởng.

Hần thưởng thức thực lực nhỏ yếu lại không sợ chết người, bởi vì người như vậy luôn có càng nhiều sung sướng chế tạo. Hần càng thưởng thức cơ được dẫn được vì sống sót nguyện ý cúi đầu tạm thời nhẫn nại người, bởi vì người như vậy thường thường mới là thành đại sự.

Lục Tranh yên lặng tĩnh dưỡng non nửa cái canh giờ, lại trợn mắt, Mạc Tử Phong đã lui về chính hần nhà tù trung bóng ma chỗ.

Lục Tranh phỏng chừng người này là thuộc con cóc, đương có tâm việc vui thời điểm, hần liền sẽ tự chủ tự phát mà nhảy ra, tiếp tục lải nhải.

Lục Tranh không có hứng thú chế tạo lại một cái việc vui, liền an an tĩnh tĩnh mà lại lần nữa nhắm mắt, một bên chữa thương, một bên tu luyện.

Hần phế bỏ tứ chi cũng không phải toàn phế, chỉ cần tu vi tinh tiến, cốt cách cùng mạch lạc trọng tổ, tàn phế tứ chi sẽ tự nhiên mà vậy khôi hần, thậm chí trở nên so trước kia càng tốt.

Lục Tranh nắm chặt thời gian tu luyện, nhưng thủ vệ lại không có như vậy hảo tâm.

Lại hai cái canh giờ sau, một đội thủ vệ xuất hiện, nhân thủ dẫn theo một cái tinh xảo ngọc thùng.

Lục Tranh cho rằng đây là thủ vệ ở phải com, nhưng sự thật chứng minh, hần vẫn là quá ngây thơ rồi.

Toàn dân tu luyện chủng tộc, này trí tuệ không phải hần một cái nhỏ nhỏ địa cầu Thiên Sư có thể hiểu.

Chỉ thấy thủ vệ nhóm hoặc mặt vô biểu tình hoặc hung thần ác sát hoặc âm tà ác độc, nhân thủ dẫn theo một cái ngọc thùng đi vào mỗi một tòa thạch lao trước mặt, giữ chặt mỗi một cái “Phạm nhân” trên cổ vòng cổ.

Đương thủ vệ một tay bao trùm thượng vòng cổ, mặc niệm pháp quyết lúc sau, một cỗ mãnh liệt ám quang tạt lóe, đông đảo phạm nhân phát ra kêu thảm thiết.

Theo sát, liền có cuộn cuộn không ngừng tinh túy chân khí tự phạm nhân cổ chỗ chảy ra, lập tức chảy tới thủ vệ một cái tay khác dẫn theo tinh xảo ngọc thùng trung.

Đương ngọc thùng đựng đầy tinh túy chân khí lúc sau, thủ vệ liền sẽ dừng tay. Nếu là ngọc thùng chậm chạp không thể đựng đầy, thủ vệ cũng sẽ dừng tay, chỉ là theo sát thủ vệ nhất định sẽ bạo khởi ngược đánh phạm nhân một đòn.

Áp bức xong rồi các phạm nhân vất vả tu luyện tới chân khí tinh túy, một khác ba thủ vệ khoan thai tới muộn, ném xuống lạnh và khô ráo giống cục đá giống nhau màu đen màn thầu, sau đó rời đi.

Vừa mới khôi phục một chút Lục Tranh, lại một lần bị tàn khốc đả đảo, muốn ăn màn thầu đều mờ không nổi miệng.

Đối diện Mạc Tử Phong thấy thế, lại một lần không phúc hậu mà cười.

Người này thậm chí ác liệt mà đem hần lao trung màn thầu xả thành tế khối, đương ám khí thỉnh thoảng đập nằm bò vẫn không nhúc nhích Lục Tranh.

Như thế đã trải qua mấy ngày, Lục Tranh ở lặp đi lặp lại áp bức cùng ngược đánh trừng, cư nhiên thăng cấp.

Cùng với tu vi tinh tiến, hần tàn phế tứ chi cũng ở dần dần kháng phục trung.

Hắn như vậy đặc liệt, thoáng chốc đưa tới đông đảo thủ vệ bên tàu vậy xem. Nhưng thủ vệ nhóm thực mau phát hiện, này mới tới tuy rằng thật là thăng cấp, nhưng hắn thăng cấp bắt quả là từ một tinh tu sĩ tiến hóa tới rồi tu sĩ nhị tinh, này không thể nghi ngờ với một con thể chất gầy yếu con kiến tiến hóa thành một con thể chất bình thường con kiến, bản chất căn bản không gì khác nhau.

Thủ vệ nhóm hoàn toàn thất vọng,

Tu sĩ giai đoạn sản xuất chân khí tinh túy căn bản không đủ xem, vì thế không hề nghi ngờ mà, đông đảo thủ vệ một ửng mà thượng, tập thể lại hành hung Lục Tranh một đốn.

“Ngươi cái lao tù trung yếu nhất nhược kê!”

Cuối cùng một cái thủ vệ rời đi thời điểm, thậm chí nhện không được tức giận mắng một tiếng.

Mạc Từ Phong tại đây trong lúc, cười ha ha không ngừng. Hắn cho rằng từ Lục Tranh đi vào thạch lao, hắn việc vui phiên bồi tăng trưởng. Vì thế, hắn quyết định đương Lục Tranh là chính mình bằng hữu.

Đối bằng hữu, Mạc Từ Phong biết gì nói hết, thấy Lục Tranh ngây thơ mờ mịt còn làm không rõ trạng huống, hắn liền chủ động vì tay mơ Lục Tranh giới thiệu khỏi thạch lao bối cảnh.

Nguyên lai này luyện ngục trảng giống nhau thạch lao, có cái kinh thiên địa quỷ thần khiếp đại danh, tục xưng Quỷ Khóc Lao Tù.

“Nơi này có quý?” Tứ chi trọng lại tàn phế Lục Tranh, biểu tình lược kích động.

Nếu là có quý, đó có phải hay không liền ý nghĩa chính mình có thể tìm cái quý nô, tự hỏi thoát vây biện pháp?

Lục Tranh nghĩ đến mỹ diệu, Mạc Từ Phong lại cho hắn trầm trọng một kích.

“Không phải có quý, là người chết nhiều, khóc thiên thương địa càng nhiều. Ta xem ngươi nếu là còn như vậy vô tâm không phổi đi xuống, sớm hay muộn bị tra tấn đến điên mất. Ta đương ngươi là bằng hữu, nhưng không nghĩ ngươi nhanh như vậy liền chết rớt.”

Lục Tranh hoàn toàn không đem Mạc Từ Phong cuối cùng một câu thật sự. Cái gọi là bằng hữu, hắn cũng từng kết giao quá. Nhưng hiện thực cho hắn một cái búa tạ.

Mạc Từ Phong còn ở lại nhai mà kiên nhẫn phổ cập khoa học.

Quỷ Khóc Lao Tù ở vào hoang mạc trung một tòa cô thành bên trong, từ cứng rắn chống lại đánh thế giới khác hòn đá chông chắt thành lao, chuyên môn giam giữ một ít xui xẻo đạo tu cùng ma tu, đem chỉ làm gia súc.

Này đó gia súc lớn nhất tác dụng, đó là mỗi ngày tu luyện, chờ thủ vệ dẫn theo ngọc thùng đem này trong cơ thể chân khí ép khô, này đó chân khí tinh túy tu tập thành không lồ tinh thuần năng lượng, lấy cung một ít muốn đi lối tắt ma tu luyện hóa dùng.

Nếu là gia súc không muốn tu luyện, chờ đợi gia súc liền chỉ có thể là từ lộ nhất nhất điều. Không cần thủ vệ động thủ, gia súc nhóm sẽ tự giết hại lẫn nhau.

Bởi vì Quỷ Khóc Lao Tù đại Boss Lao Đầu, ngẫu nhiên hứng thú tới, liền sẽ tổ chức tiệc tối, mời tứ phương đạo tu ma tu, quan khán gia súc so đấu.

Mỗi một hồi so đấu đều là sinh tử đấu, hai người lên sân khấu chỉ có thể có một người tồn tại, nếu không hai người đều sẽ bị mất hứng Lao Đầu băm thành thịt vụn.

Cho nên, gia súc nhóm chỉ có thể không ngừng tu luyện không ngừng biến cường, một mặt vì lao tù cung cấp tinh túy chân khí, một mặt vì lao tù cung cấp huyết tinh việc vui.

“Không có người muốn chạy trốn sao?” Lục Tranh nhíu mày.

Hắn cũng không tin, này Quỷ Khóc Lao Tù trung như thế đông đảo xui xẻo đạo tu ma tu, liền không có một cái có năng lực chạy ra sinh thiên. Nếu là những người này chịu liên hợp lại, những cái đó vênh vào tự đắc thủ vệ cùng biến | thái Lao Đầu hắn là không phải đối thủ.

Lục Tranh nói rơi xuống, toàn bộ lao tù vang lên cười vang.

Mạc Từ Phong không cười, hắn chỉ là nghiêm túc nói: “Muốn chạy trốn, hoặc là nhện không được, đã bạo rớt đầu, như nhau ngươi đi vào lao tù ngày đầu tiên chứng kiến đến như vậy.”

Lục Tranh nhớ tới ngày đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng, thử nói: “Chẳng lẽ là trên cổ vòng cổ có vấn đề?”

Mạc Từ Phong nhướng mày nhún vai, nói: “Xác thật. Cái này vòng tên tục ‘Thúc Linh Hoàn’, nội khắc pháp trận, một khi mang lên, trừ phi là này lao tù

chủ nhân, nếu không ai cũng không thể tự mình đỡ xuống.

Thả chi cần gia súc chạy ra Quỷ Khóc Lao Tù ba dặm phạm vi, Thúc Linh Hoàn liền sẽ tự động nổ mạnh, tạc rớt gia súc đầu.

Nếu là gia súc muốn bên ngoài lực cường hủy đi, thứ này cũng sẽ tự động nổ mạnh.

Mặc kệ người là bao lớn có thể vì tu giả, mặc kệ người có hay không con rỗi thể thân, thứ này trực tiếp khóa trụ chính là mỗi một cái tu giả bản mạng linh thể, một nổ mạnh liền sẽ lan đến chân thân.

Căn bản không có ai có thể đủ tránh được.”

“Mặt khác, nếu là thủ vệ khó chịu, bọn họ cũng có thể tùy thời kích phát người trên cổ Thúc Linh Hoàn, kêu nó lập tức nổ mạnh.”

Lục Tranh nghe vậy, cúi đầu, nội tâm có chút kinh hoàng, âm thầm đoán rằng.

Tuy rằng thứ này khóa chính là người bản mạng linh thể, nhưng vận tác căn nguyên là thứ này bên trong khắc họa pháp trận.

Ta nếu có thể đem Thiên Sư phù văn pháp quyết trực tiếp thay đổi trở thành sự thật khí trận pháp, như vậy này Thúc Linh Hoàn nội khắc pháp trận hẳn là cũng thực hảo giải quyết mới đúng. Chỉ là nếu thất bại, chính mình nhất định phải chết.

Cho nên không đến vạn nhất, hấn tạm thời sẽ không ném thử.

Mạc Tử Phong cho rằng Lục Tranh là sợ, không khỏi an ủi vài câu.

“Người thả yên tâm, coi như là tới thể nghiệm sinh hoạt hảo. Ngắm lại bị người đương gia súc nuôi dưỡng, mỗi ngày cung ăn cung ngủ, cũng là loại lạc thú. Người cảm thấy đâu?”

Cảm thấy người muối!

Mạc Tử Phong nói vừa nói xong, cả tòa Quỷ Khóc Lao Tù liền lâm vào quỷ dị an tĩnh trung.

Lục Tranh tưởng, nếu không phải Mạc Tử Phong thực lực quá cường, phỏng chừng hẳn đã sớm bị đông đảo lao hữu nhóm xé thành mảnh nhỏ.

Mạc Tử Phong đích xác đủ cường, thực mau, Lục Tranh liền nhận thức đến điểm này.

Hắn vận khí không tồi.

Vào lúc ban đêm, liền có thủ vệ thông cáo, nói Lao Đầu hôm nay hứng thú pha cao, tính toán tổ chức một hồi long trọng suốt đêm yến hội, cử lao cường hoan.

Đến lúc đó tứ phương cường giả đến, sắp sửa quan khán các người này đồ phế vật gia súc khai chiến.

“Lao Đầu nhân từ, chấp thuận các người lần này tự hành lựa chọn đối thủ. Thắng liền tiếp mười trảng gia súc, kế tiếp mười ngày có thể không cần cung cấp chân khí tinh túy. Bị thua gia súc, lúc này đây cũng không cần xử tử, chỉ cần đến hậu trường khai khẩn khu mở mười ngày là được rồi.”

Người thắng khen thưởng, bại giả không cần chết!

Chuyện tốt như vậy, cư nhiên buông xuống này tòa quanh năm bị hắc ám bao phủ Quỷ Khóc Lao Tù.

Cơ hồ ở thủ vệ xoay người rời khỏi đồng thời, toàn bộ lao tù bùng nổ thật lớn mừng như điên tiếng hô.

Cường giả sôi nổi điểm danh đối thủ, kẻ yếu cũng ở nóng lòng muốn thử. Ai đều tưởng thử một lần, nói không chừng chính mình liền thắng đâu?

Lục Tranh lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, Mạc Tử Phong là hứng thú tối cao một cái, đếm trên đầu ngón tay hai mắt sáng lên lựa chọn đối chiến người được chọn.

Nhưng một khi bị hấn niệm đến lao hữu, không một không quý mà khóc thét, thẳng hô cầu buông tha.

Những cái đó đồng dạng hứng thú rất cao cường giả nhóm, cũng không ai chủ động chọn thượng Mạc Tử Phong.

Mạc Tử Phong điểm chín lao hữu tên, cuối cùng cười tủm tỉm mà đem ngón tay chỉ hướng về phía đối diện nhà tù trung nằm thì Lục Tranh.

“Ai nha, tiểu Lục Tranh. Ta xem người mới đến, cái gì cũng đều không hiểu. Không bằng khiến cho Phong ca ca mang người thể nghiệm một phen cái gì

gọi là Quý Khóc Lao Tù hằng ngày đi.”

Lục Tranh cắn răng, âm u mà tưởng: “Xem đi, đây là cái gọi là bằng hữu. Quả nhiên Linh Võ đại lục người, không có một cái là nguyện ý phó thác thiết tình. Cái gọi là bằng hữu, không phải phản bội, đó là giáp mặt thọc dao.”

Mạc Tử Phong cũng không hiểu được Lục Tranh ý tưởng, hẳn hầy còn vui sướng mà quyết định, chính mình đệ thập cái đối thủ đó là Lục Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tâm cơ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tiệc tối mở màn thời khắc thực mau buông xuống.

Vì không mất hứng, thủ vệ nhóm cấp sở hữu gia súc uy một viên hiệu quả nhanh hồi phục hoàn, tiểu thương tiểu bệnh mất thường có thể thấy được Khang phục.

Chỉ là bị hành hung thân mình tu vi lại thấp Lục Tranh, cũng ở nhanh chóng Khang phục hàng ngũ.

Trọng lại tứ chi kiện toàn đứng thẳng hành tẩu, Lục Tranh còn không có hảo hảo dư vị, liền bị thủ vệ xua đuổi, cùng sở hữu lao hữu đi tới lao tù bên ngoài lộ thiên so đấu trường.

So đấu trường trình hình tròn, bị đông đảo cầu thang phân bố ghé dựa vây quanh ở trung ương.

Không đến nguyệt lên cây sao, chung quanh thỉnh phòng thượng liền ngồi đầy các màu tu giả, có đạo tu, cũng có ma tu.

Tối cao chỗ một loạt chỗ ngồi, chỉ thiết lập mười.

Đông đảo lao tù thủ vệ đứng yên sau đó, ngồi ở hạ bài tu giả không được đứng dậy ôm quyền.

Lục Tranh suy đoán, kia ngồi ở tối cao vị chính giữa nhất, hắc y hoa bào giả, hẳn là chính là này tòa Quý Khóc Lao Tù trên danh nghĩa chủ nhân, Lao Đầu Chu Phóng.

Chu Phóng ôn ngồi chỗ cao, từ tướng mạo xem, đó là cái tàn khốc táo bạo loại hình.

Có thủ vệ tới gần, bẩm báo hết thấy chuẩn bị ổn thoả. Chu Phóng lập tức đứng dậy, cười dữ tợn hướng chung quanh ôm quyền, cao giọng nói:

“Cảm tạ chư vị đường xa mà đến! Chu mõ gần nhất thu không ít thú vị cường hãn gia súc, thừa dịp cơ hội này, vừa lúc cấp chư vị thêm điểm việc vui.

Dựa theo dĩ vãng quy củ, mỗi một hồi so đấu chư vị có thể căn cứ chính mình yêu thích tùy ý hạ chú.

Chư vị có thể lẫn nhau đánh đố, đến nỗi tiền đặt cược là cái gì, Chu mõ không có quyền hỏi đến. Như vậy, hiện tại, so đấu bắt đầu!”

Theo Chu Phóng vạt áo vung lên, đông đảo gia súc bị thủ vệ lôi kéo cổ đề ra đi xuống.

Lục Tranh bị dẫn theo cổ áo đi ở cuối cùng.

Hắn hiện tại xem như đã hiểu, cả tòa Quý Khóc Lao Tù đều là Lao Đầu Chu Phóng công viên trò chơi kiếm khách nhân sòng bạc, chỉ cần hắn cao hứng, làm cái gì đều là có thể.

So đấu áp dụng một chọi một hình thức, lên sân khấu trước sau tấc từ rút thăm quyết định.

Mạc Tử Phong trừu đến thêm số dựa trước, thứ mười ba cái lên sân khấu.

Ở hán phía trước, đã có ba mươi cá nhân lên đài, tồn tại xuống dưới lại chỉ có hai cái.

Đương Mạc Tử Phong cười tủm tỉm từ hậu đài vừa ra tràng, toàn trường bắt đầu âm ỉ.

Đi vào nơi này quan khán so đấu khách nhân, tựa hồ có hơn phân nửa đều gặp qua hán.

“Ha! Đây họ Mạc cư nhiên còn chưa có chết?”

“Không biết lúc này đây, hán có thể hay không xuất toàn lực.”

“Tư Phong! Cùng ta về nhà! Ta phải cho người sinh hầu tử!”

Thính phòng thượng thét chói tai không ngừng.

Mạc Tử Phong nhát phách thông dong, vừa lên tràng liền bắt đầu điểm danh.

Bị hán điểm danh xui xẻo quỷ, cúi đầu mắng, bách vói quy củ lại không thể không căng da đầu lên sân khấu.

Nhưng này đó đối thủ lợi hại nhất cũng không ở trong tay hán căng quá một trăm chiêu.

Rốt cuộc đến phiên Lục Tranh.

Toàn trường đầu tiên là yên lặng sau đó ồn ào.

Có người cao giọng kêu gào, thập phần bất mãn.

“Đây là cái thứ gì? Cư nhiên mới tu sĩ nhị tinh! Ta không cần xem mèo vờn chuột trò chơi, ta muốn xem quyết đấu, chân chính quyết đấu!”

Chu Phóng nhíu mày, mặt mày trung xệt qua tức giận.

Gia súc thực lực lại kém, cũng không tới phiên một ngoại nhân kêu gào.

Mạc Tử Phong lại là biểu tình bất biến, dẫn đầu công đi lên.

Hán cho rằng nhất chiêu liền có thể đem Lục Tranh đánh bay, lại không nghĩ, Lục Tranh thập phần ngoan cường.

Lục Tranh cơ hồ mười tám ban võ nghệ mọi thứ sử dụng, trong cơ thể chân khí bị hán chớp mắt dùng hết, hán liền sử dụng Thiên Sư pháp quyết nhảy mất biến hóa luật cũ trận, thường xuyên qua lại, thế nhưng cũng đem Mạc Tử Phong đánh cái trở tay không kịp.

Có người bắt đầu reo hò, dần dần cảm thấy lão thử phản kháng miêu tiết mục, cũng không kém.

Lục Tranh thiếu chút nữa liền phải sử dụng ẩn nấp phù.

Bị Mạc Tử Phong đánh bại người, không có một cái tồn tại đi xuống so đấu đài, hán không nghĩ tại đây lãng phí rút sinh mệnh.

Chính là trước mắt tất cả đều là tu giả, nếu là trước mặt mọi người sử dụng đến từ dị thể ẩn nấp phù, hậu quả có lẽ không dám tưởng tượng.

Liền ở Lục Tranh do dự thời điểm, Mạc Tử Phong đã đột nhiên xuất hiện ở Lục Tranh trước mặt, đuổi ra chân liền đem Lục Tranh đá ra mấy trượng.

Mất thấy Lục Tranh thân hình liền phải rơi xuống dưới đài, như thế liền sẽ bị thủ vệ phán định vì bị thua. Mạc Tử Phong lại thái độ khác thường, tiếp tục truy kích, đuổi ở Lục Tranh truy đài phía trước, một kích búa tạ, đem Lục Tranh chặt chẻ dính ở đài bên cạnh.

Bụi đất nổi lên. Trầm trọng đá kích thanh từ sương khói trung truyền ra. Mùi máu tươi bắt đầu tự so đấu đài lan tràn.

Mỗi người đều đương Mạc Tử Phong sát tính phạm vào, sôi nổi trầm trồ khen ngợi.

Bụi đất tan đi, lộ ra hoàn hảo không tổn hao gì tươi cười như cũ Mạc Tử Phong, cùng với thâm không nở nhìn Lục Tranh. Người sau toàn thân không có một khối hoàn chỉnh da thịt, bị Mạc Tử Phong thu thập đến liền mẹ nó đều không quen biết.

Thủ vệ do dự mà muốn hay không lên sân khấu tuyên án Lục Tranh mất đi tiếp tục so đấu năng lực, lại thấy Mạc Tử Phong một hoa bàn tay, bạch quang đâm vào Lục Tranh cổ thiên một hào mẽ vị trí.

Bạch quang rơi xuống đất, khoảnh khắc đâm xuyên qua cả tòa đài cao.

Mạc Từ Phong cười tủm tỉm mà khom lưng, trong miệng nói “Không thú vị”, thấp hèn đầu lại tiến đến hai mắt bắt đầu tan rã Lục Tranh bên tai, thờ dài nói:

“Tiểu Lục Tranh, kể tiếp ngươi cả một đêm đều đem không thể động đây. Như vậy trạng huống, Lao Đầu là sẽ không cho phép những người khác điểm danh cùng ngươi đối chiến. Ngươi liền ngoan ngoãn đi hậu trường khai khẩn mười ngày khu mộ đi, tổng so ở đối chiến trung mất đi tính mạng hiểu chăng.”

Quỷ Khóc Lao Từ quy củ, người thắng thắng liền tiếp mười tràng liền không thể lại đánh. Mà bại giả có thể vô hạn chế bị người thắng điểm danh khiêu chiến, cho đến tử vong.

Trừ bỏ Mạc Từ Phong, tràng hạ cơ hồ sở hữu gia súc đều có điểm danh Lục Tranh tính toán. Bởi vì cùng hắn đánh một hồi, tương đương với bạch thắng một hồi, có sao mà không làm?

Cái này Mạc Từ Phong. .... Như thế làm, thế nhưng là ở giúp hắn!

Kia một khắc, Lục Tranh đôi mắt trừng lớn, tan rã thần trí cũng bắt đầu nhanh chóng tụ lại, toàn bộ biểu tình thiếu chút nữa nứt rớt. Lại bị Mạc Từ Phong cường tự đè lại mặt bộ.

Mạc Từ Phong một bên đứng dậy, một bên đối rút cuộc bỏ được đi lên đài tới thủ vệ nói: “Cái này tân nhân cũng quá không thú vị, cho ta đối một cái càng cường.”

Thủ vệ khoe miệng run rẩy, trách mắng: “Này không hợp quy củ. Ngươi đã thắng liền tiếp mười tràng. Chạy nhanh đi xuống, nếu không khen thưởng hủy bỏ.”

Vì thế, Mạc Từ Phong cười tủm tỉm ngậm đi. Mà Lục Tranh cảm tình phức tạp mà bị hai cái thủ vệ nâng, ném đi hậu trường.

Như nhau Mạc Từ Phong theo như lời, Lục Tranh không thể động đây nằm cả một đêm, cũng nghe cả một đêm ồn ào não động ầm ĩ.

Thẳng đến hôm sau bình minh, trước tràng so đấu não nhiệt mới vừa rồi đình chỉ. Mà thiên sáng ngời, hắn liền lại lần nữa “Sống” lại đây.

Hôm qua đối chiến, mặt ngoài xem ra hắn bị Mạc Từ Phong hành hạ đến chết thật sự thảm, nhưng thực tế thượng này đó thương đều ở da ngoại, thể nhưng không có một chỗ thương cập phế phủ.

Đối với hắn vì sao khôi phục đến nhanh như vậy, thủ vệ nhóm cũng không quan tâm, chỉ ném một phen rỉ sét loang lổ xéng cho hắn.

Ở thủ vệ nhóm cười dữ tợn cùng roi da tàn phá hạ, Lục Tranh bắt đầu rồi hắn tân công tác, khai khẩn khu mộ.

Cùng hắn giống nhau mang tay chân xiềng xích cùng vòng cổ người đại khái có một trăm tới cái, tất cả đều là chưa thấy qua xa lạ gia súc.

Có gia súc nhỏ giọng nghị luận, vừa vặn bị Lục Tranh nghe được.

“Nghe nói tới hôm qua đại ma vương lại khai yến hội.”

“Kia chẳng phải là lại muốn chết rất nhiều người?”

“Cũng không phải là. Nghe nói so đấu bị thua không có một cái sống sót. Gia súc so đấu, người thắng giết chết bại giả, đã thành khắc vào trong xương cốt bản năng.”

“Nhưng ta như thế nào nghe nói. Có một cái gia súc thể nhưng sống sót?”

Lục Tranh yên lặng tránh ra, nhìn nhìn trong tay xéng, bắt đầu đào khởi vô biên vô hạn khu mộ tới.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vân Trung Quái

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Ngoài dự đoán, Lục Tranh tại đây khu mỏ đào năm ngày, cư nhiên chỉ thấy quá thủ vệ hai lần.

Đối hậu trường khu mỏ này một khối, thủ vệ nhóm cũng không coi trọng, chỉ là cách ba ngày liền ném một lần hắc nganh màn thầu, bảo đảm gia súc bắt tử.

Có gia súc đứt khoát sấn thủ vệ không ở liền lười biếng không đào.

Lục Tranh âm thầm quan sát, phát hiện này đó lười biếng gia súc đến nay sống được hảo hảo.

Hắn đứt khoát cũng ném xuống xềng, tìm cái không ai góc oa. Xa xa nhìn đến thủ vệ tới, liền đem xềng nhặt lên tới. Chờ thủ vệ vừa đi, hắn lại lập tức ném xuống xềng, ngồi xếp bằng ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Ngày này, là Lục Tranh đi vào hậu trường khai khẩn khu mỏ thứ chín thiên, thủ vệ mặc danh tới thường xuyên, hắn cũng liền nhặt lên xềng ném xuống xềng như thế lặp lại rất nhiều lần.

Ngày mộ thập phần, thủ vệ lại một lần đột nhiên xuất hiện lại nhanh chóng rời đi, luôn mãi bị đánh gãy tu luyện Lục Tranh thập phần khó chịu, ném xềng lực đạo cũng liền trọng như vậy vài phần.

Xềng rơi trên mặt đất, phát ra phịch một tiếng vang lớn.

Lục Tranh không đương một chuyện, lại chợt thấy xềng hạ xuống địa giới đột nhiên nổ tung. Một mạt bóng đen từ giữa lao ra, phác lại đây bốp lấy Lục Tranh cổ.

Lục Tranh hô hấp khó khăn, chỉ nhìn thấy một trương nếp nhăn đầy mặt hoàn toàn vắn vẹo cục hoa mặt.

Cục hoa mặt đầy mặt là thổ, trên đầu còn nhìn chăm chăm lão đại một cái bao lì xì, điên cuồng gào thét rống to.

“Ta nói tiểu tử! Ngươi nếu là thành tâm muốn lười biếng, liền cũng đào cái hố đem chính mình vùi vào tới! Ngươi này trong chốc lát ném một chút xềng, còn nhiều lần đánh ta trên đầu, đây là mấy cái ý tứ?!”

Cảm tình gia hỏa này vì lười biếng đào cái hố đem chính mình chôn!

Lục Tranh ghen hờn nhìn trần trời, bị cục hoa mặt véo đến thiếu chút nữa cách thí.

Thời khắc mấu chốt, Lục Tranh từ trong lòng bàn tay cất giấu chuông môn nhãn trung lấy ra một cây đào chùy, một cơn liền đem xúc không kịp phòng cục hoa mặt thọc bay.

Cục hoa mặt phù phù rơi xuống đất, nửa ngày không có bò dậy.

Dự cảm đến chính mình rất có khả năng thọc sai rồi địa phương Lục Tranh, lúc này cũng không khỏi có chút áy náy. Nghĩ nghĩ chính mình vừa rồi thọc vị trí, âm thầm có chút đổ mồ hôi lạnh.

Hắn thật sợ chính mình tại đây Quỷ Khóc Lao Tù giết chết đệ nhất nhân, đó là lấy như vậy kinh thiên địa quỷ thần khiếp thâm thiết phương thức.

Cũng may cục hoa mặt đủ ngoan cường, mặt triều hạ nằm trên mặt đất non nửa cái canh giờ sau, cư nhiên run run rẩy rẩy mà trọng lại bò lên.

Đang ở tu luyện Lục Tranh, lập tức cảm nhận được một cỗ mãnh liệt sát khí cùng oán khí, vội vàng trợn mắt, nháy mắt liền nhìn vào một đôi không hề cảm tình mắt.

Lục Tranh cười gượng, xả miệng, đến gần, dự bị chủ động thừa nhận sai lầm.

“Nha, ngươi hảo…… A!”

“A” tự vừa mới rơi xuống đất liền thành âm rung, đã khôi phục lại cục hoa mặt đột nhiên lại lần nữa vọt đi lên, đè lại Lục Tranh đầu, liền bắt đầu một đốn cuồng tấu.

May mắn Lục Tranh hành hung khi đào chùy đã thu hồi không gian, nếu không này cục hoa mặt khẳng định liền gây gộc có thể đem Lục Tranh thọc thành tổ ong vò vẽ.

Hai người xem như không đánh không quen nhau. Ở Lục Tranh đi vào hậu trường khu mỏ ngày thứ mười, hai người cùng nhau đào cái hố, ngồi xổm đi vào.

Lục Tranh tu luyện gặp bình cảnh, đơn giản tạm thời không tu luyện, ngược lại tìm cúc hoa mặt nói chuyện.

Trước tràng so đấu bại giả đều đã chết, liền hấn một người hảo hảo tồn tại, vì thế hấn thực lo lắng Mạc Tử Phong có thể hay không bởi vậy chịu cái gì làm khó dễ.

Cúc hoa mặt nghe vậy cười lạnh một tiếng, lại là im miệng không nói.

Lục Tranh cho rằng đối phương còn ở khí giận chính mình lúc trước việc làm, luôn mãi xin lỗi, mới phát hiện, nguyên lai này mới nhìn thập phần táo bạo thân kinh cúc hoa mặt, kỳ thật là cái cùng Mạc Tử Phong hoàn toàn tương phản loại hình, quái gỡ, lạnh nhạt, lời nói thiếu.

Lục Tranh nói mười câu, cúc hoa mặt không thấy được hỏi một câu. Thật sự bị chọc đến phiền, cúc hoa mặt cũng bất quá là nói một câu “Câm miệng”.

Lục Tranh thở dài, thuận miệng nói câu chính mình tu luyện không thuận, khổ vô lương sư.

Không nghĩ tới cúc hoa mặt lại có phản ứng.

Cúc hoa mặt đầu tiên là chậm rãi quay đầu, sâu kín nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, giây lát lại quay lại đầu đi.

Chờ Lục Tranh cho rằng hấn bất quá là cố cường tùy ý hoạt động một chút thời điểm, không nghĩ tới cúc hoa mặt lại lần nữa nổi điên, phác lại đây liền véo hấn cổ.

Lục Tranh kịch liệt phản kháng, ăn đại phùng bìn đất.

Hai người đối chiến mãnh liệt, rốt cuộc kinh động tuần tràng thủ vệ.

Thủ vệ hai mặt nhìn nhau, từ bìn đất quay cuồng trung tương hai cái đánh túi bụi gia súc mạnh mẽ rút ra tới.

Đào hổ lười nhác, như thế ác liệt!

Thủ vệ lập tức đăng báo Lao Đầu.

Mười lăm phút sau, Lao Đầu tự mình giá lâm, đương thấy rõ cùng Lục Tranh đối véo người rốt cuộc là ai thời điểm, một bộ hoạt kiến quý biểu tình, hô to nói:

“Vân lão tiên sinh?! Cho nên ngài lão mắt tích hơn nửa năm, không phải nhân gian bốc hơi lên, mà là ở loại củ cái?!”

Cúc hoa mặt thập phần kiên cường, cười lạnh, quay đầu, căn bản không nói một chữ.

Lao Đầu xuống đài không được, vừa vận nhìn thấy Lục Tranh ánh mắt quái dị mà ngó lại đây, thuận chân liền đem Lục Tranh cấp đá bay thật xa.

Chọc giận Lao Đầu kết quả, đó là Lục Tranh cùng họ Vân cúc hoa mặt cùng nhau bị trói gô, kéo dài tới trước tràng so đấu trên đài.

Sở hữu gia súc bị lôi ra tới vây xem, cũng bao gồm vận may mà phân ở phía sau tràng đào khu mỏ một chúng gia súc nhóm.

Lao Đầu kêu thủ vệ chuyển đến hai cái đại chậu hoa, đựng đầy bìn đất, đem Lục Tranh cùng cúc hoa mặt phân biệt loại đi xuống.

“Nếu các ngươi thích loại củ cái, vậy tiếp tục gieo đi hảo.”

Lao Đầu xoay người, uy nghiêm tuyên bố, không trông đầy thất thất bốn mươi chín thiên, liền không đem Lục Tranh cùng cúc hoa mặt thả ra.

“Phốc ha ha!”

Cười điểm lại quái lại thấp Mạc Tử Phong, đương trường liền bật cười.

Bởi vì tiếng cười quá nhiều người, Lao Đầu thuận chân cũng đem hấn đá một chân.

Lục Tranh mặt mũi bầm dập loại ở chậu hoa trung, nhìn bên cạnh hoàn hảo không tổn hao gì hồ hữu, thập phần khó chịu, xúc động phun tào một câu.

“Ta xem ngươi cùng bọn họ là một đám đi? Ngươi nói đúng không, cúc hoa mặt?”

Cúc hoa mặt cái trán toát ra gân xanh, không thể nhìn được nữa, lại tưởng phác qua đi ngoan véo Lục Tranh cổ. Nề hà thủ vệ đem hấn hai người trói đến thật chặt, căn bản không thể động đậy.

Cúc hoa mặt đành phải “Đường cong cứu quốc”, nói chuyện sửa đúng nói: “Lão phu Vân Trung Quái, vân trung có quái vật Vân Trung Quái. Không phải cái gì cúc hoa mặt.”

Khó được nghe cúc hoa mặt một hơi nói như vậy lớn lên lời nói, Lục Tranh nhin xuống vinh hạnh, lại không nhin xuống phun cười.

“Vân trung có quái vật? Ta xem cha mẹ ngươi hẳn là rất hận ngươi.” Nếu không ai sẽ cho chính mình hài nhi lấy cái như vậy tên?

Đáng thương cúc hoa mặt một phen tuổi, còn muốn đỉnh như vậy một cái tên.

Vân Trung Quái biểu tình bất biến, căn bản không dao động.

Lúc này, nơi xa có người hô to: “Mạnh tiểu thư giá lâm!”

Lục Tranh rõ ràng nhìn đến Vân Trung Quái nhú một chút mi, mà xuống phương bị bắt tới rồi vậy xem gia súc có hơn phần nửa đồng thời run rẩy một chút thân hình.

Không bao lâu, liền thấy đại ma vương Chu Phóng cung kính cúi đầu, mang theo một cái thưót tha quỵến rũ mỹ nhân chậm rãi đã đi tới.

Kia mỹ nhân gần xem thuần tịnh trong sáng, khuynh thế tuyệt mạo, nửa điểm không giống như là nên xuất hiện ở Quỷ Khốc Lao Tù như vậy luyện ngục tràng người.

Lục Tranh chỉ thấy kia cái gọi là mạnh tiểu thư nhất tần nhất tiểu diệu dàng động lòng người, đỉnh một trương thiên sứ khuôn mặt, rút ra khăn tay cẩn thận mà vì Vân Trung Quái lau đi trên mặt cát đất, ánh mắt sâu kín, thờ dài mở miệng nói: “Lão tiên sinh ngài này lại ra sao tất đâu? Lâm Khuynh Dao sư phụ không tốt sao?”

Vân Trung Quái mặt vô biểu tình, Mạnh Khuynh Dao không ngừng cố gắng, toàn bộ động lòng người đường cong đều mau ai tới rồi Vân Trung Quái trên mặt.

Này nếu là đổi thành người bình thường, sớm tồ.

Mạnh Khuynh Dao đối với Vân Trung Quái thỉnh tai thổi khẩu làn gió thơm, tiếp tục ôn nhu thế công.

“Lão tiên sinh, Khuynh Dao xem ngài hiện tại cái dạng này, thật đúng là đau lòng. Lần trước thấy ngài, ngài còn tung tăng nhảy nhót, lần này thấy ngài, ngài liền thành lão niên si ngốc.”

“Phốc.”

Lục Tranh thật sự không nhin xuống, lại lần nữa bật cười. Liền Vân Trung Quái lúc trước nhào lên tới véo người trận trọng, có thể kêu lão niên si ngốc?

Mạnh Khuynh Dao oán trách mà trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Lục Tranh, ngược lại lại đối Vân Trung Quái kiên nhẫn dụ dỗ.

Lúc này đây, nàng là cả người đều dán tới rồi Vân Trung Quái lộ ở bùn đất bên ngoài thân thể thượng.

“Lão tiên sinh uy năng, Khuynh Dao kính ngưỡng, lão tiên sinh học rộng biết rộng, càng kêu Khuynh Dao ngày đêm không quên. Liền chỉ nghĩ kêu ngài làm nhân gia sư phụ, truyền đạo thụ nghiệp, giải quyết hoang mang.

Với lão tiên sinh mà nói, này có khó gì? Đi theo Khuynh Dao com ngon rượu say, nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, tổng so tại đây luyện ngục lao tù trung làm gia súc loại củ cải cường đi?”

Lục Tranh thấy Vân Trung Quái lông mày gây xích mích một chút, miệng cũng ở chậm rãi kéo ra. Hắn phỏng chừng lão nhân này sắp đỉnh không được, có lẽ tiếp theo giây liền muốn nhận thua.

Quả nhiên, tiếp theo giây Vân Trung Quái liền mở miệng, câu đầu tiên đó là: “Ngươi thả thôi lui chút.”

Khi cách nửa năm, rốt cuộc nghe được ái mộ chuẩn sư phụ người được chọn đối chính mình nói chuyện, Mạnh Khuynh Dao vội vàng lui về phía sau.

Vân Trung Quái vội vàng đại hút một ngụm mới mẽ không khí, vừa rồi vẫn luôn bế khí thiếu chút nữa không có đem hán cấp nghẹn chết!

Mạnh Khuynh Dao vịn vẹo khăn tay, mỉm cười ngẩng đầu, hướng Vân Trung Quái chớp mắt đưa thu ba, ôn nhu thúc giục nói: “Tiên sinh ngài đệ nhị câu đâu?”

Vân Trung Quái chậm rãi mở miệng, quay đầu nhìn người lại là Lục Tranh.

Chỉ nghe này lão đồng tây sâu kín nói: “Ta đệ nhị câu, đó là ta đã có đồ đệ, chính là bên cạnh cái này cùng nhau loại củ cải.”

“Cái gì?!”

Mạnh Khuynh Dao bùng nổ kinh thiên cuồng khiếu, xông tới liền một cái tát đem chôn Vân Trung Quái đại chậu hoa chụp nát.

Mỹ nhân khòe mắt rung rung, run rẩy đôi tay gắt gao chế trụ Vân Trung Quái thủ đoạn, hô to: “Ngươi sao lại có thể như vậy?! Nói tốt chỉ thu ta một cái đầu?”

“Cũng không có.....” Nói lời này.

“Ngươi đây là bội tình bạc nghĩa!”

“Ngươi trước.....” Buông tay.

“Ngươi đã quên mất ngươi lời hứa sao?”

Vân Trung Quái căn bản cảm không thương nửa câu lời nói, liền nghe Mạnh Khuynh Dao càng thêm phát điên, tiếng nói đột phá phía chân trời mà hét lớn:

“Ta Mạnh Khuynh Dao muốn gia thế có gia thế, muốn bộ dạng có bộ dạng, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, nơi nào liền so cái này loại củ cải kém!”

Lục Tranh tưởng khuyên Mạnh Khuynh Dao bình tĩnh một chút, người bình thường đều hiểu được, Vân Trung Quái theo như lời là ở đánh rắm.

Nhưng Mạnh Khuynh Dao cố tình liên tin, còn hắc hóa.

“Nếu ngươi đã có đồ đệ, như vậy ta cũng không thể nói gì hơn. Người tới a! Đem này hai loại củ cải, kéo đi ra ngoài chém lặt!”

Trăm triệu không nghĩ tới thiên sứ hắc hóa thành ma quỷ chỉ ở trong nháy mắt, Lục Tranh còn không có phản ứng lại đây, đã bị hai cái thủ vệ liền người mang bốn, cùng nhau bùng đi ra ngoài.

Xảo chính là, này hai cái thủ vệ chỉ nhất lưng quần thượng, thể nhưng hệ hấn Lưu Hỏa Kiếm!

Lục Tranh phần nộ, trừng mắt một đôi mắt chết nhìn chăm chăm kia thủ vệ lưng quần không bỏ.

Vân Trung Quái theo sát cũng bị Chu Phóng đại Ma Vương tự mình ném ra tới. Vừa ra tới, liền thấy Lục Tranh thập phần không biết cố gắng, nhìn một cái thủ vệ lưng quần không buông mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sư phụ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Quý Khóc Lao Từ nhất bên ngoài, trông trái hoang mạc cô thành ở ngoài, thực mau tụ tập một số lớn giam trăm thủ vệ cùng xem diễn gia súc.

Mạnh Khuynh Dao đứng ở đội ngũ phía trước nhất, trong khoảnh khắc nước mắt rơi như mưa, cũng nhanh chóng phát tay hạ lệnh: “Chém lặt!”

Theo nàng ra lệnh một tiếng, sắc bén ánh đao cấp tốc xẹt qua giữa không trung, vô tông giai khác cường hãn khí tràng bao phủ Lục Tranh toàn thân, kêu hấn không thể động đậy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, liền ở trường đao sắp chặt đứt Lục Tranh đầu kia một giây. Vẫn luôn không dao động lão củ cải Vân Trung Quái đột nhiên nhảy lên, một cái tát liền đem vô tông giai khác hành hình thủ vệ cấp phiến bay.

“Bẹp!”

Hành hình thủ vệ giống rách nát oa oa, vẫn luôn bay đến Mạnh Khuynh Dao trước mắt, cơ hồ xoa nắn mặt, nện ở tường thành phía trên, sau đó rơi xuống.

Một cái khác phụ trách chém Vân Trung Quái đầu thủ vệ, hô to một tiếng: “Huynh đệ!”

Liền thấy cái này thủ vệ, tự trong lòng ngực lấy ra một cái la bàn giống nhau đồ vật, đối với Vân Trung Quái điên cuồng qua đi.

Vân Trung Quái trên cổ vòng cổ khoảnh khắc phát ra cấp loang loáng mang, một vòng lại một vòng sóng gợn tự quang mang trung nhanh chóng khuếch tán mở ra, mắt thấy Thúc Linh Hoàn liền phải nỗ lực.

Vân Trung Quái trước mặt bóng người chợt lóe, lại là Lục Tranh một bước vượt lại đây, ngón tay hư không một trào.

Mọi người ngạc nhiên, kia gặp thần sát thần ngộ Phật sát Phật Thúc Linh Hoàn, cư nhiên bị Lục Tranh trông rỗng một trào bắt xuống dưới!

Vân Trung Quái yên lặng quay đầu xem hấn, thu hồi chính mình bàn tay.

Nơi xa, Mạnh Khuynh Dao trừng lớn mắt trương đại miệng, cũng không rảnh lo tiếp tục khóc lớn, thử nha vung lên một cây lang nha bổng liền tự mình vọt lại đây.

Chu Phóng sợ nằng bị thương, theo sát sau đó, cũng vọt lại đây.

Dư lại thủ vệ muốn hỗ trợ, lại bị phía sau đột nhiên nảy lên tới gia súc nhóm một người một chân đâm ngã xuống đất.

Mạc Từ Phong đứng ở đám người mặt sau cùng, dùng sức phất tay, động dung hô to.

“Không cần kêu thủ vệ nhóm có cơ hội sử dụng la bàn!”

“Các huynh đệ! Cướp lấy tự do thời khắc tới rồi! Giết đại ma vương! Bắt lấy Mạnh Khuynh Dao! Trên người nàng nhất định có giải trừ Thúc Linh Hoàn mấu chốt!”

Trong khoảnh khắc, thủ vệ kêu thảm thiết lần đầu hết đợt này đến đợt khác xuất hiện ở Quỷ Khóc Lao Từ.

“Phản! Phản! Chu Phóng, đưa bọn họ toàn sát lạc!” Mạnh Khuynh Dao kêu to.

Chu Phóng nghe vậy muốn giết bằng được, rồi lại không yên tâm tùy thời đều ở rớt dây chuyền Mạnh Khuynh Dao.

Do dự gian, một cây xích sắt nhảy ra, chặt chẽ khóa trụ Chu Phóng toàn thân.

Xích sắt một khác đầu, Mạc Từ Phong hí mắt cười dữ tợn, nắm một thi lực, liền đem Chu Phóng đánh đổ trên mặt đất.

Chu Phóng khỏe mắt muốn nứt ra, dứt khoát một cái quay cuồng, mượn lực sử lực, theo xích sắt lăn đến Mạc Từ Phong bên chân.

“Ngươi chết chắc rồi!”

Chu Phóng lạnh lùng phóng lời nói, chợt lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế vút ra mấy cái la bàn, vây quanh Mạc Từ Phong toàn thân.

Chung quanh gia súc thấy thế, vội vàng lùi lại.

Mạc Từ Phong lại vui vẻ thoải mái, bay lên thân một chân, đem sở hữu la bàn quét thành hai đoạn.

Chu Phóng không dám tin tưởng, lại thấy Mạc Từ Phong tự trong lòng ngực lấy ra một khối đứt gãy thành tam tiết Thúc Linh Hoàn, mà cổ hấn rỗng tuếch.

Mạc Từ Phong mỉm cười, nói: “Này Thúc Linh Hoàn còn tính tình xảo linh hoạt, không uống công ta nghiên cứu non nửa năm, rốt cuộc đem chi phá giải, ha hả.”

“Ha hả ngươi muội!”

Chu Phóng chừi âm lên, rốt cuộc không rảnh lo Mạnh Khuynh Dao an nguy, lúc này hấn hạng nặng tâm tư tất cả tại như thế nào xé rách Mạc Từ Phong thượng.

Lại nói Lục Tranh cùng Vân Trung Quái bên này, mới mẻ ra lò sư đồ hai người lần đầu liên thủ, cư nhiên thập phần ăn ý. Một cái phụ trách chống lại sở hữu đại quái tiểu quái, một cái khác liền phụ trách thế tận khả năng nhiều gia súc giải trừ Thúc Linh Hoàn chế tạo rối loạn.

Hai người chiến đến vui vẻ vô cùng, đột nhiên liền thấy Mạc Tử Phong kéo nửa thanh xích sắt từ bên cạnh nhảy ra tới.

Mạc Tử Phong lớn hô: “Còn thất thần làm gì? Chạy mau nha!”

Lục Tranh không rõ nội tình, quay đầu nhìn lại, Mạnh Khuynh Dao đang bị hơn mười cái gia súc bao quanh vây quanh, nhưng nàng sức chiến đấu kinh người, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng cũng xuống dốc bại.

Mà đại ma vương Chu Phóng thảm hại hơn, mấy trăm gia súc chuyên chọn hấn một người đánh nhau.

Dư lại thủ vệ cùng gia súc, một mảnh hỗn chiến, tình hình chiến đấu giằng co.

Vân Trung Quái chụp một chút Lục Tranh bả vai, cũng rống lên một tiếng: “Đi!”

Ba người nhanh chóng bay đi. Phía sau truyền đến gia súc kêu gọi cùng thủ vệ chửi bậy.

Đáng tiếc gia súc cùng thủ vệ hãy còn tàn sát, ai cũng không muốn buông tha ai. Gọi được Lục Tranh ba người thuận lợi một phi ngàn dặm, thành công trốn ra Quỷ Khóc Lao Tù này tòa luyện ngục ma quật.

Ba người một đường hướng tây, thực mau bay ra hoang mạc, đi vào một tòa núi nhiệt trần nhỏ.

Vân Trung Quái buông ra Lục Tranh cổ áo, không nhịn xuống giáo huấn một câu.

“Lấy ngươi tư chất, hai mươi xuất đầu cư nhiên mới tu sĩ nhị tinh, nói ra đi đều là mất mặt.”

Mất mặt Lục Tranh: “.....”

Mạc Tử Phong nhìn xem cái này nhìn xem cái kia, đột nhiên cười ha ha.

Ngửa đầu hô hấp một chút đã lâu mới mở không khí, Mạc Tử Phong dẫn đầu ôm quyền rồi đi, nói:

“Quỷ Khóc Lao Tù phát sinh từ trước tới nay lớn nhất rối loạn, này sau lưng chân chính chủ nhân nhất định sẽ không thiện bãi cam hươu. Ta khuyên nhị vị cũng nhanh chóng rời xa. Ta còn có việc liền đi trước một bước.”

Lục Tranh ngăn lại Mạc Tử Phong, dò hỏi những cái đó còn lưu tại Quỷ Khóc Lao Tù gia súc làm sao bây giờ.

Mạc Tử Phong cười, thẳng chụp chính mình bụng, cười đến không thể tự ức.

“Lục Tranh! Ngươi này huynh đệ ta giao định rồi! Đủ thú vị, đủ tình nghĩa! Yên tâm đi. Cùng ngồi xổm thạch lao non nửa năm, ta đổi những cái đó khó huynh ngươi cùng bị nạn vẫn là rất có cảm tình.

Lúc này đây lao tù bạo loạn, cơ hồ sở hữu gia súc đều có tham gia. Dựa theo lao tù nhất quán biến thái vận vẹo phong cách hành sự, liên tính dư lại gia súc toàn bộ bị thua, Chu Phóng đám người cũng sẽ không đưa bọn họ toàn bộ giết chết, nhiều nhất chỉ là tăng thêm hình phạt, áp bức càng nhiều chân khí tinh tú, tìm kiếm càng nhiều việc vui thôi.”

Nhìn Mạc Tử Phong tiêu sái rồi đi bóng dáng, Lục Tranh vô lực phun tào.

Làm xui khiến sở hữu gia súc cùng nhau phản loạn, bản thân nhân cơ hội rồi đi đầu sỏ gây tội, Lục Tranh thật sự khó mà tin được, người này đổi những cái đó cái gọi là khó huynh ngươi cùng bị nạn kỳ thật rất có cảm tình.

Vân Trung Quái xem chính mình đồ đệ ngốc không kéo mảy, nội tâm rất khó chịu. Nhưng nói ra đi nói, hấn cũng không tính toán thu hồi.

Lập tức liền nói: “Này Mạc Tử Phong tuy rằng hành sự cổ quái, lại cũng không phải cái gì ác nhân.”

Lục Tranh nhớ tới Mạc Tử Phong ở so đấu trên đài hao tổn tâm cơ bảo hạ chính mình tánh mạng, lập tức cũng có chút động dung.

Thả này Linh Võ đại lục vốn là cá lớn nuốt cá bé địa giới, hấn cũng không hề tự hỏi càng nhiều.

Lúc này, một thanh lãnh trung mang ôn trường kiếm bị đưa tới Lục Tranh trong tay.

“Lưu Hỏa Kiếm!” Lục Tranh kêu sợ hãi. Vân Trung Quái đưa cho hấn, cư nhiên là hấn trước đây mất đi chương môn bội kiếm.

“Ta xem ngươi đổi thanh kiếm này tựa hồ yêu sâu sắc, cho nên thuận tay giúp ngươi cảm lại tới.”

“Cảm ơn!”

Lục Tranh nói lời cảm tạ tình ý chân thành, ôm mắt mà tìm lại Lưu Hỏa Kiếm tiểu tâm xem xét.

Vân Trung Quái nhủ mảy, một cái tát hồ ở Lục Tranh cái ót thượng.

Lục Tranh bị đánh mông, thiếu chút nữa phát hỏa, lại nghe Vân Trung Quái dẫn đầu làm khó dễ nói:

“Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ta đã là sư phụ ngươi, chẳng lẽ ngươi còn tưởng không nhận?”

Lục Tranh có điểm liên tục tính mông vòng, hần mơ hồ cảm thấy Vân Trung Quái logic tựa hồ có cái gì không đúng địa phương.

Nhưng đối mặt lão nhân một trương nghiêm túc dị thường cục hoa mặt, hần theo bản năng gật gật đầu, nghĩ thầm

“Chân khí tu luyện không thể so mặt khác, nếu tưởng tinh tiến, sớm hay muộn yêu cầu một cái sư phụ.”

Nghĩ đến đây, Lục Tranh lui ra phía sau hai bước, hai đầu gối quỳ xuống, tự không gian trung mang sang một ly tuyết tuyết trà đá, đôi tay phùng đệ.

“Sư phụ thỉnh uống trà!”

Vân Trung Quái đôi mắt híp lại, trong ánh mắt xẹt qua tán thưởng, chợt thân thủ đem Lục Tranh đỡ lên, thả một hơi đem trà đá uống sạch.

“Ngươi ta tuy là nửa đường thầy trò, bất quá trời xui đất khiến, cùng nhau chôn quá hồ, cùng nhau véo quá giá, cùng nhau kháng quá địch, nhưng thật ra duyên phận.

Ta Vân Trung Quái sinh thời, chắc chắn biết sở học nhất nhất truyền thụ, trợ ngươi bước lên Linh Võ đại lục đỉnh!”

Cuối cùng một câu, Lục Tranh đương sư phụ là ở khoắc lác, nhưng trong lòng như cũ cảm động.

“Đa tạ sư phụ! Lục Tranh tất sẽ không ném sư phụ mặt!”

“Ân, thực hảo.” Vân Trung Quái gật đầu, tiếp theo giây lại là đề tài vừa chuyển, biểu tình thập phần nghiêm túc.

“Ngươi tư chất miễn cưỡng, tu luyện cũng khác khô, lại là tu vi quá thấp. Đi ra ngoài không ra ba ngày, có lẽ liền sẽ bị người phanh thây giải quyết.”

Dứt lời, Vân Trung Quái liền một phen nhắc tới Lục Tranh sau cổ áo, hướng trần nhô ngoại núi sâu bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thủy Hỏa Tâm Kinh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Phanh!”

Vân Trung Quái một tay đem Lục Tranh ném tới mặt đất, ngược lại bối tay nhảy tới cao chỗ sơn diên, gật đầu ý bảo Lục Tranh đứng dậy.

“Ngươi thả khoa tay múa chân một chút ngươi sở học sở luyện.”

Lục Tranh gật đầu, xoa xoa bị quăng ngã đau cổ, ba giây hậu thân hình sậu động.

Lưu Hỏa Kiếm từ Lục Tranh tay phải dò ra, theo Lục Tranh thân hình vừa chuyển, Vũ Nhục du long, về ra ánh lửa.

Lục Tranh khoa tay múa chân một chút ở Nghịch Thương Phái duy nhất sở học, sơ cấp kiếm pháp Đoạn Thủy Kiếm.

Bên cạnh vừa lúc có một phi lưu thác nước.

Lục Tranh thả người nhảy lên, nhất kiếm về ra, giản dị tự nhiên, lại uy thế hiển hách, chớp mắt phách chặt đứt thác nước cùng vách núi.

Lục Tranh đảo mắt, nhìn phía chỗ cao Vân Trung Quái, lại phát hiện lão nhân mặt vô biểu tình không tỏ ý kiến.

Lông mày một chọi, Lục Tranh biến chém vì chọi, ném kiếm treo không, đồng thời năm ngón tay một trương, bày ra Thiên Sư ném phù trận thế.

Thoáng chớp, năm đạo kinh phong từ Lục Tranh đầu ngón tay bay ra, ở giữa không trung nửa người năm đạo trận pháp, phân biệt phát ra phong hỏa lôi điện vũ.

Thiên địa thất sắc, muôn hình vạn trạng.

Đãi lôi nghi vũ thu, Lục Tranh dừng tay, thu kiếm đứng yên, chờ đợi sư phụ bình luận.

Nào tướng Vân Trung Quái một cái bạo lật liền đập vào Lục Tranh ót thượng.

Vân Trung Quái gần như tức muốn học máu mà rống to:

“Cơ sở kém, chiêu thức thiếu, có hoa không quả. Ngươi đương ngươi là giang hồ xiếc ảo thuật bán nghệ, vẫn là đi nhảy đoán mệnh?”

“Cái gọi là tu luyện, duy nhất mục đích là biến cường. Kẻ yếu chết, cường giả sinh! Nếu ngươi như vậy một mặt theo đuổi chiêu thức phù phiếm mặt ngoài, mà không chú trọng thực chất thăng hoa, cuối cùng có thể ở Linh Võ đại lục tồn tại?”

Lục Tranh bị Vân Trung Quái mắng đến thể hồ nghi thức xối nước lên đầu, tính ngộ đến chính mình từ tu luyện bắt đầu, liền quá mức tùy tâm sở dục, bởi vì thăng cấp thuận lợi tiện lợi tu luyện đơn giản.

Một đường đi tới, lại vô lương sư dạy dỗ, cho nên càng học càng chạy oai lộ, thường xuyên sẽ tương, không bằng từ bỏ tu luyện, sửa đi trận pháp, dù sao hẳn có thể đem Thiên Sư pháp quyết cùng phù văn tùy ý thay đổi vì chân khí pháp trận.

Nhưng tựa như Vân Trung Quái theo như lời, nếu không thực lực nhược không chú trọng thực chất, hẳn căn bản không có khả năng ở cá lớn nuốt cá bé Linh Võ đại lục sinh tồn đi xuống!

“Đồ nhi nhất thời ngu muội, chiêu số đi thiên, mong rằng sư phụ dạy dỗ sửa đúng!”

Vân Trung Quái bản tính cũng không táo bạo, chỉ là đối chính mình cái này duy nhất đồ đệ có chút yêu cầu quá cao, lúc này thấy đồ đệ có sai liền nhận, con tức tiêu một nửa, liền thuận miệng hỏi:

“Sư phụ hỏi ngươi, trước kia nhưng có người dạy dỗ? Nhập môn tu luyện nhiều ít năm tháng?”

Lục Tranh thành thật đáp lại.

“Hỏi sư phụ, đồ nhi nhập môn năm ngày, lúc đầu vì môn trung tạp dịch, cũng không sư trưởng dạy dỗ.

Chỉ là sau lại, chừng môn lâm chung thác bảo, bên trong có không ít môn phái tinh hoa võ kỹ tâm pháp, đồ nhi lại không có thời gian tu luyện.”

“Năm ngày?” Vân Trung Quái kinh ngạc.

Ở Linh Võ đại lục, giống Lục Tranh tuổi này, ít nhất cũng tu luyện hơn mười hai mươi năm.

Lục Tranh trong lòng biết Vân Trung Quái nổi lên nghi hoặc, lại tạm thời không tính toán đem chính mình là từ dị thể xuyên qua mà đến bí mật báo cho, tâm niệm vừa chuyển, liền đem chính mình ở Nghịch Thương Phái tạo ngộ cùng với như thế nào bỏ chạy như thế nào tiến vào Quỷ Khóc Lao Từ kỹ càng tỉ mỉ nói một lần.

Vân Trung Quái nghe xong Lục Tranh giảng thuật, trầm mặc nửa ngày, lúc sau vỗ vỗ Lục Tranh bả vai.

“Nếu biết kẻ thù là ai, muốn báo thù, đó là sớm muộn gì sự.”

“Hiện tại, liền bắt đầu tu luyện đi.”

Vân Trung Quái hai câu lời nói nửa điểm biến chuyển đều không có, một phách Lục Tranh phía sau lưng, liền đem hắn chụp vào dòng suối nước suối trung.

Vân Trung Quái trách: “Vạn vật thủy với thủy, biết bơi ôn nhu dễ tái vật, ngươi tự trong nước cảm thụ chân khí, với tu luyện một đạo, tất nhiên làm ít công to. Nhưng ngươi cơ sở quá kém, không ngày nào đó tu vi phù phiếm, liền trước từ tu luyện bước đầu tiên tẩy tâm tôi thể bắt đầu.”

Lục Tranh nghe vậy buông trong tay Lưu Hỏa Kiếm, với suối nước trung ngồi xếp bằng ngồi xuống, chậm rãi nhắm mắt, cảm thụ thiên địa chân khí.

Có lẽ là bởi vì đã từng tẩy tâm tôi thể thành công quá duyên có, Lục Tranh lúc này đây nhập định thời gian cực nhanh.

Thiên địa chân khí thành mất thường có thể thấy được cửu thiên phi lưu trạng, cuộn cuộn không ngừng hội tụ hân thiên linh. Mà từng đạo tro đen sắc tạp chất ô lưu đồng thời tự trong thân thể hân, chậm rãi chảy ra.

Cùng thượng một lần tẩy tâm tôi thể bất đồng, lúc này đây từ Lục Tranh trong cơ thể chảy ra tạp chất đến từ hân thân thể chỗ sâu nhất.

Lục Tranh cảm thấy, linh hồn của chính mình đều bị gột rửa một lần. Cả người thoải mái thanh tân mềm nhẹ, giống như muốn bay lên tới giống nhau.

Lục Tranh thân hình phiêu đến giữa không trung, một đợt lại một đợt dòng nước bị chân khí mang theo, vòn quanh thành vòng, vòng quanh hân thân hình tụ thành một cái pháp trận.

Vân Trung Quái ở bờ biển gặt đầu.

“Người này linh tính thông thấu, với trận pháp một đạo tựa hồ có khác thiên tư. Ở nhập định trạng thái, thể nhưng có thể dựa vào bản năng vẽ ra một cái tụ linh tụ khí trận. Còn tính không tồi.”

Lục Tranh đối ngoại giới vô cảm, chỉ cảm thấy cả người thanh thấu cực kỳ. Cho dù nhắm mắt, tựa hồ cũng có thể tĩnh tường thấy một ngàn dặm bên ngoài địa giới.

Hắn thấy đại ma vương Chu Phóng mang theo một chúng thủ vệ hung thần ác sát mà cửu đạo sư tâm, cuối cùng với một cái lối rẽ khẩu chỗ lựa chọn cùng chính mình nơi phương vị hoàn toàn bất đồng phương hướng.

Lục Tranh khoe miệng mang cười, yên lòng.

Cùng lúc đó, ở hân toàn thân, đột nhiên bùng nổ ngũ thái hà quang.

Trong lòng cục đá rơi xuống đất, linh hồn trải qua gột rửa, trong nháy mắt, Lục Tranh tự nhiên thăng cấp thành tam tinh tu sĩ!

Tuy rằng mừng như điên, Lục Tranh lại cường tự kiềm chế, tiếp tục dài ở nhập định mình tường trung.

Tùy theo, càng nhiều tạp chất ô lưu từ trong thân thể hân chảy ra.

Lục Tranh có thể tĩnh tường nghe thấy chính mình tim đập cùng thiên địa đồng bộ, càng nhiều tinh túy chân khí từ dòng suối hơi nước trung đẳng khởi bốc hơi lên, tích tích dung nhập Lục Tranh cốt tủy.

“Hô.....”

Lục Tranh miệng khẽ nhếch, phun ra một ngụm màu trắng sương khói.

Sương khói bay lên không, hóa rồng trình phượng, biến chim bay cá nhảy, diễn giảng hải hồ nước, sâm la vạn vật, thay đổi thất thường.

Vân Trung Quái xem đến nhưng này, biết đó là bởi vì Lục Tranh thể chất duyên có.

Lúc này Lục Tranh tư duy độ cao phóng không, lại chính tiến hành sâu nhất trình tự tẩy tâm tôi thể, tự này trong cơ thể dật tán mà ra cô đọng chân khí, tự nhiên ngưng kết thành phản ánh hân nhất bản chất công thể biểu tượng cảnh tượng huyền ảo.

Lục Tranh tự trong nước nhập định tám ngày, mới vừa rồi từ tẩy tâm tôi thể trung tĩnh táo lại.

Mặt nước ánh vào ảnh ngược, làn da trắng nõn bóng loáng, diện mạo tuấn dật xuất trần, mi cốt thanh lãnh, một bộ tu giả không hỏi thể tục chỉ truy chỗ cao phong phạm.

Dung mạo có biến, khí chất có khác, Lục Tranh thiếu chút nữa hoài nghi này trong nước ảnh ngược cũng không phải chính mình.

“Hư!”

Trọng vật phá không, Lục Tranh lấy tay bắt lấy.

Nguyên là Vân Trung Quái ném tới một túi mới mẻ linh quả, ra tiếng nói: “Người thả dùng chút thức ăn, không bao lâu luyện nữa.”

Lục Tranh nói lời cảm tạ, mở ra túi, lại ngạc nhiên phát hiện chính mình bụng cũng không nhiều ít đói khát cảm giác.

Nghĩ đến là tu luyện thành công duyên có.

Ngày tây lịch, Lục Tranh từ trong nước cất bước ra tới.

Không biết hay không là hấn ảo giác, kia lúc trước mạn quá mức đỉnh suối nước tựa hồ mạc danh ít đi một ít.

Vân Trung Quái đưa cho Lục Tranh một quyển màu đen bìa mặt mỏng sách, trịnh trọng nói: “Đây là một quyển tu luyện tâm pháp, ngươi thả thu, sau này liền chiếu tu luyện.”

Lục Tranh tiểu tâm mở ra, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến 《Thủy Hóa Tâm Kinh》 bốn chữ, phiêu dật tùy tính, lại thỉnh thoảng có đạo quang kiếm ảnh chảy ra, mới nhìn thập phần tà tính.

“Không biết này tâm pháp là cái gì phẩm cấp?” Lục Tranh đặt câu hỏi.

Ở Linh Vô đại lục, phẩm là võ kỹ cùng tâm pháp phân chia, tổng cộng thiên địa huyền hoàng bốn cái giai đưng, trong đó hoàng giai nhất thứ, mỗi nhất phẩm cấp lại phân thượng trung hạ tam phẩm.

Vân Trung Quái lai lịch thần bí, đối chính mình quá vắng không đề cập tới một chữ nửa câu, tu vi lại cao thâm khó đoán. Như thế một cái điển phạm cao nhân phạm nhi, Lục Tranh suy đoán, hấn lấy ra tới đồ vật ít nhất cũng là cái huyền giai thượng phẩm.

Nhưng sự thật lại một lần chứng minh, Lục Tranh quả nhiên thực thiên chân.

Chỉ thấy Vân Trung Quái thần nhiên một vuốt xuống ba thượng chòm râu, xả miệng cười, nói: “Vô giai không có phẩm trật.”

“Cái gì?!”

Lục Tranh kêu sợ hãi. Hấn thật sự không nghĩ tới, sự phụ của mình có thể như thế đối với người khác sinh hạn mức cao nhất.

Sở hữu tâm pháp cùng võ kỹ phân loại trừ bỏ tứ giai tam phẩm phân chia ở ngoài, còn có một cái ngoại lệ, kia đó là vô giai không có phẩm trật, tục xưng bất nhập lưu hạ hạ phẩm.

Vân Trung Quái thấy Lục Tranh một bộ đại chịu đã kích bộ đáng, trên cầm chòm râu nhếch lên, giờ tay lại cho Lục Tranh một cái bạo lật, hấn sát không thành thép mà tức giận mắng.

“Lục Tranh ta đồ! Ngươi là muốn làm nhân thượng nhân, làm cùng thiên hạ tu giả đều không giống nhau người, vẫn là tùy đại lưu cả đời tâm thượng vô vi? Ngươi là muốn sáng tạo thuộc về chính mình kinh thế truyền kỳ, vẫn là gắn với báo thù vừa lòng với hiện trạng tình lấy thỏa mãn?! Thiếu niên! Nên phấn khởi!”

Kia một khắc, Vân Trung Quái cúc hoa mặt cùng mắt mù thần côn Thiên Cơ Từ mặt trùng hợp, Lục Tranh cơ hồ cho rằng chính mình gặp bán hàng đa cấp tổ chức diễn thuyết người.

Không thể không nói, Vân Trung Quái quá hiểu được như thế nào bắt lấy một cái muốn biến cường “Thiếu niên” tâm.

Lục Tranh đem tâm một hoành, nói thanh: “Ta luyện!”

Đảo mắt, Lục Tranh lại hỏi: “Không biết này tâm kinh có gì kỳ diệu chỗ?”

Hấn cũng không tin, không duyên có một bộ vô giai không có phẩm trật tâm pháp, sẽ làm Vân Trung Quái nước miếng bay tứ tung dùng sức cổ xúy.

“Khụ!”

Kích động đến mặt già đều đỏ lên Vân Trung Quái, xấu hổ ho khan một tiếng, vò đầu nói:

“Cái kia, bởi vì ta thể chất cũng không thích hợp này bộ tâm pháp, cho nên cho tới nay, ta cũng không có cẩn thận lật xem. Chỉ là nhớ mang máng, này tâm pháp vừa vặn thích hợp ngươi như vậy.”

“Ngươi như vậy” là cái dạng gì, Vân Trung Quái cũng không có nói tí mĩ.

Lục Tranh đối chính mình sự phụ nhân phẩm bắt đầu sinh ra hoài nghi, dứt khoát tự cấp tự túc, mở ra mỏng sách đệ nhị trang nhìn kỹ lên.

Lục Tranh từ trước đến nay đọc trình độ xuất chúng, đọc nhanh như gió, đã gấp qua là không quên được, thực mau là được giải đến tu luyện tâm kinh hàng đầu điều kiện đó là tu luyện giả cần thiết vì trời sinh linh thể hoặc trời sinh vô thể, nếu không kinh mạch không tinh dễ dàng nổ tan xác.

Thư trung sở giảng “Kinh mạch không tinh” đại khái là chỉ cung thể hỗn tạp kinh mạch phân loạn cũng không thuần túy. Giống trời sinh linh thể, kinh mạch

đến linh, trời sinh thích hợp tu linh, với tu linh một đạo làm ít công to. Giống trời sinh võ thể, tắc kinh mạch chí cương, trời sinh thích hợp tu võ, với tu võ một đạo ngày tiến ngàn dặm.

Lục Tranh lên lút mà tưởng, như thế vừa nói, chẳng lẽ là chính mình trời sinh võ thể? Kia chính mình chẳng phải là thiên tài!

Lục Tranh kinh hỉ, vừa định hỏi một câu Vân Trung Quái, lại thấy đối phương râu nhếch lên đôi mắt một hoành, biểu tình thập phần không tốt.

“Kiến thức thiên bạc, đắc chí. Xem ra ngươi tẩy tâm tôi thể cũng không thành công.”

Dứt lời, Vân Trung Quái phúi tay vung lên, chém ra một đạo băng son, chớp mắt liền đem Lục Tranh đông cứng ở trong đó.

“Băng nãi thủy hóa, nãi trong nước tinh hoa, với tu luyện một đạo cũng là thập phần hữu ích. Ngươi liền ở trong đó hảo sinh thể hội thể hội, không nói được có thể có tân nhân sinh thể ngộ.”

Dứt lời, Vân Trung Quái liền ngồi xếp bằng ngời ở băng son một góc, mở ra 《Thủy Hòa Tâm Kinh》, bắt đầu một tờ một tờ chậm rãi giảng giải.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ngẫu nhiên gặp được

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Hôm qua vẫn là tuyết đọng tầng tầng khốc đông, hôm nay đó là mặt trời chói chang sáng quắc hè oi bức.

Thời gian thấm thoát, Lục Tranh đi theo Vân Trung Quái, ở núi sâu rừng rậm trung vượt qua nửa năm.

Này nửa năm, Lục Tranh cả ngày lẫn đêm, tu luyện cũng không gián đoạn. 《Thủy Hòa Tâm Kinh》 thượng trung hạ tam thiên, tu luyện tới thượng thiên trung đoạn.

Nắng hè chói chang dưới ánh nắng chói chang, dòng nước chảy xiết, đường sông hẹp hòi. Hắc y thanh niên đứng yên trong đó, một thân giới giang kính trang, vạt áo cắm vào lưng quần trung, cầm trong tay ba thước trường kiếm, đôi mắt vi hạp, bất động như núi.

Đột nhiên, nơi xa núi đá sụp đổ, dòng nước lao nhanh biến hóa nếu vạn thú sóng triều, thanh niên đôi mắt đột nhiên toàn bộ khai hòa.

Một đôi mắt tinh quang nổ bắn ra, trường kiếm huy không, chất phác nhất kiếm, huê lợi quang bốn tập.

“Răng rắc!”

Dòng nước theo tiếng đông lại, dài lâu đường sông lan tràn thành băng mang.

“Oanh!”

Tiếp theo nháy mắt, ánh lửa đột nhiên tận trời, cực nóng quang mang so buổi trưa mặt trời chói chang càng thêm churóc mục, chớp mắt liền đem đông lại thành băng con sông thiêu đốt hầu như không còn.

Toàn bộ dòng nước tính cả đường sông, thể nhưng cùng nhau nhân gian bốc hơi lên!

Thanh niên xoay người, lộ ra mặt mày toàn cảnh, thanh lãnh tuấn dật, thỉnh linh đó là Lục Tranh.

Lục Tranh xoay người nhảy tới cao sơn, thủy cùng hòa ở hấn phía sau giao hòa hội tụ, cho đến chậm rãi biến mất.

Lưu Hòa Kiếm quang mang chợt lóe, trọng lại trở về bình tĩnh.

Đoạn Thu Phong tặng cho Lưu Hòa Kiếm vì huyền giai thượng phẩm linh khí, vũ động khi có liệt hỏa thêm vào, có thể cho đối thủ tạo thành liên tục tính bỏng cháy, nhưng nếu là kiếm chủ năng lực không đủ, liền có thể có thể bỏng cháy chính mình.

Như thế Linh Khí, lại vừa lúc cùng Vân Trung Quái tặng cho công pháp 《Thủy Hỏa Tâm Kinh》 hỗ trợ lẫn nhau.

Tâm kinh phân thượng trung hạ tam thiên, thượng thiên luyện võ, công pháp mang hỏa,

Trung thiên tu linh, công pháp mang thủy, hạ thiên Linh Võ song tu, nước lửa dị biến.

Lục Tranh tuy rằng mới tu tới thượng thiên trung đoạn, lại ngoài ý muốn có thể đơn giản nước lửa giao hòa. Hắn đoán rằng, này cùng chính mình vẫn luôn bị yêu cầu đứng ở trong nước tu luyện có quan hệ.

Đôi mắt trông về phía xa, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến núi cao ngọn núi cao và hiểm trở chạy dài phập phồng, ngẫu nhiên có dòng suối thác nước trạng nếu chỉ bạc xen kẽ trong đó, xa nhất chỗ ẩn ẩn giống như điểm đen giống nhau phồng ồ san sát nối tiếp nhau.

Lục Tranh gọi lên hứng thú, nhớ tới sư phụ bề quan trước phân phó, cũng cảm thấy rời núi vào đời đời tu luyện một đạo càng có ích lợi.

Đơn giản thu thập một chút, Lục Tranh tức khắc xuất phát, bay vọt mấy ngàn, đi tới hán lúc trước xa mục nhìn ra xa nơi, thanh hoa trấn.

Trần nhỏ pha đại, ẩn có loại nhỏ thành trì quy mô, thả khoảng cách Bạch Vân trấn địa chỉ cũ chỉ ở hai trăm trong phạm vi.

Lục Tranh bước chậm trong đó, não nhiệt phồn hoa cảnh tượng ánh vào mi mắt, làm hắn có chút không thích ứng.

Núi sâu đã nhân làm lâu rồi, chợt nhìn thấy ma vai sát chừng nhân loại, không khỏi làm người âm thầm căng thẳng thân thể đề phòng lên.

Đúng lúc này, một cái nhỏ gầy nam nhân đụng vào Lục Tranh cánh tay thượng.

Lục Tranh nghiêng người một làm, vẫn chưa để ở trong lòng, nào từng tưởng đối phương lại rất năng lực, lập tức kéo lấy hắn cánh tay không cho đi, lớn hơn nữa thanh mảnh kiều ngạo nói:

“Tiểu tử! Xem ngươi ăn mặc rách tung toé đồ nhà quê một cái, vốn là đủ đáng thương, không nghĩ tới ánh mắt còn không tốt! Thế nhưng đụng vào người gia gia ta trên người! Không bởi tội liền muốn chạy?”

Lục Tranh nhướng mày, không nghĩ tới ở dị thế cũng có thể gặp được bỉnh sứ, chỉ mặt vô biểu tình nói: “Ngươi đãi như thế nào?”

Nhỏ gầy nam nhân bị Lục Tranh một đôi sâu thăm hắc mắt thấy đến không tự giác lui về phía sau nửa bước, phát hiện lại đây, tức khắc thẹn quá thành giận, lập tức một cái tát chém ra, mắng: “Ngươi gia gia! Đem ngươi này tội kiểm lưu. ....”

“Bang!”

Liền ở nam nhân một cái tát thiếu chút nữa hồ đến Lục Tranh trên mặt thời điểm, Lục Tranh bắt lấy, dùng sức một nện, lại là đương trường đem đối phương thủ đoạn vụn gãy.

Lục Tranh xả miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, ở nam nhân ai hô thét chói tai trung ôn hòa nói:

“Thật là ngượng ngùng, ta đã nhiều ngày niết quái thú cổ niết thượng nghiệm. Chợt thấy có một ngoạn ý nhi bản thân đưa tới cửa tới, một cái không nhịn xuống, liền không cẩn thận dùng sức vài phần.”

Dứt lời, Lục Tranh đem người ném ra, một chân không lưu tình chút nào mà dẫm lên đối phương cổ chân thượng.

Lục Tranh lại nói: “Ta xem ngươi có thể chạy có thể nhảy, tinh lực cũng không tồi,

Nhất thích hợp trang trang tàn phế duyên phổ ăn xin.”

Nói, Lục Tranh liền thật đem người dẫm thành tàn phế.

Lừa bịp tổng tiền không thành nhỏ gầy nam nhân, trên mặt đất quay cuồng thành bánh quai chèo, đau hô kêu thảm thiết. Quá vắng người đi đường lại không có một cái nguyện ý đứng ra.

Trần nhỏ nguyên cư trú dân có chút trong lòng run sợ mà quay đầu đi làm bộ không phát hiện.

Kia nhỏ gầy nam nhân kêu a sáng, ngày thường chuyên làm trộm cắp cường đoạt bảo vật hoạt động. Lúc này đây sẽ ra tay, có lẽ là coi trọng đối phương một thân rách nát lại eo xúng với chờ Linh Khí.

Lục Tranh cười nhạo một tiếng rồi đi.

Hắn sờ dĩ sẽ ra tay không lưu tình chút nào, một là thật sự như hắn theo như lời, gần nhất niết quái thú niết thượng nghiệm, nhất thời tay run. Còn có đó là

nhận thấy được nhờ gầy nam nhân trên người treo không ít oan hồn lệ quý đặc có oán khí, nghĩ đến không phải cái gì người tốt, cũng liền không có ra tay lưu tình tất yếu.

Ngày gần chính ngọ, Lục Tranh tuyển cái không lớn không nhỏ từ lâu, một chân bước vào.

Nơi xa, một nam một nữ hai cái tu giả nhìn thấy Lục Tranh động tác, lẫn nhau liếc nhau, chợt nhấc chân đuổi kịp.

Xa hơn chỗ, cũng có hai người nghỉ chân một lát.

Trong đó một thiếu niên nhũ mày nghiêng đầu, biểu tình thập phần hậm hực, chỉ nói: “Tỷ tỷ, người đang xem cái gì?”

Bụng dù nữ tử lộ ra nửa trương tinh xảo khuôn mặt, ánh mắt giếng cổ không gọn sóng, trả lời: “Không có gì.”

“Muốn ta giết chết hắn sao?”

“Không cần.”

Gắt gao đi theo tỷ đệ hai phía sau hai cái hộ vệ, hai mặt nhìn nhau, tổng cảm thấy từ nhà mình thiếu gia trên mặt thấy được nồng đậm sát khí.

Chẳng lẽ gần là bởi vì đại tiểu thư nhìn nhiều đối phương vài lần?

Lúc này, bụng dù vị kia nghiêng đầu hỏi đệ đệ: “Muốn uống trà sao?”

Đệ đệ không vui, không cần tưởng cũng minh bạch tỷ tỷ ý tứ, lập tức nhũ mày nói: “Đó là từ lâu, không phải trà lâu.”

“Sẽ có trà.”

Bụng dù nữ tử dứt lời, lời kéo thiếu niên, cũng hướng từ lâu đi đến.

Lục Tranh cũng không biết ở chính mình phía sau, đã có hai đám người mã trước sau đuổi kịp.

“Vị này gia, nhà gian đã không có, ngài xem?”

Tiểu nhị cơ linh, cũng không có bởi vì Lục Tranh ăn mặc tổn hại liền nhiệt tình rơi chậm lại.

“Sát cửa sổ liền hảo.”

Lục Tranh ngồi đối diện chỗ nào cũng không chọn, mục đích của hắn bất quá là no bụng cùng với tìm hiểu tin tức.

Khách nhân dễ nói chuyện, tiểu nhị lập tức càng thêm nhiệt tình, đem người dẫn tới dựa cửa sổ một trương bàn trống ngồi xong, lại để cử trong từ lâu đứng đầu rượu ngon hảo đồ ăn.

Lục Tranh nhất nhất vui lòng nhận cho, lấy ra một chuỗi châu ngọc làm đánh thưởng, tiếp theo giống như tùy ý mà dò hỏi mấy vấn đề.

Tiểu nhị mặt mày hớn hở, ngày thường hiểu biết cũng nhiều, đối với Lục Tranh vấn đề vừa vặn hiểu được.

“Không dối gạt vị này gia, tiểu nhân tuy rằng là cái chạy đường, nhưng ngày thường nghe quá vãng tin tức xác thật không ít. Ngài nói ngài muốn đi phía đông Bạch Vân trấn tìm thân?”

Cũng không dám lừa ngài! Ngài còn thỉnh nén bi thương! Nửa năm trước, Bạch Vân trấn liền bị diệt, đào ra thi thể a một cái điệp một cái, thập phần thâm, không có một cái người sống a!”

“Muốn nói này Bạch Vân trấn bá tánh cũng là vô tội. Nhưng ai làm cho bọn họ cùng trên núi Nghịch Thương Phái lảng giềng mà cư đâu?”

Kia Nghịch Thương Phái cũng không biết là đắc tội nào lộ thân tiên, thể nhưng ở trong một đêm diệt phái! Tục truyền, Nghịch Thương Phái không có một cái người sống.”

“Muốn nói kia Nghịch Thương Phái cũng coi như là truyền kỳ, bề mặt tuy không lớn, chương môn tu vi cũng không cao, nhưng ở phạm vi trăm dặm lại là thanh danh cực hảo.

Đoạn Chương môn ngày thường sở thích đó là xuống núi tìm đồ đệ, cùng với trăm trù làm bảy giết người ma tu.

Kia Đoạn Chương môn là người tốt a, cũng là cái khát vọng rộng lớn. Gặp người liền khuyên người tu đạo luyện võ, một lòng hướng về phía trước, nói là có thể thoát ly thị thái luân hồi khổ hải.”

Nói tới đây, tiểu nhị cũng có chút cảm khái, đề thấp thanh âm nói: “Cần phải ta nói a, kia Đoạn Chương môn có chút ý nghĩ kỳ lạ. Người bình thường gia đều có người bình thường gia lạc thú, cũng không thấy đến ai đều tưởng tu luyện đắc đạo thoát ly sinh lão bệnh tử.

Nghe nói, Đoạn Chương môn sở dĩ cùng hán hai cái đồng tu đường ai nấy đi, đó là bởi vì lý niệm bất đồng. Nhân gia ngại hán quá mức gây thơ hồn nhiên.”

Lục Tranh nhú nhú mày, không tỏ ý kiến, hỏi: “Vậy người cũng biết Đoạn Chương môn hai cái đồng tu phân biệt là ai?”

“Biết!” Tiểu nhị đáp thật sự mau, trong ánh mắt cũng mang theo khâm phục.

“Người giảng hồ đều nói, Nghịch Thương Phái chương môn Đoạn Thu Phong tư chất giống nhau, tu vi giống nhau, lại có hai cái lợi hại đồng tu. Đó là tu vi cùng tư chất cao hơn hẳn rất nhiều Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng. Đây hai người tuy rằng không môn không phái, lại là tán tu trung số một số hai, hàng năm hành tẩu giang hồ, chủ trì chính nghĩa.”

Lục Tranh cảm thấy này tiểu nhị phỏng chừng là ngày thường nghe nói thư nghe nhiều, cho nên cũng có một ít ý nghĩ kỳ lạ.

Cách đó không xa một bàn, cơ hồ bị người ta nói thành là chúa cứu thế Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng, hai người thần sắc có chút rối rắm.

Bọn họ hai cái bắt quá là nhiệt tình yêu thương tiêu sái tự tại, cho nên tùy tâm sở dục. Tự nhận không phải người xấu, nhưng cũng không phải cái gì người tốt.

Cái gọi là chủ trì chính nghĩa vẫn là tỉnh tỉnh đi. Còn có..... Bọn họ khi nào cùng Đoạn Thu Phong đường ai nấy đi? Lý niệm bất đồng nhưng thật ra thật sự.

Lúc này, hai người nghe được Lục Tranh hỏi kia tiểu nhị nói: “Người cũng biết gần nhất Cực Đình Môn có gì hướng đi?”

“Cũng không dám nói! Cũng không dám nói!”

Tiểu nhị liên tục xua tay, biểu tình nổi lên kinh hoàng, tiếp theo giây liền lấy cớ chương quỳ tìm mà trốn xa.

“A.”

Lục Tranh cười nhạo một tiếng, thật không có sinh khí.

“Cho nên nói, Nghịch Thương Phái thật đúng là Dương Đình tiểu nhị dẫn người diệt?”

Uống!

Đột nhiên mà khởi thanh âm, kêu Lục Tranh hoảng sợ, mãnh vừa nhấc đầu, liền thấy trước mặt một cái hình thể cao lớn trung niên nam nhân trừng mắt một đôi hổ mắt, không giận tự uy.

“Bang!”

Trung niên nam nhân thấy Lục Tranh không có trước tiên trả lời hán vấn đề, tức khắc một cái tát vỗ vào trên bàn.

Cái bàn theo tiếng mà toái, trong đại sảnh ánh mắt mọi người đều hội tụ lại đây.

Lục Tranh nghe rằng. Nếu không phải hán lóe đến mau, lúc này đã sớm bị nước canh đồ ăn bao phủ.

“Ta nói người.....” Muốn đánh nhau sao?

Lục Tranh lời nói còn chưa nói xong, liền thấy trung niên nam nhân phía sau đi ra một cái dịu dàng mỹ nhân.

Mỹ nhân tuy mỹ, trong ánh mắt lại có một tia tang thương, thoát nhìn hán là cũng không tuổi trẻ.

Chỉ thấy kia mỹ nhân nhẹ nhàng một phách nam nhân bả vai, tức khắc khiến cho người sau khí thế đi hơn phân nửa.

“Ngượng ngùng, hán người này tính tình không tốt. Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là muốn biết giết Thu Phong kẻ thù là ai.”

Lục Tranh trong lòng lộp bộp nhảy dựng, có một tia linh cảm xẹt qua, thử nói: “Chẳng lẽ hai vị là Quảng tiên bối cùng Cố tiên bối?”

Cố Tâm Đồng mỉm cười gật đầu, hỏi: “Người biết chúng ta?”

“Chương môn tín trung có nói.”

Nghe đến đó, Quảng Thiên Thước ánh mắt liền có chút không tốt, hán xem trước mặt tiểu tử tổng không hảo cảm, tổng cảm thấy trước mặt cái này tiểu

bạch kiểm cùng Đoạn Thu Phong cái kia lão bạch kiểm giống nhau, chủ định sẽ phân đi Cố Tâm Đồng lực chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trời sinh linh thể

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh không nghĩ tới chính mình tùy ý vào một nhà tửu lầu, liền có thể ở chỗ này ngoài ý muốn tao ngộ Đoạn Thu Phong hai cái đồng tu, Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng.

Cố Tâm Đồng nhìn ra Lục Tranh mặt mày ngạc nhiên, giải thích một câu.

“Ồ trên đường phố, ta cùng Quảng đại ca gặp người bên hông bội Thu Phong bội kiếm, liền một đường theo lại đây.”

Lục Tranh kinh hãi, đồng thời thăm than thực lực của chính mình quả nhiên còn chưa đủ, bị người theo dõi cũng không biết.

Quảng Thiên Thước tựa hồ cũng có hấn tâm thông, thấy Lục Tranh ngưng thần nhủ mấy bộ dáng, nhin không được liền chăm chọc một câu.

“Tiểu tử, người còn quá non! Bị ma tu theo dõi cũng không biết!”

Cố Tâm Đồng đổi tảo bạo dễ giận Quảng Thiên Thước thập phần bất đắc dĩ, chỉ có thể đối Lục Tranh nói: “Nơi này không phải nói chuyện địa phương. Chúng ta trước rời đi lại nói.”

Lục Tranh vừa muốn gạt đầu, Quảng Thiên Thước lại như là không điểm liền châm pháo đốt, hét lớn:

“Làm sao là chúng ta rời đi? Phải đi cũng là kia mấy cái không thành tự đến ma tu tiểu nhi đi.”

Lục Tranh nghe được theo dõi chính mình ma tu thể nhưng còn có vài cái, lập tức đôi mắt trừng thật sự đại.

Nơi xa một bàn, lúc trước bùng dù nữ tử toàn bộ hành trình vây xem Lục Tranh biểu tình biến hóa, chỉ cảm thấy người này thập phần thú vị, khóe miệng không khỏi hơi hơi gợi lên, lập tức đã kêu bên cạnh số bàn lặng im không tiếng động.

Cứ việc rất nhiều người kinh diễm, nhưng không có nửa cái người dám giương mắt cẩn thận nhìn một cái nữ tử bộ dạng, chỉ vì nữ tử bên người thiếu niên khí thế quá lãnh quá cường.

Lúc này, vẫn luôn an tĩnh ăn cơm thiếu niên cảm chén đĩa một ném, trong mắt lần thứ hai phạm thượng sát khí, vừa nói vừa đứng lên.

“Tỷ tỷ, ta còn là muốn giết chết người này.”

Cảm nhận được nồng đậm sát khí, Lục Tranh giương mắt vọng qua đi, chỉ liếc đến đối chính mình Mạc danh có sát ý thiếu niên cùng với thiếu niên phía sau chống đỡ một mảnh góc áo.

Lục Tranh tuy rằng không có thấy rõ ràng góc áo chủ nhân bộ dáng, nhưng tổng cảm thấy kia mơ hồ nửa lộ thân ảnh giống như đã từng quen biết.

Thiếu niên thấy Lục Tranh cư nhiên như thế to gan lớn mật nhìn chăm chăm hấn tỷ tỷ không bỏ, tức khắc vọt lại đây, vừa ra tay đó là màu đen gió lốc, thẳng cái Lục Tranh đỉnh đầu.

Lục Tranh cả kinh, lập tức nhảy lên, còn không chờ hấn miễn cưỡng tuyển dụng, liền bị bên cạnh Cố Tâm Đồng lôi kéo, nhảy ra tửu lầu ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Lục Tranh khóe mắt liếc đến, Quảng Thiên Thước cùng lãnh khốc thiếu niên khoảnh khắc đối chiến tới rồi cùng nơi.

“Đại gia ta hôm nay không có hứng thú cùng tiểu quái vật so chiêu!”

“Tìm chết!”

“Phanh!”

Theo hai tiếng cao uống, vang lón truyền đến, chợt ầm vang một tiếng, cả tòa ba tầng cao tửu lầu, thế nhưng chớp mắt toái rớt!

Đồng đảo tu giả tửu lầu toái tra trung kêu rên bò ra, dùng lẫn mà tư thái tứ tán thoát đi.

Quảng Thiên Thước theo sát từ phò Thiên Sương khói trung bay ra, mà kia thiếu niên thế nhưng không có truy, ngược lại là từ trong không gian lấy ra một thanh thuần tịnh cây dù, chạy nhanh che ở bên cạnh nữ tử trên đỉnh đầu.

Thiếu niên động tác quá nhanh, Lục Tranh lại một lần không có nhìn thấy nữ tử nửa phần dung mạo. Nhưng trong mộng lung, hần tựa hồ nhìn đến dù hạ có một đôi thanh u thâm thúy đôi mắt triều hần nhìn thoáng qua.

“Chờ ở nơi này tìm chết a?!”

Quảng Thiên Thước thấy Lục Tranh này đương khẩu còn ở sững sờ, tức khắc tới khí, mắng to một tiếng, nhắc tới Lục Tranh cổ áo, liền hướng trấn ngoại núi sâu bay đi.

Cố Tâm Đồng theo sát sau đó. Mà thiếu niên đoàn người như cũ đứng ở tại chỗ, cũng không có tiếp tục truy kích ý tứ.

Lục Tranh ba người tuyền một chỗ không có gì cao lớn cây cối sơn điền rớt xuống.

Tầm nhìn trống trải, chung quanh không có bất luận cái gì có thể ẩn thân địa phương, nếu là có người theo dõi hoặc là đánh lén, vừa xem hiểu ngay.

Lục Tranh còn đang suy nghĩ lúc trước trong mộng lung nhìn đến cặp mắt kia, không tự giác liền hỏi ra tới.

“Không biết kia bụng dù cô nương là ai?”

“Ta xem ngươi là quý mê tâm hồn đi?”

“Quảng đại ca!”

Quảng Thiên Thước há mồm liền không có hảo hóa, Cố Tâm Đồng trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, chợt nghe tiếng nói:

“Kia cô nương là ai, chúng ta cũng không biết, chỉ là xem nàng quanh thân khí thế, hần là không phải một cái tầm thường nhân vật. Mà ở này trong chốn giang hồ, có hai nữ tử vẫn thường bụng dù, một cái là Âm Quý Môn Thiếu môn chủ Lam Bất Hối.

Một cái là Vạn Ma Quật đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường. Vô luận là ai, ta khuyên ngươi đều không cần trêu chọc.”

Cố Tâm Đồng sờ dĩ như thế xác định, thật sự là Lam Bất Hối cùng Độc Cô Kiến Thường hai người quá mức “Trước sau như một”, hai người một cái là vì hảo chơi một cái khác là vì bảo mệnh, cơ hồ dù không rời thân, thả giống nhau đạo tu cùng ma tu, căn bản không dám cùng phong bất chúc.

Lam Bất Hối cùng Độc Cô Kiến Thường?

Lục Tranh trầm tư. Lam Bất Hối cái kia kẻ điên, chính mình là gặp qua, như vậy.....

“A!”

Quảng Thiên Thước đột nhiên la lên một tiếng, đánh gãy Lục Tranh hà tư.

Lục Tranh đục lỗ vọng qua đi, liền thấy đối phương chính lấy một loại hận sắt không thành thép trầm trọng ánh mắt nhìn chính mình.

Không chờ Lục Tranh phản ứng lại đây, Quảng Thiên Thước hồ trừng mắt, rống lớn ra tới.

“Ngươi cư nhiên là trời sinh linh thể!”

“Trời sinh linh thể? Ta sao?” Lục Tranh máy móc mà lặp lại, có chút không nghe hiểu.

Quảng Thiên Thước cũng không để ý Lục Tranh nghe hiểu không nghe hiểu, hần chỉ để ý phát biểu chính hần vừa mới phát hiện.

“Ngươi là trời sinh linh thể, tu lại là võ hệ! Quả thực phí phạm của trời! Không biết cái gọi là! Đoạn Thu Phong rốt cuộc là làm cái gì ăn không biết!”

Quảng Thiên Thước tức giận mắng sử Lục Tranh ngay ra, thật lâu sau hắn mới phản ứng lại đây đối phương rốt cuộc đang nói cái gì.

Chính mình thế nhưng là trời sinh linh thể! Trách không được lúc trước chường môn lâm chung trước nhìn về phía chính mình ánh mắt như vậy kỳ quái. cả đời tìm mới, phút cuối cùng phút cuối cùng lại bỏ lỡ. Đại khối phác ngọc biến thành thấp nhất giai tạp dịch, tạo hóa trên người. Không nói được lão nhân kia đó là bị sống sờ sờ tức chết.

Chính là, vì cái gì hắn kia thần thần bí bí sự phụ chưa từng có đã nói với hắn. Hại hắn cho rằng chính mình là trời sinh vô thể! Bởi vì tu luyện 《Thủy Hô Tâm Kinh》 tất yếu điều kiện đó là tu luyện giả cần thiết vì trời sinh linh thể hoặc trời sinh vô thể.

Lục Tranh cho tới nay tu đó là vô thể, mà Vân Trung Quái cũng là như vậy yêu cầu, trời xui đất khiến, Lục Tranh liền vẫn luôn hiểu lầm.

“Quảng đại ca!” Cổ Tâm Đồng mắt mang không tán đồng mà hô Quảng Thiên Thước một tiếng, nài cho rằng Lục Tranh sở dĩ trầm mặc là bị Quảng Thiên Thước mắng đến ngưng ngừng, vì thế mở miệng trấn an nói:

“Trên đời không có tuyệt đối, trời sinh linh thể trước tu vô cũng không phải không thể. Trước tu vô lại tu linh, Linh Vô đều có thành, không nói được cũng là một hồi cơ duyên.”

Tu chân trong lịch sử không thiếu Linh Vô song tu, đạt được đại thành tựu. Trong đó, liền có không ít là trước tu vô lại tu linh. Rốt cuộc, vô thể cường kiện, càng có thể đánh hao cơ sở, với ngày sau tu luyện cũng là rất có ích lợi. Chỉ là có một chút, Linh Vô song tu tu xóa tẩu hóa nhập mà không ít, tu vì bình thường không có thành tựu tu giả càng nhiều.

“Thu Phong không đến mức hại người.”

Cổ Tâm Đồng cùng Quảng Thiên Thước thấy Lục Tranh thân huê Đoạn Thu Phong bội kiếm, liền nghĩ lầm Lục Tranh là Đoạn Thu Phong truyền nhân thậm chí đồ đệ.

Cổ Tâm Đồng lại nói: “Thu Phong hẳn, chính là ở trên người của người?”

Thời trẻ Đoạn Thu Phong ngoài ý muốn được đến màu đen nhẵn, lúc sau liền bị Cực Đỉnh Môn môn chủ Dương Đỉnh quán lên, làm lúc trước như hình với bóng đồng tu, Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng hai người tự nhiên sẽ hiểu. Đây cũng là bọn họ ở biệt Đoạn Thu Phong ngộ hại sau trước tiên hoài nghi Dương Đỉnh lớn nhất nguyên nhân.

Lục Tranh gạt đầu, tâm thần vừa động, màu đen nhẵn liền xuất hiện ở hán lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phệ Tâm Đan

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Cổ Tâm Đồng cũng không có đem nhẵn bắt được chính mình trên tay, chỉ cẩn thận phân biệt một chút, liền lầm Lục Tranh đem chi thu hảo, giấy lát hỏi Nghịch Thương Phái diệt phái kỹ càng tỉ mỉ quá trình.

Lục Tranh đem chính mình biết nói một chữ không lậu toàn nói, từ chính mình đương thiên hạ son gẫu nhiên gặp được Lam Bất Hối bắt đầu đến Trương Vân Thanh phản bội thọc đao kết thúc.

Cổ Tâm Đồng nghe xong trầm mặc thật lâu sau, bên cạnh Quảng Thiên Thước cũng khó được không có ồn ào bạo khiêu.

Hồi lâu lúc sau, Cổ Tâm Đồng thật dài thở dài một tiếng.

“Hoài bích có tội, bắt quá như vậy. Không thể tưởng được số giáp phía trước từ biệt, đó là kiếp này vĩnh biệt. Sớm biết như thế, lúc trước nên giết Dương Đình cái kia tiểu nhân.”

Quảng Thiên Thước còn lại là hừ lạnh, mặt mày bên trong khinh thường với trào phúng cơ hồ tràn đầy mà ra.

“Cái gọi là chính phái đạo tu, bắt quá một đám mưa danh chuộc tiếng lẫn nhau lừa gạt tiểu nhân, còn không bằng một ít ngay thẳng ma tu. Ta liền không tin đạo tu đại phái trung không có người hiểu được là Dương Đình động thủ diệt Nghịch Thương Phái.

Không phải nói Đoạn Thu Phong cái kia lão bạch kiếm thời trẻ nhân cô quy phụ một cái đạo tu đại phái sao?

Như thế nào hiện tại người đã chết môn phái cũng hủy diệt, cái đại phái lại nửa điểm động tĩnh đều không có?

Đã sớm báo cho quá hần, lập bang kết phái, lớn mạnh thanh thế, tốt mã dè cùi, không có ích lợi liên lụy, có cái rắm dùng!”

Lục Tranh vò đầu, hần đã minh bạch, Đoạn Thu Phong cái này đồng tu không ngừng cuồng táo dễ giận, vẫn là cái đặc biệt “Phần thanh”, đối hết thảy bang phái đều có rất đại thành kiến.

Người như vậy, không phải đặc biệt nhiệt tình yêu thương tự do, đó là đặc biệt không yêu quần cư.

Lục Tranh cảm thấy, Quảng Thiên Thước hai dạng khác biệt đều chiếm. Chỉ là có một chút, Quảng Thiên Thước không có nói sai. Môn phái chi gian lẫn nhau trợ giúp trước nay đều vì ích lợi sở điều khiển.

Đoạn Thu Phong ở lý thế trước cũng không có công đạo Nghịch Thương Phái thế nhưng còn có một cái cái gọi là đạo tu đại phái làm chỗ dựa, nghĩ đến ở Đoạn Thu Phong trong lòng, hần cũng minh bạch, cái đại chỗ dựa căn bản không đáng dựa vào, cũng hoàn toàn không đáng tin cậy.

Chỉ là không biết tiểu môn tiểu phái không có nhiều ít xuất sắc điểm Nghịch Thương Phái, là bởi vì gì được đến kia cái gọi là đạo tu đại phái ưu ái. Hần nhưng không tin, không màng danh lợi chỉ ở quảng thu môn đồ này một cái chí hướng Đoạn Thu Phong sẽ có tâm tư chủ động đầu nhập vào đại phái.

Chẳng lẽ cái đại phái cũng là mơ ước Đoạn Thu Phong trong tay nắm? Hay là muốn mượn sức Đoạn Thu Phong sau lưng hai cái đồng tu?

Cố Tâm Đồng tiếp theo câu nói chứng thực Lục Tranh suy đoán.

“Quảng đại ca, ngươi không phải không biết, lúc trước Nghịch Thương Phái gặp đại nạn, Thu Phong lại không muốn tìm người ta hỗ trợ, mọi cách bắt đắc dĩ, mới vừa rồi bị bắt dựa vào Khung Võ Môn, mà cái Khung Võ Môn chân chính coi trọng đó là người ta hai người.”

Lúc trước, Đoạn Thu Phong là ở cùng hai vị đồng tu phân nói lúc sau mới vừa rồi sáng lập môn phái. Lấy hần tính tình, trừ phi làm ra một phen thành tựu, nếu không trước đó chính là chết cũng không muốn làm hai cái đồng tu hỗ trợ. Mà không cần tưởng cũng biết, vẫn luôn đối diện phái tổ chức tồn tại rất lớn thành kiến Quảng Thiên Thước mười vạn cái không muốn tiếp thu Khung Võ Môn mời, Khung Võ Môn thấy mượn sức không có kết quả, tự nhiên liền đối với Đoạn Thu Phong cùng với Nghịch Thương Phái không như vậy coi trọng.

Nếu không, chỉ là giữa dòng môn phái Cực Đình Môn, căn bản không dám đối lưng dựa đại phái Nghịch Thương Phái ra tay.

Ba người tương đối hết chỗ nói rồi nửa ngày, cuối cùng Cố Tâm Đồng quyết định cùng Quảng Thiên Thước cùng nhau tìm kẻ thù Dương Đình, mà Lục Tranh bởi vì cùng sư phụ Vân Trung Quái có điều ước định, cần thiết lại trở về núi trung một chuyến.

Cố Tâm Đồng trước khi đi, đưa tặng cặp Lục Tranh không ít thiên tài địa bảo, lưu luyến không rời mà dặn dò nói:

“Tuy rằng ngươi cũng không phải Thu Phong truyền nhân, nhưng nếu hần đem chương môn chi vị truyền thụ cho ngươi, ta tiện lợi ngươi là người một nhà. Chỉ là ngươi hiện tại bắt quá tám tinh tu sĩ tu vi, đối thượng Dương Đình, định là không có gì tốt kết quả. Ta cùng với Quảng đại ca đi trước tìm người, ngươi thả tu luyện cho tốt, chờ lúc động.”

Quảng Thiên Thước tắc thập phần không khách khí nói: “Tiểu tử! Ta xem ngươi kia sư phụ cũng không an cái gì hảo tâm, kêu ngươi một cái trời sinh linh thể tu vi! A, nếu là ngày nào đó ngươi có thí sư xúc động, tùy thời có thể tìm ta.”

Cuối cùng, Quảng Thiên Thước bị về mặt bất đắc dĩ Cố Tâm Đồng lôi đi.

Lục Tranh đứng ở tại chỗ, nhìn mắt hai người bóng dáng, cảm thán chính mình tu vi thực sự quá kém, vừa muốn xoay người, liền bị sau lưng đột nhiên xuất hiện tiếng người hoảng sợ.

“Như thế nào, ngươi tưởng thí sư?”

“Sư phụ! Người dọa người hù chết người!”

Lục Tranh quay đầu nhìn lại, quả nhiên là sư phụ của mình Vân Trung Quái.

Vân Trung Quái cũng không biết tới bao lâu, nhưng Quảng Thiên Thước cuối cùng câu nói kia, hẳn khẳng định là nghe toàn.

Lục Tranh vì nhà mình sư phụ cao thâm tu vi mà kính hãi. Theo hẳn biết, Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng, một cái vì bốn sao Vô Hoàng, một cái vì cửu tinh Linh Vương, nhưng hai người đối với Vân Trung Quái xuất hiện lại một chút không có phát hiện.

Thấy Lục Tranh trầm mặc, Vân Trung Quái nhủ mảy, nói: “Ngươi cũng cho rằng sư phụ là bất an hảo tâm?”

Nghe nói như thế, Lục Tranh chạy nhanh hoàn hồn, liền cười nói: “Sao có thể! Sư phụ đều có tính toán, sở tư sở làm, hết thảy đều là vì đồ nhi hảo.”

Vân Trung Quái bĩu môi.

Hắn này đồ đệ ngày thường giống nhau mặt vô biểu tình, ngẫu nhiên cười rộ lên, kia kêu một cái cứng đờ, kia kêu một cái khó coi. Chỉ là nói ra nói, thường thường đình động nghe.

“Sư phụ tự nhiên là vì ngươi hảo. Những cái đó trời sinh linh thể, thường thường tự nhận là cao nhân nhất đẳng, ngay từ đầu liền tu linh, quả thực tìm chết! Ngươi gặp qua cái nào trời sinh linh thể chỉ tu linh cuối cùng lại có đại thành tựu?”

Tự nhận là kiến thức không có sư phụ uyên bác Lục Tranh, chạy nhanh lắc đầu, làm cung kính cúi đầu trạng, chợt lại ngẩng đầu, cười hi hi hỏi: “Nói như vậy, ta thật đúng là trời sinh linh thể lạc?”

Vân Trung Quái biểu tình mang lên một chút kinh ngạc, nhưng mảy nói: “Ta không đã nói với ngươi sao?”

“.....” Lục Tranh nghiêm trọng hoài nghi, người nào đó là quên mất.

Đón đồ đệ hoài nghi ánh mắt, Vân Trung Quái không được tự nhiên ho khan một tiếng, sau đó nói:

“Nga. Kia không trọng yếu. Bất quá trời sinh thể chất đặc thù một chút. Mãn đường cái một trao một đồng. Ngươi không cần để ý.”

Lục Tranh vẫn là lần đầu tiên nghe nói, sinh ra liền thích hợp tu luyện vô song thể chất cư nhiên là lạn đường cái mặt hàng.

Vân Trung Quái lúc này lại nói: “Trời sinh linh thể cố nhiên với tu linh một đạo làm ít công to. Nhưng ngươi nếu sáng sớm liền tu linh lại từ bỏ tu võ, ngày nào đó tới độ cao cũng bất quá như vậy. Chỉ có cơ sở đáng đánh, dựa tu võ ngưng hồn luyện thể, với ngươi hậu kỳ tu luyện mới có thể càng có ích lợi!”

Nói, Vân Trung Quái liền tự không gian trung lấy ra một cái xanh tươi bình ngọc, đưa cho Lục Tranh.

“Đây là cái gì?”

Lục Tranh một bên hỏi, một bên mở ra bình ngọc đem một cái hắc màu đỏ đan chéo âm áp đan hoàn đồ ra tới.

Lục Tranh sắc mặt có chút rối rắm, hẳn vừa thấy thứ này liền không phải cái gì hảo hóa, thả toàn bộ đan hoàn phía trên huyết tinh hơi thở cùng oán hận hơi thở thập phần nồng đậm.

Vân Trung Quái cũng không trách cứ đồ đệ tiếp nhận cái chai liền mở ra hấp tấp tính tình, chỉ nói:

“Đây là Phệ Tâm Đan, từ mấy chục đầu hắc ám thuộc tính dị thú tâm đầu huyết luyện hóa mà thành.”

“Nguyên lai thật đúng là không phải cái gì thứ tốt a.” Lục Tranh nói thầm.

Vân Trung Quái lại đột nhiên một bước bước qua tới, phẩy tay áo một cái liền phiến khai Lục Tranh miệng. Ngay sau đó, lén lút âm áp đan hoàn rơi vào rồi Lục Tranh trong miệng.

Đan hoàn vào miệng là tan, Lục Tranh chính là tưởng phun cũng phun không ra.

Vân Trung Quái lui về tại chỗ, đạm nhiên nói: “Phệ Tâm Đan có tăng mạnh linh tu công thể, thêm vào tinh thần công kích tác dụng.”

Nếu hẳn không nói những lời này, phỏng chừng Lục Tranh đều phải bạo nổi lên. Kêu hẳn một cái trăm quý trừ uế tiểu hai mươi năm Thiên Sư đi nuốt ăn một cái măn hàm oán khí cùng huyết tinh khí đồ vật, thiếu chút nữa không làm hẳn hổ thẹn học máu mà chết. Nay cùng kêu hẳn một hơi ăn thượng phẩm chi lệ quý cảm giác không sai biệt lắm.

Nhưng nghe sư phụ ý tứ, đây là muốn hẳn chuyển tu linh sao? Lục Tranh không tin hẳn này sư phụ là cái tam tâm nhị ý, hẳn vừa mới tu võ tu đến tám tinh tu sĩ mà thôi, không có khả năng lập tức liền phế bỏ sở hữu võ hệ tu vi.

Lục Tranh vừa mới nghĩ đến đây, một quyền xám xịt quyền sách ném tới hấn trước mặt.

Quyền sách trôi nổi giữa không trung, bề ngoài thoạt nhìn không chút nào thu hút, nhưng bìa mặt thượng ba cái chữ to màu đen lại rất đoạt mắt.

“Tâm Ma Quyết? Sư phụ, ngài lão nhân gia không phải là muốn cho ta biến thành ma tu đi?” Tuy rằng hấn cũng hoàn toàn không bài xích tu ma là được.

Vân Trung Quái đã khôi phục thành một trương diện than cúc hoa mặt, nhàn nhạt liếc mắt đầu óc tổng dùng không đến chính chỗ đồ đệ, buồn bã nói: “Tạm thời không cần.”

“Kia đây là thứ gì?” Liên hệ đến Vân Trung Quái vừa mới theo như lời Phệ Tâm Đan công hiệu, Lục Tranh đôi mắt đột nhiên sáng ngời, hỏi, “Chẳng lẽ đây là tinh thần công kích võ kỹ?”

Ở Linh Võ đại lục, tinh thần công kích loại hình võ kỹ có thể nói long phượng sùng lân. Liên hấn dĩ vãng nghe nói, chỉ cần một quyền thấp nhất cấp hoàng dưới bậc phẩm tinh thần võ kỹ đều có thể kêu như là Âm Quỷ Môn cùng Cực Đỉnh Môn như vậy giữa dòng môn phái đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Thấy Vân Trung Quái gật đầu, Lục Tranh chạy nhanh lại hỏi: “Thứ này là hoàng giai vẫn là huyền giai?”

Vân Trung Quái nhàn nhạt nói: “Địa giai hạ phẩm.”

“Uống!”

Lục Tranh kêu sợ hãi, chạy nhanh một phen liền đem phiêu phù ở giữa không trung xám xịt quyền sách ôm chặt trong lòng ngực.

Thấy thế, Vân Trung Quái khước miệng vừa kéo, chợt có chút răng đau nói: “Này Tâm Ma Quyết, bắt quá là làm người luyện chơi.”

Lúc này, đôi Lục Tranh có chút răng đau, tùy tay liền ném ra một quyền địa giai công pháp tùy tiện chơi, như vậy thỏ hào thế giới, hấn không hiểu.

Lục Tranh không hề để ý tới sư phụ Vân Trung Quái, cẩn thận lật xem một chút trên tay này bốn 《Tâm Ma Quyết》, lập tức phát hiện đây là một quyền linh tu công pháp, phân trên dưới hai thiên. Thượng thiên vì tinh thần công kích, xuyên thấu qua da thịt trực tiếp công kích đối thủ công thể cùng linh hồn. Hạ thiên vì tinh thần hướng dẫn, có thôi miên cùng thao túng kỳ hiệu.

“Lộc cộc.”

Lục Tranh cổ họng cổ động một chút, âm thầm kinh hãi.

Nếu là ngày nào đó tu luyện thành công, thật có thể làm được 《Tâm Ma Quyết》 trung sở miêu tả như vậy, Lục Tranh dự cảm, toàn bộ Linh Võ đại lục đều đem vì này nhắc lên gió lốc!

Chỉ là tưởng tượng, liền làm người nhiệt chút sôi trào.

Đột nhiên, một cổ đau nhức đột kích. Lục Tranh đầu ở trong nháy mắt giống như muốn nổ tung giống nhau, tổ chất thần kinh mà bén nhọn thứ đau.

Lục Tranh đôi mắt tròn to, biểu tình dữ tợn, một cái chớp mắt kêu thảm thiết ra tiếng.

“A!”

Vân Trung Quái ở bên cạnh vui vẻ thoải mái mà chỉ điểm: “Bảo nguyên thủ nhất, ngưng tâm cố thần. Đây là dùng Phệ Tâm Đan tất yếu trải qua, chậm rãi thì tốt rồi.”

Lục Tranh cũng không hiểu được hồ cha sư phụ theo như lời chậm rãi rốt cuộc là muốn hoãn bao lâu, vì nay chi kế, hấn chỉ có thể dựa theo Vân Trung Quái nói đi tìm.

Nhanh chóng ngồi xếp bằng nhập định, Lục Tranh trên trán gân xanh đều cổ ra tới, cổ thượng động Mạch chủ cũng ở trong nháy mắt “Bang bang” rung động.

Lục Tranh cảm thấy chính mình toàn thân kinh Mạch đều ở kịch liệt sôi trào, kịch liệt nhảy lên, này đó liên hệ thần kinh cùng linh hồn đồ vật, mỗi người phía sau tiếp trước muốn nhảy ra thân thể hấn giống nhau!

“A!”

Lại là hét thảm một tiếng, Lục Tranh thân thể nhoáng lên, hôn mê qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 17: Linh Võ song tu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh là bị đầu óc trung đầu đón bùng tình, mới vừa tỉnh lại liền cảm giác chính mình toàn thân gân cốt sắp sửa vỡ ra giống nhau.

Hắn phát hiện chính mình đang nằm ở một cái khô ráo thoải mái thanh tân trong sơn động.

“Sur.....”

Lục Tranh giãy giụa ngồi dậy, mới vừa một trương miệng, liền phát giác giọng nói nghẹn ngào yết hầu bốc khói, một câu đều nói không nên lời.

Cùng lúc đó, một cỗ nóng rất cảm giác nhanh chóng ngưng tụ thành một cái tế ti, chậm rãi xâm nhập hắn trong cơ thể toàn thân.

Tế ti du tẩu, nóng rất bị bỏng cảm dần dần lan tràn toàn thân, từ nội đến ngoại, gọi người cảm thấy tiếp theo giây liền phải thiêu đốt.

Rốt cuộc, kia không thể xem nhẹ bị bỏng cảm lan tràn đến trong đầu thức hải.

“Oanh!”

Một cái chớp mắt vang lớn, Lục Tranh cảm thấy có thể là chính mình đầu óc tạc rớt! Nhưng tiếp theo giây, một cỗ xua nay chưa từng có thanh minh dấm tấp kích hắn ngũ cảm.

Đôi mắt một bẻ tròn mắt, hắn đột nhiên phát hiện chính mình gần là ngồi ở nửa phong bế trong sơn động thể nhưng đều có thể đem ngàn dặm ở ngoài cảnh tượng xem đến rõ ràng! Hắn thậm chí thấy rõ ràng ngàn dặm ở ngoài phi điều lông cánh hạ nhất mảnh khánh long to!

Ma người bị bỏng cảm, lúc này đã vô thanh vô tức đều thối lui, Lục Tranh vận vẹo một chút tứ chi, sậu giác nhẹ nhàng, mảnh vừa đứng đứng dậy.

Bởi vì động tác quá mãnh liệt, sơn động quá thấp bé, Lục Tranh đầu lập tức liền đụng vào trên vách đá.

Dự cảm trung đầu đón vẫn chưa đột kích, ngược lại là ầm vang một tiếng tạc nứt thanh. Toàn bộ sơn động đều bị Lục Tranh đâm nứt ra rồi!

Sơn động ngoại, Vân Trung Quái sâu kín quay đầu lại, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến đó là nhà mình cái kia xuân đồ đệ về mặt ngây thơ, đầu từ trên vách núi đá cắm ra tới, mà hắn đầu dưới bộ vị còn chôn ở trong sơn động.

“Người đây là loại củ cái loại nghiệm?” Vân Trung Quái trong miệng nói như vậy, duỗi ra tay, liền đem đồ đệ cấp rút ra tới.

Lục Tranh phi hai cà lăm tiến trong miệng thạch tiết, vận vẹo toàn thân, phát giác chính mình tựa hồ có vô cùng vô tận lực lượng, liền tưởng đến lúc trước xem duyệt ngàn dặm một màn, hắn lập tức nhảy đến một gốc cây che trời đại thụ tán cây, đôi mắt trông về phía xa, quả nhiên phát hiện chính mình tại thính mất tỉnh, mau thành thiên lý nhãn hoà thuận phong nhĩ.

Ngàn dặm ở ngoài thanh hoa trần như cũ náo nhiệt phồn hoa, quá vắng tu giả tốp năm tốp ba kết bạn mà đi, có cảm giác nhay bén chuyển động đầu, khắp nơi tìm kiếm nhìn trộm ánh mắt.

Lục Tranh cười thầm, thậm chí nghe thấy được từng tòa tiệm cơm trong tửu lâu phiêu ra rượu ngon tinh khiết và thơm cùng thức ăn hương khí.

Vân Trung Quái tức giận mà đề điểm, nói: “Người đây là mới vừa hấp thu Phệ Tâm Đan, cho nên ngũ cảm thông thấu quá mức, nhưng chờ này hiệu dụng hơi trầm xuống đến, ngũ cảm cũng liền không có như bây giờ cường đến khoa trương. Hơn nữa, ta khuyên người tốt nhất không cần cao hứng đến quá sớm.”

Lúc này, nơi xa thành trấn thượng có người thả cái rắm.

Khí vị mau quá tiếng vang, phóng đại mấy trăm lần, bỗng nhiên nhắm phía Lục Tranh miễn cảm cái mũi.

“Nôn!”

Lục Tranh nôn khan một tiếng, che lại đau nhức cái mũi, từ chỗ cao ngã xuống.

Kế tiếp non nửa thiên, Lục Tranh tất cả đều bận rộn phong bế chính mình ngũ cảm.

Thăng đến Phệ Tâm Đan công hiệu hơi chút lắng đọng lại, ngũ cảm độ nhạy khôi phục đến bình thường phạm vi, Lục Tranh mới vừa rồi đại hút một ngụm mới mẻ không khí, cảm giác chính mình lại sống lại đây.

Vừa mở mắt, liền lại lần nữa nhìn đến Vân Trung Quái kia trương cúc hoa mẹ kế mặt. Lục Tranh cư nhiên cảm thấy thập phần thân thiết.

“Sư phụ, kế tiếp ta có phải hay không bắt đầu tu luyện Tâm Ma Quyết?”

Vân Trung Quái không tỏ ý kiến, nhưng đối Lục Tranh nắm chặt thời gian tu luyện tinh thần vẫn là thực vừa lòng.

“Ngưng lòng yên tĩnh thần, khai thông ngươi trong cơ thể còn sót lại Phệ Tâm Đan được lực, đem chỉ hướng phát triển kỳ kinh bát Mạch.”

Lục Tranh nhắm mắt làm theo, lại lần nữa lựa chọn ở trong nước tiến hành tu luyện.

Bởi vì dùng Phệ Tâm Đan duyên cớ, Lục Tranh trong cơ thể kinh Mạch lại một lần bị chiêu sâu rèn luyện một phen, cứng cỏi nại tàn phá. Lục Tranh liền trực tiếp dùng cương mãnh thủ pháp, dùng ngắn nhất thời gian đem Phệ Tâm Đan còn sót lại được lực dẫn hướng về phía trong cơ thể kỳ kinh bát Mạch nơi.

Phệ Tâm Đan được lực mới vừa một thấm vào, có chút thứ đau, lại thượng ở Lục Tranh thừa nhận phạm vi.

Thời gian từng giọt từng giọt chảy xuôi, đương thứ đau chậm rãi biến mất, cũng đại biểu cho Phệ Tâm Đan được lực kể hết thấm vào tới rồi Lục Tranh trong cơ thể sở hữu kinh Mạch chỗ sâu nhất.

Một mặt linh tư tùy theo phiêu phù ở Lục Tranh thức hải trung.

“Tâm chỗ hướng, thần chi chấp nhất, gọi chi tâm ma, theo theo đạo chi, thúc giục tưng công phòng, Linh Võ cao chói vót!”

Xa xưa ngâm xướng bỗng nhiên phiêu đảng trông trải ý thức hải dương, linh tư tràn ra điểm điểm tinh quang, sái lạc thức hải giới hạn, chợt biến mất.

Theo tinh quang tan hết, một cỗ thể hồ nghi thức xối nước lên đầu thoải mái chột đánh sâu vào Lục Tranh linh hồn.

Linh hồn chấn động, bang bang nhảy lên, cùng trái tim đồng bộ, dần dần đương xuất đạo nói hư ảnh.

Hư ảnh vũ đao rút kiếm, chưởng đẩy quyền hướng, đạn chân nhảy lên, suy diễn Linh Võ công pháp.

“Đoạn Thủy Kiếm, rút kiếm, bình chém, lấy bất biến ứng vạn biến, rút kiếm đoạn thủy, phách thạch trăm lạng.”

“Bát quái chưởng, lấy nhu thắng cương, bốn lạng đẩy ngàn cân.”

“Thủy Hòa Tâm Kinh, nước lửa giao hòa, Linh Võ song tu.”

“Tâm Ma Quyết, tung linh hồn, thao tử sinh!”

Một bộ bộ tu tập quá công pháp cùng tâm pháp, nhanh nhẹn nhảy đến trước mắt, từ đạo đạo hư ảnh miệng phun diễn luyện. Lục Tranh tiến vào tới rồi một loại huyền mà lại huyền cảnh giới.

Đầy trời chân khí che trời lấp đất mà đến, như một hồi chân khí bạo thác nước, trong nháy mắt đập lên ngòai xếp bằng giữa không trung Lục Tranh đỉnh đầu.

Vân Trung Quái mắt phiếm kinh dị.

Tiếp theo nháy mắt, ầm ầm một vang, gió nổi mây phun, Lục Tranh khí thế đại trướng. Lại là ở nháy mắt phá tan tu vi cái chắn, tiến vào tới rồi tu sĩ cửu tinh!

Tu sĩ cửu tinh, kết đan tỉ lệ, gặp phải tu luyện con đường lựa chọn. Thứ nhất lựa chọn tu luyện khí lực, xưng võ hệ. Thứ nhất lựa chọn tu luyện linh hồn, xưng linh hệ. Người trước bá tuyệt vũ dũng, di sơn đảo hải. Người sau thần bí quỷ quyết, biến hóa sao trời.

Mà bởi vì tu luyện hệ thống bất đồng, cửu tinh tu sĩ trong cơ thể kết thành đan châu nhan sắc cũng bất đồng. Đan sắc vì màu đỏ là vì võ tu, đan sắc vì màu trắng là vì linh tu.

Một mặt đan châu hư ảnh bắt đầu xuất hiện ở Lục Tranh đan điền công trong phòng.

“Tu linh tắc thuận buồm xuôi gió, tu võ tắc làm nhiều công ít, hoặc là con đường nhấp nhô lại vô hạn khả năng Linh Võ song tu, chính ngươi lựa chọn.”

Vân Trung Quái thanh âm từ từ phiêu tiến trong đầu.

“Năm sau năm bốn mạng, ngươi đem có một hồi đại tai, tránh không khỏi đó là một hồi kinh thế truyền kỳ, trốn đến quá, đó là cả đời tâm thường vô vi.”

Thần côn Thiên Cơ Tử thanh âm, cũng Mạc danh xuất hiện ở Lục Tranh trái tim.

Bất tri bất giác, hần đi vào dị thể đã có nửa năm nhiều, năm bốn mạng đã đến, đại tai thượng vô, tiểu tai lại là không ngừng. Mắt mù thần côn nói tuy rằng hư vô mờ mịt, lại không phải hoàn toàn giả dối. Tựa như hiện tại, hần gặp phải đó là nhân sinh một lần trọng đại lựa chọn,

Trong đầu thoáng qua nửa năm nhiều đủ loại tảo ngộ, ánh mắt từ mê mang đến kiên định, chậm rãi nhắm mắt, Lục Tranh đôi tay bắt đầu hướng đan điền chỗ đan châu hư ảnh chộp tới.

Cầm trong nháy mắt, Lục Tranh bỗng nhiên trợn mắt, câu môi cười, cao giọng nói: “Ta tuyển Linh Võ song tu!”

Thoáng chốc, thiên hiện ngũ thái quang mang, đan chéo cướp đoạt, cuối cùng hồng bạch hai ánh sáng màu huy vượt mọi chông gai, lấy bẻ gãy nghiền nát chi thể nháy mắt nuốt hết mặt khác nhan sắc, chớp mắt hoàn toàn đi vào Lục Tranh trong cơ thể.

Đan châu từ hư ảnh ngưng thật, nhiều lần biến ảo, cuối cùng kiên định mà ngưng tụ thành hồng bạch hai sắc!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tương Vân Thành

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Cảm nhận được trong cơ thể mãnh liệt mệnh mông vô tận lực lượng, Lục Tranh sáng khoái mà thở nhẹ một tiếng, thoáng chốc liền có cuộn cuộn không ngừng tinh tú chân khí tự trong miệng tràn đầy mà ra.

Lục Tranh cũng không cảm thấy đáng tiếc, này đó dư thừa tinh tú, lấy hần hiện tại tu vi căn bản hấp thu không được. Nếu là đem này đó tinh tú kể hết cường lưu trong cơ thể, rất có thể kết quả cuối cùng sẽ là nổ tan xác.

Lâu dài một hô một hấp lúc sau, Lục Tranh trên người khí thể chậm rãi co rút lại nội liễm, chân khí ngưng tụ đan châu phía trên, chính thức cùng cô ở tu sĩ cứu tinh!

“Tiểu tử, ngươi lựa chọn con đường nhưng không dễ đi.”

Vân Trung Quái lúc này ra tiếng, khẩu khí thực bình đạm, trong ánh mắt lại có vui mừng.

Trên đời này có gan từ bỏ lối tắt ngược lại lựa chọn trèo lên ngọn núi cao và hiểm trở vách đá người cũng không nhiều. Lục Tranh là trời sinh linh thể, chuyên tu linh hệ sẽ xuôi gió xuôi nước rất có thành tựu, lựa chọn chuyên tu võ hệ còn lại là mất nhiều hơn được, lựa chọn Linh Võ song tu đó là tổn thời gian cố sức kết quả không biết.

“Sư phụ, nếu ta đã làm ra lựa chọn, như vậy con đường này, ta chính là quỳ bò, cũng sẽ đem nó đi xong.”

Lục Tranh thần sắc cũng không có nhiều ít dao động, ngôn ngữ gian lại rất là kiên định, giây lát nhớ tới một kiện chuyện quan trọng, búng tinh nói:

“Ta lúc trước không phải ở tu luyện Tâm Ma Quyết sao?”

Làm sao, nửa nói chạy tới thăng cấp cứu tinh tu sĩ? Thả rõ ràng là tu luyện tinh thần võ kỹ, như thế nào liền phát triển trở thành Linh Võ song tu cùng không lựa chọn vấn đề.

Đối với nhà mình đồ đệ phản xạ hình cung hơi dài vấn đề, nửa năm nhiều tới, Vân Trung Quái tràn đầy thể hội, lúc này thấy có trách hay không, liền chỉ chọn hấn cho rằng quan trọng nói.

“Tình thần võ kỹ thuộc tính đặc thù, cũng không cần như thế nào khác khổ tu luyện, ngày thường phụ lấy đặc thù đan hoàn cũng chú ý thân mình tu vi tăng trưởng liền có thể. Nay Tâm Ma Quyết đã ở người linh hồn chỗ sâu trong gieo một cái hạt giống, về sau người tu linh thời điểm, nó tự nhiên mà vậy liền có thể thăng cấp trưởng thành. Chuyện này, người liền không cần để ở trong lòng.”

Lục Tranh biểu tình ngây thơ, như suy tư gì, tuy rằng hấn vẫn là không có nghe minh bạch, lại cũng hiểu được với tu luyện một đạo, hấn nhưng nghe sư phụ chuẩn không sai.

Vân Trung Quái phong vừa chuyển, lại nói: “Người tu vi tinh tiến, đây là chuyện tốt, kết đan tỉ lệ, người xem như đem tẩy tâm tôi thể cuối cùng một bước chân chính làm xong.”

Lục Tranh một ngụm ngạc gật đầu, chợt bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai đồng đạo tu luyện nhập môn cơ sở thư tịch phía trên ký lục tẩy tâm tôi thể nãi tu giả nhập môn đơn giản nhất nhất cơ sở một bước, căn bản là là gạt người. Ở hấn trong trí nhớ, hấn tẩy tâm tôi thể đạt ba lần nhiều, cuối cùng nửa năm có thừa.....

Trời sinh thích hợp tu luyện trời sinh linh thể đều là như vậy trải qua trăm cay ngàn đắng mới có thể chân chính tẩy tâm tôi thể, có thể nghĩ những cái đó bị thư tịch làm đạo thiên thiên vạn vạn cái tu giả trước mặt mọi người lại có mấy cái là chân chính làm được thuần túy tẩy tâm tôi thể.

Vân Trung Quái tựa hồ vẫn chưa nhận thấy được Lục Tranh trong lòng kinh dị, chỉ nói: “Luyện thể cơ sở, người đánh hào, hiện tại thiếu đó là vào đời luyện tâm. Cho nên, ta quyết định mang theo người xuống núi đi một tảo.

Bất quá, vì chân chính ma luyện người, không đến thời khắc máu chốt ta cũng không sẽ ra tay. Xuống núi lúc sau, phạm là phải dùng não, đến dựa vào chính mình. Như vậy, người mới có thể chân chính mà đi phía trước đập.”

“Đồ nhi đỡ phải.” Lục Tranh trình trọng đáp lại, cũng cho rằng vẫn luôn bế môn tạo xa bất quá chùn chân bó gối, hơn nữa Đoạn Thu Phong cùng Nghịch Thương Phái đồng đạo sư huynh tỷ đệ thù không thể không báo, huống chi, hấn còn có trọng chấn Nghịch Thương Phái trách nhiệm trong người.

Nắm tay tâm, một quả màu đen nhẵn xuất hiện ở Lục Tranh lòng bàn tay.

Trầm mặc nửa ngày, Lục Tranh đem nhẵn tròn lên ngón giữa thượng, lớn nhỏ mới vừa thích hợp, giống như là vì hấn lượng thân làm theo yêu cầu giống nhau.

Lục Tranh giương mắt nhìn phía chính nhìn chăm chú vào hấn Vân Trung Quái, sâu kín mở miệng, nói:

“Ta vẫn luôn chưa nói, tuy rằng ta một nghèo hai trắng, bị người đuổi giết, hạ quá thạch lao, loại quá củ cải, tu vi một đỉnh điểm, nhưng kỳ thật ta tốt xấu cũng là một cái không lớn không nhỏ môn phái chương môn, chỉ là hiện giờ môn phái trung chỉ còn lại có ta một cái tồn tại, cùng với một cái sau lưng thọc dao làm phản tiểu nhân.”

“Kia thật đúng là thất kính.” Vân Trung Quái nhìn mắt đồ đệ đầy mắt giận điểm cùng cừ hận, hơi hơi gật đầu, ngữ khí hồn không thêm để ý, chợt một cái tát hồ ở Lục Tranh cái ót thượng.

“Muốn báo thù,

Cũng đến người có cái kia thực lực. Tuy rằng ta cũng không để ý giúp người ra tay.”

Lục Tranh lắc đầu, mặt mày kiên định, ngôn nói: “Không, này thù, ta chính mình báo. Ta là Nghịch Thương Phái chương môn, tự nhiên hấn là có điều đảm đương.”

Vân Trung Quái không có nói cái gì nữa, hiển nhiên hấn cũng là cho rằng có một ít việc là nhất phái chương môn cần thiết tự tay làm lấy.

Thầy trò hai người một phen thương nghị, cuối cùng quyết định đi trước Tương Vân Thành.

Tương Vân Thành là một tòa tự do hậu thế tục bên cạnh ngàn năm cổ thành, trong thành cư trú cùng lui tới đều là tu giả, thừa kế thành chủ xưa nay là trong đó gian thế lực, cho nên tương so với địa phương khác, ở chỗ này, đạo tu cùng ma tu hỗn tạp, có thể duy trì mặt ngoài cân bằng.

“Bánh bao! Bán bánh bao lạc! Phi yêu nhân nhi, mới ra lò! Da mỏng nhân nhi nhiều, một trăm lẻ tám cái nếp gấp!”

“Ảnh ma bánh nướng! Ngoại tô nộn! Hai cái nhân nhi! Đi qua đi ngang qua, không cần bỏ qua!”

“Mau đến xem, mau đến xem! Trăm năm sơn tinh, chưng tạc hàm xào nấu, đánh tạp đánh lộn ẩm oa mọi thứ hành! Tiện nghị, chỉ cần ba trăm linh thạch!”

Một tháng Tương Vân Thành, gió lạnh từng trận, băng tuyết kẹp khô diệt, đánh toàn toàn, biến đổi đa dạng phiêu.

Thời tiết là ác liệt chút, lại cũng không có ngăn cản nhiệt khí bốc hơi phồn hoa náo nhiệt, tiếng người ồn ào, ngựa xe như nước.

Lục Tranh một chân bước vào đi, mẫn nhĩ tất cả đều là nhiệt tình rao hàng, tiểu tiểu thương nhóm biểu tình sinh động, tay chân khoa tay múa chân, vút lại rao hàng nội dung tương đối “Độc đáo” ngoại, tựa hồ cùng tầm thường thành trấn không sai biệt mấy.

Nhưng này bay đầy trời ngự kiếm thiếu nam thiếu nữ nhóm, đầy đất chạy kính trang hán giầy cùng muội chỉ nhóm, đầu đường cuối ngõ ngũ quang thập sắc vô kỷ đánh sâu vào, lại không một không ở tỏ rõ nơi này không thể so nơi khác.

Đây là một tòa tu giả hậu hoa viên, kỳ quái, sắc thái rực rỡ.

Đúng lúc này, âm âm một tiếng vang lớn, một đạo bạch y thân ảnh té rớt đến Lục Tranh bên chân.

Bạch y nhân cả người là huyết, ánh mắt lại rất thanh minh, thân thể một bên, liền muốn ngay tại chỗ một lần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một đạo cao lớn hắc ảnh tự không trung phác xuống dưới, một phen nhấc tới trên mặt đất Bạch y nhân, phanh mà tạt ra một quyền.

Nắm tay nhóm lửa, phụt thiêu đốt đồng thời đã một quyền nện ở Bạch y nhân trên mặt.

“Răng rắc!”

Nhưng nghe một tiếng giòn vang, lại là Bạch y nhân trên mặt nhanh chóng kết băng, lấy băng ngự hỏa, đúng lúc chặn đối thủ một đòn trí mạng.

Khói băng tùy tiếng vang vỡ vụn, ngọn lửa phụt tắt, gãy lát lại nhảy ra lớn hơn nửa quãng sáng, bao phủ hắc bạch hai người.

Hai người thân hình đồng thời nhảy lên, mỗi nhất chiêu đều có xé rách quãng sáng uy năng, rồi lại chính tà chi khí đối kháng rõ ràng.

Hiển nhiên, này hai người một cái là đạo tu một cái là ma tu.

Có người nghi chân vây xem, có người xoa tay hàm hè, càng nhiều người biểu tình bất biến nên làm gì liền làm gì.

Kể tiếp mười lăm phút trong vòng, Lục Tranh gặp được hơn mười tràng mọi việc như thế ma đạo tranh đấu, có người là một lời không hợp, có người không nói lời nào, có người cao uống đối phương danh hào, mỗi người liền cùng đối phương là chính mình kẻ thù giết cha giống nhau, gặp mặt liền đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tự nhiên đâm ngang

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Lục Tranh một đường đi tới, xem ra, phát hiện một kiện cực kỳ chuyện thú vị.

Cứ việc mỗi một hồi ma đạo tranh đấu tất cả mọi người đều hạ ngoan tay, nhưng vừa đến sinh tử mấu chốt thời khắc lại đồng thời ăn ý có điều thu tay lại. Rõ ràng đem đối phương coi làm kẻ thù giết cha giống nhau, rồi lại “Không bỏ được” thu đối phương tánh mạng.

Theo bên cạnh người hiểu chuyện nói chuyện với nhau cũng biết, ở Tương Vân Thành, so đấu có thể có, dính dáng đến sinh tử lại cần thiết có thành chủ làm chứng kiến, nếu không đó là hồng rồi Tương Vân Thành quy củ, nhẹ thì đuổi ra Tương Vân Thành vĩnh không chuẩn nhập, nặng thì bêu đầu thị chúng răn đe cảnh cáo.

Có lẽ là bởi vì như thế nào so đấu đều sẽ không có tánh mạng chi ưu, này đó so đấu giả một cái so một cái càng thêm tiêu sái bừa bãi, chiêu thức đa dạng chông chát, mọi cách binh khí, muôn vàn trận pháp, chính phái cương khí, âm quỷ tà pháp, nhất nhất ở Lục Tranh trước mặt triển khai, kêu hấn không rời mắt được.

Lục Tranh cảm thấy, cho tới hôm nay hấn mới là chân chính sờ đến chân khí giang hồ cái đuôi, thấy ma đạo hai tu lẫn nhau tranh đấu không chết không ngừng băng sơn một góc, cũng thấy được Linh Võ đại lực thể lực lộ ra duy trì mặt ngoài cân bằng một góc.

“Hiện giờ xem ra, kia cái gọi là Cực Đỉnh Môn cũng không phải cái gì hiển hách đại môn, ta trước kia tầm mắt quá hẹp hòi.”

Lục Tranh âm thầm nói thầm, trước mắt lại lần nữa bị mở ra một đạo tân đại môn. Dĩ vãng ở hán nhân tri trung, Linh Võ đại lục đó là một cái chân khí giang hồ, môn phái có chính có tà, có mạnh có yếu, tỷ như Nghịch Thương Phái, tỷ như Cực Đình Môn, tỷ như Âm Quỷ Môn. Hiện giờ vào đời luyện tâm, mới vừa rồi hiểu được, thế giới này đại thật sự, căn bản không có tuyệt đối chính tà, ở cái gọi là chính tà ở ngoài còn có một loại thể lực kêu trung gian thể lực. Mà này giang hồ có thể so với loạn thế, hết thầy dựa nắm tay nói chuyện, đàn anh hội tụ, cùng thi triển thần thông, tranh bá xưng hùng.

Vân Trung Quái thấy đồ đệ xem đến hướng về, bữu môi loát vuốt xuống ba thương chòm râu, càng thêm cảm thấy chính mình nhân lúc còn sớm mang theo đồ đệ xuống núi là đúng, nếu không cả đời đương cái núi sâu đồ nhà quê, cũng đủ gọi người lo lắng.

“Đi thôi.” Vân Trung Quái vỗ vỗ Lục Tranh bả vai, ý bảo hán không cần hiểm thấy nhiều quái.

“Đi!” Lục Tranh hét lớn một tiếng, cất bước về phía trước, cả người trong ngoài tràn đầy hùng tâm tráng chí.

Hán tướng, trừ bỏ báo thù, trừ bỏ khôi phục môn phái, hán còn có càng quan trọng một sự kiện muốn làm, kia đó là tại đây dĩ thể đứng vững gót chân, ở chân khí giang hồ xông ra một mảnh thiên! Hào nam nhi không có hùng tâm trả thù, chẳng phải người tốt gian uống đi một tao?

Vân Trung Quái thấy Lục Tranh bước chân sinh phong, càng chạy càng vui sướng, miệng khẽ nhếch, rất muốn nói một câu: “Đồ đệ, ngươi hôm nay không uống thuốc sao?”

Thực mau, bước đi lộ Lục Tranh liền gây chuyện.

“Ha!”

Hét lớn một tiếng, một ở trần trắng hán ôm cánh tay đứng thẳng lộ trung ương, nghiêng người có ý đụng phải Lục Tranh một chút, chợt âm dương quái khí mà mở miệng nói: “Ngươi đi đường không trường đôi mắt sao?”

Lục Tranh nghe vậy nghi chân, nhân nhật liếc đối phương liếc mắt một cái, chỉ thấy đối phương ở trần ưỡn ngực, mặt đeo đao sẹo, hắc trắng cao lớn, vừa thấy đó là thập phần hung ác, phía sau còn đi theo một cái dáng người thấp bé mồ hôi đầy đầu người trẻ tuổi, ở đại hán phía sau, năm sáu tu giả ngã xuống đất không dậy nổi, có nam có nữ, mặt mũi bầm dập.

Lục Tranh nhướng mày, không có tính toán phản ứng, nhấc chân liền đi.

Kia ở trần đại hán lại cho rằng Lục Tranh là sợ hán, lập tức lớn tiếng kêu to lên, khí thế thập phần kiêu ngạo.

“Hắc! Ta nói tiểu tử! Ta xem ngươi lạ mặt, nên là lần đầu tiên đến này Tương Vân Thành đi? Đừng nói ca ca không trọng nghĩa, cái này giáo giáo ngươi nên hiểu quy củ.”

Dứt lời, ở trần đại hán vung lên lẫu niêu đại nắm tay, mang theo kinh phong, triều Lục Tranh cái ót ném tới.

Người trẻ tuổi tức khắc kêu to: “Tiểu huynh đệ, ngươi mau tránh ra!”

Liền ở trắng hán nắm tay sắp hôn lên Lục Tranh đầu trước một giây, Lục Tranh cũng không thèm nhìn tới, chỉ cánh tay một nhin, liền chặt chẽ bắt được trắng hán thủ đoạn.

Lục Tranh thoát nhìn thon gầy, một bàn tay lại là cường hãn hữu lực, năm ngón tay như tinh cương đúc liền, chặt chẽ khấu khấn đối phương thủ đoạn.

Trắng hán thủ đoạn tê rần, cười hắc hắc, sửa đám vì đá, một chân đá hướng Lục Tranh mông.

Lục Tranh lập tức cảm thấy một cổ con lốc đột kích, phản xạ có điều kiện mà buông tay, giây lát nghiêng người nhảy dựng, tránh thoát một kích.

Trắng hán lại là càng ngày càng hưng phấn,

Lắc lắc ma túy cánh tay, một phen đẩy ra chạy đi lên chết bắt lấy chính mình cánh tay không bỏ người trẻ tuổi, rút đao ra khỏi vỏ, hướng mà liền lên rồi.

Lục Tranh đứng lúc rút kiếm, cùng trắng hán chiến đấu tới rồi một khối.

May mắn kia đại hán làm người là cổ quái một chút, lại ngoài ý muốn cũng không dùng võ lãng nhược, thấy Lục Tranh bắt quá cửu tinh tu sĩ tu vi, hán liền cũng đem chính mình tu vi áp súc đến tu sĩ cửu tinh.

Chung quanh đi ngang qua người vừa thấy bất quá là hai cái cửu tinh tu sĩ đánh nhau, tức khắc không có hứng thú, như ong vỡ tổ toàn tan.

Lúc trước nôn nóng vạn phần người trẻ tuổi lúc này cũng không nóng nảy, chỉ rống lớn một câu: “Triệu sư huynh, ngài kiểm chế điểm, ngàn vạn đừng đem người lại đánh cho tàn phế lực!”

Người trẻ tuổi vốn là hảo tâm, nề hà quá sẽ không nói.

Chung quanh chưa đi xa đám người cười vang, Vân Trung Quái cũng truyền đạt một cái âm dương quái khí bừa bãi, Lục Tranh đương trường mặt liền đen, xuống tay cũng bỏ thêm ba phần lực đạo.

Đối phương quái lực kinh người, kinh nghiệm chiến đấu cũng là thập phần phong phú, thả chay mặt không kị, các loại nham hiểm hạ tam lam chiêu thức ừn ừn không dứt.

Cho dù Lục Tranh có trận pháp bàng thân, thủ đoạn rất nhiều, cũng dần dần cảm thấy cánh tay chết lặng, trên người trũng mấy nhó trọng chiêu, nửa người đều không có tri giác.

Chợt, cùng tráng hán đua chưởng gặp thoáng qua là lúc, Lục Tranh đâm vào đối phương đôi mắt.

Một đạo linh quang ở Lục Tranh trong đầu một hoa mà qua, chợt Lục Tranh bước chân một độn giữa không trung quay người, nhảy tới đại hán đối diện.

Đại hán bị này biến cố đánh sâu vào đến sững sốt, còn không có phản ứng lại đây liền bị Lục Tranh trào một cái đã bắt được gương mặt.

Đại hán kinh ngạc, chợt đại đao múa may, dục muốn bỏ về phía Lục Tranh eo bối, lại ở đôi mắt đối thượng Lục Tranh đồng tử kia một khắc, động tác chợt đình chỉ.

“Loảng xoảng!”

Đại đao rời tay, xoa đại hán chân bối rơi xuống đất, hán cũng không có phản ứng.

“Hiện tại, xoay người, nhảy.” Lục Tranh bám vào biểu tình đại ra tráng hán bên tai, chậm rãi nói.

Người trẻ tuổi cũng là một cái tu giả, tai thính mắt tinh, tự nhiên chú ý tới sư huynh biểu tình biến hóa, cũng nghe tới rồi Lục Tranh lời nói. Mới đầu còn không rõ Lục Tranh rốt cuộc là cái gì ý nghĩa, ngay sau đó liền kinh ngạc mà nhìn đến hán vị kia đầu óc đơn giản Triệu sư huynh thật sự một bước một cái khẩu lệnh, xoay người, nhảy dựng lên.

Họ Triệu dư thừa động tác không có, chỉ không ngừng lặp lại, xoay người, nhảy, xoay người, nhảy.

Người trẻ tuổi bị sư huynh hoảng đến choáng váng đầu, dần dần giác ra không đúng, nhưng tùy ý hán như thế nào hô to, đối phương chính là không phản ứng hán, phảng phất đã xoay người nhảy điên cuồng.

Ý thức được sư huynh khả năng trúng chiêu, người trẻ tuổi chạy nhanh xoay người đi tìm Lục Tranh, lại phát hiện đối phương sớm chạy không ảnh.

Mười dặm ở ngoài một tòa trong từ lâu, Vân Trung Quái đang ở thấp giọng giáo huấn đồ đệ, nói:

“Người mới vừa rồi cũng quá mạo hiểm. Mắt công người nọ là cái đầu óc đơn giản, nếu không bằng người hiện tại thượng thiên cũng chưa học thông thấu thâm công lực, chợt sử dụng Tâm Ma Quyết hạ thiên, không khác tìm chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiểu tâm trời nắng bùng dù người

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lần đầu tiên vận dụng Tâm Ma Quyết, tu luyện không tới nhà, một chút phản phệ, Lục Tranh đầu có điểm ngất đi, thức hải trung còn có chút vi đau đớn, đối với Vân Trung Quái giáo huấn nghe được như lọt vào trong sương mù, lại hiểu được Vân Trung Quái một phen rắn dạy tất là vì hán hảo, liền giống nhau chiếu đơn toàn thu, khom lưng gật đầu, thập phần ngoan ngoãn.

Thấy thế, Vân Trung Quái thoáng chốc không nói, hán vốn là cả tính cách quái gờ thiếu ngôn, thấy đồ đệ nghe lời, đương nhiên liền không nói.

“Phụt.”

Bên cạnh lại truyền đến một tiếng cười khẽ.

Lục Tranh quay đầu, trông thấy một cái phu nhân giả dạng ung dung mỹ nhân. Mỹ nhân thượng tuổi, tư sắc lại pha giai, cười lộ lên mị lực bắn ra bốn phía, chung quanh tiếng hút khí không dứt.

Kia mỹ phụ nhỏ dài ngón tay ngọc che miệng, ánh mắt rất có hứng thú, cong mi mang cười, kiều nhu nói: “Công tử mới vừa rồi kia một tay, thật đúng là kinh thái tuyệt diệu, nên không phải là trong truyền thuyết tinh thần võ kỹ đi?”

“Cái gì? Tinh thần võ kỹ!”

“Tiểu tử này thực sự có?! Kia chính là trong truyền thuyết đồ vật!”

“Ngôn phu nhân theo như lời, hẳn là không phải giả!”

Mỹ phụ nhân một câu, thoáng chốc nổ tung nôi, cả tòa tửu lầu đầu tiên là một tỉnh, chợt ầm ầm bùng nổ.

Đồng đảo tu giả cả người căng chặt, đôi tay theo bản năng ấn ở bản thân bên người binh khí thượng, rất có một khi xác nhận liền nhào lên tới giết người cướp đoạt tư thế.

Lục Tranh lông mày chọn một chút, cười nhạo một tiếng, cũng không để ý, chỉ ở trong tay lót lưu hỏa trên thân kiếm hạ ném chơi, giống như tùy tâm nói: “Phu nhân nói cái gì thì là cái đấy đi.”

“Xôn xao!”

Đây là biến tướng mà cam chịu đi?

Tức khắc, trong tửu lầu tu giả càng thêm xôn xao, tham lam cùng dục | vọng che kín hai mắt, có người thậm chí lạng lẽ từ cửa sổ nhảy ra, dự bị tìm ngoại viện.

Ngôn phu nhân chậm rãi đứng dậy, cười duyên càng sâu, hơi hơi nhúu mày gian, phong tình thi triển hết, triều Lục Tranh đưa một đạo như nước thu ba.

Lục Tranh đột nhiên thấy thức hải rung động, có một tia rất nhỏ chân khí du nháy trong đầu, tựa muốn cắn nuốt người thân thức.

Lục Tranh thân mình run lên, liền đem kia một tia chân khí chấn thành toái tra, há mồm vừa phun bài xuất bên ngoài cơ thể.

Ngôn phu nhân cười duyên dừng một chút, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt nhiều vài phần trịnh trọng, nói: “Công tử thật đúng là lợi hại, chẳng lẽ là đồng đạo người trong? Nhưng xem ngài một thân khí thể không giống a.”

Lục Tranh thoát nhìn tuy rằng không giống như là cái đạo tu, lại càng giống cái ma tu, đảo giống cái không môn không phái tán tu.

Tại thể nhân xem ra, trừ bỏ sử dụng tinh thần võ kỹ không có môn phái chi hết sức, bất luận cái gì một cái tu luyện thôi miên loại công pháp đều là tà môn ngoại phái, cho nên Ngôn phu nhân càng thêm nhận định Lục Tranh người mang tinh thần võ kỹ, nếu không sao có thể có thể bằng vào nho nhỏ cửu tinh tu sĩ tu vi liền có thể ngăn cản chính mình thôi miên chi bạc.

Lục Tranh bị Ngôn phu nhân khơi dậy không kiên nhẫn, đối mỹ nhân khoan dung tâm dần dần rơi chậm lại, chỉ đầy mặt nghiêm túc nói:

“Phu nhân thật sẽ nói cười, tại hạ đích xác không có tinh thần võ kỹ. Trong truyền thuyết đồ vật, há là ta một tiểu nhân vật nên có? Mới vừa rồi bất quá là chút chút tài mọn, nhập không được mắt.”

“Có thể làm Khung Võ Môn Triệu Ứng bị té nhào chút tài mọn? Ha ha. Công tử mới là nói giỡn đâu.” Ngôn phu nhân như cũ không thuận theo không buông tha, thậm chí nâng bước hướng Lục Tranh phương hướng đã đi tới.

Đứng ở Lục Tranh phía sau đảm đương ẩn thân người Vân Trung Quái, chậm rãi ngẩng đầu, giật giật đầu ngón tay. Hắn cảm thấy, hôm nay chỉ sợ không thể thiện hậu rồi.

Lục Tranh còn lại là nhúu mày, tổng cảm thấy “Khung Võ Môn” ba chữ có chút quen tai.

Ngôn phu nhân đã muốn chạy tới Lục Tranh phụ cận, động thủ trước cuối cùng nhớ tới muốn hỏi một câu đối phương xuất xứ.

“Không biết công tử như thế nào xưng hô?”

“Lục Tranh.”

Lục Tranh lười đến vô nghĩa, báo quá danh hào liền làm tốt mọi người một hồng mà thượng chuẩn bị.

Lại vào lúc này, trong không khí độ ẩm sậu hàng, từ lầu sàn nhà cùng trên vách tường thậm chí bắt đầu bá bá bá mà kết băng.

Một đạo huyết y thân ảnh dẫn theo trắng bạch cây dù, tự thang lầu chỗ chậm rãi bước ra, lạnh băng há mồm.

“Lục Tranh? Ngươi không phải gọi Lục Sơn sao?”

Lục Tranh nghe vậy kinh ngạc quay đầu, lập tức liền đối thượng Lam Bất Hối không hề cảm tình đôi mắt, lập tức trong lòng lộ bộ phận nhảy dựng, lần đầu cảm thấy chính mình không nên tới Trương Vân Thành.

Này một vị không thể so mặt khác, cùng hẳn chính là có sát đệ chi thù a! Huống chi, thượng một lần gặp mặt chính mình còn lừa dối phương.

“Thiếu môn chủ.”

Lúc trước còn thực kiêu mị động lòng người Ngôn phu nhân, lúc này khom người cúi đầu, an tĩnh đứng ở Lam Bất Hối phía sau.

Trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì Lam Bất Hối trình diện, từ lầu nội một mảnh tĩnh mịch, châm rơi có thể nghe.

Trên giang hồ không quen biết Lam Bất Hối người có, nhưng muốn nói không quen biết nàng kia một thanh trắng bạch cây dù, quả thực chính là ở tìm chết.

Ai đều hiểu được, trời nắng bùng dù, không phải Âm Quỷ Môn Thiếu môn chủ chính là Vạn Ma Quật đại tiểu thư, này hai người bên trong vô luận là ai, đều không có người dễ dàng dám trêu chọc.

“Là ngươi giết ta đệ đệ?” Không đợi Lục Tranh mở miệng, Lam Bất Hối lại sâu kín mà phun ra một câu.

Bởi vì lời này, lúc trước vậy đi lên muốn làm khó dễ một chúng tu giả yên lặng lui ra phía sau, Lục Tranh phạm vi hơn mười mễ nội trừ bỏ sư phụ Vân Trung Quái, liền lại vô người khác.

Lam Bất Hối đáy mắt phát ra ám quang, ngón tay vô ý thức run rẩy một chút. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tranh thời điểm liền có một loại nói không nên lời đặc biệt cảm giác, muốn đem người bóp chết, có thể thấy được đối phương còn tính thú vị liền liền từ bỏ, nhưng hôm nay nghĩ đến, một cái dám can đảm lừa gạt chính mình người, nhất định có điều dấu diếm, không nói được đó là giết chính mình món đồ chơi đệ đệ người, đích xác đáng chết.

Lục Tranh giương mắt, cùng Lam Bất Hối không hề cảm tình ánh mắt đối thượng, hô hấp vì này cứng lại.

Theo Lam Bất Hối thanh u ánh mắt gia tăng, Lục Tranh thần kinh não nhảy nhảy, đối thượng Lam Bất Hối nửa bên mặt hắc con bướm dị văn, có chút tâm can phát run. Nhưng hẳn cũng không tiếp tục lừa gạt đi xuống tính toán, liền khô cần nói: “Lam cô nương, tại hạ cũng không phải cố ý dấu diếm.”

Nghe được “Lam cô nương” ba chữ, Lam Bất Hối khóe miệng có điểm trừu, nghe được Lục Tranh kể tiếp nói mấy câu, nàng liền có điểm bạo mạch máu.

“Lam công tử chết, ta thực xin lỗi. Đó là ngộ sát, mặc kệ ngươi tin hay không. Trừ bỏ ta này một cái mệnh, ngươi muốn cái gì, ta đều có thể suy xét suy xét.”

“Tê!” Có người nhin không được hít hà một hơi, đối với Lục Tranh lớn mật rất là bội phục, cho rằng người này không phải thiếu năng trí tuệ đó là bệnh tâm thần. Dám trêu chọc Âm Quỷ Môn Lam Bất Hối người, rốt cuộc sinh ra a!

Ở mọi người trong mắt, bao gồm ở Lam Bất Hối trong mắt, Lục Tranh này phiến trần khản lý do thoái thác đó là trêu chọc.

“A.”

Lam Bất Hối đã cười lạnh liên tục, từ xem thường Lam U lớn lên Ngôn phu nhân lúc này tiến đến Lam Bất Hối trước mặt, khom người nói: “Thiếu môn chủ, người này trên người có tinh thần võ kỹ.”

Cơ hồ là lập tức, Lam Bất Hối bỏ qua cây dù, đẩy cõi lòng sát ý vọt đi lên.

Phô thời tiết thể nhảy mắt bao phủ, cực hạn ánh đao lập loè quang huy, Lục Tranh cứ việc không cam lòng, toàn thân trên dưới lại chớp mắt không thể động đây.

Vân Trung Quái cấp tốc lược tiến lên, âm âm một chương liền muốn ngăn cách Lam Bất Hối trên tay hẹp nhận trường đao, lại thấy một đạo lợi quang tạt lóe, một thanh tổ nhĩ cây dù lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể cầm | nhập mấy người chỉ gian, chặt chẽ đình ở trên sàn nhà.

Dù một mặt lưu tại sàn nhà ở ngoài, tranh tranh minh vang, sóng âm như nước vắn, nhộn nhạo mở ra.

Một cổ không thể bỏ qua bằng bạc khí thể tùy theo đẩy ra, có tu giả khiêng không được uy áp, bỏ ngã xuống đất.

Lam Bất Hối động tác đình chỉ, cắn răng quay đầu, triều thang lầu chỗ nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Độc Cô Kiến Thường

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tránh được một kiếp Lục Tranh bị Vân Trung Quái dẫn theo sau cổ áo, phi thân lùi lại, thối lui đến khoảng cách Lam Bất Hối cùng kia một thanh cường thể phân chia chiến cuộc cây dù ba trượng ngoại địa phương.

Lục Tranh thân thể có chút chấn động, không phải sợ, mà là hưng phấn, muốn khiêu chiến, muốn chinh phục.

Thang lầu chỗ lại lần nữa vang lên đủ âm, cùng với một thiếu niên lang bất mẫn lạnh băng oán giận thanh.

“Tỷ tỷ, ngươi vì sao phải giúp hắn?”

“Quá sáo.”

Một đạo thanh lãnh thanh âm tùy theo vang lên, bốn phía bầu không khí cũng tùy theo trở nên u tĩnh, phảng phất từ lầu biến thành hồ nước vòn quanh rừng rậm trang viên, độc lập thế ngoại, tự thành một giới.

Mà trong từ lầu tu giả, bao gồm Lục Tranh cùng Lam Bất Hối đám người, tựa hồ chính là lạc đường thiện sấm, một đám nín thở ngưng thần, cả người căng chặt, đứng thẳng thân thể, phảng phất chờ đợi trang viên chủ nhân thẩm duyệt, đủ tư cách liền lưu lại, không hợp cách liền chém giết.

Tĩnh mạch chờ đợi trung, Lục Tranh phân tâm vò đầu, không biết đối phương là ngại nhà mình đệ đệ sáo, vẫn là ngại Lam Bất Hối quá sáo cho nên ra tay.

Đãi một nữ tử huệ mặt lạnh thiếu niên chậm rãi bước vào tầm mắt, không biết vì sao, Lục Tranh cảm thấy chính mình tim đập có một tia nhanh hơn.

Nữ tử dung mạo thanh lãnh, ngũ quan tinh xảo, khí chất nổi bật, cao không thể phàn. Bạch y như tuyết, phảng phất họa trung tới.

“A!”

Lục Tranh thượng không kịp kinh ngạc cảm thán, liền nghe một tiếng thét kinh hãi, chợt liền có bùng tĩnh tĩnh ngộ vậy xem tu giả nhảy cửa sổ cướp đường mà chạy.

Ngay sau đó, nhảy cửa sổ lạc chạy thân ảnh nối liền không dứt.

Không đến một nén nhang thời gian, cả tòa trong từ lầu đứng thẳng có thể thờ dốc hình người sinh vật ít ỏi không có mấy.

“A.” Lam Bất Hối cười lạnh, nòng lúc trước lên sân khấu bắt quá là sợ tới mức nào đó người không dám ra tiếng thôi, vị này đại tiểu thư khen ngược, phủ vừa xuất hiện liền sợ tới mức một chúng thành danh tu giả đoạt cửa sổ mà chạy.

Đồng dạng là ma tu, đồng dạng là trời nắng ái bụng dù, như vậy đối lập, cao thấp lập thấy.

Lam Bất Hối khó chịu, đầu lưỡi liếm liếm mũi đao, hướng về phía Độc Cô Kiến Thường nhướng mày giác, không cảm tình nói: “Gặp nhau không bằng ngẫu nhiên gặp được, Độc Cô đại tiểu thư, không ngại cùng ta đối chém mấy chiêu.”

Nói chính là hỏi câu, ngữ khí lại là giải bày câu, phảng phất tuyên bố kết quả giống nhau.

Dứt lời, Lam Bất Hối tiện lợi trước vọt đi lên.

Lục Tranh trong lòng nhảy dựng, theo bản năng hô thanh: “Cẩn thận!”

Độc Cô Kiến Thường ngoái đầu nhìn lại, mặt mày vi cong, cũng không biết là cười vẫn là không cười.

Tiếp theo giây, Lục Tranh liền nhìn thấy nhắm mắt theo đuôi đi theo Độc Cô Kiến Thường phía sau mặt lạnh thiếu niên lang, một chân liền đem hùng hổ

Lam Bất Hối đã bay.

Lam Bất Hối té ngã trên đất, “Ph!” mà phun ra một ngụm máu tươi, giờ tay chém phía sau tàn toái bàn ghế, bò dậy còn muốn tái chiến.

Kia thiếu niên lang lại không vui có người lướt qua hắn, lập tức cũng nhảy dựng lên.

Thực mau, thiếu niên lang liền cùng Lam Bất Hối chiến tới rồi cùng noi.

Thiếu niên lang vừa lật chương, Lục Tranh liền một phách ót nhớ tới thiếu niên này là ai.

Lúc trước hắn mới vừa xuống núi khi đi vào chân núi thanh hoa trấn, ngẫu nhiên gặp được Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng, với một tòa trong tửu lâu, Quảng Thiên Thước cùng một thiếu niên ma tu một lời không hợp phúc tay phiến vân gian liền làm vỡ nát một cả tòa ba tầng cao kiến trúc, cường hãn sức chiến đấu cho hắn để lại cực kỳ khắc sâu ấn tượng.

Hiện tại xem ra, trước mắt cái này cùng Lam Bất Hối càng đánh càng hung tàn thiếu niên, đó là lúc trước kia một cái.

Lược quá tình hình chiến đấu giằng co Lam Bất Hối cùng hung tàn thiếu niên, Lục Tranh tầm mắt đưa tới rồi thông thả sát dù nữ tử trên người.

Nữ tử thấy Lục Tranh tầm mắt trông lại, nàng liền cũng ngẩng đầu nhìn qua đi.

Hai người tầm mắt không trung giằng co, vẫn chưa lời nói, lại kêu Lục Tranh Mặc danh đỏ mặt má, mà nữ tử khoe môi vì cong, như băng thiên tuyết địa một mặt nở rộ thanh liên.

Hắn hiện tại đoán được, nữ tử thân phận đó là so chi Lam Bất Hối càng sâu một bậc Vạn Ma Quật đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường, nghe đồn vị này đại tiểu thư trên tay lây dính máu tươi vô số, phía sau thì sơn tích lũy.

Nhưng Lục Tranh vừa thấy đến đối phương kia hơi hơi mỉm cười bộ dáng, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa rồi cuộc không rời được mắt, căn bản bắt giác quý dị cùng khủng bố.

Ở hai người bên cạnh người cách đó không xa, Vân Trung Quái một trương tràn đầy nếp nhăn cúc hoa mặt nhăn xuất đạo nói khắc sâu nếp gấp,

Thiếu chút nữa liền phải xông lên đi hành hung không biết cố gắng đồ đệ.

Bên kia sương, khoe mắt liếc đến một màn này mặt lạnh thiếu niên không làm, lại là mạo hiểm bị Lam Bất Hối một đao chém trúng cánh tay đại giới, không quan tâm xông tới liền phải đối chạ đất tranh đầu húc đầu một chương.

Một chương này nếu là cái thật, Lục Tranh chuẩn đến về lò nấu lại.

“Ly Tinh.” Độc Cô Kiến Thường không tán đồng mà nhẹ mắng, thân mình lại không có tiến lên ngăn cản.

Người kia chẳng lẽ không phải đối ta có ý?

Lục Tranh thượng không kịp thể hội kia một khắc trong lòng khổ cay chua ngọt, liền lại nghe liên tiếp tiếng bước chân “Cộp cộp cộp” mà từ dưới lầu cấp tốc chạy tới.

Vân Trung Quái mắt thấy đồ đệ lại lần nữa chẳng phân biệt trường hợp tìm chết phạm tội, thở dài phi thân, một chân liền đem Lục Tranh đá ly Độc Cô Ly Tinh treo cổ vòng.

Độc Cô Ly Tinh nhìn Vân Trung Quái liếc mắt một cái, ngoài dự đoán vẫn chưa cắn chặt không bỏ, ngược lại chạy về phía Lam Bất Hối, tiếp tục tương sát tư đấu.

Không bao lâu, thang lầu khẩu liền xuất hiện một tiểu đội uy phong lẫm lẫm kính trang đao khách, ưỡn ngực ngẩng đầu, cử giấy vàng cao uống:

“Thành chủ đại thọ, ma đạo cùng khánh, trong thành cấm võ ba ngày. Người vi phạm, trục xuất Tường Vân, hay là bêu đầu.”

Cầm đầu giả niệm xong giấy vàng, lúc này mới chú ý tới hiện trường không giống bình thường bầu không khí, đưa mắt vừa nhìn, tuần nam mỹ nữ cộng thêm một cái cúc hoa mặt tao lão nhân, lại xem, hai thanh phong cách khác nhau cây dù đứng yên người kia bên cạnh.

Thoáng chốc, kính trang đội ngũ phong cách đột biến, cầm đầu đương trường dọa nước tiểu, phía sau một đám thủ vệ run run xoay người, giữ chặt đầu

lĩnh, cất bước liền chạy.

Lục Tranh lại quay đầu, Độc Cô Ly Tình cùng Lam Bất Hối hai người đã song song dừng tay, hai người tự không phải sợ Trương Văn Thành quy củ, chỉ là lần nữa bị quấy rầy chợt mất tương giết hứng thú.

Đình Độc Cô Ly Tình giết người ánh mắt, Lục Tranh bước đi đi phía trước, triều Độc Cô Kiến Thường làm cái áp, mang cười chân thành nói:

“Đa tạ đại tiểu thư ân cứu mạng. Gặp nhau tức là có duyên, còn không biết đại tiểu thư như thế nào xưng hô? Tại hạ Lục Tranh! Kỳ quái lục, cao chót vót năm tháng tranh.”

Lục Tranh dứt lời, từ lâu nội không khí lại lần nữa dị thường, Vân Trung Quái cùng Lam Bất Hối đều là lấy xem kẻ điên ánh mắt đối đãi hân, mà mười phần tỷ không Độc Cô Ly Tình tắc lấy xem người chết ánh mắt đối đãi hân.

Lục Tranh làm như hồn nhiên bất giác, một đôi mắt mẫn hàm chân thành, tựa hồ thật là thành tâm nói lời cảm tạ giống nhau. Cứ việc Độc Cô Kiến Thường đại danh, hân sớm có biết được.

Độc Cô Kiến Thường chớp chớp nhỏ dài vũ lông mi, làm như lần đầu tiên gặp được Lục Tranh như vậy không biết sống chết, có chút phản ứng không kịp.

Lục Tranh thậm chí cảm thấy Độc Cô Kiến Thường kia một khắc mặt vô biểu tình hơi vô tội, một lòng đều phải bị manh hóa, liền nghe đối phương thanh lãnh nói: “Độc Cô Kiến Thường.”

Dứt lời, Độc Cô Kiến Thường liền lôi kéo lại muốn xông lên cái sát Lục Tranh đầu đệ đệ, thân hình chợt lóe, biến mất không thấy.

Lam Bất Hối giờ tay chỉ chỉ Lục Tranh, hừ hừ cười lạnh, chính là không có nói ra nửa cái tự, mang theo nhắm mắt theo đuôi Ngôn phu nhân, cũng lác mình rời đi.

Lục Tranh ngượng ngùng mà sờ sờ chớp mũi, chính mình cũng cảm thấy có đủ vô sỉ da mặt dày, nề hà khó được gặp gỡ một cái ái mộ nữ thần, không chủ động một chút sao được?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: thành chủ đại thọ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Lục Tranh cùng Vân Trung Quái ở Trương Văn Thành lác lư một ngày, bởi vì thành chủ đại thọ tới gần duyên cớ, đầu đường cuối ngõ nhưng thật ra an tĩnh không ít. Chỉ là đạo tu cùng ma tu chỉ gian khí thiên nhiên trắng không hợp trạng huống, cũng không có giảm bớt, chỉ là từ cầm đao đối chém biến thành lẫn nhau hừ lạnh ném xem thường.

Ngoài ý muốn, Lam Bất Hối cũng không có chủ động tiến đến trả thù, Lục Tranh cũng không tin tưởng thành chủ một đạo giấy vàng liền có thể trở ngại người nọ ý nguyện. Chỉ là thiếu một cái Lam Bất Hối, lại nhiều thành trăm hơn một ngàn cái vận sức chờ phát động đạo tu cùng ma tu, một đám mở to lang giống nhau tỏa sáng đôi mắt, hoặc sáng hoặc ám một đường đi theo Lục Tranh cùng Vân Trung Quái.

Lục Tranh suy đoán, tại đây Trương Văn Thành trung, hân người mang tinh thần võ kỹ tin tức nhất định nháo đến dư luận xôn xao, chỉ đợi cầm võ lệnh một quá, liền sẽ có phiền toái tìm tới môn.

Đối này, Lục Tranh hồn không thêm đề ý, hằng ngày đi lại ở ngoài, giống nhau đóng cửa không ra, một lòng tu luyện, có chút tinh tiến. Ở ngẫu nhiên xem qua một hồi đạo tu cùng ma tu cầm chén đũa ngự khí phân cao thấp lúc sau, thế nhưng xúc động tiếng lòng, tu vi mơ hồ có đánh sâu vào một tinh võ sư tư thế.

Ngày này chạng vạng, Lục Tranh cùng Vân Trung Quái sau khi ăn xong tản bộ, ở đầu đường chỗ lại bị một cái chạy động hắc y hộ vệ ngăn lại.

“Hai vị xin dừng bước, đây là nhà của ta thành chủ tự mình ký phát thiệp mời, đặc mời nhị vị đi trước thành chủ phủ tham gia ngày mai buổi tối tiệc mừng thọ.”

Chung quanh đi theo Lục Tranh người không ít, nghe vậy hai mặt nhìn nhau, nhìn phía Lục Tranh trong ánh mắt nhiều vài phần thận trọng.

Lục Tranh cùng Vân Trung Quái liếc nhau, thầy trò hai người trong mắt đều có một tia nghi hoặc, một cái tự nhận là vừa mới xuyên qua lại đây không lâu gần như chưa thấy qua mấy cái người sống, một cái tự nhận là thần bí khó lường căn bản không ai hiểu được chính mình năng lực.

Như vậy này Trương Vân Thành thành chủ, lại vì sao sẽ vô duyên vô cớ mời hẳn hai người đi trước tiệc mừng thọ? Chẳng lẽ này thành chủ cũng là tin vào đồn đãi, dục muốn cướp đoạt trong truyền thuyết tinh thần võ kỹ?

Nề hà Tâm Ma Quyết đã ở Lục Tranh thức hải trung gieo hạt giống, cùng Lục Tranh tâm hồn hòa hợp nhất thể, ai muốn cướp đoạt đó là muốn hẳn mạng già.

Thoáng chốc, Lục Tranh hai người đều dừng xem giai cấp kẻ thù ánh mắt nhìn về phía hắc y hộ vệ.

Hộ vệ “Lộc cộc” một tiếng nuốt một ngụm nước bọt, bước chân không tự chủ được lui về phía sau vài bước, sau đó mới vừa rồi giải thích nói: “Hai vị không cần đa tâm, nhà của ta thành chủ đối tinh thần võ kỹ cũng không coi trọng.”

Hộ vệ lời nói rơi xuống, bốn phía liền không hề có kị vang lên một mảnh cười nhạo thanh, có người nhỏ giọng nói thầm: “Quý tài tin!”

Hắc y hộ vệ da mặt có điểm run rẩy, thấy Lục Tranh hai thầy trò thần sắc như thường, đại từng một hơi, sau đó nói:

“Nhà của ta thành chủ có ngón, có thể tự Quý Khóc Lao Tù thuận lợi thoát vây, trong thiên hạ không có mấy cái. Hai vị nếu có thể tự lao tù thoát thân, càng có thể kích động một chúng gia súc tập thể tạo phản, khủng không phải nhân vật bình thường.”

Ngụ ý, vị kia thành chủ đối hai người bọn họ nổi lên hứng thú, cho nên muốn muốn gặp vừa thấy.

“Này Trương Vân Thành thành chủ thật đúng là không gì không biết, sâu không lường được a.”

Lục Tranh cảm khái, trong lòng đối kia chưa từng gặp mặt Trương Vân Thành thành chủ có một tia tò mò. Quý Khóc Lao Tù như vậy địa phương, hẳn là sẽ không vẫn có mất mặt tin tức tứ tán truyền bá đi, xa ở mấy ngàn ở ngoài Trương Vân Thành thành chủ lại là như thế nào biết được?

Hắc y hộ vệ nghe vậy biểu tình phức tạp, liền ôm quyền, đem trong tay thiệp mời ấn tiến Lục Tranh trong lòng ngực, xoay người vội vàng rời đi.

Lục Tranh xem đối phương đi được vội vàng, còn tưởng rằng chính mình vô hình trung đắc tội đối phương, nếu không vì sao đối phương không dám nhìn chính mình mặt?

Sau lại Lục Tranh mới vừa rồi hiểu được, nhân gia kia hoàn toàn chính là hồ thẹn! Kia cái gọi là thành chủ, cùng hẳn trong tương tượng hoàn toàn không giống nhau.

Lục Tranh cúi đầu nhìn về phía trong lòng ngực từ kim thiệp mời.

Tinh xảo thiệp mời một khi mở ra, vài câu khách khí phía chính phủ lời nói khách sáo hiện lên trước mắt, mặt sau có một cái chữ như gà bới giống nhau ký tên, Đường Dự.

Nhu hòa bạch quang chợt lóe, một trương giấy cuộn tự thiệp mời trung bóc ra. Lục Tranh nhìn thoáng qua, phát hiện là một trương tương đối thô thiển chỉ hướng bản đồ.

“Sư phụ, ngài xem này?” Lục Tranh dò hỏi Vân Trung Quái.

Vân Trung Quái loát vuốt xuống ba thượng chòm râu, xem xét mắt bốn phía ngo ngoe rục rịch tham lam tu giả, đảo mắt nhìn phía Lục Tranh, khô cần nói: “Nếu thành chủ tương mời, ta chờ ở xa tới là khách,

Tự nhiên hẳn là đi trước.”

Lục Tranh gật đầu, cũng cảm thấy thuận thể đi trước thành chủ phủ, sẽ là một cái không tồi lựa chọn.

Thầy trò hai người thấy sắc trời gần, dứt khoát lập tức xuất phát, hướng tới bản đồ chỉ vào phương vị chậm rãi đi tới.

Vào đêm tiệc tối bắt đầu trước, Lục Tranh hai người cuối cùng theo bản đồ sở chỉ vòng hơn phân nửa cái Trương Vân Thành, thành công đến thành chủ phủ.

Nhìn trước mắt rõ ràng thuộc về Trương Vân Thành trong thành tối cao kiến trúc thành chủ phủ, Lục Tranh rất muốn đem sau lưng họa bản đồ người bắt được tới hành hung một đốn, đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ hướng khó bề phân biệt, liền này trình độ, cũng không biết xấu hổ ra tới vẽ tranh?

“Ta xem tám phần này bản đồ là kia thành chủ tiểu nhi họa!”

“Vạn vẹo thành như vậy, này công lực, trừ bỏ thành chủ đích xác không có những người khác. Cũng không biết năm nay bởi vì bản đồ mà đường vòng khách khứa có hay không vượt qua một nửa.”

Cách đó không xa, hai cái người mặc cùng khoản màu xanh lá kính trang người trẻ tuổi, cúi đầu lẫn nhau nói chuyện với nhau, thanh âm loáng thoáng truyền tới Lục Tranh bên tai.

Lục Tranh nghe xong một lỗ tai, trầm nghĩ, cảm tình này Trương Vân Thành thành chủ là đối thủ khổng, thành chủ đại thọ như vậy đại sự đều nguyện ý tùy ý tiểu nhi tử hồ nháo.

Không nói được thiệp mời cuối cùng kia non nốt ký tên, đó là thuộc về thành chủ tiểu nhi kiệt tác.

“Tiệc mừng thọ đem khai, thỉnh chư vị khách quý nhập tòa.”

Tráng lệ phủ đệ chỗ sâu trong, một tiếng mang theo chân khí kinh phong hô to đánh vỡ phủ ngoại giao nói nói nhỏ.

Mọi người thân thể chấn động, từng người sửa sang lại quần áo, đi nhanh bước vào.

Lục Tranh cùng Vân Trung Quái hai người treo ở đội ngũ cuối cùng, một đường an tĩnh, thực mau liền bị người hầu dẫn vào trong một góc một cái bàn.

Một bàn người người nhìn xem ta ta nhìn xem người, có đạo tu có ma tu còn có tán tu, tức khắc ai xem ai đều không vừa mắt, hừ lạnh phúng cười xem thường tung bay, ở như vậy quý dị bầu không khí trung, Lục Tranh dứt khoát ngẩng đầu chết nhìn chăm chăm giữa sân không trí địa vị cao. Trương cũng biết, đó là đại thọ chủ nhân, Trương Vân Thành thành chủ Đường Dự vị trí.

“Thành chủ đến!”

Cũng không có làm khách khứa đợi lâu, lúc trước hô to thanh âm lại lần nữa xướng uống lên.

Theo một trận trầm ồn hữu lực tiếng bước chân tới gần, Lục Tranh trông thấy một cái thân hình cao lớn khí thế trầm ồn nam nhân tin không đi tới.

Người này lớn lên cũng không xuất chúng, một đôi mắt lại là thâm thúy tối tăm, cả người phảng phất trải qua vô số tuế nguyệt lễ rửa tội cứng rắn bàn thạch, cả người khí thế thiên nhiên, thượng vị giả uy áp càn quét toàn trường.

Lục Tranh tưởng, Trương Vân Thành thành chủ còn tính bất phàm.

Nhưng theo sát, liền thấy vị này bất phàm “Thành chủ” cúi đầu nghiêng người một làm, nhường ra phía sau một cái không đến hán eo bụng cao ngọc quan nam hài.

Cao lớn nam nhân hơi khom người, bế lên nam hài đặt ở chủ vị thượng, mà chính hán tắc cúi đầu đứng ở nam hài phía sau.

Có Trương Vân Thành bản thổ chiêu mời tu giả lập tức đứng dậy, ôm quyền hô to: “Thành chủ vạn phúc, uy vũ an khang!”

Lục Tranh miệng trương đại, thiếu chút nữa rót cảm. Hán như thế nào cũng không nghĩ tới, Trương Vân Thành thành chủ thế nhưng là một cái thoát nhìn mười tuổi không đến tiểu thí hài!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: bất an hảo tâm

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tráng lệ thành chủ phủ, xa hoa nội liễm lộ thiên yến hội.

Ngũ quan tình điều tế trắc giống nhau thí hài nhi thành chủ ngồi ngay ngắn địa vị cao, ưỡn ngực ngẩng đầu, biểu tình thập phần ông cụ non, kéo âm điệu

thong thả nói:

“Hôm nay nãi bốn thành chủ mười tuổi ngày sinh, cũng là chúc mừng bốn thành chủ thăng cấp tu sĩ cửu tinh, song hi cùng khánh, cho nên quảng mời khách quý. Chư vị hôm nay không cần cầu nệ, cùng bốn thành chủ cộng uống.”

Dứt lời, Đường Dữ liền bưng lên trước mặt án trên bàn một ly rượu trái cây, đứng dậy triều phía dưới hơn phân nửa đều không quen biết các tân khách vẩy vẩy ổng tay áo.

Mọi người lập tức đứng dậy, nâng chén chấp tay, hoặc thiết tình hoặc giả ý chúc phúc một phen, chọt một ngụm uống cạn.

Lục Tranh cùng Vân Trung Quái ngồi ở yển hội góc, đi theo đại lưu đứng dậy kính rượu, sau đó ngồi xuống, cũng không cùng ngồi cùng bàn tu giả nói chuyện với nhau, nên ha ha, nên uống uống.

Đường Dữ cười cười, nghiêng đầu đối phía sau cao lớn nam nhân nói: “Hôm nay bốn thành chủ thật cao hứng, đáng tiếc thể lực hữu hạn, kế tiếp liền từ phó thành chủ ngời tới an bài đi.”

Dứt lời, Đường Dữ liền nửa híp mắt ôm cánh tay dựa vào to rộng lưng ghế thượng. Kia nhàn nhả tùy ý lại không dung bỏ qua trạng thái, thật gọi người cho rằng hắn là đang xem diễn, mà không phải tham gia chính mình tiệc mừng thọ.

Phó thành chủ Mạnh Ngao cung kính khom lưng, nhận lời một tiếng.

Không bao lâu, địa vị cao chỗ truyền đến một trận thanh thúy vỗ tay thanh, thoáng chốc liền có người mặc mạo diệu nhẹ y thướt tha nữ tử nối đuôi nhau mà nhập, cử cô đánh phũ, đánh đàn bát huyền, như cửu thiên tiên xu, phi thân vũ động lên.

Đàn sáo quân huyền, tiên xu diệu vũ, món ăn trân quý món ngon, đều bị gọi người vui vẻ thoải mái.

Lục Tranh chọn viên màu đỏ thẩm linh quả để vào trong miệng. Linh quả thanh hương, nhập khẩu như là hồng long quả, hương vị ngọt thanh, hãy còn mang vài phần linh khí thấm vào nội tâm, phế phủ tức khắc thanh minh.

Lục Tranh lại uống một ly linh tửu, đồng dạng có điều ích lợi.

Trong bữa tiệc dần dần truyền ra tiếng cười nói, không khí hài hòa, chỉ là đạo tu cùng ma tu chi gian như cũ ranh giới rõ ràng, còn có một loại người kẹp ở ma đạo hai tu chi gian tự thành nhất phái, đó là như là thành chủ Đường Dữ này một loại trung gian thể lực.

Này tam tổ thể lực, phần lớn tự giữ thân phận, lẫn nhau đề phòng, từng người nói chuyện rồi lại cũng không có tình dè thấp, Lục Tranh bị bất gian, nghe xong không ít giang hồ bí ẩn. Tỷ như nào nhất phái chương môn đệ mấy mươi phòng tiểu thiếp vừa mới sinh cái đại béo tiểu tử, đáng tiếc hài tử không có thiên tư tu luyện vô năng. Lại tỷ như nào một ngọn núi đầu dị tượng tần phát đáng giá đánh giá.

“Nghe nói phía nam gần nhất không yên ổn, ngoại lai tu giả chỉ cần là đi tới, liền hiếm khi có tồn tại ra tới. Liên tính tồn tại ra tới, người cũng trở nên điên điên khùng khùng, hoàn toàn phế đi.”

“Ta nhưng thật ra nghe nói, một ít dị thú sơn tinh tranh nhau nam thiên, thú triều không ngừng, trời giáng dị tượng, bí chỗ khùng có dị bảo xuất thế.”

“Ta lại nghe nói, phía nam địa Mạch đứt gãy, âm quỷ tà khí tràn đầy, tất có đại tai họa.”

Lục Tranh chính nghe được mê mẩn, nơi xa lại có một đạo không dung bỏ qua đánh giá tầm mắt truyền đến. Lục Tranh nhướng mày nhìn lại, kia tầm mắt chủ nhân thể nhưng là hôm nay mười tuổi thọ tinh Đường Dữ.

Căn cứ căn người miệng mềm, Lục Tranh thái độ còn tính không tồi, giờ lên chén rượu triều Đường Dữ phương hướng xa xa kính một ly, chỉ là vẫn phân một lỗ tai, tiếp tục nghe ngồi cùng bàn bát quái.

Đường Dữ nhếch miệng, ông cụ non khuôn mặt thượng mang theo ẩn ẩn hứng thú biểu tình, tiếp theo, lại là tự mình đi tới Lục Tranh trước mặt, há mồm cười nói: “Ngươi chính là tán tu Lục Tranh? Nghe nói trên người của ngươi có tinh thần võ kỹ?”

Đường Dữ là đêm nay yển hội vai chính, hắn hướng đi tự nhiên bị ở đây mọi người xem ở trong mắt, lúc này hắn lời kia vừa thốt ra, tự nhiên gần như với toàn trường thông cáo.

Lục Tranh nghe rằng, vừa nghe Đường Dữ mở miệng, liền cảm thấy đối phương là cái bất an hảo tâm, lúc trước đối vị này thần bí thành chủ một tia tò mò kẻ hết bị đánh vỡ, chỉ cảm thấy người này cũng là giống như Âm Quỷ Môn Ngôn phu nhân giống nhau là cái không có việc gì tìm việc loại hình.

Đối mặt chung quanh từng đạo hoặc tham lam hoặc hoài nghi ánh mắt, Lục Tranh ho khan một tiếng, biểu tình thập phần bình tĩnh, ổn ngồi băng ghế, bữu môi ngừng đầu nói:

“Thành chủ nói đùa, Lục Tranh điểm ấy bản lĩnh bất quá môn phái trung một chút tiểu truyện thừa, đích xác có chút độc đáo, lại còn không đủ trình độ tinh thần võ kỹ giai đĩnh.”

Lục Tranh lời này không khác và mặt, hiện trường hút không khí thành một mảnh.

Đường Dự nói hần là tán tu, hần liền tự xưng có môn phái, nói hần có tinh thần võ kỹ, hần liền nói đây là môn phái truyền thừa.

Theo sát ở Đường Dự phía sau phó thành chủ Mạnh Ngao sắc mặt có điểm biến thành màu đen, nhìn phía Lục Tranh ánh mắt mang theo chút sắc bén.

Lục Tranh hồn không thêm đề ý, ôm cánh tay làm lơ chỉ.

Giống Đường Dự loại này e sợ cho thiên hạ không loạn còn muốn làm bộ chính mình thực vô tội người, hần thấy được nhiều. Giống Mạnh Ngao loại này duy ngã độc tôn tự cao vũ lực, hần cũng gặp qua không ít.

Nhưng kia lại như thế nào đâu? Lục Tranh tin tưởng, một ngày nào đó, hần sẽ đứng ở so Đường Dự càng cao vị trí, đạt được so Mạnh Ngao càng thêm cường hần lực lượng. Cho nên hiện tại, căn bản không đáng sinh khí.

Đường Dự rút cuộc đình thiên cũng mới mười tuổi tuổi, nhìn thấy Lục Tranh một bộ lộn chết không sợ nước sôi năng tư thế, cho dù lại như thế nào tâm tính lão thành, cũng có chút thiếu kiên nhẫn, tổng cảm thấy chính mình quyền uy đã chịu khiêu chiến.

“A. Hy vọng ngày mai lúc sau, ngươi cũng có thể như vậy bình tĩnh.” Đường Dự một tiếng cười lạnh, trong mắt không có hảo ý không chút nào che dấu.

Ngày mai đó là ba ngày cấm võ lệnh cuối cùng một ngày, tin tưởng lệnh cấm một giải trừ, này đó quá quán vết đao thương liếm huyết sinh hoạt tu giả, liền sẽ một ủng mà thượng liễu mạng cướp đoạt trong truyền thuyết tinh thần võ kỹ. Lúc đó, Lục Tranh một cái nho nhỏ tu sĩ cừu tính, căn bản không hề sức phản kháng.

“Ha hả, thành chủ rửa mắt mong chờ đi.” Làm như nghe không hiểu Đường Dự châm chọc mỉa mai, Lục Tranh triều Đường Dự chấp tay, hồi lấy ngoài cười nhưng trong không cười, vẫn như cũ ổn ngồi bất động.

Đường Dự cắn răng, chột vung tay lên, mang theo Mạnh Ngao rời đi. Nhưng rời đi trước, người này lại đột nhiên xoay người, tiến đến Lục Tranh bên lỗ tai, giống như vừa mới nhớ tới giống nhau, dùng hơi mang khoa trương ngữ khí, nhỏ giọng nói: “Nga, đã quên nói cho ngươi.”

“Quý Khóc Lao Tù sau lưng chủ nhân, chính là ta gia biểu huynh. Nhà của ta tương lai biểu tẩu, thật là nhận được chiếu cố. Chỉ tiếc biểu huynh lần này có việc, chưa từng tiến đến. Ha hả.”

Lục Tranh dám cam đoan, Đường Dự cuối cùng kia một tiếng ha hả tuyệt đối không mang theo hữu hảo sắc thái.

Yến hội chủ nhân trước tiên ly tràng, dư lại khách khứa hoặc là mặt cùng tâm không hợp hoặc là huyết hải thâm thù người chém ta mà tu sự phụ ta chém người đạo tu vị hôn thê, lập tức sôi nổi đứng dậy, lấy các loại lấy cớ nhanh chóng xuống sân khấu.

Lục Tranh cùng Vân Trung Quái theo thường lệ đi ở đám người cuối cùng, mới vừa đi đến một chỗ u tĩnh hoa viên, liền nhìn đến hai cái đại nam nhân lôi lôi kéo kéo, hơn nữa dần dần ngôn ngữ thẳng cấp, hóa thành kịch liệt khắc khẩu.

Chung quanh chưa hoàn toàn rời khỏi khách khứa, nhìn thấy một màn này, hoặc là cùng Lục Tranh thầy trò giống nhau lén lút dừng lại bước chân quang minh chính đại mà nhìn lên nghe lên, hoặc là đoán chính biểu tình phi lễ chó coi nhanh hơn bước chân rời đi.

Bên kia sương hai vị nam chính lại đắm chìm ở chính mình thế giới, chút nào không có nhận thấy được chung quanh đã hội tụ tăng lớn lóe sáng “Bóng đèn”.

Xảo chính là, nam chính chỉ nhất, đúng là Lục Tranh lần đầu tiên sử dụng Tâm Ma Quyết đối phó đối tượng, ở trần đại hán Triệu Ứng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Yến Thập Tam

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lúc này Triệu Ứng thập phần kích động, trên mặt dữ tợn run rẩy, căn bản không có chú ý tới Lục Tranh cái này đại cừu nhân. Chỉ nghe hần hét lớn:

“Ha! Ta đầu óc đơn giản? Tổng so người nào đó sợ hãi hớt hải! Sư phụ đều nói, môn chủ cũng không ý tìm Cực Đỉnh Môn phiền toái, người khen ngược chính là tự mình xuống núi, muốn vì Nghịch Thương Phái ra đầu. Còn vọng tưởng ở Tương Vân Thành thành chủ tiệc mừng thọ thượng, nhất cử tổ giác cấp Cực Đỉnh Môn ác hành.

Ta xem người chính là trong óc trường thảo, đầu quả tìm thượng trường tra, lão hồ đồ! Kia Đường Dự có thể là cái hảo điều sao?

Nếu không phải ta chết kéo ngạnh túm kéo người, không nói được người lúc này đều bị Đường Dự kia chết thì hài nhi bán cũng không biết!”

Đang bị Triệu Ứng thuyết giáo người, kỳ thật cũng không lão, thoát nhìn nhiều lắm ba mươi tuổi xuất đầu, diện mạo ngọc thụ lâm phong, chính trực tiêu sái, vừa thấy đó là đạo tu giới thanh niên tài tuấn.

Thanh niên tài tuấn biểu tình cực kỳ không vui, một phen huy khai Triệu Ứng chết bất lý không bỏ tay gấu, gần như quát lớn nói:

“Sư đệ! Nghịch Thương Phái tóm lại là ta Khung Vô Môn hạ thuộc môn phái, hiện giờ bị người diệt phái giết người, ta chờ chẳng lẽ không có trách nhiệm vì này một thảo công đạo?”

Lục Tranh im lặng, hẳn cuối cùng biết Khung Vô Môn vì sao như thế quen tai, nguyên lai này Khung Vô Môn đó là Nghịch Thương Phái trong truyền thuyết đại chỗ dựa.

Hắn mới vừa như vậy tưởng tượng, liền nghe kia thanh niên tài tuấn đề cao âm lượng rống lớn một câu đắc tội ở đây đại đa số đạo tu nói.

“Sư phụ như thế nào nói, chương môn như thế nào nói, đó là chính bọn họ sự, ta Yến Thập Tam bình sinh nhất không mừng gặp mặt một bộ sau lưng một bộ. Kia Dương Đình mang theo Cực Đỉnh Môn, mặt ngoài khoác đạo tu da, trên thực tế làm nhiều ít thương thiên hại lý sự? Trong xương cốt, Dương Đình liền nhân gia dám làm dám chịu ma tu đều không bằng! Càng đừng nói, người này còn phát rồ diệt Nghịch Thương Phái! Người như vậy, cần bản lưu không được!”

Dương Đình người này như thế nào, ở đây mọi người rõ ràng, chính là thân là đạo tu đại phái Khung Vô Môn nội môn đệ tử, Yến Thập Tam cư nhiên trước mặt mọi người nói ma tu dám làm dám chịu, nghe lời ý tứ thế nhưng thập phần khen ngợi, này nhưng làm ở đây đạo tu khó chịu. Người nói người đây là lòng đang tào doanh lòng đang hấn đi?

Có đạo tu tính tình hòa bạo, lập tức không xem diễn, hướng mà liền đi lên, vén tay áo thổi râu, thiếu chút nữa trái với cấm võ lệnh.

Lúc trước còn cùng Yến Thập Tam nháo đến túi bụi Triệu Ứng, lúc này vừa thấy trường hợp lộn xộn, bất chấp rất nhiều, một phen che ở Yến Thập Tam trước mặt, hết lớn:

“Các người làm cái gì! Nhà của ta sư huynh nói lại không sai! Lặng lẽ các người một đám hiện tại sắc mặt, bắt nạt kẻ yếu, thành đàn kết đảng, nhưng còn không phải là không bằng ma tu dám làm dám chịu sao? Có bản lĩnh, chúng ta một chọi một!”

Nếu nói, Yến Thập Tam nói là kêu hiện trường đạo tu trong lòng cách ứng, như vậy Triệu Ứng nói không thể nghi ngờ là miệng vết thương thượng rai muối, bạch bạch bạch mà trước mặt mọi người và mặt.

Lục Tranh trong lòng hô to “Chày gỗ”, mà những cái đó hướng quan mặt đỏ đạo tu nhóm tắc mỗi người cùng ăn thuốc nổ dường như, rút đao rút kiếm, không quan tâm liền phải động thủ.

Lưu tại tại chỗ mấy cái ma tu, đôi mắt tỏa sáng, cười đến nước mắt đều mau chảy ra, chỉ cảm thấy miễn phí xem một hồi đạo tu nội đấu thật là so cái gì đều phải tới thú vị.

Yến Thập Tam nhíu mày, tiến lên giữ chặt Triệu Ứng cánh tay, rống lên thanh: “Điên cái gì! Ta xem người là nhớ ăn không nhớ đánh. Chân không đau? Như thế hấp tấp bộp chộp, đầu óc đơn giản, không nói được lại bị cái nào cấp chơi.”

Vừa nghe Yến Thập Tam nói, Lục Tranh liền dự cảm đến không ổn, tổng cảm thấy vị nào lời nói chơi người hơn phân nửa là chỉ chính mình.

Quả nhiên, Triệu Ứng vừa nghe Yến Thập Tam trong miệng theo như lời, sắc mặt đại biến, hai chân phản xạ có điều kiện run lên, ánh mắt thoáng nhìn, vừa lúc liếc tới rồi liền kéo Vân Trung Quái lặng lẽ muốn lưu Lục Tranh!

“Đứng lại!” Triệu Ứng hét lớn một tiếng, ngai vọt tâm lý bóng ma, lại không dám cùng Lục Tranh dễ dàng đối thượng, lập tức bỏ xuống trước mặt như nhảy nhót vai hề mấy cái dễ cả giận nói tu, xoay người đối Yến Thập Tam cáo trạng nói:

“Sư huynh, người nhìn, đó chính là sản ta chưa chuẩn bị sử yêu quý tà pháp kêu ta ở cửa thành nhảy ước chừng ban ngày hỗn đản! Người nhưng đến vì ta làm chủ!”

“Ngà?” Yến Thập Tam giật mình, nhìn phía Lục Tranh cái ót.

Lục Tranh ám đạo một tiếng “Tao”, ngượng ngừng quay đầu, đối thượng Yến Thập Tam tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, cười gượng nói:

“Vị nhân huynh này, mặc kệ người tin hay không, ta cũng không phải là cố ý trêu chọc người vị này bỗng..... Ngạch sư đệ.

Tại hạ cũng là vì tự bảo vệ mình, nhất thời tình thế cấp bách, liền dùng một chút ngoan chiêu.”

Không trách Lục Tranh dễ dàng yếu thế, thật sự là từ Vân Trung Quái thái độ liền có thể nhìn ra tới, trước mắt vị này không phải cái gì tam chân miêu.

Quân không thấy, kia đáng chết cục hoa mặt lão già thú đã lại một lần làm bộ bối cảnh tường trốn bên cạnh ngẩng đầu nhìn trời đi sao?

Lục Tranh thăm mắng Vân Trung Quái không nói thầy trò tình nghĩa, trên mặt lại duy trì ba phần bất đắc dĩ buồn khổ.

Triệu Ứng xem đến sùng sốt sùng sốt, tổng cảm thấy kia biết yêu thuật tiểu tử quả nhiên là cái khoác da người ma quỷ, ba hoa chích choè, làm bộ làm tịch. Nhớ trước đây, người này không phải không sợ trời không sợ đất sao? Như vậy lúc này mới một lát liền thành mảnh mai tiểu bạch hoa?

“Người. ....” Yên Thập Tam kéo trường âm điều, ánh mắt thâm thúy, mặt vô biểu tình, chậm rãi hướng tới Lục Tranh phương hướng đi tới.

Lục Tranh theo bản năng nắm thật chặt trong tay hơi hơi hưng phấn Lưu Hòa Kiếm, trong lòng tự hỏi, chính mình là từ bên trái chém vẫn là từ bên phải.

Yên Thập Tam vuron đôi tay, nhắm ngay Lục Tranh ngực. Lục Tranh đại lui, phi thân rút kiếm.

Lại nghe Yên Thập Tam nhấc tay chấp tay thi lễ, lớn tiếng nói: “Nhà của ta sư đệ lỗ mãng, cấp huynh đài thêm phiền. đều là làm sư huynh dạy dỗ vô phương, mong rằng huynh đài bao dung.”

Lục Tranh miệng khê nhếch, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Đoán trước trung “Xé bức” đại chiến, còn không có bắt đầu liền kết thúc. Lục Tranh nói không rõ là thất vọng nhiều một ít, vẫn là may mắn nhiều một ít.

Trước mắt Yên Thập Tam, rõ ràng tu vi cao thâm, cả người khí tràng cùng thân là cửu tinh Linh Vương Lam Bất Hối không sai biệt mấy. Người như vậy, nếu là có thể cùng chi so đấu một phen, nhất định có khác thú vị.

Yên Thập Tam cũng không hiểu được Lục Tranh trong lòng rối rắm, chỉ cảm thấy đối phương kia ngay ngốc bộ dáng nhất định là quá ủy khuất.

Trời mới biết, hán vị này đầu óc đơn giản tứ chi phát đạt có rất nhỏ bại lộ phích sư đệ rút cuộc có bao nhiêu chày gỗ, ngày thường hơn phân nửa thời gian đều ở nhàm chán, mà hán hoàn toàn không có liêu liên thích gây chuyện thị phi, không có việc gì tìm việc, khắp nơi đánh người.

May mắn sư đệ bản tính không xấu, nếu không xưa nay thiện ác phân minh Yên Thập Tam, thế nào cũng phải ở trước tiên đem sư đệ nhân đạo hủy diệt không thể.

Bởi vậy, nghe nói Triệu Ứng bị người trêu chọc, tại chỗ nhảy cao nhảy ban ngày, hán phản ứng đầu tiên bạo nộ, đệ nhị phản ứng là đau lòng, đệ tam phản ứng chính là, ha ha, xứng đáng.

Cùng Yên Thập Tam giống nhau, Lục Tranh cũng không hiểu được đối phương trong lòng về điểm này phức tạp loanh quanh lòng vòng.

Hai người đối diện không nói gì, một cái chấp tay chấp tay thi lễ khẳng khẳng không dậy nổi, một cái giờ kiếm phi thân ngừng ở giữa không trung thượng cũng không phải hạ cũng không phải. Không khí nhất thời xấu hổ, kêu hai người đều hận không thể tìm cái hầm ngầm vùi vào đi.

Thời khắc máu chột, vẫn là Triệu Ứng cái này chày gỗ không thuận theo không buông tha phần nộ kêu to, đánh vỡ hiện trường cục diện bế tắc.

“Sư huynh! Tẩu hán. .... Ngộ!”

Yên Thập Tam một tay che lại sư đệ Triệu Ứng miệng, một tay dẫn theo sư đệ sau cổ áo, bước chân vừa nhấc, bay lên không bay lên, ở giữa không trung triệu Lục Tranh gật đầu một cái, nói: “Sau này còn gặp lại.”

Dứt lời, liền mạnh mẽ mang đi Triệu Ứng.

Lục Tranh cũng phản xạ có điều kiện trở về một câu: “Sau này còn gặp lại.”

Chương 25: ma nữ mời chiến

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh cùng Yến Thập Tam hai cái vốn nên vùng tay đánh nhau, cuối cùng lại không duyên có nhiều một tia thương thức lẫn nhau, cho nhau quan cảm cũng không tệ lắm, thậm chí ân ân có kết giao chi tâm. Vân Trung Quái ở bên cạnh xem đến khịt mũi coi thường, chỉ cảm thấy hai tiểu bối chỉ gian kết giao ấu trĩ buồn cười, cũng không thể hiểu được.

Thầy trò hai người bước chậm đi ra thành chủ phủ, một đường không nói chuyện, bóng đêm an tĩnh.

Bởi vì thành chủ Đường Dự đại thọ duyên cớ, Tương Vân Thành trung ngoại khách khách so nhiều, nhưng đủ tư cách vào ở thành chủ phủ lại thiếu chi lại thiếu, vì thế bên đường lớn nhỏ khách điểm này đêm đều bị trắng đêm đốt đèn, càng có dẫn theo đèn lồng tiểu nhị đứng thẳng cạnh cửa, chờ đợi khách khứa trở về.

Lục Tranh cùng Vân Trung Quái vào ở khách điểm không lớn, trước cửa cũng không tiểu nhị trông cửa, nhưng đại môn lại là mở rộng, ánh sáng sáng sủa, một bộ cung nghênh khách quý hồi môn bộ dáng.

“Lục Sơn.”

Hai người chân còn không có hoàn toàn bước vào cao cao ngạch cửa, liền nghe được sau lưng đường phố đối diện bóng ma chỗ truyền đến một trận u lãnh không gọn sóng thanh âm.

Lục Tranh theo tiếng nhìn lại, đứng ở bóng ma chỗ dọa người không phải người khác, đúng là bung dù cô nương Lam Bất Hối.

Liền tính hiện tại là đêm khuya, cô nương này như cũ dù không rời thân.

Bạch dù, hồng y, hắc con bướm, dọa người thật sự.

Gió đêm hơi lạnh, nhẹ nhàng phát một cái, liền cùng nữ quý ở đối với cổ hà hơi. Lục Tranh cả người nổi da gà phía sau tiếp trước mà xông ra. Đón Lam Bất Hối sâu kín ánh mắt, trầm mặc hồi lâu, mới vừa rồi há mồm hỏi: “Không biết lam cô nương có gì chỉ giáo?”

Lục Tranh hỏi là hỏi như vậy, trong lòng lại có suy đoán, tướng này Lam Bất Hối hơn phân nửa là tới trả thù, người này có thể nhẫn nại đến bây giờ, cũng là kỳ tích.

Chỉ là ngoài dự đoán, vị này đỉnh đỉnh đại danh ma nữ, cũng không có không nói hai lời liền động thủ.

“Ngày mai trăng non dâng lên khi, đầu tường tử chiến, ngươi có dám?” Lam Bất Hối thanh âm lạnh băng, không có phập phồng, cực kỳ giống nàng cấp Lục Tranh ấn tượng đầu tiên, lấy mạng nữ quý. Nhưng nàng không phải tới giết người, mà là tới mời chiến.

Lục Tranh nghiêng đầu nhìn mắt sư phụ Vân Trung Quái, phát hiện lão nhân này đang ở âm thầm ảo não chính mình thế nhưng không có ở trước tiên phát hiện Lam Bất Hối.

Lục Tranh sờ sờ cái mũi, chợt gạt đầu, nghiêm túc nói: “Đã là lam cô nương tương mời, tự nhiên không có gì háo chậm lại.”

Lục Tranh ngữ khí giống như là đang nói “Hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm”, tiếp theo lại trịnh trọng ôm quyền nói:

“Lúc trước nhiều có dấu diếm, tuy rằng sự ra có nguyên nhân, cũng là Lục Tranh không đúng. Xin cho phép ta lại làm một lần tự giới thiệu. Kẻ hèn Lục Tranh, kỳ quái lục, cao chót vót năm tháng tranh. Kính đã lâu lam cô nương uy danh, thập phần chờ mong ngày mai đầu tường nhất quyết.”

Lục Tranh sờ dĩ nói như vậy, cũng không phải là ăn no căng cổ ý xoát hảo cảm, thật sự là Lam Bất Hối người này quý tà yêu dị thật sự, có thể không đắc tội tự nhiên không đắc tội hảo.

Hơn nữa hần cũng đã nhìn ra, giống Lam Bất Hối người như vậy, muốn nói nàng thiệt tình cung chiêu đệ đệ một lòng vì đệ báo thù gì đó, ha ha, kia thật là gọi người có chút nhẹn không được mỉm cười, sẽ tin mới có quý.

Lấy hần trực giác, đối phương nhiều lắm là cảm thấy chính mình đệ đệ bị giết, quét chính mình mặt mũi thôi.

Và lại, đối với Lam công tử Lam U chết, Lục Tranh đích xác phụ có trách nhiệm, cứ việc động thủ chính là chính mình xe, mà Lam U cũng là gieo gió gặt bão.

Lam Bất Hối trông mắt thông thả mà xoay chuyển, “Ha ha” một tiếng cười lạnh, thân ảnh chợt biến mất ở màn đêm trung.

Chân chính là tới vô ảnh, đi vô tung.

Lục Tranh trong lòng cảm khái, cũng đối ngày mai quyết đấu có chút nhỏ nhỏ chờ mong. Khát vọng càng cường giả so chiêu, đại khái là mỗi một cái tu luyện giả bản năng.

Vân Trung Quái dặn dò một câu, nói: “Linh Võ đại lục mà quảng vật bác, nhân vật rất nhiều, người cũng không thể đại ý.”

Ở Vân Trung Quái xem ra, này Lam Bất Hối một thân âm tả từ khí tràn đầy, thế nhưng có thể ở không dễ dùng Linh Khí dưới tình huống, hoàn toàn đóng chặt hơi thở, cũng coi như là cá nhân vật.

Lục Tranh lại nghe đến sừng sốt sừng sốt, tổng cảm thấy có chút biệt nữ. Như thế nào hần sư phụ lời này nghe tới hoàn toàn như là thoát ly Linh Võ đại lục giống nhau, tổng không có khả năng hần gia sư phụ cũng là dị giới xuyên qua mà đến đi?

Hoặc là nói, hần vị này thân bí khó lường sư phụ đã nhìn thấu hần vốn là dị giới nhân sĩ bản chất?

Lục Tranh theo bản năng suy nghĩ vớ vẩn một trận,

Không hiểu ra sao, lại ngừng đầu, Vân Trung Quái sớm đã hầy còn đến gần khách điểm.

Nguyệt mặt trời lặn thặng, ngày đêm luân phiên, thời gian thực mau xẹt qua.

Cấm võ lệnh một khi giải trừ, toàn bộ Tương Vân Thành liền như là bị cự lực áp bách lúc sau kịch liệt bắn ngược lò xo, đạo tu cùng ma tu chi gian đối kháng thăng cấp, cơ hồ phát triển trở thành không nói hai lời gặp mặt liền chém, thế nào cũng phải người chết ta sống nông nổi.

Kia Đường Dự cũng không biết an cái gì tâm, lâm thời phái người tuyên bố: “Bỏ thành chủ lúc trước cấm võ ba ngày, thực sự đem các vị nghẹn thở. Vì biểu xin lỗi, đặc cho phép tương lai nửa tháng thời gian trong vòng, trong thành nhưng tùy ý sinh tử đấu, nếu có thắng bại tử thương, khái không truy cứu.”

Lục Tranh rất có tâm cơ mà cho rằng, Đường Dự lần này quy định, trăm phần trăm là nhằm vào hần, muốn gọi nhìn trộm tinh thần võ kỹ người sôi nổi nhảy lên nhất cử bốp chết hần.

Đường Dự cái này tiểu phúc hắc tạm thời không biểu.

Vì ứng đối Lam Bất Hối khiêu chiến, Lục Tranh cơ hồ trắng đêm chưa ngủ, cả một đêm thời gian đều dùng để tu luyện Tâm Ma Quyết.

Đưa tu vi, hần bất quá nhỏ nhỏ một cái tu sĩ, cửu tinh tu sĩ đối chiến cửu tinh Linh Vương, hai bên chi gian tu vi suốt kém ba cái giai đưng. Tu sĩ, võ sư, Võ Tông, Võ Vương, Võ Hoàng, võ tôn, Võ Thánh, Võ Đế. Bát giai bảy mươi hai tinh, mỗi một cái tu vi giai đoạn đều là thật lớn thực lực hồng câu, mỗi một cái giai đưng chi gian chênh lệch đều là cách biệt một trời.

Có thể nói, Lam Bất Hối tùy tiện vươn một cây đầu ngón tay là có thể ấn chết hần.

Cho nên, đưa tu vi là đưa bất quá, Lục Tranh liền cũng chỉ hảo tẩu chút “Bảng môn tả đạo”, tỷ như Thiên Sư phù quyết, tỷ như hần sở nắm giữ tối cao công pháp Tâm Ma Quyết.

Màn trời buông xuống, trăng non như câu. Cao lớn nguy nga Tương Vân Thành đại môn khép hờ, như ám dạ cự thú, ngừng thở, phủ phục sơn gian, làm tùy thời phác ra tới cản đứt người đi đường yết hầu chuẩn bị.

“Kêu kẹt.”

Yên tĩnh không tiếng động cửa thành, bỗng nhiên truyền đến một trận bước chân dẫm toái khô chi lá rụng thanh âm, một đạo hắc ảnh dẫn theo trường kiếm, bước chậm đi tới.

Lục Tranh một bộ hắc y, hẹp tay áo thúc eo, khuôn mặt lãnh túc. Ba thước hắc phong, Lưu Hỏa Kiếm ở trong tay hần vô vô giãn ra, hơi hơi rung động, phát ra vù vù, làm như vì kế tiếp chiến đấu mà hưng phấn.

Trên tường thành tùy theo nhảy xuống một đạo hồng y như máu thân ảnh.

Lam Bất Hối thu dù, giương mắt, đảo qua Lục Tranh, thân ảnh đột nhiên mà động.

Lục Tranh không nghĩ tới Lam Bất Hối ra chiêu như thế tấn mãnh, trong nháy mắt, đôi phương huyết ảnh đã đến gang tấc trước mặt.

Mặc màu xanh lá hẹp nhận trường đao, sơ sẩy phiêu đến chính mình eo bụng.

Lục Tranh cấp tốc lui về phía sau, đồng thời gió kiếm vung lên, giãn dị tự nhiên mà một cái bình chém, khó khăn lắm chặn Lam Bất Hối trăm eo công kích.

Lam Bất Hối đột nhiên thấy một cổ dòng nước xiết thác nước trào dâng lực lượng đột kích, nâng lại không chút nào để ý, chỉ lạnh lùng hừ, thủ đoạn vừa chuyển, trường đao hóa mãng, đuôi rắn đóng đưa, ầm vang một tiếng, liền đem Lục Tranh ngực gỗ đến ao hãm.

Lục Tranh thân hình bay ngược mà ra.

Lam Bất Hối chân đạp mặt đất, thân thể tùy mãng mà thượng, mau như núi điện, gió chuông lật gian, thiên địa chân khí bắt đầu khởi động, ầm hắc hơi thờ bao phủ phạm vi mười trượng phạm vi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nghìn năm long phun châu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

“Dám giết ta Lam Bất Hối đệ đệ! Ta muốn ngươi bầm thây vạn đoạn!”

Kia một khắc, sở hữu Trương Vân Thành người đều nghe được Lam Bất Hối âm lãnh gào rống.

Mắt thấy Lục Tranh liền phải bị mất mạng dưới chuông, hấn lại không chút hoang mang, nhất kiếm cắm mà cấp tốc lùi lại, đồng thời tay trái làm bút, không trung vẽ bùa.

Bút tẩu long xà, sấm sét ầm ầm, từng đạo lá bùa trống rỗng xuất hiện, rơi xuống đất huyền ra yêu dị đường cong, khắc họa mặt đất, hình thành phù trận.

Phù trận điểm bảy cung, bắc đầu thất tinh chiếu rọi bầu trời đêm.

Thoáng chốc, thiên hiện thất tinh. Thất tinh quang mang đại tác, các hóa một đạo lệ quang, lao thẳng tới mặt đất trận pháp mà đến.

Lam Bất Hối vì trước mắt chứng kiến mà kinh nghi, thân hình chấn động gian, dưới thân cự mãng đột nhiên động tác đình trệ.

Nguyên là trên mặt đất trận pháp hiện uy, quang mang chọi khỏi gian, hóa hư vì thật, khoảnh khắc liền đem Lam Bất Hối dưới thân cự mãng cấp đình ở tại chỗ.

“Rống!”

Cự mãng ăn đau, cả người trán xuất huyết khâu.

Lam Bất Hối giận dữ, hô to: “Yêu nhân! Yêu pháp!”

Lục Tranh da mặt run rẩy một chút, trong tay động tác lại chưa đình chỉ, đề tay lại họa, kế cấm linh phù lúc sau, vút ra một đạo quang minh phù.

Tức khắc, trận pháp thành hình, như thái dương bao phủ đại địa, công thể bản chất thuộc tính vì âm Lam Bất Hối, lập tức cảm thấy đôi mắt tê rần, không cảm nhận hai mắt lại.

Tận dụng thời cơ.

Lục Tranh lập tức nhảy lên, một chọn trường kiếm, kiếm như kinh hồng, tự giữa không trung đánh rớt, hóa thành trăm hơn một ngàn ngọn lửa, phụt nổ rộ, quay chung quanh Lam Bất Hối cặp năng dưới thân cự mãng một vòng, cấp tốc ép xuống.

Đây là Lục Tranh tân học một cái kiếm pháp, điểm đốt bát phương, từ ngọn lửa thuộc tính Lưu Hỏa Kiếm thêm vào, đối phó tạm thời không thể nhúc nhích giống nhau đối thủ nhất hữu dụng.

“A!”

“Rống!”

Lam Bất Hối kêu thảm thiết, cự mềng đau rống.

Lục Tranh lại lần nữa nhảy lên, tay nâng kiếm lạc, chiêu thức biến hóa, thoáng chốc gió nổi mây phun, nhiệt độ không khí sậu hàng.

Vân Trung Quái ở nơi xa một nóc nhà thượng chà xát chính mình cánh tay, tổng cảm thấy chính mình đôi đồ đệ dạy dỗ tựa hồ ra một ít vấn đề, nếu không này đồ đệ như thế nào nhất chiêu nhất thức đều cùng cái gọi là đạo tu kém khá xa, thậm chí có chút giống ma tu.

Lục Tranh không biết Vân Trung Quái ý tưởng, không trung biến chiêu, thuận buồm xuôi gió, thả âm thầm ở trong lòng mặc niệm Tâm Ma Quyết pháp quyết, khép hờ hai mắt, tập trung tâm hồn.

Mắt khai khoảnh khắc, đón nhận Lam Bất Hối mặt vô biểu tình mặt.

“Lục Tranh, ta muốn ngươi chết.” Lam Bất Hối gầm nhẹ, cả người run lên, một thân cửu tinh Linh Vương khí thế lại không áp chế, cường đại uy áp che trời lấp đất, chấn đến người không thể động đậy.

Lam Bất Hối phi thân, vọt đao xuất chương, năm ngón tay uốn lượn, trào phong phá không, cả người như mãnh thú lấy ra khỏi lồng hấp, cơ hồ là chớp mắt liền xuất hiện ở Lục Tranh đỉnh đầu.

Lam Bất Hối huy trào trước, cúi đầu vừa nhìn, muốn vọng vừa nhìn đối thủ chết đã đến nơi là như thế nào khóc lóc thảm thiết sắc mặt vụn vụn.

Hai người tầm mắt đối thượng, Lục Tranh trên mặt lại không có nửa điểm khiếp đảm, trương phản hấn trên mặt mang theo tình thế bất buộc nóng lòng muốn thử.

Lục Tranh chờ chính là giờ khắc này!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không thể nhúc nhích Lục Tranh miệng khẽ nhúc nhích, không tiếng động phun ra ba chữ: “Đoán tâm châm.”

Nguyệt câu ở Lục Tranh sau lưng dần dần sung huyết, hấn hai mắt chảy ra máu loãng.

Cùng lúc đó, một đợt nhỏ vụn quang mang tự Lục Tranh quanh thân đột nhiên nổ bắn ra mà ra.

Lam Bất Hối đôi mắt trừng lớn, năm ngón tay vừa muốn huy hạ, liền giác gặp được một tầng vô hình trở ngại, tựa hồ là chính mình tâm không muốn công kích.

“Ta không muốn giết hấn? Sao có thể!”

Lam Bất Hối trong lòng kêu to, muốn công kích không hạ thủ được, muốn né tránh lại chậm một bước. Đường đường cửu tinh Linh Vương vào giờ phút này, liền chỉ có thể nhắc tới cả người chân khí, dùng để chống cự chớp mắt phác đến toàn thân nhỏ vụn quang mang.

Quang mang một khi tiếp xúc, chớp mắt biến mất.

Lục Tranh câu môi, thân thể khôi phục tri giác, một cái nhảy đánh gian, chấp kiếm chém ra.

Đoán tâm châm, Tâm Ma Quyết thượng thiên tinh thần loại công kích võ kỹ chi nhất, trừu tâm hồn vì luyện, hỗn hợp phế phù chân khí, hóa ngàn vạn lông trâu tế châm, thẳng đánh đối thủ trái tim. Đoán tâm châm vô hình vô sắc, nhập thể tức hóa, một khi lay dính đối thủ trái tim, trừ phi đối phương lấy đan châu trong vòng căn nguyên chân khí luyện hóa,

Nếu không không thể bài xuất, buông xuống đối thủ ngày sau tu vi khó có thể lại tiến.

Lam Bất Hối cảm thấy trái tim căng thẳng, tiếp theo giây đó là vạn châm tập tâm, một đợt lại một đợt xua nay chưa từng có đau đớn như hồng thủy mãnh thú đánh sâu vào trái tim. Kia một giây, Lam Bất Hối cơ hồ cho rằng chính mình trái tim liền phải tạc nứt.

Lúc này, Lục Tranh nhanh chóng chém ra nhất kiếm, đã đến trước mắt.

Nghe nói động tĩnh tới rồi vậy xem mấy cái tu giả, xem đến tròn mắt há hốc mồm, thực không muốn tin tưởng cái kia một thân chặt vật mắt thấy liền phải bị mất mạng dưới kiếm người, cư nhiên sẽ là Âm Quỷ Môn Thiếu môn chủ Lam Bất Hối!

Lam Bất Hối hung danh truyền xa, thực lực cường hấn, ổn cư cửu tinh Linh Vương nửa năm lâu, mà nàng giờ phút này đối thủ, bắt quá một cái tu sĩ cửu tinh.

Cái gọi là tu sĩ, kia chính là tu giả giữa thực lực nhất lốt để a!

Vậy xem tu giả trung, có từ đầu nhìn đến đuôi, nhìn thấy Lục Tranh trên tay trận pháp vô song, thi triển lên còn hết sức thuận tay, không cảm kinh diễm lên.

Nhưng càng nhiều người là không dám tin tưởng. Hung danh hiển hách Lam Bất Hối thế nhưng bị cái tu sĩ ấ đánh? Còn không hoàn thủ?

Lục Tranh cũng không tin, đảo không phải hẳn không tự tin, thật sự là trực giác.

Quả nhiên, Lam Bất Hối cho dù trái tim đau nhức, cảm quan liên quan thất thường, nhưng đối mặt trước mắt sắc bén sát chiêu, vẫn như cũ có phản kích chi lực.

Lam Bất Hối một cái dương tay áo, trong tay áo bắn ra một vật, thể chữ đậm nét tiêm tháp trạng, làm như một kiện Linh Khí, đón gió mà trường, cấp tốc xoay tròn.

“Đang!”

Một tiếng xa xưa gõ tiếng chuông tự tiêm tháp nội truyền ra, Lục Tranh đột nhiên thấy chính mình đầu đau nhức, nhưng trên tay Lư Hòa Kiếm vẫn như cũ dựa vào bản năng cắn răng chém ra.

“Phanh!”

Thật lớn trầm đục tạc nứt.

Lục Tranh có hay không chém trúng Lam Bất Hối, hẳn cũng không biết, hẳn chỉ biết là eo bụng tê rần, theo sát chính mình liền bị Lam Bất Hối một chân đá đi ra ngoài.

Phía sau lưng đụng phải tường thành, phát ra thật lớn trầm đục, tường thành tài chất đặc thù, còn có trận pháp thêm vào, tự nhiên không có nửa phần tổn thất, nhưng Lục Tranh cái này thịt | thể phàm thai đã có thể không giống nhau.

Lục Tranh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hầu trung trào ra ngọt tanh. Không cần xem, hẳn cũng biết chính mình phía sau lưng nhất định bầm tím một mảnh, trong cơ thể đau nhức, không nói được phé phủ cũng có tổn thương.

Lục Tranh tầm mắt mơ hồ, chỉ mơ hồ nhìn đến một mặt màu đỏ cấp tốc lược tới, lịch quang ở hồng ảnh trước chột lóe mà qua, mà theo sát, một cổ có thể ép phá người cốt cách con lóc cường thể đột kích.

Phía sau tường thành run rẩy, trước người con lóc phản phật.

“Đang!”

Đao kiếm tương giao, kích khởi hỏa hoa sát phá Lục Tranh gương mặt.

Hắn bằng vào bản năng đứng lúc ngăn trở sát chiêu, nhưng này sát chiêu sau lực thực sự quá mức lợi hại.

Lục Tranh bị thật lớn áp lực tập đến thân thể không ngừng sau này lùi bước. Nhưng hẳn phía sau đó là tường thành.

Tường thành tuy run, đều có trận pháp bảo vệ, căn bản không có khả năng dễ dàng tổn hại.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Tranh thành chắc chắn tường thành cùng Lam Bất Hối trường đao chi gian có nhân bánh xích quy, sớm hay muộn đến bị đập vụn!

Mà Lam Bất Hối quyết tâm muốn hung hăng tra tấn Lục Tranh một phen, rõ ràng có cơ hội nhất chiêu xử lý đối phương, nhưng nàng càng không, nàng càng muốn đem đối phương mèo vờn chuột, muốn một chút một chút nhìn đối phương cốt cách rách nát huyết nhục bay tứ tung, lại nhìn Lục Tranh quý xuống tới khóc lóc thảm thiết.

Bị trêu chọc, bị miệt thị.

Lục Tranh trong lòng xúc động phần nộ, hầu trung trào ra càng nhiều huyết tinh. Trên người trường đao, sau lưng tường thành, cộng đồng hợp thành một tòa khuất nhục lao tù.

Liên tưởng đến Quỷ Khóc Lao Tù trung như gia súc giống nhau không hề tôn nghiêm cầm tù kiếp sống, Lục Tranh trong lòng đột nhiên trào ra một phen hóa.

“Phụt!”

Ngọn lửa bốc cháy lên, Lục Tranh cắn răng, nắm tay, đầu ngón tay chảy ra máu tươi.

Mũi gian quanh quần huyết tinh, làm Lục Tranh nhớ tới Nghịch Thương Phái thảm án, máu chảy đầy đất, mất đi hơi thở sư huynh tỷ đệ, hơi thở thoi thóp lại không buông tay hy vọng chương môn Đoạn Thu Phong.

Lục Tranh cầm mang bên trái trong tay chỉ thượng truyền thừa cổ giới.

Giờ khắc này, Lục Tranh cảm thấy chính mình đầu óc hết sức thanh minh, chính mình khát vọng hết sức mãnh liệt. Hắn muốn biến cường! Dùng thực lực đứng ở Linh Võ đại lục đỉnh núi! Lại không vì người khinh, lại không tro mắt nhìn chính mình nơi chằng người chết thảm trước mặt, hắn là Nghịch Thương Phái chương môn!

Trong lòng ý niệm cùng nhau, Lục Tranh trên người phát sinh kinh người biến hóa.

“Thiên a!”

Có người kinh hô, Vân Trung Quái cấp tốc lược tới thân ảnh kinh ngạc ngừng ở giữa không trung.

Chỉ thấy thiên hiện dị tượng, vân khai nguyệt minh, sương mù bốc hơi thành du long, long bàn cửu thiên, hơi thở tuyên cổ, ngựa đầu gào rống, tiếng hô chấn vỡ núi sông.

Thoáng chốc, long phun hai châu, oánh nhuận ánh sáng, trình nhất hồng nhất bạch hai sắc, hai châu không trung giao hội, chiến đấu kịch liệt đối oanh, không phân cao thấp, chọt hoàn toàn đi vào phía dưới Lục Tranh trong cơ thể.

“Là ngàn năm long phun châu!”

Rốt cuộc có người đem trong lòng kinh dị rống lớn ra tới.

Lục Tranh trên người cũng khôi biến hóa, hồng bạch lưỡng sắc quang mang đại thịnh, trong nháy mắt khí thế ngoại phóng, bẻ gãy nghiền nát, nháy mắt liền đem trước người Lam Bất Hối đánh lui, mà ở Lục Tranh phía sau, sừng sững ngàn năm không ngã chắc chắn tường thành, “Răng rắc” một tiếng, nát.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Song sư 1 tinh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tường thành trong nháy mắt phi hơi yên diệt, đứng thẳng ở Lục Tranh trước mặt Lam Bất Hối, chỉ cảm một trận biển rộng sóng gió thổi quét, thân mình một nhẹ, ngay sau đó liền người đeo đao bay ngược đi ra ngoài.

Mà giờ này khắc này, Lục Tranh toàn thân phát ra phệ người quang mang. Một cổ vô thượng uy áp, hỗn loạn tận trời long rống, đột nhiên bùng nổ mà ra.

Liền ở kia một khắc, đêm tối lượng nếu ban ngày, Lục Tranh quanh thân khí thế phản trường, trong nháy mắt đột phá cái chắn. Thế nhưng thẳng cấp! Hơn nữa là Linh Võ song thăng cấp, võ sư một tinh, linh sư một tinh.

“Gần là Linh Võ song tu đều đạt sư giả một tinh, cư nhiên liền có như vậy uy lực! Quả nhiên là ngàn năm long phun châu!”

“Linh Võ song thành, trời giáng dị tượng, người này bất phàm!”

“Từ xưa đến nay, ngàn năm long phun châu xuất hiện số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, thượng một lần long phun châu xuất hiện, 500 năm sau liền ra đời một vị Võ Đế! Chẳng lẽ.....”

Chung quanh nghị luận sôi nổi, Lam Bất Hối nghiêng răng nghiêng lợi, mà Lục Tranh đối ngoại giới hết thấy một mực không biết. Giờ phút này, hắn chính đắm chìm ở tu vi kích lớn lên nhẹ nhàng vui vẻ sáng khoái trung.

Lam Bất Hối phía sau lưng đánh vào trên thân cây, trường đao “Loảng xoảng” một tiếng trụ trên mặt đất.

Lam Bất Hối hàm răng cắn xuất huyết, biểu tình một cái chớp mắt dữ tợn, dẫn theo đao, lại lần nữa đối với chưa từng hoàn hồn Lục Tranh phóng đi.

“Nhãi ranh nguoi dám!”

Vân Trung Quái rống to, thân ảnh tùy thanh động, duỗi ra tay liền bắt được Lam Bất Hối chấp đao cánh tay.

Đồng thời, mặt khác một cánh tay duỗi tới, bóp ở Lam Bất Hối trọng lại vùng lên mặt khác một cái cánh tay.

Lam Bất Hối bị người một tả một hữu đặt tại giữa không trung, nghe răng trợn mắt, đôi tay không thể động đậy, lại hãy còn không buông tay, hai chân run lên, liền muốn trực tiếp động cước.

“Nếu ngươi không nghĩ muốn chân của ngươi, vậy ngươi cứ việc động.”

Táo bạo cuồng ngạo thanh âm ở Lam Bất Hối sau lưng vang lên.

Mà lúc này, Lục Tranh rút cuộc trợn mắt, vừa mở mắt đó là chấn động.

“Sư phụ, quảng tiền bối, cổ tiền bối, các ngươi đây là?”

Một tả một hữu khổng lồ chế được Lam Bất Hối, không phải người khác, đúng là Lục Tranh sư phụ Vân Trung Quái cùng với Đoạn Thu Phong đồng tu chi nhất Cổ Tâm Đồng, mà đứng ở Lam Bất Hối phía sau về mặt ghét bỏ phát ra cảnh cáo đó là Quảng Thiên Thước.

Nghe được Lục Tranh nói, Lam Bất Hối giãn mặt chuyển thành khuôn mặt tươi cười, ý cười âm tà, quỷ quyết thật sự.

Tiếp theo, liền thấy Lam Bất Hối thả lỏng thân thể, sâu kín xoay người, cùng Cổ Tâm Đồng mặt đối mặt, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng mà hô: “Nha, sư phụ, đã lâu không thấy, đồ nhi ta thật là tưởng niệm đâu.”

Lục Tranh biểu tình kinh ngạc, không thể tưởng được Lam Bất Hối cùng Cổ Tâm Đồng cư nhiên cũng có thể là thầy trò.

“Hừ!”

Quảng Thiên Thước hừ lạnh, vẻ mặt ăn tường biểu tình.

Cổ Tâm Đồng nhưng thật ra bình tĩnh rất nhiều, nhàn nhạt nhìn Lam Bất Hối liếc mắt một cái, chợt buông ra nàng cánh tay.

Lục Tranh nhìn sư phụ Vân Trung Quái liếc mắt một cái, người sau biểu tình bất động, một bộ này cùng ta gì quan hệ đều không có bộ dáng, chợt cũng buông lỏng tay.

Lam Bất Hối bình yên rớt xuống, nhưng thật ra không có tiếp tục làm khó dễ, chỉ là âm trầm đối với Lục Tranh cười cười, nói câu: “Ha ha, này thật là lũ lụt vọt Long Vương miếu, ta nhưng không nghĩ tới, giết ta yêu nhất đệ đệ người, nguyên lai là ta nhất thân ái sư phụ nhận thức người.”

Lục Tranh bị Lam Bất Hối nói được sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu được dùng cái gì biểu tình cái gì ngôn ngữ qua lại ứng.

Cũng may Cổ Tâm Đồng thời khắc mấu chốt vẫn là rất cấp lực, nhú mày tiến lên, chặn Lam Bất Hối nhìn phía Lục Tranh càng ngày càng không hữu hảo mà tầm mắt, chỉ dịu dàng nói:

“Lam U chết, thật là Lục Tranh sai, nhưng ta tin tưởng, này nhất định là vô tâm chi thất. Nếu là ngươi nhất định phải vì ngươi đệ đệ báo thù, ta hy vọng là điểm đến mới thôi, không cần cho nhau bị thương tánh mạng.”

Lam Bất Hối bĩu môi, chợt không có gì ngữ điệu phật phùng mở miệng, đối Cổ Tâm Đồng nói: “Ngươi là sư phụ ta, nói cái gì, ta tự nhiên nghe.”

Tiếp theo, Lam Bất Hối chuyển hướng Lục Tranh, hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo các hạ nào tòa sơn đầu.”

Lục Tranh tưởng, đại khái Lam Bất Hối là muốn biết hần cùng Cổ Tâm Đồng có cái gì xác thực quan hệ.

Vì thế, Lục Tranh nghĩ nghĩ, ôm quyền nói: “Lục Tranh bất tài, từng chịu Đoạn Thu Phong chương môn cứu mạng ân huệ,

Sau cơ duyên xảo hợp tiến vào Nghịch Thương Phái, đáng tiếc vẫn chưa tập đến phái trung tinh túy. Môn phái tao diệt, chương môn lâm chung phó thác, Lục Tranh sợ hãi, thẹn liệt Nghịch Thương Phái chương môn chi vị.”

Lục Tranh lời này, không đơn thuần chỉ là nói cho Lam Bất Hối nghe, càng là nói cho ở đây mặt khác tu giả nghe.

Nghịch Thương Phái còn không có thật sự diệt sạch, hần Lục Tranh đó là Nghịch Thương Phái chương môn. Lục Tranh muốn hướng người trong thiên hạ truyền đạt như vậy hai điều tin tức.

Chung quanh xem diễn tu giả, quả nhiên một đám thập phần ngạc nhiên, tiếng hút khí, nghị luận thanh không ngừng.

Lam Bất Hối thì tại tường, Đoạn Thu Phong ta là hiểu được, còn không phải là sự phụ duy nhị đồng tu chi nhất sao? Lúc trước ta cam chịu Nghịch Thương Phái diệt môn án phát sinh, đối Đoạn Thu Phong thấy chết mà không cứu, này hai điểm nghĩ đến đã trọn đủ chộc giận sự phụ, hiện giờ này Lục Tranh nếu cùng Đoạn Thu Phong cùng Nghịch Thương Phái, có này thâm hậu sâu xa, lại là làm trở sự phụ mặt, ta tự nhiên không hảo sau đó là giết hẳn. Sự phụ nhưng chỉ có một, nếu xé rách mặt, vậy quá nhảm chán.

Trong đầu chuyển qua ngàn đầu vạn tự, cuối cùng, Lam Bất Hối hãy còn gật đầu, gần như lẩm bẩm: “Ta đây tạm thời lưu người một mạng đi.”

Dứt lời, Lam Bất Hối thật sự từ bỏ đánh chết Lục Tranh, đối Cổ Tâm Đồng vung tay lên, cũng không quay đầu lại mà rút lui.

Lam Bất Hối như thể tiêu sái, gọi được Lục Tranh hoài nghi nàng là có khác rắc tâm, nói không chừng đang ở nội tâm suy xét như thế nào đem chính mình thiên đạo vạn quả. Bởi vì Lam Bất Hối người này, thật sự nhìn không ra tới là thật sự tôn sư trọng đạo.

Lúc này, cùng Lục Tranh có tương đồng nhận tri Quảng Thiên Thước, ở một bên hùng hùng hổ hổ, thập phần khó chịu.

“Người này đồ đệ căn bản tính tình không chừng, cả ngày trong đầu tưởng, không phải giết người chính là phanh thây, cứ thế mãi, sớm hay muộn sinh ra tai họa! Ta sớm khuyên người giết chết nàng!”

Từ nhìn thấy Lam Bất Hối kia một khắc bắt đầu, Cổ Tâm Đồng này liền không giãn ra khai quá, lúc này nghe xong Quảng Thiên Thước nói, nhủ mảy mảy sâu, nhẹ trách mắng:

“Quảng đại ca, không nói đến mạng người không phải nói sát liền sát. Bất Hối chung quy là ta đồ đệ, cho dù nàng lại sai, cũng không thể quy tội bản tính, tóm lại là ta không có dạy dỗ hảo.”

Nói, Cổ Tâm Đồng sâu kín thở dài, vẻ mặt có chút đau thương. Thấy thế, Quảng Thiên Thước trong lòng cho dù có lại đại bất mãn, lúc này cũng không dám nói cái gì nữa.

Lục Tranh gãi gãi đầu, ám đạo Trương Vân Thành quả thật là cái kẻ thù tụ tập địa giới, lớn lớn bé bé thù mới hận cũ cơ hồ tề tựu, nhưng quý dị chính là, mỗi một hồi kinh tâm động phách trong phòng đều lấy hoà bình phương thức vô tật mà chết, Đường Dự như thế, Yên Thập Tam như thế, Lam Bất Hối cũng như thế.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh liền không khỏi nhớ tới lớn nhất kẻ thù, Dương Đình.

Gắt gao nắm tay, vừa mới mới thẳng cấp Linh Võ song sư một tính tu vi, bởi vì Lục Tranh kích động mà phấn khởi, chân khí lốc xoáy ở Lục Tranh đỉnh đầu hội tụ.

Khoảng cách Lục Tranh gần nhất Vân Trung Quái, thấy Lục Tranh kích động thành như vậy, tức khắc một cái tát vỗ vào Lục Tranh trên đầu, ra tiếng giáo huấn.

“Không kiêu không táo, coi là mới vừa. Tu vi phương tiên, liền liền như thế xao động, người là muốn chạy hỏa nhập ma sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: hoài bích có tội

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Vân Trung Quái này một nắng, tức khắc hấp dẫn Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng ánh mắt.

Quảng Thiên Thước ánh mắt đặc biệt cổ quái, trầm mặc hồi lâu lúc sau, lời nói bất quá nào nói:

“Nguyên lai người chính là tiểu tử này sau lưng kia không biết nhìn hàng vô năng sự phụ? Tiểu tử này một thân trời sinh linh thể tốt nhất tư chất, lại chính là Linh Võ song tu, hai tương bình thường, chân trong chân ngoài, chính là bị bản thiu.”

Xét thấy Quảng Thiên Thước hai câu nói đến quá dài, thả một câu càng so một câu tới nội dung kính bạo. Tự nhận là không mừng cùng người giao tiếp Vân Trung Quái, tức khắc lạnh một trương cúc hoa mặt, trở về Quảng Thiên Thước năm chữ: “Nghe người ở đánh rầm.”

Kỳ thật, Vân Trung Quái này năm chữ bao hàm ý tứ bác đại tinh thâm, có nói Quảng Thiên Thước vô tri tiểu nhi không hiểu trang hiểu, có nói Quảng Thiên Thước bắt chó đi cắn xen vào việc người khác, cũng có nói Quảng Thiên Thước người ai a lẫn một bên mắt mè đi. Ý tứ rất nhiều, mà trung tâm tư tưởng cũng liền một cái, đại gia ta không công phu phản ứng người, xem người liền không vừa mắt.

Quảng Thiên Thước chấn kinh rồi, hẳn chưa bao giờ hiểu được, trên đời này còn có như vậy một cái..... So chi Đoạn Thu Phong càng thêm thảo người ghét gia hỏa.

Lập tức, Quảng Thiên Thước nắc to: “Người tìm chết!”

Rống bãi, cái này tính tình táo bạo Trùng Thiên Pháo liền muốn xông lên đi cấp Vân Trung Quái một đao.

Lục Tranh vội vàng đứng ra pha trò, Cố Tâm Đồng cũng tạm thời vứt lại nhà mình đồ đệ là cái biến thái buồn khổ tâm tư, chạy nhanh đi lên ngăn cản.

“Quảng tiền bối, sư phụ ta sẽ không nói, nhưng hẳn tuyệt đối không có ác ý, đối ta cũng là, làm cái gì quyết định đều là vì ta hảo. Ta cũng biết người là xuất phát từ thiện tâm, nhưng này tu luyện một đạo, các có cơ duyên, biến hóa muôn vàn, bác đại tinh thâm, cũng không phải trời sinh linh thể liền nhất định phải chuyển tu linh, Linh Vô song tu, chưa chắc không phải đắc đạo duyên pháp, cho nên, ta như thế nào tu luyện, sư phụ như thế nào dạy dỗ, quảng tiền bối thật sự không cần tích cực.”

Lục Tranh vừa ra khỏi miệng, Cố Tâm Đồng liền biết muốn hư. Nàng không nghĩ tới, Lục Tranh sư phụ sẽ không nói, dạy ra đồ đệ làm theo cũng sẽ không nói.

Quảng Thiên Thước quả nhiên tức giận càng sâu, hẳn vốn là là một chút liền tặc táo bạo dễ giận hình, lúc này chỉ cảm chính mình hảo tâm bị người trở thành lòng dạ thủ tù ý đập hư.

“Hào oa! Các người thầy trò hai cái làm tốt lắm! Điều chế ta xen vào việc người khác đúng không?! Ta Quảng Thiên Thước cũng không phải cái loại này một hai phải lấy nhiệt mật dán người lãnh mông người, nếu không phải xem ở Đoạn Thu Phong kia đoán mệnh lão tiểu tử phân thượng, ai quản người Thành Long vẫn là thành trùng! Lão tử mặc kệ!”

Dứt lời, khí ngạo Quảng Thiên Thước, cũng không rảnh lo vén tay áo giáo huấn Lục Tranh thầy trò, ngược lại xoay người liền đi, nháy mắt công phu liền biến mất không thấy.

Cố Tâm Đồng xin lỗi mà đối Lục Tranh hai người mỉm cười, đối Quảng Thiên Thước kia quật tính tình nàng cũng không có cách nào, nhưng cùng Lục Tranh hai thầy trò đái ở bên nhau, nàng lại cảm thấy có chút xấu hổ, tổng cảm thấy này thầy trò hai cái kỳ thật cũng không phải cái gì thuần thiện hạng người. Nhưng vừa thấy đến Lục Tranh trên tay màu đen nhẫn, lại không khỏi niệm cập cùng Đoạn Thu Phong đồng tu tình nghĩa.

Trong khoảng thời gian ngắn, Cố Tâm Đồng thở dài liền tục.

Lục Tranh tưởng, vị này cố tiền bối đại khái là thực tâm mật.

Không bao lâu, thực tâm mật Cố Tâm Đồng liền dời đi đề tài, nói lên lần này nàng cùng Quảng Thiên Thước tìm Dương Đình kết quả.

“Dương Đình này tặc quá mức giao hoạt. Đãi ta cùng Quảng đại ca đuổi tới Cực Đình Môn thời điểm, sớm đã người đi nhà trống, môn trung mạng nhện trải rộng, cũng không biết hoang phế nhiều ít thời gian. Sau lại ta cùng Quảng đại ca tìm được chút dấu vết để lại, chỉ tiếc, nửa đường gặp được Ngân Khô Lão Ma, trời xui đất khiến, liền làm kia Dương Đình chạy mất.”

Không cần phải nói, lúc trước vì Dương Đình mở rộng ra cửa sau Trương Vân Thanh, cũng định là bình yên vô sự.

Nguyên lai, Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng từ biệt Lục Tranh lúc sau liền mã bắt đình đề chạy tới Cực Đình Môn địa chỉ cũ, đáng tiếc phác cái không, thật vất vả tìm được một chút manh mối, lại bị lão đối thủ Ngân Khô Lão Ma cuốn lấy. Hai người cùng Ngân Khô Lão Ma đại chiến tam ngày đêm mới vừa rồi thoát thân, nhưng Dương Đình cùng với Trương Vân Thanh sớm chạy trốn không ảnh.

Lục Tranh nói thầm: “Trách không được quảng tiền bối tính tình càng sâu dĩ vãng.” Nguyên lai là trong lòng ghen chấy, không có phát tiết khẩu.

Cố Tâm Đồng nghe được Lục Tranh nói thầm, trong lòng càng là xấu hổ, lúc đó nghe được nơi xa truyền đến tiếng đánh nhau, liền lấy cớ lo lắng Quảng Thiên Thước. Chợt bay đi.

Lục Tranh hai thầy trò lưu tại tại chỗ hai mặt nhìn nhau, hai người ánh mắt đều có chút đại ra cùng vô tội, tựa hồ không thể lý giải như thế nào chính mình liền thành không được ưa thích.

Phía chân trời chậm rãi hiện ra mặt trời, một mặt ráng màu rói tung, lại là bất tri bất giác đã đến bình minh.

Lục Tranh cảm quyền, cảm thấy cả người đều là sử không xong tình lực, nghĩ đến Lam Bất Hối đã đã bút ra trở ra, hẳn liền cũng không có tiếp tục ngốc ngốc tại tại chỗ đạo lý. Có kia thời gian rồi, hẳn còn không bằng lập tức tìm một chỗ yên lặng nơi, hảo hảo củng cố vừa mới tinh tiến tu vi.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh xoay người liền đi, nghiêm nhiên đã quên thế giới này có cái từ kêu “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”, hẳn muốn tìm yên lặng nơi, thực mau liền sẽ không lại có.

Cơ hồ là ngày mới lượng, cả tòa Trương Vân Thành tại thính mắt tinh tu giả liền được đến một tin tức.

“Nghịch Thương Phái chương môn Lục Tranh, trời sinh linh thể, tư chất phi phạm, Linh Võ song tu, thăng cấp song sư một tỉnh, trời giáng dị tượng, ngàn năm long phun châu.”

Tin tức kính bạo, nội dung vững chắc. Khoảnh khắc đưa tới đông đảo đạo tu ma tu chú ý ghen ghét.

Kia không phải mặt khác cái quý gì, kia chính là ngàn năm dị tượng, nghe đồn mỗi khi xuất hiện ít nhất cũng muốn ra một vị để giai truyền thuyết ngàn năm long phun châu a!

Lục Tranh nơi nào người cũng, Nghịch Thương Phái cái gì bối cảnh, không ra canh ba chung, liền bị thần thông quảng đại Mạch lạc cực lớn đạo tu đám ma tu đào cái để hướng lên trời.

Theo sát, Lục Tranh người mang tinh thần võ kỹ, lúc trước chỉ dựa vào cứu tinh tu sĩ tu vi liền năng lực tòa Khung Võ Môn đệ tử Triệu Ứng tin tức cũng là lan truyền nhanh chóng.

Bởi vì này, Triệu Ứng hung hăng phát hỏa một phen, một hồi Khung Võ Môn, liền bị này sư phụ ở đông đảo cười vang trong tiếng xách theo lỗ tai ném tới hình phạt đường.

Lục Tranh cũng không biết được này đó, hấn chỉ cảm thấy chính mình cuối cùng một ngày một đêm cùng cố hảo tu vi, đem chi ổn định ở võ sư một tỉnh cùng linh sư một tỉnh, một bước ra khách điểm, liền bị đông đảo lang giống nhau đã tham lam lại ngoan độc tâm mắt hung hăng theo dõi.

Trên đường phố, trọng khách sạn, từ lâu nội, hoặc sáng hoặc ám, vô luận đạo tu vẫn là ma tu, mỗi người đều đem hấn xem thành mâm một đạo đồ ăn, hận không thể ăn sống nuốt tươi.

Có ma tu tương đối trắng ra, cũng tương đối khoa trương, vừa thấy đến hấn mặt, nước miếng chảy xuống dưới.

Lục Tranh lão đảo lui về phía sau, run rẩy giơ tay sờ mặt, hấn nhưng không muốn tin tưởng chính mình đã soái tới rồi người gặp người thích ma tu tao lão nhân cũng ái nông nổi.

Thực mau, chảy nước miếng tao lão nhân mở miệng, hét lớn:

“Tiểu tử! Thức thời, liền đem tinh thần võ kỹ giao ra đây! Nếu không ta Ngàn Khô Lão Ma nhất định phải đào ngươi tâm can, đem ngươi nướng tới ăn lạc! Tin tưởng có thể đưa tới ngàn năm long phun châu dị tượng người, ăn lên, hương vị nhất định không tồi, ha ha, ha ha ha!”

Ngàn Khô Lão Ma cười đến điên cuồng, Lục Tranh sùng sốt, không nghĩ tới trước mắt cái này điên điên khùng khùng, thế nhưng là Cổ Tâm Đồng không lâu trước đây mới nhắc tới quá vương bản lão đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngàn Khô Lão Ma

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh cẩn thận đánh giá trước mắt Ngàn Khô Lão Ma. Vị này nghe nói là Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng lão đối thủ, bên ngoài cực kỳ, tóc cùng râu đều là một nửa bạch một nửa hắc, phi đầu tán phát, râu ria xồm xàm, một thân to rộng tím bào, thoạt nhìn chẳng ra cái gì cả.

Lúc này, Ngàn Khô Lão Ma đang dùng hấn cặp kia thập phần âm trầm thị huyết đôi mắt mòng nhìn chăm chăm Lục Tranh không bỏ, sống cùng tiếp theo giây liền phải nhào lên tới đem Lục Tranh ăn sống nuốt tươi giống nhau.

“Tiểu tử! Thức thời mà liền ngoan ngoan nghe gia gia nói! Nếu không, gia gia định kêu ngươi biết, hoa nhi vì cái gì như vậy hồng!”

Lục Tranh ót thượng nhảy ra một cái gân xanh, Lưu Hòa Kiếm nơi tay chỉ gian xoay quanh, cười lạnh nói: “Cũng không biết nơi nào nhảy ra tới một cái lão bụi đời, thế nhưng cũng dám tự xưng ông nội của ta?”

“Trẻ con! Miệng lưỡi khả năng! Tìm chết!”

Ngàn Khô Lão Ma liền mắng tam câu, tựa rớt cuộc chịu đựng không được, chân vừa giẫm mặt đất, thân thể trình giương cung hình cung, nháy mắt mà phát, chớp mắt xuất hiện ở Lục Tranh đỉnh đầu.

“Bá! Bá! Bá!”

Sắc bén trào phong ở Lục Tranh đỉnh đầu vang lên. Ngàn Khô Lão Ma một đôi tay chưởng uốn lượn, mười ngón chọt biến trường, móng tay ngăm đen thả bên nhọn, là tả phá không gian liền muốn cắt vào Lục Tranh yết hầu.

Lục Tranh không tránh không tránh, giờ tay gian, trường kiếm hóa thành ngọn lửa, phụt nổ rộ.

Thoáng chốc, sáng lạn ngọn lửa vây quanh lợi trào kinh phong.

Bị lợi trào xé nát ngọn lửa mảnh nhỏ, bị ngọn lửa cắn nuốt lợi trào tàn ảnh, hai tương giao dẹt, hoảng hoa người mắt.

Ở trào ảnh cùng ngọn lửa chiếu rọi hạ, Lục Tranh cùng Ngàn Khô Lão Ma đồng thời động tác, quyền chưởng giao binh, chân cẳng tương giao.

“Phanh!”

Một tiếng vang lớn, Ngàn Khô Lão Ma dẫn đầu thiếu kiên nhẫn, vút bỏ cùng Lục Tranh tiếp tục chỉ bằng thể thuật quyết đấu, ngược lại bùng nổ tu vi, mãnh phóng khí thế.

Tức khắc, Ngàn Khô Lão Ma một thân bốn sao Võ Hoàng tu vi lại không áp chế, uy áp phủ một thả ra, liền ép tới ở đây không ít tu giả hai đầu gối quỳ xuống đất.

Lục Tranh cường căng một hơi, giảo phá trên dưới môi, mới vừa rồi cổ nện không quá mất mặt.

Đối này, Ngàn Khô Lão Ma cười lạnh, hét lớn một tiếng liền đối với chạ đất tranh phóng đi.

Lục Tranh như cũ chút nào không lùi, chỉ hai chân hơi hơi hạ viên, một tay phía sau lưng, một tay chỉ thiên, nhị chỉ cũng làm bút, dòng khí bắt đầu khởi động, ba quỳ vùn quýt, tái hiện trống rỗng hạ trận kỳ có thể.

Có người hô to: “Chẳng lẽ là này Lục Tranh vẫn là cái trận pháp cao thủ?”

Kinh hô chưa ngừng, nhưng thấy Lục Tranh cả người nếu khoác quang hà, một tay làm phù nước chảy mây trôi, cảnh đẹp ý vui, một đồng dạng điểm gian, đạo đạo hoàng phù bay ra, nếu đây trời phiêu tuyết.

Hoàng phù rơi xuống đất, hóa người giấy liệt trận, âm phong phản phật, người giấy nhảy lên, ầm ầm ầm nếu thiêu thân Lao Đầu vào lửa, chấn đại khai đại hợp mãnh công lại đây Ngàn Khô Lão Ma trước người.

Ngàn Khô Lão Ma chỉ cảm người giấy bên người thời khắc đó, âm lãnh tử khí đập vào mặt, nếu hoàng tuyền hạ ba ngàn thước hàn băng giống nhau độ ảm nháy mắt đông lại hấn cốt tủy, này động tác không khỏi cứng đờ.

Cũng chính là ở lão ma thân thể cứng đờ kia 0 điểm linh một giây thời gian, Lục Tranh đột nhiên nhảy lên, tay cầm Lưu Hỏa Kiếm, hét lớn một tiếng “Diêm đốt bát phương”.

Thoáng chốc, kiếm như kinh hồng, tự giữa không trung đánh rớt, kiếm quang chọt lóe, hóa mấy chục đạo ngọn lửa, phụt nổ rộ Ngàn Khô Lão Ma quanh thân.

Ngọn lửa tới người, mấy chục hóa mấy trăm, tạo thành từng đạo ngọn lửa tường vây, chặt chẽ đem người vây khóa trong đó.

Lão ma trong cơ thể đóng băng mới vừa giải, nghênh diện liền bị liệt hỏa đốt cháy, phủ ra hàn băng địa ngục, liền lâm liệt hỏa đốt thiên. Ngàn Khô Lão Ma không nhịn xuống, kêu thảm thiết ra tiếng.

Mọi người đều là tu giả, thị lực hiểu rõ, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, lão ma quanh thân làn da không tiếng động mà nứt, như là bị một lạnh một nóng kích thích quá mức, làn da chịu đựng không được phá da, da phá thịt bong, máu tươi chậm rãi chảy ra.

Lão ma tự xuất đạo tới nay, chưa bao giờ như thế chặt vật thể thâm, lập tức tru lên không ngừng, phản hận bức xấu hổ trung, lại là đã quên ở trước tiên giết Lục Tranh phản kích.

Tương phản, Lục Tranh bắt chuẩn thời cơ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tay thăm mấy trăm ngọn lửa bên trong một thốc, ngọn lửa tắt hóa thành Lưu Hỏa Kiếm chân thân. Mà Lục Tranh, tay trái vút ra một đạo lá bùa, lá bùa rơi xuống đất khoáng khác, giấy phá đảng ra, muốn vùn lục đảng đột ngột từ mặt đất mọc lên, đảng sinh gai ngược, trái rộng nọc độc, gào thét đột nhiên thu nạp,

Đem Ngàn Khô Lão Ma một ngụm nuốt vào.

Cơ hồ cùng thời gian, Lục Tranh tay phải vung lên, kiếm dẫn sấm sét, “Dùng” một tiếng vang lớn, lôi tùy kiếm chỉ, bỏ ra bụi mây khổng lồ, ở giữa Ngàn Khô Lão Ma thiên linh.

“A!”

Ngàn Khô Lão Ma kêu thảm thiết, nửa người bốc khói, giấy lát toàn thân thiêu đốt lên.

Một bên tu giả đều bị kinh hãi, bất luận cái gì một người đều không tin, như thế có thể vì sẽ là cái nhỏ nhỏ một tinh võ sư có thể làm được!

Chẳng sợ vị này một tinh võ sư đồng thời vẫn là cái một tinh linh sư. Cho dù song sư một tinh, lại có thể ngăn ngừa mấy chiêu bị thương nặng một vị bốn sao Võ Hoàng, sao có thể!

Ngàn Khô Lão Ma giận dữ, chưa bao giờ chịu quá khuất nhục kêu hấn chưa từng có đánh mất lý trí. Lập tức hét lớn một tiếng, lần thứ hai vọt qua đi.

Ngàn Khô Lão Ma khí thế cực cường, thân thể bắn ra gian, uy lực bề gãy nghiền nát, chớp mắt liền đem Lục Tranh một quyền đâm đi ra ngoài.

“Phốc!”

Lục Tranh thân thể bay ngược hơn mười mét không ngừng, một ngụm máu tươi nhịn không được phun ra mà ra.

Thực lực kém khá xa, chính diện đối thượng, Lục Tranh vốn không phải Ngàn Khô Lão Ma đối thủ. Hấn lúc trước sở cậy vào, bất quá là tự thân không hề sợ hãi cùng Thiên Sư phù có thể, cùng với Ngàn Khô Lão Ma miệt thị khinh địch cùng không hề phòng bị.

Lúc này, Ngàn Khô Lão Ma bị kích thích đến ngao, một lòng chỉ nghĩ đem Lục Tranh xé rách thành mảnh nhỏ, căn bản không cho hấn thở dốc thời gian.

Vân Trung Quái đứng ở phương xa, vẫn chưa tiến lên. Chỉ nói bằng hấn bản lĩnh, tổng có thể ở máu chốt một khắc cứu giúp đồ nhi một mạng. Đến nỗi trước đó, đồ đệ đứt tay đứt chân đó là tự thân bản lĩnh vấn đề, phạm là lưu trữ một cái mệnh ở, liền là đến nơi.

Căn cứ ý nghĩ như vậy, Vân Trung Quái cơ hồ chưa bao giờ trộn lẫn hợp quá Lục Tranh bất luận cái gì một hồi sinh tử đấu.

Lục Tranh tâm kiên thể nhận, cũng chưa bao giờ chủ động cầu cứu quá.

Liền vào lúc này, tu vi hơn xa với Lục Tranh Ngàn Khô Lão Ma ngao đủ rồi mèo vờn chuột trò chơi, ở thứ mười ba thứ đem người xa xa đâm phi sau, thái độ khác thường, chủ động bay đi lên, thân thể hóa sương mù, trong khoảnh khắc đem Lục Tranh sở hữu đường lui phong tỏa.

Ngàn Khô Lão Ma thân ảnh chợt biến mất, duy dư lại đầy trời sương đen, phát ra tanh tưởi, rậm rạp đem Lục Tranh bao vây trong đó.

Lục Tranh dần dần cảm thấy hô hấp khó khăn, mà Ngàn Khô Lão Ma thân ảnh lại là nửa điểm bất lộ, đã biết cùng không biết nguy hiểm từng bước nhắm chặt, bốn sao Võ Hoàng vô thượng uy áp thời thời khắc khắc đầu đá toàn thân. Lục Tranh toàn thân xương cốt ầm ầm làm đau, tựa hồ bị áp bách đến ngao, đem dục võ ra giống nhau. Liên tục gặp bị thương nặng phệ phù, lúc này cũng ầm ầm có dòi non lấp biển tạo phản chi thế.

Một trương ảm nấp phù lạng lẽ chảy xuống lòng bàn tay, lúc cần thiết khắc, Lục Tranh cũng không lỗ mẫn, cùng Ngàn Khô Lão Ma chi gian chênh lệch tựa như hồng cầu, hấn tuy không dễ dàng từ bỏ, lại cũng không tính toán dễ dàng chịu chết.

“Ha ha, đi tìm chết đi!”

Nồng đậm trong sương đen, chợt truyền đến Ngàn Khô Lão Ma một tiếng âm lãnh quát khê.

Chợt, liền có sương đen hóa muôn vạn mảnh thú, lao nhanh sóng triều mà đến!

“Rống!”

Rít gào mặt tiền cửa hiệu, Lục Tranh da mặt căng thẳng, cả người đều không tự chủ được bị thổi một cái lão đảo.

Sinh tử chi chiến, chạm vào là nổ ngay.

Chương 30: thiên chi kiêu nữ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Lục Tranh đã là làm hai tay chuẩn bị, hoặc là lấy mệnh tương bác, hoặc là lặng yên bỏ chạy.

Ẩn nắp phù nơi tay, Lục Tranh càng là nhiều một phân tự tin. Cùng lắm thì liền chạy. Đây đó là Lục Tranh giờ phút này ý tưởng. Nhưng đến tột cùng khi nào chạy, Lục Tranh cũng không có minh xác ý tưởng.

“Rống!”

Đảo mắt, sương mù thú lao nhanh rít gào càng gần.

Lục Tranh đem Lưu Hỏa Kiếm hoành cử trước ngực, nắm ẩn nắp phù tay trái nắm tay phía sau lưng, một chân triệt thoái phía sau, lại không phải lạc chạy tư thế, mà là một loại phát lực đi phía trước động tác.

“Rống!”

“Chịu chết đi!”

“Phanh!”

Sương mù thú gào rống, Ngàn Khô Lão Ma gầm rú, vũ khí sắc bén va chạm vang lớn, cơ hồ ở cùng thời gian tạc nứt mọi người màng tai.

Lục Tranh cánh tay tê rần, dữ tợn thú đầu ở hấn trong mắt kịch liệt phóng đại.

Lục Tranh đã có thể cảm nhận được bốn máu mồm to trung tanh tươi huyết tinh hơi thở, lại không nghĩ ở mảnh thú trương ở miệng khổng lồ kia một sát, đột nhiên có một đoạn nhuận ngọc giống nhau cổ tay trắng nõn mọc lan tràn ra tới, nhỏ dài ngón tay ngọc chỉ là nhẹ nhàng một chút, liền đem nhảy lên đến hấn trên vai cự thú bỗng nhiên điểm đi ra ngoài.

“Phốc.”

Cự thú bị điểm phi, không tiếng động rơi xuống đất, chỉ một giây liền phụt một tiếng hóa thành khói nhẹ, biến mất không thấy.

Lục Tranh quay đầu, lọt vào trong tầm mắt đó là một trương không hề tì vết tinh xảo khuôn mặt, thanh lãnh nổi bật, phảng phất họa trung tới, lại là Độc Cô Kiến Thường!

“A, Độc Cô đại tiểu thư.”

Ngàn Khô Lão Ma từ nồng đậm trong sương đen hiện ảnh, chậm rãi thu sương mù hóa ra hình người, sâu kín nhìn Độc Cô Kiến Thường liếc mắt một cái, biểu tình tràn ngập ác ý trào phúng, xuất khẩu cũng là âm dương quái khí.

“Không thể tưởng được Vạn Ma Quật đại tiểu thư, cũng quân khởi kẻ hèn tại hạ việc nhỏ tới. Chẳng lẽ là coi trọng cái này miệng lưỡi sắc bén tiểu bạch kiểm?”

Ngàn Khô Lão Ma thở khò có ba hàng, sau lưng vô gia vô phái, đối thượng Độc Cô Kiến Thường trừ bỏ bản năng sợ hãi ở ngoài, đó là có điểm biệt nữ khó chịu, tổng cảm thấy đối phương năng lực ta gì, cho nên vừa ra khỏi miệng đó là khiêu khích.

Mà hấn khiêu khích đồng thời, thân hình lùi lại, đã là làm hao tùy thời bỏ chạy chuẩn bị.

Gắt gao đứng ở Độc Cô Kiến Thường sau lưng vì năng bụng dù Độc Cô Ly Tĩnh, mặt lạnh tới sầm, hai mắt che kín sát ý, ngón tay vừa động, liền muốn tiến lên, lại bị Độc Cô Kiến Thường giờ tay ngăn trở, nàng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Người này, ngươi không động đây đến.”

Dứt lời, Độc Cô Kiến Thường ồng tay áo vung lên, lại là cũng không thêm nhìn tới, liền vút ra một đạo lưu quang. Lưu quang chọt lóe, cơ hồ là lập tức liền hoàn toàn đi vào trốn tránh không kịp Ngàn Khô Lão Ma lồng ngực bên trong.

“Ngô!”

Ngàn Khô Lão Ma kêu lên một tiếng, khoe miệng chảy ra máu đen, chọt oán hận nhìn Độc Cô Kiến Thường liếc mắt một cái, chân vừa giẫm, dẫm một con ba cái đầu quái điều, chạt vật bay đi.

“A.” Độc Cô Ly Tình cười lạnh, gương mặt mặt vô biểu tình nhìn quét một vòng còn lưu tại tại chỗ xem náo nhiệt tu giả.

Thoáng chốc, vô luận là đạo tu ma tu, cất bước liền chạy, có chạy trốn chậm, dứt khoát tay chân cùng sử dụng bỏ cút ngay.

Lục Tranh phía sau khách điểm, bên cạnh từ lâu tiểu điểm, cũng ở cùng thời gian bang bang đóng cửa quan cửa sổ.

Chung quanh lập tức an tĩnh đến có thể.

Độc Cô Kiến Thường chậm rãi quay đầu lại, liếc Lục Tranh liếc mắt một cái.

Nàng kia liếc mắt một cái bỗng không có gì đặc biệt cảm xúc, nhưng Lục Tranh không biết vì sao, chính là có chút chột dạ, bước chân không tự chủ được có chút lui về phía sau. Nhưng không nghĩ tới, vô cùng đơn giản một cái lui về phía sau động tác, nhảy mắt lồi kéo tới rồi hấn quanh thân trong ngoài miệng vết thương.

“Tê!”

Ngũ tạng phế phủ dồi non lấp biển đồng thời com sáng, Lục Tranh hút một ngụm khí lạnh, mồ hôi lạnh đều đầu ra tới.

Độc Cô Kiến Thường rừ mắt, cũng không biết là không phải Lục Tranh ảo giác, hấn tổng cảm thấy kia một khắc Độc Cô Kiến Thường khoe miệng mang theo một tia không dễ phát hiện mỉm cười, nhưng nếu nhìn kỹ, lại phát hiện cái gì đều không có.

Độc Cô gia đôi tỷ đệ này, có lẽ đều là diện than, nếu không mặt lạnh, là mặt vô biểu tình.

Nếu là đối làm trước kia, Lục Tranh nhất định phải cho rằng người như vậy là ở trang bức, không duyên cớ không tháo hi. Nhưng hiện tại, hấn lại cảm thấy, Độc Cô Kiến Thường nhất cử nhất động hỗn nhiên thiên thành, làm cái gì đều hết sức tự nhiên, thả hấp dẫn người.

Độc Cô Kiến Thường ngược mắt,

Vẫn chưa nhìn phía Lục Tranh, chỉ từ từ nói: “Có đôi khi một mặt cây mạnh đầu ngoan, lại không có mạnh mẽ thực lực làm chống đỡ, đó là ngu xuẩn.”

Lục Tranh ngo ngẩn, trong nháy mắt não động mở rộng ra, tổng cảm thấy Độc Cô Kiến Thường lời ngầm là: “Đánh không lại liền chạy, không mặt mặt, mấu chốt chính là người không có việc gì, chứ không duyên cớ mất đi tính mạng.”

Độc Cô Ly Tình cũng không hiểu được Lục Tranh hầy còn não bỏ chút cái gì, chỉ là vừa thấy đối phương kia hai mắt hoảng hốt biểu tình nhộn nhạo bộ dáng, liền hiểu được đối phương suy nghĩ, nhất định không rời đi nhà mình tỷ tỷ.

Lập tức, Độc Cô Ly Tình đi phía trước vừa đứng, hừ lạnh nói: “Ta xem ngươi là ở tìm chết! Chịu chết đi!”

Nói, Độc Cô Ly Tình liền muốn gióng cái pháo đốt lao ra đi, nào tưởng Độc Cô Kiến Thường cứu người cứu rất cuộc, căn bản không nghĩ đệ đệ động thủ.

Độc Cô Kiến Thường vượt trước một bước, đứng ở đệ đệ cùng Lục Tranh trung gian, rút cuộc lại một lần nhìn thẳng vào Lục Tranh liếc mắt một cái.

Lục Tranh Độc Cô Kiến Thường tầm mắt hạ, dần dần hoàn hồn, chợt gương mặt biến hồng, run rẩy tay ôm quyền, nói: “Đa tạ đại tiểu thư lại lần nữa ra tay cứu giúp! Ân cứu mạng, Lục Tranh không có gì báo đáp. Nếu đại tiểu thư ngày nào đó có bất luận cái gì yêu cầu, Lục Tranh vượt lửa quá sông muôn lần chết không chối từ.”

Lục Tranh nói được chân thành, chỉ là không biết vì sao, mặt càng ngày càng hồng, tới cuối cùng, lỗ tai căn đều hồng thấu.

Chưa bao giờ như thế mặt mặt Lục Tranh, tuy là như thế, lại như cũ luyện tiếc dời đi tầm mắt. Chỉ cảm thấy Độc Cô Kiến Thường một đôi thanh lãnh nếu bằng sương đôi mắt, hết sức trong sáng đẹp.

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi cong cong môi, lại một lần cảm thấy Lục Tranh thú vị. Từ khi lần đầu tiên ở Nghịch Thương Phái dưới chân núi thấy lấy căn gây gỗ đương bảo kiếm Lục Tranh, nàng liền mơ hồ cảm thấy, người này tựa hồ cùng giống nhau người hết sức bất đồng.

Băng tuyết nhân nhi đột nhiên cười, xuân về trên mặt đất, bách hoa nở rộ, kêu Lục Tranh thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Ta nhớ kỹ.”

Độc Cô Kiến Thường thấy Lục Tranh kia gốc dạng, mỉm cười gia tăng, nhân nhạ nói một câu, liền xoay người rời khỏi.

Lục Tranh lại lần nữa lâm vào chính mình thế giới, đối với Độc Cô Ly Tình trước khi đi kia tràn ngập sát ý liếc mắt một cái không hề sở giác, thẳng đến bị không thể nhìn được nữa Vân Trung Quái một cái tát chụp ở phía sau não muốn thượng, Lục Tranh mới vừa rồi phun ra một mồm to máu bầm, thanh tĩnh lại đây.

Vân Trung Quái nhả một trương cúc hoa mặt, ngữ khí rất là hận sát không thành thép, mắng to nói: “Không biết trời cao đất dày hồn tiểu tử! Linh Hoàng cũng là người có thể dễ dàng tiểu tử? Chênh lệch như hồng cầu, cầu mà không được, ứ đọng ở ngực, tiểu tâm tẩu hỏa nhập ma người!”

“Linh Hoàng?” Lục Tranh kinh hãi.

Hắn vẫn luôn biết được Độc Cô Kiến Thường rất lợi hại, nhưng hắn không nghĩ tới, đối phương thế nhưng sẽ là Linh Hoàng! Như thế có thể vì, lại là so chi thành danh đã lâu lão quái vật cũng chút nào không kém.

“Trách không được đông đảo tu giả, vô luận là ai, thấy đại tiểu thư đều là một bộ can đảm dục nức xoay người liền chạy bộ đáng.”

“Người đảo gọi đến thân thiết.” Vân Trung Quái khóe miệng trừu trừu.

Hắn nói nhiều như vậy, không phải vì đã kích Lục Tranh, chỉ là không nghĩ hắn một mặt mù quáng cố chấp không bỏ, miễn cho ngày nào đó đã chịu thương tổn.

Lục Tranh làm sao không hiểu được sự phụ một mảnh hảo tâm, thật có chút sợ là hắn có thể không chế được sao?

Vì thế, Lục Tranh cười cười nói: “Sự phụ yên tâm, phỏng chừng đồ nhi cả đời cũng liền gặp được như vậy một cái vừa ý người. Tự nhiên sẽ thận trọng, thả thực lực không đủ phía trước, tuyệt không sẽ lỗ mẫm. Nếu không, đại tiểu thư chưa từng phiền chán ta, ta liền trước phiền chán ta chính mình.”

Nếu là đơn luận thực lực không thể làm được môn đẳng hộ đối, Lục Tranh tưởng, hắn liền cũng không tư cách đi thích vị nào thiên chi kiêu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thanh Đế cổ mộ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Vân Trung Quái có chút trợn mắt há hốc mồm, hắn tổng cảm thấy chính mình dọn khỏi cục đá tạp chính mình chân.

Nếu nói lúc trước Lục Tranh đối Độc Cô Kiến Thường như vậy một tia hảo cảm, thượng ở vào mộng lung nảy sinh giai đoạn, như vậy hiện tại, kinh hắn một chút phá, liền có điểm một phát không thể vẫn hồi xu thế.

Nhìn xem Lục Tranh đầy mặt kiên định liền trị thương đều không màng, liều mạng tu luyện, làm sư phụ, Vân Trung Quái không biết là nên khóc hay nên cười.

Thời gian nhoáng lên qua đi năm ngày, Lục Tranh tại đây năm ngày, tu vi lại tiến thêm một bước, lại là phá tan trạm kiểm soát, tới võ sư nhị tinh giai dừng, từ nay về sau bất quá mười lăm phút, lại thuận lợi tới linh sư nhị tinh.

Lục Tranh suy đoán, tu vi tiến mạnh cùng mấy ngày trước sinh tử chiến thoát không được can hệ.

Người tông có thể ở sống chết trước mắt, đột phá cực hạn.

Lục Tranh gần nhất đại làm nổi bật, chú ý hắn tu giả tự nhiên cũng nhiều, thực mau liền có người phát hiện tiểu tử này ngăn ngừa mấy ngày liền từ song sư một tinh thăng cấp vì song sư nhị tinh, lập tức về người này bắt phạm truyền thuyết càng nhiều.

Càng có người truyền, Lục Tranh nãi đại số phận giả, đến ngàn năm long phun châu dị tượng thêm vào, thêm chi thân mình công thể thuần túy vì trời sinh linh thể, cố thực khả năng đại bổ.

Lục Tranh mới đầu nghe thế nghe đồn thời điểm, còn tưởng rằng là cái nào nhằm chán người đang chọc cười nói bậy. Cũng thật đương càng ngày càng nhiều ma tu chảy nước miếng nhào lên tới liên cần, Lục Tranh mới hiểu được, chính mình vẫn là quá ngây thơ rồi. Ở cái này chân khí giang hồ, tu giả vì biến cường, không có gì là không có khả năng.

Đối mặt càng ngày càng nhiều như hổ rình mồi tu giả chẳng phân biệt ban ngày đêm tối vây truy chặn đường, Lục Tranh bắt đầu hoài nghi chính mình rốt cuộc có hay không mệnh tồn tại đi ra Tương Vân Thành.

Thực mau, một việc phát sinh cứu lại Lục Tranh với nước lửa.

“Thiên a! Phía nam truyền đến tin tức, trời xanh lại hàng dị tượng, với đầy trời màn lụa trung hiện ra một tòa khí thế cổ mộ. Có năng giả thăm chi, phát hiện kia cổ mộ lại là Thanh Đế táng thân chỗ!”

“Vị kia trong truyền thuyết so sớm tu thành đế giai Thanh Đế? Không phải nói vị này Thanh Đế lúc trước tẩu hỏa nhập ma nổ tan xác mà chết, chính là bị chết tra đều không còn a. Như thế nào còn có táng thân chỗ.”

“Quản kia cổ mộ có vô táng Thanh Đế chi thân, ta xem trong đó chôn cùng bảo bối tất là không ít!”

“Ha! Trong truyền thuyết đế giai cường giả, hắc bảo bối, nhất định không phải vật phàm! Không nói được công pháp võ kỹ Linh Khí đan hoàn, mọi thứ không thiếu! Ta chỉ cần được đến trong đó băng sơn một góc, không nói được liền có thể thoát thai hoá cốt!”

Theo lời đồn đãi càng truyền càng thật, phở lớn nhỏ bên trong mắt mang cuồng nhiệt tu giả càng ngày càng nhiều. Tương đối, tiếp tục đem tham lam ánh mắt nhắm ngay Lục Tranh, tắc càng ngày càng ít.

“Thanh Đế cổ mộ?” Lục Tranh ni non, hắc nhớ tới, ở Đường Dự tiệc mừng thọ thượng, tựa hồ có nghe người ta đàm luận quá phía nam kỳ dị trạng huống tàn phát.

Lúc ấy nghe người ta nói được tà hồ, hắc còn tưởng rằng phía nam khí tràng có dị, nên là cái tà uế hung địa.

Lại không có nghĩ đến, phía nam sở dĩ dị tượng liên tiếp, lại là bởi vì chôn đế giai cường giả thi cốt, cho nên có dị.

Chỉ là nghe Thanh Đế như vậy một cái cách chết, phỏng chừng sau khi chết oán khí rất nặng, liên quan ảnh hưởng chôn cốt chỗ trở thành Hung Địa, cũng không phải không có khả năng.

Vân Trung Quái thấy Lục Tranh đối Thanh Đế có chút tò mò, liền nhặt chút chính mình biết đến nói cho hắc.

“Vị này Thanh Đế, ta cũng là vừa khéo nghe qua một vài. Nghe nói Thanh Đế là cái thảo căn xuất thân, cha mẹ toàn vì phạm nhân, hắc thân mình tư chất cũng không được tốt lắm, lại thắng ở cơ duyên không tồi, thả khắc khổ dụng công, cho nên có thể ở ba ngàn tuổi là lúc bước trên đế giai, cũng coi như là đại đạo văn thành.”

Thanh Đế danh Thanh Huyền, cho dù tu vi cuối cùng trần đến đế giai, nhưng ở thuộc về hắc trong truyền thuyết lại không có nhiều ít truyền kỳ khen địa phương, đại đa số người cho rằng, Thanh Huyền sở dĩ có thể trở thành đế giai, bất quá là bởi vì hắc sống được đủ lâu thả tâm tính đủ cứng cỏi.

Muốn nói vị này Thanh Đế duy nhất lệnh người nói chuyện say sưa, đó là hắc thời trẻ không biết đầu thiếu cọng dây thần kinh nào, ba ngàn năm tới Linh Võ song tu cũng không gián đoạn. Cho nên, cái này Thanh Huyền nãi Linh Võ song đế.

“Thế nhưng cũng là cái Linh Võ song tu.”

Nháy mắt, Lục Tranh liền đối với vị này Thanh Đế nhiều một tia hảo cảm.

Vân Trung Quái liếc hắc một cái, loát vuốt xuống ba thượng hoa râu chòm râu, từ từ gạt đầu nói:

“Tuy rằng bất quá là một cái đế giai cường giả mà thôi, nhưng trùng hợp ở hắc cùng ngươi tu luyện chiêu số gần,

Lần này đi phía nam đi một tao, không nói được ngươi có thể được chút kỳ ngộ.”

Lục Tranh nghe Vân Trung Quái ý tứ, thiếu chút nữa không cười cái ngã ngửa.

Cái gì kêu bất quá đế giai mà thôi? Kia chính là đế giai! Đứng thẳng ở tu giả đỉnh cao nhất tồn tại! Như thế nào nghe sư phụ lão nhân gia ý tứ, đó chính là viên không cần tiền rau cải trắng a.

Lục Tranh trực giác Vân Trung Quái đầu óc hư rớt, vẫn chưa nghiêm túc phản ứng hắc. Chỉ là phía nam kia tòa hư hư thực thực Thanh Đế chôn cốt chỗ cổ mộ, hắc vẫn là muốn đi nhìn một cái, không nói được liền có cái gì kỳ ngộ.

Lục Tranh ôm không đi bạch không đi ý tưởng, cùng Vân Trung Quái hai người đi theo hưng phấn dị thường tu giả đại bộ đội, mệnh mệnh từ Trương Vân Thành xuất phát.

Bởi vì Đường Dự đại thọ duyên cớ, lần này hội tụ ở Trương Vân Thành đạo tu ma tu số lượng không ít, thả tổng thể tới xem chất lượng không tồi. Bởi vậy một đường đi tới, người khác chỉ thấy nhiều như vậy cường giả cùng đi ra ngoài, còn thế nhưng đạo tu ma tu hỗn tạp, đồn gác điểm từ ngành không hảo trêu chọc.

Nhờ phúc, Lục Tranh đám người một đường an an ổn ổn, không gì ngoài ý muốn liền đi tới nghe đồn nhất liệt phía nam.

Không cần hướng người hỏi thăm, chỉ nhìn một cách đơn thuần dòng người dừng hướng phương vị, liền có thể phán đoán trong lời đồn Thanh Đế cổ mộ rốt cuộc ở vào phương nào.

Hiểu biết đại khái phương hướng, Lục Tranh cùng Vân Trung Quái không dấu vết cùng nguyên lai Trương Vân Thành đội ngũ tách ra, một mình hành động, mà gọi người kinh hi chính là, mặt lạnh sát tinh Độc Cô Ly Tinh nữa nói có việc rời đi, mà Độc Cô Kiến Thường bởi vì không có việc gì để làm đơn giản đi theo Lục Tranh hai thầy trò một khối hành động.

“Không biết Vạn Ma Quật sẽ không phái ra cao thủ tiến đến?” Độc Cô Kiến Thường ngoài ý muốn đồng hành, Lục Tranh có chút hưng phấn, thường xuyên không lời nói tìm lời nói.

Độc Cô Kiến Thường thoát nhìn tỉnh tỉnh thanh lãnh, đậm Mạc, lại ngoài ý muốn đối Lục Tranh có chút đặc biệt, ít nhất biết gì nói hết, chỉ nói: “Thanh Đế cũng không phải cỡ nào quan trọng nhân vật, nghĩ đến liên tính thật là hần mộ trùng xuất hiện, phụ thân cũng sẽ không phái người tiến đến.”

Lục Tranh nghe hiểu. Giống Thanh Đế như vậy có thể xưng là trong lịch sử nhất bình thường một cái để giai cường giả, kỳ thật chân chính đại môn đại phái là sẽ không cỡ nào coi trọng, huống chi rốt cuộc có phái hay không Thanh Đế cổ mộ vẫn là hai nói, cho nên như là Vạn Ma Quật như vậy ma đạo đứng đầu, căn bản sẽ không tiến đến.

Tới rồi địa phương, Lục Tranh liền phát hiện, ôn nghị như vậy pháp không ở số ít, mà đạo hai phương chân chính đứng đầu đại phái, bốn ba ngàn dặm mà đến cơ hồ không có, chỉ trừ bỏ Vạn Ma Quật đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường.

Trừ lần đó ra, một ít hơi lớn một chút môn phái, tỷ như Khung Vô Môn, Âm Quỷ Môn, tất chỉ phái ba năm cái đại biểu lên sân khấu, quyền đương đi ngang qua sân khấu vớt cái cơ duyên. Vạn nhất thật sự mèo mù vớ phải chuột chết, nhặt được hiểu rõ không được bảo bối, kia đó là vận khí, nếu như không vui mừng một hồi, kia cũng không có gì, tiện lợi là cho tiểu bối thí luyện, xoát cái tiểu bản đồ gì đó, như vậy nhàn tâm, một ít thế gia đại phái vẫn phải có.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: cấu kết với nhau làm việc xấu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thanh Đế Thanh Huyền, tư chất thường thường, gia thế bình thường, không môn không phái, chết thời điểm là tẩu hòa nhập ma nổ tan xác mà chết, nghe đồn bị chết tra tra đều không dư thừa.

Như vậy một vị khác loại để giai truyền thuyết, liên tính hần mộ trùng thật sự bãi ở trước mắt, một ít truyền thừa thâm hậu thế gia đại phái, vẫn như cũ churong mắt mắt.

Ở Linh Võ đại lục, phạm là có mấy ngàn cuối năm cơ thể gia phái môn, cái nào trong lịch sử không ra ba năm cái để giai?

Cho nên, này đột nhiên hiện hình Thanh Đế cổ mộ, thật đúng là không Lục Tranh trong tưởng tượng như vậy chạm tay là bóng.

Theo dòng người đi phía trước, Lục Tranh ba người thẳng đi đến một tòa liên miên tam Mạch chỗ sâu nhất, mới vừa tới một chỗ sương mù che lấp thế ngoại nơi.

Nói là thế ngoại nơi, là bởi vì nơi này rời xa thành trấn không có bóng người, thác nước nghiêng, khe tuyền cang có linh hoa linh thảo khắp nơi, linh thú chạy vội cùng mình, thoát nhìn thập phần tường hòa an nhàn.

Nhưng như vậy một chỗ thế ngoại nơi, chung quy bị càng ngày càng nhiều hội tụ tại đây đạo tu ma tu xâm nhiễm

Cho dù đứng đầu thế lực phái môn không tới, nhưng mặt khác một ít hơi thứ một chút môn phái ôn bình vận khí ý tưởng, vẫn như cũ phái mấy cái đại biểu tiến đến. Mặt khác giữa dòng môn phái, tiểu môn tiểu phái, tự do tán tu nhóm, càng là như ong vỡ tổ vội vàng tới rồi.

Càng nhiều tu giả nguyên ý tin tưởng, đây là Thanh Đế chôn cất mộ trùng, mà mộ trùng trung bảo bối khắp nơi, liền đang chờ bọn họ khom lưng nhặt nhặt. Không nói được, lần này liền có thể một bước lên trời!

Lục Tranh ba người đứng ở đám người cuối cùng, nhìn trước mắt hoa hoè loè loẹt môn phái hoặc kết bè kết đội hoặc ranh giới rõ ràng, Lục Tranh đối chân khí giang hồ thế lực phân chia chỉ biết rất ít, Vân Trung Quái tựa hồ bởi vì Quỷ Khóc Lao Từ lao ngục sinh hoạt cũng có chút cùng ngoại giới tách rời, mà Độc Cô Kiến Thường liên tính biết cũng không nghĩ mở miệng. Thừa lúc một đám môn phái mang theo đánh giá ánh mắt sôi nổi tiến đến dò hỏi,

Lục Tranh thật đúng là không biết nên làm gì phản ứng.

“Người chính là Nghịch Thương Phái chương môn, Lục Tranh?”

“Người phía sau hai người là ai?”

“Ta lúc trước gặp người cùng Trương Vân Thành những cái đó tu giả đồng hành, làm sao sau lại tách ra?”

“Lục Tranh, ta thấy thế nào Trương Vân Thành người tựa hồ thập phần sợ hãi người, người rút cuộc cái gì địa vị?”

Bị Vân Trung Quái cùng Độc Cô Kiến Thường đẩy đến đứng trước Lục Tranh, tự nhiên mà vậy nghênh đón rất nhiều dò hỏi.

Lục Tranh khoe miệng có điểm run rẩy, trong lòng đem này đó bắt nạt kẻ yếu tu giả mắng cái thấu.

Tưởng cũng biết, Trương Vân Thành tu giả chỉ dám để lộ chính mình thân phận, mà hẳn phía sau Vân Trung Quái cùng Độc Cô Kiến Thường, một cái so một cái không dễ chọc, cho nên này đó thông minh quán tu giả mừng rỡ giả ngây giả dại một cái hỏi đã hết ba cái là không biết.

Mà này đó tiến đến dò hỏi tin tức xa lạ tu giả, đơn giản là nghe nói chính mình trên người có tinh thần võ kỹ, lại thấy chính mình tu vi yếu kém, cho nên mới như vậy không có sợ hãi.

Thật đúng là đương hấn là mềm quả hồng không thành?

“A.” Lục Tranh cười nhạo một tiếng, nhìn quét một vòng trước mặt tự lại tu giả, có tu giả ánh mắt ngầm có ý sợ hãi, có tu giả mục mang kinh diễm, nhưng này đó ánh mắt đều không phải đưa cho hẳn Lục Tranh. Cơ hồ sở hữu tu giả, đều đem hẳn cái này song sự nhị tính làm lơ.

Rút cuộc, chân khí giang hồ rất lớn, trời sinh linh thể cũng không phải lông phượng sừng lân, Linh Võ song tu cũng không phải cái gì hiếm lạ sự, tiểu môn tiểu phái chương môn càng là khắp nơi đều có.

Lục Tranh sờ sờ trong tay Lưu Hỏa Kiếm vô đao, hơi hơi mỉm cười, nói:

“Chư vị cùng với ở chỗ này tò mò ta ba người lai lịch, không bằng lợi dụng thời gian rảnh nghĩ nhiều tương, cổ mộ một khai, quần hùng phân tranh, đến lúc đó, chỉ biết bất quá nói chuyện phiếm chư vị có vô bảo mệnh khả năng.”

“Người!”

“Tim chết!”

“Tiểu tử! Đừng tưởng rằng người có tinh thần võ kỹ có ngàn năm long phun châu dị tượng, liền vô pháp vô thiên! Người cái tiểu môn tiểu phái phá chương môn, vẫn là cái bị giết môn phái, có thể nhảy rất cao? Ta chờ cùng người đáp lời, bất quá là để mất người, người cũng không nên không biết điều!”

Lục Tranh lời nói rơi xuống, lập tức đưa tới cùng vây công, khẩu tru bút phạt, nước miếng vẩy ra, hảo không náo nhiệt.

Độc Cô Kiến Thường nhíu mày, chỉ huy vung lên ống tay áo, khiến cho vây quanh Lục Tranh mấy chục tu giả đồng thời hộc máu mũi lại.

Mọi người kinh hãi, phương xa một ít hơi lớn một chút thể lực môn phái sớm đã nhận ra Độc Cô Kiến Thường thân phận,

Chỉ là lúc trước thấy Độc Cô Kiến Thường có ý điệu thấp, bọn họ liền mừng rỡ thuận thế diễn trò, nhưng lúc này thấy Độc Cô Kiến Thường ra tay, liền lại không hảo làm bộ không phát hiện. Phàm là ma tu thể lực cùng với một ít trung gian thể lực, tức khắc sôi nổi tiến lên, kính cẩn thăm hỏi.

“Nguyên là Độc Cô đại tiểu thư đích thân tới, lão phu mất vụng về, lại là hiện tại mới nhìn đến, thật là tội lỗi, tội lỗi.”

“Đại tiểu thư ngày an. Sớm biết đại tiểu thư muốn tới, tiểu nhân nhất định quét đường xin đợi, sao dám trước đại tiểu thư một bước đã đến.”

“Thấy đại tiểu thư chưa từng mang một tùy hầu, kẻ hèn bất tài, giết người hầu hạ, đều là tình thông, mong rằng đại tiểu thư không bỏ.”

Vốn đang nhiệt huyết sung não muốn tiến lên vây công tiểu môn tiểu phái, tức khắc mỗi người im như ve sầu mùa đông, ngày thường hô mưa gọi gió đậm chân một cái là có thể hủy thiên diệt địa lão ma đại năng nhóm một đám ở thanh lãnh mỹ nhân trước mặt ngoan ngoan tựa chim cút, nịnh nọt đến cực điểm, lại xem nữ tử tay cầm một thanh tổ nhĩ cây dù.

Mọi người trong lòng lộp bộp nhảy dựng, nơi nào còn không hiểu được Độc Cô Kiến Thường thân phận, tưởng tượng đến chính mình cư nhiên ở Vạn Ma Quạt đại tiểu thư trước mặt làm càn táo xả, sôi nổi mặt không còn chút máu, có thậm chí nhịn không được dập đầu cầu xin tha thứ.

Độc Cô Kiến Thường biểu tình bất biến, chưa từng xem người khác nửa mắt, chỉ hơi nghiêng đầu, đem trong tay cây dù đưa cho Lục Tranh.

Lục Tranh sừng sốt, chột vui vẻ, đôi tay tiếp nhận, thật cẩn thận mà vì Độc Cô Kiến Thường chống ở đỉnh đầu.

Ở đây lão ma hai mặt nhìn nhau, chột cúi đầu, trong lòng đều là sáng tỏ, nguyên lai cái này nghe nói nổi bật chính kính tiểu môn tiểu phái lại bại chưởng môn, lại là đại tiểu thư che chở. Xem ra bọn họ về sau đãi người này, vẫn là muốn khách khí vài phần.

Vì thế, này những từ trước đến nay mắt cao hơn đỉnh tự cao tự đại lão ma nhóm, không ít đều hướng về Lục Tranh hơi hơi mỉm cười gật gật đầu, thái độ thập phần hữu hảo.

Lục Tranh hồi lấy cười, biết được này những lão ma đại năng nhóm đều là xem ở Độc Cô Kiến Thường mặt mũi thượng, hấn cũng không cảm thấy mất mặt. Hấn tổng sẽ không vẫn luôn đãi ở người khác cánh chim dưới.

Lúc này, Lục Tranh cảm thấy một đạo oán hận ghen ghét ánh mắt như bóng với hình, theo ánh mắt nhìn lại, thế nhưng trông thấy một người quen cũ, hấn đã từng hảo bằng hữu, Trương Văn Thanh.

Tầm mắt khẽ dời, ở Mạc danh ghen ghét Trương Văn Thanh bên cạnh, kia nhân nhân đứng người, nhưng còn không phải là lúc trước giết Đoạn Thu Phong diệt Nghịch Thương Phái Cực Đỉnh Môn môn chủ Dương Đình, cùng với mấy ngày trước vừa mới đánh quá một hồi Ngàn Khô Lão Ma.

Lục Tranh ánh mắt tối sầm lại, không nghĩ tới, này ba người cư nhiên chập vọt tới rồi một khối, nhưng vừa lúc, tận diệt đó là.

Lục Tranh tâm rất đại, ngầm có ý sát ý ánh mắt cũng không từng che lấp.

Dương Đình ba người da mặt đồng thời run lên, không phải sợ, hoàn toàn là bị kích thích. Ở bọn họ xem ra, Lục Tranh thiên phú lại cao, hiện giờ tu vi lại chẳng ra gì, đơn nói Dương Đình cùng Ngàn Khô Lão Ma, bất luận cái gì một cái đều có thể một lòng tay đầu ấn chết hấn. Lúc này, hấn cư nhiên còn dám khiêu khích.

Trương Văn Thanh đương Lục Tranh là ý vào hấn phía sau Vạn Ma Quật đại tiểu thư, tức khắc nhìn hấn ánh mắt càng thêm ghen ghét cùng khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: dị thú đột kích

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh cũng không đem như nhảy nhót vai hề giống nhau Trương Văn Thanh xem ở trong mắt, chỉ là cừu hận hấn vong ân phụ nghĩa, trái tim băng giá với hấn sau lưng thọc dao.

Trương Văn Thanh, đây là hấn đi vào dị thể cái thứ nhất bằng hữu, cũng là cái thứ nhất phản bội hấn người.

Hai người tầm mắt ở không trung đan chéo, một người tràn đầy ghen ghét, một người tràn đầy trào phúng.

Dương Đình liếc liếc mắt cái phương xa tầm mắt giống điều lang giống nhau Lục Tranh, đem người từ đầu đến chân đánh giá một phen, trong ánh mắt tồn một phân miệt thị.

Thấy thế, Ngàn Khô Lão Ma bĩu môi, âm dương quái khí mà mở miệng, nói: “Cẩn thận một chút, tiểu tử này tà hồ thật sự.”

“A.” Dương Đình cười lạnh, không để bụng. Hấn cũng nghe quá môn người giảng thuật Ngàn Khô Lão Ma cùng Lục Tranh đối chiến trải qua, chỉ là hấn cho rằng, Ngàn Khô Lão Ma sở dĩ sẽ trúng chiêu mấy lần còn mang theo thương, bất quá là hấn khinh thường đại ý thôi. Muốn nói kia gần song sự nhị tính tiểu tử có cái gì thật bản lĩnh, đánh chết Dương Đình, hấn cũng không tin.

Trương Văn Thanh ý tưởng cùng Dương Đình đồng dạng, chỉ nói: “Nghĩa phụ, lúc này kia Lục Tranh phía sau có Độc Cô Kiến Thường đi theo, người ta cũng không tốt động thủ. Không bằng chờ đến cổ mộ mở ra, đến lúc đó, mộ nửa đường lộ nhất định hỗn loạn, không nói được Lục Tranh bọn họ liền sẽ đơn độc hành động. Đến lúc đó làm thịt Lục Tranh, thần không biết quỷ không hay, liền tính Độc Cô Kiến Thường muốn trách tội, cũng không có gì lấy cớ.”

Dương Đình nhướng mày, gật đầu, trong lòng có tính kể.

Một bên Ngàn Khô Lão Ma quả thực không nở nhìn thẳng. Hắn không ngờ tới, Dương Đình “Phụ tử” cư nhiên như thế ngu xuẩn, thả tự mình cảm giác đủ tốt đẹp. Thả kia Trương Vân Thanh rốt cuộc không có gì tầm mắt, phân tích sự tình cũng là thô thiển thật sự.

Vạn Ma Quạt đại tiểu thư, kỳ danh huy là tùy tiện cái nào ai liền có tư cách thẳng hô? Thả vị kia đại tiểu thư muốn động thủ giết người, còn cần đồ bỏ lầy có không thành, thật là ngây thơ hồn nhiên, buồn cười được ngay.

Lục Tranh cũng không hiểu được Ngàn Khô Lão Ma ba người mặt cùng, tâm không hợp, thả lẫn nhau khinh thường.

Nhưng vào lúc này, trước sau giấu ở thật mạnh sương mù trung Thanh Đế cổ mộ, rốt cuộc mơ hồ lộ ra một chút mơ hồ hình dáng.

Chỉ là mơ hồ hình dáng, liền có một cỗ cường hãn uy áp phảng phất giống như thực chất, trình tầng tầng sóng thần sóng gió, một vòng một vòng mà nhện nhạo thổi quét.

Tu vi kém cỏi, đều bị ngược áp lực, hô hấp khó khăn, có hai chân nhũn ra giả, không thể hiểu được xoay người cất bước liền chạy, có hai mắt sáng lên lại khóc lại cười, rồi sau đó, đám người xông xáo.

“Như thế khí thế, định là Thanh Đế cổ mộ không có lầm!”

“Không thể tưởng được kẻ hèn sinh thời thật là có đoạt đại cơ duyên một ngày!”

“Này đó màn lụa giống nhau sương trắng, có phải hay không chậm rãi ở biến mất?”

Như người kinh nghi như vậy, quay chung quanh cổ mộ sương trắng chung quy một tầng tầng chậm rãi đẩy ra, cuối cùng lộ ra giấu ở chỗ sâu nhất nguy nga dãy núi.

Dãy núi cao lớn hiểm trở, không một linh thú, không một hoa cỏ, chính thể trụ lụi, bày biện ra một loại khác sáng rọi.

Mà ở dãy núi dưới, một đạo cao lớn cửa đá, lẳng lẳng tản ra phảng phất đến từ thượng cổ thần bí xa xưa hơi thở.

Theo hơi thở càng thêm nồng đậm, thực lực không cao tu giả, đặc biệt là Võ Tông hoặc Linh Tông dưới tu giả, một đám mặt không còn chút máu, sôi nổi té liệt ngã xuống trên mặt đất. Trương Vân Thanh tu vi bất quá võ sư tam tinh, giờ phút này cũng là phủ phục té liệt ngã xuống trên mặt đất.

Thanh Đế lại vô dụng, hần mộ trung lại là sắc bén, bá đạo.

Ngoài ý muốn, Lục Tranh giờ phút này cũng không khó chịu, biểu tình bất biến, khí không thô chân không run. Một ít người thấy thế, thậm chí hoài nghi cho tới nay hần là cố tình ẩn tàng rồi thực lực.

Trong khoảng thời gian ngắn, về Lục Tranh là cái tâm cơ nam hài ý tưởng, bắt đầu ở tiểu bộ phận tu giả quần thể trung lan tràn.

“Là Thanh Đế cổ mộ! Là Thanh Đế cổ mộ!”

“Ta bảo bối! Ta bảo bối!”

“Ha ha ha! Ta có đại cơ duyên, ha ha, đại cơ duyên!”

Đột nhiên, té liệt ngã xuống trên mặt đất mấy cái tuổi trẻ tu giả, bộc phát ra ầm ầm cười to, hưng phấn, tham lam, xúc động, có tay chân cùng sử dụng, phun huyết cũng ở ra sức đi phía trước chạy.

Chỉ là dần dần, Lục Tranh phát hiện tình huống có chút không thích hợp.

Này đó dị thường kích động tuổi trẻ tu giả, phần lớn thực lực nhỏ yếu, nhưng lại nói như thế nào một đám tai thánh mắt tinh vô cùng đơn giản phân rõ phương hướng là không thành vấn đề,

Nhưng kia cổ mộ rõ ràng liền ở chính phương bắc, những người này lại cười to kêu to như mãnh thú ra áp, bò đến so chạy còn nhanh, lại lằng lằng là không ai bỏ đối phương hướng.

Mất thấy càng ngày càng nhiều tu giả hướng bốn phương tám hướng hưng phấn bò đi, trong miệng mỗi người lầm bầm, Lục Tranh trong đầu hiện lên một ý niệm, đưa mắt nhìn quanh một vòng, quả nhiên phát hiện, cơ hồ mọi người đôi mắt nhìn phương hướng đều không giống nhau.

Nguyên lai, không biết khi nào, mọi người trong mắt cổ mộ, đã xảy ra biến hóa, rõ ràng nó liền ở nơi đó, nhưng cố tình mọi người đôi mắt chỗ đã thấy đều không giống nhau, tựa như mỗi người đọc thành một cái thế giới, ở kia một mình tạo thành thế giới, đều có một cái Thanh Đế cổ mộ.

Nhưng ai đều hiểu được, chân chính cổ mộ chỉ có một.

Có tâm tư thông thấu, quan sát nhạy bén, đã phát hiện vấn đề nơi, một đám bãi trận bói toán, mưu toan tìm ra chính xác phương vị.

Lục Tranh gất gao nắm trong tay dù binh, nếu có thể, hẳn càng muốn nắm chặt chính là dù chủ nhân tay, rất sợ chờ lát nữa còn có càng nghiêm trọng ảo giác sinh ra, nếu không bởi vì ngoài ý muốn cùng Độc Cô Kiến Thường lạc đường, kia thật đúng là nhân sinh một đại bi kịch.

Tốt không linh, hư linh. Lục Tranh mới vừa như vậy tưởng tượng, trước mặt cảnh sắc liền tái khởi biến hóa.

Nhưng thấy dãy núi oanh ngàm truy dập nát, lúc trước cao lớn cửa đá biến hóa thành một cái từ mặt đất kéo dài đến ngàm thâm thúy tiểu đạo.

Tiểu đạo cầu thang rậm rạp, vừa nhìn vọng không đến đề. Nhưng có một thanh âm loáng thoáng nói cho ở đây mọi người.

Chân chính mộ trùng địa cung, liền ở thông đạo kia một đầu.

Mà đương người nâng lên bước chân nghĩa vô phản cố muốn bước vào địa đạo là lúc, mọi người trước mặt đột nghe một tiếng “Răng rắc” rách nát thanh, theo sát, mấy trăm hơn một ngàn thông đạo tung hoành đan chéo, xuất hiện ở mọi người trước mặt.

Tựa hồ mỗi người chỗ đã thấy ảo giác một góc lạng lẽ cấu kết, ảo giác thẳng cấp.

Mà những cái đó lúc trước đã chịu uy thế áp chế thực lực yếu kém tu giả, lúc này đột nhiên cảm thấy cả người một nhẹ, khó chịu biến mất, trọng lại khôi phục, phảng phất lúc trước phát sinh sở hữu đều không tồn tại giống nhau.

Trương Văn Thanh từ mặt đất bò lên, có lẽ là cảm thấy lúc trước chính mình biểu hiện quá mất mặt, tương đối, Lục Tranh biểu hiện quá dẫn người, vì thế hẳn lấy bò dậy liền gấp không chờ nổi đi phía trước bước đi, tựa hồ tưởng lấy này chứng minh, chính mình không biết sợ, chính mình có quyết đoán.

“Trở về!”

“Rống!”

Dương Đình rống giận cùng Mạc danh rít gào cơ hồ cùng thời khắc đó nổ vang.

Trương Văn Thanh bị nghĩa phụ Dương Đình dẫn theo sau cổ áo, phi ở giữa không trung, mà hẳn môi phát run, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ở hai người phía dưới, một cái vô đủ vô mặt côn trượng con cạp kịch liệt lắc lư.

Vô mặt lại giương một trương răng nanh miệng khổng lồ, miệng khổng lồ trung hàm răng loang loáng, nước dãi rơi xuống đất, mặt đất “Phụt, phụt” thoáng chốc ẩn mòn ra một cái lại một cái đại động.

Con cạp ngửa mặt lên trời, tình cảm mãnh liệt rít gào.

Dương Đình động tác lại chậm cái nửa nhịp, Trương Văn Thanh giờ phút này đó là một đồng bạch cốt.

“Ngao ô!”

Dị vang tái khởi, mọi người nghe tiếng vừa thấy, tức khắc da đầu tê dại, không biết khi nào, không đếm được hình thù kỳ lạ dị thú một cái dẫm một cái, kín không kê hồ mà đem sở hữu tu giả vây quanh!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: kết minh phá trận

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Trước mặt đột nhiên xuất hiện hình thù kỳ lạ dị thú, không hề dấu hiệu, vô thanh vô tức, quý dị Mạc danh, liền Độc Cô Kiến Thường như vậy năm sao Linh Hoàng, trước đó cũng chưa nửa điểm cảm ứng. Nay đáng sợ trình độ, có thể thấy được đốm

“Rống!”

“Ngao ô!”

“Tê!”

Dù loại gầm rú gào thét từ hình thù kỳ quái dị thú trong miệng phát ra, thanh âm bén nhọn, khí thế bàng bạc, mà ở kia không hề che lấp khí thế trung, huyết tinh hơi thở nồng đậm, tựa trước mặt có thi sơn biển máu, người nghe đều bị tinh thần hoảng hốt, da đầu tê dại, tiện đà lưng lạnh cả người.

“Nghe đồn Thanh Đế có thể hào dị thú, chẳng lẽ là là thật sự?”

“Nếu, nếu thật là trong lời đồn quý quyết dị thú, người ta há có thể lưu đến mệnh ở?”

Có tu giả tay chân phát run, môi run run, lại lần nữa tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Phảng phất lúc này, mọi người mới nhớ tới, Thanh Đế lại như thế nào bình thường, hẳn cũng là cái đứng ở tu giả đỉnh cao nhất để giai, mà vị này để giai truyền thuyết, năm đó sở dĩ có thể lấy bình phạm tư chất cùng thảo căn gia thế ở tranh bá xưng hùng hỗn loạn cổ giang hồ sống thượng ba ngàn năm, đó là bởi vì trong tay hắn có được một bộ thần chưởng này kỳ Dị Thú Quyết.

Lục Tranh nắm thật chặt trong tay Lưu Hòa Kiếm, sắc mặt vững vàng, nhiên chống cây dù tay trái không chút sụt mẻ.

Vân Trung Quái cùng Độc Cô Kiến Thường đứng ở Lục Tranh phía sau, biểu tình bất biến, thậm chí mặt mày đạm nhiên, tựa hồ trước mắt phát sinh hết thảy cùng hai người bọn họ không hề quan hệ giống nhau.

“Rống!”

Tận trời gầm rú làm như tín hiệu, càng là kèn, hình thù kỳ lạ dị thú đồng thời một tỉnh, chợt ở người mặt đuôi rắn đầu thú dẫn dắt hạ, bỗng nhiên chạy như điên.

“Oanh!”

Thật lớn tiếng vang kinh sợ đương trường.

Một ít phản ứng hơi chậm, khoảnh khắc liền bị chạy như điên thổi quét thú triều nháy mắt nuốt hết, giã lát lưu lại một bộ tàn khuyết hải cốt.

Dị thú sóng triều bề gãy nghiền nát, ập vào trước mặt, lại cùng Lục Tranh gặp thoáng qua. Ở hắn phía sau, Vân Trung Quái cùng Độc Cô Kiến Thường không chút sụt mẻ. Lục Tranh trong lòng kinh nghi, không biết hắn ba người như thế nào phải dị thú coi trọng, đối phương đã không có theo thường lệ đem hắn ba người tách ra cắn nuốt, cũng không có nhe răng trợn mắt, người nọ mặt đuôi rắn đầu thú thậm chí cố ý vòng lại đây, cực kỳ bé nhỏ mà đối với ba người gật gật đầu.

“A!”

“Phanh!”

Kêu thảm thiết, va chạm, hỗn độn tiếng vang lại khăng khít đoạn.

Một mảnh hỗn loạn trung, Lục Tranh ba người lẫn nhau liếc nhau, trong mắt đều là nghi hoặc. Hiển nhiên, hắn ba người đều không rõ, vì sao những cái đó tàn bạo thị huyết hình thù kỳ lạ dị thú sẽ đối bọn họ nhìn với con mắt khác.

Hiện thực không phải do bọn họ lại dự kiến so, thực mau, có điểm thể lực phái môn thể gia sôi nổi liên hợp lại, một ít ngày thường giao hảo tiểu môn tiểu phái cũng sôi nổi vỗ tay kết minh, sinh từ trước mặt, đạo tu cùng ma tu chi gian Sở hà Hán giới tựa hồ cũng không có như vậy rõ ràng sáng tỏ, vì bảo mệnh, càng vì dị thú sóng triều phía cuối kia từng điều khả năng đó là chân thật chân chính địa cung thông đạo, sở hữu tu giả lựa chọn tạm thời hợp tác, nhất trí đối ngoại.

Còn không đợi Lục Tranh ba người làm ra lựa chọn, liền có một ít khoảng cách so gần đạo tu cùng ma tu, tung tăng chạy tới, hoặc ra về thanh cao, hoặc cúi đầu khom lưng, đơn giản một cái ý tứ, tìm kiếm hợp tác, hoặc là nói tìm kiếm che chở.

Lúc trước, dị thú sóng triều đối đãi Lục Tranh ba người đặc thù, không phải không có người nhìn đến, chỉ là này đó nhìn đến người sáng suốt mà lựa chọn giả ngu sung lãng.

Này phân sáng suốt chưa từng chọc đến Lục Tranh ba người không mau, Lục Tranh cũng cảm thấy chân chính tiến vào địa cung trước cùng người hợp tác không có gì chỗ hỏng, vì thế lấy Lục Tranh cầm đầu ba người cam chịu hơn mười cái xa lạ tu giả dựa sát.

“Liệt trận!”

“Hướng!”

“Giết kia chỉ đầu thú!”

Thực mau, kết mình thành đàn tu giả một lần nữa khôi phục lý trí, thương vị giả chỉ huy liệt trận, thực lực cường hãn xung phong chém giết, thực lực yếu kém kết bè kết đội thay phiên lên sân khấu. Không bao lâu, nình thành một sợi dây thừng đạo tu cùng ma tu, dùng ra hoa hoè loè loẹt võ kỹ linh pháp.

Trong khoảng thời gian ngắn, âm tà quỷ quyết ma đạo công kích, cùng chính trực hiền ngang đạo tu công pháp, lẫn nhau dung hợp, tạo thành càn vù mạnh mẽ diệt sát đại chiêu.

Dẫn đầu một vòng hình thù kỳ lạ dị thú, trừ bỏ kia chỉ hết sức khó chơi người mặt đuôi rắn đầu thú ngoại,

Cơ hồ hơn phân nửa từ thương.

“Rống!”

Dị thú tận trời rít gào trung, rớt cuộc thêm vài phần do dự rên rĩ.

Không biết vì sao, từ trước đến nay tâm lãnh tay hắc Lục Tranh, thể nhưng sinh ra một tia thương hại cảm xúc.

Thuận tay buông tha một đầu không cẩn thận đâm lại đây béo cái đuôi đoàn chân hôi hừng, đối phương ban thân mình thuận thể bay ngược giữa không trung thời điểm, thậm chí buồn cười mà triều hấn cảm kích mà chớp chớp đầu đen đôi mắt nhỏ.

Độc Cô Kiến Thường nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, không nói lời nào. Vân Trung Quái còn lại là nhãn một trương cúc hoa mặt, tiếp tục hấn cho đã mất hận sắt không thành thép.

“Hô.”

Một trận cuồng phong thổi qua, có người vũ đôi tay lưu tinh chùy, lãnh bảy mươi hai cái người theo đuổi, nhảy lấy đà phi hướng, trình toa hình hàng ngũ, hướng Tây Nam phương mãnh liệt hoành hướng.

“Ca.”

Thanh thúy tan vỡ thanh, mới đầu cũng không rõ ràng, càng ở phát ra tiếng trong nháy mắt liền bị hỗn loạn chém giết chiến trường nuốt hết. Nhưng thực mau, càng ngày càng nhiều thanh thúy tan vỡ thanh, hết đợt này đến đợt khác, không cần tiền mà mọc lên như nấm.

“Rống!”

Cùng với người mặt đuôi rắn đầu thú một tiếng không cam lòng cùng oán hận gào rống, lao nhanh va chạm hình thù kỳ lạ thú triều đột nhiên yên lặng, chợt bỗng nhiên biến mất.

Hết thấy tựa hồ mộng tỉnh, kia trong lúc vô tình phá tan mất trận kén đâm đại hán, thậm chí không có phản ứng lại đây rớt cuộc đã xảy ra cái gì.

Liền thấy trước mắt, rậm rạp hình thù kỳ lạ dị thú hóa biến mất thất, mà trên mặt đất, máu tươi cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt mọc rễ nảy mầm, chậm rãi trường ra một thốc lại một thốc xanh non chi nham. Chi nham thấy gió trường, không đến một nén nhang thời gian liền trường thành hình người che trời đại thụ. Đại thụ lui bước, xoay người, chấp tay, an tĩnh lập với hai bên, tựa hồ tồn tại một phần kính cần cùng kính sợ.

Đồng đảo may mắn còn tồn tại tu giả đứng thẳng trong đó, không lại cảm thấy nửa phần tức mụ, có chỉ là đánh nhau kịch liệt qua đi vô cùng nhàn nhàn cùng với chưa từng được đến thỏa mãn tay ngựa cùng hư không.

Tu luyện một đạo, sao có thể thiếu được tinh phong huyết vũ, dị thú sóng triều, ảo giác trọng sinh, bắt quá mưa bụi.

“Ta xem này chờ cổ lộng huyền hư cũng nên vậy là đủ rồi.” Một cái trung niên đạo tu, lau lau trên trán miệng máu tử, thử nha nói thầm.

Quả nhiên, liền tại hạ một giây, đồng đảo thụ nhân kính cần đứng thẳng cuối, một cái lại một cái chỉ hướng không đồng nhất địa cung thông đạo hội tụ khép lại, cuối cùng biến thành một cái.

Tại đây độc nhất vô nhị địa đạo trung, chỉ dung một người đập bộ hẹp hòi thêm đá chỉnh tề sắp hàng, từ thượng đi xuống, vô tận lan tràn, cuối cùng thêm đá biến mất trong bóng đêm, cho người ta lấy mở ra miệng không lộ thượng cổ mãnh thú cảm.

Lục Tranh một tay một ước lượng ba thước trường kiếm, giây lát rút kiếm ra khỏi vỏ. Đây tư thái lại là dù bận vẫn ung dung, tựa hồ sân vắng tàn bộ giống nhau.

Đúng lúc này, đi thông thâm thúy địa cung thông đạo bắt đầu chậm rãi đè ép biến hình, thoát nhìn chắc chắn dị thường mặt đất cùng thêm đá, một tắc dựa gần một tắc chậm rãi sụp đổ, cho đến hoàn toàn biến mất.

Này sụp đổ lại là cực có tiết tấu thả cực có chừng mực, sụp đổ phạm vi giới hạn địa đạo chung quanh ba năm mét xa vị trí.

Mất thấy duy nhất thông đạo đã là biến mất hơn mười giai, một ít tương đối xúc động, gào thét lớn liền vọt đi lên, gấp không chờ nổi mà bước trên còn hoàn hảo không tổn hao gì thêm đá.

Sau đó, thêm đá kể hết sụp đổ, liên quan đã đặt chân tu giả cùng rơi xuống hắc ám

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: rơi xuống

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Địa cung thông đạo lặng yên biến mất, ngay cả trong nháy mắt bị cắn nuốt trượt chân tu giả, cũng là một câu thăm gào cũng chưa tới kịp phát ra.

Liên ở mọi người trước mắt, một hồi gần như không tiếng động bị kịch bỗng nhiên đã xảy ra. Mà thần kỳ chính là, không đợi mọi người hoàn toàn tiêu hóa trước mắt một màn, hoàn toàn mới hoàn hảo không tổn hao gì một cái địa cung thông đạo lại lần nữa xuất hiện, liền xuất hiện trước đây trước thông đạo sụp đổ chỗ.

Mới tỉnh thông đạo, dài dòng thêm đá, vọng không đến để hắc ám, tựa hồ hết thảy lại về tới lúc ban đầu nguyên điểm.

Càng vì kỳ diệu, thêm đá cùng thêm đá chung quanh ba năm mét phạm vi, lại lần nữa xuất hiện không tiếng động sụp đổ.

Mất thấy, địa đạo thêm đá lại lần nữa kề bên hoàn toàn biến mất, cứ việc biết có khả năng vẫn là một cái rơi vào, nhưng càng thêm sợ hãi địa đạo hoàn toàn biến mất thăm mộ hóa thành bọt nước tu giả nhóm, vẫn cứ tre già măng mọc vọt đi lên.

Một chân bước trên, tiếp theo giây đó là không tiếng động rơi xuống, mau phải gọi người không kịp kêu thảm thiết, không kịp thi cứu.

Thời gian bất quá qua đi mấy cái chớp mắt, mới tỉnh địa cung thông đạo lại lần nữa xuất hiện, lúc này đây, một ít thông minh tu giả sửa đáp vì phi, cho rằng phi ở thêm đá trên không không cùng thêm đá chính diện tiếp xúc, liền sẽ không lại lần nữa phát sinh ngoài ý muốn.

Vừa ý ngoại vẫn là đã xảy ra, thêm đá lại một lần sụp đổ, mà phạm là tới gần thêm đá ba năm mét trong phạm vi tu giả vô luận hay không cùng thêm đá chính diện tiếp xúc, toàn bộ đi theo rơi xuống, không còn có kiến thức quá mặt trời của ngày mai.

Đương mới tỉnh thêm đá lại một lần xuất hiện ở trước mắt, mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Tựa hồ hết thảy không có cuối, tựa hồ Thiên đạo đùa bốn luân hồi lặp lại không ngừng nghỉ, bất đồng chính là, mỗi một lần mới tỉnh địa cung thông đạo xuất hiện, đều là một hồi sinh tử lựa chọn, lựa chọn một chân bước trên đi, chờ đợi người đó là tiếp theo giây rơi xuống, lựa chọn dừng bước không trước, cho người đó là bình yên vô sự, đồng dạng còn có bất lực trở về, cùng với đại đa số thân mình tư chất bình thường tu giả dựa theo đã định quỹ đạo tiếp tục tầm thường vô vi.

Là vẫn luôn chờ đợi đi xuống nhìn người khác thành công mới vừa rồi nhấc chân? Là cho chính mình toàn thân thì tiếp theo tăng lại một tầng kín không kể hở phòng hộ trận pháp một chân dẫm đi lên? Nhưng vô luận là cái nào lựa chọn, tựa hồ chờ đợi bọn họ đều là không ngừng nghỉ Thiên đạo trên cột. Thiên đạo bác ái, cũng bình đẳng, có đôi khi nguyện ý tưới xuống cơ duyên, nhưng cơ duyên liền ở nơi đó, lại không phải bất luận kẻ nào đều có quyết đoán một ngụm nuốt vào.

Có người chịu đựng không được, phát ra điên cuồng gầm rú, có người lại khóc lại cười, đột nhiên liền yếu ớt mà ôm đầu ngồi xồm xuống, không tiếng động khóc thút thít, tựa hồ tẩu hỏa nhập ma giống nhau.

Mỗi một cái nổi điên tu giả, đều là bị chính mình bức điên, tưởng biến cường tưởng đi tới, rồi lại sợ hãi thất bại cùng tử vong.

Lục Tranh tiến lên trước một bước, hần làm ra lựa chọn, cũng đem trong tay như hoạch chí bảo dù bính lại lần nữa đệ còn tới rồi Độc Cô Kiến Thường trong tay. Hần quyết định chính mình đi trước một bước, mà không phải kéo Độc Cô Kiến Thường cùng nhau mạo hiểm.

Vân Trung Quái da mặt run rẩy phát hiện, hấn lại một lần hoa lệ lệ mà bị chính mình đồ đệ làm lơ.

Lục Tranh sai thân lướt qua Vân Trung Quái, một tay Lưu Hòa Kiếm, sớm đã ra khỏi vỏ, nắm chặt trong tay, tay trái trống rỗng vút ra mấy cái cấp thấp ngự phong phù.

Lá bùa hạ xuống, giấy lát hóa thành thích ứng thế giới này trận gió trận pháp, trải rộng Lục Tranh lòng bàn chân. Lục Tranh đập bộ mà thượng, như bằng hư ngự phong, một bước mười trượng, chớp mắt đã đến lại một lần bắt đầu sụp đổ địa cung thông đạo trước mặt.

Hắn đứng ở ba năm mét nguy hiểm phạm vi trong vòng, có người cười lạnh, tựa hồ đã dự kiến hắn tử vong.

Độc Cô Kiến Thường cùng Vân Trung Quái không nhúc nhích, nhìn Lục Tranh ánh mắt lại là kiên định cùng với tín nhiệm.

Mặt khác tu giả Mạc danh cũng không nhúc nhích, trong thiên địa tựa hồ một cái chớp mắt thành Lục Tranh một người sân khấu.

Lục Tranh bản thân bị cái này ý tưởng sợ ngây người, nhạc điển rồi, thầm nghĩ chính mình quả nhiên đó là thế giới này vai chính.

Không khỏi khoe miệng xả ra một mặt bừa bãi vui sướng tươi cười, nghĩ nghĩ quá vắng vô số lần trăm quý trừ uế ngàn dặm truy kích sinh tử huyết chiến, Lục Tranh từ trước đến nay thiên hướng lạnh nhạt khuôn mặt tuần tú thượng tươi xuống một mảnh kiên nghị chấp nhất, giờ tay, chém ra nhất kiếm, lại là chủ động cùng gang tấc trước mặt sụp đổ thêm đá trường long đối oanh.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Nháy mắt, oanh âm mang theo liên kích, không người thấy rõ bụi đất phi tán trung Lục Tranh biểu tình, chỉ là từng tiếng bạo liệt nổ vang bất đồng dĩ vãng. Hình như có thứ gì đánh vỡ gọi người da đầu tê dại tuần hoàn lặp lại.

Trương Vân Thanh trung xẹt qua mừng như điên, tựa hồ dự kiến Lục Tranh tử vong, nhưng lại ở trong nháy mắt, chấn dung lãnh tức lại ảm mang hưng phấn nghĩa phụ một phen bóp ở thủ đoạn.

Đãi bụi đất tan đi, sụp đổ thêm đá lại lần nữa biến mất, cùng biến mất còn có Lục Tranh cảm kiếm rơi bừa bãi thân ảnh.

“Không biết tự lượng sức mình.” Có người trong mắt hiện lên trào phúng, âm thầm đánh giá.

Cũng có người âm thầm đáng tiếc, theo Lục Tranh vừa chết, hắn người mang tinh thần võ kỹ khả năng lại vô mặt thế cơ hội.

Thời gian một phân một giây qua đi, hoài phức tạp tâm tình lảng lảng chờ đợi tiếp theo tràng Thiên đạo trên cột mọi người, rốt cuộc hoảng sợ phát hiện, lúc trước mỗi cách mấy cái chớp mắt liền sẽ lại lần nữa xuất hiện mới tinh thêm đá từ đây lại chưa xuất hiện.

Đám người bắt đầu kinh hoảng, nôn nóng chung quanh, mới vừa rồi kinh giác, chút bất tri bất giác, đất trống thượng lưu lại nhân số không đến nguyên lai một nửa. Những cái đó căn bản không có xông lên đi tu giả, cư nhiên cùng Lục Tranh giống nhau, hoàn toàn biến mất. càng thêm gọi người khó có thể tiếp thu chính là, cơ hồ sở hữu thể lực lớn toàn bộ biến mất.

Mà đi thông cổ mộ địa cung thông đạo, lại chưa xuất hiện.

“Phanh!”

Lúc trước châm chọc Lục Tranh người không cam lòng đâm mặt đất.

Kỳ ngộ, trước nay chỉ chưa cấp có chuẩn bị người. Mà bọn họ những người này, đã là bị đào thải.

Lục Tranh bỗng nhiên cảm thấy một trận không trọng cảm, thân thể kịch liệt hạ trụ, mà dưới chân một mảnh hắc ám.

Ném thử vài lần phù trận cùng huy kiếm, đáng tiếc không hề hiệu quả. Lục Tranh đơn giản thuận theo tự nhiên, kiếm huyền đỉnh đầu, ôm cánh tay hoàn ngực, cấp tốc hạ trụ.

Dần dần, lòng bàn chân xuất hiện ánh sáng, u lục lập loè, một thốc tiếp theo một thốc, lại không chiếu sáng lên cảnh vật chung quanh, thoát nhìn âm trầm đáng sợ, tựa như ma trôi.

Người khác khả năng kinh hãi, từng làm hơn mười hai mươi năm Thiên Sư Lục Tranh lại cảm thấy hết sức thân thiết.

Hạ trụ tốc độ bỗng nhiên nhanh hơn, Lục Tranh thậm chí cảm nhận được gió bão và mặt áp bách. Tựa hồ giấy lát hai chân liền tiếp xúc mặt đất.

Phịch một tiếng trầm đục, cùng lúc đó, u lục ánh sáng cấp tốc bay vút lại đây. Lục Tranh trước mắt thoáng chốc bị đầy trời tinh hỏa chiếu rọi, tầm mắt một bạch, cái gì cũng thấy không rõ. Hắn dứt khoát đem mắt một bịt, đồng thời xoay người huy cánh tay, huy kiếm một hoa, trong chớp nhoáng, trước mặt u lục tinh quang tần tốc rơi xuống.

“Á!”

Lúc này, nơi xa truyền đến kêu thảm thiết, cùng với rậm rạp cấn xương cốt thanh âm, mơ hồ gian, cũng có làm đến nơi đến chốn trầm đục va chạm thanh.

Lục Tranh nhú mày, chột thoải mái. Ai cũng không có quy định, này đó cảm giác nhảy bén đạo tu cùng ma tu ngửi kỳ ngộ như ong vỡ tổ đuổi kịp. Chỉ là không biết sự phụ cùng đại tiểu thư như thế nào.

Lục Tranh vừa mới như vậy tưởng tượng niệm, liền cảm bên cạnh hạ xuống lưỡng đạo thân ảnh. Trợn mắt vừa thấy, nhưng còn không phải là Độc Cô Kiến Thường cùng Vân Trung Quái.

Này hai người bước đi thông dong, thần thái không gọn sóng, hai mắt chỉ đang xem lại đây thời điểm thêm vài phần quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: 3 cái cổ giới

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Ba người lẫn nhau gật đầu một cái, một khi dò hỏi, Lục Tranh mới biết được, Vân Trung Quái cùng Độc Cô Kiến Thường là cố ý theo hần quỹ đạo, ở thêm đá hoàn toàn sụp đổ cuối cùng một giây hóa quang đuổi theo.

Lục Tranh trong lòng có chút cảm động, tiến lên trước một bước, lại một không cẩn thận dẫm trúng lúc trước u lục tinh hóa thi thể một bộ phận, mềm như bông, nhão dính dính. Tập trung nhìn vào, Lục Tranh thiếu chút nữa không nhớ ra, nguyên lai trên mặt đất đồ vật căn bản không phải cái quý gì hóa, mà là một cái lại một cái hoàng màu trắng thịt sâu.

Lúc này, bị Lục Tranh một chân dẫm trúng hơn mười chi thịt trùng, da tróc thịt bong, chậm rãi chảy xuôi ra hồng bạch đan chéo nhỏ vụn huyết nhục.

Hồng hoàng bạch tam sắc đan chéo, nùng liệt hư thối tanh tươi, kêu Lục Tranh trong lòng một trận buồn nôn, giờ tay liền vút ra một đạo Liệt Hỏa Phù, đem trước mặt dơ bẩn bỏng cháy hoàn toàn.

Bốn phía không biết khi nào, đã tự động bốc cháy lên cây đuốc, hẹp hòi xa xưa thông đạo, một mảnh đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng từ Lục Tranh ba người lòng bàn chân bắt đầu, vẫn luôn kéo dài đến vọng không thấy thông đạo nhất cuối.

Ba người lẫn nhau xem một cái, vẫn là lấy Lục Tranh đánh trước trận, cùng nhau triệu thông đạo cuối đi đến.

Theo Lục Tranh ba người càng chạy càng sâu, tầm mắt từng bước rộng lớn, lọt vào trong tầm mắt cảnh tượng cũng càng ngày càng nhiều, càng phát hiện bốn phía trừ bỏ bọn họ dưới lòng bàn chân này thông đạo ngoại, quay chung quanh bốn phía thông đạo còn có không ít. Chỉ là thông đạo lớn nhỏ không đồng nhất, chỉ ở cuối hội tụ.

“Xem ra bất luận đi nào một cái tiểu đạo, cuối cùng đều sẽ cùng chúng ta hội hợp.” Lục Tranh trong lòng âm thầm cân nhắc, trong tay Lưu Hỏa Kiếm liền đi vào vô quá, tùy thời làm tốt liều mạng chuẩn bị.

“Cùm cụp.”

Bốn phía cực tĩnh, Lục Tranh ba người lại xưa nay không có nhiều ít tiếng bước chân, vì thế, đương này một tiếng không quá rõ ràng cơ quan sai vị tiếng vang lên thời điểm, ba người nhanh chóng làm ra phản ứng, hoặc thủ hoặc công, trước tiên quét lạc một mảnh không tiếng động mưa tên.

Theo ba người khoảng cách thông đạo cuối càng gần, cơ quan rơi vào càng nhiều, cũng may Lục Tranh ba người, hoặc là thực lực cường hãn hoặc là trực giác nhạy bén, dọc theo đường đi nhưng thật ra không có gì tổn thương.

Ba người lại được rồi nửa chén trà nhỏ thời gian, rốt cuộc đi xong rồi thông đạo, mà một đạo nhắm chặt cửa đá gần ngay trước mắt.

Lục Tranh cũng không có trước tiên tiến lên chạm đến cửa đá, mà là nhìn quanh bốn phía, thăm hỏi một phen, phát hiện, bọn họ ba người cư nhiên là sớm nhất đuổi tới nơi này.

“Xem ra, này đó là địa cung nhập khẩu.” Bốn phía không có mai phục, Lục Tranh cũng liền tiến lên cẩn thận quan sát một chút cửa đá bố trí. Phát hiện mặt ngoài xem ra không có gì, nhưng chỉ cần một tới gần, liền có một cỗ vô hình uy áp trình sóng gợn trạng tầng tầng nhộn nhạo, áp bách đến người suyễn không thương khí.

Nghĩ đến địa cung trung có lẽ sẽ có cái gì đáng giá bảo bối, Lục Tranh có chút hưng phấn.

Độc Cô Kiến Thường sắc mặt như thường, nàng sờ đi tới nơi này, bất quá là nhất thời hứng khởi, có hay không cái gì thu hoạch đều không trọng yếu.

Vân Trung Quái còn lại là về mặt “Bất quá một cái phá mộ, cư nhiên bố trí nhiều như vậy không vào mắt cơ quan, quả thực là lãng phí thời gian”.

Không biết vì sao, Lục Tranh chỉ nhìn Vân Trung Quái liếc mắt một cái, liền nháy mắt đã hiểu đối phương cảm xúc, lập tức có chút da mặt run rẩy.

Lúc này, Vân Trung Quái lỗ tai khẽ nhúc nhích, đảo mắt nhú mày nói: “Không ra mười lăm phút liền có những người khác tìm được cái này địa phương, người nếu là nghĩ đến cái gì bảo bối, vẫn là nhân lúc còn sớm.”

Lục Tranh gật đầu, cũng không hoài nghi Vân Trung Quái kia giống như quái vật giống nhau thánh lực cảm giác.

Nhưng mở cửa cũng là cái kỹ thuật sống.

Lục Tranh nhanh chóng nhìn quét một vòng, phát hiện mở cửa biện pháp có hai loại, một người bạo lực phá vỡ, một người lấy chìa khóa hoà bình mở cửa.

Ở hai phiên cửa đá ở giữa có một chỗ quái dị ổ khóa, ba cái rồng ruột tiểu viên điểm trình hình tam giác phân bố, thập phần thấy được.

“Chẳng lẽ này Thanh Đế còn cố ý cấp hậu nhân lưu cái cửa sau?” Lục Tranh nói thầm.

Thanh Đế là có đồ đệ, tương truyền đương con nuôi đối đãi, cảm tình thập phần thân hậu. Muốn nói Thanh Đế sau khi chết riêng cho hán thân ái đồ đệ lưu cái cửa sau, phương tiện người sau tùy thời vẫn an hoặc là lấy bảo, cũng không phải không có khả năng.

“Thiên ngời vô nghĩa nhiều.”

Vân Trung Quái nhú mày, tiến lên, dùng hai phân lực, một chưởng liền vỗ vào cửa đá thượng.

Chìa khóa, bọn họ là không có, dư lại lựa chọn đương nhiên chỉ có bạo lực phá vỡ này một cái.

Theo Vân Trung Quái một chưởng đánh ra, toàn bộ không gian đều ở chấn động, nhưng cỗ quái chính là, kia cửa đá như cũ là bất động.

Thấy thế, Vân Trung Quái nhắc lại lực hai phân, chớp mắt lại muốn đánh ra.

Nhưng cỗ quái sự tình đã xảy ra, Lục Tranh chỉ thấy Vân Trung Quái giờ tay giờ lên giữa không trung, bản thân dừng lại.

“Sư phụ?” Ngài này tạo hình bãi đến đủ lâu đủ soái, chạy nhanh chụp đi.

Lục Tranh ánh mắt run rẩy, lại thấy Vân Trung Quái đột nhiên lông mày một chon, tay trái vừa lật, nhảy ra một quả nhãn.

Đó là một quả liệt hỏa giống nhau quang hoa lưu động màu đỏ nhãn. Lúc này chính rạng rỡ sáng lên, mà cửa đá thượng kia hình tam giác ổ khóa cũng bắt đầu chậm rãi sáng lên.

Nhãn cùng ổ khóa cư nhiên dao tương chiếu rọi, từng người liền lự ra một cái quang mang theo.

“Ngao ngoãn, sẽ không sư phụ ngài chính là Thanh Đế đồ đệ đi?”

Lục Tranh mới vừa vừa phun tào, lại thấy kia hình tam giác ổ khóa lại dất ra hai điều quang mang, phân biệt bắn về phía Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường.

Lục Tranh cúi đầu vừa thấy, chính mình ngón giữa thượng chưởng môn nhãn, chính sâu kín sáng lên, thuần hắc trung kia một mặt bí ẩn màu đỏ lúc này liền cùng sóng giống nhau, càng thêm linh động.

Nhớ tới Nghịch Thương Phái bị diệt môn nguyên nhân cùng với Dương Đình chấp nhất số kiếp theo đuổi, Lục Tranh trong lòng lộp bộp nhảy dựng.

Hắn có lẽ phát hiện này nhãn lớn nhất bí mật. Trách không được lúc trước Dương Đình hao tổn tâm cơ, nguyên lai này hắc giới thế nhưng là mở ra Thanh Đế cỗ mộ tam bính chìa khóa chỉ nhất!

Tam bính?!

Lục Tranh kinh ngạc, bỗng nhiên quay đầu lại, quả nhiên trông thấy mặt khác một quả thuần trắng loang loáng nhẵn phiêu phù ở Độc Cô Kiến Thường bên người.

Độc Cô Kiến Thường như cũ không có gì biểu tình, chỉ hơi hơi chớp chớp mắt, hướng Lục Tranh giải thích nói: “Này bạch giới nguyên là môn trung một cái thuộc hạ cung phụng cùng ta, nói là ở một lần đầu giá hội đoạt được. Theo bán đầu giá sư sở giảng, này hẳn là ở một chỗ thánh giai cường giả mộ trúng đoạt được.”

Nguy, Độc Cô Kiến Thường cũng không biết đây là cái thứ gì, lúc trước nàng bắt quá là tùy tay nhận lấy thôi.

Vân Trung Quái tắc nói: “Nga, cái kia thánh giai mộ trúng a, ta đi qua. Lúc ấy giết không ít người, cái gì cũng chưa được đến, phải hai cái hẳn, nhất hồng nhất hắc, ta ngại trong đó một cái đen thui liền tùy tay ném xuống.”

Nói, Vân Trung Quái quay đầu nhìn về phía Lục Tranh trên tay kia cái hắc giới, có chút thổn thức nói: “Ta nói như thế nào như vậy quen mắt đâu.”

Lục Tranh đỡ trán, dở khóc dở cười, hẳn nhưng không nghĩ tới sự phụ của mình cũng cùng Nghịch Thương Phái cùng Đoạn Thu Phong, có này một tàng liên lụy.

Vân Trung Quái lại nói: “Lúc ấy không biết là cái nào tiểu tử, quý mê tâm hồn, ngạnh nói này hẳn là mở ra thánh giai mộ trúng chỗ sâu nhất lớn nhất bảo tàng chìa khóa.”

Lục Tranh chính lắng. Vân Trung Quái đây là ở cùng hắn giải thích, vì sao Dương Đình sẽ khăng khăng đuổi theo hắc giới không bỏ. Nghĩ đến lúc trước Dương Đình cũng ở mộ trúng hiện trường, bằng hắn đã tâm bùng bùng, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất luận cái gì một cái khả năng. Chỉ là không nghĩ tới, thật đúng là kêu hắn đánh bậy đánh bạ, đoán đúng rồi.

Hắc giới thật là mở ra mộ trúng chìa khóa chi nhất, chẳng qua mở ra cấp bậc không phải thánh giai mà là đế giai!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: dừng bước không trước

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nơi xa tiếng bước chân, chính là Lục Tranh cũng dần dần nghe được mơ hồ. Lại không động thủ, chỉ sợ đó là tiện nghi người khác.

Ba người liếc nhau, chợt đồng thời đem trong tay hẳn bắn ra mà ra.

Hồng bạch hắc ba chiếc hẳn, đồng thời lên vào hình tam giác ổ khóa bên trong.

“Ca.”

Chìa khóa bắt đầu chuyển động, cửa đá run rẩy, sóng gợn dạng uy áp trình thực chất, một vòng một vòng đẩy ra, lại Mạc danh không có bất luận cái gì áp bách.

Phanh một tiếng, cửa mở. Hẳn bắn ra, lại ở giữa không trung tam cái hộp thành một quả, nhan sắc cũng biến thành thuần hắc.

Độc Cô Kiến Thường thân thủ làm một cái thỉnh tư thế, Vân Trung Quái tắc bữu môi nhìn phía môn bên trong.

“Đa tạ đại tiểu thư, đa tạ sự phụ.” Ha ha cười, Lục Tranh cũng không làm ra vẻ. Tay nhất chiêu, đem hắc giới mạng xoay tay lại chỉ thượng. Đây là Nghịch Thương Phái chương môn hẳn truyền thừa, hiện giờ tuy rằng đã không có chìa khóa công năng, hẳn lại là không thể tùy tùy tiện tiện vứt bỏ.

“Chúng ta đi thôi.”

Lục Tranh nâng chạy bộ ở cái thứ nhất. Cũng không phải hẳn nhiều vội vàng, chỉ là thói quen đánh trước trận. Ở hẳn trong tiềm thức, Độc Cô Kiến Thường là dùng để bảo hộ, cứ việc đối phương tu vi xa xa cao hơn chính mình.

Đến nỗi sư phụ Vân Trung Quái, thôi đi, trông cậy vào hắc lão nhân gia chủ động ra tay, còn không bằng trông cậy vào heo mẹ có thể leo cây, trừ phi hắc cảm thấy hứng thú, nếu không liền tính trên đầu phút cuối cùng một cây đao, hắc cũng sẽ không hoạt động tôn khu nửa bước. Nếu không cũng sẽ không bạch bạch ở Quỷ Khóc Lao Tù bị đóng như vậy chút năm tháng.

Đột nhiên, đi ở mặt sau Độc Cô Kiến Thường bước chân ngừng lại.

“Làm sao vậy?”

Lục Tranh quay đầu, vừa thấy, thiếu chút nữa không cười điên.

Chỉ thấy Vân Trung Quái bán nhân đứng ở mở rộng ra cửa đá trung ương, một chân đã đạp đi vào, mặt khác một chân lại khó khăn lắm ngừng ở ngoài cửa, như thế nào cũng vượt không tiến vào.

Lúc trước đã là vô hại sóng gợn trạng uy áp, lại lần nữa nhanh chóng lưu động lên, hội tụ thành một đoàn, một mặt sợ hãi mà run rẩy, một mặt run run gắt gao đề phòng cùng phòng ngự.

Lục Tranh đều xem choáng váng, trực giác kia cửa đá thượng sóng gợn uy áp đối Vân Trung Quái rất là sợ hãi, nhưng cố tình thứ đồ kia chính là không vui làm Vân Trung Quái thuận lợi bước vào đi.

Vân Trung Quái biểu tình cũng thực kỳ ba, đầy mặt ghét bỏ cùng đại chịu đả kích, cho đã mất phức tạp.

Vân Trung Quái lúc này trong lòng suy nghĩ: “Nãi nãi, người gia gia ta đều như vậy hu tôn hàng quý, tiểu tử người cư nhiên còn không vui làm ta tiến?”

Vân Trung Quái ở bạo lực cùng không bạo lực hai hạng lựa chọn gian, bồi hồi một trận. Cuối cùng quyết định không đi vào.

“Sư phụ, người tới thật sự?” Lục Tranh nhú mày, hắc đảo tình nguyện Vân Trung Quái lựa chọn bạo lực vào cửa, nhưng Vân Trung Quái lại khẳng định không đi vào, càng sâu đến đứt khoát rút về đã bước ra đi một chân, ngược lại ngồi xếp bằng ngồi ở cửa, kia bộ dáng, thập phần nhân nhả cùng. .... Thiếu trừu.

Chỉ nghe Vân Trung Quái lười biếng nói: “Là cửa này không cho ta tiến, không phải ta không tiến.”

Lục Tranh dờ khóc dờ cười, có chút lo lắng. Tuy nói hắc này sư phụ thực lực khó lường, nhưng hôm nay đi vào cái này cổ mộ đạo tu cùng ma tu nhiều như lông trâu, không có mấy cái là thiện tra. Làm sư phụ một người lưu tại ngoài cửa, không chừng sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Vân Trung Quái lại là quyết tâm, xua tay liền nói: “Vi sư có ngón, xuống núi sau, hết thầy đoan xem chính người tạo hóa. Hiện giờ môn đã khai, ta tự nhiên không có tiếp tục đi theo người tất yếu. Bất luận cái gì hiểm trở cửa ải khó khăn, đều phải dựa chính người một người khắc phục.”

Vân Trung Quái cố ý bẻ cong đồ đệ tâm ý, nói xong lời cuối cùng lại nhìn không được như suy tư gì nhìn thoáng qua đi theo đồ đệ bên cạnh Độc Cô Kiến Thường. Hắc thật sự làm không hiểu, vị này Vạn Ma Quật đại tiểu thư có cái gì lý do lại nhiều lần cứu giúp chính mình xuân đồ đệ.

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi ghé mắt, nghiêm túc đánh giá Vân Trung Quái liếc mắt một cái.

Nàng kỳ thật cũng không giống nàng bề ngoài như vậy không roi trần tục. Thân là Vạn Ma Quật đại tiểu thư, rất nhiều giết chóc cùng huyết tinh yêu cầu nàng tự mình động thủ, trải qua đến nhiều, nghe nói đến nhiều, tự nhiên muốn so Lục Tranh biết được nhiều. Thí dụ như trước mắt một màn này, liền không có như vậy đơn thuần.

Chỉ cần là Vân Trung Quái không muốn vào cửa sao, là môn đơn thuần không cho hắc vào chưa, vì sao không cho hắc tiến?

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi hít một hơi,

Nhớ tới chính mình từng nghe một cái nửa thanh thân mình vào hoàng thổ thánh giai cường giả nói qua tin đồn thú vị.

Vị này thánh giai cường giả vừa mới thành thánh khi, trải qua dư thừa, giết chóc tâm trọng, tranh đoạt tâm càng trọng. Ngày thường, yêu thích nhất đó là đào mộ đoạt bảo. Chỉ là, thực mau, hắc liền phát hiện chính mình bị kịch, bất luận kẻ nào mộ táng hắc đều có thể tùy ý sấm, chỉ trừ bỏ để giai cường giả cổ mộ cùng với cùng hắc cùng giai thực lực gần. Chính là một ít thực lực so hắc nhược thánh giai cường giả mộ trùng, hắc cũng không thể tùy tiện sấm. Bởi vì những người này mộ trùng, đối hắc có một cổ thiên nhiên bài xích cùng sợ hãi. Người chết vì đại, có chút cường giả sau khi chết, còn sót lại mộ địa uy áp thậm chí so với hắc sinh thời càng cường, đối đãi so với chính mình cường người, tự nhiên không vui dễ dàng bỏ vào đi.

Lấy này loại suy, chẳng lẽ Vân Trung Quái thực lực so Thanh Đế còn cường? Lại hoặc là hắc thực lực quá yếu, Thanh Đế chú ý mất? Nhưng là khả năng sao? Ngay cả song sư nhị tinh Lục Tranh đều có thể tùy ý bước vào đi, đồng dạng là cung cấp là chìa khóa chỉ nhất Vân Trung Quái, lại cố tình không được.

Nhận thấy được Độc Cô Kiến Thường đánh giá, Vân Trung Quái hơi lấy ngoài cười nhưng trong không cười, hiển nhiên tính toán vẫn luôn giả ngu sung lãng.

Độc Cô Kiến Thường không phải tích cực người, thấy thế cũng hồi lấy cười, chợt xoay người, đi trước.

Lục Tranh nhìn xem cái này nhìn xem cái kia, cuối cùng ở Vân Trung Quái vô cùng đau đớn nhìn chăm chú hạ, quyết đoán xoay người truy Độc Cô Kiến Thường đi.

“Đại tiểu thư, sự phụ ta người này tính tình cổ quái, người đừng cùng hắn chấp nhặt. Ta xem hắn đối với ngươi cười, nên là đối với ngươi cảm quan không tồi.”

“Trên mặt đất hoạt, người đi chậm một chút, muốn hay không ta giúp ngươi lấy dù?”

Xa xa mà, Vân Trung Quái còn có thể nghe được nhà mình đồ đệ nọt lấy lòng thanh âm. (cv đến đoạn này thấy xót cho Vân Trung Quái ghê □)

Nơi xa phân loạn tiếng bước chân cũng càng gần.

Mà ở Vân Trung Quái phía sau, dải Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường thân ảnh hoàn toàn biến mất, kia đạo bị chìa khóa mở ra cửa đá ầm ầm đóng lại. Một trận không gian vặn vẹo, lại là biến mất không thấy. Cùng lúc đó, mặt khác một đạo thoát nhìn giống nhau như đúc cửa đá xuất hiện ở nguyên lai cửa đá bên trái, chỉ là tại đây nói mới tinh cửa đá thượng, cũng không có hình tam giác ổ khóa.

Vân Trung Quái trong mắt mang theo ý cười, đứng dậy, vỗ vỗ trên mông tro bụi, dịch đến tận cửa đá phía bên phải, đôi mắt híp lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Thực mau, liền có mấy chục cái đạo tu mà tu chạy vội đến gần, nơi xa còn có nhiều hơn tu giả liên tục tiếp cận trung.

Đi đến gần chỗ tu giả, ánh mắt tỏa sáng, la to, như ong vỡ tổ đi lên, cũng mặc kệ Vân Trung Quái có phải hay không đứng ở bên cạnh, hoa hoè loè loẹt chiêu thức không cần tiền mông tạp.

Cửa đá bị gõ khai, trước hết đuổi tới tu giả người giết ta ta giết người, một đường nhỏ huyết nhảy đi vào.

Từ đầu đến cuối, Vân Trung Quái cũng chưa mở xem qua, càng không có hoạt động quá tôn chân một chân bước vào đi.

Cuối cùng một đám đứng lúc nhảy xuống địa đạo tu giả cũng rốt cuộc đi tới mở rộng ra cửa đá trước mặt, dải bọn họ thấy rõ ràng trên mặt đất thảm trạng cùng với mở rộng ra cửa đá, sôi nổi lấy xem ngốc từ ánh mắt nhìn quét Vân Trung Quái toàn thân, hiển nhiên không người biết hiểu, vì sao người này sẽ thủ bảo khổ đại môn dừng bước không trước.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: hắc quan

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Không biết tên sáng lên tinh thạch che kín địa cung khung đỉnh cùng bốn vách tường, đem toàn bộ nguy nga hùng tráng địa cung đều hiện ra ở Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường trước mặt.

Lục Tranh cơ hồ xem hoa mắt, lại vẫn cứ không quên thỉnh thoảng nghiêng đầu xác nhận một chút cùng hắn song song mà đi Độc Cô Kiến Thường có hay không tụt lại phía sau.

Độc Cô Kiến Thường bị hắn xem đến buồn cười, néo dù bình đầu ngón tay hơi hơi hoạt động.

Lục Tranh đột nhiên dừng lại bước chân, nghĩ mà sợ mà quay đầu, cấp rống quát: “Đáng chết, ta thế nhưng đã quên. Phương diện này ánh sáng sáng ngời quá mức, đại tiểu thư mau chút bưng dù.”

Hắn tổng thấy Độc Cô Kiến Thường dù không rời thân, thả chỉ cần là ban ngày liền nhất định chống ở đỉnh đầu, lúc này thấy nàng ở lượng như ban ngày địa cung trung chỉ đem dù thu ở trong tay lại không căng ra, tất nhiên là một mảnh khăn trương. Trong lòng càng là thăm mắng chính mình thô tâm đại ý.

Độc Cô Kiến Thường có chút ngây người. Lớn như vậy, còn không có ai ở chính mình trước mặt dùng như vậy vội vàng ngữ khí gần như gào thét nói chuyện.

Lục Tranh thấy Độc Cô Kiến Thường sùng sốt, rốt cuộc hậu tri hậu giác chính mình lúc trước nói chuyện thái độ có chút đi quá giới hạn, tức khắc chân tay luống cuống, tưởng giải thích lại không biết như thế nào giải thích, chỉ có thể không ngừng nói: “Đại tiểu thư mau chút buông dù!”

Hắn là tưởng chính mình giúp Độc Cô Kiến Thường buông dù, lại sợ chính mình vừa mới rống lên nhân gia hiện tại lại như vậy chủ động ân cần, tổng cảm thấy có điểm đường đột mạo phạm.

Độc Cô Kiến Thường không tưởng nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy trước mặt khăn trương thấp thòm Lục Tranh thập phần buồn cười, vì thế nàng cả cười, đối diện Lục Tranh cũng xem sùng sốt, sùng sốt còn không quên thúc giục nàng đem dù căng ra.

Độc Cô Kiến Thường nhìn nhìn trong tay cây dù, nói không rõ là chán ghét vẫn là chết lặng, đơn giản đem dù thu vào không gian trung, ngược lại giương mắt cười tùm tùm nói: “Ta không thích.”

Đối, nàng cũng không từng thích buông dù, chỉ là không thể không vì. Đối Lục Tranh quan tâm, nàng lại không có không mừng.

“Chính là……”

Thấy Lục Tranh như cũ khăn trương, Độc Cô Kiến Thường không khỏi giải thích, nói: “Nơi này tuy lượng, lại không phải chân chính ánh nắng, cũng không gây trở ngại.”

Thấy Lục Tranh vẻ mặt cái hiểu cái không, Độc Cô Kiến Thường nhịn không được lại lần nữa cong cong khóe miệng, nói lên chuyện cũ.

Thời trẻ, Vạn Ma Quật ra phản đồ, cấu kết Độc Cô Kiến Thường mẫu thân bên người thị nữ, đối lúc ấy có mang Độc Cô phu nhân hạ độc, độc vô giải, thẳng đến Độc Cô Kiến Thường xuất thân, lại là đem từ trong bụng mẹ mang ra nhiệt độc kè hết hấp thu, từ đây vừa sinh ra liền không thể trực tiếp tiếp xúc ánh mặt trời, mỗi khi đi ra ngoài tắc yêu cầu buông dù mà đi, nếu không đem toàn thân bị bỏng, kinh Mạch bạo liệt mà chết.

Cho nên, nàng cũng không từng kiến thức quá mặt trời mọc ra sao loại bộ dáng, cũng không có gặp qua huyền lệ ánh nắng chiều.

Độc Cô Kiến Thường nói được bình đạm, Lục Tranh lại là đau lòng, đối kia ác độc kẻ phản bội, hận đến tận xương tủy, nhưng hắn cũng biết, hận cũng không có, đối phương hơn phân nửa là bị Vạn Ma Quật quét sạch. Hắn có thể làm, đó là âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm đến trị liệu Độc Cô Kiến Thường biện pháp.

Độc Cô Kiến Thường không biết Lục Tranh trong lòng ý tưởng, chỉ là đối phương chột ôn nhu như nước ánh mắt kêu nàng có chút khó có thể nhìn thẳng, dường như không có việc gì bỏ qua tầm mắt, Độc Cô Kiến Thường sửa sửa râu eo tóc đen, cất bước đạp đi ra ngoài.

“Vẫn là mau chút đi thôi, nếu bị người đuổi ở phía trước, liền mất nhiều hơn được.”

Lục Tranh bật cười. Không nói đến có hay không tu giả có thể lướt qua hai người bọn họ đi đến phía trước, đơn liền Độc Cô Kiến Thường bị tóc đẹp che lấp hạ lộ ra một góc đỏ bừng nhĩ tiêm, liền làm hắn có chút tim đập như sấm.

Nói đến cũng quái, hai người vào cửa đi rồi non nửa cái canh giờ, lại nửa điểm không có nghe được một khác tu giả tiếng bước chân. Độc Cô Kiến Thường tự mình thả ra thần thức điều tra, được đến cảm giác cư nhiên là phạm vi cây số trong phạm vi tạm thời liền bọn họ hai người. Thả dọc theo đường đi, thế nhưng cũng không nửa điểm cơ quan rơi vào, cái này kêu đã làm tốt tùy thời liều mạng chuẩn bị Lục Tranh, thập phần không thói quen.

“Sự ra khác thường tất có yêu, vẫn là tiểu tâm một ít đi.” Nói, Lục Tranh liền da mặt dày mà đuổi theo, một phen dắt Độc Cô Kiến Thường thủ đoạn.

Vào tay một mảnh băng hoạt mềm mại, cho dù cách khinh bạc vài dẹt, lại như cũ gọi người cảm thấy nhuyễn ngọc ôn hương. Lục Tranh tâm thần chấn động, tay cũng đi theo run lên.

Độc Cô Kiến Thường ghé mắt, mặt vô biểu tình.

“Ách, nắm mới sẽ không đi lạc.” Lục Tranh cười mỉa, tay cũng không run lên, giải thích đến làm như có thật. (muốn khinh bỉ thẳng này ghê (_ . _ !!!))

Cũng không biết Độc Cô Kiến Thường tin không tin, tóm lại là xoay người dường như không có việc gì tiếp tục đi phía trước đi, cũng không có tránh thoát Lục Tranh tay.

Lục Tranh khóe miệng đều mau liệt đến bên tai.

Hai người lại đi rồi một khoảng cách, xuyên qua mấy cái cổng vòm cùng hành lang dài, trước mắt chứng kiến một cuộc bất đồng.

Không hề là trước mắt trống trải nguy nga, mà là rậm rạp hình thù kỳ lạ dị thú thạch điêu phân loại tả hữu, cúi đầu gặp cong, kính cẩn dị thường.

Trận này mặt, thành linh đó là Lục Tranh đám người lúc trước trên mặt đất cung ở ngoài khi chứng kiến quá thông đạo thềm đá xuất hiện trước trường hợp.

Lục Tranh âm thầm tiểu tâm, trên dưới quan sát, phát hiện này đó thạch điêu rất có cổ quái, thoát nhìn sinh động như thật, biểu tình sinh động, chi tiết chỗ cũng là tinh xảo tiên sống, này thạch điêu trong cơ thể thậm chí có một tia ám quang chảy xuôi.

Phảng phất này cũng không phải thật sự thạch điêu, mà là đem thật sự dị thú sống sờ sờ phong ấn tại nội.

“Nên sẽ không này đó dị thú là ở trăm miền trung đi?” Lục Tranh nhủ mảy, lôi kéo Độc Cô Kiến Thường khoảng cách thạch điêu xa một ít.

Mà ở thạch điêu cuối, quả nhiên lại có một cái địa đạo thêm đá.

Chỉ là kia thêm đá bất quá hơn mười giai.

Lục Tranh lôi kéo Độc Cô Kiến Thường, chậm rãi bước mà xuống, một tay kia nắm chặt ra khỏi vỏ Lưu Hỏa Kiếm. Mà kia cái mạng ở hấn ngón tay thượng màu đen nhần rạng rỡ sáng lên.

Đi xong thêm đá, hai người liền đi vào một tòa tráng lệ đại điện. Đại điện ở giữa bãi một khối uy vũ hắc quan, chung quanh tắc phân bố lớn lớn bé bé mấy chục cái sáng lên quang đoàn. Quang đoàn trôi nổi giữa không trung, mỗi một cái đều tản ra khác khí thể uy năng, tựa hồ đều là giá trị liên thành bảo bối.

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường liếc nhau, hai người ăn ý mà đồng thời lựa chọn trước tiến lên quan sát hắc quan.

Hắc quan vẫn chưa đáp lên, ở quan nội lại không có nửa cổ thi thể, có chỉ là một thân quần áo, một phong thơ tiên, một quyển da xám xịt ngọc giản.

Hắc quan nội thoát nhìn bình tĩnh dị thường, cũng không có bởi vì Lục Tranh hai người đã đến mà sinh ra bất luận cái gì biến hóa, thẳng đến Lục Tranh vươn cầm kiếm tay phải tiếp cận hắc quan trong vòng, một đồ bức tường ánh sáng giống nhau sóng gợn chợt dâng lên, lập tức đem Lục Tranh tay phải văng ra.

Lục Tranh nghe rằng, tay phải ma túy, Lưu Hỏa Kiếm toàn bộ thân kiếm đều có điện mang lưu chuyển.

“Ta tới.”

Độc Cô Kiến Thường nghiêng người, còn không đợi Lục Tranh phản bác, liền đem tay trái duỗi đi vào.

“Bang!”

Nháy mắt, bức tường ánh sáng kịch liệt phản ứng, mắt thường có thể thấy được điện mang đột nhiên dựng lên, thiếu chút nữa liền đem Độc Cô Kiến Thường toàn bộ cánh tay đều quấn lên.

“Không có việc gì đi!”

Lục Tranh lập tức khản trương mà lôi kéo Độc Cô Kiến Thường bay ngược, trong lòng đem Thanh Đế mười tám đại tổ tông mắng to một lần. Đồng thời, hấn cũng xác định, bọn họ hai người là tìm đúng rồi địa phương. Tuy rằng hắc quan nội vì sao không có Thanh Đế thi cốt là cái nghi vấn.

Nhưng hắc quan nội đồ vật, nhất định so đại điện trung trôi nổi mấy chục quang đoàn thêm lên còn phải có giá trị.

Lục Tranh ánh mắt tối sầm lại, trong lòng đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Chi Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Dị Thú Quyết

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thoạt nhìn, Độc Cô Kiến Thường gặp đến bản ngược tựa hồ so Lục Tranh sở gặp còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Độc Cô Kiến Thường mảy mảy lại, thẳng đem Lục Tranh dọa thảm. Cũng may Độc Cô Kiến Thường trên người bảo bối không ít, nhưng thật ra không

có thương tổn đến nơi nào.

Thấy thế, Lục Tranh buông ra Độc Cô Kiến Thường, ngược lại tiến lên, lại lần nữa ra tay, chỉ là lúc này đây đổi thành mang hắc giới tay trái.

Độc Cô Kiến Thường tưởng ngăn cản cũng không kịp, mắt thấy Lục Tranh một bàn tay nhanh như thiểm điện vói vào hắc quan trung. Kỳ tích lại đã xảy ra. Lúc trước bắt được ai cản ai bức tường ánh sáng giống nhau sóng gợn lúc này đây thập phần ngoan ngoãn, một gặp phải Lục Tranh trên tay hắc giới, liền ngoan ngoãn lui về phía sau bỏ chạy.

Lục Tranh tay trái không hề trở ngại chạm đến hắc quan cái đáy, chợt đem hắc quan nội tam kiện đồ vật đem ra.

Ngoài dự đoán, hắc quan nội quần áo cũng không phải cái gì Linh Khí bảo bối, một thoát ly hắc quan liền biến thành bụi đất bột phấn, tựa hồ là bởi vì niên đại xa xăm bản thân hóa duyên cớ. Mặt khác một phong thơ tiền, thoát nhìn cũng thừa thớt bình thường, phong khẩu chỗ hồng ấn cũng không có cái gì cơ quan âm khí, nhẹ nhàng một xả, liền liền mờ ra.

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường liếc nhau, người sau chớp chớp mắt, tâm ngữ Lục Tranh lập tức đem trong tay giấy viết thư hoàn toàn mở ra, đưa tới Độc Cô Kiến Thường trước mặt, hai người cùng nhau xem xét.

“Bỗng nhiên bốn ngàn tái, ta làm phạm nhân làm hai mươi lăm năm, tu đạo ba ngàn năm, thành để một ngàn năm. Quay đầu quá vắng, không lắm thốn thức.”

Giấy viết thư mở đầu liền dừng cụ lực hấp dẫn. Lục Tranh quét đến giấy viết thư kết cục, lạc khoản đích xác viết “Thanh Huyền” hai chữ.

Thấy tự như người, Thanh Huyền tự giản dị san bằng, cũng không nhiều ít sức tưởng tượng, thậm chí không có nhiều ít đầu bút lông. Có thể tin trung tự thuật nội dung, lại cũng đủ gọi người kính hãi.

Hàng đầu kinh tâm, đó là Lục Tranh lại lấy tu luyện căn bản, công pháp 《Thủy Hòa Tâm Kinh》, nguyên lai lại là Thanh Huyền sở hữu, càng là Thanh Huyền vật bồi táng chi nhất. Chỉ là tin trung cũng không có nhắc tới, vì sao tâm kinh sẽ lưu lạc bên ngoài.

Lục Tranh tưởng, tổng không có khả năng, này Thanh Đế cổ mộ đã bị đạo quá một lần đi?

Đệ nhị kinh hãi, đó là Thanh Huyền ngã xuống chân tướng.

Thanh Huyền đích xác chết vào tẩu hỏa nhập ma, thả bị chết tra đều không dư thừa. Này cái gọi là Thanh Đế cổ mộ trung cũng cũng không có hấn nửa điểm thể xác, có chi là chính hấn lưu lại một bộ bình thường quần áo, hấn làm phạm nhân khi, mẫu thân vì này sở diệt. Mà này mộ trung, thậm chí là chính hấn cấp chính mình trước tiên lập hạ.

“Bỗng nhiên bốn ngàn năm, đảo mắt, cuộc đời của ta cũng đi tới cuối. Ta gần nhất thường thường hỏi lại chính mình, có phải hay không chính mình địa phương nào thật sự làm được không tốt. Nếu không một tay nuôi lớn hải tử vì sao sẽ cùng ta rời bỏ, ta đồ đệ vì sao sẽ thời thời khắc khắc muốn ta mệnh.....”

“Ta cũng suy nghĩ, hấn đại khái muốn đó là kia sách Dịch Thụ Quyết, nhưng Dịch Thụ Quyết quý dị lại cường đại, nếu là dễ dàng dư hấn, không chừng sẽ sinh ra nhiều ít sự tình. Ta tuy rằng bình thường bất tài, lại cũng hiểu được thực lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, thiên địa có tình, hàng đại cơ duyên, sử dụng bình thường ta thể nhưng cũng có thể ngẫu nhiên sáng tạo ra như vậy một bộ thần kỳ công pháp, kỳ thật chiến hiệu dụng xa xa vượt qua ta tưởng tượng. Cho nên, ta vẫn luôn ở đó dự hay không đem Dịch Thụ Quyết dễ dàng giao dư hấn. Đại khái bởi vì này, rốt cuộc làm tức giận hấn.”

Thanh Huyền tin trung tràn ngập rồi rầm cùng đau khổ, Lục Tranh hai người cũng là xem đến không lắm thốn thức.

Này tòa Thanh Đế không trùng sở dĩ sẽ xuất hiện, đó là bởi vì Thanh Huyền dự cảm đến đồ đệ dị tâm, không đành lòng sớm hạ tử thủ, đầu óc vừa kéo, ngược lại chính mình cấp chính mình trước tiên lập tòa phần mộ, để ngừa sau khi chết không có trụ địa phương. Nhưng hấn không nghĩ tới, chính mình bị chết tra tra đều không dư thừa, căn bản không cần lo lắng trụ không được vấn đề.

Mà Thanh Huyền Chân chính nguyên nhân chết, đó là đang bế quan thăng cấp là lúc, bị đồ đệ đánh lén, trước đây bị đồ đệ gieo mạn tính độc tố liên tiếp phát tác, hai tương kết hợp, cuối cùng làm cho vị này Linh Võ song đế ngã xuống.

Đến nỗi, vì sao bị chết tra đều không có Thanh Đế vì sao sẽ ở tin trung viết xuống chính mình cuối cùng nguyên nhân chết, Thanh Huyền ở tin trung là nói như vậy.

“Ta này bốn ngàn năm, cũng liền thông minh lần này, ta trước tiên phân ra một cái linh thức con rồi, cho hấn canh ba chung thọ mệnh, làm hấn ở ta từ vong khi đồng cảm như bản thân mình cũng bị, xa xa cũng có thể thấy rõ ràng sự tình phát sinh trải qua, cuối cùng lại viết xuống này phong di thư.”

Đối với Thanh Huyền như vậy thành thực người, Lục Tranh thật không biết nên là khen ngợi vẫn là như thế nào. Đã có kia thông minh kính phân ra linh thức con rồi, như thế nào liền có tình chỉ làm lén lút trốn tránh viết di thư như vậy một sự kiện.

Lén lút viết di thư linh thức con rồi, ở tin cuối cùng cư nhiên cũng lưu lại một câu tới, chỉ nói: “Ta cho rằng Thanh Huyền là ngọc, lưu lại Mẫn Văn cũng là nhân thể tai họa, ta dự bảo sách tặng có duyên người, chỉ mong vì Thanh Huyền trừ bỏ cái này nghiệt đồ, thanh lý môn hộ.”

Lục Tranh nhìn về phía giấy viết thư bên cạnh kia một quyển xám xịt ngọc giản, vô hình trung cảm thấy kia ngọc giản có Thái Sơn chi trọng, linh thức con

rối trong miệng sở chỉ có duyên người đại khái đó là tập hợp ba chiếc nhẫn người. Nhưng này có duyên người bản tính rất cuộc như thế nào, con rồi cũng không biết được. Có duyên người đương nhiên có thể chỉ lấy bảo không làm việc, hết thầy nhưng bằng một người lương tâm cùng tình nghĩa.

Nếu hần không có đoán sai nói, Thanh Huyền trong miệng Dị Thú Quyết cùng với linh thức con rối trong miệng bảo sách hần là cùng cái đồ vật. Này bảo bối nếu có thể dẫn tới Thanh Huyền đồ đệ phản loạn thí sư, nên là có hần độc đáo chỗ, ngay cả Thanh Huyền bản nhân cũng tựa hồ đối chi giữ kín như bưng.

Lục Tranh ánh mắt chuyển qua hắc quan trung cuối cùng một kiện đồ vật thượng, kia cuốn thoát nhìn xám xịt không chút nào thu hút ngọc giản, ngược lại giương mắt nhìn phía Độc Cô Kiến Thường, hần có tâm cùng Độc Cô Kiến Thường cùng chung.

Nào tưởng, Độc Cô Kiến Thường lại nói: “Ta đối thứ này không có hứng thú, càng không có hứng thú tiếp thu Thanh Huyền con rối ủy thác. Ngươi luyện đi.”

Đối một người, khả năng sẽ cho rằng Độc Cô Kiến Thường là ngừ ra thử, nhưng Lục Tranh lại biết, Độc Cô Kiến Thường là nghiêm túc.

Lục Tranh kinh ngạc, bật thốt lên nói: “Không quan hệ, ngươi không thích ủy thác, liền từ ta tới làm liền hảo. Chúng ta hai người cùng nhau luyện, cũng hảo lẫn nhau tham thảo.”

Độc Cô Kiến Thường nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, trong mắt có một chút ý cười, như cũ không có thay đổi ước nguyện ban đầu, chỉ nói:

“Thiên đạo cơ duyên, mệnh chỉ có định số, ta đã vô tiếp thu ủy thác chi tâm, liền cũng không cần phải cảm bảo sách không bỏ, ngươi thu đi.”

Dứt lời, Độc Cô Kiến Thường hãy còn xoay người, bắt đầu điều tra bốn phía.

Lục Tranh trầm mặc, đứng ở tại chỗ nửa ngày, phương nhếch môi cười cười, sáng khoái mà thân thủ cảm trôi nổi giữa không trung màu xám ngọc giản.

Thực mau, ngọc giản lay động sinh quang, màu xám lui bước, đồ lưu một tầng ánh nhuận bóng loáng.

Lục Tranh thử nhắm ngay ngọc giản xoay chuyển trên tay hắc giới, lập tức, rực rỡ hần lên ngọc giản lưu mà phiêu tiến Lục Tranh thức hải, đãi Lục Tranh phản ứng lại đây phía trước, đã hóa thành điểm điểm sáng lên phù văn, dung nhập Lục Tranh linh thức bên trong, mà làm vật dẫn ngọc giản hóa thành phù mạt biến mất.

Dị Thú Quyết giải phong như thế đơn giản, thuận lợi đến ngoài dự đoán. Nhưng thực mau, Lục Tranh khoe miệng vui sướng ý cười khó khăn lắm ngừng, thân sắc cũng hơi cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: cực phẩm đan hoàn

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Oánh nhuận quang hoa tan đi, Lục Tranh thức hải một mảnh thanh minh, nội coi đến tự phù càng ngày càng rõ ràng. Nhưng vấn đề là, hần một cái đều không quen biết!

Lục Tranh muốn kêu to, hần như thế nào cũng không nghĩ tới, Thanh Huyền tuyên khắc Dị Thú Quyết bút pháp như thế cổ xưa, dùng cư nhiên là sớm đã thất truyền điều trị, hần càng không nghĩ tới, chính mình có một ngày cư nhiên đến bảo không biết, thành thất học.....

Lục Tranh xấu hổ mà nhếch miệng, nhìn ngang nhìn dọc lảng là xem không hiểu nửa cái tự, vô lại, đành phải gọi lại đi ở phía trước Độc Cô Kiến Thường, thành tâm thỉnh giáo:

“Không biết đại tiểu thư có không nhận thức điều trị? Này Dị Thú Quyết là lấy điều trị tuyên khắc, ta một chữ không biết.”

Độc Cô Kiến Thường lập tức liền cười, ở xoay người lại thời điểm, trên mặt hãy còn mang theo vài phần thu không được ý cười, nhàn nhạt gật đầu, ngữ khí khác nghiêm túc nói: “Tiểu nữ tử bất tài, lược hiểu.”

Đối mặt Độc Cô Kiến Thường khiêm tốn, Lục Tranh Mạc danh liền mặt đỏ.

Độc Cô Kiến Thường xem đến thú vị, thật không có tiếp tục trên ghẹo hấn, chỉ nói: “Ra cở mộ, ta liền giáo ngươi.”

Lục Tranh vội vàng gạt đầu, vút đi trong lòng về điểm này tiểu ngưng ngưng, lại lần nữa không biết xấu hổ không cần da chạy đi lên, kéo Độc Cô Kiến Thường thủ đoạn, cùng nhau điều tra cảnh vật chung quanh. (__ !!!).

Hai người trước đem bốn phía hoàn cảnh tra xét để rớt, chợt mới đưa ánh mắt chuyển hướng trước sau phiêu phù ở giữa không trung mấy chục quang đoàn.

Mà không biết vì cái gì duyên cớ, này chỗ đại điện, trước sau không có mặt khác tu giả đặt chân, phạm vi ngàn dặm trong phạm vi, thế nhưng như cũ chỉ có bọn họ hai người.

“Thoạt nhìn mấy thứ này đều là Thanh Huyền vật bồi táng.” Lục Tranh không lời nói tìm lời nói, rất sợ Độc Cô Kiến Thường lại một lần huy vung lên ống tay áo không mang theo đi một mảnh đám mây.

Cũng may Độc Cô Kiến Thường lúc này đây mở miệng nói: “Bất luận là cái gì, một người một nửa, ta thu bên trái, ngươi thu bên phải, đãi ra cở mộ lại hảo sinh xem xét.”

Lục Tranh gạt đầu, mắt thấy Độc Cô Kiến Thường đã cười xe nhẹ đi đường quen bắt đầu rơi ống tay áo, hấn cũng không dám lạc hậu, sợ đối phương cho rằng hấn thật sự là cái gì cũng đều không hiểu đồ nhà quê.

Không cần thiết một lát, hai người liền đem toàn bộ đại điện trung quang đoàn cướp sạch không còn.

Độc Cô Kiến Thường tựa hồ đối này loại sự tình hết sức thuần thực, thả kinh nghiệm lão đạo.

Lục Tranh thấy người kia nhắm mắt luôn mãi cảm giác, còn tưởng rằng đối phương là ở cảm giác hay không có mặt khác tu giả tới gần, lại thấy nàng vừa mở mắt, đem ánh mắt định ở an an tĩnh tĩnh đồ ở đại điện ở giữa hắc quan thượng.

Có lẽ là bởi vì không có Thanh Huyền di vật, khối này hắc quan uy áp biến mất, giản dị tự nhiên, thoạt nhìn thập phần không chớp mắt, rồi lại Mạc danh cùng đại điện hài hòa cộng dung, Lục Tranh ngó trái ngó phải, thật sự nhìn không ra nó có cái gì kỳ lạ chỗ.

Độc Cô Kiến Thường lại lôi kéo Lục Tranh tiến lên, chợt một chương đánh.

Lúc này đây, nàng thập phần cẩn thận, vỗ tay phía trước liền ở trên người thiết hạ một đạo phòng hộ trận pháp.

“Phanh!”

Hắc quan theo tiếng mà toái, vụn gỗ vầy ra. Hai quả đan hoàn chậm rãi phiêu ra.

Đan hoàn hạ có một loạt dần dần biến yếu chữ viết.

“Ta tưởng, có lẽ đồ đệ ngươi có một ngày chung sẽ tìm được nơi này, vì sư không có gì đồ vật có thể để lại cho ngươi. Dị Thú Quyết đã bị ta làm tinh thần dấu hiệu, trừ ngươi ra bất luận kẻ nào đều nhưng đến, duy độc ngươi không được. Sợ ngươi thất vọng thống khổ, đặc lưu lại hai quả thiên giai thượng phẩm đan được, một quả khởi tử hồi sinh, một quả đột phá chướng vách tường phá rồi mới lập, có thể giúp ngươi bảo mệnh, thăng cấp các một lần. Vọng tự trân trọng.”

Thanh Huyền đơn “Xuẩn” thiện lương, gọi người dở khóc dở cười. Hấn lưu lại hai quả thiên giai thượng phẩm đan hoàn, rồi lại gọi người kích động tâm hi.

Thiên giai thượng phẩm! Kia chính là trong truyền thuyết mỗi khi luyện ra liền có thể dẫn phát thiên địa dị tượng dẫn tới vô số anh hùng tẫn khom lưng nhưng ngộ không thể cầu vật báu vô giá. Ai cũng sẽ không nghĩ đến, Thanh Huyền cư nhiên đem chi giấu ở quan tài để, tựa hồ liền chờ bất hiếu đồ đệ Mẫn Vân cầu lấy Dị Thú Quyết thất bại, tiến tới bạo nộ tạp quan.

Lục Tranh không hiểu Thanh Huyền thánh phụ giống nhau từ bi hình thức, chỉ là nhìn thấy hai quả cực phẩm đan hoàn, hết sức phấn khởi. Tuy là nhìn quen vô song bảo bối Độc Cô Kiến Thường, lúc này cũng là hai mắt hơi hơi tỏa sáng.

Trong lòng kinh hi, Độc Cô Kiến Thường lại không có quên vì Lục Tranh suy xét, hãy còn lấy quả trong đó một quả tản ra mùi thơm ngào ngạt được hương cứu mạng đan hoàn,

Nói: “Ngươi tu vi quá thấp, ngày sau thăng cấp không gian pha đại, đột phá công thể chướng vách tường đan hoàn, ngươi chính yêu cầu.”

Ngụ ý, mặt khác một quả nhưng khởi tử hồi sinh đan hoàn, liền về nàng sở hữu.

Độc Cô Kiến Thường nói được tự nhiên, biểu tình hòa hoãn, chút nào không cho rằng chính mình này một phen cách nói trung ngầm có ý nhiều ít quan tâm cùng giữ gìn.

Lục Tranh cầm Độc Cô Kiến Thường thủ đoạn tay uống phỉ dùng sức, kêu Độc Cô Kiến Thường sừng sốt, lại không có ý đồ tránh ra.

“Không biết kẻ hèn có tài đức gì, có thể được đại tiểu thư như thế coi trọng quan ái.....”

Lục Tranh tựa vui sướng thở dài tựa lằm bằm lâu bầu.

Độc Cô Kiến Thường chớp chớp mắt, thế Lục Tranh lấy quá nửa không trung cuối cùng một quả đan hoàn, tấc đến trong tay hắn, hơi hơi mỉm cười, nếu bằng tuyết trung một mặt cầu vòng nở rộ, từ từ nói: “Đó là cùng ngươi có duyên, gặp ngươi không chán ghét.”

Lục Tranh thân thể chấn động, vừa muốn nói cái gì đó, hai người đứng thẳng đại diện lại đột nhiên kịch liệt run rẩy lên. Lục Tranh theo bản năng đem Độc Cô Kiến Thường hướng phía sau lôi kéo, đồng thời chấp kiếm đề phòng.

Thực mau, toàn bộ đại diện thế nhưng sụp đổ rách nát, tàn phá vách tường cùng vẩy ra bụi bậm trôi nổi giữa không trung, ở Lục Tranh hai người lòng bàn chân, một cái phảng phất tinh quang trải rộng tính phóng xạ thông đạo bỗng nhiên xuất hiện.

Kia thông đạo càng ngày càng sáng, cho đến cuối cùng gia tốc biến hóa.

Hai người tầm mắt khôi phục khi, đã ở một cái bất đồng không gian.

Trước mặt, ma đạo chém giết, huyết nhục bay tứ tung, mấy đạo phá vỡ đại môn che lấp không được nội bộ kịch liệt chém giết cướp đoạt.

Có người rống to: “Đại tiểu thư! Đây chỗ có huyền giai thượng phẩm đan hoàn! Mau chút trợ ta!”

Linh Khí, đan hoàn, phân cấp vì thiên địa huyền hoàng, các có thượng trung hạ tam phẩm. Hiện giờ một cái huyền giai thượng phẩm đan hoàn, đã nhào đến máu chảy thành sông. Nếu là kêu những người này biết, Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Tranh hai người trên người lúc này các có một quả thiên giai thượng phẩm đan hoàn, phỏng chừng những người này đến điên, hoặc là một ủng mà thượng tướng Lục Tranh hai người xé nát ăn luôn.

Huyền giai thượng phẩm đan hoàn tuy rằng xuất sắc, cần phải ở mấy trăm phát điên đạo tu cùng ma tu trung tranh đoạt, cũng là không dễ.

Đã có thiên giai thượng phẩm đan hoàn nơi tay Lục Tranh, lôi kéo Độc Cô Kiến Thường, khắp nơi nhìn quét, không có nhìn thấy Văn Trung Quái thân ảnh, nhưng thật ra gặp được kéo Trương Văn Thanh đại khai đại hợp chính chém giết đến thông thuận vui sướng diệt môn kẻ thù Dương Đình.

Người sau cũng ở trước tiên thấy Lục Tranh, chỉ là thấy Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường tay cầm tay thập phần thân mật, liền tự giác dời qua tầm mắt, sùnn xoay thân, tính toán làm bộ không phát hiện.

Hiển nhiên, so với bé nhỏ không đáng kể Lục Tranh, Dương Đình càng để ý chính là kia cái khiến cho oanh động cùng rối loạn huyền giai đan hoàn. Chỉ là, đương khốc mắt quét đến Lục Tranh trong tay kia cái quen thuộc màu đen nhẫn thời điểm, Dương Đình trong mắt xẹt qua tham lam thị huyết quang mang.

Nóng vội doanh doanh số giáp đồ vật, hiện giờ liền mang ở một cái bất quá song sư nhị tinh tu vi tiểu tử trên tay, cái này kêu Dương Đình như thế nào cũng nuốt không dưới kia khẩu khí.

Ngó mắt bên cạnh sắc mặt trắng bệch nghĩa tử, Dương Đình giọng căm hận nói: “Ngươi tốt xấu là cái tam tinh võ sư, so chi họ Lục tiểu tử tóm lại cao hơn một tinh, ngươi thả đũa lỗ tại lại đây, ta nói cho ngươi như thế nào giết chết họ Lục tiện nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: sinh tử kiếp

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Đại tiểu thư!”

Lục Tranh có tâm lôi kéo Độc Cô Kiến Thường nhanh chóng rời đi, lại không nghĩ mấy cái lão ma căn bản không cho hai người rời đi cơ hội. Vì gia tăng cướp đoạt huyền giai thượng phẩm đan hoàn nắm chắc, này đó hung thần ác sát hạng người, một đám liếm mặt xông tới lấy lòng mà kêu gọi Độc Cô

Kiến Thường.

Tuy là lấy lòng, xin giúp đỡ, lại có ý vô tình ngăn ở hai người lui về phía sau trên đường.

Hai người nhất thời không thể thoát thân, trong lòng chính tính toán như thế nào dạy dỗ Lục Tranh điều trị Độc Cô Kiến Thường, lập tức khó chịu, mày nhíu lại, ngón tay tiêm một tia hàn khí toát ra.

Quen thuộc năng người đều biết, năng đây là muốn động thủ đầu hiệu.

Nề hà mấy cái lão ma tâm trung tham lam quá đáng, trong khoảng thời gian ngắn lại là nửa điểm không có phát hiện.

Lúc này, Lục Tranh phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô to: “Lục Tranh! Người nếu muốn biết Đoạn Thu Phong là bị ai giết, liền cùng ta tới!”

Lục Tranh quay đầu lại, chỉ thấy được Trương Vân Thanh một góc bay nhanh rút lui quần áo,

Như thế rõ ràng khiêu khích cùng rơi vào, Lục Tranh bỗng không muốn để ý tới, nhưng mới vừa quay đầu lại, lại kinh ngạc phát hiện, mặt đất chợt hiện vết rạn, hẳn cùng Độc Cô Kiến Thường hai người chỉ gian nhảy mất phân cách khai mấy thước.

Có người hô to: “Là địa nứt! Đất nứt lại tới nữa!”

Lục Tranh trong lòng dâng lên không hảo suy đoán, lại thấy nghiêng phía sau bay tới một đạo hung cay chường ảnh, đúng là nhắm ngay Độc Cô Kiến Thường giữa lưng mà đi. Độc Cô Kiến Thường bản thân căn bản không bỏ ở trong mắt, lại đã quên chính mình phía sau còn có cái quan tâm sẽ bị loạn Lục Tranh.

Lục Tranh nâng kiếm liền tiếp, lại ở khoảnh khắc bị chường ảnh chắn ra hơn mười trượng.

Đất nứt theo sát tăng lên, đông đảo ở mộ trung ngoại hồ mưa gọi gió đại hiện uy năng ma đạo đại năng, lúc này đều là thân mình một oai, chỉ dám toàn thân vô lực, tu vi tạm thời bị áp, không khỏi chặt vật ngã xuống đất, chỉ có thể liều mạng nắm chặt bên cạnh hết thấy sự vật.

Tới rồi mộ trung đã trải qua vài luân như vậy biến cố tu giả nhóm, rất có kinh nghiệm, nhưng vừa mới mới từ đại điện trung rời khỏi tới Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường, lại là nửa điểm kinh nghiệm không có.

Độc Cô Kiến Thường theo bản năng nắm chặt đầu ngón tay, đầu ngón tay hàn khí đại mao, năng từ nhỏ tu tập hàn băng quyết cứ việc không có tu vi chống đỡ, như cũ huyền hóa ra một thanh màu xanh băng trường kiếm. Trường kiếm rạch rạch xuống đất, khó khăn lắm ngừng năng lay động lui lại thân hình.

Lục Tranh liền không như vậy vận may, hẳn mới vừa bị chường ảnh đánh bay, tiếp theo giấy liền chịu đựng tu vi tạm phong biến cố, này thân hình thượng bay ngược ở giữa không trung, liền đột nhiên cứng lại, chợt đột nhiên bị một cổ vô hình áp lực áp bách, bang một tiếng rớt tới mặt đất.

Đất nứt còn ở tiếp tục, từng điều so tơ nhện lớn mấy chục lần cái khe, như măng mọc sau mưa, cùng với vang lớn đột nhiên toát ra.

Lục Tranh chính diện chầm đất, không đợi bò dậy, liền thiếu chút nữa bị dưới thân từng điều cái khe cấp tùy cơ cắn nuốt.

Ầm vang biến hóa đất nứt giằng co hơn mười giây, Lục Tranh tùy theo xóc nảy quay cuồng, khỏe mắt chú ý tới Độc Cô Kiến Thường không có việc gì, mới vừa buông trong lòng một khối tảng đá lớn, lại thấy chính diện đột nhiên bay tới một khối lữu niêu đại cục đá, nhắm ngay hẳn cái trán tạt bắn mà đến.

Lục Tranh ám đạo một tiếng xui xẻo, lấy gian nan nghiêng đầu ngửa ra sau nguy hiểm tư thế, làm kia lữu niêu tảng đá lớn khó khăn lắm cọ qua hẳn thái dương bay qua. Mà hẳn lúc này tứ chi mở ra, mặt triều thượng, trình hình chữ đại (大) ngừng ở ba điều cái khe trung.

Dưới thân cái khe đột nhiên kịch liệt thu nạp, trong cơ thể chân khí cũng ở ẩn ẩn trở về, nơi xa đã có tu giả thân hình nhảy bén nhảy dựng lên, dẫn đầu khôi phục lại, vung lên kiếm nhắm ngay khoảng cách chính mình gần nhất địch nhân chém liền qua đi.

“A!”

Máu tươi vậy ra, kêu thảm thiết liên tục.

Thời gian không phải do Lục Tranh tâm sinh cảm khái. Thượng không đợi hẳn từ mặt đất bò dậy, liền có sớm khuy chuẩn thời cơ nhảy vọt tới Dương Đình, giờ chường nhắm ngay hẳn thiên linh chụp được.

“Phanh!”

Kịch liệt đối oanh liền vang ở Lục Tranh đỉnh đầu, thời điểm máu chốt, Độc Cô Kiến Thường đứng lúc chạy lại đây, một chường đánh đuổi Dương Đình, theo sát phi vọt lên, cùng ăn gan hùm mặt gấu Dương Đình chiến ở một khối.

Độc Cô Kiến Thường căn cứ giết Dương Đình lấy tuyệt hậu hoạn tâm tư, cùng Dương Đình càng đánh càng hung. Dương Đình tuy rằng tu vi kém Độc Cô Kiến Thường bốn sao, lại khác hung tàn không muốn sống, tìm đường tử đầu pháp, làm Độc Cô Kiến Thường trong thời gian ngắn thể nhưng thắng được không được.

Cùng lúc đó, Lục Tranh rút cuộc từ mặt đất xoay người dựng lên, không đợi hắn làm ra quyết định, liền lại có một đạo quang ảnh cấp tốc vọt lại đây.

“Tur!”

Lệnh người nha toan đao kiếm đánh đâm thanh, mang theo hỏa hoa bắn ra bốn phía.

Trương Văn Thanh mặt ẩn ở lợi đao lúc sau, che kín dữ tợn cùng sát khí.

Lục Tranh giận cực phản cười, này đi rồi đại tới cái tiểu nhân, thật đúng là đương hẳn Lục Tranh là cái mềm quả hồng, ai đều có thể niết một phen.

Lục Tranh trong lòng hỏa mạo, thủ hạ chiêu thức càng hung. Nhất chiêu Đoạn Thủy Kiếm vừa mới chém ra, tiếp theo chiêu điểm đốt bát phương đã chém ra một nửa.

Trương kiếm phá không, thế như kinh hồng, ngọn lửa nở rộ, thu nạp, treo cổ.

Trương Văn Thanh trên tay lợi đao quay cuồng, tay vừa lật, nuốt vào một lọ phá Mạch đề công đan, khoe miệng đỏ máu, sẽ không tiếc, hơi thở bạo tống, một đao cắt qua ngọn lửa kiếm vòng, thẳng cắm Lục Tranh trái tim.

Oan gia ngõ hẹp, oan gia ngõ hẹp. Bại giả chết, người thắng sinh.

Trong thời gian ngắn, Lục Tranh cùng Trương Văn Thanh giao thủ mấy chục chiêu, chiêu chiêu trí mệnh, hoa cả mắt.

Lại là nhất kiếm cấp tốc vẽ ra, Lục Tranh đôi mắt khép hờ, lại mở to, đồng tử cấp tốc biến thành một cái sắc bén dựng phùng.

“Đoán tâm châm!” Trong miệng lãnh phun, tâm châm hóa hình, đầy trời lông trâu mưa phùn, thấy Trương Văn Thanh nhìn không tới dưới tình huống, cấp tốc bắn vào hắn toàn thân.

Tâm châm nhập thể tức hóa, lập tức du tẩu, cấp hướng Trương Văn Thanh thức hải cùng trái tim.

“A!”

Mãnh liệt phê tâm chi đau, làm Trương Văn Thanh kêu thảm thiết ra tiếng. Càng khó nại đầu bành trướng co rút đau đớn, tựa hồ muốn nổ tung giống nhau.

Trương Văn Thanh ôm đầu lăn mà, Lục Tranh cười lạnh, giờ kiếm, không chút do dự, chém đi xuống.

Đúng lúc này, Lục Tranh sau lưng lông tơ đột nhiên dựng ngược, trời sinh trực giác làm hắn lâm thời đổi chiêu, đem bỏ về phía ngẫm quay cuồng Trương Văn Thanh nhất kiếm nhảy mất đôi đèn phía sau.

“Phanh!”

Thân kiếm chấn động, bằng bạc uy lực lại là nháy mắt đem Lục Tranh đánh bay.

“Phốc.”

Lục Tranh phun ra một ngụm máu tươi, trong tầm mắt, là Ngân Khô Lão Ma dữ tợn thị huyết mặt.

Ngân Khô Lão Ma động tác cực nhanh, một thân bốn sao Vô Hoàng thực lực kể hết nỗ lực mở ra.

Lục Tranh toàn thân cứng đờ, thực lực cách xa, làm người bản năng sợ hãi đại ra.

Đãi Lục Tranh khắc phục kia bản năng, Ngân Khô Lão Ma bản thân đã lược đến trước người.

Lúc này đây cũng không có cơ hội làm Lục Tranh nhanh chóng phản ứng, càng không có cơ hội làm Lục Tranh bắt lấy Ngân Khô Lão Ma chỉ số thông minh rút tuyến thời cơ.

Ngân Khô Lão Ma có tâm giết người, thành tâm ẩn núp, một kích liền bị thương nặng Lục Tranh phế phủ, lại một chưởng, chụp nát Lục Tranh thủ đoạn.

Lưu Hỏa Kiếm đẳng mà bay ra, bị lược đến Lục Tranh phía sau Trương Văn Thanh bắt lấy, chọt hung hăng cắm vào Lục Tranh ngực.

Lục Tranh đôi mắt trừng lớn, kia một khắc tựa hồ thời gian đình chỉ, loáng thoáng gian, tựa hồ nghe đến Độc Cô Kiến Thường kêu sợ hãi.

Thân thể như rách nát sợi bông phanh một tiếng rơi xuống đất, rơi xuống đất một sát, tựa hồ đánh vào cái gì cứng rắn nhô lên thượng.

Kia nhô lên lập tức ao hãm liền mềm, có cái gì sương khói tự Lục Tranh phía sau chậm rãi dâng khởi, toàn bộ không gian bắt đầu tản mát ra một trận mùi thơm ngào ngạt hương thơm.

Sau đó, Lục Tranh hai mắt tối sầm liền cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: nguy hiểm hương khí

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh khôi phục thần trí thời điểm, đầu tiên ngửi được một cỗ mùi thơm ngào ngạt hương thơm, theo sát mới cảm nhận được toàn thân xương cốt đứt gãy giống nhau co rút đau đớn.

Cũng thật là xương cốt đứt gãy.

Lục Tranh tay phải thủ đoạn không bình thường uốn lượn, xương cốt bẻ gãy, chộc da thịt, xuyên tim đau. Thoạt nhìn bị thương cuối cùng ngực vị trí, lại chỉ là một mảnh chết lặng độn đau, so sánh với so với thủ đoạn bị thương, hảo quá nhiều.

Lục Tranh kinh dị với chính mình còn sống sự thật này, tiện đà phát hiện trước mắt một mảnh mơ hồ, tầm nhìn, ánh sáng xiêu xiêu vẹo vẹo, trong khoảng thời gian ngắn kêu hấn căn bản thấy không rõ lắm bất cứ thứ gì.

Dùng sức mà xoa nhẹ một phen đôi mắt, Lục Tranh trước mắt bắt đầu toát ra sao Kim, tầm nhìn thông thả chậm triển khai, thả càng liền càng rõ ràng.

Đồng đảo tu giả, hoặc trên mặt đất quay cuồng, hoặc nghiêng lệch xuống tay chân uốn lượn cứng đờ đi tới. Ngân Khô Lão Ma, Dương Đình, Trương Vân Thanh, này ba cái cầu kết với nhau làm việc xấu gia hỏa xen lẫn trong đám người, biểu tình chết lặng, ánh mắt đại ra, lang thang không có mục tiêu mà du tẩu.

Lục Tranh khỏe mắt trù trù, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, tất cả đều là Mặc danh nổi tiếng tu giả, có tu giả lại khóc lại cười, có tắc không nói một lời, nhưng mỗi một cái tu giả hành vi đều cũng đủ quý dị cùng điên cuồng.

Lục Tranh trong lòng nhảy dựng, ở trong đám người tìm ba vòng, tầm mắt từng bước mở rộng, rốt cuộc ở một cây đại thụ tán cây thượng tìm được rồi nhấm hai mắt Độc Cô Kiến Thường.

Lục Tranh hoảng sợ, vội vàng vọt đi lên, hướng đến quá nhanh, chân trước dẫm sau lưng, lạch cạch một tiếng liền té ngã trên đất.

“Tê!”

Lục Tranh hít hà một hơi, hấn té ngã tư thế thập phần mãnh liệt, mặt triều hạ, vừa vặn đem còn cấm ở chính mình trên ngực Lưu Hỏa Kiếm lại hướng trong biên đưa đi nửa thanh. (thấy đau dùm quá (O A O)).

Lục Tranh đau đến nhe răng, lại không rảnh lo kiểm tra thương thế, nghiêng người chạy lên, thuận tiện đem trên ngực lưu hỏa bặt kiếm ra. Mũi kiếm tới một sợi tiên sống vết máu, giây lát vết máu bị thân kiếm hấp thu, biến mất không thấy.

Mà ở Lục Tranh chạy vội gian, một quyền bị thân kiếm chọc thành hai đoạn dày nặng sách lạch cạch rơi xuống, chạm đất nứt thành hai nửa. Bái Lục Tranh nhân hạ thời kỳ quán nhìn trúng nhị mạn họa ban tặng, tới rồi thế giới này, hấn liền có cái thói quen, ngực tắc bốn hậu thư, không chừng ngày nào đó liền có thể cứu chính mình một mạng.

Không thể tưởng được, thật đúng là đã kêu hấn này trung nhị hành động chặn Trương Vân Thanh thứ tâm một kích.

Lục Tranh trên người đau nhức, chạy động gian tốc độ lại không chậm, chỉ là ở leo cây thời điểm ăn điểm đau khổ.

Mạnh mẽ đề khí hậu quả, đó là ngũ tạng lục phủ nóng rất đau, Lục Tranh thậm chí cảm thấy chính mình tim phổi đều nứt ra rồi. Cũng may Độc Cô Kiến Thường không có việc gì, thăm khí bắt Mạch một phen điều tra, Lục Tranh phát hiện, đối phương chỉ là hôn mê bất tỉnh, trên người cũng không có cái gì thực chất tính bị thương.

Nhưng gọi người vẫn luôn ngủ đi xuống cũng không phải biện pháp gì.

Lục Tranh đem người đáp ở chính mình trên lưng, cắn răng lại lần nữa đề khí, thất tha thất thểu phi hạ tán cây.

Chân rơi xuống đất khoảnh khắc, thân hình một lui, thiếu chút nữa té ngã, cũng may hân còn nhớ rõ sau lưng có một cái Độc Cô Kiến Thường, đó là liều mạng chính mình mệnh cũng muốn ổn định bước chân. (ga lăng ghê (= v = !!!))

Một tia mùi thơm ngào ngạt hương thơm uổng phí phiêu đến, lượn lờ chạm đất tranh cùng Độc Cô Kiến Thường, vây quanh một vòng lại một vòng. Lục Tranh tránh né không kịp, chờ ngửi được khí vị khi, toàn thân căng chặt, ám đạo một tiếng tao. Nhưng chờ mãi chờ mãi, chính mình lại không có sinh ra bất luận cái gì không tốt biến hóa, chỉ là đầu óc có chút hôn mê, hơi chút thất thần một cái chớp mắt. Thất thần khoảnh khắc, tựa hồ có một đạo lạnh băng thanh thuần tự linh thức trung trút xuống mà ra, đảo mắt bao trùm toàn thân, lập tức duy trì ở Lục Tranh đầu óc thanh tỉnh.

Mà hân phát hiện, chính mình sau lưng Độc Cô Kiến Thường, này hơi thở càng thêm thâm trầm lâu dài, tựa hồ hôn mê đến càng thêm hoàn toàn.

Lục Tranh kinh giác, trước mắt dị trạng cùng với Độc Cô Kiến Thường trạng huống, đó là này quý dị hương khí khiến cho. Bước đầu xem ra, này hương khí tựa hồ có loạn nhân thần trí, sinh ra ảo giác kỳ hiệu.

Chỉ là không biết hay không bởi vì chính mình tu tập Tâm Ma Quyết cái này vô giai không có phẩm trật tinh thần võ kỹ duyên cớ, quý dị hương khí đối Lục Tranh cũng không rõ ràng hiệu dụng.

Độc Cô Kiến Thường tựa hồ cũng bản chính có thể dùng hôn mê tới duy trì chính mình lý trí, không cho chính mình làm ra thất thường sự tình tới. Lục Tranh tạm thời yên lòng.

Mà lúc này, còn lại mở to đôi mắt thoát nhìn thanh tỉnh tu giả, điên cuồng như cũ. Bình tĩnh lại Lục Tranh, cũng rốt cuộc phát hiện, ở cái này không gian trung, trừ bỏ Độc Cô Kiến Thường ở ngoài, còn có hơn mười cái đồng dạng hôn mê tu giả, có đạo tu, có ma tu, đều không ngoại lệ, thực tập cường hân, thả mỗi một cái đều té xỉu ở tương đối ẩn nấp địa an toàn vị trí.

Lục Tranh tưởng, đại khái là những người này công pháp đặc thù duyên cớ, cũng không có bị cái gì mùi thơm ngào ngạt hương thơm mê hoặc, ngược lại từng người tiến vào tự mình ngũ đông bảo hộ trạng thái trung.

Loại này tu giả, đại để đều là kinh nghiệm lão đạo thực tập mạnh mẽ có đại bối cảnh, trên người pháp bảo đếm không hết, đại khái chính là ở ngũ say trung cũng có phòng ngự bản lĩnh. Chỉ là không biết vì sao, đường đường bốn sao Vô Hoàng Ngân Khô Lão Ma, vì sao cũng ở trọn mắt điên cuồng tu giả hàng ngũ trung.

Lục Tranh ác liệt mà đoán rằng, có lẽ là bởi vì này lão ma lúc trước chính vội vàng đánh chết chính mình, cho nên phòng hộ trễ, ăn ám khuy.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh nhìn phía nơi xa kia cấu kết với nhau làm việc xấu ba người tổ hợp, ánh mắt từng bước u ám, sát khí chậm rãi tràn ra.

Lục Tranh cơ hồ dẫn theo kiếm xông lên đi lấy tuyệt hậu hoạn, nhưng hân sau lưng đè nặng trọng lượng cùng mềm ám tái bút khí nhắc nhở hân, có đôi khi, so với giết người, cứu người mới là nhất mấu chốt.

Độc Cô Kiến Thường lúc này cố nhiên không có việc gì, nhưng ai biết này không gian trung quý dị hương thơm có thể hay không tiếp tục biến dị, nếu hiệu dụng tăng mạnh, ai cũng không biết, Độc Cô Kiến Thường có thể hay không đã chịu cái gì không tốt ảnh hưởng.

Lục Tranh cắn chặt răng, rút kiếm, bối hạo Độc Cô Kiến Thường, đi hướng một cái khác phương hướng.

Đã có thể vào lúc này, biến cố nổi lên.

Một trận hành hung người toàn thân con lóc chột đột kích, Lục Tranh chống Độc Cô Kiến Thường, bị thổi đến một cái lão đảo. Thật vất vả ngừng thân hình, trong không khí hương khí bỗng nhiên tăng mạnh, một vòng một vòng đầy ra mùi hương từ hư hóa thật, lượn lờ xoay quanh, có mặt khắp nơi.

Cùng lúc đó, đại địa nổ tung, từng cây phi nộn tiên lục thô trắng tam điệp thảo đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Tam điệp thảo xuất hiện, chặn lại Lục Tranh bước chân, cũng nhanh hơn trong không khí mùi thơm ngào ngạt hương thơm lưu động.

Lục Tranh nhìn thấy, hơn mười cái trong lúc hôn mê tu giả thân hình bỗng nhiên run lên, hân sau lưng Độc Cô Kiến Thường cũng không thoải mái mà nhúu mảy, mà những cái đó trọn tròn mất hình dạng điên cuồng tu giả nhóm, tắc một đám hai mắt lờ ra làm cho người ta sợ hãi ánh sáng, ngũ quan vận vẹo, vươn uốn lượn tay trào, lẫn nhau xé rách lên.

Phạm nhân xé rách nhiều nhất cào trầy da thịt hủy dung, tu giả gian xé rách, lại mang lên chân khí, một đám ngón tay có thể dễ dàng đâm thủng người xương cốt.

Lục Tranh mắt thấy rất nhiều tu giả ở thần trí bất thanh tỉnh dưới tình huống, trào phá bên cạnh người bụng, kéo xuống đối phương đầu. Muốn mệnh chính là, những cái đó bị kéo xuống đầu tu giả, đầu rơi xuống đất khi, còn cùng tìm máu gà dạng liều mạng nhảy dựng lên một ngụm cắn ở đối phương trên cổ.

Rất nhiều tu giả trên tay dính huyết nhục, trên cổ treo trọn tròn hai mắt đầu, trường hợp trong lúc nhất thời hoàn toàn mất khống chế.

Đột nhiên, Độc Cô Kiến Thường đáp ở Lục Tranh trên vai đôi tay run lên, lại là ở ngay lúc này tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Huyền Tâm Thảo

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Độc Cô Kiến Thường đột nhiên tỉnh lại, đáp ở Lục Tranh trên vai đôi tay bỗng nhiên khấu khần, Lục Tranh kinh ra một thân mồ hôi lạnh, hần nhưng thật ra không sợ Độc Cô Kiến Thường há mồm cắn hần, hần chỉ sợ nằng giống trên mặt đất những cái đó điên cuồng xé rách tu giả giống nhau, mất đi lý trí, thương tổn chính mình.

Trên mặt đất tu giả lẫn nhau xé rách đã không thể thỏa mãn, có đã bắt đầu moi đào chính mình con mắt cùng trái tim. Kia hơn mười cái giầu ở ẩn nấp chỗ tu giả đại năng nhóm, lúc này cũng là một đám sôi nổi thức tỉnh lại đây, ánh mắt đại ra, động tác cứng đờ, cùng trên mặt đất tu giả phát cuồng giai đoạn trước bệnh trạng giống nhau như đúc.

“Đại tiểu thư?”

Lục Tranh chần chờ mà gọi một tiếng, thật lâu không dám quay đầu lại. Nhưng đoán trước trung đầu đón vẫn chưa đột kích, Độc Cô Kiến Thường vẫn chưa trào cắn hần đầu, thậm chí không có từ Lục Tranh phía sau lưng bò xuống dưới.

Lục Tranh chậm rãi quay đầu lại, cùng Độc Cô Kiến Thường sâu kín ánh mắt đánh vào cùng nhau. Chợt kinh giác, nằng thể nhưng là thanh tỉnh!

“Đại tiểu thư?” Lục Tranh lại gọi một tiếng, phát hiện Độc Cô Kiến Thường tuy rằng người là thanh tỉnh, ánh mắt lại có chút không bình thường tan rã, có điểm cùng loại uống say rượu người, đầu óc có một tia thanh minh, phản ứng lại rất chậm.

Độc Cô Kiến Thường cực kỳ thông thả mà chớp chớp mắt, cơ hồ khấu tiến Lục Tranh da thịt bên trong đôi tay rút cuộc một chút thả lỏng, sâu kín há mồm, hỏi: “Người là ai, Ly Tĩnh? Phụ thân?”

“Ly Tĩnh người phóng ta xuống dưới, ta chính mình sẽ đi.”

Lục Tranh rõ ràng, Độc Cô Kiến Thường là sinh ra ảo giác, cuối cùng đem hần nhận làm chính mình đệ đệ Độc Cô Ly Tĩnh. Hần không biết nên khóc nên cười, nhưng ít nhất Độc Cô Kiến Thường tạm thời đối hần không có nửa phản địch ý.

Vì thế, Lục Tranh trấn an nói: “Lộ không dễ đi, ta cùng người.”

Độc Cô Kiến Thường nhú mày, đầu đau muốn nứt ra, cả người không có sức lực, dứt khoát cũng không phản bác, mà là hơi hơi hướng Lục Tranh phía sau lưng lại dựa khần vài phần, trong miệng nói: “Vậy người bồi ỉn.”

Lục Tranh bật cười, vội vàng gạt đầu, nói cho chính mình nghe cũng nói cho Độc Cô Kiến Thường nghe.

“Yên tâm, ta bồi đến ỉn.”

Hai người cùng nhau lướt qua đồng đảo điên cuồng tu giả, khắp nơi xem xét, đáng tiếc một cái xuất khẩu cũng không tìm được, Vân Trung Quái thân ảnh cũng trước sau không có xuất hiện.

Trong không khí mùi hương càng thêm nồng đậm, lay động sinh tư tam điệp thảo thành phiến sinh trưởng tốt, từ mới đầu quá đầu gối cao trường tới rồi nửa người cao, đảo mắt bao phủ người đỉnh đầu.

Lục Tranh bốn phương tám hướng đều là này đó quý dị phi nộn tráng thảo, từng cây rậm rạp, vài lần thiếu chút nữa đem hần sảy. Mà từ đầu đến cuối, ở hần trên lưng Độc Cô Kiến Thường ngoan đến không được, bất động không nháo, chỉ mở to một đôi sâu kín tròng mắt, nhìn phía trước, nói cho Lục Tranh, nằng vẫn là thanh tỉnh.

Tam điệp thảo cũng không chủ động công kích người, chỉ là không ngừng phát ra mùi thơm ngào ngạt hương thơm, cùng với không ngừng nhật nhật rơi xuống trên mặt đất tàn chi đoạn tí.

Tam điệp thảo lặc lự quá địa phương, huyết nhục kẻ hết biến mất, mà hấp thu huyết nhục tinh hoa thảo cây sinh trưởng đến nhanh hơn càng trắng.

Lục Tranh trở mặt ngo đến Trương Vân Thanh bị hai cây tam điệp thảo sẵn, một cái tu giả xoa hấn đầu dầm qua đi. Trương nhưng thật ra vận may, thể nhưng không chết.

Có tu giả lung tung trào xả điên cuồng trung, một chương phách nát trước mặt một số cây tam điệp thảo. Tam điệp thảo giong sinh bẻ gãy, u lục chất lỏng bay đầy trời tán, phảng phất hạ một hồi màu xanh biếc mưa sao băng.

Hạt mưa chiếu vào gần đây mười mấy tu giả trên người, giấy lát bị nhân thể hấp thu.

Có một giọt vừa lúc sái quá Lục Tranh bên cạnh, Lục Tranh ngửi được một cỗ hình như có tựa vô hơi hơi phát khổ khí vị. Hấn sau lưng Độc Cô Kiến Thường, hơi hơi tan rã đồng tử có một tia tụ lại dấu hiệu.

Mà lúc này, kia mười mấy bị tam điệp thảo chất lỏng chính diện sái trung tu giả, cư nhiên toàn thân toát ra bọt khí, đôi mắt mở to, há mồm kêu to, thân thể nổ mạnh.

“A! Đáng chết đây là cái gì!”

“Huyền Tâm Thảo! Là Huyền Tâm Thảo!”

“Phanh!”

Từ mười mấy xui xẻo tu giả nổ mạnh trước tiếng kêu thảm thiết có thể nghe ra, bọn họ trước khi chết khôi phục thần trí, cũng vì Lục Tranh giải trừ nghi hoặc.

Trước mắt này đó quý quyết trắng thảo, cư nhiên là trong truyền thuyết mười đại hung thảo chi nhất, Huyền Tâm Thảo.

Lục Tranh từng nghe Vân Trung Quái nhắc tới quá.

Này Huyền Tâm Thảo, xưa nay lớn lên ở hẻo lánh ít dấu chân người điều thú rất thưa thớt địa phương, ba trăm mùa màng cây, 500 năm kết cỏ, ngàn năm mới trưởng ra một mảnh ngọn điệp, cho đến tam điệp thành hình, ít nói cũng muốn bốn năm ngàn năm.

Huyền Tâm Thảo rất thưa thớt khó được, rất khó bị tu giả khống chế thu phục, chỉ vì này thành thực về sau sẽ không ngừng phát ra mùi thơm ngào ngạt hương khí, này nguy hiểm hương khí có thể làm người sinh ra ảo giác, rơi vào mơ mộng, mơ mộng trung, người sẽ nổi điên phát cuồng, hại người hại mình, mà lẫn nhau gian rơi xuống huyết nhục đem bị Huyền Tâm Thảo hấp thu, Huyền Tâm Thảo tùy theo tán mát ra càng thêm mùi thơm ngào ngạt hương khí, cho nên trúng chiêu người rất khó thanh tỉnh. Thả một khi tam điệp thảo bị đánh trúng, liền sẽ tự chủ rơi một loại vị khổ chất lỏng, người dính thân thể nội sinh ra nhiệt độc, nhiệt độc kịch liệt va chạm, giấy lát là có thể gọi người thân thể nổ mạnh.

“Nhiệt độc.....” Lục Tranh nỉ non một câu, chợt tròn mắt, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau lưng Độc Cô Kiến Thường. Người sau quả nhiên bắt đầu toàn thân phát ra nhiệt khí!

Nhiệt khí bốc hơi hạ, Độc Cô Kiến Thường hai mắt không bình thường tỏa sáng, chậm rãi, nàng đôi tay lại lần nữa theo bản năng khẩu khẩu, thả có màu đỏ điểm nhỏ bắt đầu ở trên người nàng lan tràn.

“Người đem ta buông xuống.” Lúc này đây, Độc Cô Kiến Thường cũng không có gọi ra bản thân đệ đệ tên, cũng không biết hay không rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh lại đây.

Vì hoàn toàn kiểm tra Độc Cô Kiến Thường hiện trạng, Lục Tranh tìm chỗ tương đối yên lặng góc, dùng duy nhất hoàn hảo cánh tay trái đem người tiểu tâm buông.

Độc Cô Kiến Thường dựa vào trên thân cây, toàn thân bắt đầu đỏ lên, nàng đôi mắt nhìn quét một chút Lục Tranh vết máu khô cạn ngực cùng toái rớt tay phải thủ đoạn, nhìn mất xa gần phát cuồng nổi điên tu giả cùng không ngừng bị bổ trúng chém trúng rơi lục dịch thành phiến Huyền Tâm Thảo, cười.

Lục Tranh lại không nằng như vậy bình tĩnh, mắt thấy Độc Cô Kiến Thường tình huống càng ngày càng tao, hấn đều mau cấp khóc, làm Độc Cô Kiến Thường đem lúc trước bắt được thiên giai đan hoàn nuốt ăn vào. Độc Cô Kiến Thường lại là lặc đầu.

“Thiên giai đan hoàn tuy kỳ, có thể khôi từ hồi sinh, lại cũng chỉ là trị liệu ngoại thương. Ta đây là cốt cách cùng kinh Mạch chỗ sâu nhất tức độc, dùng chỉ vô dụng. Người thả đem này đan hoàn thu, ta là không dùng được.”

Nói, Độc Cô Kiến Thường lại là tưởng từ không gian trung tưởng ngày đó giai đan hoàn tặng cùng Lục Tranh.

Nàng làm như dự cảm chính mình không cứu, lại cố tình không có nửa điểm hoảng loạn.

Nàng người rõ ràng toàn thân nổi lên hồng quang, mạo hiểm nhiệt khí cùng điểm đỏ, rõ ràng hình tượng toàn hủy, Lục Tranh lại không rời mắt được.

Hung hăng đánh chính mình một cái tát, Lục Tranh cưỡng bách chính mình dời đi mắt, hoảng loạn lấy phế bỏ tay phải cùng tay trái cùng nhau đập cái tiểu dù, che ở Độc Cô Kiến Thường đỉnh đầu, liên tục hỏi: “Như vậy hay không hảo chút? Ngươi mau chút đem dù lấy ra tới, ta cho ngươi chống, không chừng ngươi thì tốt rồi. ....”

Lục Tranh nói, hốc mắt đã đỏ.

Đại nam nhi không dễ dàng rơi lệ, chỉ là chưa tới thương tâm chỗ.

Lúc này, Lục Tranh chỉ cảm thấy lo lắng đau. Nhưng Độc Cô Kiến Thường lại lắc đầu, dùng ánh mắt nói cho hắn, lúc này bung dù cũng vô dụng.

Huyền Tâm Thảo rơi ra chất lỏng trải rộng toàn bộ không gian, toàn bộ không gian đều là nhiệt độ. Đôi thường nhân tới nói, này nhiệt độ dính chỉ tức chết, đôi nàng tới nói, lại là tồn tại tức chết.

Trừ phi này từng mảnh từng mảnh Huyền Tâm Thảo kể hết diệt sạch, nếu không nàng cuối cùng là khó thoát vừa chết.

Chỉ là, nàng đã chết, trước mắt chỉ có song sư nhị tinh tu vì Lục Tranh làm sao bây giờ? Nếu là Huyền Tâm Thảo lại như vậy sinh trưởng tốt đi xuống, vật cực tất phản, bị thao tác qua tu giả sớm hay muộn một đám tinh táo lại, lúc đó, có mấy cái cường đại kẻ thù Lục Tranh, không thể nghi ngờ chỉ có vừa chết.

Độc Cô Kiến Thường nhíu mày, giờ tay phúc ở Lục Tranh run rẩy tay phải phía trên.

Mông manh quang mang thoáng qua, Lục Tranh cảm thấy chính mình tay phải tựa hồ đau đớn rời xa, định nhãn vừa thấy, rách nát thủ đoạn đã tự động khỏi hắn.

Lục Tranh rũ xuống đầu, hắn biết, đây là Độc Cô Kiến Thường ở dụng tâm nguyên chân khí tinh túy vì hắn chữa thương.

Tâm nguyên thượng chân khí tinh túy hữu hạn, dùng một chút thiếu một chút.

Lục Tranh cảm Độc Cô Kiến Thường tay, thập phần dùng sức, tựa hồ muốn đem người xoa toái tiến chính mình trong xương cốt, nhưng lại sợ đem người nắm đau, nhất thời ngữ khí phát run, hỏi nàng nói: “Ngươi nói cho ta biết, như thế nào mới có thể cứu ngươi?”

Độc Cô Kiến Thường bật cười.

“Huyền Tâm Thảo đối với ngươi không có hiệu quả, đây là chuyện tốt, ngươi trước rời đi. Không chừng, chúng ta tương lai vẫn là hội kiến mặt.”

Lục Tranh đầu trật lại thiên, thật sự ức chế không được cảm xúc, một tay đem người ôm lấy.

Độc Cô Kiến Thường an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Tiếp theo gấp mặt, không cần quá mới lạ, ngươi gọi tên của ta liền hảo. Ta cùng với ngươi có duyên, gặp ngươi không chán ghét, đây là thật sự.”

“Ta thích ngươi, cũng là thật sự.” Lục Tranh cơ hồ buột miệng thốt ra, nhưng biết trước mắt cũng không phải nói này đó thời điểm.

Lục Tranh một tay đem Độc Cô Kiến Thường đẩy ra, đặt ở tại chỗ ngồi xong, lại về hơn mười đạo phù giấy.

Lá bùa rơi xuống đất thành trận, một vòng thủ sẵn một vòng, gắt gao quay chung quanh Độc Cô Kiến Thường bên người, tạm thời ngăn cách ngoại giới Huyền Tâm Thảo cùng điên cuồng tu giả, cũng ngăn trở Độc Cô Kiến Thường vọng tự hành đi.

Lúc này Độc Cô Kiến Thường suy yếu đến mức tận cùng, đã là liền nói chuyện đều phải thở dốc.

Lục Tranh nhắc chân, cũng không quay đầu lại, vượt vào trước mắt phân loạn Tu La tràng.

Độc Cô Kiến Thường không nói, hắn cũng hiểu được, chỉ cần hoàn toàn diệt trừ Huyền Tâm Thảo cái này căn nguyên, Độc Cô Kiến Thường tóm lại sẽ khôi phục một ít.

Trước mắt Huyền Tâm Thảo thành phiền sinh trưởng tốt, không có mấy ngàn cũng có mấy trăm, nhưng Huyền Tâm Thảo xưa nay chỉ ở một chỗ trường một gốc cây, nếu không lẫn nhau cắn nuốt giết hại lẫn nhau. Trước mắt Huyền Tâm Thảo ở chung hòa thuận nhất trí đối ngoại, nếu không phải truyền thuyết có giả, đó là này chân chính Huyền Tâm Thảo chỉ có một gốc cây, trước mắt chứng kiến, bất quá Huyền Tâm Thảo phân thân hoặc là bản thể thao túng hạ ảo ảnh trong mơ.

Lục Tranh lựa chọn tin tưởng chính mình trực giác, hắn phải nhanh một chút tìm ra Huyền Tâm Thảo bản thể, nếu không hắn cùng Độc Cô Kiến Thường đó là sẽ không còn được gặp lại.

Lục Tranh dứt khoát kiên quyết bước vào Huyền Tâm Thảo vòng vây, chung quanh tựa khổ tựa ngọt nồng đậm khí vị kêu hấn phát cuồng, nôi điên chém lung tung tu giả kêu hấn bạo nộ. Bất luận là người vẫn là thảo, hấn toàn bộ công kích.

Lưu Hòa Kiếm vũ đến mức tận cùng, từng cụm ngọn lửa tự thân kiếm lưu chuyển mà ra.

Trước mắt thảo không có nhiều ít trí tuệ, người cũng mất lý trí, trong lúc nhất thời, Lục Tranh cái này song sư nhị tinh là duy nhất thanh tinh song hành động tự nhiên người, thế nhưng cũng đại sát tứ phương, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Huyền Tâm Thảo dần dần sợ hãi lui bước.

Lục Tranh đi theo Huyền Tâm Thảo rút đi lộ tuyến một đường công kích, quả nhiên ở thảo cây cuối cùng phương thấy được một gốc cây lẳng lẳng lay động sáng lên tam điệp thảo.

Kia thảo bất quá bàn tay đại, toàn thân trên dưới gắn vào một tầng quảng sáng trung, bị đồng đảo thô tráng huyền tâm bao cò vây bảo hộ.

“Đây là Huyền Tâm Thảo bản thể!” Lục Tranh nhẹ răng, một bước vọt qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: diệt sát lão ma

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nộn thảo lay động, sát khí mai phục.

Dự cảm đến không ổn Huyền Tâm Thảo, bản thể điên cuồng đong đưa, phân hoá ra cây cây phi thảo thái độ khác thường, như thủy triều, hướng tới Lục Tranh phương hướng, không muốn sống vọt mạnh, ý ở ngăn cản Lục Tranh tới gần kia cây thấp bé bản thể.

Lục Tranh một nhạc, đoán rằng kia Huyền Tâm Thảo bản thể nhất định không cường, nếu không này phân thân sẽ không như thế khản trương.

“Cái này dễ làm!”

Lục Tranh cười dữ tợn một tiếng, xuống tay không chút do dự, vung lên kiếm chém liên đảo tăng lớn phi thảo phân thân.

Phân thân vậy ra ra cay đắng chất lỏng, ở trước tiên bị hấn vứt ra Liệt Hỏa Phù một ngụm nuốt vào.

Huyền Tâm Thảo thân thể sợ hãi mà cuồng run, không ngừng phát ra bắt mắt quang mang, khắp không gian thoáng chốc bạch đến lóa mắt, vây quanh nó phi thảo phân thân ở này quảng sáng chiếu xạ ảnh hưởng hạ, càng dài càng cao, càng dài càng trạng, thậm chí chính mình cong bẻ gãy rớt, đồng đảo cay đắng chất lỏng từ giữa chảy ra, đồng thời, hoàn hảo không tổn hao gì một khác ba phi thảo phân thân lay động sinh tư, thom ngọt khí vị sóng gió mãnh liệt mênh mông.

Người nghe, đều bị tâm sinh ảo giác, tự sát đã thương người, dùng không được tới. Chỉ tiếc..... Đối Lục Tranh vô dụng.

Phát ra nhiệt độc cay đắng chất lỏng, bị hấn toàn bộ thiêu hủy hủy diệt. Thom ngọt khí vị phát ra quá nhiều, cũng đối hấn không có tác dụng.

Lục Tranh hai mắt dựng ngược, trong nháy mắt bùng nổ bắt mắt hắc quang, lại là ở trong nháy mắt sử Tâm Ma Quyết đột phá chướng vách tường, đạt tới thượng thiên trung cấp!

Hắc quang cùng bạch quang kịch liệt va chạm, thời gian khoảnh khắc đình chỉ, trước một giây còn lay động sinh tư Huyền Tâm Thảo thân thể đột nhiên yên lặng bất động, này thành trăm mấy ngàn phi thảo phân thân từng bước hư hóa, thân hình mơ hồ không chừng.

Lục Tranh tại hạ một giây mãnh nhảy mà ra, một phen xả Huyền Tâm Thảo thân thể, há mồm, nuốt đi vào.

Ai cũng không biết trực tiếp công kích Huyền Tâm Thảo, sẽ có cái gì hậu quả. Lục Tranh có thể nghĩ đến, nhất bảo hiểm biện pháp, đó là một ngụm nuốt vào.

Vì cứu Độc Cô Kiến Thường, dưới tình thế cấp bách hành động không phải do Lục Tranh đòi ý. Huyền Tâm Thảo thân thể một khi cắn nuốt, phi thảo phân thân phanh phanh liên hoàn tạc nứt, càng nhiều cay đắng chất lỏng che trời lấp đất phôi sái.

Lục Tranh còn không kịp đem Huyền Tâm Thảo thân thể hoàn toàn nuốt vào bụng trung, liền nghe được nơi xa lá bùa rặng rắc tan vỡ thanh âm, không kịp nghĩ nhiều, Lục Tranh bước chân vừa chuyển, dùng nhanh nhất tốc độ vọt qua đi, ở Độc Cô Kiến Thường kinh ngạc chú mục hạ, một tay đem người bỏ nhào vào dưới thân, đem người kín không kê hở chặt chẽ che lại.

Độc Cô Kiến Thường chỉ tới kịp thấy Lục Tranh khoe miệng biên một cây xanh mượt nhánh cỏ xúc tu, ngay sau đó liền trước mắt tối sầm lại, cái gì cũng nhìn không thấy, đồng thời, hô hấp khó khăn.

Màu xanh biếc chất lỏng khuynh thiên mà xuống, lạch cách lạch cách đánh vào người trên người, cư nhiên không đau, cũng không có bất luận cái gì ướt hoạt cảm giác.

Lục Tranh ý thức được không đúng, giương mắt vừa thấy. Thiên cái loát, lúc trước chứng kiến đầy trời chất lỏng khuynh sái cư nhiên là ảo giác.

Chất lỏng rơi xuống đất liền biến mất không thấy.

Lục Tranh nhắm chặt miệng, rốt cuộc có thời gian đem Huyền Tâm Thảo thân thể một ngụm nuốt vào. Đầy trời nghiêng mưa to mưa to, rốt cuộc hoàn toàn biến mất.

Lẫn nhau xé rách sát hại tu giả, cũng sôi nổi dừng lại điên cuồng, hai mắt một bết, không biết sống chết, ngã xuống trên mặt đất.

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, tổng cảm thấy Huyền Tâm Thảo thân thể cuối cùng làm ra như vậy một cái làm cho người ta sợ hãi đại trận trượng, đơn giản là tương dọa hấn một dọa. Có lẽ hấn một sợ hãi, liền sẽ “A” một tiếng kêu to, miệng một trương, kia Huyền Tâm Thảo thân thể liền có thể thuận thể nhảy ra tới.

Đáng tiếc thảo tính không bằng thiên tính, đôi mắt che trời lấp đất đại tai nạn, Lục Tranh trước tiên không phải há mồm kêu to, mà là xoay người đoạt mệnh chạy như điên đem người phắc gục.

Lục Tranh hơi chút buông ra một chút đối Độc Cô Kiến Thường áp chế, mãnh vỗ ngực, muốn đem Huyền Tâm Thảo thân thể nuốt đến càng hoàn toàn, hấn tạm thời còn không dám há mồm nói chuyện, sợ kia giả hoạt Huyền Tâm Thảo hầy còn chưa từ bỏ ý định đột nhiên nhảy ra tới.

Độc Cô Kiến Thường nhìn đến Lục Tranh khoe miệng kia một sợi xanh mượt nhánh cỏ rốt cuộc chậm rãi trượt đi vào, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì hảo. Nàng đương nhiên thấy được Lục Tranh một ngụm nuốt vào Huyền Tâm Thảo thân thể một màn, cũng cùng Lục Tranh nghĩ tới cùng nhau.

Một lát sau, Độc Cô Kiến Thường đem Lục Tranh hơi chút đẩy ra một chút, tự không gian trung lấy ra một cái màu trắng bình ngọc, đảo ra mấy viên phát ra lục thảo thanh hương đan hoàn,

Phùng đến Lục Tranh bên miệng, nói: “Hữu ích tiêu hóa.”

Lục Tranh vội vàng hơi hơi há mồm, một ngụm ăn đi vào.

Cũng không biết là không phải tâm lý tác dụng, đan hoàn nhập thể, Lục Tranh thoáng chốc cảm thấy cả người một nhẹ, tựa hồ còn loáng thoáng nghe được trong cơ thể Huyền Tâm Thảo thét chói tai.

Này cũng thật không phải một cái mỹ diệu thể nghiệm.

Lục Tranh như cũ không dám nói lời nào, Độc Cô Kiến Thường đành phải nhắc nhở nói: “Người thả tránh ra. Này đó tu giả mau tỉnh.”

Lục Tranh bừng tỉnh kinh giác chính mình giờ phút này động tác quá đường đột, vội vàng xin lỗi bò lên, xấu hổ mà đỏ mặt, giây lát rốt cuộc lòng mình bạch Độc Cô Kiến Thường cuối cùng một câu nói chính là cái gì.

Thấy Độc Cô Kiến Thường trên người nhiệt khí cùng điểm đỏ tiệp tiêu, Lục Tranh lập tức xoay người, nhắc tới Lưu Hòa Kiếm, nhắm phía trùng trùng điệp điệp ngũ chung đạo tu cùng ma tu. Ở trong đám người tìm kiếm mười lăm phút, Lục Tranh rốt cuộc tìm được rồi ngũ đến phá lệ an tường câu kết với nhau làm việc xấu ba người tổ trong đó một cái, bốn sao Vô Hoàng Ngân Khô Lão Ma.

Đáng thương một thể hệ ma đạo kiêu hùng, mới vừa vừa mở mắt đã bị cái chính mình một lỏng tay đầu là có thể ấn chết tiểu đạo tu thọc cái đối xuyên.

Lục Tranh trong tay Lưu Hòa Kiếm hung hăng dùng sức, phốc mà một tiếng thọc đến càng thêm hoàn toàn.

Ngân Khô Lão Ma nghe được chính mình trái tim rách nát thanh âm.

“Nhãi ranh, nguoi dám!”

Ngàn Khô Lão Ma hét lớn một tiếng, cả người khí thế bạo liệt, mới vừa vừa nhắc chuông, lại phát hiện chính mình này nhất cử động, thập phần bị kịch mà gia tốc trong cơ thể trái tim bạo liệt.

“Phanh!”

Một tiếng vang lớn, vốn là bị thọc xuyên trái tim, ở Ngàn Khô Lão Ma bỗng nhiên phát uy là lúc, rốt cuộc không chịu nổi thân mình tự mang uy lực áp bách, cư nhiên tạc vỡ ra tới.

Ngàn Khô Lão Ma, như thế nào cũng không dám tin tưởng, chính mình thế nhưng chính mình đem chính mình đánh chết, nguyên nhân là chính mình quên mất cấp rách nát trái tim thiết tiếp theo đạo vững chắc phòng hộ, mà hấn thân mình tu vi quá cao, bạo nộ dưới uổng phí bùng nổ, không có giết chết Lục Tranh nhưng thật ra giết chết chính mình.

Nhưng ở mặt khác lục tục mở to mắt tu giả trong mắt, Ngàn Khô Lão Ma hoàn toàn chính là bị Lục Tranh cấp nhất kiếm thọc chết!

Ngàn Khô Lão Ma tu vi lại cao, bất quá hoàng giai, chưa đạt thánh cấp, liền vẫn là cá nhân, là cá nhân, trái tim phá, chờ đợi hấn, liền chỉ có tử vong một đường.

“Nguoi..... Nguoi..... Nguoi!”

Thăng đến Ngàn Khô Lão Ma giận mở to hai mắt chết bất đắc kỳ tử, cũng không có đem trong miệng chưa hết nói rống ra tới.

Ngàn Khô Lão Ma thân hình ngã xuống đất, không có linh khí chống đỡ nhẵn không gian, tự Ngàn Khô Lão Ma thủ chỉ thượng bóc ra. Lục Tranh tay mất lạnh lẽ, đem lưu hỏa bạt kiếm ra đồng thời, nhất kiếm khơi mào màu xanh thẫm nhẵn, thu vào trong lòng ngực.

Chung quanh chết giống nhau an tĩnh, chợt có người nhào tới, hơn nữa kêu to.

“Tiểu tử! Nguoi thế nhưng giết ngàn khô! Mau vì hấn đền mạng!”

“Tiểu tử, thức thời, liền đem nguoi trong lòng ngực nhẵn kêu ra tới, nếu không gia gia ta kêu nguoi nhìn không tới mặt trời của ngày mai!”

“Bất quá là cái nhỏ nhỏ sư giai, cho dù Linh Võ song tu, cũng là cái chưa thành khí hậu, đại gia hóa cùng nhau thượng, giết hấn. Bảo bối chia đều.”

Càng ngày càng nhiều ma tu vọt đi lên, một ít tham lam đạo tu cũng đánh vì người chết thảo một cái cách nói lấy cớ, như ong vỡ tổ vọt lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: thanh toán nợ cũ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Huyết tinh phác mũi, sát khí tứ phía.

Càng ngày càng nhiều đạo tu ma tu tham lam hai mắt, vọt đi lên.

Những người này trên mặt, rõ ràng viết “Kia chính là Ngàn Khô Lão Ma nhẵn không gian, không chừng nhiều ít bảo bối cất chứa”.

Lục Tranh giận cực phản cười, cảm kiếm nơi tay, căn bản không sợ. Phiền tay nhảy lên gian, dẫn đầu động khởi tay tới.

Có người khinh thường, khi trước đón đánh, có còn đang suy nghĩ người này tốt xấu thọc đã chết bốn sao Võ Hoàng, không chừng có gì sát chiêu mai phục.

Quả nhiên.

Chưa từng có động tác giả, lập tức cười.

Nhưng thấy Lục Tranh hai mắt vi hạp gian, đều có lưu màu tràn ra.

Ở hán sau lưng, thể nhưng xuất hiện Huyền Tâm Thảo ảo ảnh.

Quen thuộc mùi thơm ngào ngạt hương thơm truyền đến, Huyền Tâm Thảo đón gió bạo trướng, tam phiến lá cây đón gió vũ động gian, khoảng cách gần tu giả chỉ cảm hai mắt một hoa, thực lực hơi yếu giả, thần trí đồn thất.

Đúng lúc này, Lục Tranh đột nhiên vùng lên kiếm, thu hoạch có vài tu giả tánh mạng.

Hắn vừa mới cắn nuốt Huyền Tâm Thảo, thảo cây chưa tiêu hóa hoàn toàn, lúc này này thảo cũng là bản thân đột nhiên xông ra. E sợ cho có thất, Lục Tranh xuống tay mau, chuẩn, ngoan, nhắm chặt miệng, chuyên chọn thực lực nhược sát.

Thực lực cường hãn, chỉ là tầm mắt có chút mơ hồ, phòng ngự cùng công kích vẫn như cũ không yếu. Lúc này thấy Lục Tranh không nói một lời giống như sát thần bám vào người, có trong lòng run sợ không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Nơi xa, Trương Vân Thanh nhìn phía Lục Tranh ánh mắt giống như là đang xem một cái quái vật.

Hắn rõ ràng nhớ rõ chính mình đã đem Lục Tranh nhất kiếm thọc xuyên, như thế nào kết quả là bị thọc xuyên cư nhiên thành Ngân Khô Lão Ma.

Trương Vân Thanh bước chân trượt, làm bộ liền muốn trốn.

Tầm mắt đã tỏa định Trương Vân Thanh Lục Tranh, đầu chịu bỏ qua. Nhất kiếm ném, khó khăn lắm định trụ Trương Vân Thanh vạt áo. Trương Vân Thanh ngã quỵ trên mặt đất.

Lục Tranh cả gan làm loạn, không màng trước mặt sừng sốt vây sát tu giả, lại là một cái lặc mình chạy tới Trương Vân Thanh trước mặt, rút kiếm liền phải chém rớt Trương Vân Thanh đầu.

“Tiểu tử chó có càn rồi!”

Thời điểm máu chốt, Dương Đình gầm rú vọt lại đây.

Thuộc về một tinh Võ Hoàng uy áp, cấp tốc lan tràn.

Dương Đình một tay đem Trương Vân Thanh ném ra, xoay người một đao bổ về phía Lục Tranh eo bụng.

Bẻ gãy nghiền nát một đao, chớp mắt buông xuống. Lục Tranh có chút không cam lòng, thiếu chút nữa hắn liền giết Trương Vân Thanh cái này lưng phản đồ. Đáng tiếc, hán điểm ấy công lực cùng thủ đoạn, ở cẩn thận gian tà Dương Đình trước mặt căn bản không đủ xem.

Lấy Dương Đình thực lực, cũng đủ đem hắn diệt sát!

Nhưng vào lúc này, nhỏ dài tay ngọc đáp ở Lục Tranh sau lưng.

Lục Tranh thân thể cứng đờ, chợt thả lỏng.

Mọi người chỉ thấy, vốn nên đem Lục Tranh chặn ngang chặt đứt một đao đột nhiên đều sụp đổ.

Độc Cô Kiến Thường tự Lục Tranh sau lưng chậm rãi đi ra, màu xanh băng trường kiếm nhẹ nhàng băng quơ một hoa, ai cũng không có thấy rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Kia vọt tới trước mắt Dương Đình đã hộc máu bay ngược đi ra ngoài.

Mất sắc tu giả phát hiện, Độc Cô Kiến Thường có chút hơi thở dị thường, cả người tựa bao phủ băng sương, hơi hơi phát ra hàn khí.

Lục Tranh sợ Độc Cô Kiến Thường mới vừa một khôi phục liền động thủ khả năng có thương tích công thể, liền cũng bất chấp nhị đánh một có bao nhiêu không đạo nghĩa. Cơ hồ không chờ Dương Đình rơi xuống đất, hắn đã xông ra ngoài.

Mất nhắm lại tròn mắt, Lục Tranh đôi mắt đột nhiên ở Dương Đình trước mặt phóng đại.

Dương Đình không bắt bẻ, cư nhiên không có dời đi đôi mắt. Chờ đến hắn nhận thấy được không ổn, đã chậm.

Ở sau lưng Huyền Tâm Thảo phụ trợ hạ, Lục Tranh Tâm Ma Quyết lại là tạm thời tiến giai thành hạ thiên sơ cấp, có thôi miên cùng thao tác đối thủ kỳ hiệu.

Dương Đình chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, ngọt hương phác mũi, trong tai nổ vang, không đếm được ảo ảnh lay động vũ động, dần dần, Dương Đình chỉ cảm thấy chính mình cũng đi theo ảo ảnh một khối vũ động lên.

Ở mọi người trong mắt, đó là Dương Đình đột nhiên dừng lại thân hình, chậm rãi giơ lên chính mình tay phải, một đao bổ về phía chính mình ngực.

Mọi người kêu sợ hãi, chợt phát hiện không đúng, đều dùng không thể tin tưởng ánh mắt nhìn phía bình tĩnh nhìn chằm chằm Dương Đình Lục Tranh.

Lục Tranh không hề có kỵ mà ở trước mắt bao người, thi triển bảo mệnh tuyệt kỹ, Tâm Ma Quyết.

Đã mỗi người nghe đồn hán người mang tinh thần võ kỹ,

Sao chịu được kham chứng thực có cái gì không được?

Chỉ là, hán cũng đồng thời bại lộ Tâm Ma Quyết khuyết điểm, chỉ cần tâm thần kiên định thả không vọng tiến hán đôi mắt, lấy hán hiện tại công lực, đối phương liền sẽ không bị mê hoặc.

Tu luyện giả, tai thính mắt tinh, tâm tư hiểu rõ, tự nhiên khai ra Lục Tranh sở thi Tâm Ma Quyết sơ hở, nhưng tuy là như thế, như cũ lòng có chấn động, mục hiện tham lam đồng thời, ngăn không được càng cao xem hán vài phần.

Có thể nhất kiếm thọc chết bốn sao Vô Hoàng, có thể định nhãn thao tác Vô Hoàng một tinh. Như thế người tài ba, ai không cao xem?

Trong chớp mắt, Dương Đình đã hai mắt mê ly bổ về phía chính mình ngực, mấy cái Cực Đình Môn môn nhân kêu to vút ra mấy cái đồng băng thuật pháp, bọn họ tuy không dám tùy tiện tiến lên, nhưng vút ra mấy cái thanh tâm tinh thần thuật pháp vẫn là dám.

Lục Tranh học nghệ không tinh, Dương Đình công lực cao thâm, không cần thiết một lát rút cuộc thanh tĩnh lại đây, nhưng lúc này cũng đã chậm. Trên tay hán lợi đao cắt tiến ngực nửa phần, máu tươi chảy ra, ánh mắt bạo nộ, nhưng không chờ rút đao chuyển hướng, liền bị lắc mình mà đến Độc Cô Kiến Thường một chân đá bay.

Độc Cô Kiến Thường suốt cao hơn Dương Đình bốn sao, lại đá cái trở tay không kịp, hảo tử bất tử liền đá vào Dương Đình cầm đao trên cổ tay.

“Phụt” một tiếng, lợi đao thuận thế càng tiến Dương Đình ngực một phần.

Lục Tranh theo sát mà thượng, vút ra hai cây Huyền Tâm Thảo phân thân.

Phân thân ở giữa không trung đột nhiên tạc nứt, lá xanh chất lỏng phác Dương Đình đầy người.

Dương Đình hai mắt tròn tròn, thân hình run rẩy vận vẹo, lại là ở trong chớp mắt hồng đốm trái rộng, một đám mạo hiểm nhiệt khí phao phao tự hán toàn thân trên dưới các góc nổ rộ.

“Huyền Tâm Thảo!”

Dương Đình há mồm kêu to, cả người càng thêm đỏ bừng, chớp mắt thân thể liền bành trướng mấy lần, mắt thấy đó là muốn nổ tan xác mà chết.

Nề hà hán tu vi quá cao, tuy là như thế, chính là không chết được, chỉ có thể sống sờ sờ gặp nhiệt độc tập thân, kinh Mạch bạo liệt thống khổ. Vài giọt lục dịch càng là theo hán ngực thương chỗ đều thấm vào.

Dương Đình mặt mày ninh thành từng tòa núi non, thân hình tự giữa không trung ngã xuống, nằm sấp trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Đường đường một tinh Vô Hoàng, cư nhiên chỉ ở mấy cái trong chớp mắt liền rơi vào như thế thảm thiết kết cục.

Vây xem giả đều bị sợ hãi kinh hãi.

Dương Đình hướng nơi xa ngửa tử vron phát run đôi tay, Trương Vân Thanh sợ hãi lui về phía sau, đầy mặt sợ hãi cùng lạnh nhạt.

Dương Đình trong mắt chấn động, dữ tợn cười to, chuyển mục nhìn phía Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường, không cam lòng gào rống:

“Được làm vua thua làm giặc! Ta Dương Đình đã dám giết Đoạn Thu Phong diệt Nghịch Thương Phái, liền không sợ người Lục Tranh trả thù. Chỉ là Lục Tranh người tiền nhân này, có gì năng lực đánh chết với ta? Bất quá nhỏ nhỏ một cái song sư nhị tinh, nếu không phải Độc Cô Kiến Thường, người năng lực ta gì?”

“Phốc!”

Chưa hết lời nói, bị Độc Cô Kiến Thường một chân dẫm đoạn.

Dương Đình đầu triều địa, thật lâu không có bò dậy, chỉ là từ hán không ngừng run rẩy thân hình cũng biết, hán còn chưa có chết.

Độc Cô Kiến Thường lui ra phía sau, Lục Tranh tiến lên. Trong tay của hán nắm Lưu Hỏa Kiếm, không phải cái gì thượng phẩm linh khí, lại là Nghịch

Thương Phái đòi trước chưởng môn Đoạn Thu Phong trước khi chết giao cho hấn duy hai lượng kiện di vật chi nhất.

Lục Tranh chậm rãi khom lưng, để sát vào Dương Đình không cam lòng đòi mất, nhỏ giọng nói cho hấn.

“Chưởng môn lưu lại màu đen nhẵn, ngươi biết là làm gì dùng? Ngươi cho rằng, ta lúc trước cùng Kiến Thường vì sao vô cớ mất tích lại vì sao đột nhiên xuất hiện? Ta cùng Kiến Thường bắt quả là mượn dùng trong tay nhẵn đi cỗ mộ chính điện, lấy lấy chân chính bảo bối mà thôi.”

“Ngươi!”

Dương Đình hai mắt đục nứt, run rẩy mà thân thù, hung hăng bắt được Lục Tranh cổ áo.

“Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!”

Dương Đình đã không có lý trí, điên cuồng kêu to, há mồm liền phải cắn hướm Lục Tranh cổ. Một tay còn không quên chụp vào Lục Tranh tay trái, muốn đem chính mình tâm tâm niệm niệm số giáp bảo bối một phen đoạt lại đây. Mà Lục Tranh chỉ là bắt tay duỗi ra, đáp ở đối phương trên cổ, hơi chút dùng sức, ra vẻ đạo mạo nguy quân tử cùng với răng rắc một tiếng, lại không có hơi thở.

Người khác xem đến kinh ngạc, thượng không biết Dương Đình vì sao mất lý trí, ngay sau đó liền Lục Tranh đôi mắt chớp cũng không nháy mắt động thủ vịn gậy đối phương cổ.

Một người đã chết, bụi bặm lạc định.

Mấy cái Cực Đình Môn môn nhân thấy môn chủ đã tể, không dám ở lâu, đã sớm chuồn mất. Trái lại Trương Vân Thanh, sợ tới mức đầy mặt xanh trắng, té ngã trên mặt đất, quên mất trốn chạy.

Mà lúc này đây, không còn có người đánh các loại cờ hiệu nhào lên tới chém giết cướp đoạt, Độc Cô Kiến Thường nói rõ giữ gìn Lục Tranh, nếu không cần phải, không có ai nguyện ý một vượt Lôi Trì. Huống chi, Lục Tranh kia tay không nình người cổ hung ác, cũng không phải người bình thường tiêu hóa được.

Khó khăn lắm song sư nhị tinh liền có như thế lệ khí cùng uy năng, nếu là ngày nào đó người này hóa vương thành hoàng, lại sẽ là kiêu gì kinh thiên động địa?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: ra mộ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đòi màu

Nhân quả luân hồi, báo ứng khó chịu.

Năm đó, Dương Đình giết người đoạt bảo, đồ sơn diệt phái, hiện giờ, chính hấn cũng ở đoạt bảo giết người trung bị giết, môn nhân bỏ ly, tựa mình mình bên trong, đều có định số.

Lục Tranh đảo mắt, buông ra trong tay Dương Đình, bước chân vừa chuyển, đi tới sợ tới mức sắc mặt xanh trắng tay chân phát run không ngừng lui về phía sau Trương Vân Thanh trước mặt.

Trương Vân Thanh miệng run run, trốn cũng vô dụng, ngậy người, giây lát lại là nhào tới, ôm lấy Lục Tranh đùi, gào khóc.

“Lục Tranh! Lục Tranh! Lục Tranh ngươi buông tha ta, buông tha ta đi! Xem ở đồng môn một hồi, sư huynh đệ một tao, ta cũng không phải thành tâm vì Dương Đình cố gắng a!”

Dương Đình cái kia âm hiểm ác độc tiểu nhân, đều là hấn, hấn bức ta phản bội ngươi, bức ta đem ngươi đưa đến Quỷ Khóc Lao Từ.

Cũng may ngươi phúc lớn mạng lớn, không chỉ có không chết, còn tự kia Hung Địa thoát vây. Hiện giờ ngươi Linh Võ song tu, có sư phụ có người trong

lòng, tu luyện thành công, tinh thần võ kỹ bằng thân, càng được Nghịch Thương Phái chú ý, còn có cái gì không thỏa mãn đâu? Người đại nhân có đại lượng, buông tha ta, khi ta là cái rắm, buông tha ta đi!”

Trương Văn Thanh câu kia “Người trong lòng” kêu Lục Tranh nhướn mày, chợt hắt mồm hỏi:

“Mở ra cửa sau, dẫn sói vào nhà, cũng là Dương Đình bức ngươi? Chú ý môn khai sơn lập phái, quảng thu môn đồ, cao thượng thanh phong, lại là ai hại chết?”

Trương Văn Thanh ánh mắt trốn tránh, hồi lâu nghẹn ra một câu: “Chú ý môn không phải ta giết! Là Dương Đình, Dương Đình hắt mồm một chú ý ở chú ý môn ngược. Chú ý môn tu vi quá thấp, cho nên đã chết. Bây giờ ta không có quan hệ a?!”

“Ngươi không ai bằng.” Lục Tranh một cái tát đem Trương Văn Thanh phiến khai, lấy tay vịn ngạch, không muốn lại cùng tiểu nhân vô nghĩa. Chỉ là giờ kiểm đếm chém hết sức, nhìn về phía Trương Văn Thanh kia trương sợ hãi thất thố mặt khi, có một tia chán chờ.

Người này là hắc tử đệ thế cái thứ nhất bằng hữu, cứ việc mang theo hiệu quả và lợi ích tâm, mới đầu lại cũng cùng chính mình ở chung vui sướng. Nhưng cũng chính là người này, làm hắc ân nhân cứu mạng cùng cư trú chỗ tránh nạn trong một đêm đều vẫn qua đời.

Hận sao? Tự nhiên là hận!

Lục Tranh lại không chán chờ, nhất kiếm huy hạ.

Hắn cũng từng nghĩ tới, như thế tiểu nhân, không đáng giá quan tâm, đem hắn trở thành thí nghiệm cũng có thể. Nhưng hôm nay xem ra, người này chết cũng không hối cái, sắp chết còn ghé tẩm chính mình, lưu chi là vì tâm ma.

“Tiện nhân, ta thành quỷ cũng sẽ không phóng. ....”

Tru lên đột nhiên im bặt.

Ầm ập máu tươi bắn vài giọt đến Lục Tranh trên mặt, Lục Tranh lấy tay áo lau, mặt vô biểu tình, lại xoay người, đã là rộng mở thông suốt.

Có lẽ là bởi vì hắc tử đệ cuộc thanh trừ nợ cũ, diệt sát kẻ thù duyên cớ, tâm cảnh hiểu rõ gian, thế nhưng ở xoay người hết sức, tinh thần thanh minh, lập tức đột phá công thể chú ý vách tường, đạt tới võ sư tam tinh! Linh sư tam tinh theo sát tới!

Người chung quanh đều xem ngậy người, ngay cả Độc Cô Kiến Thường cũng là sửng sốt.

Ai có thể đủ nghĩ đến, Lục Tranh chuyển cái thân là có thể thăng cấp, sát cá nhân thể nhưng có thể rộng mở thông suốt.

Loạn trung thăng cấp tuy hi, hậu hoạn lại cũng cực đại.

Độc Cô Kiến Thường đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn quét ngóc lẫm tu giả một vòng. Lập tức có biết điều ma tu cười ha hả bỏ chạy. Dư lại tu giả phản ứng lại chậm, cũng hiểu được Độc Cô Kiến Thường cố ý thanh trảm.

Tu giả đột nhiên thăng cấp không tinh tâm củng cố, thực dễ dàng mang xảy ra sự cố. Lập tức, hiểu được tu giả vì tị hiềm, xoay người liền đi, những cái đó lúc trước vây công quá Lục Tranh, càng là lòng bàn chân mặt du.

Cổ mộ pha đại, nơi này không được lưu người, bị chỗ thượng có cơ duyên có thể tìm ra.

Không bao lâu, toàn bộ không gian liền chỉ còn lại có Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường hai người.

“Làm phiền Kiến Thường.” Lục Tranh cười cười, ở Độc Cô Kiến Thường nhìn chăm chú hạ, ngồi xếp bằng ngồi xuống. (trước đó toàn kêu đại tiểu thư, giờ kêu Kiến Thường, (= _ =) đổi xưng hô mau vậy? Mặt đầy ghê)

Độc Cô Kiến Thường nhìn chăm chú nửa ngày, chợt nhắm mắt tĩnh thần, điều dưỡng sinh lợi.

Mà Lục Tranh, bởi vì có Độc Cô Kiến Thường coi chừng, tâm thần hoàn toàn thả lỏng, nhắm mắt vận hành chân khí gian, thập phần thông thuận, dẫn khí rót thể, đan châu rạng rỡ sáng lên, hồng bạch hai sắc đan chéo, giống như hai điều giao long xoay quanh gào thét. Một giả đại biểu tu võ, một giả đại biểu tu linh, hai tương chiếu rọi, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Theo Lục Tranh trong cơ thể chân khí vận hành hai cái chu thiên, tự này trong cơ thể dần dần tản mát ra từng đợt bất mất quang hoàn.

Lục Tranh cả người, tựa ở sáng lên.

Nhắm mắt trung Độc Cô Kiến Thường bị kinh động, mắt vừa mở mắt, liền nhìn thấy trước mắt chi cảnh. Lấy nàng quan sát, Lục Tranh song sư tam tinh so tầm thường võ sư tam tinh hoặc linh sư tam tinh xa xa vượt qua một mảng lớn, chính là so chi hắn đã từng gặp qua Linh Võ song tu, cũng là thắng chi vu xa.

Đối ngoại giới, Lục Tranh không hề sờ giác, nhắm mắt ba ngày, mới vừa rồi lại mở mắt.

Độc Cô Kiến Thường cơ hồ đồng thời trợn mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Độc Cô Kiến Thường nói một tiếng “Chúc mừng”, làm cho Lục Tranh thập phần ngượng ngùng. Nghĩ thầm hán điểm ấy tu vi, vẫn là quá không đủ xem. Đặc biệt là lần này cô mộ một hàng, làm hán càng thêm xác định muốn biến cường tâm tư.

Độc Cô Kiến Thường xem Lục Tranh liếc mắt một cái, làm như liếc mắt một cái đem người nhìn thấu, chỉ nói: “Tu luyện một đạo, từ từ mưu tính, thiên địa cơ duyên. Lấy người tư chất, ngày nào đó tất có làm, không cần quá mức so đo.”

Lục Tranh gật đầu, cười.

“Kiến Thường nói được là.”

Nói đến cũng quái, Độc Cô Kiến Thường rõ ràng lớn lên thanh lãnh băng sương, tính cách cũng là thanh đạm, lạnh nhạt, nhưng cổ tình ở đối đãi Lục Tranh khi nhìn không được nói nhiều một ít thần sắc hòa hoãn một ít, kêu Lục Tranh tình nhân trong mắt ra Tây Thi, chỉ cảm thấy như vậy Độc Cô Kiến Thường, ôn nhu đoan trang, khác hẳn người.

“Nghĩ đến lần này cô mộ hành trình hán là tiến hành đến kết thúc, chúng ta tạm thời đi ra ngoài trước.”

Lục Tranh đề nghị, chợt tự nhiên mà vậy dặt Độc Cô Kiến Thường bàn tay, hướng không biết khi nào phân ra tới một cái thông đạo xuất khẩu đi đến.

Độc Cô Kiến Thường nhìn hai tay giao điệp địa phương, tướng há mồm, lại cảm thấy, như thế việc nhỏ, không cần thiết quá mức so đo. (xong! Lọt hố tình của main rồi (= v =)).

Lục Tranh quét đến Độc Cô Kiến Thường bằng phẳng biểu tình, thấp thỏm tâm tình lập tức trở nên rất là phức tạp. Người trong lòng thần kinh đại điều, thế nào cũng phải nói rõ, thả so với chính mình tu vi cao hơn quá nhiều, tổng làm người tự biết xấu hổ, cũng là gọi người rất sốt ruột.

Hai người theo đánh nhau dấu vết một đường đi tới, không bao lâu liền tảo ngộ rồi đệ nhất ba đánh đến khó xá khó phân máu chảy đầy đất đạo tu cùng ma tu. Đối phương vừa thấy bọn họ, đánh nhau lập tức đình chỉ, theo bản năng một run run lúc sau, đó là lấy nhìn đến quý giống nhau hoảng sợ biểu tình đồng thời lui về phía sau.

Lục Tranh quét đến mọi người run run tầm mắt cuối thế nhưng là chính mình lôi kéo Độc Cô Kiến Thường tay, tức khắc tâm tình không tốt, cái trán gân xanh ứa ra.

Mỗi người đều lấy cốc mà đòi ăn thịt thiên nga biểu tình nhìn chính mình, hán có thể nhìn xuống không đề cập tới kiểm chém người, cũng đã rất đúng đến khỏi đại gia.

Tương phản, Độc Cô Kiến Thường không để bụng, tựa hồ không có xem hiểu đại gia biểu tình, chỉ ánh mắt hơi hơi đảo qua, ma tu cúi đầu khom lưng, đạo tu nhe răng trợn mắt, sôi nổi cấp tốc rút đi.

Hai người tiếp tục đi phía trước đi, thực mau tảo ngộ đệ nhị ba lưỡng bại câu thương ma đạo tu giả. Đây một đợt tu giả hiển nhiên thông minh rất nhiều, cứ việc biểu tình cứng đờ, lại không có một người giương mắt loạn nhìn.

Độc Cô Kiến Thường khước miệng mang lên một tia không dễ phát hiện mỉm cười, đáng tiếc Lục Tranh quá mức tâm tắc không có nhìn đến.

Hai người càng chạy càng xa, tầm mắt từng bước rộng lớn, lại là theo đánh nhau đám người vẫn luôn đi tới cô mộ xuất khẩu.

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường quay đầu đối diện, nhưng thật ra không tính toán quay đầu đi trở về đi.

Hai người lại là thập phần ăn ý, đều là cho rằng, nếu cơ duyên đã hết, kia này Thanh Đế cô mộ nghĩ đến cũng không hề thích hợp hai người bọn họ tiếp tục thăm bảo. Đây làm người, không thể quá lòng tham.

Chỉ là làm ra cô mộ, Lục Tranh tự một bên cục đá phùng nhìn thấy một gốc cây lằng lằng lay động cò đại.

Bái Huyền Tâm Thảo ban tặng, Lục Tranh hiện tại vừa thấy đến bất khai hoa cò đại liền theo bản năng tâm thần căng thẳng, nhìn không được liền phải cẩn thận đề phòng, cẩn thận quan sát, cuối cùng, Lục Tranh vẫn là không nhìn xuống tò mò, một tay đem kia không chớp mắt tiểu thảo xà lên.

Kỳ dị chính là, thảo cây khai quật tắc héo, chớp mắt liền chỉ còn một viên đen thui viên điểm, rơi xuống Lục Tranh lòng bàn tay.

“Đây là cái gì?” Một cái hạt giống?

Lục Tranh tả hữu nhìn xem, nhìn không ra bất luận cái gì cổ quái, cũng thăm không ra bất luận cái gì sinh mệnh dấu hiệu, chỉ cảm thấy kia hình dạng thập phần như là một viên thảo hạt, tùy tay muốn ném, rồi lại lâm thời thay đổi chủ ý, ma xui quỷ khiến mà thu vào chính mình không gian.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: di nguyện

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường mới vừa vừa ra cổ mộ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy dựa vào một cây trên đại thụ thành thoi đường thần Vân Trung Quái.

Vân Trung Quái cảm thấy được động tĩnh, chưa trọn mắt đó là ha ha cười, giống như thuận miệng nói:

“Ha. Nghe nói đồ đệ ngươi ở mộ trung đại hiện thần uy, treo cổ hai cái hoàng giai cao thủ? Không tồi, không tồi, không hổ là ta Vân Trung Quái đồ đệ.”

Lục Tranh đảo qua Vân Trung Quái dưới chân mấy cổ sớm đã mất đi hơi thở cứng đờ thi thể, da mặt run rẩy, hỏi lại hắn nói: “Kia sư phụ ngươi có hay không nghe nói, đồ đệ ta thiếu chút nữa đã bị nhân gia đánh chết?”

Vân Trung Quái trên mặt tươi cười cứng đờ, chợt, biến sắc mặt so phiên thư còn nhanh, một trương cúc hoa mặt nhanh chóng mang lên chân thành cùng vô tội, nghiêm túc nói:

“Có như vậy một chuyện? Sư phụ ta thật đúng là không có nghe nói. Bất quá, người không ma không thành tài, ngươi lần này trải qua nguy hiểm, sinh tử quan khâu đi một tao, với ngươi tu luyện một đạo rất có giúp ích. Nga, ngươi nhìn một cái, ngươi hiện tại nhưng không phải tấn một bậc, vẫn là Linh Võ lưỡng đạo các tấn một bậc, không tồi, không tồi.”

Lục Tranh hiện tại vừa nghe đến Vân Trung Quái nói “Không tồi”, liền có một chút ngón tay phát ngứa. Hắn hảo tưởng dĩ hạ phạm thượng làm sao bây giờ?

Nề hà Vân Trung Quái da mặt so tường thành còn dày hơn, lúc này thấy Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường lẫn nhau giao nắm đôi tay, thậm chí không quên làm mặt quỷ triều Lục Tranh dựng thẳng lên một cái ngón tay cái.

Lục Tranh bị Vân Trung Quái hành động tao đến đỏ mặt, có điểm không được tự nhiên, lại cũng không có đem Độc Cô Kiến Thường tay buông ra.

Độc Cô Kiến Thường nhìn mắt bên cạnh hai cái lẫn nhau làm yêu thú vị thầy trò, khải khẩu nói:

“Nơi này không nên ở lâu, tạm thời trước rời đi đi.”

Vân Trung Quái nhảy bén mà nhướng mày, hắn từ Độc Cô Kiến Thường lời nói nghe ra tới một tia không giống nhau ý vị, thầm nghĩ, này hai hạ định là độc chiếm cái gì khó lường bảo bối, lúc này cổ mộ trong ngoài còn lưu trữ mấy chục cái không muốn rời đi giết đồ cả mắt rồi đạo tu cùng ma tu, hoài bích có tội, ai biết những người này điên lên sẽ làm ra chút cái gì.

Vân Trung Quái thực lực cường hãn không sợ sợ, nhưng ruồi bọ muỗi quá nhiều, cũng tóm lại gọi người phiền chán.

Lập tức, hắn bàn tay vung lên, một tay kéo lấy đồ đệ cánh tay, nói: “Đi.”

Ba người phi hành ngàn dặm, trên đường càng là bất phi hành thú loại thay đi bộ, cố ý hủy diệt hành tung, cuối cùng ở một chỗ xa xôi sơn cốc rốt xuống.

Tra xét đến chung quanh cũng không có cái gì tu giả tiềm tàng mai phục, ba người bắt đầu lẫn nhau trao đổi tình báo, chủ yếu nói chuyện đối tượng vẫn là Lục Tranh cùng Vân Trung Quái đối thầy trò này.

“Nói như vậy, các ngươi không chỉ có tìm được rồi Thanh Đế thành danh tuyệt kỹ Di Thú Quyết, còn bắt được hai viên thiên giai thượng phẩm đan hoàn?”

Lục Tranh gật đầu, không có gì dấu điểm mà báo ra hai người đoạt được.

“Dị Thú Quyết ở ta nơi này, đan hoàn nói, ta cùng Kiến Thường một người phân biệt giữ lại một viên. Mặt khác, còn có dược liệu Linh Khí ngọc giản mấy chục kiện.”

Vân Trung Quái tự động lọc rớt Lục Tranh cuối cùng kia một câu râu ria, hần chỉ nhặt chính mình để ý nghe. Đang nghe đến kia tốt nhất bảo bối cư nhiên là chính mình đồ đệ ở chiếm hữu, tốt nhất đan dược cũng bị hần đồ đệ chia đều một viên. Lập tức, hần nhìn phía Độc Cô Kiến Thường ánh mắt liền không giống nhau. Hần chính là hiểu được, ở cái này địa giới, một quả thiên giai thượng phẩm đan hoàn, rốt cuộc ý nghĩa cái gì. Trừ phi là ngọc, nếu không không có ai nguyện ý chấp tay muốn cho. Mà này nữ oa cư nhiên nguyện ý.

Vân Trung Quái lập tức cảm thấy trước mắt này lớn lên hết sức đẹp nữ oa, làm người không tồi, thấy bảo không tham, đãi nhân thành tâm, càng là luôn mãi cứu giúp hần này bốn đồ đệ tánh mạng. Xem bốn đồ đệ kia thật cẩn thận mẫn tâm mẫn nhân đều là ý cười khôi hài bộ dáng. Vân Trung Quái loát vuốt xuống ba thượng chòm râu, đối Lục Tranh ánh mắt vẫn là không tồi. Chỉ là đáng tiếc, thoát nhìn hần này bốn đồ đệ liền cái thổ lộ đều không có, nếu không Độc Cô Kiến Thường biểu tình sẽ không như thế bằng phẳng.

Đều cùng nhân thủ chỉ bắt tay chỉ, còn như vậy bằng phẳng trong suốt, không thể không nói, Độc Cô Kiến Thường cũng là một nhân tài.

Lúc này, người này mới cũng chính âm thầm quan sát Vân Trung Quái.

Trải qua quan sát, Độc Cô Kiến Thường cũng đối tổng thích đương ẩn thân người, sống chết mặc bay Vân Trung Quái có một chút xem trọng.

Tại tâm thường sư đồ ở chung hình thức trung, sư tôn đồ cung, nếu là đồ đệ được cái gì bảo bối nhất định phải ở sư phụ biết hoặc không biết dưới tình huống, chủ động hiểu kính một vài.

Vân Trung Quái cùng Lục Tranh đôi thầy trò này khen ngược, làm đồ đệ, cũng không có chủ động nộp lên ý tứ, chỉ là không hề giữ lại hoàn toàn tín nhiệm công đạo bảo bối lớn nhỏ tiền thu, hần nhưng thật ra không sợ sư phụ tham lam đa tâm. Làm sư phụ, tắc thành tâm làm đồ đệ đoạt bảo mà cao hứng, không có một tia đồ đệ cư nhiên không nộp lên trên bảo bối thượng tâm cùng phần nộ.

Xem hai người ở chung hình thức, liền hiểu được, này đối tiểu biểu tình luôn là rất nhiều sư đồ, kỳ thật cảm tình rất tốt. Mà ở này chân khí trong chốn giang hồ, như thế thuần túy sư đồ tình, thiếu chỉ lại thiếu.

Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Tranh hai thầy trò lại đồng hành hơn mười thiên, đãi Lục Tranh đem điều triệu học được không sai biệt lắm, nàng liền cũng cáo từ rời đi.

Lục Tranh tuy rằng không tha, lại cũng cũng không có nhiều làm giữ lại.

Vân Trung Quái vỗ vỗ Lục Tranh bả vai, nói: “Người cũng thành thực không ít.”

Độc Cô Kiến Thường rời đi ngày thứ ba, lúc trước không từ mà biệt Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng đột nhiên tìm lại đây.

“Nghe nói người giết Ngàn Khô Lão Ma?” Quảng Thiên Thước gần nhất, há mồm đó là như vậy một câu.

Lục Tranh kinh ngạc tin tức truyền bá tốc độ, nói: “Đương Đình cùng Trương Vân Thanh, cũng đã chết.”

Quảng Thiên Thước phi một ngụm, nói: “Họ Dương bất quá là chỉ hổ giấy, trừ bỏ âm mưu quỷ kế, am hiểu chạy trốn ở ngoài, căn bản không có gì đáng giá coi trọng.”

Mất cao hơn đình Quảng Thiên Thước, này ngôn ngữ gian trần ngập khinh thường, đối Trương Vân Thanh cái kia phản bội môn tiểu nhân còn lại là hoàn toàn làm lơ.

Lục Tranh không tỏ ý kiến, mà lúc này, Cổ Tâm Đồng cũng mở miệng.

“Hiện giờ Dương Đình cùng Trương Vân Thanh đã chết, Thu Phong đại thù đến báo, liền chỉ còn lại có hần lâm chung di nguyện. Người tính toán khi nào trùng kiến Nghịch Thương Phái?”

Còn không đợi Lục Tranh nói chuyện, Quảng Thiên Thước liền dùng hoài nghi ánh mắt đem người toàn thân trên dưới nhìn quét một lần, chợt thấp phần khoa trương kêu to.

“Tiểu tử! Người nên sẽ không đúng như ngoại giới đồn đãi, đáp thượng Vạn Ma Quật đại tiểu thư, cam làm người khác vấy để tiểu bạch kiểm đi! Kể từ đó, trùng kiến Nghịch Thương Phái, người còn có cái kia tâm lực?”

Lục Tranh có chút không mừng, càng không biết này nghe đồn là đánh tới truyền ra đi. Liền tính hần tâm duyệt Kiến Thường, cũng không tính toán quá muốn dựa vào nàng không làm mà hưởng a.

Vân Trung Quái đồng dạng không cao hứng, này hai cái gần nhất chính là bùm bùm một đồng lớn vô nghĩa, nói đến nói đi đó là muốn hấn đồ đệ vì bọn họ hoàn thành này đồng tu di nguyện. Kia trắng đến giống đầu dị thú gia hòa cang là một câu so một câu cang khó nghe. (Ngôn ngữ miêu tả của Lão Quái tại hạ bội phục (= _ +))

Vân Trung Quái tính tình từ trước đến nay cũng không tốt, lập tức xuất khẩu hơi: “Không biết các ngươi là đứng ở cái gì lập trường tôi nói những lời này?”

“Cái gì lập trường?” Quảng Thiên Thước cái trán nhảy ra gân xanh, hiển nhiên lại muốn một lời không hợp liền động thủ.

Cố Tâm Đồng đem người ngăn cản, đối Vân Trung Quái ôm quyền dịu dàng cười, nói: “Lão tiên sinh, ta cùng với Quảng đại ca cũng không ác ý. Chỉ là Thu Phong di nguyện. ....”

“Di nguyện?” Vân Trung Quái đánh gãy Cố Tâm Đồng nói, cười nhạo một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: hung danh truyền xa

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Vân Trung Quái đem trước mặt hai người tả hữu nhìn một lần, lắc đầu, há mồm, nói chuyện càng thêm không khách khí.

“Ta biết hai người các ngươi là Đoạn Thu Phong đồng tu. Khả nhân gặp nạn thời điểm, các ngươi không xuất hiện. Người này đều đã chết, các ngươi mới chạy ra nói cái gì di nguyện không di nguyện.

Cho người ta báo thù, cũng là làm người đại lao. Chờ muốn hoàn thành di nguyện, các ngươi đồng dạng là ôm cánh tay vậy xem.

Như thế đồng tu, không khỏi quá buồn cười. Hiện giờ Đoạn Thu Phong đại thù đến báo, vốn là chuyện tốt, nhưng ta đồ đệ cũng không phải đồng da thiết cốt không biết mệt mỏi, hấn hiện tại trên người còn mang theo thương, thân thể mình cũng không nhiều ít cân lượng, cái gọi là trùng kiến môn phái, có thể nào đề ở hấn một người trên người?

Từ xưa đến nay, nào có nhỏ nhỏ một cái sự giai tam tính khai sơn lập phái, nhị vị không khỏi quá buồn cười một ít!”

“Ngươi!” Quảng Thiên Thước giận dữ, nếu không phải Cố Tâm Đồng ngăn đón, hấn đã một quyền triều Vân Trung Quái kén qua đi.

Vân Trung Quái cũng là cái mang thù, không quên cái này bạo tính tình tăng thứ hai tam phiên ở sau lưng nói chính mình nói vậy, lúc này tiện lợi hấn là cái rắm, tiếp tục cũng không nhìn hấn cái nào.

Cố Tâm Đồng còn lại là bị Vân Trung Quái nói được có chút hổ thẹn, nhưng nàng cùng Quảng Thiên Thước xưa nay không mừng khai sơn lập phái sự, càng không mừng môn quy trời buộc áp lực, nếu không lúc trước cũng sẽ không bởi vì lý niệm không hợp mà cùng Đoạn Thu Phong nửa đường phân biệt.

Sự thật là, mấy năm nay, bọn họ đích xác đối Đoạn Thu Phong chẳng quan tâm, đám người đã chết mới đến quan tâm, báo thù cùng hoàn thành di nguyện, cũng tất cả đều là mọn có người khác tay. ....

Cố Tâm Đồng hổ thẹn đến mặt đều đỏ. Quảng Thiên Thước còn lại là tính tình cuồng táo mà bắt đầu vén tay áo tùy thời khai làm.

Làm đương sự Lục Tranh đứng ở một bên, căn bản cảm không thương miệng, hấn đảo hiện tại cũng chưa lộng mình bạch, này ba người như thế nào nói mấy câu liền tranh chấp lên.

Mất thấy Vân Trung Quái miệng một trương lại muốn đại tú miệng pháo kỹ năng, Lục Tranh không được tiếp tục trang người câm, vội vàng mở miệng, nói:

“Hai vị tiền bối, chương môn di nguyện, Lục Tranh tự nhiên thời khắc ghi nhớ, chỉ là này trọng chấn môn phái cũng không phải một sớm một chiều sự, còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

Có lẽ là Lục Tranh hai thầy trò trời sinh tự mang trào phúng kỹ năng, hảo hảo một câu nói ra, lập tức đưa tới Quảng Thiên Thước ác ý suy đoán, châm chọc nói: “Nghịch Thương Phái quả thực chuyên ra bạch nhãn lang. Ta xem ngươi cùng gia Trương Văn Thanh cũng không kém bao nhiêu, một cái thất tín bội nghĩa, một cái vong ân phụ nghĩa. Nếu là ngươi thật không nghĩ trọng chấn nghịch thương, cũng không cần tìm này rất nhiều lý do.”

Lục Tranh đôi mắt trừng, trực giác Quảng Thiên Thước đầu là bị môn cấp gấp.

Cũng may Cổ Tâm Đồng vẫn là thanh tỉnh, lập tức liền quát lớn Quảng Thiên Thước một đống, ngược lại lại đối Lục Tranh xin lỗi mà mỉm cười, giải thích nói:

“Lục Tranh không cần tưởng quá nhiều, Quảng đại ca ngoài miệng tuy độc trong lòng lại không có gì ác ý. Ta hai người cũng là cực kỳ hối hận, Thu Phong chết, luôn có chúng ta phóng túng mặc kệ khuyết điểm, cho nên muốn hoàn thành hán di nguyện tâm tình cũng liền bức thiết một ít.”

Lục Tranh báo lấy cười, đối Cổ Tâm Đồng cái này dụ dàng nữ nhân nhưng thật ra không có gì ác cảm, chỉ nói:

“Cổ tiên bồi tha yên tâm, Lục Tranh tuyệt không phải vong ân phụ nghĩa người. Chưởng môn đãi ta có ân cứu mạng, lại dư ta truyền thừa nhẫn, ta thời khắc không có quên chưởng môn ý nguyện.”

Chỉ là hiện thực bãi tại nơi đó, trọng chấn môn phái cũng không dễ dàng. Ta Lục Tranh, phải làm, liền làm tốt nhất! Hai vị tiền bối tha chậm đợi, ba bốn năm trong vòng, Lục Tranh định kêu toàn bộ thiên hạ biết Nghịch Thương Phái tồn tại!”

Lục Tranh nói được chém đinh chặt sắt, thái độ thành khẩn, ánh mắt kiên định. Cổ Tâm Đồng lập tức đỏ hốc mắt, Quảng Thiên Thước cũng khó được không có tiếp tục miệng pháo tìm mắng.

Có lẽ là bởi vì tranh chấp một hồi, Cổ Tâm Đồng cùng Quảng Thiên Thước cũng không có lâu dài, không bao lâu liền liền cáo từ.

Lục Tranh trầm mặc hồi lâu, lại lần nữa tự hỏi lên trọng chấn Nghịch Thương Phái sự.

Việc này hán vẫn luôn treo ở trong lòng, nề hà thành như hán theo như lời, hiện thực bãi tại nơi đó. Một môn phái trùng kiến, không thể so mặt khác.

Mà nhất hiện thực, đó là hán ở vào một cái cực kỳ xấu hổ hoàn cảnh, không có tiền, không thế, không có người. Trọng chấn Nghịch Thương Phái cũng không phải ngoài miệng nói nói liền có thể.

Một cái phái môn hằng ngày gần bó, thanh thế uy vọng, thu đồ đệ giảng bài, nào giống nhau đều không phải một sớm một chiều, càng không phải chỉ bằng hán một người là có thể hoàn thành.

Hán Lục Tranh, hiện tại nói trắng ra là, bất quá quang côn tư lệnh một cái, đơn giản như vậy, nhân gia dựa vào cái gì nguyện ý đầu nhập vào sơn môn, những cái đó có tư chất thiếu niên thiếu nữ, lại như thế nào nguyện ý chủ động tiến đến? Một người là kéo không dậy nổi một môn phái. Đến nỗi hán phía sau vị này thích sống chết mặc bây xuân sự phụ, hán là không có nhiều ít trông cậy vào. Trông cậy vào hán sự phụ cùng nhau hỗ trợ, còn không bằng trông cậy vào bầu trời rớt bánh có nhân.

Liền ở Lục Tranh âm thầm buồn rầu thời điểm, một vị không tưởng được lão bằng hữu đột nhiên xuất hiện.

Mạc Tử Phong là đuổi theo Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng tung tích tìm tới. Từ khi Quỷ Khóc Lao Từ từ biệt, hán cùng Lục Tranh cũng có non nửa năm không gặp, hiện giờ đột nhiên nhìn thấy, hán còn rất cao hứng.

“Ha! Nghe nói lục huynh hai mắt có thể phóng điện, trên tay lực ngàn quân, chỉ cần một ánh mắt sát hán phải chết, Ngàn Khô Lão Ma, Dương Đình, này hai người đều là bị ngươi nháy mắt hạ gục?”

“Ha?” Lục Tranh ngốc lảng, còn không có từ ngẫu nhiên gặp được Mạc Tử Phong ngạc nhiên trung phục hồi tinh thần lại, liền bị Mạc Tử Phong ngôn ngữ cấp thật sâu lôi tới rồi.

Xem nào nhiệt cũng không nương tay Mạc Tử Phong, vừa thấy Lục Tranh biểu tình, liền hiểu được Lục Tranh đối ngoại giới nghe đồn một mực không biết, lập tức liền phấn khởi, há mồm không mang theo dấu chấm câu, cấp Lục Tranh phổ cập khoa học một chút.

Nguyên lai, ở chút bất tri bất giác, Lục Tranh sớm đã hung danh truyền xa.

Thanh Đế cổ mộ một hàng, bỏ mình tu giả quá nhiều, liên lụy không ít lớn nhỏ thế lực, có chút lúc trước khinh thường với đào mộ đoạt bảo thế tộc đại gia đang nghe nói thế nhưng có một quả huyền giai thượng phẩm đan hoàn cháy ra khí, hơi đầm ngực đậm chân, đang nghe đến trong truyền thuyết bốn ngàn năm mới vừa rồi thành thực một gốc cây Huyền Tâm Thảo cư nhiên cũng có xuất hiện khi, lập tức có cảm giác nhảy bén hối hận không già. Dị thảo có linh, chiếm bảo địa mà sinh, mộ trung tất có đại bảo!

Tại đây bóp cổ tay thờ dài trung, chậm rãi có càng thêm kính bạo truyền thuyết ít ai biết đến thú sự chảy ra.

Thí dụ như lúc trước tiểu phát hỏa một phen Lục Tranh, nghe nói người này ở mộ trung hiển lộ tinh thần võ kỹ, tuy thực lực không cao, lại quý dị phi thường, lấy sự giai thực lực, liền sát hai cái Võ Hoàng. Hơi khi, về Lục Tranh tay không nình rớt Võ Hoàng cổ nghe đồn càng truyền càng thái quá, có người nói, Dương Đình là bị Lục Tranh trừng liếc mất một cái, sau đó cổ hần liền rớt.

Mà nhất nghen khuất đương thuộc Ngàn Khô Lão Ma, hần ở trong lời đồn bị hình người dung thành một cái ngậy thơ thiếu năng trí tuệ, lại là bản thân đôi tay đệ ra chủy thủ, sau đó đứng ở kia không nhúc nhích, tùy ý Lục Tranh đem hần thọc cái đối xuyên. (tội lỗi này = v = ngậy thơ thiếu năng trí tuệ?).

Nghe đồn điên cuồng, Lục Tranh tên trong khoảng thời gian ngắn tới rồi lệnh tiểu hài tử ngăn khóc nông nổi, một ít nhất gan son đã thợ săn, thậm chí không dám nửa đêm ra cửa. Nghe được hung tàn lời đồn đãi Mạc Tử Phong, làm bằng hữu, lập tức đặc biệt chạy tới chiêm ngưỡng Lục Tranh khác phong thái.

Trong chốn giang hồ thế nhưng truyền lưu ra như vậy lời đồn đãi, Lục Tranh quả thực dở khóc dở cười, đối Mạc Tử Phong chuyện tốt cùng nhảm chán cũng có một cái càng sâu trình tự nhận thức. Đáng tiếc, hần hiện tại căn bản không có tâm tình chiêu đãi hần.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: nhập chủ Tranh Vành Phong

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Mạc Tử Phong là cá nhân tinh, ánh mắt đầu tiên liền nhìn ra Lục Tranh tâm tình pha buồn bức, thả hần này tâm tình tựa hồ cùng hung tàn lời đồn đãi hoàn toàn không quan hệ, Mạc Tử Phong cảm thấy hứng thú, bung thành khăn mặt dò hỏi một câu. Lục Tranh do dự một chút, chợt đem chính mình phiền não nói.

“Bất quá là lo lắng trọng chấn Nghịch Thương Phái thôi.”

Mạc Tử Phong đôi mắt xoay chuyển, lúc này mới vừa rồi nhớ tới, Lục Tranh trên người còn treo chương môn chi vị, thả Lục Tranh tình trạng, hần vẫn là biết một vài. Nghĩ nghĩ, hần mặt mày một chọn, vỗ tay một cái chương, trần khăn phân tích nói: “Người hiện tại muốn người không ai, yếu địa không địa, muốn thế không thế, đích xác khó làm một ít.

Cho dù hiện giờ có kia vài phần hung danh bên ngoài, nhưng chân chính thế gia đại phái cái nào đem người chân chính xem ở trong mắt?

Thả khai son lập phái hoặc là không làm, hoặc là liền làm đại. Người hiện tại không bằng chiếm cái đỉnh núi, đem tu vi đề đi lên trước.

Thực lực có, lại nhân cơ hội nhiều truyền bá điểm tốt thanh danh, võ thuật tạo lên, có người thổi phồng, có người tin phụng, thanh minh tự nhiên liền truyền xa.

Lúc đó, người lại cao điệu mà làm cái long trọng yến hội, tuyên bố tin tức, trọng chấn phái môn, đem tóc dương làm vinh dự, còn không phải nước chảy thành sông?”

Lục Tranh đã là sợ ngậy người, hần như thế nào cũng không nghĩ tới, mặt ngoài thoát nhìn cả lo phát phơ cũng thập phần thiếu đảm Mạc kê diện, cư nhiên như thế thông minh tinh tế, giỏi về phân tích. Hần cơ hồ cho rằng người này bị đoạt xá.

“Chỉ là muốn chiếm cái nào đỉnh núi, cũng là có chú ý.” Mạc Tử Phong khó được người tốt làm được để, tiếp tục vì Lục Tranh bày mưu tính kế.

Nghịch Thương Phái lúc trước nơi ngọn núi, cơ hồ đã bị Dương Đình hạ lệnh một phen lửa đốt tẫn, chỉ còn lại ngọn núi hài cốt nửa điểm linh khí cũng không có, nếu là muốn trùng kiến môn phái, Lục Tranh chỉ phải một lần nữa tuyên chỉ.

Cuối cùng, hai người một thương lượng, đem Mạc Tử Phong thời trẻ du lịch đại lục khi trong lúc vô tình phát hiện một tòa cao ngất trong mây núi non chủ phong nạp vào lựa chọn.

Đó là cá nhân yên hần đến hoang sơn dã lĩnh, sơn thế liên miên, bốn phía vì khe quay chung quanh, hàng năm vân triều sương mù vòng, cấp thấp linh thú linh thực phồn đa, từ phong phục tiểu, chiều cao không đồng nhất, chủ phong nguy nga, hạc lập mà ra, như chúng tinh phùng nguyệt.

Lục Tranh cơ hồ ánh mắt đầu tiên liền thích Mạc Tử Phong trung Vô Danh Sơn phong, khí thế bằng bạc chủ phong, phong cao thả hiêm, gần nhất có thể thí luyện cầu học đệ tử tâm tính, khảo giáo không vào môn giả bên lòng cùng nghị lực, để tiến hành một cái bước đầu sàng chọn. Thứ hai, quan sát đây núi, khí thế nguy nga, danh môn đại phái cảm giác ập vào trước mặt.

Lục Tranh càng xem càng thích, càng hi chính là, đương hấn cùng Mạc Tử Phong đêm hành ngàn dặm ngày bốn tám trăm dặm đi vào mục đích địa, đằng phong vừa thấy, mây mù phô ở lòng bàn chân, rừng mây đồ chiều vào phía sau, phóng nhãn thanh minh, hô hấp trôi chảy, thần nhiên một trận tiêu sái phong lưu.

Mạc Tử Phong thấy Lục Tranh xem đến cao hứng, không khỏi cười, ngược lại nói: “Nơi này xanh trong trống trải, lại có Lục hiền đệ tọa trấn, không bằng liền gọi Tranh Vành Phong?”

“Hào danh!” Lục Tranh vỗ tay cười to, chợt đối Mạc Tử Phong ôm quyền thi lễ.

“Lục Tranh vào đời ngày thơ, dễ đi nhầm lộ đường vòng, còn may mà Mạc hiền huynh không tiếc chỉ giáo, Lục Tranh vô cùng cảm kích.”

“Tê!” Mạc Tử Phong bị Lục Tranh toan đến nhe răng, chỉ nói: “Lục huynh người nhưng quá khách khí, người phía sau thân bí sự phụ cùng với hết sức giữ gìn người Độc Cô đại tiểu thư, nhưng đều không phải kẻ đầu đường xó chợ. Ha, ta này bắt quá là mùa rù qua mất thợ thời. Gặp người là bằng hữu, ta tự nhiên dốc túi tương trợ.”

Tuy là Mạc Tử Phong biểu tình khoa trương, Lục Tranh như cũ cảm động. So với Trương Văn Thanh chỉ lưu, Mạc Tử Phong như vậy đó là thiên sứ, vì hấn giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ.

Hai người lại đem Tranh Vành Phong trong ngoài đi dạo năm sáu biển, Mạc Tử Phong cáo từ. Hấn liền tưởng một cái phong giống nhau nam tử, không chịu nổi một tăng bất biến, ở một chỗ nghỉ ngơi ba ngày, liền sẽ cả người phát ngứa.

Lục Tranh nhưng thật ra nại được tịch tịch cùng cô độc, ngẫu nhiên cùng Độc Cô Kiến Thường bỏ câu đùa thư, thỉnh thoảng bị Văn Trung Quái chỉ điểm một vài, càng lâu ngày chờ hấn tắc nỗ lực chuyên nghiên Dị Thú Quyết.

Non nửa nguyệt thời gian, hấn rốt cuộc triệu hồi ra nhân sinh đệ nhất đầu hình thù kỳ lạ dị thú, một con bàn tay đại chân dài cá quái, cứ việc kia cá quái phun ra hấn đầy mặt phao phao, đảo mắt liền biến mất, cũng làm Lục Tranh nhạc a hai ngày.

Lại là một tháng thời gian, Lục Tranh triệu hồi ra cấp thấp cá quái có thể bảo trì ổn định thân hình dừng lại mười lăm phút, tiến hành đơn giản vật lý công kích.

Đương cá quái lần đầu tiên dùng ra thuật pháp công kích thời điểm, Lục Tranh rốt cuộc tạm thời đình chỉ không biết ngày đêm chuyên nghiên Dị Thú Quyết điên cuồng, hấn bắt đầu công lưu hỏa dưới kiếm sơn “Tìm việc”.

Phàm là gặp nhân gian bất bình, yêu thú họa loạn, hấn tất ra tay đánh trăm chi, chiến tích có thắng có bại, lại chưa từng lui bước, càng không bắt người chỗ tốt, không chịu triều bái. Nửa năm thời gian nội, Tranh Vành Phong phạm vi ngàn dặm trong vòng tiểu sơn thôn, lại vô cường đạo kẻ cấp tập kích quấy rối, vắng tích dữ tợn hung ác yêu thú, cũng là nhìn đến Lục Tranh liền cất bước liền chạy.

Lục Tranh dần dần tú ra kinh nghiệm, mỗi khi đi ra ngoài, tất tương tự quần áo, hắc kiếm hắc y, vạt áo thêu vân tùng. Dần dà, này thanh danh cư nhiên liền truyền bá đi ra ngoài.

Có thuyết thư người với quán trà tửu lầu mở tiệc, loát cần võ án, ba hoa chích choè, thẳng nói hoang tàn vắng vẻ nơi ra một vị đại hiệp khách, mặt lạnh tu giả, trăm yêu trừ ma.

Mỗi một ngày, Lục Tranh chỉ danh, lan truyền nhanh chóng. Lúc này, mọi người nhắc lại khởi hấn, liền không hề là hấn tay không vạn gậy Võ Hoàng cổ hung danh, mà là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ thiện danh.

Lục Tranh tự nhận chính mình cũng không tính cái lạn người tốt, nề hà hấn như thế nào giải thích, bị hấn cứu trợ người đều là không nghe. Trời biết, hấn bắt quá là thuận tiện truyền bá thanh danh tạo thế, càng quan trọng là ở trong thực chiến tôi luyện chính mình.

Đại khái là bởi vì “Có tật giật mình”, Lục Tranh đối ngoại giống nhau chỉ xưng chính mình vì Tranh Vành Phong phong chủ, hiếm khi có người biết, hấn còn có một thân phận khác.

Thời gian thấm thoát, xuân đi thu tới, nhoáng lên mắt ba năm qua đi. (mau thế = ., =)

Huyết tinh phác mũi hỗn độn trán nhỏ, dị thú xông xáo, vòng qua ngóc lảng đám người, thẳng triều phương xa một ma tu cùng hấn ngự sừ số đầu yêu thú mà đi.

“Rống!”

Yêu thú rít gào, phun ra mấy đạo kinh phong, lưu hỏa, lẫn nhau phối hợp, công kích gấp bội. Hình thù kỳ lạ dị thú lại là nhanh nhạy dị thường, hung hấn mười phần, hoặc đơn thuần vật lý công kích, hoặc thuật pháp chồng lên, bắt quá một nén nhang thời gian, liền cắn đứt sớ hữu yêu thú cổ.

Ma tu thân hình nhoáng lên, phun ra mồm to máu đen tới, làm bộ muốn chạy trốn, lại bị sau lưng không biết khi nào xuất hiện quỷ mị hắc ảnh nhất kiếm đâm xuyên qua trái tim.

“Ngươi!”

Ma tu gian nan quay đầu, mắt hiện tàn nhẫn, muốn ở cuối cùng thời điểm bạo đản châu cùng hắc ảnh đồng quy vu tận. Nào tưởng, hắc mới vừa một đôi thượng hắc ảnh đôi mắt, liền biểu tình đại ra lên.

Phía dưới ngóc lảng bá tánh liền thấy kia ma tu bản thân đem ngực từ lấy máu trường kiếm thượng rút ra, ngược lại càng bay càng cao, thẳng đến rốt cuộc nhìn không tới.

Có người kinh hô, sợ kia làm hại trần trên mấy năm đại ma đầu ngóc đầu trở lại, lại nghe một tiếng ầm vang vang lớn, đám mây nổ tung, có tàn toái huyết nhục đến thiên mà hàng.

Kia đứng thẳng ở giữa không trung, hắc y hắc kiếm theo vân từng thanh niên, thoát nhìn dường như Tu La, toàn bộ hành trình mặt vô biểu tình. Đúng là Lục Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: thiệp mời

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh nhưng giác hôm nay trang bức trang đủ rồi, tay vừa nhấc, thu hình thù kỳ lạ dị thú, xoay người liền đi.

Phía sau lại có lão giả phân phát chạy tới, quỳ gối bên chân, kích động hô to: “Phong chủ thả dừng bước! Không biết phong chủ nhưng nguyện thu đồ đệ? Tiểu nhi năm vừa mới mười lăm, nhất thiên tư thông minh, chịu khổ nhọc, phong chủ thu hần, không mệt.”

Nói, liền có một cái biểu tình kiêu căng thiếu niên tự xông vào đám người đi ra, nhú mày cúi đầu, không quỳ chỉ trạm, một chút khom lưng, thật lâu phun ra một câu: “Mong rằng phong chủ không bỏ!”

Cầu người cũng là cái này thái độ?

Lục Tranh nhìn quét đám người, nhưng thấy này đó chịu đủ ma tu hãm hại nô dịch bá tánh một đám giận mà không dám nói gì, nhìn phía kia đối phụ tử ánh mắt đều có chút phẫn hận cừ thù.

Lục Tranh nhớ tới lúc trước nghe nói đến, này trong thị trấn ma tu sở dĩ nối tiếp nhau mấy năm, đó là có một cái cam làm con rối trường trấn, đối ngoại đánh yểm trợ, đối nội cáo mượn oai hùm, này trường trấn có đứa con trai, cùng hần cùng mặt hàng, lúc trước trường trấn còn muốn cho nhi tử đi theo ma tu một khối tu luyện, đáng tiếc ma tu không chịu.

Nghĩ đến, kia đối thảo người ngại phụ tử, nói đó là trước mắt này một đôi.

Lục Tranh cong cong khóe miệng, không gì ý cười nói: “Có lẽ là lão trượng xem trọng, Lục Tranh bắt quá võ sư tam tinh, khủng không thể dạy dỗ quý công tử.”

Quý trên mặt đất lão nhân sùng sốt, chột bò dậy, nhú mày dò hỏi: “Ngươi thật chỉ có võ sư tam tinh?”

Trong lời nói khinh thường, thật là kêu Lục Tranh tưởng bỏ qua đều khó.

Kia lúc trước cúi đầu thiếu niên, lúc này cũng lấy một bộ ghét bỏ ánh mắt nhìn chăm chú Lục Tranh.

“A.” Lục Tranh cười lạnh, không cho là đúng, xoay người đâm kiếm liền đi.

Đi vào Tranh Vành Phong đỉnh núi, lại gặp một cái khách không mời mà đến. Khách không mời mà đến không phải người khác, đúng là lúc trước Lục Tranh với Trương Vân Thành cửa thành lần đầu tiên thi triển Tâm Ma Quyết đối tượng, khung võ bên trong cánh cửa môn đệ tử, ở trần trắng hần, Triệu Ứng.

Lục Tranh xuất hiện thời điểm, Triệu Ứng đang cùng Vân Trung Quái mắt to trừng mắt nhỏ, vài lần biểu tình biến hóa, há mồm muốn tìm tra, nhưng một đôi thượng Vân Trung Quái cặp kia xem ngu ngốc đôi mắt, thoáng chốc nhụt chí, cái gì cũng không dám.

Thấy Lục Tranh rút cuộc xuất hiện, Triệu Ung hô to một hồi, chợt nhớ tới trước mặt người này đã từng phó chủ chính mình trên người biển | thái làm, lập tức sắc mặt thanh hồng đan xen, muốn động thủ, lại không dám động thủ.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Ung đề ra một phong đơn giản tổ khiết thiệp mời, thô thanh nói:

“Khung Vô Môn trăm năm một lần luận võ thịnh yến, đem với ba tháng sau mười lăm tháng tám triệu khai, đến lúc đó cho mời Nghịch Thương Phái chương môn đi trước đánh giá.”

Triệu Ung lời nói cứng đờ, nghe tới đảo như là học bằng cách nhớ, thả căn bản không nhiều ít khách khí đáng nói.

Lục Tranh suy đoán, hơn phân nửa này thiệp mời đó là đi ngang qua sân khấu, đảm đương không nổi thật, nói là cho mời đi trước đánh giá, cũng có thể có thể chờ hần vừa đến tràng liền phát hiện liền cái mặt tịch đều ngồi không thượng.

Lục Tranh làm người cũng không mù quáng tự đại, tự biết chính mình thanh danh bất quá ở tiểu phạm vi truyền bá, kỳ thật nhập không được đại môn đại phái mắt, hần truyền bá thanh danh mục đích cũng bất quá là vì thành lập môn phái tạo thế, hấp dẫn càng nhiều người trẻ tuổi tiến đến bá sư nhập môn thời.

Lục Tranh tùy tay đem thiệp mời tiếp nhận, bữu môi nói: “Thật là vất vả ngươi. Chỉ là Lục Tranh còn có việc muốn vội, liền liền không nhiều lắm tiếp đón ngươi. Đi thông thả, không tiễn.”

Triệu Ung bị Lục Tranh thái độ sợ ngây người, trực giác người này quá cuồng vọng, nội tâm thâm nặc: “Quá đem chính mình đương cái đồ vật!”

Năm rồi, Nghịch Thương Phái cũng không tư cách tham gia như vậy luận võ thịnh yến. Chỉ là năm nay bất đồng, Nghịch Thương Phái đương nhiệm chương môn Lục Tranh, lúc trước tay không vận gây Vô Hoàng cổ hung danh quá đáng, thêm chi với Thanh Đế cổ mộ một hàng cùng Vạn Ma Quật đại tiểu thư tương giao cực mật, cho nên Khung Vô Môn xuất phát từ ôn hòa suy xét, miễn cưỡng đã phát một trương hạ đẳng nhất thiệp mời cho hần.

Mà sở dĩ không phải kêu cái tạp dịch đệ tử chạy chân, bất quá là muốn mượn cơ hội này làm Triệu Ung tiến đến Tranh Vành Phong đánh giá, nhìn xem này ba năm, cái này Khung Vô Môn phía dưới không chớp mắt môn phái nhỏ chương môn hay không đã là đầu nhập vào ma đạo.

Triệu Ung trong lòng khinh thường, giương mắt quét Lục Tranh liếc mắt một cái, thuận tiện nhìn nhìn hần giờ phút này tu vi, thoáng chốc sắc mặt biến đổi, cho đã mất kinh hãi. Ngắn ngủn ba năm không thấy, này Lục Tranh cư nhiên thành tám tinh Vô Tông! Này trưởng thành tốc độ cực nhanh,

Chưa từng nghe thấy. Càng có cực giả, hần rõ ràng nhớ rõ đối phương là cái Linh Vô song tu, giờ phút này lại liền đối phương nửa điểm linh tu tu vi đều thăm không đến. Muốn cho hần tin tưởng Lục Tranh đã là vút đi linh đạo tu vi, hần là nửa điểm không tin.

Như vậy, người này đó là có ý dấu điểm chính mình linh đạo tu vi lạc? Mà này dấu điểm thủ đoạn, thực sự không kém, là có cái gì bảo bối Linh Khí che đây?

Đối mặt Triệu Ung hoài nghi cùng tìm hiểu ánh mắt, Lục Tranh thập phần đạm nhiên, hần lúc này mới vừa rồi nhớ tới, chính mình mới từ dưới chân núi tới, thói quen tính che dấu rốt linh đạo tu vi, lúc này định là bị đối diện kia ngốc tử nhìn ra dấu vết.

Nhưng kia lại như thế nào đâu?

Lục Tranh không cho là đúng, thấy đối phương ăn vạ không đi, lại lập lại một câu, nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

Triệu Ung tức giận đến miệng oai, bằng hần cá tính, lập tức liền phải động thủ. Nhưng vừa nhớ tới Lục Tranh lúc trước có thể vì, liền giác tà môn. Hai chân ần ần làm đau. Triệu Ung cơ hồ là dùng chạy, nhanh chóng rời đi Tranh Vành Phong.

Lục Tranh bữu môi, nhìn nhìn trong tay thiệp mời, đang ở tự hỏi hay không đi trước tham gia.

Tuy nói phát thiệp chủ nhân cũng không coi trọng hần, nhưng Khung Vô Môn luận võ thịnh yến có văn đầy hứa hẹn võ, đàn anh hội tụ, vẫn có thể xem là một cái mở rộng tầm mắt cơ hội.

Vân Trung Quái thấy hần rồi rầm, một cái tát chụp đến hần cái ót thượng, nói: “Tu luyện người, nhất kị dây dưa dây cà, lác lư không chừng, muốn đi liền đi, ngươi quân như vậy nhiều làm chi?”

Lục Tranh bị chụp đến một cái lão đảo, đầu thiếu thanh tỉnh, cười to nói: “Sư phụ lời nói cực kỳ. Nếu Khung Vô Môn tương mời, ta đây liền đi, đến rồi là ngồi mặt tịch vẫn là một vị trí không có, kia cũng hoàn toàn không quan trọng. Ta nếu thích, ngồi dưới đất, cũng là cực hảo.”

Vân Trung Quái mồm mép run lên một chút, cơ hồ cho rằng chính mình giao ra một cái bệnh tâm thần, nhìn này tính phân! Biến sắc mặt so phiên thư còn nhanh.

Nếu quyết định muốn đi, Lục Tranh lập tức chuẩn bị hảo Tranh Vành Phong hết thấy, riêng ở một chỗ trụ lùi cát đất thượng nhiều rút vài lần thủy.

Ngay sau đó, Lục Tranh dựa theo lệ thường lại nhiều chuyển vận vài lần chân khí, đáng tiếc kết quả như cũ, nửa điểm động tĩnh đều không có.

Một năm trước, hần đột phát kỳ tương, đem ở Thanh Đế cổ mộ trung được đến kia cái cổ quái hạt giống loại đi xuống, cho tới bây giờ, chưa chui từ

dưới đất lên nảy mầm.

“Chẳng lẽ đã chết mất?” Lục Tranh lầm bầm lầu bầu. Nhưng tưởng tượng đến, hạt giống gieo đi là lúc, bốn phía lục thảo khoảnh khắc khô héo từ tuyệt lại không nảy sinh, lập tức cảm thấy cái loại này từ phòng chừng không dễ dàng như vậy hư thối, lập tức nhận không được lại hướng trụ lùi mặt đất nhiều thua vài lần Linh Vô đan chéo hồng bạch chân khí.

Luôn mãi xác định không có kết quả, Lục Tranh mới vừa rồi một mình xuất phát.

Vân Trung Quái này ba năm càng thêm yêu thích núi sâu ẩn cư, không có việc gì căn bản không dưới Tranh Vành Phong, Lục Tranh cái này đáng thương đồ đệ cũng sớm đã thành thói quen tay làm hàm nhai.

Chỉ là luận võ thịnh yển với ba tháng sau triệu khai, trong lúc thời gian đầy đủ, Lục Tranh liền tính toán trước tiên xuống núi, một đường du lịch, thuận tiện truyền bá uy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Mãn Thanh Linh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đây là một chỗ chân núi thôn trại, từ nơi xa đục lỗ vừa thấy, quy mô không lớn, nhiều nhất hơn mười hộ nhân gia. Nhưng cổ quái chính là, đám người đến gần, này thôn trại lại như bao phủ ở trong sương mù, tổng gọi người thấy không rõ lắm.

Lục Tranh trong lúc vô tình đi ngang qua nơi đây, thả ra thần thức vừa thấy, lại là càng xem càng hắc, chỉ cảm thấy thân thủ không thấy năm ngón tay.

Lâu dài tới nay trừ yêu phục ác, làm Lục Tranh trực giác nâng cao một bước, trực giác có cổ quái, lập tức một chân đạp đi vào.

Theo hấn một chân bước vào, quanh thân đón lãnh, hô hấp không khí cũng trở nên hết sức vẫn đục, hỗn tạp một cỗ tanh hôi cùng ngọt tanh, hai tương giao dệt, gọi người dục nôn.

“Lộc cộc.”

Một tiếng giống như dã thú bụng trống trơn đói khát động tĩnh, xa xa truyền đến, bốn phía một mảnh hắc ám, hình như có một tầng nhìn không thấy tấm màn đen bao phủ trong đó.

Lục Tranh nhú mày, đồng thời ngón tay ấn thượng chuôi kiếm

“Đình!”

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tiếng kiếm chém, Lục Tranh mặt mày nhảy dựng, vận khí bay qua đi.

Không trung ngăn ngừi sáng lên bạch quang, nương quang điểm, Lục Tranh thấy một cái đầy người chặt vật tuổi trẻ tu giả trường kiếm rơi xuống đất, bị hai cái thú đầu nhân thân yêu thú ngăn chặn cánh tay, bất tỉnh nhân sự.

Lục Tranh ở cứu cùng không cứu chi gian do dự một trận, thấy hai cái yêu thú tạm thời không có lập tức ăn thịt người tính toán, hấn liền tiếp tục ẩn núp, nín thở ngưng thần theo hai yêu thú một đoạn, mơ hồ nhìn thấy phía trước xuất hiện một ngọn núi thần miếu.

Hai cái yêu thú mang theo hôn mê qua đi tu giả, phi nhảy đi vào. Lục Tranh theo sát mà thượng, ghé vào rách nát cửa sổ, hướng trong nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trong miếu, còn có hơn mười chỉ yêu thú đốt lửa ôn rượu. Vừa mới bị giá đi vào tuổi trẻ tu giả bị một con yêu thú bát vệ mặt nước lạnh, lúc này đã thanh tỉnh lại đây, chính há mồm oa oa kêu to.

“Các ngươi này đó hạ đẳng vô sỉ thú loại! Mau đem ta thả, nói cho ta biết tiểu sư tỷ ở nơi nào, nếu không lão tông chủ sẽ không bỏ qua các ngươi. .... A!”

Tuổi trẻ tu giả kêu to đến một nửa, liền bị bát thủy yêu thú một chân đá trúng bụng, ngã trên mặt đất kêu thảm thiết không ngừng.

Có yêu thú rút một ngụm nhiệt rượu, từ trên mặt đất nhảy lên, cung kính mà thân thủ, liền trống rỗng khoi mào một trương màn trúc.

Lục Tranh kinh ngạc, nhưng thấy màn trúc vạch trần, son trong thần miếu lập tức hiện ra cái thứ hai không gian tới.

Không gian nội có nữ tử hai tay mở ra cột vào mộc trụ phía trên, đầu buông xuống, cũng không biết thanh tĩnh bất thanh tĩnh, bên cạnh còn có mấy cái tu giả bị bó thành nường heo giống nhau, chính đặt tại hỏa thượng nường nường.

Một cái thân hình trắng thành tiểu son giống nhau đầu hồ, báo đuôi, nhân thân yêu thú dựa nằm trên mặt đất, mấy cái đáng người thướt tha nữ yêu thú quạt gió uy rượu, cực kỳ khoái hoạt.

Đẩy ra màn trúc yêu thú thấp giọng nói: “Đại vương, này cuối cùng một cái chạy trốn tu giả, đã bị chộp tới.”

Bị gọi là Đại vương cao trắng yêu thú cái mũi trung hừ ra một đạo dòng khí, ngược lại vung tay lên cánh tay, đem không gian cùng son thần miếu hợp nhị vì một, từ từ hỏi: “Xác định là cuối cùng một cái?”

“Là.....”

Yêu thú lâu la lời nói hồi đến không chậm, nhưng hần đầu bạo rút tốc độ nhanh hơn.

“Phốc!”

Cũng không thấy kia yêu thú đầu lĩnh như thế nào động tác, lâu la đầu liền nổ mạnh. Nổ mạnh tiếng vang giống như vang ở bên tai, Lục Tranh không kịp tự hỏi, xoay người liền chạy.

“Tur!”

Lục Tranh mới vừa một quay đầu, hần hiện tại đã quá bên cửa sổ liền đằng mà bốc lên một trận khói trắng.

Kia vẫn luôn cúi đầu không nói bất động nữ tử, đột nhiên một cái ngẩng đầu, cao giọng kêu to.

“Đi mau! Này yêu thú ngũ cảm đều thông, tu chính là không gian đạo, thả có dung hợp thiên địa khả năng!”

Lục Tranh bước chân một đốn. Nếu là nàng kia không gọi gọi còn hảo, nàng này một kêu to, hảo tâm nhắc nhở, chính mình lại xoay người liền chạy, nghĩ như thế nào đều có chút không đành lòng.

Không phải do Lục Tranh nhẫn tâm, cơ hồ ở nữ tử tiếng la hạ xuống đồng thời, kia cao trắng yêu thú đầu lĩnh đã là xuất hiện ở hần phía sau.

Lục Tranh nhanh chóng huy kiếm chém về phía phía sau, lại nhất kiếm trăm không.

Bốn phía chợt yên tĩnh, Lục Tranh trên tay nắm Lưu Hỏa Kiếm, ngưng thần đề phòng, hô hấp một ngụm không khí, đốn giác có thứ gì theo dòng khí mà đến, thượng không đợi hần làm ra phản ứng, liền bị người đột nhiên bóp ở cổ.

“Phanh!”

Son thần miếu đại môn ầm ầm bị phá khai, Lục Tranh thân hình quảng ngã đi vào. Lập tức liền có hai cái yêu thú tiến lên đem hần trời gô.

Lục Tranh muốn phản kháng, lại là mới vừa một động tác, liền giác hô hấp khó khăn, tứ chi vô lực, ngay cả tu giả lại lấy sinh tồn chân khí cũng ở trong nháy mắt Mạc danh thanh không. Hành động chịu trời, tư duy hỗn loạn, chớp mắt liền bị trời lại.

Lục Tranh hoảng hốt, lúc này hần mới hiểu được, cái gì kêu dung hợp thiên địa.

“A.” Yêu thú đầu lĩnh dựa vào tại chỗ, hừ lạnh một tiếng.

Mặt khác yêu thú lâu la im như ve sâu mùa đông, rốt cuộc minh bạch vì sao lúc trước đáp lời huynh đệ sẽ bị bạo rút đầu.

Lục Tranh nếm thử một chút, tứ chi ngán ngủi mà túy, hô hấp cũng ở dần dần thông thuận, chỉ là thực bất hạnh, hần bị yêu thú đầu lĩnh bàn tay vung lên, cũng gia nhập tới rồi nường heo hàng ngũ.

Dưới thân lửa lớn cực nóng, nóng rát bị bỏng làn da. Lục Tranh thậm chí nghe thấy được một cỗ tiêu hương, cũng không biết mùi hương là đến từ chính tự thân vẫn là đến từ chính bên cạnh mấy cái đáng thương tu giả.

Kia lúc trước ra tiếng nhắc nhở hần nữ tử, bị yêu thú đầu lĩnh phiến một cái tát, giờ phút này gương mặt bầm tím, mất lộ ra hận ý cùng sát ý, mặt mày vừa chuyển, vừa vịn cùng Lục Tranh một đôi thập phần thanh tĩnh ánh mắt đối thượng.

Nữ tử sùng sốt.

Lục Tranh cho rằng đối phương muốn mắng to, nào tướng nàng cứ nhiên xả miệng cười cười, tươi cười trung mang theo an ủi, càng nói nhỏ: “Ngươi thả yên tâm, cha ta cùng sư huynh sẽ đến cứu chúng ta.”

Lục Tranh từ dưới hướng lên trên đánh giá đối phương liếc mắt một cái, vút lại nàng lúc này vì sùng gương mặt, để không khó làm người nhìn ra nàng có vài phần tiền vốn.

Đường cong là lướt, tư dung tiểu lệ, mắt to giảo hoạt, cho người ta một loại thiên chi kiều nữ cảm giác. Chỉ là vị này thiên chi kiều nữ trước mắt tình cảnh, thập phần xấu hổ, bị người tách ra đôi tay buộc chặt, tóc hỗn độn, bên trên thậm chí còn có khô khốc cỏ dại.

Nữ tử bị Lục Tranh xem đến ngưng ngừng, khuôn mặt ửng đỏ, chột nhỏ giọng hỏi: “Ngươi cũng là Ngao Vân Tông sao?”

Lục Tranh lắc đầu, không mặt mũi nói, Ngao Vân Tông gì đó, hẳn cũng là gần nhất mới nghe nói.

Hào hảo bất hảo, Ngao Vân Tông hàng năm bế quan ẩn cư lão tông chủ, đó là Thanh Đế lúc trước đồ đệ kiêm con nuôi, Mẫn Vân. Mà đương nhiệm tông chủ, đó là Mẫn Vân đồ đệ Từ Trường Phong. Nghe nói Mẫn Vân già còn có con, có một bảo bối nữ nhi, danh rằng Mẫn Thanh Linh, xưa nay có đạo tu đệ nhất quý nữ chi xưng.

Lục Tranh vừa mới nghĩ như vậy đến, liền nghe nữ tử nói: “Ta gọi Mẫn Thanh Linh, là Ngao Vân Tông tiểu sư tỷ. Ngươi đâu?”

“Lục Tranh, Nghịch Thương Phái chương môn.”

Lục Tranh do dự một chút, báo ra chính mình thân phận.

Mẫn Thanh Linh vốn dĩ liền rất đại đôi mắt lúc này trừng đến lớn hơn nữa, vừa nhìn thanh triệt thấy đáy, ni non nói: “Ta như thế nào cảm thấy tên của ngươi có chút quen tai, ngươi cũng là chân khí giang hồ danh nhân sao?”

“Không thể so mẫn cô nương nổi danh.” Lục Tranh thiệt tình thực lòng mà khích lệ một câu.

Trời biết, hẳn hiện tại tương tượng đến đối phương là Mẫn Vân nữ nhi, liền có điểm ở chung mắt tự nhiên. Nhưng rốt cuộc, nàng cha là nàng cha, nàng là nàng, hai người nói nhập làm một thật là không khôn ngoan. Chỉ là, Mẫn Vân nữ nhi cư nhiên như thế ngây thơ hồn nhiên, gọi được hẳn giật mình không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: diệt sát

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đòi màu

“Lục đại ca, ta là nghe nói nơi này có yêu ma họa loạn, chiếm người sống hồn phách, mới vừa rồi mang theo sư đệ tiến đến. Không biết ngươi lại là bởi vì cái gì nguyên nhân?”

Mẫn Thanh Linh người lớn lên hòn dỗi, tính cách lại rất hào sảng, tựa hồ bởi vì cùng là thiên nhai lưu lạc người, cho nên cùng Lục Tranh này một vị mới mẻ ra lò “Nướng heo” liền đến thập phần đầu cơ.

Tu luyện người, da dày thịt thô, Mạch lạc hàm chứa chân khí chứa dưỡng, tất nhiên là không có dễ dàng như vậy bị hỏa nướng chín.

Ở chung quanh mấy cái “Nướng heo” tu giả hâm mộ ghen tị hận dưới ánh mắt, Lục Tranh đạm nhiên trả lời: “So không được mẫn cô nương, kẻ hèn tại hạ không gì cao quý tình cảm, bất quá đi ngang qua thôi.”

Mẫn Thanh Linh tuy rằng bản tính thuần lương, bất đồng này phụ thân Mẫn Vân, nhưng rốt cuộc về sau là phải đối thượng, Lục Tranh theo bản năng liền đối với người có chút xa cách.

Nào tướng, Mẫn Thanh Linh cư nhiên vui sướng nói: “Lục đại ca thật tình, ta thích.”

Lục Tranh: “.....”

Cùng nơi làm nường heo tiểu sư đệ nhóm, đều phải tập thể khóc lớn, sôi nổi lấy xem kẻ thù giết cha ánh mắt trừng mắt hấn. Có người trẻ tuổi càng là tiêm thanh kêu to.

“Nơi nào tới tiểu bụi đời? Định là thấy nhà của ta tiểu sư tỷ lớn lên người mỹ thiện tâm, liền tâm sinh ác ý, muốn leo lên nịnh bợ. Ngươi cũng không lấy gương chiếu một chiếu chính mình, cái gì mặt hàng, cũng dám thông đồng ta Ngạo Vân Tông tiểu sư tỷ!”

“Đồ bỏ Nghịch Thương Phái, ta chờ nghe đều không có nghe qua, định là bắt nhập lưu hương dã tiểu phái. Cưng nhiên cũng dám tự báo danh hứ, thật là tiểu tử không biết trời cao đất dày, si tâm vọng tưởng!”

Người trẻ tuổi một cái so một cái nói được càng thêm khó nghe, Lục Tranh ánh mắt tối sầm lại, còn không đợi hấn động thủ, liền có một cái gần đây yêu thú nâng lên một chân hung hăng đá đá nháo đến nhất hoan hai cái tu giả, cũng há mồm mắng to.

“Phóng hỏa thượng nường, cũng không yên phận! Thành tâm tìm chết đúng không?”

Nói, liền thấy yêu thú giơ tay vung lên, phùng ra một hồ dầu hỏa tối, kẻ hết tuổi đến đồng lứa thượng.

Đồng lứa đột nhiên run lên, chột ngọn lửa nhảy cao, mấy cái lúc trước còn có thể thành thoi tròng người cùng nói chuyện tuổi trẻ tu giả, thoáng chốc kêu thảm thiết khóc thét lên.

Có tu giả tương đối cấp thấp Linh Khí đã là răng rắc một tiếng vỡ vụn, mắt thấy da tróc thịt bong người càng ngày càng nhiều. Mãn Thanh Linh rút cuộc chịu đựng không được, gào lên một tiếng.

“Yêu vật! Muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì, tội gì nhục nhã ta nhóm!”

Kia trước sau bình yên hưởng lạc yêu thú đầu lĩnh, nghe vậy ngẩng đầu lên, lắc mình đi vào Mãn Thanh Linh trước mặt, khơi mào đối phương cảm, nhếch miệng cười lạnh nói: “Nếu cô nương ngươi nói nhậm sát nhậm xẻo, như vậy..... Tội a, chúng tiểu nhân, đêm này đó giống đực tất cả đều lột quang, lăng trì ba ngàn đao, xẻo tiếp theo tâng da tội.”

Yêu thú đầu lĩnh nói không giống giả bộ, Mãn Thanh Linh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cắn môi hồi lâu, rút cuộc nhỏ giọng nói câu: “Ngươi rút cuộc muốn làm cái gì?”

“Ha,” yêu thú đầu lĩnh cười lạnh, ngược lại nói, “Bổn vương gặp ngươi không tồi, dục nạp ngươi làm phi. Ngươi nếu đáp ứng, ta liền thả này đó giống đực.”

“Ngươi!” Mãn Thanh Linh ngây ngẩn cả người, hốc mắt đều đỏ, ngực kịch liệt phập phồng, thở hổn hển mấy khẩu khí thô như cũ nói không ra lời.

Nàng ngày thường bị phụ thân cùng sư huynh bảo hộ đến quá hảo, lại có Ngạo Vân Tông từ trên xuống dưới mấy nghìn người chúng tình phùng nguyệt, đầu chịu nổi như thế khuất nhục, lập tức tưởng tự sát tâm đều có.

Bên cạnh có tu giả chửi ầm lên, lập tức đã bị yêu thú lâu la nhóm tay nắm tay mười cuồng phiến mấy chục cái bàn tay, lời nói đều nói không nên lời nửa câu.

Có yêu thú lâu la phiến người không đã ghiền, nhắc chân mãnh đá lúc sau, cưng nhiên đi tới ở đây duy nhất một cái bình tĩnh quá phận Lục Tranh trước mặt, giơ tay muốn phiến, lại thấy đối phương một đôi mắt sâu thẳm lạnh băng, bên trong hình như có vạn trượng lốc xoáy, vọng chỉ như dọa mây mù, gãy giữa không ra.

Lâu la kinh giác, lại là chậm.

Tiếp theo giây, liền thấy kia khoảng cách Lục Tranh gần nhất yêu thú đột nhiên thấp đầu, xoay người triều yêu thú đầu lĩnh đi đến.

“Như thế nào?”

Nhận thấy được sau lưng có lâu la tiếp cận, yêu thú đầu lĩnh khó chịu nhíu mày, đầu cũng không hồi, liền muốn quát lớn. Lại nghe kia lâu la thanh âm cứng đờ nói:

“Đại vương, tiểu nhân có một kẻ, nghĩ tới nghĩ lui hay lắm, dục cùng Đại vương vừa nói.”

“Ngươi? Ngươi có thể có cái gì.....”

Yêu thú đầu lĩnh nói đột nhiên im bặt,

Ngực nhuận ướt lạnh lẽo, cúi đầu vừa thấy, kia đối chính mình hết sức trung tâm lâu la cưng nhiên một con móng vuốt xuyên thấu chính mình ngực, móc ra

chính mình trái tim!

“Phù phù, phù phù.”

Kìa một khác, tiếng tim đập với yên tĩnh son thần miếu thấp phần rõ ràng.

Mãn Thanh Linh lại phân không rõ, này tiếng tim đập là đến từ chính yêu thú đầu lĩnh bị đào ra trái tim, vẫn là nguyên với chính nàng.

Không có người, cũng không có yêu thú ý thức được rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Cứ việc yêu thú đầu lĩnh phản ứng cực nhanh, một chương chụp nát lâu la thiên lĩnh, đoạt lại trái tim ẩn trở về rách nát lồng ngực. Còn không chờ hấn thì pháp phục hồi như cũ, liền bị trước mặt đột nhiên xuất hiện kinh hồng nhất kiếm cấp cả kinh tay run, cuống quýt lui về phía sau trung, máu tươi đầm đìa trái tim lạch cạch một tiếng rớt tới rồi trên mặt đất.

Lục Tranh một chân bước ra, không có người biết hấn là như thế nào từ đây từng thượng tránh thoát. Mọi người cùng thú rừng lớn hai mắt, đống thấy hấn thân hình mơ hồ, tự hấn sau lưng bỗng nhiên trào ra mấy chục người đầu hình thù kỳ lạ dị thú tới.

Dị thú phần phạt một mảnh, chạy như điên mà qua, thoáng chốc liền đem yêu thú đầu lĩnh trái tim dẫm thành tra tra.

“Rống!”

Thời điểm máu chót, này chỉ yêu thú đầu lĩnh một cái gầm rú, lại là dùng bí pháp mạnh mẽ hấp thu son trong thân miếu sở hữu lâu la tánh mạng.

Này hình thể khoảnh khắc trưởng đại, trên cổ sinh ra ba cái đầu, một cái là hồ, một cái là báo, một cái là mãng.

Ba con đầu thật lớn, lập tức đâm thủng son thần miếu miếu đình. Đột phá cực hạn yêu thú đầu lĩnh đôi mắt giãn mở to, bạo rống một tiếng, hai móng lẫm không hư trào.

Mãn Thanh Linh đạo thành “Tiểu tâm”, cho rằng Lục Tranh lại muốn thăm bại với yêu thú đầu lĩnh dung hợp thiên địa khả năng thủ hạ.

Lại không nghĩ kia ba cái đầu yêu thú đầu lĩnh hay không uống lộn thuốc, cư nhiên nửa nói ngừng động tác, thân hình cứng đờ ở giữa không trung, chỉ trũng mất một đôi vụn vụn dữ tợn mắt, trơ mắt nhìn mấy chục đầu hình thù kỳ lạ dị thú chạy như điên nhảy lên mà đến, đem hấn cả người tính cả kia ba viên thật lớn đầu, như hấn lúc trước trái tim giống nhau, cùng nhau dẫm đến dập nát.....

Lục Tranh đôi mắt khép hờ, thu hồi sau lưng Huyền Tâm Thảo khả năng, hình thù kỳ lạ dị thú giữa không trung quay đầu lại, đối Lục Tranh báo lấy cười nhạo trũng mắt, tựa hồ khinh thường Lục Tranh phí mạnh mẽ đưa bọn họ kể hết triệu ra cư nhiên chính là dẫm cái phế vật. Bất quá là đầu dài hơn hai cái, này thân hình lại không có cường hấn đi nơi nào.

Đình dị thú nhóm miệt thị ánh mắt, Lục Tranh cũng rất vô ngữ. Hấn cho rằng kia yêu thú đầu lĩnh đổi thành nhân loại tốt xấu cũng có Võ Vương giai đưng, thêm chi có dung hợp thiên địa khả năng bàng thân, càng có không gian dị năng bám vào người, thế nào đều đến Huyền Tâm Thảo số cộng mười đầu dị thú cùng nhau, mới có thể diệt sát.

Hấn nào hiểu được đối phương đẹp chứ không xài được, cư nhiên chỉ cùng Huyền Tâm Thảo một cái đối mặt liền tài.

“Phòng chừng này yêu đầu óc không tốt, chỉ số thông minh không cao.” Lục Tranh như thế đoán rằng.

Chỉ có đầu óc càng thêm đơn giản giả, mới vừa rồi càng dễ dàng hãm sâu Huyền Tâm Thảo dệt huyền tâm sát cảnh trung.

Mãn Thanh Linh đám người không hiểu này đó, chỉ cảm thấy Lục Tranh quả thực thần, chắc chắn có đại chiêu bàng thân, nếu không sao có thể dựa vào tám tinh Võ Tông tu vi nhất cử diệt sát Võ Vương yêu thú, còn như thế dễ như trở bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Chi Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: nhà cao cửa rộng hạm

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh vô ngữ với tam đầu yêu thú ruột bông rách này nội, Mãn Thanh Linh cùng nàng các sư đệ tắc kinh ngạc với Lục Tranh chỉ cần một cái tám tinh Võ Tông cư nhiên dấu điểm như thế thâm hậu năng lượng. Còn có những cái đó đột nhiên toát ra tới hình thù kỳ lạ dị thú lại là chuyện như thế nào?

Trong khoảng thời gian ngắn, hai bên nhìn nhau không nói gì.

Lục Tranh nhú mày, phái ra chân dài cá quải đem Mãn Thanh Linh đám người trên người trói buộc cởi bỏ, xoay người phải đi. Nào tưởng Mãn Thanh Linh lại không biết cọng dây thần kinh nào đáp sai rồi, ngạnh nói “Ân cứu mạng không có gì báo đáp, liền liền trên đường lẫn nhau chiếu cố cùng nhau du lịch trước”, vì thế, người này cư nhiên liền mang theo nàng sư đệ, mạnh mẽ đi theo Lục Tranh bên người.

Lục Tranh bất đắc dĩ, tổng không thể đối Mãn Thanh Linh đám người đánh chửi, thêm chi hấn ngày thường biểu hiện ra tu vi lại chỉ có tám tinh Võ Tông cùng Mãn Thanh Linh cái này Võ Vương so sánh với, tự nhiên không có khả năng tốc độ quá nhanh, nửa nói ném người tính toán thai chết trong bụng.

Càng gọi người rồi rầm còn ở phía sau.

Mãn Thanh Linh đi theo Lục Tranh một đường đi tới, thấy người này phạm là gặp việc lạ liền muốn dừng lại, gặp ác nhân liền muốn trừng trị, gặp tác loạn yêu ma liền muốn chém sát, gặp an phận ở một góc cũng không sát hại tính mệnh yêu ma hấn cũng có thể cười buông tha.

“Lục đại ca, ngươi thật là thanh niên tài tuấn trung mầu mực, chúng ta học tập chi cộc tiêu, không hổ là tuổi còn trẻ liền làm nhất phái chương môn người! Thanh Linh một đường đi tới, mỗi khi chứng kiến, đều bị cảm động. Lục đại ca ngươi trừ bạo giúp kẻ yếu, trừ yêu trừ ma, thiện ác phân minh, đạo đức tốt.....”

Mất thấy Mãn Thanh Linh một khen liền hoàn toàn dừng không được tới tiết tấu, Lục Tranh chạy nhanh đánh gãy nàng, giải thích nói:

“Mãn cô nương hiểu lầm. Kẻ hèn chi là vì nhất định mục đích ra tay thôi. Ngươi có thể đem ta coi như là lợi thế mà làm.”

Đến nỗi là vì cái gì, Lục Tranh thật sự ngượng ngùng nói chính mình là vì trọng chân môn phái, cứ việc hấn trên người treo chức chương môn, nhưng một người khởi động một môn phái gì đó, thật sự ngượng ngùng gặp người liền nói.

Nào tưởng, Mãn Thanh Linh cố chấp thật sự, đánh chết nàng cũng không tin Lục Tranh trong ngoài không đồng nhất. Bên người nàng nhắm mắt theo đuôi các sư đệ, còn lại là hiểu sai, cho rằng Lục Tranh là cái tình trường cao thủ, đang ở lấy lui vì tiền, hấp dẫn tiểu sư tỷ lực chú ý.

Chỉ là này thủ đoạn cũng quá không biết xấu hổ một ít, vì thế nhìn phía Lục Tranh trong ánh mắt tràn đầy “Tiểu tử ngươi cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, tìm chết”.

“Lục đại ca, ta nghe nói phương Bắc có băng yêu tàn sát bừa bãi, không bằng ngươi ta thay đổi tuyến đường bắc thượng, trừ bỏ kia yêu ma, vì dân trừ hại!”

Mãn Thanh Linh lời lẽ chính đáng, trong ánh mắt đều ở loang loáng. Nàng các sư đệ, trong ánh mắt cũng ở loang loáng, chỉ là thuộc về ánh sáng.

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, thật sự có điểm chống đỡ không được Mãn Thanh Linh nào bỏ năng lực. Luôn mãi giải thích chính mình đều không phải là lương thiện, người này lại chết sống không tin.

Mãn Thanh Linh đạo: “Lục đại ca ngươi cái gì cũng tốt, chính là quá phận khiêm tốn. Ha ha, quá phận khiêm tốn đó là kiêu ngạo nga.”

Nàng thậm chí khai cái vui đùa, nói xong lo chính mình ôm bụng cười cười vui lên.

Lục Tranh hoàn toàn tiếp thu không đến cười điểm, chỉ phải bước chân nhanh hơn, liền lĩnh đạo tu vi cũng bại lộ ra tới.

Lục Tranh tưởng tượng đối đơn giản, chỉ nói theo chính mình hấn ra bộ dáng, luôn có người sẽ đem hấn tổ tông tám đời đào ra, thực mau cũng sẽ có người đem hấn cùng ba năm trước đây nghe đồn liên hệ lên, tóm lại là muốn cho hấp thụ ánh sáng, cũng liền không cần che che dấu dấu.

Mãn Thanh Linh nhìn phía hấn ánh mắt có chút sùng bái cùng cực nóng, vỗ tay tán dương: “Lục đại ca ngươi cũng thật lợi hại, đa tài đa nghệ, cư nhiên vẫn là Linh Võ song tu!”

Lục Tranh: “.....” Đôi đôi Mạc danh nhiệt tình Mãn Thanh Linh, hấn có điểm chống đỡ không được.

Mấy cái tuổi trẻ tu giả liếc nhau, trong mắt đều có chút lo lắng cùng phẫn hận. Bọn họ tiểu sư tỷ từ tiểu bị người phủng ở lòng bàn tay, căn bản không hiểu nhân tâm hiểm ác. Này họ Lục bộ dáng thoạt nhìn lãnh khốc, chiêu số lại rất phong đa, ba lượng hạ liền đem tiểu sư tỷ mê hoặc. Việc này cần thiết nói cho tông chủ, kêu tông chủ thu thập hấn!

Lục Tranh chút nào không biết chính mình đã ở vô hình trung cùng Ngạo Vân Tông kết thượng một thù.

Đoàn người đi đi dừng dừng, rốt cuộc ở luận võ thịnh yến triệu khai trước một ngày chạy tới Khung Võ Môn nơi Đỉnh Thiên Phong phong chân.

Đỉnh Thiên Phong, ngọn núi giống đỉnh, ba chân mà đứng, từ xa nhìn lại, thậm chí có một sợi là lướt khói trắng phiêu ra.

Có đồn đãi xưng này phong nãi thượng cổ một tòa thần đỉnh tự cử thiên rơi xuống, biến ảo mà thành.

Có phải hay không thần đỉnh, Lục Tranh không có nhìn ra, chỉ cảm thấy trông về phía xa này phong nếu sương mù xem hoa, gần xem như đóa sương mù, linh khí bốn phía, thần bí phi thường, không hồ là đại môn phái nơi.

Mãn Thanh Linh đám người vừa đến phong chân, liền có Ngao Vân Tông người cùng Khung Võ Môn người sớm chờ nghênh đón. Lục Tranh lẻ loi một mình đứng ở cuối cùng, quét mắt vừa thấy không gì người quen, tức khắc xoay người.

Mãn Thanh Linh cố ý mời Lục Tranh cùng nơi lên núi vào ở, một hồi thần lại tiếc nuối phát hiện, người sớm không ảnh.

Có sư đệ xem đến mắt toan, nhìn không được nhỏ giọng nói thầm một câu: “Đỉnh là tiểu tử này tự biết thân phận không hiện, không tư cách vào ở Đỉnh Thiên Phong, lại sợ tiểu sư tỷ khinh thường, toại bản thân rồi đi.”

Tự mình xuống núi tiếp người Ngao Vân Tông tông chủ Từ Trường Phong, nghe vậy nhìn thoáng qua trên mặt thất vọng chỉ sắc khó nén Tiểu sư muội, thần sắc như suy tư gì.

Lục Tranh tìm chỗ khách điểm, suốt đêm chưa ngủ, ngồi xếp bằng đá tọa, hô hấp phun nập, thẳng đem thân thể trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, trợn mắt, nhắm mắt, như nhau thường lui tới, lập lại tu luyện Tâm Ma Quyết, Dị Thủ Quyết, đồng thời cùng trong cơ thể càng ngày càng có linh tính Huyền Tâm Thảo bồi dưỡng cảm tình.

Này thảo tuy rằng lúc đầu không thảo hi, cùng người đặc biệt là cùng yêu thú chiến đấu lên, trợ giúp lại pha đại.

Lục Tranh lại vừa mở mắt, thiên đã phóng lượng. Ngoài cửa sổ tiếng người ồn ào, có dậy sớm leo núi sớm đã xuất phát.

Lục Tranh buông tiền bạc, từ cửa sổ nhảy, gia nhập lên đường đại quân. Chỉ là cùng biểu tình phần khởi bạn đường so sánh với, ôm cánh tay đi trước hán, nhân nhả thông thả, thật sự không giống như là đi thịnh yến, mà như là sân vắng tản bộ.

Có bạn đường xem hán không quen, phi một ngum, cười nhạo một mắng: “Thứ gì? Trang đến đảo rất giống! Có bản lĩnh, có thân phận, cái nào không phải trước tiên vào ở Đỉnh Thiên Phong?”

Cùng ta chờ một khối lên đường, định là không thân phận không địa vị, đến lúc đó còn không phải chỉ có thể ngồi ở sườn núi, thậm chí khả năng liền vào núi tư cách đều không có, hừ, trang đến đảo như là đại gia!”

Nói xong, kia toái miệng đại hán nhìn không được lại phi một ngum.

Lục Tranh này cũng chưa nhẫn một chút, đối người xa lạ chỉ cây dẫu mà mắng cây hòe lười đến phản ứng.

Không bao lâu, lên đường đại bộ đội liền ở phong chân dừng lại, có chuyên môn Khung Võ Môn môn nhân biểu tình cao ngạo đứng ở núi non hai bên, thiết hạ trận pháp, ngăn trở sở hữu người tới, một cái ai một cái kiểm tra tư cách.

Có người bị ngăn ở phong chân, có người bị trực tiếp ném ra, có người bị phán định có tư cách đi ở phong eo. Kia lắm mồm đại hán đó là thuộc về cuối cùng một cái hàng ngũ.

Lục Tranh vừa lúc xếp hạng hán lúc sau. Đến phiên hán tiến lên bị Khung Võ Môn đệ tử kiểm nghiệm, kia lắm mồm đại hán lập tức bĩu môi nhìn lại đây, biểu tình cao cao tại thượng, tựa hồ chắc chắn Lục Tranh liền lên núi tư cách đều không có.

Đúng lúc này, Lục Tranh không nhanh không chậm đệ ra Triệu Ứng cấp thiệp mời. Chung quanh một tĩnh, toái miệng đại hán dùng sức xoa nắn hai mắt của mình. Ngay cả kia kiêu căng Khung Võ Môn đệ tử cũng là lông mày run lên, đem người trên dưới đánh giá ba lần.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lục Chương Môn

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thủ sơn đệ tử thực rồi rầm, khẽ nâng bước chân theo bản năng muốn cho khai, tiếp theo giẫy lại chạy nhanh sùnn xoay người từ trạm hảo, hẳn thật sự không nghĩ ra thế nhưng có người cảm thiệp mời lúc này mới đuổi tới. Nói hẳn phân lượng đủ cao, nhưng trên tay hẳn cầm, bắt quá là thiệp mời trung thấp kém nhất cấp. Nói hẳn phân lượng không đủ đi, nhưng người ta rút cuộc cảm thiệp mời, so với kia chút không thỉnh tự đến, tự nhiên muốn cao một cái cấp bậc.

Kiểm tra Lục Tranh tư cách đệ tử có chút khó khăn. Gần mấy trăm năm tới nay, môn trung sớm đã hủy bỏ phát thấp kém nhất cấp thiệp mời, nguyên nhân là quá không tôn trọng người. Lần này luận võ thịnh yến lại thế nhưng đã phát. Nên sẽ không này thiệp mời là làm bộ đi?

Một phen trầm tư, biểu tình biến hóa, ước lượng thiệp mời tả hữu lật xem đệ tử ngược lại lấy hoài nghi ánh mắt nhìn quét Lục Tranh toàn thân, kia khinh thường ánh mắt không chút nào che dấu. Tựa hồ chắc chắn Lục Tranh là lớn mật giả tạo một phong.

Thấy thế, lúc trước bị Lục Tranh một trương thiệp mời chấn trụ lăm mồm đại hán, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lập tức cười lớn một tiếng, châm chọc hết lớn:

“Nơi nào tới đã chiêu số tán tu! Dám giả mạo nhân vật. Người cho rằng Khung Võ Môn thiệp mời là người tướng phòng liên phòng? Người cho rằng người là ai!”

Tuy là Lục Tranh tính tình lại hảo, bị người luôn mãi chèn ép, Mạc danh kéo trào phúng, lúc này cũng khó chịu. Huống chi, hẳn tính tình thực sự không tốt. Lúc trước là lười đi để ý, nhưng này đại hán thật sự là khinh người quá đáng, còn có Khung Võ Môn, mắt chó xem người thấp quá không biết che dấu.

Bởi vì lúc trước này môn phái đối Nghịch Thương Phái thấy chết mà không cứu cùng với bỏ nếu già cũ, Lục Tranh đã sớm tồn vài phần phiền chán. Hiện tại thấy Khung Võ Môn thế nhưng phái cái lợi thế tiểu nhân thủ sơn, tức khắc quan cảm thẳng tắp rơi chậm lại.

Hắn cố ý xoay người liền đi, lười đến lại tham gia cái gì luận võ thịnh yến, lại không nghĩ kia lăm mồm đại hán thế nhưng thân thủ lại đẩy hướng hẳn ngược đây một phen.

“Tiểu tử, thức thời liền từ nơi này rút đi, gia gia ta……”

“Phanh!”

Đại hán cười nhạo chưa từng nói xong, nhưng nghe một tiếng tiếng nổ mạnh. Đại hán cả người khoảnh khắc liền hắc, toàn thân thành than cốc, càng có đạo đạo lôi điện tàn vòng.

Mọi người cả kinh, liền thấy một con chân dài cá quái miệng phun lôi hỏa, tự đại hán lúc trước xô đẩy Lục Tranh cái kia cánh tay thượng bước chậm đi ra, giẫy lát đi đến Lục Tranh trước mặt.

Lục Tranh thân thủ, cá quái theo hẳn cánh tay vẫn luôn đi đến bả vai, nghiêng đầu trạm hảo, một đôi mắt cá lãnh khốc hung ác.

Phàm là bị này song quý dị mắt cá nhìn chăm chăm, đều bị bước chân lùi lại.

Trước mắt bao người, kia tao lôi hỏa nung khô quá đại hán, phụt một tiếng vỡ ra, hóa thành tro bụi, sái lạc đầy đất.

Đám người có chút kinh hoảng, có người kêu sợ hãi: “Đây là cái gì thủ đoạn? Như thế yêu dị, tàn nhẫn, nên không phải là ma tu đi?”

“Ma tu dám đến Đình Thiên Phong?”

“Còn chưa thỉnh giáo các hạ tôn tính đại danh?”

Khung Võ Môn đệ tử cũng không phải đầu đất, thấy Lục Tranh tiểu bộc lộ tài năng, thân mình tu vi tuy chỉ có tám tinh Võ Tông, khả thi triển thủ đoạn thực sự bất phàm, lập tức không dám lại nhẹ xem, tiểu tâm hỏi một câu.

Đổi như vậy bắt nạt kẻ yếu lợi thế tiểu nhân, Lục Tranh cười lạnh một tiếng, từ từ mở miệng, cố ý gần từng chữ: “Biết không thay tên, ngồi không thay đổi họ, Nghịch Thương Phái chương môn, Lục Tranh.”

“Nghịch Thương Phái? Cái gì ngoạn ý nhi?”

“Nghe cũng chưa nghe qua, nói bừa đi?”

Có không tin tà, chính lắng lúc sau nhỏ giọng nói thầm

Lục Tranh lỗ tai giật giật, đều phải bị khí cười. Đại nam nhân trường một trương miệng, cư nhiên là chuyên môn dùng để nói thị phi giằng bát quái. Khó trách một đám thực tế tuổi một đồng, lại như cũ chỉ lẫn lộn cái chân núi, sườn núi vị trí, càng thật đáng buồn lẫn nhau dầm dấp, đặc chí.

Lục Tranh bĩu môi, nhìn nhìn chân trời dần dần dâng lên ngày, ngược lại đối lại một lần sừng sốt thủ son đệ tử một cái chú mục lễ, xả môi cười nhạt, hỏi: “Không biết còn có cái gì vấn đề?”

“Không có!” Thủ son đệ tử nhanh chóng bùng tỉnh, trả lời thời điểm không biết vì sao run rẩy một chút, ngược lại không biết xấu hổ mà quên trước kia, nở rộ ra một cái đại đại tươi cười tới.

“Không biết Lục Chương Môn đại giá quang lâm, lại hạ đường đột mạo phạm! Lúc trước Triệu sư huynh liền có phân phó, Lục Chương Môn ngài nếu là tới, trực tiếp làm ta mang lên sơn. Lục Chương Môn, thỉnh!”

Lục Tranh nhìn thấy kia thủ son đệ tử tổ chất thần kinh mà sờ sờ chính mình cổ,

Cả người run cái không ngừng, một bộ nghĩ mà sợ biểu tình, xoay người cùng đồng môn giao phó một tiếng, liền lập tức thân thủ đi phía trước, khom người làm thỉnh.

Đón bốn phương tám hướng phức tạp ánh mắt, Lục Tranh thông thả ung dung theo ở phía sau. Hắn vẫn là lần đầu tiên bị nhân xưng hô vì Lục Chương Môn, rất mới mẻ, cũng rất dễ nghe. (main tự kỷ giai đoạn đầu rồi (__ !!!))

Lục Tranh mới vừa như vậy tưởng tượng, liền nghe một tiếng sung sướng tiếng hô to vang lên.

“Ai yêu, Lục Chương Môn! Ta sớm nghe nói ngươi muốn tới, ở trên núi đợi mấy ngày, không nghĩ tới ngươi quý nhân sự vội, giờ phút này mới đến.”

Lục Tranh ngẩng đầu, lại thấy hồi lâu không thấy Mạc tử quạt bính giấy phiến, xa xa đi tới.

Người này một bộ áo xanh sa bào, mặt quạt miêu sơn thủy, tóc khó được mà lấy ngọc quan kê hết thúc khởi, cả người tinh thần no đủ, phong nhã nhàn trí.

Ở phía trước dẫn đường thủ son đệ tử lập tức cung kính mà nịnh nọt mà gọi một tiếng: “Mạc gia chủ!”

Mạc Tử Phong nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, lại nhìn nhìn cách đó không xa đuổi trường cô xem nào nhiệt dự tiệc tu giả, không kiên nhẫn mà vẫy vẫy cây quạt, buồn bã nói:

“Nơi này không ngươi chuyện gì. Bồn tọa cùng Lục Chương Môn là bằng hữu, tự nhiên kết bạn mà đi, không cần phải ngươi dẫn đường.”

Thủ son đệ tử lấy lòng kính cẩn không đưa tới Mạc Tử Phong coi trọng, nhưng thật ra đưa tới hắn phiền chán. Lúc này lại nghe Mạc Tử Phong ý tứ trong lời nói, lập tức sợ tới mức chân mềm, lời nói cũng không dám nói.

Cách đó không xa tu giả trong đại quần, có người lúc này kinh hô một tiếng, thanh âm phát run mà hét to ra tới.

“Ta nhớ tới này Lục Tranh là ai! Ba năm trước đây chỉ đưa tu sĩ tu vi một tay ninh một cái Võ Hoàng cô cái kia! Nghe nói còn nhất kiếm thọc xuyên Ngàn Khô Lão Ma trái tim!”

“Thế nhưng là hắn!”

Ai cũng không nghĩ tới, lúc trước không đưa bọn họ xem ở trong mắt, bị bọn họ cố tình xa cách cùng làm khó dễ người, cư nhiên sẽ là ba năm trước đây tu vi không hiện hung danh lại xa dương Lục Tranh. Nghe nói người này so ma đạo còn hung tàn, nên sẽ không mang thù đi?!

Lập tức, có người sợ tới mức cất bước liền chạy.

Lục Tranh chút nào không biết chính mình hung danh khi cách ba năm như cũ hữu dụng, hắn chỉ hiểu được Mạc Tử Phong một phen làm trên thực tế là vì cấp chính mình chống lưng, nhất thời có chút cảm động, vội vàng tiến lên cùng người sống vai mà đi, thuận miệng hỏi:

“Ta cũng không biết, Mạc huynh ngươi cư nhiên lại lịch không nhỏ. Xem kia lợi thế tiểu nhân thái độ, ngươi sau lưng Mạc gia nên sẽ không chính là trong lời đồn sử thượng ra ba vị đệ giai truyền thuyết cái kia Mạc gia đi?”

Có này thân phận treo ở trên người, ngươi cũng dám chạy Quý Khóc Lao Từ người kia gian địa ngục thể nghiệm sinh hoạt? Thật là thần nhân vậy!

Mạc Tử Phong trong lén lút đã là khôi phục cả lo phát phơ không đáng tin cậy bộ dáng, nghe vậy cười to nói: “Nhìn ngươi như vậy, cư nhiên cũng quan tâm này đó lông gà vò tỏi?”

Lục Tranh vô ngữ, nếu là kêu Mạc gia ba cái đệ giai tổ tông biết được bọn họ hậu đại là như thế nào bình luận bọn họ nghe đồn, phỏng chừng đến tức giận đến từ mộ địa bò ra tới.

Thực mau, Lục Tranh liền càng thêm hết chỗ nói rồi. Hắn không nghĩ tới, to như vậy một cái giữa dòng đạo tu môn phái, Khung Võ Môn thế nhưng thật sự keo kiệt đến, một cái mặt tịch chỗ ngồi cũng chưa cho hắn an bài.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: luận võ thịnh yển

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Khung Võ Môn kiến ở Đỉnh Thiên Phong đỉnh, có trận pháp bảo vệ mở rộng, lọt vào trong tầm mắt trống trải nguy nga, cung điện lầu vũ tầng tầng lớp lớp, tiên khí mười phần.

Bốn phương tám hướng sương khói là lướt, tựa như thực chất hồng bạch chân khí lẫn nhau đan chéo, pho sái phía chân trời, giống như cầu vòng.

Cung điện trung ản ản truyền đến nói giỡn đàm luận thanh, Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong một chân bước vào đi, liền thấy màn điện khắp nơi tu giả tể ở cửa, chính nhón chân mong chờ.

Phía trước đi thông lầu các chỗ sâu trong một cái nhất định phải đi qua u kính chỗ, có hai bạch y đệ tử khoanh tay mà đứng, hoặc kiểm nghiệm khách khứa thiệp mời, hoặc mỉm cười thì lễ, nói cho mỗi một cái khách khứa nên ngồi vị trí ở nơi nào.

Đến phiên Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong.

Mạc Tử Phong lúc trước liền ở Đỉnh Thiên Phong ở mấy ngày, bối cảnh cũng là không thân, thủ vệ hai đệ tử tự nhiên nhận được hắn, vội cung kính kính thỉnh người dời bước trung thính.

Mạc Tử Phong mỉm cười gật đầu, chưa từng rời đi, mà là đứng yên một bên, phe phẩy cây quạt chờ đợi Lục Tranh cùng nhau.

Lục Tranh thấy Mạc Tử Phong ôn tồn lễ độ da mặt hạ ản ản có một tia xem kịch vui hưng phấn biểu tình, khoảnh khắc liền có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, đãi hắn đem trong tay thiệp mời đệ ra, trước mặt hai cái vẫn luôn bình tĩnh Khung Võ Môn đệ tử lập tức khó khăn, hai người châu đầu ghé tai.

Lục Tranh trạm đến gần, vừa lúc nghe được hai người đang nói cái gì.

“Sư huynh, làm sao bây giờ, này thiệp mời nhưng thật ra thật sự, nhưng lần này thịnh yển ngồi vào an bài, vẫn chưa có chuyên môn cung cấp cấp thấp kém nhất cấp thiệp mời chỗ ngồi a?”

“Sư đệ theo như lời đúng lúc, đối phương tốt xấu là nhất môn chi chủ, tổng không thể làm hắn giống cái bồi tịch đệ tử giống nhau đứng ở cái bàn biên đi?”

Lục Tranh đều phải khí cười, to như vậy một cái Khung Võ Môn, cư nhiên không có một cái có chỉ số thông minh người. An bài chỗ ngồi việc, chẳng lẽ không nên ở phát ra thiệp mời là lúc liền làm tốt an bài sao? Chẳng lẽ thiệp mời đã phát liền đã phát, những người này căn bản liền không có nghĩ tới, hắn còn thật sự sẽ đến?

Lục Tranh nhưng thật ra đánh bậy đánh bạ đoán đúng rồi.

Đồng dạng nghe được hai đệ tử đối thoại Mạc Tử Phong, lúc này trò hay xem đủ rồi, cũng không nghĩ Lục Tranh quá xấu hổ, vội vàng tiến lên, ra tiếng nói:

“Lục Chương Môn cùng Tử Phong nhiều ngày không thấy, tự nên ngồi chung một tịch, cũng hảo lẫn nhau tổ tâm sự.”

Mạc Tử Phong nói được buồn nôn hề hề, Lục Tranh thiếu chút nữa phun hắn về mặt, hai cái đệ tử còn lại là cảm động đến rơi nước mắt.

Lúc này, xa xa chạy tới một cái thanh y nữ tử, há mồm đó là kinh hô: “Lục đại ca!”

Lục Tranh giương mắt vừa nhìn, lại là Mãn Thanh Linh.

Mãn Thanh Linh tự cùng Lục Tranh tách ra sau, luôn có chút rầu rĩ không vui, vẫn là sư huynh Từ Trường Phong đề nghị phái đệ tử ở sơn môn thủ, một có Lục Tranh tin tức liền tiến đến nói cho nàng, nàng mới hơi chút cao hứng như vậy một chút.

Vì thế, từ khi Lục Tranh tiến sơn môn, liền lập tức bắt giữ đến hần tắm hơi Mãn Thanh Linh lập tức nhảy ra tới, nói thẳng nói:

“Lục đại ca không bằng ngồi ta bên người, ta kia một bàn vị trí rất nhiều.”

Nói xong, Mãn Thanh Linh còn không quên đổi với mắt chó xem người thấp Khung Võ Môn đệ tử hừ lạnh một tiếng.

“Là Ngạo Vân Tông tiểu sư tỷ Mãn Thanh Linh!”

“Thế nhưng là nàng. ....”

“Bên cạnh vị kia là mắt tích đã lâu Mạc gia gia chủ Mạc Từ Phong đi?”

Bốn phía ngẩn ngui một tĩnh, chợt nghị luận sôi nổi. Lúc trước còn không có chú ý tới Lục Tranh người, lúc này lần lượt lấy đánh giá ánh mắt nhìn lại đây, cơ hồ mỗi người đều ở trong tối ám mà đánh giá, này cầm trên tay thấp kém nhất cấp thiệp mời người rốt cuộc có gì giá trị.

Khung Võ Môn quán đến từ đại, không quá sẽ làm người, này ở đại môn đại phái trung là cam chịu sự thật. Lúc này một cái liền mặt tịch chỗ ngồi cũng chưa bài người trên, cư nhiên cùng Ngạo Vân Tông tiểu sư tỷ cùng với Mạc gia gia chủ tương giao cực mật. Mọi người dù bận vẫn ung dung, chờ xem diễn.

Mà ở không ít người xem ra, thập phần không có mặt mũi Lục Tranh, hiện giờ mỹ nhân tương mời, này mỹ nhân vẫn là Ngạo Vân Tông tiểu tổ tông, tiếp theo giây chắc chắn tung tăng mà chạy tới, đầu tiên là vừa lật phẩy phủ cảm kích, giây lát liền nên đi theo vị này đại mỹ nhân cùng nơi hướng nàng kia một bàn mà đi.

Nào từng tưởng, Lục Tranh lo lắng Mãn Thanh Linh bên người ngồi người một trong số đó đó là Mãn Vân, lập tức không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu, huống chi Mạc Từ Phong mời trước đây.

“Đa tạ mẫn cô nương hảo ý, chỉ là ta cùng với Mạc gia chủ nhiều ngày không thấy, rất là tưởng niệm, liền liền không cùng người ngồi ở cùng nơi.”

Lục Tranh cự tuyệt đến quá trắng ra, thẳng làm Mãn Thanh Linh ngốc lẳng đương trường, thật lâu phản ứng không kịp.

Mạc Từ Phong lắc lắc cây quạt, như suy tư gì mà ở Lục Tranh cùng Mãn Thanh Linh hai người chỉ gian nhìn quét. Hần trực giác nói cho hắn, này hai người chỉ gian, có điểm miêu nị, có điểm tiểu phức tạp.

Chờ Mãn Thanh Linh ở mọi người dám tưởng không dám nhìn trộm nhìn chăm chú hạ tính quá thần tới, Lục Tranh cùng Mạc Từ Phong hai cái đã sớm cầm tay rời đi. Mà lúc này, luận võ thịnh yến sắp bắt đầu, nàng tuy rằng cảm thấy tiếc nuối, lại cũng không thật nhiều làm dây dưa.

Sơn môn khẩu phát sinh này đó tiểu phong ba, không bao lâu liền truyền vào cửa tai trong thông mắt sáng các vị khách khứa trong tai.

Ngạo Vân Tông đương nhiệm tông chủ Từ Trường Phong, trước tiên nghe nói có người dám can đảm trước mặt mọi người cự tuyệt hần Tiểu sư muội, tức khắc nổi trận lôi đình, lôi mắt khắp nơi nhìn quét, muốn đem kia không biết trời cao đất dày tiểu tử lột da rút gân.

Đối với chính mình khiến cho oanh động, Lục Tranh hoàn toàn không biết, hắn cùng Mạc Từ Phong sở ngồi một bàn, phần lớn đều là Mạc gia trong tộc trưởng bối, có Mạc Từ Phong ở đây đè nặng, đại gia còn tính ở chung hòa thuận. Lục Tranh cùng Mạc Từ Phong tùy ý nói chuyện tào lao vài câu, rốt cuộc biết rõ ràng cái gọi là luận võ thịnh yến rốt cuộc là cái thứ gì.

Cái gọi là luận võ thịnh yến, giống nhau từ lịch sử xa xưa đại môn đại phái triệu khai. Thịnh yến bắt đầu là yến hội, đông đảo đạo tu tụ ở bên nhau ăn ăn uống uống, nói nói cười cười, lúc sau đó là sau khi ăn xong hoạt động thời gian, lên sân khấu tỷ thí, giao lưu tâm đắc, nhiều lần tu vị, thuận tiện nói nói gần nhất cái nào ma tu nhảy nhót đến quá cao, hay không hắn là cùng công chi.

Lục Tranh đem chi lý giải vì ăn no căng điều, không có việc gì tìm việc.

Lúc này, Khung Võ Môn môn chủ Lâm Viễn Quy chính đứng dậy nâng cốc chúc mừng.

“Thật cao hứng đang ngồi chư vị trăm vọi bên trong bất thời giờ tiến đến. Nhìn đến đạo tu một nhà trước sau như một đoàn kết hòa thuận, xa về không lăm vui sướng.”

Lâm Viễn Quy định một trương nghiêm túc bản khắc mặt, một trương miệng chỉ nói ít ỏi số ngữ, liền đem câu chuyện giao cho bên cạnh đệ tử, ngược lại cùng ngồi cùng bàn mấy cái đại môn đại phái đầu đầu nói chuyện với nhau lên.

Trong bữa tiệc, Lâm Viễn Quy bung chén rượu đi vào Lục Tranh này một bàn, đối Mạc Từ Phong thân thiết nói: “Hồi lâu không thấy Mạc hiền chất, làm sao tránh ở góc trung? Năm đó ta cùng với lĩnh tôn tương giao cực độc, chỉ tiếc hân tuổi xuân chết sớm. Tuy là như thế, hiền chất cũng không nên cùng ta mới lạ mới là a.”

Nói, Lâm Viễn Quy liền đem thượng Mạc Từ Phong cánh tay, sắc mặt trở nên hòa hoãn từ ái.

Mạc Từ Phong khác không được, giả ngây giả dại không người có thể cập, hai ba câu liền đem đề tài tách ra, cùng Lâm Viễn Quy vừa nói vừa cười, nghiêm nhiên một đôi thất lạc nhiều năm thân thúc cháu giống nhau.

Lâm Viễn Quy lại đem ánh mắt chuyển hướng Lục Tranh, khoe miệng ý cười biến đậm, ngữ khí cũng khôi phục ngay từ đầu cao cao tại thượng, có thể có thể không hỏi một câu: “Đây là ai?”

Lục Tranh không dấu vết cười nhạo một tiếng, hân cũng sẽ không cho rằng Lâm Viễn Quy thật sự không hiểu được hân là ai, người này đơn giản là muốn nhìn một chút hân cái này phụ thuộc môn phái tiểu chương môn, đối đãi hân cái này Khung Võ Môn môn chủ rốt cuộc có vài phần tôn sùng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: võ đấu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Lâm Viễn Quy người này, chính mình chương mắt người khác, không cho người khác sắc mặt tốt, lại cần phải phải đối phương hoà nhã tương bồi cũng a đua nịnh hót. Không chừng, người này trong xương cốt như cũ kinh thường Nghịch Thương Phái, lần này tuy nói cấp ra thiệp mời, cũng bất quá chỉ là ngẫu nhiên.

Chẳng lẽ thật đúng là muốn đem chính mình hao hết tâm lực trọng chấn môn phái, đặt ở như vậy một cái ra vẻ đạo mạo tiểu nhân thủ hạ?

Lục Tranh đáy mắt chỗ sâu trong xẹt qua một mặt thâm trầm, chợt không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đứng dậy, chấp tay ôm quyền, mở miệng nói:

“Kê hèn Lục Tranh, kỳ quái lục, cao chót vót năm tháng tranh, nãi Nghịch Thương Phái chương môn. Lúc trước cũng nghe trước chương môn đề qua một vài câu, nói rõ Khung Võ Môn từng với ta phái nguy nan là lúc trợ giúp một vài. Lục Tranh không lắm cảm kích, vốn có sẵn sàng góp sức quy phụ chi tâm. Nê hà ta phái thể tiểu lục vi, Lục Tranh không dám tùy ý leo lên kéo thấp Khung Võ Môn đại phái hình tượng, nghĩ nghĩ liền chỉ phải từ bỏ, chỉ mong ngày sau đừng tuyên trương báo.”

Nói ba xạo gian, Lục Tranh đem Nghịch Thương Phái cùng Khung Võ Môn dựa vào quan hệ phiết đến không còn một mảnh.

Lâm Viễn Quy trung không mừng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cho dù hân chương mắt Nghịch Thương Phái tiểu môn tiểu phái, nhưng nếu đã phụ thuộc vào hân, kia đó là hân đồ vật, há dung một cái không biết nơi nào nhảy ra tới đồ vật một lời bỏ qua một bên?

Chỉ là người này nói được cũng không kém, Nghịch Thương Phái quá mức nhỏ bé, hân đích xác xem không quá thượng, lúc trước sở dĩ phệ đi phiên tâm cơ thu phục, cũng bất quá là muốn mượn Nghịch Thương Phái chương môn Đoạn Thu Phong, mượn sức hân sau lưng mặt khác hai cái đồng tu.

Hiện giờ Đoạn Thu Phong đã chết, Nghịch Thương Phái cũng hoàn toàn xuống dốc, nghe nói hiện tại cũng liền Lục Tranh một cái quang côn chương môn lập. Như thế môn phái, đích xác không có thu phục tất yếu.

Hướng chi, hân nếu thu Nghịch Thương Phái, không chừng cái này Lục Tranh liền sẽ mặt dày mày dạn cầu hân vì hân khôi phục môn phái. Như thế có sức không lấy lòng, mất nhiều hơn được. Hân Lâm Viễn Quy là chưa bao giờ làm.

Lâm Viễn Quy trung một phen cân nhắc, tuy rằng cuối cùng theo Lục Tranh nói cam chịu hai cái môn phái chi gian không hề quan hệ, nhưng hân xem Lục Tranh như cũ không vừa mắt. Chỉ cười lạnh một tiếng, lời nói đều lười đến nói một câu, phất tay áo liền rời đi.

Chung quanh có tu giả vui sướng khi người gặp họa, không hiểu Lục Tranh tại sao đắc tội Lâm Viễn Quy, chỉ là Lâm Viễn Quy người này mang thù, Lục

Tranh về sau nếu muốn có ngày lành quá, khó.

Lục Tranh bản nhân lại là hồn nhiên không thêm đề ý, Lâm Viễn Quy thái độ ác liệt cũng không phương, hiện giờ Nghịch Thương Phái có thể thuận thể thoát ly Khung Võ Môn phụ thuộc môn phái thân phận, hẳn liền thật cao hứng.

Lâm Viễn Quy không cao hứng cũng không có duy trì bao lâu, hẳn đương Lục Tranh là cái bò không đứng dậy tiểu nhân vật, có thể có có thể không. Đào mắt liền cùng đủ tư cách nhân vật đầy lý đối trận, chuyện trò vui vẻ.

Ha ha linh quả uống uống linh tửu hài hòa yển hội thực mau kết thúc, ngày đó đầu thắng đến không trung ở giữa, luận võ thịnh yển võ kịch lớn rốt cuộc bắt đầu.

Người mặc cấp thấp đệ tử phục sức tạp dịch nhóm nối đuôi nhau mà nhập, thu thập quét tước, huấn luyện có tổ, không bao lâu liền đem một trương trương bản tròn đổi thành nhỏ hẹp ấn bản, ấn bên cạnh bản phóng thượng hai thanh ghế dựa, các bị một hồ linh trà, hai chỉ ngọc ly, chọt rút đi.

Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong như cũ ngồi ở một khối.

Lúc này, có trung niên tu giả từ Lâm Viễn Quy phía sau đi ra, huy tay áo bày trận. Phía dưới cũng đi ra mấy chục cái bạch y đệ tử, từng cùng Lục Tranh gặp qua vài lần Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng cũng ở trong đó.

Mấy chục người đồng thời liệt trận, động tác nước chảy mây trôi, thoáng chốc trông trải quảng trường vang lên từng trận âm vang thanh.

Hon mười tòa rộng lớn thạch đài tự cứng rắn đá phiến mặt đất hạ toát ra, đón gió mà trướng, từng người chia lìa, phiêu đến giữa không trung, không cao không thấp mà nổi lơ lửng.

Lâm Viễn Quy chậm rì rì mà đứng dậy, một tay phụ ở sau người, một tay huy bảo, mặt mang rụt rè cao quý mỉm cười, khí phách hăng hái, há mồm nói lời đạo đầu, nói: “Hiện giờ, ta chờ đạo tu Đề Trụ hội tụ một đường, làm người nhìn tin tưởng gấp trăm lần, lệ nóng doanh tròng a!”

Có người liên thanh phụ họa, có người âm thầm bĩu môi.

Lâm Viễn Quy tiếp tục nói: “Này đoạn thời gian, ma đạo đứng đầu Vạn Ma Quật càng thêm hung hăng ngang ngược, Độc Cô lão ma không coi ai ra gì, mặc kệ ma tu tàn sát bừa bãi nhân gian, đương tru! Còn có Âm Quỷ Môn Lam Lão Tà, từ con của hắn sau khi chết, tính tình càng thêm cổ quái, thể nhưng mặc kệ phía dưới ma tu nuốt ăn trẻ mới sinh, như thể táng tận thiên lương, thiên địa bất dung!”

Lục Tranh thấy Lâm Viễn Quy càng nói càng kích động, sợ hắn tiếp theo giây liền nói muốn dẫn người tấn công Vạn Ma Quật, hẳn làm ở đây đạo tu trung một viên, thật sự là không hảo chậm lại.

Cũng may, Lâm Viễn Quy chỉ là đi một cái đi ngang qua sân khấu. Mạc Tử Phong thấy hắn mặt mày rối rắm, liền buồn cười mà nói một câu:

“Lục hiền huynh không cần lo lắng này lão đông tây đầu óc vừa kéo chậm trễ ngươi tu luyện thời gian. Khoá trước luận võ thịnh yển võ đấu bắt đầu trước, tổ chức người đều sẽ nói một hai câu thảo phạt ma đạo tuyên ngôn, mắng một mắng ma đạo khô thủ.”

Lục Tranh khoe miệng run rẩy một chút, liền nghe địa vị cao thượng Lâm Viễn Quy bàn tay vung lên tuyên bố võ đấu bắt đầu.

“Trước sau như một, này võ đấu trọng ở giao lưu tâm đắc, chứ vị nguyên ý lên sân khấu chỉ giáo, vạn mong điểm đến mới thôi.”

Thực mau, liền có mấy chục cái nguyên ý lên sân khấu nhảy ra tới, lẫn nhau ôm quyền thi lễ.

Đãi giữa sân cỏ chung sậu vang, so đấu giả tự chọn trận địa, nhảy lên so đấu đài cao, lẫn nhau báo danh huy, đánh lên.

Thoáng chốc, ngũ quang thập sắc công kích vậy đầy mi mắt, các loại hồ quát trầm trồ khen ngợi thanh hết đợt này đến đợt khác.

Mạc Tử Phong xem đến ngáp, không bao lâu liền lấy phiến che mặt dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần. Lục Tranh còn lại là xem đến nhìn không chớp mắt, thả vừa nhìn vừa ở trong đầu mi mắt, nghĩ nếu chính mình là kia ai ai, lại nên như thế nào tránh né, như thế nào ra chiêu.

“Phanh!”

Theo cuối cùng một cái so đấu đài phía trên một người quăng ngã ra thạch đài, hon mười tòa thạch đài phía trên thắng bại đã phân.

Sau đó, lại có hai ba tu giả nhảy lên đài đi, so đấu hai đợt.

Đao kiếm không có mất, tu giả kỳ có thể, tuy là điểm đến mới thôi, nhưng muốn phân ra thắng bại, từ thương khó tránh khỏi.

Tam tràng so đấu trung, đã chết hai người tuổi trẻ, trọng thương hơn mười cái.

Từ thương, nhanh chóng bị môn trung sư huynh đệ nâng hạ, không người phát ra câu oán hận.

Lục Tranh giương mắt đi nhìn kia tối cao vị trí bởi vài người ngồi Lâm Viễn Quy, hẳn trực giác này luận võ thịnh yển còn không có xong.

Quả nhiên, thấy tam ba đánh nhau đã tắt, Lâm Viễn Quy chậm rì rì đứng lên, xả ra một nụ cười, nói: “Năm nay bọn tiểu bối như cũ sinh động, tinh thần, Lâm mỗ người xem đến vui sướng, vui mừng. Như vậy, kế tiếp, liền có đang ngồi các vị chương môn cùng môn chủ, phái ra môn trung nhất chú mục tân tinh lên đài tỷ thí. Lời nói như từ trước, cao thủ so chiêu, thay đổi trong nháy mắt, hơi một buông tay đó là chết, cho nên, nếu có từ thương, đúng là bình thường. Ha ha, như vậy, tỷ thí bắt đầu đi. Chư vị, ai trước tới? Vẫn là như nhau từ trước, áp dụng rút thăm hình thức?”

Lâm Viễn Quy lời nói rơi xuống, trường hợp nháy mắt lửa nóng lên, có tam ba tiểu bối nhiệt tràng ở phía trước, đang ngồi chương môn cùng môn chủ nhóm, đã sớm tâm ngứa khó nhịn, có người muốn đem chính mình môn phái trung tân tinh kéo ra ngoài nghiền áp toàn trường vì phái làm vẻ vang, cũng có người tưởng phái ra tân tinh ám hạ sát thủ diệt đối địch môn phái tinh anh. Càng nhiều người, là tưởng thừa dịp này cơ hội, tuyên dương thanh danh, triển lãm uy năng.

Mạc Từ Phong không biết khi nào đã mở mắt ra, cười như không cười hỏi Lục Tranh: “Lục hiền huynh, ta nhớ rõ các người trung chỉ có người một người đi? Kia đến lúc đó là do ai ra tay?”

Lục Tranh: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Một chương chụp phi

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Công bằng khởi kiến, võ đấu lên sân khấu trình tự cuối cùng dùng rút thăm quyết định. Không bài thượng mật tịch, lại có chương môn chỉ vị bàng thân Lục Tranh, cũng tiến lên trừu một thêm.

Lục Tranh coi bỏ trừu thêm thượng tiểu trận pháp vừa thấy, có chút sững sờ.

Mạc Từ Phong thò qua tới vừa nhìn vừa nói: “Ta là mười ba hào, người mấy hào? Di! Người lại là nhất hào? Ha ha, vận khí không tồi a!”

Lục Tranh chờ dẫn liếc nhìn hắn, hắn nhưng không cho rằng xếp hạng cái thứ nhất có cái gì tốt.

Lúc này, bên cạnh nghe được Mạc Từ Phong giọng kêu gọi người, đều bị lấy thương hại ánh mắt nhìn phía Lục Tranh.

Địa vị cao thượng Lâm Viễn Quy nhìn quét một vòng toàn trường, nói chuyện mang lên tinh thần khí kinh, thoát nhìn gió nhẹ mười phần, giọng nói: “Hôm nay trình diện môn phái cùng thế gia tổng cộng ba trăm ba mươi một gia, vừa vận đơn ra tới một nhà. Cho nên, dựa theo lệ thường, nhất hào tu giả yêu cầu liên tục đánh với hai người. Ha ha. Không biết vị ấy tôn giá trừu trúng nhất hào? Còn thỉnh đi lên chính giữa nhất so đấu đài.”

“Ha ha.”

Mạc Từ Phong cười khế một tiếng, giả mô giả dạng mà sâu kín thờ dài, nghiêng đầu hỏi Lục Tranh, nói: “Lục hiền huynh không thành vấn đề đi? Dùng không cần ta cùng người đối một thêm?”

Lục Tranh tức giận trừng hắn liếc mắt một cái, thêm gì đó, hắn tự nhiên là sẽ không đối. Rất tốt nam nhi, há dung trang tưng?

Lục Tranh sửa sang lại tay áo bãi, thông dong đứng dậy, nháy mắt ở đây ánh mắt kẻ hết nhìn lại đây.

Có không quen biết hắn, lẫn nhau hỏi thăm, chợt đó là một bộ “Tiểu tử này tám phần muốn tài” biểu tình.

Đương có tò mò mà nhìn quét một vòng Lục Tranh phóng xuất ra tu vi, lập tức có chút khinh thường, ám phúng nói: “Người này đó là Lục Tranh? Không phải nói Linh Võ song tu sao? Rõ ràng chỉ có tám tinh Võ Tông tu vi, như vậy tu vi, chính là làm chúng ta trung đệ từ đều hồn không thượng tinh anh danh hào. Hắn cũng không biết xấu hổ đứng ra, thật là mất hết chúng ta này đó làm chương môn mặt.”

Lâm Viễn Quy cũng có chút kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới Lục Tranh vận khí như vậy “Hảo”, nhưng hẳn biểu tình nhưng thật ra không nhiều ít biến hóa, chỉ là thể thức hóa đích xác nhận một chút.

“Lục Chương Môn đây là muốn đích thân ra tay? Dựa theo quy củ, này nhưng không thành. Chẳng lẽ Nghịch Thương Phái chỉ có người một người?”

Trừ phi môn trung chỉ có chương môn một người, nếu không lên sân khấu so đấu liền chỉ có thể là môn trung niên nhẹ tâm tình, nếu không đó là hồng rồi quy củ, ý lớn hiệp nhỏ.

Lâm Viễn Quy cuối cùng một câu nói được cực kỳ không khách khí, rất có vài phần cố ý vì này ý tứ. Hẳn cho rằng Lục Tranh sẽ giận tím mặt, nhưng thật ra hẳn lại quát lớn vài câu, định có thể kêu này không biết trời cao đất dày tiểu tử mang tai mang tiếng.

Nào tưởng, Lục Tranh liền mày cũng chưa nhẫn một chút, rốt cuộc đối phương nói chính là lời nói thật. Vì thế Lục Tranh vì vừa nhấc mắt, mặt vô biểu tình mà kéo kéo khóe miệng, nhìn chung quanh bốn phía, cao giọng nói:

“Gọi được chư vị chế giễu, Lục Tranh thật không phải cố ý hư quy củ, thật sự là ta Nghịch Thương Phái ba năm trước đây gặp diệt môn đại nạn. Lục Tranh tuy rằng nỗ lực báo thù, giết tiểu nhân Dương Đình. Nhưng này muốn trọng chấn môn phái, lại không phải một sớm một chiều. Hiện giờ môn trung xác chỉ có Lục Tranh một người. Nếu muốn lên sân khấu tỷ thí, cũng chỉ có thể là Lục Tranh tự mình một hồi.”

Hắc y thanh niên thân bồi hắc kiếm, tay áo bãi thêu vân tùng, dáng người đỉnh bạt, ánh mắt kiên nghị, tựa trong thiên địa một gốc cây đứng thẳng tùng bách giồng nhau, sừng sừng huyền nhai vách đá, khí khái sáng quắc.

Có thiếu nữ xem đến không rời được mắt, như nhau Mãn Thanh Linh. Có âm thầm đầu tới tán thưởng ánh mắt, như nhau Mạc Tử Phong. Cũng có một ít lúc trước còn khinh thường Lục Tranh người, ánh mắt bắt đầu một chút biến hóa.

Người nhược không thể sĩ, đáng xấu hổ chính là lùi bước nhút nhát. Lục Tranh tu vi tuy thấp, môn phái tuy nhỏ, khả nhân kiên nghị, tiến tới, tư chất hảo lại là trời sinh linh thể, ngày nào đó nhất định là có thể thành tựu một phen làm.

Mãn Thanh Linh ánh mắt có chút lửa nóng. Nàng bên cạnh sư huynh Từ Trường Phong lúc này nhìn phía Lục Tranh ánh mắt cũng không như vậy ghét cái ác như kẻ thù, ám đạo nguyên lai người này tay không nình người cổ huyết tình hung danh sau lưng, lại vẫn cất giấu như vậy một phần báo thù rửa hận duyên cớ. Đến nỗi nói hẳn đầu nhập vào Vạn Ma Quật đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường, có lẽ bất quá là tung tin vịt thôi.

Lâm Viễn Quy thấy Lục Tranh trong lúc vô tình đàn xoát một phen hảo cảm, lập tức sắc mặt không tốt, nhưng Lục Tranh nói chính là lời nói thật, lại chính thảo hỉ, hẳn liền chỉ có thể phát tay buông tha. Chỉ là ở buông tha phía trước,

Còn không quên thứ thượng một câu.

“Lục Chương Môn tình huống đúng là đặc thù, thêm chi thân mình tu vi cũng không cao, cùng giống nhau đệ tử thật sự không có gì khác biệt, cho nên cũng không tính vì quy, liền lên sân khấu tỷ thí tỷ thí đi.”

Lục Tranh nhưng thật ra có thể nhẫn, nội tâm đem họ Lâm lập đi lập lại mắng hơn mười biến, trên mặt vẫn như cũ không hiện, chỉ lãnh khốc biểu tình như cũ, hơi hơi một gạt đầu, bình tĩnh mà bay về phía chính giữa nhất trên thạch đài.

Thực mau, số 2 tuyên thủ bay đi lên.

Đi lên chính là cái tuổi trẻ nam tu, nói chuyện thực khách khí, thái độ cũng có một tia tôn kính ở trong đó.

“Tại hạ Liệt Dương Tông nội môn đệ tử Hứa Chân, thỉnh giáo Lục Chương Môn!” (Σ(O ㄘ O) Liệt Dương Tông ?!)

“Thỉnh!”

Hai người lẫn nhau một gạt đầu, tiếng chuông vang lên.

Cơ hồ ở tiếng chuông vang lên đồng thời, Lục Tranh đã đánh đòn phủ đầu thuận di qua đi.

Hứa Chân không dự đoán được vị này Lục Chương Môn vẫn là cái cận chiến sở thích giả, hấp tấp trốn tránh gian có điểm hoảng loạn, nhưng tiếp theo chiêu lại hãy còn bình tĩnh lại đây.

“Đỉnh!”

Trường kiếm kích đâm, hỏa hoa tràn ra.

Lục Tranh cùng Hứa Chân sự thân hình ở giữa không trung sai khai.

Hai người một cái là tám tinh Võ Tông, một cái là thất tinh Võ Tông, nhưng thật ra thực lực không sai biệt nhiều.

Nhưng Lục Tranh cố ý ở trận chiến đầu tiên chiến ra thành tích, kinh sợ đương trường.

Liên ở Hứa Chân qua tay một cái tời son chường theo sát trường kiếm mà thượng là lúc, lại phát hiện ở Lục Tranh sau lưng không biết khi nào trường ra một gốc cây tam phiến lá cây tươi mới lục thảo tới.

Hứa Chân bản năng sững sốt, chợt phát hiện chính mình tư duy có chút hỗn loạn, thậm kê không tốt, lại là đã muộn.

Mọi người kinh ngạc với Hứa Chân đột nhiên bất động, lại thấy Lục Tranh một tay phiến chường đánh ra, bẻ gãy nghiền nát, một chường liền đem Hứa Chân đánh ra đài ngoại.

Hứa Chân âm âm rơi xuống đất, vừa tỉnh thần mới phát hiện chính mình đã là quăng ngã ra ngoài hạn, thua trận.

Kính hải nhìn phía Lục Tranh, lại thấy hắn vừa mới thu tay lại, biểu tình không có gọn sóng, đem tay phụ ở sau người.

Lưu Hòa Kiếm ở hần đỉnh đầu, rạng rỡ loang loáng. Hồng bạch hai sắc quang huy ở này trên người chợt lóe mà không.

Lục Tranh giương mắt, ôm quyền.

“Đa tạ.”

Dưới đài ồ lên, Hứa Chân bị nhà mình môn chủ hận sát không thành thép mà xách trở về.

Có người kinh hô: “Thật là Linh Võ song tu! Thả hần linh đạo tu vi tựa hồ cao hơn võ đạo tu vi một ít.”

“Trời sinh linh thể không tu linh, ai tin tưởng? Xem ra lúc trước vị này Lục Chường Môn là cố ý giấu dốt. Chỉ là chiêu thức ấy dễ như trở bàn tay chụp phi một cái thất tinh Võ Tông công lực, thực sự hoa lệ!”

Đón mọi người lửa nóng ánh mắt, Lục Tranh há mồm không gì dao động nói: “Còn thỉnh số 3 tu giả lên sân khấu.”

Giữa sân lặng im, có người nhìn xung quanh. Hồi lâu, kia cầm số 3 trúc thiêm người, mới vừa rồi đi nhanh mà ra.

Lục Tranh định nhãn vừa thấy, lại thấy đi tới người là Triệu Ứng sư huynh, Yến Thập Tam.

Tràng hạ Khung Võ Môn góc, Triệu Ứng gắt gao nắm tay, cử cánh tay múa may, cao giọng hò hét: “Sư huynh, tẩu chết hần, vì ta báo thù!”

Yến Thập Tam xấu hổ mà vò đầu, ngượng ngừng mà ôm quyền thi lễ, bồi tội một tiếng nói: “Kêu Lục Chường Môn chê cười, thỉnh!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chường Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: đối chiến Yến Thập Tam

Tiểu thuyết:Mạnh nhất chường giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh đầu chiến kinh diễm, thể nhưng có thể một chường đem không sai biệt lắm tu vi người nháy mắt chụp phi. Yến Thập Tam không khỏi thận trọng vài phần, vừa lên tới liền dừng ra chính mình thành danh tuyệt kỹ, chìm én quay đầu.

Nhưng thấy ba thước trường đao gào thét mà ra, đón gió một phân thành hai, hóa thành mỏng nhận song đao, đầu đuôi tương tiếp, xoay quanh quần quanh, giống như linh xà bay múa, lại như linh yển quay đầu, hoàn hoàn tương tiếp. Thoáng chốc đem Lục Tranh vây quanh ánh đao lệ ảnh trung.

“Phốc, phốc, phốc.”

Chỉ là một cái đối mặt, Lục Tranh trên người hắc sam đã phá số chỗ, da thịt tung bay, máu tươi chói mắt, càng đáng sợ, chìm én quay đầu đao kính thể nhưng thuận miệng vết thương mà nhập, thể nhưng ở Lục Tranh trong cơ thể cao tốc xoay quanh gào thét, va chạm quần quanh.

“Phốc!”

Lục Tranh phun ra một búng máu tới, cả người mặt bộ đều ứng đau nhức vụn vụn một chút.

Phế phủ bị thương, song đao huyền đỉnh. Lục Tranh lâm vào nguy cơ.

Yến Thập Tam không dám đại ý, càng không muốn tùy ý giết người. Hắn tu vi vì tám tinh Võ Vương, so Lục Tranh cao hơn một cái giai đoạn. Ý ở dùng thực lực làm Lục Tranh nhận thức đến hai người chênh lệch, sau đó chủ động nhận thua, miễn cho dư thừa tổn thương.

“Lục Chương Môn, người.....”

Yến Thập Tam mới vừa mở miệng, đột nhiên đôi mắt mở to, chợt nhanh chóng bay ngược, đồng thời phản xạ có điều kiện ngự sử song đao sát hướng Lục Tranh phía sau lưng.

Ở Lục Tranh sau lưng, Huyền Tâm Thảo lại lần nữa trường ra.

“Huyền Tâm Thảo!”

Yến Thập Tam buột miệng thốt ra, nỗ lực không đi xem lay động sinh tử Huyền Tâm Thảo thân thể, nề hà mùi thơm ngào ngạt hương thơm sớm đã nhập mũi. Hẳn đó là muốn tránh cũng trốn không được.

Cứ việc Yến Thập Tam ở trước tiên xuất đao sửa công Huyền Tâm Thảo, nhưng thời gian đã muộn, ở Huyền Tâm Thảo dưới tác dụng, Yến Thập Tam công kích đánh thiên, càng làm cho Lục Tranh thoát ly song đao quay đầu vây quanh.

Lục Tranh nhảy mà thượng, trên tay Lưu Hòa Kiếm phanh mà chém ra.

Thời khắc mấu chốt, lâm vào ảo cảnh trung Yến Thập Tam bản năng một chấn, tuy nói cánh tay thấy huyết, nhưng rút cuộc bảo vệ một mạng.

Dưới đài, Triệu Ứng điên cuồng hô to: “Sur huynh, sur huynh!”

Yến Thập Tam toàn vô phản ứng, đảo mắt nhưng vẫn mình cầm lấy song đao, trợ thủ đắc lực lẫn nhau chém lên.

Lâm Viễn Quy xem đến nhú mày, biết được Yến Thập Tam là trúng cái gì tinh thần công kích lâm vào trong ảo giác, chỉ là đáng tiếc, trừ bỏ lâm vào trong ảo giác người, những người khác vô luận tu vi lại cao đều nhìn không ra Lục Tranh rút cuộc làm cái chiêu gì thức.

“A!”

Lâm vào tự đấu điên cuồng trung Yến Thập Tam, đột nhiên hét lớn một tiếng, thê thảm phi thường, thân hình tùy theo ngã xuống.

Lục Tranh vô tình giết người, tiến lên vừa thấy, lại thiếu chút nữa bị hai thanh đao tước rút cổ.

Yến Thập Tam từ trên mặt đất xoay người đứng lên, cử đao quay đầu, khoảnh khắc giết đến trước mắt.

Lục Tranh cấp tốc lui về phía sau, định nhãn vừa thấy, Yến Thập Tam ánh mắt bình thường, thế nhưng chính mình tránh thoát Huyền Tâm Thảo tí mĩ diệt ảo cảnh!

Lúc này, Yến Thập Tam bên hông giắt một quả vòng tròn ngọc bội răng rắc vỡ vụn.

Yến Thập Tam có chút đau mình, lại không quên đúng lúc phong bế ngũ cảm. Nay ngọc bội là hẳn lúc trước nhập một chỗ sơn động tu luyện ngoài ý muốn đoạt được, có thể giúp đeo giả khám phá ảo cảnh, duy trì đầu óc thanh tỉnh, chỉ là hiệu dụng chỉ có một lần.

Huyền Tâm Thảo lợi hại chỗ, ở chỗ khó lòng phòng bị, nếu là tu vi không vào thánh, liền tính người phong bế ngũ cảm, như cũ tránh né vô năng. Chỉ là Lục Tranh hiện tại tu luyện không tới nhà, tạm thời chỉ có thể phát huy Huyền Tâm Thảo thân thể công lực một vài tầng, Yến Thập Tam có thể mượn dùng ngọc bội khả năng đúng lúc khôi phục, đúng là tình lý bên trong.

Hai tương tư khảo gian, Lục Tranh cùng Yến Thập Tam đã giữa không trung kích đấu mấy chục chiêu. Hai người không tránh không tránh, chỉ công không tuân thủ, đánh đến thập phần hung tàn, không bao lâu, liền từng người thêm thương mấy đạo, máu tươi nhỏ giọt thạch đài.

“Phanh!”

Thực lực chi kém, Lục Tranh vừa mới tránh thoát Yến Thập Tam song đao giao đầu, tiếp theo giây liền bị hấn chân dài đao qua, đánh trúng bụng, bay ngược đi ra ngoài.

Thân hình thiếu chút nữa lạc ra thạch đài, Lục Tranh giữa không trung nhảy lên, thật vất vả xoa thạch đài biên đứng vững giữa không trung, lại đột nhiên phát hiện Yến Thập Tam đã phi đến gang tấc trước mặt.

Lúc này, Yến Thập Tam đôi mắt cùng Lục Tranh đôi mắt chính diện đối thượng. Lục Tranh sau lưng, Huyền Tâm Thảo thân thể đã lui về Lục Tranh thân thể trong vòng.

Yến Thập Tam xà miệng cười nói: “Xin lỗi,

Lục Chương Môn.”

Nói, Yến Thập Tam liền giơ lên song đao, hóa nhị vì một, một đao nhanh như tia chớp bổ về phía Lục Tranh ngực.

Lục Tranh nếu là không muốn chết, thế tất đến bay ngược, mà hắn chỉ cần bay ngược nửa bước, liền sẽ một chân bước ra thạch đài, bị phán định vì bị thua.

Là chết, là lui? Gian nan lựa chọn, chỉ ở Lục Tranh nhất niệm chi gian.

Trong chớp nhoáng, trường đao đã đến, đao khí cắt qua ngực vạt áo.

Lục Tranh mãnh ngẩng đầu, hai mắt dựng đứng, giống như yêu ma.

Lục Tranh sâu kín mở miệng: “Nên nói xin lỗi, là ta.”

Yến Thập Tam trực giác không đúng, giơ lên tay phải đột nhiên chính mình bất động, hắn đôi mắt quay nhanh, tay trái đồng thời phúc ở chuôi đao thượng, dục mạnh mẽ đem đao chặt bỏ.

Đáng tiếc, hắn tay trái cùng tay phải thực bước nhanh thượng cùng vết xe đổ, thế nhưng cứng đờ như hòn đá, mặc hắn như thế nào sốt ruột, chính là chém không đi xuống, thậm chí nhúc nhích một chút đều không thể.

“Tinh thần võ kỹ.....”

Yến Thập Tam gian nan mở miệng, khoảnh khắc bị Lục Tranh một chân đá bay.

Trường đao loảng xoảng rơi xuống, Yến Thập Tam thân hình tạp lạc thạch đài trung ương, nháy mắt mang theo bụi đất phi dương, thạch đài sụp đổ, sụp ra một người hình hổ sâu tới.

Yến Thập Tam tứ chi mở ra, không thể động đây.

Lục Tranh cấp tốc lược tới, một tay đánh về phía Yến Thập Tam cổ.

Mất thấy Yến Thập Tam liền phải bị Lục Tranh một tay đao đánh xiu, người này lại là dùng ra cả người khí lực ngoan cố một chút chính mình đầu lồi. Lập tức, máu tươi phun ra, Yến Thập Tam thân hình bay lên, lại là mạnh mẽ liều mạng tổn hại công thể nguy hiểm, lấy tinh huyết thuần nguyên lay động Lục Tranh tinh thần kiềm chế.

Lục Tranh trong mắt lờ ra bội phục, xuống tay lại không chần chờ. Hắn hiểu được chính mình cùng Yến Thập Tam so sánh với, tu vi kém không phải nhỏ tí tẹo. Duy nhất có thể thắng biện pháp, đó là sản hắn bệnh muốn hắn mệnh. Nếu là đài Yến Thập Tam hoàn toàn tránh thoát Tâm Ma Quyết không chế, chờ đợi hắn con đường, liền chỉ có thể là bị thua này một cái.

Trong lòng kiên định, Lục Tranh hét lớn một tiếng, thủ đoạn quay cuồng, Lưu Hỏa Kiếm ra tay, nhất kiếm đánh về phía nỗ lực mà trạm Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam ánh mắt rung mình, lại là khoảnh khắc mãnh đề chân khí, một cái chớp mắt tới tám tinh Võ Vương đỉnh, tay không một chương ngang nhiên đánh ra.

Lưu Hỏa Kiếm cùng cường hãn chương lực chính diện đụng phải, thân kiếm run lên, chột rung động phi thường, không phải sợ hãi là phản khởi, lại là trường kiếm có linh, khanh minh một tiếng, hóa thốc thốc ngọn lửa, lừng không nỡ rộ, tổ ngọn lửa tường vây, phác sải tới, cùng ngang nhiên chương lực đối kháng tới rồi cùng nhau.

Yến Thập Tam khiếp sợ, chột phác đi ra ngoài, phương hướng thẳng chỉ tạm thời mất vũ khí Lục Tranh.

Đồng dạng là không có vũ khí, đồng dạng bàn tay trần, bất đồng chính là tu vi cách xa.

“Phanh, phanh, phanh!”

Từng quyền đối bình, chân cẳng đánh đấm, mỗi một chút đều là thuần thật \ thể đối kháng. Lục Tranh dần dần hạ xuống hạ phong, mà Lưu Hỏa Kiếm cùng chương lực đối kháng cũng đã xu gần kết thúc, mất thấy muốn bại.

Lục Tranh lại không chần chờ, một tay đối oanh Yến Thập Tam, một tay nắm ngón tay phiên động, nhanh chóng kết trận.

Yến Thập Tam nhưng thấy tiểu xảo lục mạng tinh trận pháp chột xuất hiện ở Lục Tranh tay trái phía trên, hắn chính kinh hãi với Lục Tranh một tay kết trận lại là như thế dễ như trở bàn tay, chột liền thấy sao sáu cánh quang mang đại tác, một đạo tia chớp bổ ra, mà ở tia chớp lúc sau, tựa hồ có thứ gì chính từng bước một chậm rãi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: phong ba

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Đất, đất.”

Xa xưa tiếng bước chân, từ xa đến gần, từ nhỏ biến thành lớn.

Sao sáu cánh phun ra tia chớp không biết khi nào đã đình chỉ, bốn phía một tịch. Yến Thập Tam tâm ngược lại nhấc lên, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã quên thừa thắng xông lên, bỏ lỡ nhất cử đánh bại Lục Tranh cơ hội.

Đột nhiên, tiếng bước chân đột nhiên im bất, Yến Thập Tam đôi mắt mở to, liền thấy một con chân dài cá quái tự trận pháp trung bước chậm đi ra, ngay sau đó là một đầu dài quá hai điều cái đuôi miêu lại, chợt là một con đầu trường góc cường trắng hắc lang. ....

Một đầu đầu hình thù kỳ lạ dị thú tự Lục Tranh tay trái trận pháp đi ra, thô sơ giản lược số tới lại có ba bốn mươi đầu nhiều!

Yến Thập Tam khiếp sợ, trong lúc nhất thời xem sững sốt, tiếp theo giây da đầu tê dại, liền thấy này mấy chục đầu hình thù kỳ lạ dị thú đồng thời giương mắt, nhìn lại đây, ngay sau đó oanh địa cất bước chạy như điên mà đến.

Dị thú tốc độ cực nhanh, phảng phất sấm đánh.

Yến Thập Tam trốn tránh không kịp, liền phòng ngự Linh Khí đều không kịp vút ra, há mồm không kêu ra nửa cái tự, liền bị dị thú sóng triều nháy mắt bao phủ.

“Răng rắc.”

Có người nghe được một tiếng thanh thúy tan vỡ thanh, hoài nghi Yến Thập Tam là bị dị thú đập vỡ.

Dị thú ước chừng mãnh liệt chạy như điên mấy chục giây, càng sâu đến qua lại chạy vội, chính là không đem Yến Thập Tam thân hình lộ ra tới.

Lục Tranh sợ Yến Thập Tam bị dẫm toái đến rút cuộc nhất không trở lại, chỉ phải lắc mình tiến lên, đúng lúc triệu hồi vừa ra tràng liền thu không được dị thú đàn.

Dị thú rút đi, chỉ để lại nằm xoài trên trên thạch đài miệng sùi bọt mép tứ chi trườn | súc Yến Thập Tam.

Tỷ thí kết quả, cuối cùng lấy Yến Thập Tam đánh mất sức chiến đấu mà kết thúc. Lục Tranh, thắng!

“Xôn xao!”

Ngắn ngủi một tỉnh lúc sau, toàn trường ồ lên. Có người ghen hòng nhìn trần trời, càng nhiều người không dám tin tưởng.

“Yến Thập Tam thế nhưng thua? Sao có thể! Đây Yến Thập Tam ở Khung Võ Môn tuổi trẻ một thế hệ đệ tử trung cũng là bài được với hào đi, như thế nào sẽ bại bởi một cái tám tinh Võ Tông?”

“Ta xem ngươi ngu đi? Đây Lục Chương Môn mới vừa rồi bộc phát ra tu vi ít nhất cũng ta tám tinh Võ Tông cộng thêm cửu tinh Linh Tông, người như vậy, Linh Võ tu vi chồng lên, ít nhất cũng coi như là một người Võ Vương! Hơn nữa Lục Chương Môn một tay quý dị triệu thú quyết, cũng không phải là người bình thường có thể ngăn cản được.”

“Dù cho như thế, nhất cử nghiền áp một cái tám tinh Võ Vương, này thủ đoạn thực sự kinh diễm một chút!”

Đâu chỉ là kinh diễm một chút?

Khung Võ Môn môn chủ Lâm Viễn Quy chỉnh lý cá nhân sắc mặt hắc trầm đến có thể tích ra thủy tó, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt không phải thưởng thức mà là thống hận. Người này như thế không cho Khung Võ Môn mặt mũi, thực sự đáng chết!

Lục Tranh không có chú ý tới Lâm Viễn Quy sắc mặt, hấn chỉ là không dấu vết nhìn thoáng qua Ngạo Vân Tông phương hướng. Tỷ thí thay đổi trong

nháy mắt, hần bắt đầu đi dùng ra Dị Thú Quyết, cũng không biết có thể hay không khiến cho Ngao Vân Tông chú ý. Hần duy nhất may mắn chính là, Ngao Vân Tông lão tông chủ Mẫn Văn cũng không tại đây. Nếu không, ai có thể cam đoan này một vị vì Dị Thú Quyết có gan thí sư lão gia hóa có thể hay không trước mặt mọi người đem hần nhất cử giết chết.

“Sư huynh? Sư huynh! Sư huynh người tỉnh lại một chút, sư huynh!”

Lúc này, đã sớm cấp độ mắt Triệu Ứng, phốc mà vọt đi lên, nhào vào Yên Thập Tam trên người liền khóc, khóc đồng thời còn dùng sức trừng mắt nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, xem hần ánh mắt như là đang xem ác ma.

Lục Tranh bị Triệu Ứng trở tâm mắt, vừa bức mình vừa buồn cười, chạy nhanh nói cho hần Yên Thập Tam không chết, bắt quá là bị đâm chết ngất qua đi thôi.

Hần lại không biết, lúc này Ngao Vân Tông kia một phương, đã có tiểu xôn xao phát sinh.

“Tông chủ, này họ Lục đích thực liền như thế lợi hại? Nhưng ta thấy thế nào cũng chưa xem minh bạch đâu? Hần bắt quá là triệu hồi ra mấy chục đầu hình thù kỳ lạ dị thú thôi, như thế nào liền chớp mắt thắng Yên Thập Tam?”

“Đúng vậy, này Yên Thập Tam bị bại không thể hiểu được, nên không phải là không ăn cơm sáng chính choáng váng đầu đi?”

Từ Trường Phong nhíu mày, chưa từng để ý tới phía sau đệ tử ác ý phun tào, hãy còn lâm vào trầm tư trung, hần tổng cảm thấy Lục Tranh mới vừa rời kinh điểm triệu hoán thủ pháp chính mình ở khi nào nhìn đến quá.

“Dị?”

Bên cạnh Mẫn Thanh Linh lúc này đột nhiên kinh dị một tiếng, nghiêng đầu hỏi Từ Trường Phong nói: “Sư huynh, ta nhớ rõ cha ta trước kia cũng sử quá cùng loại thủ pháp đi? Chỉ là không có triệu hồi ra dị thú, còn ngược lại bởi vì phản phệ mãnh phun ra một búng máu.”

Từ Trường Phong muốn che Tiểu sư muội miệng đã không kịp, vị này lạnh mồm lạnh miệng Tiểu sư muội thực vô tình mà phun ra một phen chính mình lão cha tào. Vừa mới còn bởi vì hâm mộ ghen tị hận đối Lục Tranh các loại chọn thứ Ngao Vân Tông môn người, lúc này mỗi người sắc mặt rồi rầm, muốn nói còn hừ.

Lục Tranh không lại để ý tới bên cạnh quỷ khóc sói gào Triệu Ứng, bình thân ung dung mà trong lòng tư khác nhau đông đảo ánh mắt nhìn chăm chú hạ, đi xuống tỷ thí đài cao.

Thuộc về hần hai tràng so đấu đã kết thúc, thuộc về hần nhân sinh, tác còn rất dài.

Kế tiếp tỷ thí tuy rằng cũng rất xuất sắc, nhưng cùng Lục Tranh tham dự hai tràng quyết đấu so sánh với, tổng làm người cảm thấy thiếu một chút hương vị.

Có hương vị đồ vật, gọi người dư vị, dư vị đến nhiều, cũng liền dư vị ra không giống nhau đồ vật.

Luận võ thịnh yển võ đấu bộ phận giảng co mười ngày, tiếp cận kết thúc là lúc, có người nhỏ giọng nghị luận, tổng cảm thấy Lục Tranh triệu hồi ra hình thù kỳ lạ dị thú thấp phần quen mắt, đặc biệt là kia một con chân dài cái quái, có người từng ở chỗ một con người mặt đuôi rắn đầu thú thân biến nhìn đến quá.

Mà trùng hợp chính là, người mặt đuôi rắn hình thù kỳ lạ dị thú xuất hiện địa điểm là Thanh Đế cổ mộ phía trước.

Vì thế dần dần, không biết từ nơi nào truyền ra, Lục Tranh sở dĩ ở ngắn ngủn ba năm gian tu vị bỗng nhiên tăng lên, đó là bởi vì lúc trước Thanh Đế cổ mộ một hàng trung được chỗ tốt.

Càng có người truyền, hần cùng Yên Thập Tam so đấu khi sở sử dị thú triệu hoán thuật vì Thanh Đế năm đó thành danh tuyệt kỹ Dị Thú Quyết.

Theo nghe đồn càng nhiều, càng ngày càng nhiều người bắt đầu hoài nghi, Lục Tranh được đến Thanh Đế cổ mộ chân chính bảo bối, kia bồn trong truyền thuyết Dị Thú Quyết.

Đãi Lục Tranh nghe được nghe đồn thời điểm, sự tình đã một phát không thể vãn hồi, ngay cả Lâm Viễn Quy cũng nói bóng nói gió truy vấn một phen, xa ở ngàn dặm ở ngoài ân cư tông môn chỗ sâu trong ngao văn trường thượng tông chủ Mẫn Văn khiến người truyền đạt thư mời, mời Lục Tranh ít ngày nữa đi trước Ngao Vân Tông, làm khách.

Mẫn Thanh Linh thực hưng phấn, nấy dục lời kéo Lục Tranh cùng nơi hồi Ngao Vân Tông.

Nhưng Lục Tranh cũng không nguyện ý như vậy sớm liền cùng Mẫn Văn đối thượng, lập tức pha trò đáp ứng xuống dưới, xoay người lại dùng nhanh nhất tốc độ trở lại Tranh Vành Phong.

Lục Tranh trở lại Tranh Vành Phong trước tiên là muốn thu thập thu thập trốn chạy, nhưng Mạc danh theo tới Mạc Từ Phong ngại trò hay không đủ xem,

lập tức ở Vân Trung Quái trước mặt không sợ chết mà làm mặt quỷ, ngữ khí thập phần thành khẩn mà kiến nghị nói:

“Đại trọng phu gặp chuyện liền trốn, há có thể thành tài? Lục hiền huynh trọng chấn Nghịch Thương Phái giai đoạn trước chuẩn bị tiến hành rồi ba năm lâu, hẳn là bài thượng nhật trình đi? Theo ta thấy, trọng chấn nghịch thương, nghỉ sớm không nên muộn a.”

Cứ việc Mạc Tử Phong cũng không rõ ràng Lục Tranh cùng Mẫn Vân hai người chỉ gian có gì ân oán gút mắt, nhưng nại không được hẳn có một đôi nhay bên đôi mắt, thêm chi nhất trương biết ăn nói miệng. Ngay cả quái gở cỡ quái Vân Trung Quái đều bị hẳn thuyết phục.

Mạc Tử Phong bất quá thuận miệng giảng một câu “Lục hiền huynh có tư chất chịu đựng, còn có một vị thần bí khó lường sư phụ”, Vân Trung Quái lập tức liền tiếp gật đầu, ánh mắt nóng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Sơn Hải Yêu Thị

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đòi màu

Mạc Tử Phong thấy chính mình nói ba xạo liền đem Lục Tranh vị này thần bí sư phụ nói được hai mắt sáng lên, trong lòng đắc ý, làm bộ làm tịch thờ dài, lắc đầu nói tiếp:

“Kia Mẫn Vân nói trắng ra là cũng chính là thành danh sớm một ít, tu vi cao một ít, thế lực lớn hơn một chút, mặt khác có gì đặc biệt hơn người? Thanh danh, tu vi, này hai dạng khác biệt đồ vật, Lục hiền huynh sớm muộn gì sẽ có. Đến nỗi thế lực, chỉ cần Nghịch Thương Phái trùng kiến ra tới, còn sợ không có sao? Như thế, Lục hiền huynh cần gì phải nghe được Mẫn Vân mời liền giống lão thử thấy miêu?”

Đối mặt Vân Trung Quái một trương ẩn mang chờ đợi cùng khảo cứu cục hoa mặt, Lục Tranh khoe miệng trừu trừu. Hẳn tự nhiên không phải sợ Mẫn Vân, chỉ là tính tường biết giờ phút này đối thượng Mẫn Vân chiếm không được bất luận cái gì chỗ tốt thôi.

Đúng lúc này, Mạc Tử Phong lại nói: “Nói đến, một người khởi động một môn phái nhưng thật ra làm khó Lục hiền huynh. Theo ta thấy, Lục hiền huynh không bằng tùy ta đi trước Sơn Hải Yêu Thị, gần nhất có thể thuận lý thành chương tránh đi Mẫn Vân, thứ hai thuận tiện mua chút nô lệ bảo hộ sơn môn, cũng làm tốt ngày sau Nghịch Thương Phái làm chút trước tiên chuẩn bị. Vân tiên bối nghĩ sao? Lục hiền huynh nghĩ sao?”

Lục Tranh quả thực ghen hờn nhìn trần trời, Vân Trung Quái cũng lấy xem quái vật ánh mắt nhìn về phía Mạc Tử Phong. Tốt xấu, đều bị Mạc Tử Phong một người nói xong rồi. Thả người này nói chuyện nhìn như nói chuyện không đầu, kỳ thật trước sau hàm tiếp, tuần tự tiệm tiến, chút bất tri bất giác liền làm nghe hẳn nói lời nói người hăm sâu trong đó, không tự giác đi theo hẳn ý nghĩ đi.

Người này nói đông nói tây một đồng lớn, duy nhất mục đích đó là muốn lôi kéo Lục Tranh một khối đi hướng Sơn Hải Yêu Thị.

Nếu là không có phía trước những cái đó trải chấn, Lục Tranh là quyết định sẽ không đáp ứng cùng Mạc Tử Phong một khối lêu lổng. Nhưng hiện tại, hẳn lại có chút ý động.

Nghe đồn Sơn Hải Yêu Thị mười năm một khai, ở vào tám sơn mười hải ngàn dặm ở ngoài, phạm vi trăm dặm, tự thành một thành, chuyên môn bán chút hiếm lạ ngoạn ý nhi, chỉ có người không thể tưởng được, không có người mua không được.

Mà lần này Mạc Tử Phong sở dĩ khẳng khẳng dụ sử Lục Tranh cùng noi đi trước, đó là bởi vì lần này Sơn Hải Yêu Thị khai trương có một kỳ lạ giao dịch hội, bên trong có một đồ vật vừa lúc là Mạc Tử Phong yêu cầu, mà kia giao dịch hội tiến vào tư cách đó là tiến vào giả cần có một người Linh Võ song tu tu giả cùng đi.

Lấy Mạc Tử Phong thân phận muốn tìm được một người song tu tu giả không khó, khó chính là khai trương sắp tới nếu muốn tìm đến một cái đáng giá tín nhiệm lại có thực lực. Xảo, Lục Tranh đó là người như vậy tuyền.

Lúc trước liền có chút ý động, lại nghe xong Mạc Tử Phong chân chính lý do, Lục Tranh rốt cuộc gật đầu. Khó được chính là, gần mấy năm đã rất ít xuống núi Vân Trung Quái, cư nhiên cũng nguyện ý cùng đi trước.

Ba người gõ định rồi thời gian, hai ngày sau liền từ Tranh Vành Phong xuất phát.

Lâm xuất phát trước, Lục Tranh theo thường lệ cấp đình kia một góc trụ lều mặt đất rót tưới nước, rót rót tinh túy chân khí, này một hàng vì lập tức đưa tới Mạc Tử Phong không lưu tình chút nào cười nhạo.

“Lục hiền huynh, người đây là tưới hoa đâu vẫn là loại thảo đâu? Vẫn là người thập phần tưởng niệm lúc trước ở Quỷ Khóc Lao Tù loại củ cải nhật từ?”

Lục Tranh không biểu tình mà nhìn hẩn một cái, thuận miệng nói: “Có lẽ thật có thể loại ra cái đồ vật tới, nhưng ta cảm thấy không phải là hoa hoa thảo thảo, càng không thể có thể là củ cải.”

Hạ sơn, Lục Tranh mới phát hiện cùng khởi hành còn có mặt khác năm cái Mạc Gia người, cùng với một trận từ tam đầu phi thú lôi kéo to rộng xe ngựa.

Xe ngựa ở thiên phi hành hơn mười thiên, mới vừa tới nhất phía đông một chỗ bờ biển.

Đoàn người bỏ xe sửa thuyền, tùy hải lưu mà xuống, vòng qua tám sơn, xuyên qua mười hải, con đường một chỗ hải thú chiếm cứ Tu La tràng, rốt cuộc tẩm máu chém giết đến Sơn Hải Yêu Thị công lớn.

Tầng tầng lớp lớp sương khói che đầy sau yêu thị đại môn mở rộng ra, như ngủ say cự thú mở ra bồn máu mồm to, chờ đợi con mồi tiến đến.

Nhưng chờ Lục Tranh đám người một chân bước vào đi, hình ảnh vừa chuyển, lại là ần ần vang lên đàn sáo diễn tấu nhạc khí âm thanh của tự nhiên.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, đường phố rộng lớn, liễu xanh rữ điều, gió nhẹ một thổi, ngày mùa hè mát lạnh. Giấy lát, mặt trời chói chang hạ xuống, không trung buông xuống, không hiện âm trầm, ngược lại mát mẻ càng sâu, gọi người đặt mình trong trong đó nếu như bên cạnh đứng hai thị nữ điều phiến hầu hạ, thoải mái được ngay.

Lục Tranh mới đầu còn tưởng rằng chính mình trúng ảo thuật, nhưng lần nữa lấy Tâm Ma Quyết cùng Huyền Tâm Thảo đối bính đều không có bất luận cái gì dị trạng sinh ra, lại thấy Mạc Tử Phong cùng Mạc Gia người hình thái tự nhiên nhất phái hưởng thụ, liền biết đây là Sơn Hải Yêu Thị thái độ bình thường.

Có thể gọi người một bước thượng liên tâm sinh nhận nhạo thoải mái địa giới, ai không thích? Ngay cả Vân Trung Quái kia trương từ trước đến nay khổ đại cừu thâm cúc hoa mặt, đều không khỏi giãn ra khai vài phần.

Lục Tranh cũng là ở trong lòng đối này Sơn Hải Yêu Thị nhiều vài phần chờ mong.

Đoàn người nghe huyền nhạc chậm rì rì hướng yêu thị chỗ sâu trong đi, không bao lâu liền nghe thấy tiếng người, bán hàng rong cửa hàng từ lâu nhất nhất hiện lên.

Ở Lục Tranh trước mặt, lui tới người đi đường bước đi nhàn nhã, có tu giả có phạm nhân, ở chung hòa thuận, nói giỡn nói chuyện với nhau. Lại vẫn có đạo tu cùng ma tu bất tay uống rượu, cúi đầu thì thầm.

Lục Tranh xem đến cả kinh, này vẫn là hẩn tại đây chân khí giang hồ lần đầu tiên trông thấy ma đạo lưỡng đạo không phải gặp mặt liền sát.

“Lục hiền huynh, nơi này thượng là yêu thị bên ngoài, nội bộ càng thêm hiểm lạ, người ta không bằng đêm nay liền túc ở yêu thị nhất trung tâm vong ưu lâu. Này lâu nhưng thực nhưng túc nhưng vong ưu, kỳ diệu được ngay.”

Lục Tranh bị Mạc Tử Phong nói được tâm ngứa, lập tức gật đầu.

“Liền nghe Mạc hiền huynh an bài.”

Không bao lâu, Lục Tranh đám người liền đi tới ca vũ thăng bình vong ưu lâu.

Mạc Tử Phong có lẽ là này chỗ khách quen, chỉ là mới vừa vào cửa, liền bị nhiệt tình tiểu nhị ân cần dẫn tới lầu hai.

Tiểu nhị mở tiệc rót rượu, nhiệt tình dò hỏi: “Khách quý lần này cần phải dùng chân?”

Mạc Tử Phong gật đầu, cũng không nhiều lời nói, hẩn phía sau lập tức đi ra một cái Mạc Gia người thay an bài.

Lục Tranh bị Mạc Tử Phong này một bộ làm bộ làm tịch tư thế cấp làm cho cười, Mạc Tử Phong thấy thế cũng không giận, ngược lại cùng hẩn nói chút Sơn Hải Yêu Thị truyền thuyết tin đồn thú vị.

Vân Trung Quái ở một bên ôm cánh tay híp mắt, cũng không uống rượu, ngược lại thần khắp nơi nhìn Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong hai người nói chuyện chơi.

Dư lại Mạc Gia người định lực mười phần, trên mặt cũng không có cái gì khác thường.

Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong tuy rằng nhận thức đã nhiều năm, nhưng lẫn nhau gian xưng hô lại tổng ái dùng “Hiền huynh” tới chỉ đại, thoát nhìn xa cách, lại ngoài ý muốn rất có vài phần thật cảm tình.

Lục Tranh cảm kích Mạc Tử Phong về trọng chấn Nghịch Thuong Phái nghiêm túc đề nghị, Mạc Tử Phong tắc thật sâu cảm thấy Lục Tranh người này thực sự thủ vị tha ngay nào đó nhất định càng có trò hay, càng khó đến, hai người chỉ gian khổ được lẫn nhau tín nhiệm, cư nhiên thật đúng là thành khác loại hảo bằng hữu.

Uống rượu đến không sai biệt lắm, Mạc Tử Phong nắm lấy Lục Tranh bả vai thò qua tới nói rõ ngọn ngành, nói:

“Không dối gạt Lục hiền huynh, lần này ta tốt kia bảo bối, với ta Mạc gia có đại tác dụng. Chỉ là kia bảo bối quá lợi hại, muốn nhân vật nhất định không ít. Thả này Sơn Hải Yêu Thị thoát nhìn thái bình thịnh thế, nội bộ hắc ám âm quỷ sự tình lại không ít, kia giao dịch hội đó là hắc trung chi hắc, lần này đưa ra cần có Linh Võ song tu giả cùng đi, không chừng đó là rơi vào, nguy hiểm thật sự a.”

Một bên Mạc Gia người nghe được cả kinh, lập tức âm thầm đề phòng, sợ vừa thấy liền không hảo muốn cùng Lục Tranh một cái bạo khởi nình rớt bọn họ gia chủ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: yêu thị ngẫu nhiên gặp được

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nếu là tầm thường, có người dám can đảm tính kế chính mình, quản hấn sự tiền sự hậu có vô rượu sau nói rõ ngọn ngành, Lục Tranh biện pháp giải quyết giống nhau đều là giết chết bất luận tội. Nhưng lúc này đây, đối mặt Mạc Tử Phong, Lục Tranh lại chỉ là như rồng mây, không để bụng.

Hắn sớm đoán được lần này đi theo sẽ có nguy hiểm, nhưng hắn tiến đến Sơn Hải Yêu Thị cũng không phải chỉ vì cùng đi Mạc Tử Phong làm việc, trường kiến thức, trốn Mẫn Vân, mua hộ sơn nô lệ, này tam sự kiện đều là chính hắn phải làm, cho nên hắn cũng không quái Mạc Tử Phong lúc trước có ý hướng dẫn.

Huống chi, Mạc Tử Phong xem như hắn duy nhất một cái bằng hữu. Chỉ cần Mạc Tử Phong không giống Trương Vân Thanh như vậy sau lưng thọc dao, khi sư diệt tổ, Lục Tranh bao dung tính liền vẫn là rất cao.

Mạc Tử Phong thấy Lục Tranh không sinh khí, ám đạo hiếm lạ, trong mắt xẹt qua tiếu nữu. Hắn còn chờ chạm đất tranh giành dữ, hắn lại khóc lóc thảm thiết một phen chân tình biểu lộ, đáng tiếc một hồi trò hay chưa bắt đầu liền xong việc.

Làm chuyện tốt thật náo nhiệt Mạc Tử Phong, cảm thấy thập phần tiếu nữu.

Lục Tranh cũng không rõ ràng Mạc Tử Phong tâm lý rốt cuộc là có bao nhiêu vận vẹo hay thay đổi | thái, bọn họ này một bàn vừa lúc sát cửa sổ, mắt đuôi đảo qua, liền có thể nhìn đến trên đường phố tình huống.

Mạc Tử Phong uống đến so nhiều, chính đại đầu lưỡi nắm lấy Lục Tranh bả vai hướng hắn phổ cập khoa học.

“Ở chỗ này, người có thể được đến hết thầy người muốn, tiền đề là, người có cái kia thực lực, cùng với hưởng thụ chí bảo mệnh. ....”

Lục Tranh tả tai nghe hữu nhĩ ra, hai mắt phóng không hướng ngoài cửa sổ nhìn về nơi xa. Không bao lâu, liền thấy rộn ràng nhốn nháo người đi đường trung chậm rãi đi tới một vị tam đầu người, trường tay đoan chân, dài quá ba cái đầu. Thả kia ba cái đầu biểu tình không đồng nhất, phân biệt mỉm cười, khóc, giận, nhìn thập phần thủ vị.

Lục Tranh không cảm nhìn nhiều vài lần, kia tam đầu người dần dần đến gần, Lục Tranh đang muốn nhìn kỹ. Bỗng nhiên, không trung bay tới một trận quen thuộc thanh đậm mùi hương.

Lục Tranh mở to mắt, không dám tin tưởng. Hắn hoài nghi là chính mình uống nhiều quá sinh ra ảo giác. Thăng đến tầm mắt xa nhất chỗ chậm rãi hiện ra kia đạo bạch y như tuyết thân ảnh, Lục Tranh mới hiểu được, mộng đẹp trở thành sự thật.

“Phanh!”

Lục Tranh đột nhiên đứng lên, bởi vì lực đạo quá hung mãnh, mang đổ dưới thân ghế dựa, cũng thiếu chút nữa đem đầu óc choáng váng Mạc Tử Phong cấp cùng nhau mang đảo.

“Kiến Thường, không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy người.”

Lục Tranh thân hình nháy mắt xuất hiện ở hơn mười trượng ở ngoài trên đường phố, đứng ở eo hệ lục dải lụa bạch y nữ tử trước mặt, thiết tình thực lòng mà bật cười.

Nữ tử không phải người khác, đúng là ba năm trung ngẫu nhiên cùng Lục Tranh có thư từ lui tới Độc Cô Kiến Thường.

Son Hải Yêu Thị có thái dương thời gian thực đoản, một ngày trung mười hai cái canh giờ chỉ có nửa canh giờ có thái dương chiếu xạ, vừa vận lúc này kia đặc thù nửa canh giờ đã qua, Độc Cô Kiến Thường liền không có bụng dù.

Nữ tử duyên dáng yêu kiều, thướt tha nhiều vẻ, khuôn mặt tinh xảo, phảng phất từ họa trung tới.

Lục Tranh đều mau xem ngây ngốc. Một trương trước nay khuyết thiếu biểu tình mặt, giờ phút này liếc mắt đưa tình, ánh mắt đều có thể tích ra thủy tới. Hẳn trước nay không nghĩ tới, thế nhưng có thể ở chỗ này ngoài ý muốn gặp được Độc Cô Kiến Thường.

Mạc Tử Phong đầu ở trên bàn khải một cái bao, nghe răng trợn mắt rượu tỉnh hơn phân nửa, tức muốn học máu nhảy lên cửa sổ liền phải tìm đầu sỏ gây tội, vừa vận liền gặp được Lục Tranh ngăn người một màn.

Toàn bộ hành trình vây xem, Mạc Tử Phong đều xem sững sốt, sau đó liền chân tướng. Cảm tình này Lục hiền huynh cự tuyệt Ngao Vân Tông tiểu tử tông rõ rõ ràng ràng, là bởi vì trong lòng có người? Lại xem người này, đến không được, cư nhiên là Vạn Ma Quật đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường!

“Lục hiền huynh đây là ăn gan hùm mật gấu đi?”

“Ân.”

Vân Trung Quái không biết khi nào cũng tiến đến bên cửa sổ cùng nhau xem náo nhiệt, nghe vậy điểm cái đầu, giãy lạt lại nói: “Ta xem này Độc Cô nữ oa cũng coi như là đáng giá thích.”

Mạc Tử Phong khoe miệng trừu trừu, chính là tìm không thấy lời nói tới đón đi xuống.

Chỉ cần không phải cái người mù hoặc là không phải EQ quá thấp, mặc cho ai liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Lục Tranh đối Độc Cô Kiến Thường cảm tình.

Đáng tiếc, Độc Cô Kiến Thường chính là cái kia EQ thấp.

Lúc này chợt nhìn thấy Lục Tranh, nàng cũng có vài phần vui mừng, lại biểu hiện đến so Lục Tranh bình tĩnh rất nhiều, chỉ là hơi hơi gật đầu, lộ ra một mặt cười nhạt,

Nói:

“Thật xảo.”

“Ha ha.” Lục Tranh ngây ngô cười, rượu kính lại lần nữa hướng náo, có chút bất thanh tình.

“Tỷ tỷ.”

Lúc này, xa xa truyền đến một tiếng chứa đầy nhục mộ chi tình kêu gọi.

Đảo mắt, liền thấy mặt lạnh tuấn thiếu niên từ nơi xa một bước đạp tới, vừa đến phụ cận, liền một tay bắt lấy Độc Cô Kiến Thường cánh tay.

Người tới đúng là Độc Cô Kiến Thường duy nhất đệ đệ, Độc Cô Ly Tinh.

Lục Tranh đôi mắt có điểm đăm đăm, tầm mắt từ Độc Cô Ly Tinh bắt lấy Độc Cô Kiến Thường cánh tay lại đến mặt.

Độc Cô Ly Tinh cũng ở đánh giá là cái nào lớn mật, dám đứng ở hần tỷ tỷ trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, một phương bình tĩnh không gợn sóng, một phương sát khí vội hiện.

Độc Cô Ly Tinh một trương mặt lạnh giờ phút này xú đến muốn chết, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt thậm chí có hồng quang hiện lên.

“Như thế nào lại là người? Muốn chết sao?”

Nói, Độc Cô Ly Tinh ngón tay khẽ nhúc nhích, một đạo lưỡi dao gió ở hần đầu ngón tay thành hình.

Độc Cô Kiến Thường đứng lúc đứng ở Lục Tranh cùng đệ đệ chi gian, trấn an mà vỗ vỗ người sau mu bàn tay, đang xem đến người trước đôi mắt sững sờ rất có chút đầu óc bất thanh tình thời điểm, do dự một chút, cũng thuận thế vỗ vỗ.

Lục Tranh đầu tiên là sừng sốt, chột bắt lấy.

“Tim chết!”

Độc Cô Ly Tình lập tức bạo nộ, thừa dịp nhà mình tỷ tỷ ngậy người trong nháy mắt, một chân đem Lục Tranh đá bay.

Lục Tranh thân hình bay ngược, phản xạ có điều kiện mà tay phải vừa nhấc, Lưu Hỏa Kiếm ra khỏi vỏ.

“Phanh!”

Giữa không trung chột hiện ầm vang vang lớn, lưỡng đạo thân hình một đen một trắng nhanh chóng chiến đến cùng nhau.

Bởi vì hai người so chiêu quá nhanh, thoát nhìn tựa như lưỡng đạo lưu quang, thỉnh thoảng đan chéo thỉnh thoảng chia lìa, bộc phát ra mãnh liệt hỏa hoa.

Có người đi đường nghỉ chân, xem đến kinh hô.

“Đây hai người là ai, không muốn sống nữa? Nếu là lại như vậy đánh tiếp, khu phố tuần tra thủ vệ tới, định là muốn bắt đi thủy lao tiếp thu khổ hình.”

Sơn Hải Yêu Thị cảm võ, cảm hết thấy đánh nhau từ đầu, so chi Trương Văn Thành càng quá, chỉ cần có người trái với quy củ, lập tức đầu nhập thủy lao, một phen khổ hình lúc sau tức khắc xử tử đầu hải.

Độc Cô Kiến Thường nhíu mày.

Nơi xa đã loáng thoáng có thủ vệ chính tề đập bộ cấp tốc mà đến thanh âm.

May mắn tai nạn họa mà cao giọng kêu lên.

“Thủ vệ đại nhân, nơi này có hai người phạm tội đánh nhau, mau mau đem người bắt lại!”

“Phanh!”

Một trận đất rung núi chuyển vang lớn, toàn bộ đường phố kịch liệt chấn động, lúc trước cái kia cao giọng kêu to người, mặt triều hạ bị chụp vào cứng rắn sàn nhà trung.

Tuần tra thủ vệ hắc mặt bay nhanh tới rồi, đưa mắt nhìn bốn phía, cuối cùng đem tầm mắt dừng hình ảnh ở đường phố một góc hình người hổ sâu thượng.

“Sao lại thế này?” Dẫn đầu thủ vệ về mặt nồng đậm hắc sát khí tức, trầm giọng hỏi.

Lục Tranh bị Mạc Tử Phong lôi kéo ở một bên, che lại cái mũi nói: “Nga, người này uống say, vừa mới lại kêu lại kêu, chính mình từ trên cửa sổ té xuống.”

Lục Tranh nói chỉ chỉ sau lưng vong ưu lâu lâu hai cửa sổ.

Mở rộng ra cửa sổ bên, Vân Trung Quái về mặt ghét bỏ, thân thủ một trào bóp nát cửa sổ bên một chính mặt vách tường, vút ra tiểu núi cao tài bảo, nói: “Thâm giếng băng, thật mất hứng.”

Còn lại người: “.....”

Độc Cô Ly Tình đem đầu oa ở Độc Cô Kiến Thường trên vai, cũng không ngẩng đầu lên, lạnh như băng nói câu: “Tỷ tỷ, ta sợ quá.”

Mười lăm phút sau, tuần tra thủ vệ hỏi ý không có kết quả, kéo roi rút tan tác nghe nói say rượu nhảy cửa sổ người đi nhanh rồi đi. Mà Độc Cô Kiến Thường hai tỷ đệ, tắc bị Mạc Tử Phong cười tủm tỉm mà thỉnh thoảng vong ưu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: chém giết

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Mạc Từ Phong đem Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai thành thượng vong ưu lâu không lâu, mặt khác mấy cái Vạn Ma Quật ma tu theo tích tìm tới.

Mạc gia đứng hàng đạo phái danh môn đại gia hàng ngũ, Vạn Ma Quật tắc vì ma đạo đứng đầu, hai bên gặp mặt, ánh mắt giao đung phải một chút, nhưng thật ra không có làm ra mặt khác cái gì đồ máu rớt thịt sự kiện. Càng sâu đến, bởi vì Lục Tranh duyên cớ, hai bên không muốn trở mặt, liền từng người giao một cái đề.

Rượu đổi lại nước trà, hai đại thế lực tương đối mà ngồi, nhưng thật ra ở chung hòa thuận.

“Mạc người nào đó lần này tới này Sơn Hải Yêu Thị, là vì ba ngày sau giao dịch hội. Không biết Độc Cô đại tiểu thư là vì chuyện gì?” Mạc Từ Phong cười mặt mỉa mỉ. Cho dù đối diện ngồi chính là ma đạo đại tiểu thư, hắn vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ.

Độc Cô Kiến Thường cũng không dấu điểm, chỉ là lời nói không nhiều lắm, chỉ nói: “Giao dịch hội.”

Mạc Từ Phong nhướng mày, biểu tình nhưng thật ra không có nhiều ít ngoài ý muốn, chợt lại nói:

“Lần này giao dịch hội trung có một bảo vật, danh gọi Từ La Y, với ta Mạc gia có đại tác dụng. Không biết Độc Cô đại tiểu thư đối này y hay không cảm thấy hứng thú?”

Một bên Lục Tranh uống trà động tác một đốn, hắn cuối cùng là minh bạch Mạc Từ Phong lần này mục đích là cái gì.

Nghe đồn Từ La Y là y lại phi y, nãi địa giai hạ phẩm linh khí, mặc ở trên người nhưng làm giống nhau phòng ngự pháp khí, gắn vào giữa không trung, tắc có thể che chở y phía dưới viên mây trăm trượng phạm vi. Không cần tưởng cũng biết, Mạc gia vị này lấy lười biếng cùng phui tay chường quầy nổi tiếng gia chủ, định là tưởng lấy này y thay thế chính mình, với chính mình không ở Mạc gia là lúc cấp Mạc gia một cái phòng hộ bảo đảm.

Lục Tranh nhìn lướt qua, thấy mấy cái Mạc Gia người ánh mắt phức tạp, đã cảm động lại bất đắc dĩ. Có cái như vậy không gia gia chủ, cũng đủ Mạc gia uống một hồ.

Độc Cô Kiến Thường nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, nàng biết được lần này giao dịch hội vào bàn quy củ, cho nên đoán được Lục Tranh là cùng đi Mạc Từ Phong một khối tiến đến. Nàng đối Từ La Y nhưng thật ra không có bao lớn yêu thích, vì thể nhân nhạ nói:

“Không thú vị, Vạn Ma Quật lần này bắt quá tùy tiện nhìn xem.”

Mạc Từ Phong tự nhiên không tin Vạn Ma Quật đại tiểu thư tự mình xuất động chỉ là dẫn người tùy tiện nhìn xem, chỉ là có một chút có thể tin tưởng, xem ở Lục Tranh mặt mũi thượng, vị này đại tiểu thư cũng không sẽ cùng chính mình tranh đoạt Từ La Y, cho nên đại thư một hồi.

Vẫn luôn yên lặng vắng tai Lục Tranh cũng là một hơi đại tưng. Hắn thực sự không nghĩ Độc Cô Kiến Thường cùng Mạc Từ Phong hai người xuất hiện tranh chấp.

Lúc này, Mạc Từ Phong da mặt dày nói: “Nếu đại tiểu thư cùng Mạc người nào đó mục đích bất đồng, ích lợi lại không ngại hại, kia không bằng hợp tác? Đại tiểu thư giúp ta lấy được Từ La Y, ta tắc giúp đại tiểu thư lấy được Vạn Ma Quật muốn đồ vật.”

Đối với Mạc Từ Phong công nhiên mượn sức cùng kỳ hảo, Độc Cô Kiến Thường mày khẽ nhúc nhích, tựa hồ kinh ngạc một chút, nhưng lại không bài xích. Nàng làm người tuy thanh lãnh, lại không tự phụ, cũng không phải thừa hành một mặt đơn đả độc đấu loại hình.

Mà có gan công khai cùng ma đạo đứng đầu hợp tác chính đạo danh môn, phỏng chừng cũng liền Mạc Từ Phong này một nhà. Như thế li kinh phản đạo, nhưng thật ra có điểm thú vị.

Ngay cả vẫn luôn lạnh mặt Độc Cô Ly Tinh cũng lấy xem người chết ánh mắt nhìn thoáng qua Mạc Từ Phong, hắn có điểm hoài nghi, này họ Mạc cũng cùng họ Lục giống nhau, đối hắn tỷ tỷ ôm có cái gì gây rối ý đồ.

Chút nào không biết chính mình đã bước lên Độc Cô Ly Tinh tử vong danh sách Mạc Từ Phong, như cũ cười đến vẻ mặt sáng lạn, thậm chí giờ lên chén trà, tiếp tục mở miệng thừ nói: “Như vậy, hợp tác vui sướng?”

Độc Cô Kiến Thường gật gật đầu, nâng chén, nói: “Hợp tác vui sướng.”

Nàng muốn đồ vật, quả thật lần này giao dịch hội áp trực, có người hợp tác tự nhiên là hảo.

Lấy Mạc Từ Phong hòa Độc Cô Kiến Thường vì đại biểu hai phương thế lực, hội đàm tốt đẹp, hai nhà thuận thế đều ở vong ưu lâu đặt chân.

Ba ngày đảo mắt mà qua.

Lục Tranh dậy thật sớm, lại phát hiện Mạc Từ Phong sớm hơn.

Tiểu tử này sáng sớm liền phùng căn cùng loại hồ lô ngào đường giống nhau tiểu ăn vật, bỏ bên cửa sổ ăn biên xem náo nhiệt, cũng không sợ phá hủy hắc đường đường một nhà chỉ chủ hình tượng.

Thấy Lục Tranh mở cửa ra tới, Mạc Từ Phong chạy nhanh vẩy tay, cười to hô to: “Lục hiền huynh mau tới, Khung Võ Môn đám kia nguy thành cao cùng Quý Khóc Lao Từ người đánh nhau rồi.”

Mạc Từ Phong nói được vui sướng khi người gặp họa,

Lục Tranh bị gọi lên tò mò, đi đến cửa sổ trước vừa thấy, trên đường phố biển người tấp nập, Khung Võ Môn cùng Quý Khóc Lao Từ người đánh đến khó xá khó phân, rất xa, đã có thể nhìn thấy tuần tra thủ vệ ô áp áp một tầng lớn chính hướng bên này tới rồi.

Mà kia đánh nhau người, thế nhưng có từ trước đến nay thập phần ôn trọng hảo tính tình Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam cùng hắc sư đệ Triệu Ứng cùng nhau, chính che chở một cái cánh tay chảy huyết áo xám lão giả, biên đánh biên lui. Bên cạnh còn có mặt khác mười mấy ăn mặc Khung Võ Môn phục sức người, cơ hồ mỗi người quai thương. Ở bọn họ đối diện, lấy Quý Khóc Lao Từ Lao Đầu Chu Phóng dẫn đầu, chỉ ra tám trắng hán, liền có ần ần áp chế toàn trường khí thế.

Yến Thập Tam tu vi tuy cao, nhưng hắc một bên muốn che chở bên cạnh lão giả một bên muốn chính diện ngạnh kháng Chu Phóng, trong khoảng thời gian ngắn thập phần cô hết sức.

Triệu Ứng mắng to: “Phi, vô si tiểu nhân! Sấn sư phụ ta trọng thương, thế nhưng bên đường can sát! Quý Khóc Lao Từ người, quả nhiên đều không phải đồ vật!”

Chu Phóng sắc mặt cực hắc, cho dù bên cạnh có người hảo tâm khuyên bảo tuần tra thủ vệ buông xuống, hắc cũng vẫn cứ không có buông tha Yến Thập Tam đám người tính toán.

Tình hình chiến đấu nhất thời giằng co, một mới có oán một phương thịnh nộ, khó có thể tách ra.

Lục Tranh tâm mắt khê dôi, thói quen tính nhìn quét toàn trường, tức thì chú ý tới, khoảng cách giằng co chiến trường cách đó không xa, một nam một nữ nhân nhả mà nhìn, trong đó cái kia nữ, là cái lão người quen, đúng là lúc trước muốn bái Văn Trung Quái vi sư Mạnh Khuynh Dao.

Mà ở nàng bên cạnh nam tử, áo tím hoa bào, ăn mặc thập phần tao bao, là cái hơn hai mươi tuổi tuấn tiểu thanh niên, mặt nếu quan ngọc, ôn tồn lễ độ, chỉ là mặt này tự mang theo một cỗ âm khí, phá hủy chính thể mỹ cảm.

Kia nam tử làm như chú ý tới Lục Tranh đánh giá, xa xa đầu tới liếc mắt một cái, ánh mắt nếu hồ sâu, gọi người vừa nhìn đã bị hút vào đi, như trụ hàn băng, cả người đều bị đông lạnh đến thứ đau.

Lục Tranh cả kinh, chạy nhanh vận khí chấn động, mới vừa rồi dễ chịu một ít.

Mạc Từ Phong cản đường hồ lô động tác đình trệ một cái chớp mắt, đảo mắt cười cong mắt, hướng kia áo tím nam tử khiêu khích mà dương dương cầm.

Hắn vừa mới chỉ lo xem náo nhiệt, nhưng thật ra xem nhẹ này một vị đại nhân vật.

“Người nọ là ai?” Lục Tranh hỏi cái này lời nói thời điểm, trong lòng ần ần có điều suy đoán.

Quả nhiên, liền nghe Mạc Từ Phong nói: “Đó là Thu Văn, Quý Khóc Lao Từ sau lưng chân chính chủ nhân. Nga đúng rồi, hắc bên cạnh nữ nhân người còn nhận thức đi? Đó là hắc vị hôn thê. Hắn còn có một cái biểu đệ kêu Đường Dự, là trung gian thế lực Trương Văn Thành thành chủ.”

Lục Tranh gật đầu.

Khí thế như thế chi cường, quả thực một ánh mắt là có thể giết người, rồi lại thu phóng tự nhiên, có thể ần nhộn nhịp thị như phạm nhân. Như thế nhân vật, muốn nói không có một chút địa vị, Lục Tranh là không tin.

Lúc này, kia Thu Văn đã thu hồi tầm mắt, nhậm Mạnh Khuynh Dao lời kéo cánh tay làm nũng, biểu tình treo cười, kia cười lại như là họa đi lên giống nhau.

Mà ô áp áp một tầng lớn tuần tra thủ vệ rốt cuộc tới rồi, đương trường liền đem đang ở hàm đấu hai bên vây quanh lên.

Xem náo nhiệt đám người bùng nổ lớn hơn nữa xôn xao, chu đặt ở Thu Văn ánh mắt ý bảo hạ, rốt cuộc đành chỉ đánh nhau. Yến Thập Tam lúc này đại thở hắt hắt một hơi, cũng ngừng tay tới, nhưng hẳn lúc này muốn mang sự phụ cùng các sư đệ thoát thân đã thành hy vọng xa vời.

“Đều bắt lại, nhốt đánh vào thủy lao!”

Thủ vệ đầu lĩnh nói giống như một cái buồn đăm đăm hạ, đôi trận này chém giết làm ra tuyên án.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: giao dịch hội

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Yến Thập Tam cùng Chu Phóng đám người, không bao lâu liền bị kẻ hết mang đi, thả ở mang đi phía trước trên người khấu hạ rậm rạp khóa linh đình, tạm thời động võ không được.

Lục Tranh do dự một chút, cũng không có bởi vì tất cả mọi người đều đến từ Sơn Hải Yêu Thị ở ngoài liền ra tay tương trợ.

“Ha ha.”

Một bên Mạc Tử Phong sung sướng mà cười khê hai tiếng, dùng quý dị vui sướng âm điệu nói: “Chờ xem đi, yêu thị không bao lâu liền sẽ xuất hiện một hồi đại xôn xao, đến lúc đó, có trò hay nhìn.”

Tuy rằng làm không rõ ràng lắm Mạc Tử Phong cười điểm ở nơi nào, Lục Tranh như cũ tán đồng gật gật đầu, hẳn vừa mới nhìn thấy Yến Thập Tam đám người bị mang đi thời điểm, có một cái đồng dạng ẩn mặc Khung Vô Môn phục sức người từ góc đường chợt lóe mà qua. Mà Quý Khóc Lao Tù bên này, Thu Văn sắc mặt bất biến, mang theo Mạnh Khuyết Dao rời đi không lâu, liền có mấy cái lao tù thủ vệ phục sức người từ nóc nhà hẻm đường ruộng nhảy ra tới, một ít người đuổi kịp Thu Văn, một ít người tắc đuổi kịp Chu Phóng bị mang đi phương hướng.

Khung Vô Môn cùng Quý Khóc Lao Tù, không có một cái là có hại chủ. Vô luận là môn trung đặc ý đệ tử vẫn là lao tù Lao Đà, không có một phương nguyện ý tùy tiện vứt bỏ. Huống chi, hai bên một cái so một cái hảo mặt mũi, nhậm người thiệt hại ở Sơn Hải Yêu Thị, nói được qua đi?

Một hồi tinh phong huyết vũ, đã bắt đầu ở Sơn Hải Yêu Thị đình đầu trải chấn.

Chỉ là yêu thị lập pháp nhiều năm, độc lập một phương, muốn nói nó không có bất luận cái gì dựa vào, là cá nhân đều sẽ không tin tưởng.

Đến lúc đó, một phương cứu người, một phương giết người, hai tranh chấp chấp, không tránh được ác đấu chém giết.

Lục Tranh sờ sờ cằm, hoài nghi chính mình bị Mạc Tử Phong chuyện tốt thích náo nhiệt cá tính cấp cảm nhiễm, thế nhưng cũng đôi không lâu gió lốc sinh ra nồng hậu hứng thú.

Hai người cũng không có mơ màng lâu lắm, khoảng cách giao dịch hội mở màn thời gian càng ngày càng gần, Độc Cô Kiến Thường đám người lục tục từ nhà ở trung đi ra.

Hai phương thế lực cũng không kiêng dè, một đường đồng hành, trên đường nhưng thật ra không có gặp được mấy cái yêu thị ở ngoài chính đạo tu giả, mà tu cùng trung gian thế lực người nhưng thật ra gặp được không ít.

Mạc Tử Phong cười hướng Lục Tranh giải thích, nói: “Chính đạo danh môn thừa thái nguy thanh cao, tự xưng là chính nghĩa hóa thân người càng là không ít, như là Sơn Hải Yêu Thị như vậy tà môn địa phương, giống nhau chính đạo là sẽ không minh tiến đến.”

Nói, Mạc Tử Phong chỉ chỉ đầu đường cuối ngõ thỉnh thoảng hiện lên mang đầu lạp che lấp thân hình các kiểu bóng dáng, cười nhạo nói: “Không chừng này đó nhận không ra người đồ vật bên trong, liền có cái nào danh môn chính phái môn chủ hoặc chương môn gì đó.”

Lục Tranh từ Mạc Tử Phong trong miệng nghe ra một chút ý tứ, cái này phóng đảng không kèm chế được ái tự do Mạc gia chủ đối cái gọi là chính phái danh môn tựa hồ không hề hảo cảm

Cũng may, Lục Tranh trước mắt gặp được chính phái danh môn cũng không có mấy cái đáng giá tôn kính, liền tính Nghịch Thương Phái thân mình treo chính đạo thể diện, hẳn cũng hoàn toàn không cảm thấy Mạc Tử Phong một phen lời nói có cái gì và mặt không và mặt.

Độc Cô Ly Tình lúc này đột nhiên đã mở miệng, phá lệ tới câu: “Người người này thú vị, nếu là không mơ ước tỷ tỷ của ta, vậy càng tốt.”

“Độc Cô tiểu thiếu gia, ta oan uổng a!”

Vừa mới còn một bộ phần thanh dạng Mạc Tử Phong, giờ phút này lập tức chỉ thiên thề, cột nhà, nói thẳng chính mình đối Độc Cô đại tiểu thư chỉ có kính ngưỡng không có mơ ước.

Độc Cô Ly Tình hung danh truyền xa, tỷ không điên cuồng chấp nhất càng là ăn sâu bén rễ, bị hấn tể rớt người không có hơn một ngàn cũng có mấy trăm, mà trong đó hơn phân nửa đều là bởi vì theo đuổi này tỷ tỷ.

Bên này sương, Lục Tranh bị Mạc Tử Phong hay thay đổi da mặt dày lời đến khoe miệng vừa kéo, hãy còn nhanh hơn bước chân, sắc Độc Cô Ly Tình tạm thời không công phu ngăn trở hẳn lỗ hổng, cùng Độc Cô Kiến Thường sống vai mà đi.

Ầm áp dương quang lúc này từ phía chân trời hiện lên, Lục Tranh chạy nhanh tiếp nhận Độc Cô Kiến Thường trên tay cây dù, nhanh chóng căng ra, che ở Độc Cô Kiến Thường đỉnh đầu, cũng cười hi hi nói:

“Kiến Thường, người nhiệt không nhiệt? Ta vừa mới tu tập một môn hàn băng thuộc tính công pháp, người dựa ta gần một ít, độ ẩm tự nhiên liền rơi chậm lại.”

Lúc này đây, đối Mạc Tử Phong bị Lục Tranh da mặt dày kinh đến, ngay cả nghe được động tĩnh Độc Cô Ly Tình đều khiếp sợ đến quên mất rút kiếm giết người.

“A.” Độc Cô Kiến Thường không nhịn xuống, cong môi cười một chút, tuy rằng không có dựa vào Lục Tranh nói tới gần một ít,

Lại cũng không có ly đến quá xa.

Lục Tranh cười đến thỏa mãn, thân thủ tưởng kéo Độc Cô Kiến Thường tay, lại sợ kích thích Độc Cô Ly Tình cái kia không cai sửa tỷ khổng, hẳn đảo không phải sợ hẳn, chỉ là sợ chọc Độc Cô Kiến Thường khó làm.

Đoàn người tưởng an không có việc gì, không bao lâu, giao dịch hội đại môn liền xuất hiện ở mọi người trước mắt.

Son Hải Yêu Thị tương đối đặc biệt, tiểu quán người bán hàng rong đông đảo, cửa hàng san sát, nhưng chân chính đại hình giao dịch tràng lại chỉ có một nhà.

Nhà này độc nhất phân giao dịch tràng cũng không có tên, thành lập dưới mặt đất, nguy nga rộng lớn, nhập môn chỗ tắc kiến một tòa ba tầng cao tiểu lâu, ở vào mặt đất. Nhất thượng hai tầng lầu trường kỳ đóng quân nước cờ lấy trăm kẻ thủ vệ tinh binh, nhất tiếp theo tầng tắc thiết mấy cái có thủ vệ coi chừng hạn hành thông đạo.

Chỉ có với mặt đất lầu một thông đạo chỗ qua kiểm nghiệm, mới vừa rồi có thể đạt được tiến vào ngầm giao dịch hội tư cách. Nếu là bằng vũ lực mạnh mẽ tiến vào, tiếp theo giây liền sẽ bị đóng tại thượng hai tầng lầu tinh binh thủ vệ cầm đao kiếm xoa đi.

“Này giao dịch hội vì yêu thị phía chính phủ sở hữu?” Lục Tranh nghiêng đầu cùng Độc Cô Kiến Thường nói chuyện, trong lòng lại không có nhiều ít tò mò.

Độc Cô Kiến Thường gật đầu, chỉ nói: “Tuy rằng yêu thị thành lập thời gian đã có hơn một ngàn năm, nhưng nó rốt cuộc về ai sở hữu, phía sau màn chủ nhân là ai, lại không có người biết. Bên ngoài thượng, trừ bỏ thủ vệ cùng mấy cái yêu quan ngoại, cũng không có những người khác vật lộ diện.”

“Xem ra này yêu thị thần bí thật sự, thủy cũng sâu đậm. Khó trách lập pháp kỳ lạ, lại có thể sừng sừng không ngã.” Lục Tranh âm thầm nhiều phân đề phòng. Hẳn không tin này yêu thị như thế thần bí mà cường đại, lại cam tâm an phận ở một góc.

Hai người khi nói chuyện, giao dịch hội nhập khẩu trước đã bài nổi lên thật dài đội ngũ.

Độc thân tiến đến người rất ít, trừ phi là giống Lục Tranh như vậy Linh Võ song tu giả.

Thủ vệ sàng chọn kiểm nghiệm tốc độ thực mau, không đến một nén nhang thời gian, liền có mấy chục cái vàng thau lẫn lộn gia hỏa bị thủ vệ khách khí thỉnh ra, có kháng kháng không đi, thủ vệ cũng không nương tay, trực tiếp thượng thủ, hoặc buộc chặt kéo đi hoặc đương trường đánh vụng.

Đến phiên Lục Tranh đám người thời điểm, chính phía trước một cái thủ vệ hỏi một câu: “Vài vị là cùng nhau, vẫn là tách ra?”

Mạc Tử Phong hòa Độc Cô Kiến Thường nhìn nhau, chợt hãy còn tràm khai, biểu lộ hai bên tuy rằng đồng đạo mà đến nhưng nếu muốn chụp mua bảo bối lại là muốn tách ra tiến hành.

Mạc Gia người bên trong có trường tụ thiện vũ, chủ động đứng ra thuyết minh tình huống. Kia thủ vệ gật gật đầu, chợt đưa tới một cái khác thủ vệ.

Hai người tách ra, từng người phùng một cái trong suốt tinh thể cầu, đồng thời đối Mạc Gia người cùng Vạn Ma Quật một phương tiến hành kiểm nghiệm.

Mạc gia này phương, từ Lục Tranh ra mặt, giờ tay phúc ở tinh thể cầu phía trên.

Hồng bạch hai ánh sáng màu huy chột thoáng hiện, nhan sắc tinh thuần, càng lóe càng lượng, ần ần có phá tinh thể mà ra tư thế.

Kìa trận trường quá mức hấp dẫn người, cơ hồ ở đây tất cả mọi người ở trước tiên ghé mắt nhìn lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thu Vãn

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Chỉ thấy Lục Tranh dưới chương hồng bạch hai sắc đan chéo quán quanh, hình dạng giống như giao long, trệ không xoay quanh, khí thể kinh người, thả so chỉ ở đây sở hữu Linh Võ song tu giả tàn mất ra quang mang đều phải bắt mắt rất nhiều.

Lục Tranh hiểu được đây là bởi vì chính mình nãi trời sinh linh thể duyên cớ, cũng không có biểu tình biến hóa.

Phụ trách kiểm nghiệm Lục Tranh công thể thủ vệ còn lại là lập tức sắc mặt biến hóa, thái độ cung kính một ít, nghiêng người nhường đường, cũng đệ ra một cái tiêu “Tám mươi ba số ” ngọc bài, nói:

“Chư vị mời vào, thỉnh ần số thứ tự nhập tòa, đầu mua.”

Mạc Tử Phong cười tùm tùm gật đầu, thân thủ tiếp nhận, không chút nào để ý ném cho phía sau một cái Mạc Gia người, ngược lại vỗ vỗ Lục Tranh bả vai, khen một câu: “Lục hiền huynh vừa ra tay, điểm áp toàn trường a. Ha ha.”

Lục Tranh trắng Mạc Tử Phong liếc mắt một cái, chỉ nói: “Mạc hiền huynh vừa ra khỏi miệng, thật là ngữ không kinh người chết không thôi.”

Hai người lẫn nhau trên ghẹo gian, Vạn Ma Quật một phương phái ra Linh Võ song tu giả cũng thuận lợi thông qua kiểm nghiệm, bắt được số thứ tự vì 85.

Mạc Tử Phong xem xét liếc mắt một cái, xoay người đem trụ Lục Tranh bả vai, thấp giọng tiếp tục lung tung dùng từ, nói: “Như thế rất tốt, chúng ta cùng Vạn Ma Quật cách một cái hào, giấu đầu hở đuôi, tách ra ngồi, vừa lúc ám độ trần thương, không chừng sẽ có ý ngoại thu hoạch.”

Lục Tranh nhìn lướt qua gắt gao đi theo Độc Cô Kiến Thường Độc Cô Ly Tinh, sâu kín mở miệng, nói: “Có hay không thu hoạch ngoài ý muốn ta không biết. Ta chỉ biết là, Mạc hiền huynh người lại như vậy lung tung nói chuyện, cô ý tìm việc, sang năm hôm nay, liền sẽ là người ngày giỗ. Yên tâm, ta sẽ nhớ rõ cho người hoá vàng mã.”

Mạc Tử Phong da mặt run rẩy một chút, theo Lục Tranh tầm mắt nhìn thoáng qua Độc Cô Ly Tinh cái kia đại sát khí, lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, cầm miệng trước còn không quên thấp giọng giải thích một câu.

“Ta này không phải nhân rồi nhảm chán sao?”

Mạc Tử Phong thật là cái không chịu ngồi yên, vừa mới tiến vào ngẫm tìm được số tám mươi ba ngồi xuống không lâu, liền cùng cách vách tám mươi số 4 thân thiết nóng bỏng.

“Ai nha nha, này thật là xảo, không nghĩ tới ở chỗ này đều có thể đụng tới thu công tử.”

Mạc Tử Phong trung thu công tử không phải người khác, đúng là Thu Vãn.

Thu Vãn bên cạnh đi theo mười mấy hắc y trắng hán hầu hạ, còn có Mạnh Khuynh Dao cái này quyền rũ mỹ nhân chìm nhỏ nép vào người. Thoạt nhìn nhân nhả hương thụ, căn bản chưa từng đem đặc lực cấp dưới bị trao sự tình để ở trong lòng.

Giờ phút này Mạc Tử Phong vừa mở miệng, liền đưa tới Thu Văn trong lòng ngực Mạnh Khuynh Dao hung tợn mà trừng.

Quyến rũ mỹ nhân mỹ tức mỹ cũng, tính tình lại không tốt, trừng xong rồi Mạc Tử Phong lại trừng Lục Tranh cùng Vân Trung Quái, nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình tựa muốn ăn thịt người.

Thu Văn nhìn như không thấy, chỉ là hơi hơi tà Mạc Tử Phong liếc mắt một cái, cười đến thật là ôn hòa, hẳn đảo không vạch trần người này hôm nay buổi sáng mới một bên ăn đường hồ lô một bên khiêu khích chính mình sự thật, cũng không đi thẳng mình mỹ nhân vì sao đột nhiên biến sắc mặt, chỉ chậm rãi nói:

“Thật đúng là xảo, thế nhưng có thể kêu Thu mỗ với mệnh mạng biển người trung thấy thần long thấy đầu không thấy đuôi Mạc gia chủ. Thật là tam sinh hữu hạnh.”

“Nói nào, thu công tử mới vừa rồi là ru rú trong nhà, người khác muốn gặp một mặt thật khó.”

“Người khác là người khác, Mạc gia chủ nhưng bất đồng giống nhau. Nếu Thu mỗ sớm biết Mạc gia chủ có ý kiến ta, ta còn không quét dọn giường chiếu mời, cung kính lấy đãi?”

Hai người lẫn nhau thổi phồng ba mươi phút, mắt thấy toàn bộ ngầm giao dịch tràng sắp ngồi đầy, Thu Văn chuyện vừa chuyển, tới một câu:

“Bên cạnh hai vị, đó là gần đây tòa sáng rực rỡ Nghịch Thương Phái Lục Chương Môn cùng với Lục Chương Môn thần bí sư phụ đi?”

Lục Tranh làm không hiểu này Thu Văn con đường, nghe vậy cũng chỉ là điểm cái đầu, nói thanh: “Hạnh ngộ.”

Thu Văn hơi hơi mỉm cười, vỗ vỗ cảm xúc vẫn không xong vị hôn thê, thần nhiên nói: “Nói đến, ba vị cũng từng ở Thu mỗ lao tù làm khách, lúc đó Thu mỗ không biết, chiều dài không chu toàn, thật đúng là hổ thẹn a. Nghe nói ba vị rồi đi khi, não loạn chút không thoải mái, Thu mỗ nghe xong, liền càng hổ thẹn.”

Quý Khóc Lao Tù đó là địa phương nào? Nhân gian địa ngục, mười đại Hung Địa chỉ nhất. Mà nó sau lưng chủ nhân có thể như thế dễ nói chuyện, còn nói thẳng hổ thẹn.

Lục Tranh nghe được nha toan, trong lòng cũng có vài phần so đo, ám đạo này Thu Văn lòng dạ không cạn, bất lộ thanh sắc,

Không chừng đó là cái phúc hắc. Nếu là không cẩn thận, khi nào từ tại đối phương tay nói cũng không biết.

Trên mặt, Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong hai người còn lại là cười đến một cái so một cái vô tội, một cái nói: “Này không, Mạc mỗ cũng là nghĩ thu công tử bạn quá, cho nên không dám quá nhiều quấy rầy, cũng liền tiêu ở mấy ngày mà thôi, không đáng giá nhắc tới, ha ha.”

Một cái khác tắc nói: “Lục mỗ ngu dốt, thấy kia lao tù nếu thế ngoại đào nguyên, hãy còn thiện xông mấy ngày, quá mức tâm hi, trốn đi thời điểm lưu luyến không rời, không cẩn thận nháo ra một chút động tĩnh. Hiện tại nghĩ đến, cũng là hối hận thật sự.”

Ngay cả thích đương bối cảnh Vân Trung Quái, cũng bởi vì lo lắng Thu Văn trước mặt mọi người nói ra loại củ cải linh tinh cách ngôn đề, xuất khẩu nói câu: “Lúc trước không thể cùng Mạnh tiểu thư làm thầy trò, lão phu vẫn luôn tiếc nuối thật sự, chỉ là môn quy có văn, thu đồ đệ chỉ thu một người. Ai, quái chỉ đồ thừa tạo hóa trên người, ta này bốn đồ đệ so với Mạnh tiểu thư, tới sớm như vậy một đầu đầu.”

Lục Tranh ba người một cái so một cái da mặt dày, trợn mắt nói nói đối bản lĩnh các thành nhất phái. Tuy là phúc hắc như Thu Văn, cũng không cảm sắc mặt biến hóa, cứng đờ một cái chớp mắt. (gặp 3 cái vô “xỉ” rồi ㄟ_ㄟ)

Ngồi ở 85 hào Độc Cô Ly Tinh, hung hăng nhứ mây, lôi kéo tỷ tỷ Độc Cô Kiến Thường ngồi xa một ít. Hắn tổng cảm thấy, nếu là tiếp tục mặc kệ nhà mình tỷ tỷ cùng kia ba cái da mặt dày quá nhiều tiếp xúc, không chừng sẽ bị ô nhiễm thành bộ đáng gờ.

“Đang!”

Lúc này, ở vào cầu thang trạng theo thứ tự cất cao ghế phía trước nhất thấp bé triển trên đài, vội vàng đi tới mấy cái quần áo bại lộ thủy linh thị nữ.

Thị nữ cử đồng thau chuông nhạc nhẹ nhàng đánh, thoáng chốc liền có một cỗ giống như róc rách thanh lưu nhẹ nhàng chậm chạp tiết tấu thanh tự triển đài nhộn nhạo truyền ra.

Người nghe đều bị tinh thần chấn động, rất nhiều người phản xạ có điều kiện mà thả lỏng thân thể, nghiêng dựa lưng ghế, chờ mong kế tiếp giao dịch hội.

Lục Tranh nhìn thoáng qua thị nữ trong tay chuông nhạc, chột dôi đi mắt. Hắn có Tâm Ma Quyết bàng thân, lại có Huyền Tâm Thảo thêm vào, tất nhiên là không chịu kia chuông nhạc Linh Khí ảnh hưởng. Chỉ là này giao dịch hội mở màn thế nhưng như thể thanh nhả thoát tục, gọi được hắn có điểm ngoài ý muốn.

Theo thanh thiên đánh thanh chậm rãi tiêu tán, một đạo đất rung núi chuyển đi đường thanh bắt đầu vang lên.

Lục Tranh giương mắt nhìn lên, thế nhưng thấy một cái đầu ngựa nhân thân nửa yêu người mặc màu xanh lá trường bào, bước đi thượng triển đài.

Kia nửa yêu hình thể khổng lồ, đi đường lại là tinh thần giới giang thật sự, đôi hân ở triển đài trung ương đứng lại, khi trước lộ ra một cái thảo hi khuôn mặt tươi cười, vì khom lưng, nhiệt tình mà há mồm.

“Hoan nghênh đường xa mà đến chư vị, ta là các người trung thực bán đấu giá người Lão Mã. Hiện tại, liền từ ta hướng đại gia giới thiệu hôm nay đệ nhất kiện bán đấu giá phẩm”

Danh gọi “Lão Mã” bán đấu giá người một mở miệng cũng không có Lục Tranh trong tưởng tượng dài dòng khai Mạc từ, đơn giản hai câu giới thiệu thân phận, liền bắt đầu nhiệt tình mà giảng giải khỏi giao dịch hội đệ nhất kiện bán đấu giá phẩm, huyền giai hạ phẩm Linh Khí, Tụ Linh Hồ

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: ác quỷ năm huynh đệ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Theo Lão Mã nhiệt tình giảng giải, một hồi thể oánh bạch ngọc hồ bị thị nữ phùng thượng triển đài.

Có người phát ra kinh hô: “Quả thật là Tụ Linh Hồ!”

Kia hồ oánh nhuận ánh sáng, ần phiếm linh quang, nội liễm trong sáng, trông rất đẹp mắt.

Cùng lúc đó, một quyền khắc có “Giao dịch hội bán đấu giá phẩm thu nhận sử dụng” quyền trực bị nhỏ xinh thị đồng phùng, từng cái ở giao dịch hội hiện trường phân phát.

Kia một đám chi có bàn tay đại thị đồng phẳng phát trống rỗng xuất hiện, cao cao phùng quyền trực, thân hình trải rộng toàn trường, lại không có vẽ chen chúc. Chờ Lục Tranh chú ý tới thời điểm, một cái nuốt mà đáng yêu thị đồng đã đem quyền trực đưa tới chính mình trước mặt.

Lục Tranh vừa mới gợn tay tiếp nhận, liền thấy kia thị đồng hóa thành một sợi khói nhẹ giây lát biến mất.

Mạc Từ Phong thấp giọng nói: “Đây là giao dịch hội đặc có truyền trực đồng tử, nãi linh thụ kết quả mà sinh, từ sinh đến chết chỉ có bàn tay đại, thọ mệnh lại trường. Lục huynh nếu là thích, chờ lát nữa ta mua mấy cái tặng cho người chơi chơi.”

Lục Tranh nghe xong chạy nhanh lác đầu. Cứ việc kia truyền trực đồng tử đều không phải là nhân loại, nhưng hân trong lòng lại thích, cũng không qua được mua bán đũa bé khảm, lập tức khoảng cách Mạc Từ Phong xa một ít, thoát nhìn quyền trực thượng về bán đấu giá phẩm giới thiệu.

Đệ nhất kiện bán đấu giá phẩm, huyền giai hạ phẩm Linh Khí, Tụ Linh Hồ, phẩm cấp tuy không cao, tác dụng lại không nhỏ, có thể tự thiên địa chân khí, tự động lọc tinh luyện, đem tu giả yêu cầu chân khí tinh túy trực tiếp rót nhập phế phủ trong đan điền, với tu giả tu luyện rất có ích lợi.

Trên đài, Lão Mã còn ở nước miếng bay tứ tung thổi phồng Tụ Linh Hồ chỗ tốt, dưới đài đã bắt đầu nghị luận sôi nổi, không bao lâu, liền có người cử ngọc bài ra giá.

Lục Tranh đối Tụ Linh Hồ không có hứng thú, cùng Độc Cô Kiến Thường lại cách đến quá xa, nhân tới nhàm chán, liền lật xem khỏi trong tay vừa mới được đến quyền trực.

Quyền trực toàn thân uyển chuyển nhẹ nhàng, hơi hơi sáng lên, lại là nội khắc pháp trận, Lục Tranh nhìn lướt qua, phát hiện là cái nho nhỏ văn tự Truyền Tống Trận, phương tiện khắc trận người tùy thời sửa đổi quyền trực thượng câu chữ.

Mà ở quyền trực phía trên, một kiện bán đấu giá phẩm chiếm lĩnh một tờ, từng cái làm tinh giản giới thiệu, đồng thời ghi chú rõ khỏi chụp giới.

Như thế rõ ràng sáng tỏ, nhưng thật ra làm càng nhiều chụp mua giả ở lật xem đồng thời, sớm hơn mà đem yêu thích chi vật thu vào trong mắt. Một ít trong lòng lửa nóng, đã ở tính toán chính mình nhìn trúng bảo bối đại khái sẽ ở cái gì bảng giá chụp đến.

Nhưng thực mau, Lục Tranh liền phát hiện giao dịch hội áp trực cuối cùng tam kiện bảo bối cũng không có ký lục trong danh sách.

Ở quyền trục cuối cùng tam trang, trừ bỏ trung gian đánh dấu “Kính thỉnh chờ mong”, liền lại vô mặt khác.

Mạc Từ Phong nhìn trúng địa giai hạ phẩm bảo bối, Từ La Y, cũng tại đây cuối cùng tam trang bên trong.

Lục Tranh đoán rằng, Mạc gia định là từ đặc thù con đường, trước tiên biết được lần này giao dịch hội sẽ có Từ La Y tồn tại. Mà Vạn Ma Quật nhìn trúng đồ vật, hơn phân nửa cũng tại đây cuối cùng tam trang bên trong.

Đối với như thế nào bảo bối dẫn tới Độc Cô Kiến Thường tự mình ra mặt, Lục Tranh có chút tò mò.

Từ đầu tới đuôi, hẳn nhưng thật ra không có sinh ra bản thân chụp mua ý tứ, hẳn hiện tại cũng không nhiều ít tiêu xài tư bản.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh xoa xoa cái trán, có điểm đau đầu, ám đạo chính mình trọng chấn phái môn tiền đề lại nhiều hạng nhất, đó chính là tiền tài. Không có tiền tài, như thế nào duy trì một môn phái thông thường vận tác?

Tu giả tu đến nhất định cảnh giới, liền không cần cần nuốt ngũ cốc hoa màu, nhưng Linh Khí, dược phẩm, nào giống nhau không phải tu luyện chuẩn bị? Một môn phái hằng ngày tiêu dùng, đó là một bút con số thiên văn.

“Ai.” Lục Tranh thờ dài, dẫn tới ngòi ở 85 hào Độc Cô Kiến Thường quay đầu nhìn lại đây.

Chỉ là Lục Tranh đang xuất thần, vẫn chưa phát giác.

Mạc Từ Phong an vị ở Lục Tranh bên cạnh, chính khán đài thượng Lão Mã xem đến mùi ngon, nhất thời cũng không chú ý Lục Tranh tình trạng, chỉ là lấy khuỷu tay đụng phải một chút Lục Tranh bả vai, chợt hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Này nửa yêu chính là thứ tốt, có trí tuệ có khí lực, làm giữ nhà hộ viện vừa lúc. Chỉ là đáng tiếc, giao dịch hội có quy củ, yêu giả không bán.”

Mạc Từ Phong trong miệng nói đáng tiếc, nhìn về phía trên đài cao lớn thô kệch nửa yêu Lão Mã như cũ là một bộ nước miếng chảy ròng bộ dáng, Lục Tranh bị hấn ánh mắt kích đến cả người ác hàn, rất muốn ngồi vào 85 hào đi.

Thực mau, cái thứ hai bán đấu giá phẩm bị nâng thượng triển đài.

To rộng màn sân khấu kéo ra, lộ ra một cái thật lớn xe chò từ, xe chò từ đứng năm cái xích quả thượng thân trắng hán, trắng hán mặt vô biểu tình, làn da ngăm đen, cơ bắp đan xen, trên người trải rộng vết sẹo, tràn ngập dã tính bạo phát lực. Chỉ là từng người trên cổ mang theo một cái khác có rậm rạp pháp trận cổ hoàn, phảng phất mãnh thú bị chèn ép linh trí, thoát nhìn đáng thương hề hề. Nhưng thân kỳ chính là, này năm cái trắng hán lớn lên cơ hồ giống nhau như đúc.

Lão Mã lập tức buông ra giọng nói nhiệt tình mà giới thiệu lên: “Các vị khách, đây là đến từ Đông Hải ác quỷ ngũ huynh đệ, nghe đồn này tổ tiên có quý tộc huyết thống, lực lớn vô cùng, linh lực tinh thuần, đơn thể lực công kích chỉ có Võ Tông giai đoạn, nhưng năm người liên thủ lại có siêu việt Võ Vương năng lực! Chư vị còn không tâm động sao?”

Lão Mã giảng giải hãy còn mang theo khoa trương thành phần, nhưng Lục Tranh lại bị “Quý” chi nhất tự cấp hấp dẫn. Vừa mới hẳn phiên đến quyền trục đệ nhị trang là lúc, vừa thấy là mua bán nhân khẩu, tức khắc không có hứng thú nhiều xem. Lúc này một nhìn kỹ, mới phát hiện, bên trên quả nhiên khắc có “Đông Hải quý tộc hậu duệ” mấy chữ dạng.

Chung quanh bùng nổ náo nhiệt kinh hô cùng thảo luận.

“Lại là quý tộc hậu duệ?”

“Quý tộc không phải biến mất sao?”

“Nghe nói quý tộc trời sinh âm tà, làm người mang đến điềm xấu. Người bình thường dính chi tức chết.”

“Sư đệ nguoi lời này liền mười phần sai. Nguoi ta đều là tu giả, còn sợ kia tương cùng điềm xấu? Quý tộc cố nhiên thanh danh không tốt, nhưng này tiềm lực lại là vô cùng. Thượng cô càng có đến quý tộc chi vương liền có thể được một giới truyền thuyết!”

Thượng cô truyền thuyết có thể tin cùng không, Lục Tranh cũng không có hứng thú, hẳn có hứng thú chính là ác quỷ ngũ huynh đệ trên người huyết thống. Có lẽ là bởi vì Lục Tranh trong xương cốt Thiên Sư truyền thừa duyên cớ, đối quý chi nhất tộc, Lục Tranh có thiên nhiên mạc danh sở thích.

Lục Tranh đôi mắt vi lượng, nếu là có thể, ác quỷ ngũ huynh đệ, hẳn tương mua tới! Nếu là mua không được, ha ha, vậy nghĩ cách mông cái mặt đoạt lấy tới.

Mạc Từ Phong thấy thế vuốt cằm nở nụ cười, lập tức triều phía sau một cái Mạc gia quân sự ý bảo. Đối phương ă ý mười phần, Lão Mã vừa mới tuyên bố lên giá một vạn tinh thạch, hẳn liền trực tiếp cử bài báo cái mười vạn.

Cuối cùng, ác quỷ ngũ huynh đệ lấy sáu trăm sáu mươi vạn tinh thạch giá cao, bị Mạc Tử Phong chụp mua đoạt được.

Trong lúc, nếu không phải có che mặt người mua tuôn ra ác quỷ ngũ huynh đệ vì nhân loại mẫu thân sinh hạ, huyết thống không thuần, phỏng chừng bán giới sẽ càng cao.

Lục Tranh có chút tiếc nuối, đồ vật ở Mạc Tử Phong trong tay, hẳn liền không hảo cướp đoạt.

Hồi khi, truyền trực đồng tử lại lần nữa xuất hiện, phủng một cái khắc có ác quỷ ngũ huynh đệ bán mình khế giấy cuốn xuất hiện ở Mạc Tử Phong trước mặt.

Mạc Tử Phong mỉm cười tiếp nhận, đảo mắt lại là đôi mắt chớp cũng không nháy mắt mà đem này giá trị mấy trăm vạn đồ vật đưa cho Lục Tranh, chỉ nói: “Còn thỉnh Lục hiền huynh vui lòng nhận cho.”

Lục Tranh sửng sốt, có chút phản ứng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tử La Y

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Ác quỷ ngũ huynh đệ tuy kỳ, lại không có đến Lục Tranh một hai phải không thể nông nổi.

“Lục mỗ vô công bắt thụ lộc.”

Lục Tranh mới vừa như vậy vừa nói, liền nghe Mạc Tử Phong ha hả cười nói: “Lục hiền huynh cùng ta là bằng hữu, gì cần khách khí? Huống chi, lần này nếu không có Lục hiền huynh hỗ trợ, ta khả năng liền này giao dịch hội đại môn đều vào không được. Này bất quá là ta một chút nho nhỏ tâm ý, vọng Lục hiền huynh chớ chối từ.”

Mạc Tử Phong từ khản thiết, Lục Tranh lại như cũ không tiếp, lúc này liền nghe Mạc Tử Phong thở dài nói: “Có lẽ ngày sau Mạc mỗ cùng với Mạc gia còn có làm ơn Lục hiền huynh địa phương, cho nên, Lục hiền huynh hà tất chối từ đâu?”

Mạc Tử Phong phía sau Mạc Gia người cho rằng nhà mình gia chủ đang nói cười, Lục Tranh tư chất lại hảo, hiện giờ cũng bất quá một cái tiểu môn tiểu phái quang côn chương môn, tu vi chỉ tới Vô Tông giai đoạn, sẽ có cái gì là đáng giá Mạc gia làm ơn?

Lục Tranh lại là nhìn Mạc Tử Phong liếc mắt một cái, lấy Mạc Tử Phong cá tính, không có lợi thì không dậy sớm, nếu đưa ra ác quỷ ngũ huynh đệ, đó là cố ý cùng chính mình tiến thêm một bước tiếp xúc, không nói được ngày sau thật là có làm ơn chính mình địa phương.

Cho dù Lục Tranh hiện giờ quyền thế, địa vị thậm chí tu vi, không có giống nhau so đến quá Mạc Tử Phong, nhưng hẳn như cũ tin tưởng vững chắc chính mình tương lai có thể so Mạc Tử Phong trạm đến càng cao, thậm chí trạm đến so tất cả mọi người cao.

Mạc Tử Phong hiện giờ đưa ra ác quỷ ngũ huynh đệ, ngoài sáng kia phân mượn sức cùng tính kế, Lục Tranh cũng liền không có nhiều ít kinh nghi. Thêm chi hai người là bằng hữu, lẫn nhau gian đưa cái lễ vật gì đó, kỳ thật không gì đáng trách. Chỉ là Mạc Tử Phong này lễ vật thực sự quý trọng một ít mà thôi.

Thả có Trương Vân Thanh cái kia sau lưng thọc dao tiểu nhân ở phía trước làm trái chần, Lục Tranh hiện giờ ngược lại càng thích như là Mạc Tử Phong như vậy không cất giấu bằng hữu, ngoài sáng tính kế được mắt có thể lẫn nhau trợ giúp lại không cố tình nói cái gì giúp bạn không tiếc cả mạng sống chẳng phân biệt người ta buồn nôn lời nói. Vì thế, Lục Tranh lại không cùng hắn khách khí, tạ quá một tiếng liền liền nhận lấy.

“Nếu là ngày sau Mạc hiền huynh hữu dụng không được ta địa phương, ta tất nhiên là sẽ không chối từ.”

“Ha ha.” Mạc Tử Phong cười khê, càng xem Lục Tranh tính cách càng thích, đem người bả vai, tiếp tục xem triển đài. .... Thượng Lão Mã.

Hơn nửa canh giờ qua đi, giao dịch hội lục tục đánh ra hơn mười kiện hoặc kinh hoặc kỳ bán phẩm, có vật còn sống có Linh Khí cũng có thuần túy xem xét phẩm.

Lúc này, triển trên đài Lão Mã biểu tình đột nhiên một chỉnh, nghiêm túc lên, có khác thâm ý ánh mắt chậm rãi nhìn quét toàn trường, chợt lộ ra một mặt rụt rè tươi cười tới.

Mạc Từ Phong nắm lấy Lục Tranh bả vai thủ nhất khản, khóe miệng ý cười gia tăng, ánh mắt cũng rốt cuộc bỏ được từ Lão Mã trên người dời đi. Lục Tranh biết, trận này đấu giá hội võ kịch lớn, rốt cuộc tới.

Liền nghe Lão Mã ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng nói “Hiện tại, thỉnh đại gia đem trong tay quyền trục phiên đến đếm ngược đệ tam trang. Cảm ơn.”

Thoáng chốc, toàn bộ giao dịch hội vang lên một mảnh xôn xao lật xem thanh.

Lục Tranh cũng đem trong tay quyền trục phiên tới rồi chỉ định trang số, chỉ thấy lúc trước còn chỗ trống một mảnh trang mặt đã là hơi hơi sáng lên, mấy chục cái trọng điệp tự phù chậm rãi hiện lên, ần ần có mơ hồ hình dáng chiếu ra.

Lúc này, triển trên đài Lão Mã cao lớn thân hình vi cong, cười mỉa mắt, giờ chường vỗ tay.

Thanh thúy đập nhịp gọi người tinh thần chấn động, chợt, mọi người đưa mắt sở vọng chỗ, liền có mấy cái người mặc xóc vác võ sĩ phục hộ vệ nâng một cái che màn sân khấu cái giá đi lên triển đài.

“Rầm!”

Màn sân khấu bị một phen kéo ra, lưu quang hiện ra. Chỉ là quang mang đại thịnh, nhất thời trở tầm mắt mọi người, cho dù là tu vi lại cao thâm như đạt tới hoàng giai Độc Cô Kiến Thường cùng Thu Văn, vào giờ phút này như cũ nhìn không thấu màn sân khấu hạ sáng lên nóng lên bảo bối rốt cuộc là cái gì.

Ở quang ảnh trung, Lão Mã thân hình mơ hồ kéo trường, như đến từ thế giới khác hải yêu, dẫn vào chú mục, hần âm điệu giờ lên, bí mật mang theo chân khí thanh âm vang vọng toàn trường.

“Hiện tại, đó là lần này giao dịch hội áp trục bảo bối bán đấu giá thời gian. Đệ nhất kiện, địa giai hạ phẩm, phòng ngự Linh Khí, Từ La Y!”

“Oanh!”

Cơ hồ là nháy mắt, thật lớn động tĩnh ở toàn bộ giao dịch hội lan tràn, kinh hô, kêu to, như thủy triều dâng lên, tham lam cốc thiếu vọng thổi quét toàn trường.

Theo tiếng hô càng ngày càng cao, quần quanh ở Từ La Y phía trên nhiệt liệt lưu quang rốt cuộc chậm rãi tiêu tán, Lục Tranh có thể ở trước tiên thấy rõ ràng trên đài Từ La Y tình trạng.

Chỉ thấy giá gỗ phía trên, một bộ màu tím trường bào yếu điệu mở ra, tinh xảo xa hoa chi tiết nở rộ sáng rọi, nửa tắc vì ánh sáng tím mang tự áo tím phía trên chậm rãi đổ xuống.

Theo quan khán thời gian càng lâu, xem đập vào mắt người càng thêm không thể tự kiềm chế.

Có thị nữ lên đài đập nhịp, quyền rũ nhẹ nhàng, mọi người không rõ nguyên do, chợt liền thấy Từ La Y quang mang đại thịnh, đảo mắt quang hoa vạn vạn, chậm rãi tụ hình, thế nhưng mơ hồ có mạn diệu tiên xu tự y trung đi ra, hát hay múa giỏi, cười nhạt đánh phũ.

Khuynh quốc mỹ nhân, khuynh thành dáng múa, phối hợp cửu thiên tiên nhạc, khoảnh khắc nhộn nhạo nhân tâm.

Như thế kỳ diệu ảo cảnh gọi người như si như say, một ít hảo nhan sắc nam tính khách khứa, càng là cầm giữ không được, làm trò hề.

Lục Tranh có chút kinh ngạc, cho dù hần có Tâm Ma Quyết bàng thân cùng với Huyền Tâm Thảo thêm vào, lại vẫn cứ có điểm vì Từ La Y tới ảo giác không rời được mắt. Hần đảo không phải bị sắc đẹp mê hoặc, chỉ là thuần túy thưởng thức mỹ mà thôi.

Lão Mã thanh âm lại lần nữa nhiệt tình vang lên.

“Từ La Y, nghe đồn nãi thượng cổ thiên thạch mảnh nhỏ dẹt, có phòng ngự thánh giai dưới cường giả một ngàn đánh không phá truyền thuyết. Thả này Từ La Y pha thông linh tính, tùy ăn mặc giả tâm tính biến hóa mà biến hóa, ăn mặc giả sở thích chính là cái gì, nó liền biểu hiện ra cái gì. Nghe đồn nó đòi trước người sở hữu là một vị rất tốt sắc đẹp Võ Hoàng, cho nên, cứ việc hiện tại vị kia Võ Hoàng vẫn lạc, giờ phút này Từ La Y vẫn cứ sẽ ở nhịp vang lên là lúc triển lộ ra vị nào Võ Hoàng sinh thời yêu nhất quan khán trường hợp.”

Lão Mã tiếng nói vừa dứt, có thị nữ tiến lên lại lần nữa đập nhịp, lúc này đây nhịp thanh nhã đoan chính, Từ La Y phía trên hiện lên mạn vũ dáng người chợt biến mất.

“Như thế bảo bối, giá trị vô giá, chư vị khách, mời theo tâm ý khởi chộp! Như vậy, hiện tại, bán đấu giá bắt đầu!”

“Ta ra một ngàn vạn tinh thạch!”

Có người gấp không chờ nổi kêu giới, nhưng Mạc Tử Phong kêu giới càng cao.

Đồng dạng là từ Mạc gia quân sự cử bài, lại cũng khí phách phi thường.

“Hai ngàn vạn, linh thạch.”

Hai ngàn ngũ linh thạch vừa ra, toàn trường ồ lên.

Tinh thạch, linh thạch, một chữ chi kém, trong đó giá trị lại là không thể đánh đồng. Một linh thạch liền có thể đổi đến một vạn tinh thạch, thả linh thạch nhưng làm thông hành tiền, càng có thể làm tu luyện cùng bày trận phụ trợ.

Đại môn đại phái đi ra ngoài, thường dùng linh thạch áp trận, rốt cuộc, ai cũng không muốn công một đồng lớn cục đá đi. Linh thạch tuy rằng cũng có một cái thạch tự, lại rốt cuộc không phải cục đá.

Mở miệng đó là như thế tài đại khí thô, thả như thế kiêu ngạo cuồng vọng ra tay liền muốn lớn nhất trình độ nghiền áp đối thủ, trước tiên, có tâm mưu đến Từ La Y tu giả nhóm nhe răng trợn mắt nhìn lại đây, chợt, hơn phân nửa tu giả đều game over.

Nhận ra Mạc gia thân phận lại tự cho mình tranh không được, chỉ có thể không cam lòng lui bước. Cũng có chấp mê bất ngộ không sợ sự, tiếp tục kêu giới.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: sóng ngầm mãnh liệt

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đương Từ La Y kêu giới đạt tới tám ngàn vạn linh thạch, Mạc Tử Phong tự mình ra tay, hô một cái kinh thiên động địa một trăm triệu.

Nhưng lập tức, bên cạnh tám mươi số 4 toát ra một thanh âm: “Hai trăm triệu, linh thạch.”

Mạc Tử Phong hí mắt nhìn qua đi, vừa lúc đối thượng Thu Văn cười tủm tỉm đôi mắt.

Hai người tầm mắt giao hội, toàn thân khí thế ngoại phóng. Lục Tranh hoài nghi hai người tiếp theo giây liền phải động khởi tay tới. Chỉ là này hai người quá có thể trang, đều tới rồi ánh mắt lẫn nhau giết nồng nổi, cư nhiên còn từng người treo khuôn mặt tươi cười, Lục Tranh xem đến nha toan.

Người khác xem đến kinh hãi, run sợ.

Mạc Tử Phong triệu Thu Văn chớp chớp mắt, chợt quay đầu lại tiếp tục cử bài, hô: “Ba trăm triệu, linh thạch.”

Cơ hồ là lập tức, Thu Văn hô: “Bốn trăm triệu, linh thạch.”

“Năm trăm triệu. ....”

Ngắn ngủn một nén nhang thời gian, Từ La Y giá cả đã bị Mạc Tử Phong hòa Thu Văn hai người lên ào ào tới rồi mười tám trăm triệu linh thạch. Như thế con số thiên văn, kêu hai người phía sau cấp dưới đều ở đồng thời run.

Nhưng Mạc Tử Phong hai người liền cùng uống lộn thuốc giống nhau, chỉ lấy trăm triệu vì đơn vị, kêu giới khí phách thật sự, cũng không chịu roi chặm lại một chút phong tạo cách điệu.

Giữa sân mặt khác chụp mua giả đã sớm ngoan ngoãn dừng tay, cảm miệng, người mù đều nhìn ra Mạc Tử Phong hòa Thu Văn không đối phó, chuẩn xác mà nói, là Thu Văn muốn tìm Mạc Tử Phong phiền toái, mà Mạc Tử Phong không sợ trời không sợ đất trước tiên liền phản kích qua đi.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân tạo ương. Tại thế gia danh môn Mạc gia cùng nhân gian địa ngục Quý Khóc Lao Tù hai đại thế lực nóng bỏng va chạm trước mặt, ở đây hai phần ba tu giả đều tự nhận là phạm nhân, không dám xúc này mũi nhọn.

Nhưng ở đây thượng, còn có mặt khác một tôn đại Phật.

Mạc Từ Phong cũng không phải ngốc, Từ La Y tuy quý trọng, lại còn chưa tới hần cần thiết bại quang Mạc mọi nhà để thời điểm, cùng Thu Văn tranh phong cũng bất quá là thuận thế mà làm, họ Thu quá mức âm hiểm xảo trá, nếu là hần không buông tay, người này nhất định cũng sẽ không phóng. Hoặc là chờ hần báo ra không thể thừa nhận chi trọng, họ Thu vậy vậy ổng tay áo liền cười tùm tùm thả.

Nghĩ vậy, Mạc Từ Phong nhẹ răng cười, đảo mắt nhìn phía vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần Độc Cô Kiến Thường.

Độc Cô Kiến Thường tiếp xúc đến Mạc Từ Phong tầm mắt, chậm rãi tròn mắt, nhàn nhạt nhìn lại lại đây.

Lục Tranh có chút khó chịu. Liền thấy Mạc Từ Phong tay phải vừa nhấc, làm cái nâng chén uống trà động tác.

Độc Cô Kiến Thường mặt mày bất động, nhàn nhạt thu hồi ánh mắt.

Chờ đến Mạc Từ Phong cùng Thu Văn đã đem giá cả thết lên tám mươi trăm triệu thời điểm, Độc Cô Kiến Thường đột nhiên ra tay, thanh lãnh thanh âm trấn áp toàn trường.

“Một tỷ, linh thạch.”

Mạc Từ Phong hòa Thu Văn cùng nhau nhìn lại đây, người trước ánh mắt chỗ sâu trong có một tia trướng đau cùng thịt đau, người sau trong ánh mắt có một mặt tìm tòi nghiên cứu cùng suy tính. (͡° ͜° ͡°) trướng đau? Là tui quá đen tối sao?)

Toàn bộ giao dịch hội im như ve sầu mùa đông, ngay cả càn cười càn hải nhiệt tình Lão Mã lúc này cũng là đại khí không dám ra.

Vạn Ma Quật đại tiểu thư thế nhưng trợn lẩn tiến vào! Tam tôn đại Phật ầm ầm đối đàm!

Có não động mở rộng ra giá, càng là nhảy dựng lên kinh hô: “Chính đạo danh môn, trung gian thế lực, ma đạo kiêu hùng, tam phương thế lực một trận từ chiến thời khắc rốt cuộc tới rồi!”

Lục Tranh thiếu chút nữa bị này thâm giết băng kinh thiên một rống cấp sợ tới mức ngã quỵ.

Người nào động cư nhiên có thể như thế to lớn, hần cũng là say.

Nhưng ra ngoài đại bộ phận người suy đoán, vô luận là Mạc Từ Phong vẫn là Thu Văn, đều ở Độc Cô Kiến Thường kêu giới lúc sau, ngoan ngoãn cầm miệng, một cái so một cái ngồi đến càng thêm đoan chính nhàn nhã, tựa hồ vừa mới còn tranh đến người chết ta sống đem linh thạch không lo tiền phá sản ngoạn ý nhi căn bản không phải bọn họ giống nhau.

Khoảng cách Mạc Từ Phong gần nhất Lục Tranh, lại rõ ràng mà nhìn đến, gia hỏa này ở lưng dựa lưng ghế trong nháy mắt tiểu tâm mà vỗ một chút ngực, cũng nhỏ giọng nói thầm một câu: “Ta nương a uy, Độc Cô đại tiểu thư hảo hung tàn, rốt cuộc có hay không tài bảo giá trị xem?”

Độc Cô Kiến Thường có hay không tài bảo giá trị xem kỳ thật không liên quan Mạc Từ Phong chuyện gì, nhưng giết hần hần đều không tin Độc Cô Kiến Thường xong việc sẽ không đem siêu giá trị mua Từ La Y qua tay bán cho hần, cho nên, kia một tỷ linh thạch giá trên trời, cuối cùng vẫn là đến từ hần Mạc Từ Phong tới đào.

Mạc Từ Phong đau mình đến tột đỉnh, cả người đều âm thầm uể oải không ít.

Độc Cô Kiến Thường lúc này đã tiếp nhận truyền trực đồng tử phủng tới Từ La Y.

Bởi vì áp trực tam kiện bảo bối quá quý trọng, giao dịch hội xưa nay quy củ đó là đương trường giao tiền đương trường giao hàng.

Độc Cô Ly Tinh cảm nằm liệt một trương lạnh lùng mặt, để ra một không gian nhẫn. Truyền trực đồng tử chớp mắt tra xét một chút, chợt quay đầu đối trên đài Lão Mã lộ ra một cái sáng lạn tươi cười, cũng gật gật đầu.

Lão Mã mặt mày hớn hở, lập tức vung tay lên, ý bảo đồng tử đem Từ La Y phủng cấp người mua Độc Cô Kiến Thường.

Độc Cô Kiến Thường mặt vô biểu tình mà tiếp nhận, tùy tay liền ném vào chính mình không gian, sau đó, quay đầu, đối với mắt trông mong vọng lại đây Mạc Từ Phong lộ ra một mặt thanh thản ý cười tới.

Mạc Từ Phong môi run run, thật lâu sau đều không hồi thần được, hần không phải bị Độc Cô đại tiểu thư đột nhiên tươi cười cấp kinh diễm, hần là bị Độc Cô đại tiểu thư lãnh khốc vô tình cấp sát tới rồi!

Cùng chi tương phản, Lục Tranh bị soái về mặt. Nhìn Độc Cô Kiến Thường kia mặt hơi lộ ra ác ý tươi cười, thiếu chút nữa lưu máu mũi. (͡° ͜° ͡°)

Mạc Từ Phong quay đầu yên lặng cùng phía sau thuộc hạ đối trường trừ tiền, cả người có chút buồn bã ừ ừ, ngay cả kế tiếp bán đấu giá cũng không

nhắc tới tình thân.

Đếm ngược cái thứ hai bán đầu giá phẩm cũng là địa dưới bậc phẩm Linh Khí, Cửu Long Đảo, lấy Cửu Long tinh huyết đúc liền, trong đảo tàng linh, núi lửa huyết trì trung rèn luyện mà ra thần binh. Một đảo trăm người hồn, hút hồn đoạt phách, nghe rộn cả người.

Không thể nghi ngờ, này đảo là binh ma đảo. Kiểm giữ giả tu vi hơi thấp, liền có thể có thể trở thành ma đảo con rối, sẽ không có kết cục tốt.

Cuối cùng, Cửu Long Đảo lấy tám trăm tám mươi triệu linh thạch bị một khoác áo choàng mang đầu lạp toàn thân võ trang thần bí nhân mua đi.

Kia thần bí nhân bắt được Cửu Long Đảo một khắc, mừng rỡ như điên, trên người nguy trang chút nào che lấp không được cuồng quyền bốn phía bàng bạc đã tâm, toàn bộ thân hình đều ở tản ra, trời đất bao la duy ngô xưng hùng khí phách cuồng tím.

Từ đối phương không cẩn thận tiết lộ ra một chút hơi thở tới xem, Lục Tranh phát hiện, đó là cái gọi là chính phái đạo tu.

Một cái đạo tu thế nhưng khuynh lực chụp mua ác sát ma đảo, cả người che lấp, không chừng đó là cái nào danh môn chính phái ra về đạo mạo gia chủ hoặc chương môn.

Lục Tranh không nhiều ít khinh bỉ tâm tư, nhàn nhạt quay đầu tới, khỏe mắt không cẩn thận quét tới rồi 85 hào cậu em vợ Độc Cô Ly Tinh.

Gia hỏa này, thường thường lãnh khốc một trương khuôn mặt tuần tú lúc này lược yêu dị, xem kia thị huyết tàn bạo đôi mắt nhỏ cùng khỏe miệng vì câu tà ác ý cười.

Không cần đoán, vị này đối kia ác sát Cửu Long Đảo, coi trọng. Chỉ là lúc trước không mua lúc này lại xem, nói rõ đã sớm đánh cường đoạt ý niệm.

Lấy Lục Tranh đã thủ trực giác, Độc Cô Ly Tinh đối coi trọng đồ vật càng thích bạo lực cường đoạt.

An vị ở Độc Cô Ly Tinh bên người Độc Cô Kiến Thường, tự nhiên cũng chú ý tới đệ đệ biểu tình cùng tâm tư, chợt hơi hơi mỉm cười, vỗ vỗ đệ đệ cánh tay, không phải trấn an cùng khuyên nhủ, ngược lại là một loại cổ vũ cùng dung túng.

Lục Tranh có chút vì ngây người, chợt liền bình thường trở lại.

Độc Cô Kiến Thường đối người khác lãnh khốc lại như thế nào? Nàng đãi chính mình ôn nhu như nước, có thể tam phiến cứu trợ tánh mạng, cũng có thể ở sống chết trước mặt khuyên hấn đi trước, này liền đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thất Huyền Linh Tuyền

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Kế tiếp, thỉnh đang ngồi chư vị đem trong tay quyền trục phiên đến cuối cùng một tờ! Hôm nay giao dịch hội tối cao | triều sắp xảy ra!”

Có lẽ là bởi vì phía trước hai kiện áp trục bảo bối đều đánh ra vừa lòng giá trên trời, Lão Mã nhiệt tình dào dạt thanh âm nhiều thêm vài phần chân tình thực lòng.

Nhiệt tình giảng giải, kích động quơ chân múa tay, tựa hồ thật là một cái trung hậu thành thật bán gia, hy vọng khắp thiên hạ người mua đều có thể mua đến chính mình vừa lòng thương phẩm.

Biểu hiện như thế thuần lương, xuất phẩm lại vì Sơn Hải Yêu Thị, hai tương chồng lên, cái này muốn đánh một cái đại đại chiết khấu.

Lục Tranh trong tay quyền trục đã phiên đến hơi hơi sáng lên cuối cùng một tờ, khỏe mắt lại là đang ở nhìn quét triển trên đài Lão Mã.

Cũng không biết là không phải ảo giác, Lục Tranh thế nhưng liếc đến ở Lão Mã khỏe miệng, một mặt có khác thâm ý mỉm cười chợt lóe rồi biến mất.

Muốn từ một trương gấp ghềnh mặt ngựa thượng nhìn ra hơi hơi mỉm cười, thực khó khăn, cũng thực kinh tởm.

Còn không đợi Lục Tranh nhìn kỹ, nhiệt tình Lão Mã liền lại lần nữa lộ ra hân hoan chí tính giàu có sức cuốn hút khoa trương cười to, thanh âm to lớn như gõ chung.

“Cuối cùng một kiện bán đấu giá phẩm, thiên giai thượng phẩm, Thất Huyền Linh Tuyền!”

“Bá!”

Cơ hồ mọi người, ở trước tiên đột nhiên một chút nâng lên đầu. Kia tiếng vang, chính tề mà như là trước tiên diễn luyện qua giống nhau.

“Lộc cộc.”

Lâu dài trăm mặc sau, từng tiếng nổ lực nuốt nước miếng thanh âm không dứt bên tai.

Lục Tranh có bị thiên giai thượng phẩm bốn chữ mất kinh đến, càng nhiều người còn lại là bị Thất Huyền Linh Tuyền đây là trong truyền thuyết chỉ bảo sở kinh.

Ngay cả Độc Cô Kiến Thường, giờ phút này cũng là mở hai mắt. Nàng đó là vì này chỉ bảo mà đến.

Thất Huyền Linh Tuyền, nghe đồn nãi thượng cổ trời cao phá một cái động, từ trong động khuynh sái mà xuống, dòng nước hội tụ mà thành, ba ngàn năm thành một tuyền, tuyền thanh triệt thấy đáy, trải rộng tinh quang, tinh quang phía trên thất sắc quang mang hàng năm không tiêu tan.

Cái thứ nhất uống xong nước suối người, là cái Vô Thánh, đương trường nổ tan xác mà chết. Cái thứ hai uống xong nước suối người, lại là một cái Vô Tông, lại là trực tiếp từ tông cấp tấn giai vì hoàng giai!

Nước suối mới thành lập, ma đạo hai tu che trời lấp đất tắm máu tranh đoạt, cuối cùng có mệnh uống xong nước suối người bất quá năm người, này năm người, nổ tan xác có ba người, thành công có hai người, một cái thành hoàng giai, một cái thành đế giai.

Dần dần, liền có nghe đồn chảy ra, Thất Huyền Linh Tuyền cụ linh tính, vô đại cơ duyên giả, vô luận căn cơ như thế nào, tự tiện uống chúc, không một tồn tại.

Cho dù có không sợ chết, quyết tâm muốn uống kia nước suối, lại là suốt cuộc đời liền kia nước suối bóng dáng đều nhìn không tới.

Cho nên, Thất Huyền Linh Tuyền tồn tại với trong truyền thuyết, tựa thật tựa giả, không thể nào chứng thực.

Lúc này, Lão Mã lại nói cuối cùng một kiện bán đấu giá phẩm vì kia chỉ bảo truyền thuyết?

Đương nhiên là có người không tin, thậm chí rút ra đao kiếm tới, loảng xoảng một tiếng chụp ở giao dịch hội cứng rắn trên sàn nhà, tạt ra một cái hố sâu, đôi mắt giận trừng, rống to: “Chó má nửa yêu! Nếu là thực sự có như vậy bảo bối, nhà ngươi chủ nhân sẽ bỏ được lấy ra tới bán đấu giá? Thật khi ta chờ là ngốc từ không thành!”

“Mệnh mong yêu thị, thế nhưng cũng là như thế tục khó dần nổi, lại là lấy giả đánh tráo, lừa gạt ta chờ!”

Cho dù Thất Huyền Linh Tuyền tràn ngập không biết cùng nguy hiểm, nhưng tu giả cái nào không phải vào sinh ra tử, quá đó là tinh phong huyết vũ nhật tử, có cơ hội một bước thăng thiên còn sợ vừa chết sao?

Lão Mã biểu tình như cũ vui tươi hơn hờ, chút nào không đem hết đợt này đến đợt khác nghi ngờ cùng mắng to đặt ở trong mắt, chỉ cười tủn tủn vỗ vỗ tay, lập tức liền có mấy cái hộ vệ người mặc khắc có phòng ngự pháp trận khôi giáp, cộng đồng che chở một cái nho nhỏ khay, túc mục tiến lên.

Lão Mã hơi hơi mỉm cười, thân thủ kéo ra màn sân khấu, lọt vào trong tầm mắt chính là ngón cái đại một cái mê người bình ngọc nhỏ.

Có người ồn ào, có người nín thở ngưng thần, càng nhiều người đem tay phải ấn ở đao kiếm thượng.

Lão Mã làm như đối trước mắt gương cung bệ kiếm làm như không thấy, thậm chí lại lần nữa đề cao trong thanh âm sung sướng độ, cao giọng giới thiệu nói:

“Này đó là lần này giao dịch hội áp trực bán đấu giá phẩm, thiên giai thượng phẩm, truyền thuyết chi vật, Thất Huyền Linh Tuyền. Nhân này bản thể quá mức bá đạo, giao dịch hội đặc lấy bình thường nước suối một trăm so một tỉ lệ pha loãng qua đi, mới vừa rồi đánh ra như vậy trần chi quý chi nhất bình nhỏ.

Ha ha. Thiên giai chi vật, truyền thuyết kỳ bảo, tin tức có, không tin tức vô. Cảm thấy hứng thú chớ vị, thỉnh tận tình khởi chụp!”

Không có người ngốc đến hỏi chụp giới rồi cuộc là nhiều ít, vô luận là lúc trước chửi bậy khó chịu vẫn là vẫn luôn hai mắt tỏa ánh sáng, đều ở trước tiên

giờ lên cao khỏi trong tay chụp mua ngọc bài, lớn tiếng kêu to ra bản thân tối cao giả quy định.

Cơ hồ chỉ ở một cái chớp mắt, Thất Huyền Linh Tuyền bán đầu giả giới liền vượt qua lúc trước Từ La Y cùng Cửu Long Đạo.

Lục Tranh ôm cánh tay vây xem, trong lòng đối Thất Huyền Linh Tuyền cũng có vài phần tâm tư, ánh mắt xẹt qua bên cạnh Mạc Từ Phong cùng với bên cạnh Thu Văn cùng Độc Cô Kiến Thường.

Hắn phát hiện, này ba người một cái so một cái bình tĩnh, thế nhưng không có một cái giờ lên cao ngọc bài.

Ngay cả sáng sớm đó là hướng về phía Thất Huyền Linh Tuyền mà đến Độc Cô Kiến Thường, cư nhiên cũng là một bộ lại lần nữa nhắm mắt dường thần trạng thái. Chỉ có Độc Cô Ly Tình, liền cùng ăn cái gì đại liệu thuốc hưng phấn bài máu gà giống nhau, nắm trường đao tay liền không buông ra quá, kia ngón tay cùng động kinh giống nhau không được thu lại thu nạp.

Lục Tranh cơ hồ có thể thấy từ Độc Cô Ly Tình trên người toát ra tới bạo ngược dục cùng tranh đoạt dục.

“Ta ra hai tỷ tinh thạch!”

“Ra người con mẹ nó đại đầu quy!”

Biến cố đó là phát sinh ở kia một cái chớp mắt.

Đương một cái cảm trong tay đại đao tu giả khi trước nhảy lên, hướng về phía phía trước đang ở kêu giới tu giả chém liền là lúc, hỗn loạn màn sân khấu liền bị hoàn toàn kéo ra.

Càng ngày càng nhiều người, đem kêu giới ngọc bài một ném, vén tay áo đề đao rút kiếm, đối chém vào cùng nhau.

“Oanh!”

Không lồ chân khí sóng xung kích chẳng phân biệt địch ta, đại diện tích tạc nứt, một ít bị ương cấp tu giả thuận thế mắng to gia nhập.

Ma đạo kiêu hùng, chính đạo danh môn, trung gian thế lực, tam phương tranh đấu, từ chụp mua được trực tiếp thượng thủ cướp đoạt.

Giao dịch hội lâm vào hỗn loạn chém giết trung, đông đảo tu giả vô luận ma đạo, gặp người liền chém, ngộ vật còn sống liền sát.

Bởi vì ai cũng không biết, trên mặt đất nhảy quá kia một con bé nhỏ không đáng kể tiểu con kiến, rốt cuộc có phải hay không cái nào tu giả thân thể biến ảo mà thành, thà giết lầm không buông tha.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ ngầm giao dịch hội loạn thành một đoàn, huyết lưu phun trào, phần còn lại của chân tay đã bị cụt tà phi, có tu giả sản loạn lác mình hướng triển đài đánh bắt ngờ.

Đánh bắt ngờ người thực mau bị hộ vệ ở Lão Mã bên cạnh xóc vác hộ vệ đánh đuổi, Lão Mã hét lớn một tiếng:

“Chư vị bình tĩnh! Nếu muốn tương tượng, đây chính là ở yêu thị, hết thấy võ đấu đều là bị cấm. Chư vị nếu còn tương công bằng chụp mua, liền thành lập tức đình chỉ vô vị, ngu xuẩn vũ lực……”

“Đi con mẹ người công bằng!”

“Đại gia không hầu hạ!”

“Mặt ngựa nửa yêu, đi tìm chết đi!”

Lão Mã nói mới khuyên bảo đến một nửa, liền bị càng nhiều kêu to cùng chửi bậy sở bao phủ.

Bảo bối động lòng người tâm, ở chí bảo trước mặt, thần bí khó lường Sơn Hải Yêu Thị, căn bản không đáng giá nhắc tới. Tu giả vì bảo mà chết, cổ mà có chi. Huống chi là Thất Huyền Linh Tuyền!

“Xong lên đi, đoạt linh tuyền!”

Trong đám người không biết là ai đi đầu hô một tiếng, chợt liền có rậm rạp đạo tu ma tu từ trên chỗ ngồi nhảy khỏi, khí tràng toàn bộ khai hóa, gào thét lớn vọt qua đi, mục tiêu thẳng chỉ tới cao chỗ triển đài.

Chương 69: chí bảo tranh đoạt

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

“A!”

Lục Tranh xa xa nghe được Lão Mã hét thảm một tiếng, ngẩng đầu đi xem, lại bị một người tiếp một người không ngừng nhảy nhót lung tung đầu sở ngăn trở, trừ bỏ đầu người căn bản nhìn không tới mặt khác.

Độc Cô Ly Tình là hỗn loạn trung cái thứ nhất nhảy ra đi, giờ phút này đang ở trong đám người đại sát tứ phương. Mà Độc Cô Kiến Thường còn lại là xoay người nhảy tới cao chỗ, cầm trong tay trường kiếm, khép hờ hai mắt, quan sát toàn trường.

Mạc Tử Phong thẳng nhai này lười đến động thủ, chính nhân nhả điều phiền, bị Mạc Gia người che chở vừa đánh vừa lui, thoạt nhìn lại là đối kìa Thất Huyền Linh Tuyên không hề hứng thú.

Lục Tranh nhú mày, cũng không tin tưởng Mạc Tử Phong có thể có như vậy rộng rãi, quả nhiên liền thấy kìa tiểu tử mặt ngoài ở lui, trên thực tế ánh mắt trước nay không rời đi quá nơi xa hỗn loạn nhất trung tâm vị trí.

Ở nơi đó, Lão Mã cùng với kìa một bình nhỏ Thất Huyền Linh Tuyên cùng nhau bị bao phủ, đến nay không có toát ra đầu tới.

Bên cạnh chiến đấu kịch liệt tu giả thấy Mạc Tử Phong cũng không tranh đoạt chi tâm, dọc theo đường đi nhưng thật ra cũng không đối Mạc gia một hàng quá nhiều ra tay. Như thế như vậy, thế nhưng làm Mạc Tử Phong đám người một đường bình yên thối lui đến giao dịch hội môn khẩu.

Lục Tranh chính xem đến trợn mắt há hốc mồm, liền thấy Mạc Tử Phong xa xa đối hán vẫy tay, làm cái khẩu hình, kìa khẩu hình thành linh đang nói: “Lục hiền huynh, thả trước nghỉ ngơi, kêu những người này giết hại lẫn nhau trước.”

Lục Tranh vì Mạc Tử Phong vô sỉ sở khiếp sợ, càng khiếp sợ với gia hỏa này trí tuệ, lập tức kéo sư phụ Vân Trung Quái cùng nhau, cũng hướng cửa, vừa đánh vừa lui.

Thầy trò hai người thực mau cùng Mạc Tử Phong một hàng hội hợp, Lục Tranh vốn định kêu lên Độc Cô Kiến Thường cùng nhau, nhưng nghĩ lại tưởng đại tiểu thư đi con đường căn bản không phải này một loại hình, liền liền từ bỏ.

Lúc này, lại thấy vừa mới còn đái ở tám mươi số 4 bất động như núi Thu Văn đám người, cư nhiên cũng chính hướng cửa triệt tới.

Trước mặt nhảy động bóng người quá nhiều, Lục Tranh chỉ mơ hồ thấy Thu Văn đối phía sau tùy tùng đánh cái thủ thế, chợt liền thấy thẳng nhai này thế nhưng mang theo Mạnh Khuynh Dao từ hỗn loạn trung nhảy ra cửa, bứt ra mà đi, thả đi được không chút nào lưu luyến, cũng không quay đầu lại.

Lục Tranh đoán rằng, người này hơn phân nửa là sẵn loạn đi cứu chính mình đặc lực cấp dưới chu thả.

“A. Nhưng thật ra khó được trọng tình nghĩa.” Mạc Tử Phong ở bên sườn nghiêng người, nói ra như vậy một câu.

Thu Văn đám người liền Mạc Tử Phong nhường ra con đường mà đi, không bao lâu liền biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, có khác một tiểu ba đầu đội đầu lập mũ sa tu giả từ cửa lược ra.

Lục Tranh đột nhiên nhanh trí, suy đoán đó là Khung Võ Môn người, hơn phân nửa cũng là sẵn loạn cứu người đi. Chỉ là so với Thu Văn tự mình nhích người, này đó che mặt Khung Võ Môn người, tu vi không đủ cao, thoạt nhìn cho người ta cảm giác đó là tùy tiện ra tay, thuần túy hoàn thành nhiệm vụ, có cứu hay không được người đều ở tiếp theo.

“Phanh!”

Đúng lúc này, xa xa bùng nổ một tiếng va chạm vang lớn, màu đỏ như lửa khói chân khí ở giữa không trung kịch liệt đối oanh, tán ra khí kinh trong khoảnh khắc thổi quét hơn phân nửa cái ngãm giao dịch hội.

Lại là Độc Cô Ly Tình cùng lúc trước chụp mua được Cửu Long Đảo che mặt đạo tu chính diện đối thượng, đảo cùng đảo đối oanh, lực cùng lực cường đâm.

Hai người khí thế chi cường, lan đến bên người phạm vi mấy chục trượng phạm vi.

“Răng rắc.”

Tập ác sát hung ác với nhất thể Cửu Long Đao hiển nhiên càng sâu một bậc, Độc Cô Ly Tinh trên tay trường đao mới vừa một chạm mặt, liền phát ra thanh thúy vỡ vụn thanh.

Che mặt đao tu thừa cơ một chưởng đánh ra, lập tức liền có số tòa đầu tiểu dãy núi tự chưởng ảnh trung trống rỗng mà ra, ầm ầm va chạm Độc Cô Ly Tinh đồng thời, ương cạp tăng lớn cả trong chặp.

“A!”

Trong lúc nhất thời, thâm gào hết đợt này đến đợt khác.

Bụi đất mạt khỏi, Lục Tranh mất Độc Cô Ly Tinh tầm hơi, trong tiềm thức lại cảm thấy, kia tiểu tử cũng không có như vậy dễ dàng liền quai.

Khỏe mắt vọt đến một trương kéo đến lão trường thoải mái phập phồng quen thuộc mặt ngựa, Lục Tranh lập tức nhảy lên, ở bụi đất quấy nhiễu hỗn loạn trung, chuẩn xác mà đem một con chính tứ chi cùng sử dụng điên cuồng loạn bò nửa yêu cấp bắt được trong tay.

“Ngươi..... Ngươi muốn làm gì?”

Lão Mã bị Lục Tranh trao vừa vặn, thân hình kịch liệt run rẩy, hồi lâu mới run run hỏi ra một câu, đồng thời còn không quên đem trong tay ngón cái đại quý giá bình ngọc ôm chặt lấy.

“A.”

Lục Tranh cười nhạo một tiếng,

Lộ ra một cái tự nhận là còn tính hiền lành khuôn mặt tươi cười, mở miệng nói: “Xem ngươi bỏ đến vất vả, không bằng ta tái ngươi đoạn đường?”

Lão Mã thượng không rõ Lục Tranh trong miệng “Tái” tự rốt cuộc là ý gì, liền đột nhiên toàn thân một nhẹ, bị Lục Tranh một phen nhấc tới, mạnh mẽ quăng đi ra ngoài.

“Bang.”

Ở không trung phi hành ba giây, Lão Mã thành công chạm đất, ngã ở Mạc Tử Phong lòng bàn chân.

Lão Mã toàn thân đau đến muốn tán giá, nghe răng trợn mắt mà vừa nhấc đầu, liền vừa lúc đâm tiến Mạc Tử Phong mắt mao hồng tinh nhiệt tình trong tầm mắt, lập tức Lão Mã sợ tới mức im như ve sầu mùa đông.

Không đợi Mạc Tử Phong chú ý tới Lão Mã ôm vào trong ngực bình ngọc, liền thấy Lục Tranh theo sát sau đó, lách mình xuất hiện, một phen liền đem Lão Mã trong tay bình ngọc đoạt, qua tay đưa cho không biết khi nào xuất hiện ở hân phía sau Độc Cô Kiến Thường.

Độc Cô Kiến Thường mỉm cười tiếp được, ước lượng bình ngọc trên dưới đánh giá liếc mắt một cái, đảo mắt hỏi Lục Tranh: “Đây là tặng cho ta?”

Lục Tranh tự nhiên chạy nhanh đáp là.

Độc Cô Kiến Thường lại đem ánh mắt quét về phía vừa mới hỏi quá vị tới Mạc Tử Phong, người sau đôi mắt trừng đến lão đại, há mồm muốn nói, lại nửa cái tự đều phun không ra.

Không thấy khi, Mạc Tử Phong cho rằng Vạn Ma Quật đại tiểu thư đó là như trong truyền thuyết như vậy lạnh nhạt vô tình không có thất tình lục dục. sau lại thấy vị này đại tiểu thư cùng Lục Tranh ở chung, liền cho rằng truyền thuyết có lầm, kỳ thật vị này Độc Cô đại tiểu thư mặt lãnh thiện tâm.

Nhưng thẳng đến bị này nha giáp mặt nuốt vào một tỷ linh thạch còn chỉ có thể đánh rớt hàm răng cùng huyết nuốt, Mạc Tử Phong mới phát hiện, nguyên lai người này trước sau tồn tại với trong truyền thuyết, là cái ăn thịt người không nhả xương cứu cực ác ma.

Lúc này thấy này ác ma đem kia mình dò hỏi ám uy hiếp ánh mắt đưa lại đây, lập tức hân hai lời không dám nhiều lời, thậm chí xả ra khuôn mặt tươi cười làm một cái “Ngài thỉnh” cung kính tư thái.

Độc Cô Kiến Thường lộ ra một mặt cười nhạt, gật đầu tán một câu nói: “Xem ra Mạc gia chủ còn nhớ rõ ngươi ta chỉ gian hợp tác.”

Lúc này, biến mất hồi lâu Độc Cô Ly Tinh lách mình xuất hiện, tay phải thủ đoạn không bình thường cong chiết, trên tay quen dùng trường đao cũng cắt thành nửa thanh, cả người có chút chật vật, lại càng có rất nhiều giống như đầu lang giống nhau hung ác, hai mắt tỏa ánh sáng, lập lòe bạo ngược ánh sáng.

Độc Cô Kiến Thường nhú mày vọng qua đi, thẳng nhai này lập tức nâng lên chính mình tay trái một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm bang một

tiếng đem chính mình cong chiết tay phải nình hồi chỗ cũ, cũng lấy lòng mà lấy đầu ở Độc Cô Kiến Thường cánh tay phía trên cọ cọ, cũng mở miệng nghẹn ngào nói:

“Tỷ tỷ, lão gia hỏa kia là Lâm Viễn Quy, bị ta bị thương ngực, bằng Cửu Long Đao uy lực, tạm thời chạy thoát, không biết trốn đến nơi nào đi.”

Sự tình phát triển đến bây giờ, Lục Tranh vốn tưởng rằng đã không có gì là đáng giá chính mình động dung.

Lại không có nghĩ đến, lúc trước chụp được Cửu Long Đao bại lộ một tia đạo tu chân khí ngu xuẩn, cư nhiên sẽ là Khung Vô Môn môn chủ Lâm Viễn Quy.

Lục Tranh âm thầm lưu luyến: “Này họ Lâm, vì chính mình đã tâm, cũng thật là đủ đưa.”

Nếu là Khung Vô Môn môn chủ che mặt đi trước Sơn Hải Yêu Thị chụp mua hung đao tin tức truyền ra, phỏng chừng không cần Độc Cô ly động tình tay, chính là đạo tu chính phái khẩu trư bút phạt liền có thể đi rớt hán nửa điều mạng già.

Chỉ là, thân phận bại lộ hán, sẽ cam tâm chạy trốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: bút ra rút lui

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Đào mệnh bị trảo, chí bảo bị đoạt, Lão Mã hai mắt vừa lật, nằm trên mặt đất già chết. Nhưng thực mau liền bị Mạc Tử Phong lấy chân lặn qua lộn lại đá “Tĩnh”.

“Ngươi..... Các ngươi rốt cuộc muốn làm sao?” Lão Mã đôi tay gắt gao chống lại Mạc Tử Phong sắp đá hướng hán đỉnh đầu sắc bén một chân, ánh mắt ai oán, khóe mắt treo nước mắt, thoát nhìn thoáng chốc đáng thương.

Nhưng lại đáng thương biểu tình, phối hợp thượng hán kia một trương mặt ngựa, liền đều thành buồn cười.

Mạc Tử Phong sách một tiếng, nói thầm nói: “Thứ này xem lâu rồi, cũng liền không có như vậy vừa ý. Vì Mạc gia chính thể phong cách, ta còn là không cần lại nghĩ đem thẳng nhai này thu về mình dùng hảo.”

Lục Tranh hoài nghi, Mạc Tử Phong là muốn nhận Lão Mã chơi đùa nhiều quá sử dụng.

Độc Cô Kiến Thường đã đem bình ngọc nhỏ thu hảo, ở nàng bên cạnh, Độc Cô Ly Tĩnh một mặt tùy ý Vạn Ma Quật cấp dưới băng bó miệng vết thương, một mặt nhìn quét toàn trường, ý đồ ở ngắn nhất thời gian tìm được Lâm Viễn Quy lại đánh một hồi.

Mà bởi vì Lục Tranh đám người đứng ở cửa rồi xa hỗn loạn trung tâm duyên cớ, toàn bộ chiến trường thế nhưng không người phát hiện, đang bị tam phương thế lực liều sống liều chết cướp đoạt chí bảo Thất Huyền Linh Tuyền, liên quan kiểm giữ giả Lão Mã, đã sớm vào Lục Tranh đám người trong tay.

Bên ngoài đều có cao to Mạc Gia người cùng Vạn Ma Quật người vai sóng vai chống đỡ, Lão Mã nằm liệt ngồi ở dưới đất, từ xa nhìn lại, lẳng là phát hiện không được cái gì dị thường. Chỉ là nhảy lên đến giữa không trung tu giả so nhiều, không bao lâu liền nên có tu giả theo vị đuổi theo.

Sấn này lỗ hồng, Lục Tranh nắm tay chỉ, đem lưu hỏa bật kiếm ra tới, đưa tới Lão Mã cổ trước mặt, dứt khoát trực tiếp hỏi: “Dư lại Thất Huyền Linh Tuyền ở đâu nhỉ?”

Độc Cô Kiến Thường cùng Mạc Tử Phong lập tức trước mắt sáng ngời. Lão Mã nếu có thể lấy ra pha băng qua đi Thất Huyền Linh Tuyền, không chút nào đau lòng mà bán đấu giá, kia chắc hẳn phải vậy, Sơn Hải Yêu Thị còn có nhiều hơn Thất Huyền Linh Tuyền thậm chí khả năng chiếm cứ Thất Huyền Linh Tuyền bản thể. Bọn họ mới vừa rồi trầm mặc, bất quá là ở tổ chức ngôn ngữ, lại không nghĩ rằng Lục Tranh như thế đơn giản thô bạo.

Đơn giản thô bạo cũng là có chỗ lợi.

Nhìn trước mặt càng ép càng gần lóe ngọn lửa lợi kiếm, Lão Mã lập tức dọa đài trong quần, khóc thiên thương địa mà hô to: “Ta oan uổng a! Ta bất quá là chủ nhân thù hạ một quả nho nhỏ bán đấu giá sư, nơi nào tiếp xúc được như vậy quan trọng trung tâm? Các người chính là giết ta cũng vô dụng a! Trời cao có đức hiếu sinh.....”

Lục Tranh lấy chuỗi kiếm một cái mãnh đảm, đảm hôn mê càng kêu càng kích động Lão Mã. Lão Mã vừa mới nói mấy câu đã bại lộ chân tướng, Sơn Hải Yêu Thị sau lưng quả nhiên còn có Thất Huyền Linh Tuyền tồn tại.

Chỉ là Lão Mã vài tiếng hô to đã khiến cho chung quanh tu giả chú ý. Quái chi đồ thừa Lão Mã một phen cao vút âm điệu quá mức quen thuộc, lập tức liền đưa tới đông đảo tu giả hai mắt mở to trừng tới.

Có tu giả cứ việc thấy rõ cửa thế lực rốt cuộc là ai, như cũ đánh bạo không muốn sống mà liên tiếp vút ra mấy đạo dò xét pháp trận.

Tức thì, bị mọi người vây quanh ở bên trong hôn mê Lão Mã thân ảnh, hiện lên giữa không trung.

Hỗn loạn chém giết đám người phảng phất bị người ẩn dừng kiện, trước tiên dừng trong tay động tác, quay đầu nhất trí nhìn phía Lục Tranh đám người phương hướng.

Trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không nhúc nhích.

Lại vào lúc này, có người mặc hắc y hộ vệ đầy đầu là huyết tay chân cùng sử dụng bỏ đi ra ngoài, hô to một tiếng: “Thất Huyền Linh Tuyền!”

Thất Huyền Linh Tuyền bốn chữ phảng phất tự mạng ma pháp hiệu quả, mới vừa bị hộ vệ hô lên, liền kích hoạt rồi sở hữu phần khôi tu giả.

Ở khả năng một bước lên trời chỉ bảo trước mặt, thần bí khó lường Sơn Hải Yêu Thị liền đều dám chọn, lại thêm một cái Mạc gia cùng Vạn Ma Quật, lại có gì phương?

Cho dù Mạc gia nãi xa xăm danh môn, nhưng chính đạo nhân sĩ giờ phút này cái nào không phải mê đầu cái mặt, giết Mạc Từ Phong cũng không ai biết bọn họ là ai.

Cho dù Vạn Ma Quật nãi ma đạo đứng đầu, nhưng này bất quá là thế lực thượng so đầu, đông đảo ma đạo thế lực vẫn chưa sẵn sàng góp sức quy thuận, như thế như vậy, chỉ cần đoạt Thất Huyền Linh Tuyền, một bước lên trời, kia này ma đạo tối cao khôi thủ bảo tọa có phải hay không nên đổi chính mình tới ngồi ngồi xuống?

Tâm lý xây dựng chỉ ở trong chớp nhoáng, trên thực tế, sớm tại hộ vệ hô lên kia máu chốt một tiếng khi, liền có che trời lấp đất tu giả thân thể như phóng đạn pháo giống nhau,

Thăng triều ngậm giao dịch hội cửa phóng đi.

“Phanh!”

Quyền chương đối oanh, vạt áo tung bay.

Chỉ ở một cái chớp mắt, Lục Tranh liền bị mấy chục cái giống như châu chấu quá cảnh tu giả tầng tầng vây quanh.

Vừa quay đầu lại, vẫn luôn đi theo hần sư phụ Vân Trung Quái, đã sớm chạy không ảnh, còn có nằm trên mặt đất hôn mê qua đi Lão Mã, cũng cùng nhau biến mất.

Tầng tầng vây sát không phải do Lục Tranh chần chờ, một lòng tham lam tu giả sớm đã giết đỏ cả mắt rồi, đạo kiếm chém lung tung trung, liền tính chém trúng chính là chính mình đồng đạo cũng không phương.

Giết Lục Tranh đám người lúc sau, này đó đồng đạo liền cũng thành cường hữu lực đối thủ cạnh tranh, lúc này có thể sát một cái đó là kiếm lời một cái.

Dần dần, dốc hết sức chém giết Lục Tranh đám người tu giả đại quân bắt đầu rồi giết hại lẫn nhau. Trường hợp lại lần nữa khôi phục tới rồi gặp người liền chém, không có đồng minh hỗn loạn lúc ban đầu.

Lục Tranh cánh tay chém đến lên men, tay trái phù văn càng là cũng không ngừng lại giữa không trung viết, vùng đó là loại nhỏ phù trận hơn mười cái bùm bùm tạc vỡ ra tới.

Trước mắt là huyết nhục bay tứ tung, bên tai là kêu to xung phong liều chết, Lục Tranh thức hải quay cuồng, ngũ cảm có chút phát ngốc, trên tay động tác càng thành cơ giới hoá, thiếu chút nữa với hỗn loạn trung bị hết đợt này đến đợt khác bạo ngược hơi thở kích đến bị lạc bản tâm.

Một cái cánh tay đứng lúc từ sau lưng đáp thượng Lục Tranh cổ áo, cổ sau sậu khôi mát lạnh làm Lục Tranh đầu tiên là tâm thần buông lỏng chột ánh mắt rừng mình, trở tay mười thành công lực, Đoạn Thủy Kiếm bình chém mà ra.

May mắn bắt lấy Lục Tranh cổ áo người tu vi cao thâm, lại là ngón tay một cầm, liền ngừng Lục Tranh thế công.

Lục Tranh nhanh chóng xoay người, đương thấy rõ ràng bắt lấy chính mình cổ áo cư nhiên là Độc Cô Kiến Thường, lập tức kinh ra một tiếng mồ hôi lạnh, nếu là hần một không cẩn thận đem Độc Cô Kiến Thường cấp chém trúng, đến lúc đó khóc cũng chưa địa phương khóc đi.

Độc Cô Kiến Thường cũng không hiểu được Lục Tranh giờ phút này trong lòng phức tạp ý tưởng, giờ tay một chưởng đem nghênh diện công tới hơn mười ma tu lấy đóng băng kết, bắt lấy Lục Tranh, cùng nhau nhảy lên, nhảy lên đồng thời nhanh chóng chém ra nhất kiếm.

“Rầm!”

Kiểm quang giống như mang theo quang hoa trong rừng thanh tuyến, thật dài kiếm đuôi đảo qua, hơn mười cá nhân hình khối băng xông vào vụn, như sau một hồi nhỏ vụn băng vụn.

Dẫm không trung bay là tả vụn băng, Độc Cô Kiến Thường dẫn theo Lục Tranh cô áo, lấy thập phần phiêu dật xuất trần tư thế cấp tốc xẹt qua. Xa gần tu giả đều bị run sợ, bị Thất Huyền Linh Tuyên hung hăng đánh sâu vào quá lý trí cũng ở nhanh chóng thu hồi trung.

Có mệnh đoạt bảo lại không đại biểu có mệnh hưởng, nếu muốn từ Vạn Ma Quật cùng Mạc gia trong tay cướp đoạt chí bảo, nơi nào là dễ như trở bàn tay?

Xông vào trước nhất phương mấy cái tu giả tâm tư do dự gian, lại ngừng đầu, đã sớm mất Lục Tranh đám người tầm hơi.

Mà giờ này khắc này, khoảng cách giao dịch hội mặt đất mấy trăm dặm ở ngoài một chỗ góc đường hẻm đường ruộng, Vân Trung Quái dẫn theo hôn mê trung Lão Mã vui vẻ thoải mái đi dạo ra tới, nghênh diện liền cùng bước đi vội vàng Mạc Từ Phong đám người đụng phải.

Không bao lâu, Độc Cô Kiến Thường dẫn theo Lục Tranh, mang theo Vạn Ma Quật người, từ trên trời giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

•

Chương 71: kinh thiên âm mưu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh bị Độc Cô Kiến Thường dẫn theo cô áo cùng nhau rút xuống, nghênh diện liền đối với thượng Mạc Từ Phong không nỡ nhìn thẳng ánh mắt cùng với Vân Trung Quái hận sắt không thành thép rồi rầm biểu tình.

Làm đương sự, Lục Tranh chút nào không cho rằng chính mình hình tượng như thế nào, nhảy dựng xuống đất mặt, liền đối với sư phụ Vân Trung Quái vươn ngón tay cái, đại tán một câu: “Sư phụ ngài lão nhân gia trốn chạy công lực, thật là càng thêm lộ hòa thuần thanh.”

Càng thuần thanh chính là, hần lão nhân gia một mặt trốn chạy còn có thể một mặt không chút hoang mang ở ngắn nhất thời gian lưu lại nhất bí ẩn tín hiệu, thế nhưng làm Mạc Từ Phong hòa hần đều có thể ở trước tiên nhận ra, cũng y tích tìm tới. Không thể không nói, Vân Trung Quái là một nhân tài.

Trên thực tế, Vân Trung Quái ven đường lưu lại ký hiệu ở đặc thù trong đám người thực hảo phân biệt, đó là một đạo rậm rạp hàng rào, bên cạnh vẽ một cái hình bầu dục hoàn, hoàn thượng hợp với một cái tượng trưng xiềng xích thô tuyến điều.

Lục Tranh nhìn đến này họa ánh mắt đầu tiên, liền nhớ tới đã từng với Quỷ Khóc Lao Từ tù phạm sinh hoạt, nghĩ đến Mạc Từ Phong cũng là đồng dạng cảm thụ.

Chỉ là, có thể ở trước tiên nhận ra này dấu hiệu người, hiển nhiên không ngừng bọn họ hai cái.

“Ha ha. Vài vị cũng ở chỗ này, thật là hảo hảo a.”

Thu Văn mang theo Mạnh Khuynh Dao xa xa lắc mình mà đến, trên tay nắm một khối từ trên vách tường xé rách xuống dưới bàn tay đại hòn đất, hòn đất bên trên vừa lúc họa Vân Trung Quái ven đường lưu lại dấu hiệu chi nhất.

Làm trò Lục Tranh đám người mặt, Thu Văn đem hòn đất một chút bóp nát, ánh mắt ý bảo phía sau vừa mới được đến giải phóng Chu Phóng thối lui một ít.

Mạnh Khuynh Dao đúng lúc xen mồm, khuynh thành quyền rũ gương mặt mang theo đắc ý cười duyên, mở miệng nói:

“Các ngươi nếu là không phối hợp, Chu đại ca liền sẽ lớn tiếng kêu to, đến lúc đó đem yêu thị hộ vệ hấp dẫn lại đây, thoát không được thân, đã có thể không trách chúng ta lạc.”

Đại ma vương Chu Phóng lập tức làm một cái trương đại miệng dục hô to động tác.

Lục Tranh đám người liền cùng sống nuốt một mâm ruồi bọ giống nhau biểu tình khó coi, lúc này, kia chết ngắt qua đi nửa yêu Lão Mã cư nhiên tỉnh lại.

“Cứu.....”

Lão Mã vừa tỉnh liền muốn kêu to, đáng tiếc nháy mắt đã bị Độc Cô Ly Tinh một chân dẫm trúng miệng.

Lục Tranh nghe được răng rắc một tiếng, có huyết lưu theo Độc Cô Ly Tinh tôn chân cùng Lão Mã miệng chỉ gian khe hở nhanh chóng chảy ra.

Mạc Tử Phong đang ở cùng ngàn năm hồ ly giống nhau âm hiểm xảo trá Thu Văn tiến hành “Hữu hảo” can thiệp.

Độc Cô Kiến Thường néo thịnh có pha loảng qua đi linh tuyến bình ngọc nhỏ, tả hữu quan sát, ý đồ nhìn trộm Thất Huyền Linh Tuyền bí mật.

Vân Trung Quái tự nhận không hẳn chuyện gì, tiếp tục thần khắp nơi mà đương hấn bối cảnh tường đi.

Dư lại Mạc Gia người cùng Vạn Ma Quật thuộc hạ, căn bản không có chủ động làm việc tính toán.

Lục Tranh khoe miệng trầu trầu, rốt cuộc ở Độc Cô Ly Tinh đặt chân càng ngày càng nặng hoàn toàn dẫm bẹp Lão Mã phía trước, tiến lên mỉm cười đòi đi Độc Cô Ly Tinh tôn chân, một phen nhắc tới Lão Mã, cho hắn thật mạnh một quyền, sau đó cười tủm tỉm hỏi:

“Ai nha, Lão Mã, đòi người nơi nào không gặp lại, không nghĩ tới, ra ngoài giao dịch hội, ta chờ cư nhiên còn có thể tại mặt đất thấy ngươi. Đây đó là duyên phận a.”

Lão Mã còn không kịp vô cùng đau đớn mà phản bác, vừa mới phun ra ba viên vỡ vụn hàm răng, liền nghe đối diện hắc y ác ma thân nhiên hỏi:

“Như thế có duyên, không bằng ngươi nói cho ta biết, kia phóng Thất Huyền Linh Tuyền bản thể địa phương ở nơi nào?”

Lão Mã biểu tình phần hận, uy vũ không thể khuất, chỉ là thanh âm rất nhỏ mà kêu to: “Giết ta, ta cũng không nói!”

Hắn này một tiếng vừa mới hô lên tới, mọi người, bao gồm Vân Trung Quái, cùng nhau đem tầm mắt đưa lại đây.

Lão Mã ở hơn mười nói hung ác uy hiếp tầm mắt vây quanh hạ, thân hình càng ngồi xổm càng thấp, đôi tay chậm rãi ôm đầu.....

Không bao lâu, bí ẩn hẻm nhỏ chỗ sâu trong truyền đến phanh phanh phanh liên tục mấy chục hạ từng quyền đến thịt dầm đánh thanh.

Có chuyện tốt người đi đường tiến lên dục xem, ở nhìn thấy Chu Phóng kia trương hung thần ác sát Ma Vương mặt sau, thức thời lẩn lỵ.

Lục Tranh lau đem cái trán mồ hôi nóng. Từ tu luyện tới nay, hắn đã rất ít đơn dùng quyền cước giải quyết sự tình.

Nếu không phải sợ một cái không cẩn thận đem người cấp đánh chết, hắn cũng không cần phải như thế thu liễm. May mắn, cộng đồng động thủ những người khác cũng là hiểu được thu liễm người thông minh.

Đương vây quanh Lão Mã hơn mười người xa xa thối lui, thoáng chốc lộ ra gập ghềnh mặt ngựa liền vùng đất bằng phẳng đại bình mặt Lão Mã.

Lão Mã trong miệng cũng chỉ dư lại cây còn lại quả to một viên độc nha, nói chuyện đều ở lọt gió, huyết mạt cùng nước bọt chảy đầy đất, biên khóc biên kêu:

“Các vị gia, cô nãi nãi, các ngươi muốn biết cái gì, ta nói, ta toàn nói!”

“Thất Huyền Linh Tuyền.....”

“Thất Huyền Linh Tuyền a? Ở sau núi, sau núi bí cảnh trung!”

Lục Tranh mới nói một cái mở đầu, thức thời Lão Mã liền đem sở hữu hắn biết đến một cổ não toàn nói.

Nguyên lai, Sơn Hải Yêu Thị thật đúng là chiếm cứ một phương truyền thuyết chi tuyến, nước suối không ở nơi khác, liền ở yêu thị sau núi một chỗ bí cảnh trung.

Bởi vì Thất Huyền Linh Tuyền từ từ khô kiệt, nhu cầu cấp bách linh khí tẩm bổ. Sơn Hải Yêu Thị chủ nhân đặc lấy đại liều thuốc bình thường nước suối pha loãng qua đi linh tuyền thủy hấp dẫn rất nhiều có thực lực Linh Võ song tu giả tiến đến.

Giao dịch hội đem có Thất Huyền Linh Tuyền bán đấu giá tin tức, chỉ ở ma tu đứng đầu thể lực trung truyền bá, đã cam đoan song tu giả chất lượng, lại bởi vì ma tu từ trước đến nay trong ngành không có khả năng tiết lộ tin tức dựng lên đến lớn nhất hạn độ bảo mật tác dụng.

“Vì sao cần thiết là Linh Võ song tu giả?” Lục Tranh nhú mày, hỏi ra mấu chốt.

Lão Mã đau đến nhe răng, đáp lời lại không dám chậm trễ, chỉ nói:

“Thất Huyền Linh Tuyền chỉ bảo thù địch, tập thiên địa tinh hoa mà sinh, âm dương điều hòa, xưa nay liền có Linh Võ hai loại chân khí ẩn chứa trong đó.

Bởi vậy, chủ nhân đoán rằng, nếu đến Linh Võ song tu giả tinh huyết dự trữ nuôi dưỡng, linh tuyền kham có thể phục hồi như cũ.”

Cho nên, cái gọi là giao dịch hội cần thiết có Linh Võ song tu giả thông qua trải nghiệm mới có thể vào bàn quy tắc, liên kỳ thật là thể sắp sửa giết gà vịt làm một cái tất yếu thân thể kiểm tra.

Này đó kiểm tra đủ tư cách giả, tất nhiên kết cục đều là vừa chết. Đến nỗi như thế nào chết, tiếp xúc đến Lục Tranh dò hỏi ánh mắt Lão Mã, lập tức triệt để như ong vỡ tổ toàn công đạo.

“Giao dịch hội triển dài phía trên, từ đầu đến cuối châm ngòi một loại vô sắc vô vị mê huyền huân hương, đối tu giả có hứng thú huyền cùng với thôi hóa cảm xúc tác dụng.

Nghe lâu rồi, thế tất tham lam bạo lều, chỉ bảo trước mặt, hung tính cùng nhau, lẫn nhau chém giết không thể tránh được.

Đãi này đó tu giả chém giết làm một đoàn, ta liền sẽ chuẩn ra đại môn, từ ngoài cửa đem ngằm giao dịch hội phong bế.

Không gian phong bế, huân hương trí huyền hiệu quả tăng lên, này đó tu giả chỉ biết đánh cái nguoi chết ta sống.

Lúc đó, trên lầu đóng quân tinh anh hộ vệ lại từ mật đạo mà nhập, giờ tay chém xuống sát mấy cái hơi thở thối tu giả còn không phải dễ như trò bàn tay?

Đến nỗi những cái đó Linh Võ song tu giả, vô luận là còn tồn tại vẫn là vừa mới chết rớt, này tinh huyết linh thịt vẫn như cũ còn có Linh Võ chân khí, đến lúc đó hướng linh tuyền trung một ném, hiệu quả kỳ diệu.”

Lão Mã nói được nước miếng bay tứ tung, Lục Tranh đám người nghe được tròn mắt há hốc mồm.

Ai cũng không thể tưởng được, nhìn như tầm thường một hội giao dịch hội sau lưng, thế nhưng sẽ cất dấu như vậy kinh thiên đại âm mưu!

Mà giao dịch hội trung tam phương thế lực tức khắc chém giết tình thế hỗn loạn, cư nhiên cũng ở yêu thị chủ nhân kế hoạch bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: sau núi bí cảnh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Này sau lưng đồ vật, nhưng thật ra hảo tính kế.” Đồng dạng hảo tính kế Thu Văn, ha hả cười, tựa phúng phi phúng tán một tiếng.

Đối yêu thị chủ nhân trung thành và tận tâm nhưng tiền đề là không nguy hiểm cho chính mình tánh mạng Lão Mã, có tâm quá lớn Thu Văn đối hẳn chủ nhân xưng hô, một trương miệng lại lập tức cảm miệng, không kia là gan.

Lục Tranh đồng dạng đối kia sau lưng người không gì hảo cảm, như thế tàn nhẫn độc ác tính kế âm mưu giả, rất khó gọi người thích.

Huống chi, yêu thị sau lưng chủ nhân sáng sớm liền tồn giết người diệt khẩu tâm tư, sở hữu tiến vào ngằm giao dịch hội người, sáng sớm liền bị định ra không có một cái người sống kết cục.

Nếu là thật kêu hấn thực hiện được, khô kiệt linh tuyến có thể chữa trị, tin tức có thể bảo mật, với hấn căn bản không hề ảnh hưởng, hấn như cũ là yêu thị vương, cao cao tại thượng, tôn hưởng vinh hoa, độc chiếm truyền thuyết.

Càng đừng nói, yêu thị mười năm mới vừa rồi một khai, đến lúc đó yêu thị môn một quan, này đó có tu giả biến mất môn phái cùng gia tộc liền tính muốn tìm người tương báo thù cũng không địa phương tìm đi.

Yêu thị chủ nhân mưu kế sâu, kế hoạch chi nghiêm mật, gọi người trong lòng run sợ, nhưng hấn sai đánh giá hai chữ, chuyện xấu.

Người định không bằng trời định, phỏng chừng yêu thị chủ nhân nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, lần này giao dịch hội sẽ có Lục Tranh đám người như vậy chuyện xấu, với hỗn loạn trung bất sống Lão Mã, đuổi tại đây tư chuẩn ra đi đóng cửa phía trước cùng nhau chạy ra tới.

Hiện giờ, càng là biết được Thất Huyền Linh Tuyền bản thể nơi, không nói được cuối cùng kia yêu thị chủ nhân ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.

“Yêu thị mỗi lần mở cửa chỉ có nửa tháng, thời gian không nhiều lắm. Thả Lão Mã mất tích tin tức lừa không được trên lầu hộ vệ hồi lâu, lúc đó hộ vệ gian tin tức một hồi, người ta lại tưởng tiến vào sau núi bí cảnh tranh luận.”

Ngẩn ngui trầm mặc sau, Mạc Từ Phong thu cây quạt, nghiêm túc mở miệng.

Lúc này, cũng không kia thời gian rồi so đo Thu Văn cái này nửa đường cấm vào tới nhật tiện nghi người.

Mấy người một thương lượng, dứt khoát tức khắc xuất phát, chỉ là xuất phát trước, Mạc Từ Phong nhú mày đưa ra:

“Đi quá nhiều người quá đục lỗ, yêu thị chủ nhân được đến tin tức cũng là sớm muộn gì, không bằng ta chia đều phái chút nhân thủ tứ tán các nơi, bày ra mê trận, kéo dài một ít thời gian cũng là cực hảo.”

Mạc Từ Phong xưa nay thông minh hảo mưu kế, mọi người không hề nghĩ ngợi liền tán đồng.

Cuối cùng, trừ bỏ Lục Tranh, Mạc Từ Phong, Thu Văn cùng với Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ ở ngoài, những người khác toàn bộ tứ tán, mà làm lớn nhất chiến lực Vân Trung Quái, tắc chủ động đưa ra lưu tại bí cảnh ở ngoài, cũng hảo trong ngoài câu thông dự phòng bất trắc.

Một hàng sáu người thêm một nửa yêu với góc đường hẻm đường ruộng đi qua, đơn giản làm một cái biến hóa, trừ Vân Trung Quái cùng Lục Tranh ngoài, mặt khác bốn người từng người nguy trang thành Linh Võ song tu giả, từ Lão Mã dẫn đường, sau này son bí cảnh mà đi.

Non nửa cái canh giờ sau, đoàn người đi vào yêu thị sau núi chân núi, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là chạy dài sơn thế, chỉ có một phong độc cao.

Lão Mã chỉ vào kia độc phong xin tha: “Các vị gia, phía trước đó là bí cảnh nhập khẩu, ta này hiểu rõ khối tiến vào mộc bài, người chờ cảm hãy còn đi vào đó là. Tiểu nhân cước trình không được, liền không đi.”

Làm cái tham sống sợ chết đầu tường thảo trên đường rút lui? Có thể đáp ứng chính là ngốc tử.

Vô tri hoãn, Lão Mã lại bị tấu một hồi, cuối cùng thành thành thật thật ở phía trước dẫn đường.

Mấy người một nửa yêu đi bộ lên núi, không bao lâu liền đi vào một chỗ có hai hộ vệ gác sáng lên sơn động ngoại.

Trong sơn động càn khôn, nở rộ quang hoa, mục không thể lâu coi.

Trường dựng đứng xà đồng hai cái hộ vệ tương lai người cùng Lão Mã trên dưới đánh giá.

Vân Trung Quái sớm ẩn thân hình, giấu ở giữa sườn núi. Mà Lục Tranh đám người giờ phút này đều bị biểu tình đại ra, hai mắt vô thần, thoạt nhìn tựa như vô ý thức cái xác không hồn giống nhau.

Hộ vệ chỉ nhất lấy ra một viên hình tròn hắc thạch ở Lục Tranh đám người trước mặt nhất nhất điểm quá, thấy các có hồng bạch quang hoa lập lòe, xác nhận năm người Linh Võ song tu thân phận, lại tạm chưa triệt khai, chỉ nhìn chăm chăm bộ mặt hoàn toàn thay đổi Lão Mã hip mắt dò hỏi.

“Không biết mã ca trên mặt sắc thái ra sao nguyên nhân?”

Bị Độc Cô Kiến Thường cùng Thu Văn các uy tiếp theo viên không rõ đan hoàn Lão Mã, mặt không đổi sắc đáp rằng:

“Ra giao dịch hội là lúc, phé đi điểm công phu, không cần thận trữ da.”

Hộ vệ lại hỏi: “Vi sao chỉ có năm tu?”

Lão Mã đáp: “Đây là nhóm đầu tiên, bị ta thuận tay tóm được, lạng lẽ mang ra. Chủ nhân mệnh ta trước mang năm tu thí nghiệm hiệu quả, nếu là có chút hiệu quả, kế tiếp sẽ có càng nhiều tu giả đưa tới.”

Hộ vệ nghe thế, rút cuộc không hề nét mực, nghiêng người lấy ra cái mộc bài, hướng trong sơn động một ném, thoáng chốc quang hoa biến mất, có thác nước chảy tự trong động chỗ sâu trong hiện lên.

Lão Mã nghe nói lời cảm tạ, lãnh Lục Tranh mấy người lục tục bước vào trong động.

Đãi mấy người thân hình biến mất, sơn động lại lần nữa khôi phục nguyên trạng. Ngoài động hai xà đồng hộ vệ hí mắt đối diện, khoe miệng hiện lên một mặt âm lãnh ý cười, ý cười chưa ngấm, hộ vệ nhân thân biến mất, hóa hai điều cự mãng, xuyên qua mà đi.

Trong động, Lục Tranh đám người đi rồi vài dặm, xuyên qua nước chảy thác nước, đi vào một cái u kính tiểu đạo, bốn phía rừng rậm vờn quanh, cửa động bị xa xa ném ra.

Mấy người biểu tình trở về trên mặt, tóm được Lão Mã, tiếp tục đi trước.

Lão Mã biểu tình vẫn luôn khổ ha ha, lại không tự chạy trốn, ít nhất mặt ngoài là như thế này.

Khoảng cách Lão Mã theo như lời linh tuyến nơi càng ngày càng gần, Mạc Tử Phong rút cuộc lại lần nữa đối này nửa yêu có một chút đáp lời hứng thú, hỏi hắn nói: “Hắc, nửa yêu, yêu thị sau lưng chủ nhân là ai? Nhưng có bức họa?”

“Tiểu nhân không biết, lấy tiểu nhân như vậy thấp kém thân phận, sao có thể có thể dễ dàng biết được chủ nhân tôn dung? Đừng nói chủ nhân là ai, chủ nhân là nam hay là nữ, ta cũng không biết a.”

Lúc này đây, Lão Mã một cái hỏi đã hết ba cái là không biết, liền tính Mạc Tử Phong cử nắm tay uy hiếp, này yêu vật cũng là nửa câu không thay đổi.

Lục Tranh xem đến nhũ mảy, có chút không tin. Nếu là Lão Mã thật không hiểu yêu thị chủ nhân là ai, kia vì sao lại có thể dễ dàng biết được Thất Huyền Linh Tuyền bản thể nơi?

Thả khoảng cách kia linh tuyến nơi càng ngày càng gần, hắn ngược lại càng ngày càng có một tia mạc danh không hảo dự cảm.

Chỉ bảo nơi đến tới quá dễ, tổng hiện kỳ quặc.

Lúc này, đi ở bên cạnh người Độc Cô Kiến Thường đột nhiên truyền đạt nhỏ dài ngón tay ngọc, lại là chủ động dắt Lục Tranh cùng nhau đi.

Độc Cô Ly Tinh xem đến trừng mắt, nhưng nề hà trong động có mặt trời chói chang chiếu xạ, hán giờ phút này chính cổ vì tỷ tỷ bung dù, không dám phân tâm, nếu không thế nào cũng phải đương trường giết Lục Tranh không thể.

Lục Tranh thụ sủng nhược kinh, còn không kịp nói một hai câu cái gì, liền nghe Độc Cô Kiến Thường thấp giọng nói: “Chờ lát nữa tiểu tâm.”

Lục Tranh thượng không biết lời này là ý gì, phía trước biến cố nổi lên.

Đi đầu ở phía trước Mạc Tử Phong cùng Thu Văn, hai người đồng thời thân hình nhảy lên, nhảy lại có hơn mười trượng chi cao.

Ở hai người lúc trước sở đứng thẳng địa phương, tiểu đạo chợt sụp đổ.

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai đồng thời nhảy khai, bởi vì tay trong tay còn muốn bung dù duyên cớ, ba người nhảy lên đồng thời vẫn chưa tách ra, đồng thời nhảy tới mấy trượng ngoại một viên che trời đại thụ tán cây thượng.

Độc lưu tại chỗ cũ Lão Mã cất tiếng cười to, phá phong thanh âm như ma âm xỏ lỗ tai.

“Vô tri nhân loại, ta sao lại phản bội ta anh minh thần võ chủ nhân? Ngươi chờ đi tìm chết đi!”

Theo Lão Mã một rống, tiểu đạo sụp đổ càng sâu, bên cạnh rừng rậm càng là dòi non lấp lánh thoáng chốc đứt gãy sập.

Lục Tranh ba người cấp tốc lược khai, liền thấy sập cây cối hóa thành bén nhọn gai ngược, rậm rạp nổ bắn ra mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chín đầu điều yêu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Phanh phanh phanh!”

Bén nhọn tiếng xé gió hết đợt này đến đợt khác, che trời lấp đất đảo câu móc thứ đầy trời tạt bắn mà đến.

Lục Tranh ba người giống như liên thể anh, cùng tiến cùng lui, trong khoảng thời gian ngắn bảo mệnh vô ngu, nếu muốn đánh chết Lão Mã lại yêu cầu một chút ăn ý.

Cũng may Mạc Tử Phong cùng Thu Văn cũng không phải đèn cạn dầu, hai người thân hình cơ hồ đồng thời xuất hiện, mới vừa vừa xuất hiện liền một người một chân đem Lão Mã đá bay thật xa.

Căn rờ cười to đột nhiên im bất, đầy trời nổ bắn ra móc thứ cũng ở nháy mắt hóa với vô hình, che trời đại thụ lại lần nữa xuất hiện, u tĩnh tiểu đạo khôi phục như lúc ban đầu.

Lục Tranh ba người thân hình rút xuống, vừa vặn ngừng ở Lão Mã phía sau.

Độc Cô Ly Tình nâng lên một chân, liền đem vừa muốn giãy giụa bò lên Lão Mã lại lần nữa dẫm vào mặt đất trong hố sâu.

Lão Mã đau đến kêu thảm thiết, tay chân cùng sử dụng lại tránh thoát vô năng.

Mạc Tử Phong chạy bộ tới, ngồi xổm xuống thân cẩn thận quan sát Lão Mã vì biểu tình, chỉ nói: “Ta liền không rõ, phóng đường sống người không đi, làm gì một hai phải tìm chết đâu? Chẳng lẽ yêu vật đầu đều là chim nhỏ đại, căn bản không tốt râu rậm khảo?”

“Người đánh rắm! Vô tri nhân loại! Ta chờ cao cao tại thượng, độc nhất vô nhị, há là người chờ nhân loại có thể so sánh?!”

Lão Mã nước miếng bay tứ tung, Độc Cô Kiến Thường lôi kéo Lục Tranh lui lại vài bước, Độc Cô Ly Tình tự nhiên mà vậy mà đuổi kịp.

Mạc Tử Phong lấy phiên chắn mặt, thành công chặn giữa không trung tùy ý phi hành nước miếng, nhũ mảy mò miệng nói: “Hiện giờ làm sao bây giờ? Đây yêu vật lúc trước sở chỉ phương hướng có lẽ là giả, càng có khả năng bấy rập thật mạnh.”

Thu Văn bước chậm đi tới, chỉ nói: “Ta nơi này có một bộ lục soát hồn định phách tâm pháp, nhất thích hợp cạy ra ngoan cổ miệng.”

Chính khi nói chuyện, không trung đột nhiên trở tối, nghênh diện phong ngăn, ngay cả lúc trước hình như có tựa vô điều kêu côn trùng kêu vang thanh cũng chợt đình chỉ.

Mọi người biểu tình cứng lại, chợt đối diện gian, trước tiên hướng đỉnh đầu nhìn lại.

Không trung giống bị màn sân khấu che đây, với trong phút chốc âm âm ép xuống.

Cường phong sậu khởi, cường đại uy áp mặt tiền cửa hiệu mà đến.

“Oa! Oa! Oa!”

Đàn điều tung bay, quạ đen tru lên. Vừa mới sấn loạn bò lên Lão Mã lại lần nữa phù phù té ngã, Lục Tranh mấy người thân hình bay ngược, lại ần ần phát hiện trong cơ thể đàn châu đình trệ, lại là ngăn ngại đình chỉ chuyển động, hơi thở một đồn, mấy người bay ngược thân hình chịu trở, thượng không kịp té cứu, liền bị nghênh diện một phiến cánh chim đầu đầu bao lại.

Lục Tranh trước tiên hướng bên cạnh Độc Cô Kiến Thường đánh tới, lại không nghĩ cùng đồng dạng nôn nóng phác người Độc Cô Ly Tình tới cái chân vấp chân lẫn nhau té ngã. Lục Tranh té ngã trước, sợ liên lụy Độc Cô Kiến Thường, vội vàng triệt tay, lại không nghĩ Độc Cô Kiến Thường trở tay lờ kéo, lại là hầy còn dùng sức đem Lục Tranh cấp tốc kéo lên. Kéo Lục Tranh, sao có thể không kéo chính mình thân đệ đệ?

“Phanh!”

Cánh chim phác áp, mang theo bạng bạc con lốc. Đồng thời, đem người hoàn toàn bao lại cánh chim căn căn lông chim phi thứ mà ra, bá bá bá so trường đao lợi kiếm còn muốn sắc bén, tua nhỏ da người thịt đồng thời, lại vẫn dấu điểm vô hình khác tuyến, xuyên thấu người làn da trắng tới phé phé, đem người như vạn tiễn xuyên tâm giống nhau toàn thân thấu cốt lạng trỉ một lần.

“Tur!”

Chặt đứt ngàn vạn điều vũ thanh âm như dung nham tạc nứt, mang theo một đợt tiếp một đợt bị bóng sóng nhiệt.

Mạc Tử Phong cùng Thu Văn một người vũ phiên một người sử kiếm, thân hình nhanh như thiểm điện, bá bá bá đem trước mắt sở hữu điều vũ cùng nhau chặt đứt, lại quay đầu lại đi xem Lục Tranh ba người, lại có chút dở khóc dở cười.

Bởi vì lẫn nhau lôi kéo, ba người sớm bỏ lỡ phản kích thời cơ tốt nhất, giờ phút này toàn dựa Độc Cô Kiến Thường mở ra một cái phòng hộ kết giới bảo mệnh.

“Răng rắc.”

Điều vũ tăng tăng oanh tạc hạ, kết giới yếu ớt, răng rắc vỡ vụn.

Liên ở điều vũ mặt tiền cửa hiệu cất cổ khi, ba người rút cuộc bỏ được tách ra, thân hình nhảy động gian, cùng thi triển thần thông, rút cuộc đem lúc trước chặt vật nghịch chuyển lại đây.

Đầy trời điều vũ thực mau bị năm người phạm vi lớn công kích chặt đứt đánh rơi, điều vũ rơi xuống đất lại là sáng lên phi nhảy, hội tụ một chỗ, lại lần nữa hình thành một mặt không lồ cánh chim.

Cánh chim lắc lư, trôi nổi giữa không trung.

Lục Tranh mấy người lui đến một chỗ, không kia thời gian rồi phản ứng lại lần nữa bò lên Lão Mã.

Lão Mã tè ra quần bay nhanh bò đến cánh chim phía dưới,

Lấy đầu đoạt mà, khóc lớn hô to: “Chủ nhân, chủ nhân, ngài phải vì ta làm chủ a! Giết này đó ngu xuẩn nhân loại!”

Cánh chim dao động một chút, chợt đó là một phân thành hai, từ giữa thể nhưng hiện ra một cái điều quái tới.

Điều quái sinh có cửu đầu, biểu tình lãnh ngạo, ánh mắt bề ngỗ, thân hình càng là nguy nga cao lớn, như tòa tiểu sơn giống nhau ngạo thị toàn trường.

Có chứa hồi âm khinh thường hỏi chuyện từ trên cao truyền đến: “Này đó là nguoi tuyển ra tới mạnh nhất Linh Võ song tu?”

Lão Mã tiếng khóc ngăn ngừng dừng lại, chợt khóc đến càng thêm lớn tiếng, gần như khàn cả giọng nói:

“Hồi bẩm chủ nhân, những nhân loại này giáo hoạt, trừ bỏ cái kia xuyên hắc y phục, còn lại đều là đơn thuần vô tu hoặc linh tu. Những người này đều là kẻ lừa đảo, chủ nhân giết đó là!”

Cửu Đầu Điều yêu nghe tiếng, sâu kín nhìn Lục Tranh đám người liếc mắt một cái, trong mắt không mang theo bất luận cái gì cảm xúc, phảng phất Lục Tranh mấy người chưa bao giờ nhập hần đôi mắt giống nhau, chợt liền thấy kia điều yêu khóe miệng thoáng nhìn, quan sát hướng về phía quý gối chính mình dưới chân Lão Mã, chậm rãi mở miệng làm ra bình phán nói:

“Xem ra nguoi là đem sự tình làm tạp, càng đem linh tuyển nơi cũng bại lộ đi ra ngoài.”

Lục Tranh kinh dị, không nghĩ tới Lão Mã dẫn đường đại khái phương hướng cư nhiên là chính xác, Thất Huyền Linh Tuyển bản thể thật là tại đây sau núi bí cảnh trung.

Lão Mã biết rõ chủ nhân tính nết, lập tức mờ hôi lạnh như mưa xuống, không ngừng đập đầu, trong miệng lẩm bẩm.

“Chủ nhân thứ tội, chủ nhân thứ tội a! Tiểu yêu chỉ là tương kế tựu kế, muốn đem người đưa tới, làm chủ nhân nhân cơ hội giết chết, tiểu yêu. .... A!”

Chưa hết giải thích hóa thành kêu thảm thiết.

Cửu Đầu Điều yêu giữa không trung làm một cái hư nắm điều trào động tác, lập tức, Lão Mã đầu liền bạo rút.

Điều yêu hừ lạnh một tiếng, phẩy phẩy cánh, làm mặt đất không có đầu Lão Mã hoàn toàn hóa thành bụi đất một thổi mà tán.

Chỉ là cái nửa người nửa yêu hạ đẳng đồ vật, cũng dám ở trước mặt hần tự xưng tiểu yêu?

Giải quyết xong rồi Lão Mã, điều yêu đem đầu chuyển hướng Lục Tranh đám người, hần kinh ngạc với này vài người loại vì sao không có nhân cơ hội chạy trốn, lại không cảm thấy như vậy đáng khen hành vi có cái gì đáng giá ngợi khen địa phương, chỉ buồn bã nói:

“Cái này chờ đồ vật đáng chết, các nguoi cũng không thể sống.”

“Xin hỏi vì sao?”

Thời khắc mấu chốt, Mạc Tử Phong chuyện tốt tạt xấu lại lần nữa xông ra, thể nhưng đỉnh đạc hỏi như vậy một câu.

Điều yêu có lẽ là không dự đoán được có nhân loại dám ở chính mình trước mặt như thế can rờ, biểu tình nhiều lần biến hóa, mới mở miệng nói:

“Cùng là hạ đẳng đồ vật, có gì tồn tại tất yếu? Huống chi, yêu thị là địa bàn của ta, sở hữu hết thầy đều ở ta chỉ chừng chỉ gian, nhưng ngươi chờ cũng dám bắt cóc hạ đẳng nửa yêu thiện sấm bí cảnh, ý đồ nhúng chàm linh tuyến, mọi thứ đều là từ tội!”

Dứt lời, điều yêu lại không chần chờ, phi phiến cánh, lập tức liền vọt tới Lục Tranh năm người trước mặt.

Tính cách cho phép, Mạc Tử Phong cùng Thu Văn hai người trước tiên làm ra chính là phòng ngự, mà Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ ba người còn lại là trước tiên không lùi mà tiến tới.

Có thù có công, năm người lần đầu tiên cộng đồng đối địch thế nhưng trời xui đất khiến thập phần ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: cứu tử nhất sinh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Năm người liên thủ, công thủ gồm nhiều mặt, cho dù Cửu Đầu Điều yêu tu vi cao thâm, với trong thời gian ngắn như cũ không làm gì được.

Liên ở hai bên hình thành cục diện bế tắc, người không thể giết ta ta không thể lạc chạy là lúc, Cửu Đầu Điều yêu chợt thân hình chấn động, cử đầu ngửa mặt lên trời, rống ra cứu thanh, thoáng chốc, thiên địa đen kịt, lông chim đầy trời, điều yêu khí thế bạo trướng, một cái chớp mắt lại là nghiền áp toàn trường, kêu Lục Tranh năm người hô hấp khó khăn.

Điều yêu cứu rống, giống như thoát thai hoán cốt, lực lượng chợt bề gãy nghiền nát, chỉ vừa nhắc cánh chim, thế nhưng khôi con lóc.

Con lóc bàng bạc, thổi người bay đồng thời, cũng đem người phê phủ áp bách, trong cơ thể phiến sơn đảo hải, chân khí vì này cứng lại.

Cùng lúc đó, điều yêu thân hình thuận di, bang một chương liền đem động tác một đón năm người đồng thời phiến phi.

Năm người thân hình lẫn mà, giây lát hóa thành hư vô.

Tiếp theo giây, năm người thân hình xuất hiện ở mấy chục bước ở ngoài.

Lục Tranh động thủ là lúc liền nhiều một cái tâm nhãn, thả ra Huyền Tâm Thảo chế tạo một cái nho nhỏ khoảng cách khác biệt rơi vào. Thoạt nhìn bọn họ năm người ở kia chỗ, kỳ thật bọn họ năm người tại đây chỗ.

Nhưng ở tuyệt đối thực lực trước mặt, như thế tiểu ảo giác chỉ có thể thành công một lần.

Cửu Đầu Điều yêu khí thế liên tục ngoại phóng trung, có càng ngày càng áp bách chi thế.

Thu Văn biến sắc, cùng ở đây tu vi đều là hoàng giai Độc Cô Kiến Thường liếc nhau, trong mắt đều có kinh dị với kiêng kỵ, không nói hai lời, một cái xả Mạc Tử Phong, một cái xả Lục Tranh cùng Độc Cô Ly Tinh, phi thân liền đi.

Nhưng lúc này phải đi, lại là không còn kịp rồi.

Cửu Đầu Điều yêu thân hình đột nhiên biến ảo, tựa thật còn giả, lại là nháy mắt phân ra thành trăm hơn một ngàn cái, kẹp với tung bay lông chim trung, che trời lấp đất chặn giết mà đến.

“Phanh!”

Chạy ở cuối cùng Thu Văn nghênh diện đối thượng một chương, thân như phá như, giây lát tung bay. Nếu không phải thời khắc mấu chốt Mạc Tử Phong ra tay rút ra Từ La Y, phòng chừng Thu Văn đương trường đến xóa nửa cái mạng.

“Phanh!”

Điều yêu cái thứ hai chính diện va chạm chính là Độc Cô Kiến Thường, Độc Cô Kiến Thường tu vi so chi Thu Văn còn muốn nhược thượng tam tinh,

bên người còn so Thu Văn nhiều một gánh nặng, thoáng chốc thân hình bay ngược, phun ra một ngụm máu tươi tới.

Lục Tranh đau lòng lại kinh hãi, Thu Văn cùng Độc Cô Kiến Thường, một cái vì tám tinh Vô Hoàng một cái vì năm sao Linh Hoàng, tùy tiện một người đó là Linh Vô đại lục oai phong một cõi nhân vật, chính là hiện tại, đối mặt Cửu Đầu Điều yêu, lại là một chương liên bại!

Không chút nào che dấu tu vi điều yêu, tu vi ít nhất cũng là tôn giai!

“Tiểu tâm, này yêu vật tu vi chỉ sợ ở tám tinh vô tôn tả hữu.”

Độc Cô Kiến Thường kiến thức rộng rãi, ngăn ngừa một tiếp chương liên biết điều yêu đại khái tu vi, nhưng càng kêu nàng kinh hãi chính là, điều yêu trên người hình như có quân thức, biểu hiện ra tu vi thế nhưng còn không phải toàn bộ!

Đối mặt một cái tám tinh vô tôn, bóp chết hoàng giai dưới bất quá chuyện nhỏ không tốn sức gì, bóp chết hoàng giai cũng bất quá là thời gian sớm muộn gì.

“Triệt!”

Nơi xa, Thu Văn đã từ giữa không trung nhảy ra, đãi Độc Cô Kiến Thường cũng bị đánh lui, lập tức hô to một tiếng.

Mạc Tử Phong cũng nghe thấy Độc Cô Kiến Thường kinh người chi ngữ, trong lòng cực độ khiếp sợ hạ, đầu cao tốc vận chuyển, lập tức liền nghĩ tới một cái chạy trốn chi kế, lập tức cao giọng đề nghị: “Tách ra đi!”

Tách ra có thể là chết, không xa rời nhau lại tất nhiên là chết.

Cho dù Cửu Đầu Điều yêu thân hình trải rộng không trung, nhưng chân chính bản thể lại chỉ có một, chỉ có bản thể thực lực tối cao, chỉ cần chọn đúng rồi phương hướng tránh thoát bản thể, có lẽ đối mặt huyền thể phân thân thượng có liều mạng chỉ lực.

Nhất thời, Lục Tranh hơi làm do dự, thấy màn trời buông xuống không hề mặt trời chói chang tráo không dự triệu, lập tức cũng không muộn hoãn, cất bước liền phi.

Độc Cô Kiến Thường nếu không hấn ở bên liên lụy, không nói được cơ hội đào tẩu lớn hơn nữa.

Trong lúc nhất thời, năm người bay nhanh triệt khai, các hướng một phương hướng liều mạng trốn phi.

“Rống!”

Cửu Đầu Điều yêu giống bị chọc giận, hét lớn một tiếng, thân hình bạo trưởng, huyền hóa ra phân thân càng nhiều càng mật, lấy tự sát thức tập kích cuồng oanh loạn tạc, bất luận cái gì bị hấn huyền thể phân thân đụng phải, vô luận là có sinh mệnh vẫn là không có sinh mệnh, đều sẽ ở nháy mắt bị hấn tự hành kíp nổ huyền thể phân thân cùng nhau tạc nứt đập nát.

Tu vi cao, mưu kế độc,

Thượng có theo đuổi không bỏ diệt tận khắp thiên hạ chấp nhất, Lục Tranh năm người cho dù ở trước tiên tách ra thoát đi, như cũ bị trước người phía sau bên cạnh thỉnh thoảng nổ mạnh đánh sâu vào hướng đến huyết nhục tung bay.

Lục Tranh thực lực yếu nhất, tuy có Linh Vô song tu mảnh lối bàng thân, cần phải càng thượng số giai đánh với một cái tám tinh vô tôn, căn bản là là người si nói mộng. Không bao lâu, hấn liền bị ba cái huyền thể cấp tốc đuổi theo.

Ba cái huyền thể như miêu diễn lão thủ, đem Lục Tranh vây quanh ở chính giữa nhất, không đau không ngứa bắt đầu công kích, nhất thời thế nhưng cũng không vội mà đem hấn giết chết.

Như thế nhục nhã, đối lại người bình thường sớm nổi giận, Lục Tranh từ đầu đến cuối lại rất thanh tĩnh, ngón tay gian trượt xuống một trương bảo mệnh lá bùa, lại không vội mà chém ra, chỉ một tay trái lăng không tạt hoa, tức thì liền có hai ba mươi trương lá bùa tự giữa không trung bay xuống.

Ba cái huyền thể đều là lần đầu tiên thấy lá bùa, có chút tò mò, đầu vi thiên, mắt híp lại, tạm thời không có động tác.

Huyền thể khinh địch cho Lục Tranh cơ hội.

Hai ba mươi trương lá bùa cùng nhau rơi xuống đất, chợt sương trắng bay lên, không khí đông lạnh, tự lá bùa rơi xuống đất hóa ra trận pháp trung tâm bắt đầu lan tràn phạm vi hơn mười trượng, lại là một cái chớp mắt đóng băng.

Ba cái huyền thể bị đông lạnh thành đại hình điều côn, tưởng động thể nhưng không thể động đậy, lập tức giật mình không tin, nhưng tiếp theo giây liền thấy Lục Tranh vung lên Lưu Hỏa Kiếm nhất kiếm chém lại đây.

Ba cái huyền thể cho rằng người này là muốn bắt kiếm đưa bọn họ chém đến đập nát, vừa kinh vừa giận gian thân thể thiếu đốt nhiệt khí, khối băng hòa tan, đằng khỏi sương trắng, chớp mắt trên mặt đất liền hóa ra một bãi dòng nước tới.

“Răng rắc!”

Kính người động tĩnh chợt khởi, ba cái huyền thể còn không có phản ứng lại đây ra chuyện gì, kinh thiên uy thế từ trên trời giáng xuống, lại là giáng xuống nhi cánh tay thô sấm sét, sét đánh không kịp bưng tai, sấm sét roi xuống, lại là nháy mắt đánh trúng dòng nước.

Ba cái huyền thể với trong nước tránh cũng không thể tránh, lập tức bị phách vừa vụn, toàn thân run rẩy, ma túy, đoàn khi đánh mất hành động lực.

Lưu Hòa Kiếm thân kiếm phía trên dẫn lối pháp trận chợt lóe lướt qua.

Tận dụng thời cơ, Lục Tranh lập tức phi thân, nhảy nẩy trượng, thừa vận giá sương mù, cấp tốc phi nhảy.

Chỉ cần hần có thể rời đi Cửu Đầu Điều yêu đây trời tầm nhìn một cái chớp mắt, liền có cơ hội mạng sống chạy trốn.

Lục Tranh giờ phút này, tranh đó là tốc độ.

Nhưng càng nhiều huyền thể phân thân là không có bị sấm sét bổ trúng. Càng nhiều huyền thể như bạo bắn bay tốc lược tới, chớp mắt liền đem Lục Tranh vây quanh.

Lục Tranh sau lưng Huyền Tâm Thảo quang mang chợt lóe, huyền thể nhóm động tác cứng lại, chỉ cảm thấy trước mặt tựa hồ sao trời cuộn cuộn vận tốc ánh sáng chớp động, tầng tầng rừng rậm bay nhanh rút đi, dư lại chỉ có quen thuộc thiên rộng mà khoan, nguy nga ngọn núi, khí thế cung điện, tựa đột nhiên về tới xa xôi cổ thổ gia viên.

“Chút tài mọn, tìm chết!”

Gia viên cổ thổ ảo cảnh bị đánh vỡ, Cửu Đầu Điều yêu huyền thể tê chán, tuôn ra rống to.

Đầy trời lông chim chớp mắt biến hóa, hóa ngàn đao vạn kiếm, nếu mưa sao băng, nếu bạo vũ lê hoa, cơ hồ không có khe hở, chớp mắt đình mẫn toàn bộ thế giới.

Giờ khắc này, Cửu Đầu Điều yêu huyền thể phân thân biến mất, bản thể cao cao nhảy lên, giơ tay họa tiếp theo viên, quan sát toàn trường.

Vòng tròn trung đó là Tu La tràng, sinh từ một cái chớp mắt.

Lục Tranh đồng tử tắt sức, bay lên thân hình giống như bị dừng hình ảnh giữa không trung.

Thời gian phảng phất đình trệ, thẳng đến “Phanh phanh phanh” kịch liệt oanh tạc đánh thức thế giới.

Bụi đất dâng khói, rừng rậm đổ nát, dãy núi bị di vì đất bằng, năm cái chạy về phía bất đồng phương hướng thân hình đồng thời bị bao phủ, thẳng đến không bao giờ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: phúc họa tương y

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đương bụi đất tan hết, thương hải tang điền, trước đây tầng tầng lớp lớp nồng đậm rừng cây sớm thành tro bụi, bị gió thổi qua, lộ ra tái nhợt địa biểu.

Vòng tròn kết giới chậm rãi tan đi, Cửu Đầu Điều yêu thân hình hạ xuống, số phiến màu đen điều vũ nhẹ nhàng chậm chạp rơi xuống, trong đó một mảnh phúc với điều yêu cánh chim phía trên, điều yêu cửu đầu mất mất lộ ra tia chớp, bùm bùm tạc nứt trước mắt sở hữu có thể nhìn đến địa phương.

Oanh tạc giằng co ba mươi phút, tại đây tử vong ba mươi phút, không có một cái vật còn sống khóc thiên kêu mà nhảy ra.

Lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là tro tàn.

Cửu Đầu Điều yêu công kích đình chỉ, trên người tu vi khôi phục sâu vô cùng thúy cuộn cuộn nhìn không ra sâu cạn trạng thái, quay người lại cảm điều tra. Thoáng chốc, ở hần sau lưng, tro tàn bạo liệt, một cái to lớn hố sâu hiện lên, chợt lại bị đầy trời bụi đất che dấu.

Vùng đất bằng phẳng, lọt vào trong tầm mắt bạc trắng, không hề sinh khí, phẳng phất số khắc chung phía trước còn sinh động tại đây năm cái tu giả chưa bao giờ tồn tại giống nhau.

Cửu Đầu Điều yêu thân hình càng chạy càng xa, cho đến hoàn toàn nhìn không thấy.

Một tiểu viên vôi tự dưới nền đất chậm rãi toát ra, giấy lát vôi sái lạc, khôi phục nguyên trạng.

Vôi biến hóa chỉ ở một cái chớp mắt, thả biến hóa rất nhỏ, nếu là cách xa căn bản nhìn không thấy. Liền tỉnh thấy, cũng sẽ tưởng ảo giác.

“Phanh!”

Tối gần vòng tròn Tu La bên ngoài vây một cây đại thụ âm âm sập.

Điều yêu thân hình chợt xuất hiện, kia cây sập đại thụ xuất hiện ở hấn trước mắt, bị hấn điều trao nắm chặt, phi hồi yên diệt.

Điều yêu lộ ra âm lãnh biểu tình, nâng nâng bước chân, cuối cùng lại xoay người hướng một cái khác phương hướng mà đi.

Thực mau, điều yêu đi bộ tự một chỗ thiên nhiên hang đá, xuyên qua hang đá lại là đi vào một chỗ phiêu tuyết sơn cốc.

Sơn cốc nhiệt độ không khí kỳ thấp, ven đường cỏ cây bao trùm băng sương. Điều yêu hành tẩu trong đó, băng sương tùy theo hòa tan. Ở trong cốc chỗ sâu trong, rốt cuộc đẳng khởi một tia nhiệt khí, điều yêu biểu tình cũng rốt cuộc biến hóa một tia, có chút thả lỏng lại có chút tức giận, lâm lâm.

“Ứng lưu cái kia sẽ sử ảo giác nhân loại một cái toàn thấy, có chút ít còn hơn không.”

Khi nói chuyện, điều yêu trước mặt xuất hiện một uông thanh tuyến.

Thanh tuyến không lớn, chỉ có mấy trượng, lại sương trắng lượn lờ, nội thịnh bày quang, hồng bạch chân khí ẩn với tuyến để, có một suối nguồn róc rách mạo thủy, kia thủy cực kỳ thù dị, mơ hồ phát ra thanh hương, khiến người nghe chỉ thanh nhuận, thức hải thanh minh.

Cửu Đầu Điều yêu mặt mày giãn ra, thân hình biến đổi, hắc vũ rơi xuống đất, lại là biến ảo thành nhân hình, một chân đạp đi vào.

Điều yêu nhắm mắt nghỉ ngơi nửa canh giờ mới vừa rồi rời đi, rời đi trước còn nâng lên suối nguồn toát ra thanh hương dòng nước đại uống một ngụm.

“Này điều yêu quá biến thái, thế nhưng uống chính mình nước tắm.”

Bên suối một mảnh hắc vũ yên lặng theo gió phiêu ly điều yêu nước tắm một thước xa, nội tâm nói thầm, trong lòng nôn nóng, lại hãy còn lặng im bất động. Vài lần muốn biến ảo hình người, lại nhớ tới điều yêu lúc trước với vòng tròn ngoại đi mà phục còn âm hiểm xảo trá, bắt đắc dĩ, chỉ phải tiếp tục biến mất thân hình.

Thẳng đến hai cái canh giờ sau, hắc vũ biến hóa, hóa ra hình người, lại là vốn nên đập nát với vòng tròn oanh tạc trung Lục Tranh!

Lục Tranh thân hình chặt vật, cả người là huyết, lại ít nhất lưu có một mạng. Mà hấn lúc trước sở dĩ có thể thoát chết được, đó là dựa vào trong tay duy nhị dư lại hai trương ẩn nắp phù chỉ nhất, sản điều yêu đầy trời oanh tạc tầm mắt chịu trở là lúc hoàn toàn ẩn hơi thở cùng thiên địa hòa hợp nhất thể, lại tùy theo biến hóa thành một mảnh điều vũ, tung bay điều yêu bên người, lúc này mới tránh thoát một kiếp.

Chỉ là Độc Cô Kiến Thường đám người có không thuận lợi chạy trốn, Lục Tranh lại là không biết.

Nhớ tới Độc Cô Kiến Thường, Lục Tranh trong lòng thê thê, nhắc chân liền muốn xuất cốc tìm kiếm.

Nhưng mệnh mạng bí cảnh, thượng có điều yêu xuất quỷ nhập thần, nếu là người khác không có tìm được, ngược lại bồi chính mình tánh mạng, kia liền hết thầy cũng chưa ý nghĩa.

Hấn không phải sợ chết, chỉ là vừa chết liền cái gì cũng đã không có. Nếu Độc Cô Kiến Thường đã chết, như vậy, hấn tồn tại ý tứ đó là báo thù!

Nhưng hấn càng tin tưởng, Độc Cô Kiến Thường có át chủ bài bàng thân, đã là thuận lợi thoát thân.

Nếu là Độc Cô Kiến Thường chưa chết, hấn một phen tìm kiếm ngược lại khả năng bại lộ năng hành tung, lúc đó mất nhiều hơn được đảo hại khanh khanh tánh mạng.

Trong lòng bàng hoàng, xúc động phần nộ, Lục Tranh đứng thẳng bất động bên suối, nhậm mặt trời lặn trăng mọc lên,

Thân thể sớm trạm thành pho tượng.

Đãi lý trí thu hồi, Lục Tranh một phách gương mặt, cả người một nhẹ, nhắc chân liền muốn lặng lẽ rút khỏi bên suối. Bởi vì ai cũng không biết, điều yêu khi nào liền lại trở về phao tắm nghỉ ngơi.

Lục Tranh mới vừa nâng một chân, chợt thân hình dừng lại.

Cả người một nhẹ..... Chính mình thâm bị thương nặng, đan châu bị hao tổn, sao có thể có thể thân thể nhẹ nhàng!

Lục Tranh nhanh chóng cúi đầu nhìn quét chính mình toàn thân, thể nhưng phát hiện chính mình bên ngoài thân trải rộng tua nhỏ thương cư nhiên không biết khi nào hoàn toàn khép lại.

Ngay cả trong cơ thể phế phủ chân khí, cũng là hãy còn vận hành như lúc ban đầu, phảng phất lúc trước trọng thương kia một cái căn bản không phải hần giống nhau.

Không trung như có như không thanh hương chậm rãi bay là tả, róc rách dòng nước tích tích vòng vèo. Lục Tranh linh quang chợt lóe, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn phía thanh tuyến tuyến đế.

Ở kia tuyến đế, suối nguồn trong suốt, trong sáng thanh tuyến chậm rãi phun trào, mỗi một lần chỉ phun trào một nhỏ nhỏ phùng.

Theo mỗi một lần thanh tuyến tự suối nguồn trào ra, Lục Tranh đột nhiên thấy thân thể càng nhẹ.

Vang lên Cửu Đầu Điều yêu lúc trước quai dị uống nước hành vi, Lục Tranh khoe miệng tươi cười càng liệt càng lớn.

Kích động bước vào trong nước, cả người nhẹ nhàng cảm càng sâu, càng tiếp cận suối nguồn, càng cảm thể hồ nghi thức xối nước lên đầu, thức hải một thanh, quanh thân chân khí cũng vận hành đến càng thêm vui sướng.

Tuyến tàng hồng bạch chân khí, lượn lờ bảy quang, nước suối thù địch, giấu kín bí cảnh thâm cốc. Dù loại chông lên, không phải do Lục Tranh không làm lớn gan suy đoán. Ở hần trước mắt, đó là Cửu Đầu Điều yêu độc chiếm bí bảo!

Cửu tử nhất sinh nào biết không phải hi vọng?

Truyền thuyết chí bảo, Thất Huyền Linh Tuyền, thể nhưng liền ở trước mắt!

Lục Tranh trong mắt hiện lên một mặt trả thù hung ác cùng khoái cảm, nhanh hơn bước chân, một tay chụp vào suối nguồn.

Suối nguồn tự trong tay xuyên qua, dường như vô hình, nắm giữ không được, chỉ có một tiểu cổ thanh tuyến mỗi cách tám giây chậm rãi phun trào.

Bao phủ toàn thân nước suối dù cho cũng là thoải mái, nhưng cũng không nhiều ít thù địch, nghĩ đến chân chính Thất Huyền Linh Tuyền bản thể chỉ có thể là suối nguồn cô đơn toát ra tới kia một mặt thanh tuyến.

Thanh tuyến vào nước liền hóa hư vô, chỉ còn lại thanh hương trời nổi. Mà thanh tuyến tự suối nguồn toát ra tốc độ có thể nói thông thả, quả nhiên là một bộ từ từ khô kiệt cảm giác.

Lục Tranh nhú mày, chợt bỗng nhiên thân thủ biến hướng, từ trào nắm suối nguồn đổi thành tay phùng thanh tuyến. Quả nhiên như suy đoán giống nhau, nâng lên một tay tâm thanh hương nước suối.

Lục Tranh đôi mắt không nháy mắt, lập tức uống.

“Phanh!”

Trong cơ thể tìm đập chợt nhanh hơn, một tiếng vang lớn, đan châu giống bị thứ gì chợt va chạm.

Lục Tranh thân hình nhoáng lên, chợt ngã quỵ.

Mặt bộ xúc thủy, tứ chi mở ra, róc rách nước suối chậm rãi bao trùm toàn thân, thủy ôn chợt lãnh chợt nhiệt, băng hỏa hai trọng.

Với Lục Tranh trong cơ thể, hồng bạch hai sắc chân khí kịch liệt va chạm, một mặt thanh tuyến lưu nhảy trong đó, chợt nhanh chợt chậm, dần dần, linh Mạch hiện hình, ánh sáng lên, hai trăm lẻ sáu khối cốt cách chợt tụ tập, chợt phân liệt.

Trong cơ thể long trời lở đất, Lục Tranh hai mắt lại là nhắm chặt, mồ hôi tầng tầng chảy ra, chợt hần tự trong nước chia lìa, chạm đến nước suối mặt ngoài liền phát huy thành hơi nước, tiêu tán vô hình.

Thâm cốc u tuyền, ảm ảm biến hóa, lặng im không tiếng động.

Chương 76: có khác động thiên

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thâm cốc sâu kín, nước suối róc rách, cực nóng nắng gắt tự Đông Phương dựng lên, chợt chợt lóe tức không.

Thanh triệt nước suối trung, Lục Tranh mí mắt khẽ nhúc nhích, khoảnh khắc mở mắt ra tới.

Liền có mấy đạo nhiệt khí tự này thân phóng lên cao, hồng bạch quang hoa lập lòe, không trung ré mây nhìn thấy mặt trời, một mảnh lạnh lạnh.

Lạnh lạnh càn khôn trung, chân khí từ trên xuống dưới, như nước trụ tưới, hoàn toàn đi vào Lục Tranh toàn thân.

Lục Tranh cả kinh, chợt vui vẻ, mới vừa rồi tỉnh lại, còn chưa phục thanh minh, cư nhiên liền thăng cấp!

Trời giáng dị tượng, Lục Tranh một cái chớp mắt thân hình bạo trưởng, chợt khôi phục như lúc ban đầu, toàn thân hai trăm lẻ sáu khối cốt cách oánh ánh sáng lên, giống như hỏa đoán lõi luyện quá giống nhau, lại là vô thể trọng nấn, nháy mắt đạt tới một tinh Võ Vương kiêm một tinh Linh Vương.

Đi vào giấc ngủ trước, hần mới vừa rồi vì tám tinh Võ Tông, linh đạo phương diện tu vi nhưng thật ra càng cao một tinh, hiện giờ tỉnh lại, Linh Võ song tu công lực cư nhiên ngang hàng.

Chỉ là trong cơ thể đan châu phía trên, lại có một tầng thủy dạng lá mỏng chặt chẽ bao vây, không biết là phúc hay họa.

Lục Tranh tâm hỉ tâm nghi gian, hoàn toàn khôi phục thần trí, chỉ mong mới vừa rồi dị tượng chưa từng dẫn tới Cửu Đầu Điều yêu đi mà phục còn.

Hiện giờ cúi đầu lại xem suối nguồn, lại thấy phun trào thanh tuyến tốc độ lại lần nữa trở nên thông thả, mỗi mười lăm giây phun ra thanh tuyến số lượng cũng rất là giảm bớt.

“Này Thất Huyền Linh Tuyền quả thực có chứa kỳ hiệu, lại còn không đến mức gọi người một bước lên trời trình độ.”

Lục Tranh trong lòng thở dài, cúi người nhìn kỹ, lại thấy suối nguồn trung tâm ầm ầm có một tia thông thả xoay tròn phong huyết.

Tuyền trung đã có phong huyết vì sao không có lốc xoáy?

Lục Tranh trong lòng khả nghi, nhất thời cũng không rảnh lo Cửu Đầu Điều yêu khi nào đã đến, dứt khoát thân thủ thăm vào kia nho nhỏ phong huyết bên trong.

Phủ vừa tiếp xúc, vào tay lạnh lẽo, chợt nóng bỏng, giống như du tưới hỏa nung, liên quan trong cơ thể chân khí cũng có chút mãnh đột loạn nhảy.

Lục Tranh vừa muốn vận công pháp áp chế, lại thấy trước mặt cảnh sắc đột biến.

Lọt vào trong tầm mắt là tầng tầng lớp lớp núi cao, sương mù che lấp, thú rừng quỷ khóc. Không bao lâu, liền có số chỉ dữ tợn ác tướng hung quý tự thiên mà hàng, nghe răng trợn mắt, một đám cư nhiên lên án Lục Tranh hành vi phạm tội.

“Ta chờ tự học quý đạo, thiên nâng độ phi của địa tu, khi nào ngại Thiên Sư con đường? Thiên Sư hà tất nhiều lần đuổi tận giết tuyệt?”

“Thiên Sư nhất tộc, sinh có pháp lực, phạm vào thiên kị, mỗi đại địch truyền tất là chết yêu đột tử mệnh. Như ngươi như vậy nhiều tạo sát nghiệt, truy người ngàn dặm hãy còn không muốn thu tay lại người, càng là xứng đáng xe hủy người vong, không chết từ tế được.”

“Đã vì Thiên Sư, đương chỉ Thiên đạo. Ngươi đã đã chết, vì sao hành tẩu nhân gian? Còn không mau mau đi hướng địa phủ chuyển thế đầu thai!”

Theo hung quý một tiếng quát chói tai, trước mặt cảnh sắc lại biến. Một đầu trâu, một con ngựa mặt, tự sương khói trùng điệp trung đi ra, kéo thật dài xiềng xích, âm hàn lạnh lẽo, mặt vô biểu tình, cũng không nói lời nào, khóa Lục Tranh, kéo liền đi.

Lục Tranh trên người quần áo chợt đổi thành bạch y bạch quần, thiên địa không một sắc tái nhợt, hành tẩu trong đêm đen, chậm rãi đi hướng bỗng nhiên xuất hiện dưới nền đất hố sâu.

Đi ở phía trước mã diện đột nhiên quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái, chỉ kia liếc mắt một cái, lúc trước còn như cái xác không hồn giống nhau Lục Tranh

bỗng nhiên bừng tỉnh.

Ngoan ngoãn, khi nào nữa yêu Lão Mã thành địa phủ mã diện!

Lục Tranh một cái cảnh giác, lập tức nhảy ra, Lưu Hỏa Kiếm trống rỗng xuất hiện, nhất kiếm chặt đứt trên người xiềng xích, lại ra một chưởng, đem trước mặt đầu trâu mặt ngựa phách đến đập nát.

Quanh mình cảnh vật rã rạc vỡ vụn.

Lục Tranh đầy đầu là hân, chợt trợn mắt, thế nhưng thấy chính mình còn nằm thẳng ở tuyến đế.

Bánh xe đứng dậy, hai mắt chung quanh, vẫn là kia tuyến vẫn là kia cốc, thanh u yên lặng, lại ảm có điều kêu côn trùng kêu vang.

Lục Tranh cho rằng chính mình làm một giấc mộng, kiểm tra tự thân, lại kinh dị phát hiện, lúc trước tu vi thăng cấp lại là thật sự.

“Rầm”

Không quá rõ ràng nước chảy thanh, kêu Lục Tranh phản xạ có điều kiện mà ghé mắt, đập vào mắt đó là kia một phương nhỏ nhỏ suối nguồn.

Lúc này suối nguồn thượng có một thanh tuyến toát ra, nhàn nhạt thanh hương, tinh oánh dịch thấu, khác dẫn vào.

Lục Tranh thủ đoạn vừa lật, lấy ra một cái bình ngọc đem kia mặt thanh tuyến trang, lại không lui khai.

Cúi người vừa thấy, kia lúc trước trong mộng chứng kiến phong huyết thế nhưng biến mất không thấy.

Nhất thời,

Lục Tranh phân không rõ rốt cuộc chính mình là thật sự làm một giấc mộng, vẫn là bị Thất Huyền Linh Tuyền dẫn lịch một lần kiếp.

“Rầm”

Tiếng vang lại lần nữa, lúc này đây lại không phải suối nguồn mạo thủy, mà là Lục Tranh trong cơ thể sống nhờ Huyền Tâm Thảo, thế nhưng bản thân xông ra. Tam phiến xanh non lá cây đón gió lay động, mang theo từng trận tiếng vang.

Lục Tranh theo Huyền Tâm Thảo lá cây lay động phương hướng sở chỉ, tầm mắt lần thứ hai định vị đến vốn nên còn có phong huyết suối nguồn trung tâm.

Một cái lớn mặt suy đoán ở Lục Tranh trong đầu thành hình.

Huyền Tâm Thảo cùng Thất Huyền Linh Tuyền, đều là thiên địa chí bảo, tập nhật nguyệt tinh hoa tự nhiên trưởng thành, cùng tồn tại Linh Võ trên đại lục ngàn năm, thân mình cùng mang một “Huyền” tự, nên là có chút sâu xa.

Lúc trước chính mình chứng kiến, có lẽ không đơn thuần là một giấc mộng, mà là trong mộng có huyền, huyền trung có mộng.

Thất Huyền Linh Tuyền nếu là ở chính mình phát hiện suối nguồn trùng gió huyết là lúc chế tạo ảo giác, như vậy nói vậy kia phong huyết đó là nó cực lực che dấu mấu chốt.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Lục Tranh đem tay lại lần nữa tham nhập suối nguồn trung tâm. Trước lãnh sau nhiệt cảm giác lại lần nữa xuất hiện, phong huyết lại như cũ chưa từng xuất hiện ở chính mình trong mắt.

Lục Tranh mảy nhăn lại chợt buông lỏng, trong lòng mặc niệm Tâm Ma Quyết, hai mắt đồng tử lập tức dựng đứng.

Tâm Ma Quyết đã có thể thao túng tu giả tâm thần, kham tạo ảo cảnh, liền cũng có thể khám phá mê huyền đi nguy tồn thật.

Chân khí tu luyện đến đại cơ duyên giả đến vĩnh sinh, một thước một tấc thăng cấp không rời đi khí vận.

Liền ở Lục Tranh hai mắt biến ảo gian, trước mắt cảnh tượng rốt cuộc lần thứ hai biến hóa.

Phong huyết sậu ra!

Nho nhỏ phong huyết đầu tiên là vận chuyển kỳ hoãn, dần dần càng lúc càng nhanh, thả càng đổi càng lớn.

Quanh mình rừng rậm thâm cốc lại lần nữa biến mất, ngay cả Thất Huyền Linh Tuyền cũng hãy còn biến mất không thấy.

Mất thấy phong huyết càng đổi càng lớn, có nuốt thiên địa núi sông chi thế, Lục Tranh bắt chuẩn thời cơ, nhảy mà nhập.

Ngán ngùi xót nảy sau, Lục Tranh bình yên rớt xuống, ngẩng đầu vừa thấy, lập tức kinh ngạc ra tiếng.

“Tuyền phong huyết trong, lại là có khác động thiên!”

Lục Tranh phân không rõ giờ phút này chính mình là đi tới Thất Huyền Linh Tuyền tuyền để chỗ sâu trong, vẫn là nhảy vào tới rồi phong huyết thể giới, chỉ biết trước mắt, kỳ cảnh diệu vật, chưa bao giờ nhìn thấy.

Kim thụ bạc hoa, đầy trời tuyết bay, du long phi phượng chơi đùa tán cây gian, có khác mây trắng giá sương mù, tổ muôn vằn yêu ma hình thái, thoáng qua, tiên âm phiêu phiêu.

Lục Tranh thân thủ đụng vào, trừ bỏ vào tay mát lạnh không khí ngoại, giống nhau vật còn sống hoặc cảnh vật cũng đụng chạm không đến. Tựa này đó kỳ cảnh diệu vật chỉ khởi trang điểm tác dụng, không phải chân thật.

Lục Tranh dừng bước mấy giây, chợt nhấc chân rồi đi.

Vừa không nhưng nắm lấy chi vật, không phải do lãng phí thời gian. Nếu vẫn luôn cầu mà không được, không dám nam tường không quay đầu lại, kia không nói được hẳn chỉ có thể tại đây phí thời gian năm tháng một cầu đến chết.

Theo Lục Tranh nâng bước rồi đi, với hẳn phía sau, kỳ cảnh xa lui, chỉ có đầy trời phiêu tuyết xuyên thê mà qua, như bóng với hình.

Lục Tranh duyên tiểu kiều nước chảy càng chạy càng sâu, phủ một vượt qua cửu mất hành lang kiều, trước mặt cảnh vật biến hóa, từ mờ ảo tiên cảnh biến thành tàn khốc chiến trường.

Lọt vào trong tầm mắt đoạn kiếm đất đỏ, đỏ nát thể lương, rách nát khôi giáp, bạch cốt cát vàng.

Nơi này tựa hồ trải qua một hồi khoáng ngày từ đầu, thăm thiết bi tráng, không một người may mắn thoát khỏi, không một vật hoàn hảo, chỉ dư phế tích tiêu điều.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Kiếm Tâm truyền thừa

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Trước mắt đoạn kiếm xương khô, đất đỏ cát vàng, tiêu điều vết thương, áp lực chặt chẽ, tổng gọi người theo bản năng không nghĩ dừng lại.

Lục Tranh vẫn nhủ mây đi qua, vút đi chiến trường cuối chậm rãi xuất hiện, trước mặt xuất hiện một cánh cửa. Bên trong cánh cửa quang hoa đại thịnh, ngọc giản tung bay, tựa muôn vằn công pháp võ kỹ đều ở trong đó.

Lục Tranh một chân sắp bước vào ngạch cửa, một khác chân thượng ở giữa không trung, mắt thấy liền muốn xuyên môn mà nhập. Vô thượng công pháp dễ như trở bàn tay, muôn vằn võ kỹ hạ bút thành văn, bừa bãi ngạo thị thiên hạ cảnh tượng tựa hồ liền ở trước mắt.

Hắn lại lâm môn vừa chuyển, lại là đi nhanh lác mình, bắt được tiêu điều chiến trường trung tâm sắp biến mất một thanh đen nhánh đoạn kiếm.

Đoạn kiếm bị Lục Tranh cầm trong nháy mắt, không gian nổ vang, cát vàng bay múa, muôn vằn ngọc giản nơi đại môn ầm ầm đóng cửa, chợt sụp đổ.

Chỉ có tàn khốc chiến trường vô số đoạn kiếm hãy còn bay lên quay quanh, trình cửu thiên long rồng trạng thái, khí thế kinh người, dẫn muôn vằn sấm dậy, biến cả trống rỗng, cuộn sóng ngập trời.

Thiên địa dị tượng trung, chợt lóe xoáy hiện lên, vạn kiếm thành nhất kiếm, từ thật hóa hư, tụ sắc bén kiếm ý nhập vào cơ thể mà đến, Lục Tranh bị đánh vừa vụn, thân hình không ngã, hai mắt nhắm nghiền, ý thức lại thanh minh.

Chém giết chiến trường, vũ khí trừ bỏ kiếm vẫn là kiếm, nói rõ có dị. Bên trong cánh cửa công pháp võ kỹ tuy dẫn người, lại quá mức hoa lệ siêu quần, thanh danh quyền thế gần trong gang tấc, nhưng như thế dễ dàng có thể được đồ vật, nó vẫn là bảo bối sao?

Không nói được đó là một hồi hoàng lương mộng đẹp, mộng tình liền vô, hoặc là bảo bối vì thật, lại không phải tất cả mọi người có mệnh lấy.

Thiên địa cơ duyên, nói đến kỳ diệu, lại trước nay chưa từng có bầu trời rót bánh có nhân thời khắc. Bánh có nhân sau lưng mờ hôi và máu, ắt không thể thiếu.

Trước mặt là vô căn cứ là không biết, lại biết bên cạnh người chiến trường có dị, phía sau đoạn kiếm bắt phạm, há có thể sai thân mà qua?

Lục Tranh lập tức xoay người bắt lấy, đoán đúng rồi cơ duyên, lại không nghĩ rằng cơ duyên sau lưng tao ngộ như thế mạnh mẽ, cực kỳ nguy hiểm.

Ở hán phế phủ trong đan điền, lại có một cỗ kiếm khí đầu đá lung tung. Kiếm ý bằng bạc, khí thể kinh người, lại là bẻ gãy nghiền nát, một cái chớp mắt liền đem trong thân thể hán hiện hình linh Mạch hướng đến bảy oai tám vận, cốt cách sai vị, huyết nhục tung bay, phế phủ kích động.

Hư hỏa hướng đỉnh, da thịt trường nứt, thân hình bạo trưởng, tựa tiếp theo nhảy mất, Lục Tranh liền muốn nổ tan xác mà chết.

Thời khắc mấu chốt, Mạch danh bao vây ở đan châu ở ngoài thủy dạng lá mỏng thế nhưng “Phù phù” bạo liệt, giọt nước dâng lên, lại là chậm rãi ngưng tụ ra một mặt lưu động thanh tuyến.

Lục Tranh đột nhiên nhanh trí, đoán ra kia một mặt thanh tuyến đó là hán lúc trước chưa từng tiêu hóa hoàn toàn Thất Huyền Linh Tuyền tàn lưu.

Thanh tuyến một hiện hình, mát lạnh thấm vào, hư hỏa biến mất, Lục Tranh điên cuồng bạo trưởng thân hình cũng dần dần khôi phục như thường, bị hao tổn linh Mạch cùng huyết nhục cốt cách, càng là kéo kẹt kẹt giòn vang trung một lần nữa trường hảo.

Theo phế phủ huyết nhục khôi phục vắng tích, Lục Tranh trong cơ thể tiệm sinh ra một cỗ bằng bạc thanh khí.

Thanh khí cùng kiếm khí giao triền, thanh phong lạnh lạnh, lại là có lực mằm đóa hoa ở Lục Tranh trong cơ thể dần dần tràn ra, sinh khí bùng bùng, xuân ý dạt dào.

Lục Tranh bị trước mắt chứng kiến sợ ngây người, tùy theo mà đến toàn thân trên dưới trong ngoài rực rỡ hân lên, Lục Tranh đột nhiên trợn mắt, một quyền tập hướng trước người, toàn bộ không gian chấn động, răng rắc một vang, lại là quyền huê lôi đình vạn quân, một cái liền đem chiến trường không gian tạp ra một cái phá động.

Cửa động thành nhân đại, vừa vận đủ Lục Tranh vượt qua mà ra.

Lục Tranh cúi đầu nhìn về phía nắm chặt tay phải, một cỗ gió mạnh lốc xoáy quần quanh, một nén nhang thời gian mới vừa rồi tiêu tán không thấy.

Cùng lúc đó, Lục Tranh toàn thân đều bắt đầu có khói trắng sương mù cuộn cuộn không ngừng toát ra.

Lục Tranh hai mắt bịt kín sương khói, cả người tựa ở bốc hơi tựa ở thiêu đốt, hình như có vô cùng vô tận khí lực rơi không xong.

“Nguyên lai đây mới là Thất Huyền Linh Tuyền nhất thần kỳ địa phương.”

Cảm nhận được thịt | thể cường hân hơn xa dĩ vãng Lục Tranh âm thầm kinh ngạc, này Thất Huyền Linh Tuyền không chỉ có trọng tố võ thể, lại vẫn làm tu giả công thể lại tiến thêm một bước, từng quyền sinh phong, khoách khoan kinh Mạch.

Lục Tranh đôi mắt chợt sáng ngời, ngón tay một chút thức hải, thoáng chốc một viên oánh nhuận đan hoàn xuất hiện trước mắt.

Này cái đan hoàn đúng là lúc trước hán cùng Độc Cô Kiến Thường tự Thanh Đế cổ mộ bên trong đoạt được kia hai viên thiên giai thượng phẩm đan hoàn chỉ nhất, có phá rồi mới lập kỳ hiệu.

Lục Tranh do dự một cái chớp mắt,

Chợt ánh mắt rùng mình, dứt khoát nuốt vào này cái cực phẩm đan hoàn.

Phú quý hiểm trung cầu. Lấy hán mới vừa rồi một phen dị tượng lôi kéo, sớm hay muộn sẽ đem Cửu Đầu Điều yêu trêu chọc mà đến.

Hán một cái nho nhỏ vương giai, như thế nào đối phó tám tinh võ tôn đại năng yêu tu? Nếu không thừa dịp Thất Huyền Linh Tuyền tẩy thể kỳ hiệu lại đưa một phen, có lẽ sang năm hôm nay, đó là hán ngày giỗ!

Đan hoàn nhập khẩu, tức hóa thanh lưu, vi ngọt vi cay, phù nuốt xuống hầu, liền cảm toàn thân bị bỏng, da thịt kịch liệt lôi kéo căng thẳng, cốt cách cứng đờ biến hình, một cái chớp mắt, Lục Tranh ngũ quan vận vẹo, cả người đột viên đột phương, thân hình như quái vật giống nhau, toàn thân đau nhức cang là như vạn châm tề chọc, vạn kiếm tề chém.

Chỉ có Thất Huyền Linh Tuyền còn sót lại thanh lưu, nhanh chóng bảo vệ Lục Tranh tâm Mạch. Ngực duy nhất mát lạnh, kêu hán bất trí với đau nhức trung đánh mất lý trí.

Trong đầu hiện lên từng màn phải làm việc, muốn thân cận người. Lục Tranh hai mắt nhắm chặt, bộc phát ra một tiếng tận trời gào rống.

“A!”

Theo tiếng hô hô lên, Lục Tranh đầu một rũ, không hề động tĩnh. Hơi khi, lại là thân thể phiêu không, cả người nổ rộ ngọn lửa.

Ngọn lửa quay cuồng, chớp mắt liền đem Lục Tranh thân hình đốt thành tro tẩn. Nhưng tiếp theo giây, tro tàn nhộn nhạo, tàn hỏa lay động, một mặt hình người thân ảnh lại lần nữa xuất hiện.

Từ cuộn tròn trẻ con, đến ngây thơ hài đồng, lại đến thanh niên, đi vào trung niên, đi hướng hoàng hôn.

Một cái chớp mắt, sinh lão bệnh tử, nhân sinh chung rồi. Đây lại không phải kết thúc, theo già nua thân hình yên hóa biến mất, non nớt trẻ nhỏ lại lần nữa xuất hiện.

Như thế lặp lại chín chín tám mươi mốt hồi. Tiệm tắt lửa điểm lại lần nữa quay cuồng nhảy cao, một mặt thon dài thân hình xích quả đi ra.

Lục Tranh mặt như sắt đá, vô bi vô hi, tay vừa lật, áo đen thêm thân. Vô số kiếm ý tự hấn phía sau trào ra.

Lục Tranh thân hình chợt nhảy lên, Lưu Hòa Kiếm thoáng hiện nháy mắt, muôn vạn kiếm ý mãnh liệt mà đến, tới phụ cận lại như dòng suối hồi xuyên, ôn nhuận mát lạnh, hướng về phía Lục Tranh toàn thân quan khiêu linh huyết, đều rút nhập trong đó.

Lưu Hòa Kiếm trống rỗng xuất hiện, huyền giai thượng phẩm linh kiếm lại là xa xa đối với Lục Tranh phương hướng cung kính đã bái bái, thân kiếm run rẩy, tựa sợ hãi tựa thân phục, hừ mà bay tới, hãy còn vũ ra trăm loại kiếm pháp tới.

Trăm loại kiếm pháp, muôn vạn biến pháp, vạn lần diễn luyện lúc sau, vô số kiếm pháp lại lần nữa quy về bình phạm.

Trở lại nguyên trạng nhất kiếm, càng là kích đến toàn bộ không gian lại lần nữa chấn động lên, màn trời phá động lại lần nữa tăng lớn, lúc này đây chính là hai người sống vai mà đi cũng không có vấn đề.

Lưu quang vờn quanh Lưu Hòa Kiếm chậm rãi đình trệ, trôi nổi Lục Tranh trước mặt. Lục Tranh thân thủ, đem chi cầm, chợt liền có một cỗ phản kích chiến ý tự ngực mệnh môn mãnh liệt.

“Ca.”

Trọng áp không thể thừa nhận, kẻ bên rách nát thanh Lưu Hòa Kiếm thân kiếm phía trên truyền đến.

Lục Tranh biểu tình bất biến, tay trái một chút ngực, chợt một thanh hắc kiếm hóa hình mà ra. Hắc kiếm vừa ra, Lưu Hòa Kiếm khí thể đầu sinh, đoàn nháy mắt lại là từ huyền giai thượng phẩm bay lên vì địa giai trung phẩm! Ngay cả thân kiếm vết rách cũng là giây lát tiêu tán.

(*lau mờ hôi* buff đã man luôn = __ =)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: tức giận ngập trời

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lưu Hòa Kiếm rực rỡ hấn lên, Lục Tranh càng dám cả người dòng khí trào dâng, gần nhất kiếm chém ra, bẻ gãy nghiền nát, lại là đem toàn bộ lung lay sắp đổ không gian hoàn toàn chấn vỡ!

Thoáng chốc, Lục Tranh chỉ cảm thiên địa đều ở ta tay, phiên vân phúc vũ bất quá nhất kiếm, nhất kiếm trăm thương sinh, ngạo thị phong vân.

“Đã có Kiếm Tâm, chớ thất đạo tâm.”

“Kiếm nãi sát khí, ngự sử chi khí, chớ lấy nhân thân vì kiếm sử.”

“Người, mới là kiếm chủ nhân.”

Khí phách hăng hái gian, hư không đột nhiên tới tam câu cảnh kỳ chi ngôn.

Lục Tranh chân động, bỗng nhiên quay đầu lại gian, chỉ thấy rách nát chiến trường không gian phía trên bỗng dung phiêu khởi một đạo mờ ảo thân hình, bởi kiếm liễm mục, tinh mắt cuộn cuộn, quanh thân tự mang muôn vàn lợi kiếm tàn vòng.

Kia thân bí thân ảnh giây lát lướt qua, lại ở Lục Tranh trong lòng trước mắt không nhỏ ẩn ký. Lúc trước bởi vì muôn vàn kiếm ý đánh sâu vào mà hơi hiện nhộn nhạo tâm thần, cũng ở nháy mắt tỉnh táo lại.

Lục Tranh thu kiếm thi lễ, bái tạ vị kia thân bí đại năng.

Nghĩ đến, hẳn là trong lúc vô tình được đến vị này kiếm tu đại năng xa xôi lưu lại Kiếm Tâm truyền thừa.

Tương truyền Linh Võ đại lục vạn năm trước, tu giả phồn đa, các loại đạo thống như cuộn cuộn mây khói, trong đó kiếm tu một Mạch càng là sắc bén xuất sắc, nhất kiếm trăm trời cao, lưu lại truyền thuyết vô số.

Chỉ là kiếm tu huyết sát hơi thở nồng hậu, không vì thiên địa sở dung, sở tu kiếm đạo càng yêu cầu tu giả tự giữ bản tâm, tuyệt thất tình, đoạn lục dục, lịch kiếp khổ tu phương thành.

Tự nhiên mà vậy, Linh Võ đại lục phát triển đến nay, kiếm tu một Mạch sớm đã đoạn tuyệt.

Lục Tranh không nghĩ tới, lại tại đây Thất Huyền Linh Tuyền nơi hạ không gian, ngoài ý muốn nhìn thấy như vậy một mật kiếm tu thân ảnh, còn vận may được đối phương truyền thừa.

“Chính là không biết vị này kiếm tu tiền bối thân mình vì Linh Võ đại lục người, vẫn là đến từ thế giới khác không gian.”

Lục Tranh trong lòng không biết vì sao toát ra ý nghĩ như vậy, lại giác như vậy nhân vật tựa hồ không giống này Linh Võ đại lục có thể sinh dưỡng đến ra.

Như thế trong lúc suy tư, Lục Tranh bước chân khẽ dời, lại là giây lát liền ra ngẫm không gian. Thân hình chợt lóe, lại lần nữa đặt chân Thất Huyền Linh Tuyền phía trên.

“Phốc!”

Nắm tay đại suối nguồn lại mạo một cổ thanh tuyền, lại là dầu hết đèn tắt, chỉ phác sái Lục Tranh một thân thoải mái thanh tân bọt nước, giây lát liền oanh mà tạc vỡ ra tới.

Suối nguồn nổ tung, nước suối vẫn đục, phong huyết chớp mắt biến đại, một cổ hấp lực đem thanh triệt nước suối đều hấp thu trong đó, Lục Tranh thượng không kịp phản ứng, này phương truyền thuyết chi tuyền liền hoàn toàn biến mất không thấy.

Trong động quanh năm, ngoài động cư nhiên chỉ qua non nửa cái canh giờ.

Muốn hỏi Lục Tranh vì sao biết được, bất quá là trước mắt đột nhiên hiện ra thân hình Cửu Đầu Điều yêu chính miệng lời nói.

“Bốn vương bất quá rồi đi non nửa canh giờ, cũng không biết nơi này trà trộn vào người này vô si nhân loại, dám hủy hoại linh tuyền, tìm chết!”

Chợt hiện ra thân hình Cửu Đầu Điều yêu giận đến mức tận cùng, nhân thân hóa điều thân, yêu tương che trời, một tiếng tu vi một cái chớp mắt bùng nổ, thuộc về tám tinh vô tôn uy áp khoảnh khắc đè xuống.

“Phốc!”

Lục Tranh một ngụm máu tươi phun vãi ra.

Chói mắt đỏ tươi kích thích vừa mới mới tiến giai thành công Lưu Hòa Kiếm. Lưu Hòa Kiếm khanh minh một tiếng, chợt thể nhưng hãy còn phiêu khởi, không hề sợ hãi hướng tới Cửu Đầu Điều yêu tạt thứ mà đi.

“Nho nhỏ phế kiếm, thể nhưng cũng dám với hạo nguyệt tranh nhau phát sáng?”

Cửu Đầu Điều yêu cười nhạo một tiếng, cánh chim pháp phối, con lóc thành hình, một cái chớp mắt liền đem Lưu Hòa Kiếm phiến phi.

Lục Tranh phi thân chấp kiếm, giây lát lại phát hiện Cửu Đầu Điều yêu thật lớn thân hình xuất hiện ở chính mình phía sau.

Mặt trời chói chang chiếu xuống, Lục Tranh nhỏ bé thân ảnh cùng Cửu Đầu Điều yêu khổng lồ thân hình ảnh ngược bóng dáng cùng nhau bị phóng đến mặt đất, từ xa nhìn lại, liền như là bàng nhiên quái vật chợt phi thân một phác, đánh về phía nhỏ bé con kiến.

Nhưng mà, liền ở Cửu Đầu Điều yêu phác thân một sát, Lục Tranh đột nhiên bạo khởi, trường kiếm roi, lại là một kích chặn Cửu Đầu Điều yêu cái thiên cánh chim.

Đầy trời lông chim bay xuống, Cửu Đầu Điều yêu rống to: “Cửu thiên thập địa, dám chơi ta Hắc Dực giả, toàn bộ đáng chết!”

Lục Tranh không biết chính mình khi nào chơi Hắc Dực, chẳng lẽ này đại điều muốn sát chính mình, chính mình còn ngoan ngoãn giặt sạch cổ tự động đưa lên đi không thành?

Tuyệt đối thực lực chênh lệch trước, Tâm Ma Quyết cùng Huyền Tâm Thảo loại này mê huyền loại công kích căn bản không đau không ngứa,

Lục Tranh đem tâm một hoành, Lưu Hóa Kiếm nơi tay chưởng thương một mặt, kiếm dính máu tươi, hồng quang đại thịnh. Lục Tranh từ tay trái một chút ngực, lại dẫn hắc kiếm ra khỏi vỏ.

Hắc kiếm vừa ra, chiến ý dạt dào.

Lưu Hòa Kiếm khí thế càng tăng lên, hóa bằng bạc cự kiếm.

Đối diện kia Hắc Dực lại là trọn tròn mắt, cả người đều đang run rẩy, giận không thể át, chín đầu tề rống.

“Ngươi thể nhưng đến động thiên truyền thừa, đáng chết!”

Cửu Đầu Điều yêu Hắc Dực tự ngàn hai trăm năm trước liền yên lặng thủ này một phương chí bảo linh tuyền, có ham linh tuyền gột rửa võ thể kỳ hiệu, càng nhiều còn lại là muốn khuy phá linh tuyền động thiên!

Người khác không biết, hẳn lại là hiểu được, Thất Huyền Linh Tuyền chân chính quý giá, căn bản không phải nó trong lời đồn nhưng trợ người một bước lên trời căn nguyên thanh tuyền, mà là nó suối nguồn phong huyết trung có khác động thiên!

Động thiên kỳ diệu, đều có truyền thừa, đến người thừa kế, mới vừa rồi là chân chính một bước lên trời giả!

Tâm tâm niệm niệm ngàn hai trăm năm bảo bối, hiện giờ cư nhiên bị nhân loại ngậm đi, Cửu Đầu Điều yêu như thế nào không giận?

“Ta Hắc Dực nếu không giết ngươi, thể không vì điều!”

“Phụt.”

Lục Tranh biết, hiện tại không phải cười thời điểm, nhưng Cửu Đầu Điều yêu này lời thề đích xác buồn cười một ít, hẳn tưởng không cười đều khó.

Điều yêu bị cười, tâm thần không xong, thể nhưng ở điều thân cùng nhân thân chi gian qua lại biến động vài giây.

Lục Tranh dự cảm không ổn, điều yêu này thân hình không xong bộ dáng, rõ ràng là giận cấp công tâm tâm ma đô mau ra đây!

Tình chờ chỉ có thể bị giết. Lục Tranh trong lòng hung ác, đôi tay giao nắm, chấp cự kiếm vung lên, thân hình tùy theo mà thượng.

Hắc Dực giận cực phản cười, càng có rất nhiều coi khinh khinh thường, dự muốn một cánh đem người phiến phi lại tưởng một móng vuốt đem người đập vỡ vụn, một phen do dự gian, liền thấy bát phương ngọn lửa tự Lục Tranh trước người phía sau đột nhiên toát ra.

Ngọn lửa ở thiên xoay tròn, ở không lác lư, giây lát lại là lửa cháy đốt không, thẳng triều chính mình thượng trung hạ ba đường mà đến.

“Tiểu tử cuồng vọng, không biết sống chết!”

Hắc Dực thân hình chấn động, con lốc xoay quanh, ngọn lửa mới vừa tắt, liền điều vũ hóa câu thứ, hô hô hô tạt bắn.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Điều vũ câu thứ cùng trường kiếm kích đâm thanh âm không dứt bên tai, Lục Tranh kinh ngạc với diễm đốt bát phương thể nhưng không hề hiệu quả hết sức, thân hình biến hóa, một chân quét ngang.

Hắc Dực bị đá đến một lui, lập tức bạo nộ càng sâu, hét lớn một tiếng, miệng phun lưỡi dao gió, thẳng triều Lục Tranh đầu mà đi.

Dưới tình thế cấp bách, Lục Tranh giờ kiếm hoành đương, lại bị đầy trời điều vũ câu thứ nhân cơ hội phác thân, thoáng chốc, trên người bằng thêm mấy chục miếng máu.

Hắc Dực quanh thân điều vũ tựa mang hỏa độc, gần người khi bị bỏng chiến nung, một cắt qua da thịt đó là tư tư đốt trọi thanh không ngừng.

Lục Tranh thậm chí nghe thấy được đến từ chính chính mình trên người da thịt tiêu hương, miệng máu tuy nhỏ, lại Mạc danh nghiêm trọng, theo tiêu mùi hương càng nùng, Lục Tranh trên người huyết lưu như chú, ngay cả căn nguyên chân khí cũng ở chậm rãi xói mòn.

Đúng lúc vào lúc này, Hắc Dực sau lưng hai cánh hóa tám cánh, cánh chim một khai, che trời lấp đất, màn trời sập rũ, ầm có sấm sét ầm ầm

“Răng rắc!”

Sấm sét đánh xuống, Lục Tranh chỉ thấy trước mặt thân ảnh chột lóe, thiên địa tối sầm lại, Hắc Dực một con chim trào đã đảo hướng về phía chính mình trái tim

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79 sống sót sau tai nạn

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Điều tra đảo mắt tức đến, ngực quần áo rách nát, ẩn lộ da thịt. Thời khắc máu chốt, bên người thanh phong từ lại.

Độc Cô Kiến Thường thân hình trống rỗng xuất hiện, ở Lục Tranh thượng không kịp ngăn cản trước, bàn tay trắng một chút, đã cùng Hắc Dực giao đầu hơn mười chiêu.

“Này yêu cụ nhiệt độ, không thể lực kháng!”

Lục Tranh nôn nóng rống to, bất chấp sống sót sau tai nạn, tâm hệ Độc Cô Kiến Thường trong cơ thể nhiệt độ, chạy nhanh xuất kiếm, lôi kéo Kiếm Tâm, lướt qua Độc Cô Kiến Thường, đoạt hạ Hắc Dực, tiếp tục triển đấu lên.

“Đi!”

Lại vào lúc này, phía sau lại truyền vài tiếng dị động, lại là trước đây biến mất Thu Văn, Mạc Từ Phong cùng với Độc Cô Ly Tinh đột nhiên xuất hiện, ba người một người xuất đao một người xuất chưởng, một người bãi trận.

Thoáng chốc, áp lực giảm đi, quang hoa lập loè.

Lục Tranh bị Độc Cô Kiến Thường một tay nhắc tới, thân thể bay lên không, lại chớp mắt, năm người thân hình liền xuất hiện ở bí cảnh ở ngoài.

Thu Văn giải thích: “Này tam thiên trận chỉ có thể duy trì ba lần quá độ, chư vị không cần cùng kia yêu vật lãng nhãng.”

Liền đang nói chuyện gian, quang mang lại lóe lên, hiển nhiên là phải tiến hành lần thứ hai quá độ, nhưng không xong chính là, kia Hắc Dực thân hình cư nhiên cũng lại lần nữa xuất hiện.

Làm nơi đây bí cảnh chủ nhân, Hắc Dực sở cụ được trời ưu ái, một bước vượt qua bí cảnh bất quá dễ như trở bàn tay.

Mất thấy sấm cảnh năm người cư nhiên tung tăng nhảy nhót, lúc này càng là dám lại lần nữa lần trốn, Hắc Dực cả người điều vũ dụng ngược, mở ra tám cánh, liền muốn nhất cử diệt sát.

Quang hoa lập loè trung, Lục Tranh năm người đã đạt quá độ trận pháp trung, thân hình tiệp tiêu, sau lưng cuồng phong gào thét lại là chớp mắt muốn đến.

Mất thấy quá độ tiến hành đến thời khắc máu chốt, Lục Tranh năm người dục chống cự cũng là phí công, tựa hồ chỉ có thể ngồi chờ chết, nhưng trong dự đoán con lốc đánh sâu vào lại tương lai đến.

“Phanh!”

Lục Tranh chỉ nghe một tiếng vang lớn, chợt liền thấy sư phụ Vân Trung Quái nhẹ bẫ môi giác một chân bước vào quá độ trận pháp trung. Tầm mắt cuối cùng, tựa hồ là vùng vẫy tám phiến cánh điều yêu Hắc Dực miệng sùi bọt mép phiến ngã xuống đất. ....

Sáu người với quá độ trận pháp trung đi qua số tức, quang mang biến mất là lúc, đã đi vào Sơn Hải Yêu Thị bên trong. Càng vừa khéo, sáu người liền

đứng ở lúc trước thương nghị sự tình bí ẩn góc đường hẻm đường ruộng chỗ sâu trong. Quá vắng người đi đường đông đảo, lại không một người phát hiện dị trạng.

Bởi vì tam thiên trận mỗi lần quá độ cần có trước tiên bố trí cấm kỳ duyên có, mấy người quá độ nơi trên cơ bản là cố định. Mà ở này yêu thị bên trong, Thu Văn cộng cấm ba mặt kỳ, một mặt dưới mặt đất giao dịch hội bên trong, một mặt đó là tại đây mọi người lúc trước dừng lại quá bí ẩn hẻm nhỏ trung, còn có một mặt cấm ở bí cảnh xuất khẩu chỗ.

Tam thiên trận sử dụng tới rất là tốn thời gian cố sức, thêm chi Thu Văn lúc trước bị thương, lúc này dùng liền nhau hai lần, đã là sắc mặt trắng bệch.

Tuy là như thế, hẳn lại ngăn không được đem tầm mắt đầu hướng lảng lảng đứng thẳng ở Lục Tranh phía sau luôn đảm đương bối cảnh Vân Trung Quái.

Giờ phút này, trừ bỏ Lục Tranh, còn lại bốn người đều lấy xem quái vật ánh mắt nhìn về phía Vân Trung Quái.

Có thể một kích đánh lui Cửu Đầu Điều yêu, càng làm cho này trong thời gian ngắn trong vòng sai thất truy kích cơ hội tốt, nhân vật như vậy, sao có thể có thể bừa bãi vô danh?

Sớm tại Quỷ Khóc Lao Từ, Mạc Từ Phong liền chỉ người này sâu không lường được, lại không nghĩ, nguyên lai lại là cường hãn đến tận đây!

Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai biểu hiện tác trấn định rất nhiều, hai người đều là lãnh tính người, trừ bỏ ngay từ đầu có điểm kinh dị ngoại, liền lại vô mặt khác.

Độc Cô Ly Tinh chỉ là nghĩ nghĩ, ra về người này là họ Lục sư phụ, nếu là chính mình muốn sát họ Lục đồ vô si không thiếu được bàn bạc kỹ hơn.

Thu Văn sửa sang lại quần áo, lại là cười chấp tay, thái độ chân thành nói: “Đến lão tiên sinh cứu mạng đại ân, Thu Văn hổ thẹn, ngày nào đó tất có trọng báo, chỉ là không biết lão tiên sinh cao danh quý tánh, chưa thỉnh giáo.”

Vân Trung Quái nhàn nhạt nhìn Thu Văn liếc mắt một cái, xem tại đây người cứu giúp quá chính mình đồ đệ phân thượng, miễn cưỡng mở miệng, nói: “Lão phu Vân Trung Quái, vân trung có quái vật Vân Trung Quái.”

Thu Văn da mặt vừa kéo, đầu óc một cái chớp mắt mấy vòng, lại như cũ không biết người này rốt cuộc ra sao thân phận, chỉ là nhân vật như vậy, lại sao có thể dễ dàng bị Quỷ Khóc Lao Từ vây khốn nhiều năm?

Nhớ tới Chu Phóng theo như lời, này lão tiên sinh còn có “Loại củ cải” đặc thù đam mê, tức khắc liền có chút không nở nhìn thẳng.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ,

Lục Tranh ho khan một tiếng, ra tiếng nói: “Còn phải đa tạ bốn vị ra tay cứu giúp. Gia sư tính cách cổ xưa, có chút không thiện giao tế, còn thỉnh vài vị bao dung.”

Thu Văn thuận sườn núi mà xuống, liền thanh nói: “Không dám. Đại gia cùng đường một hồi, tự nhiên lẫn nhau trợ giúp. Chỉ là không biết lục huynh đệ với bí cảnh trung nhưng có mặt khác gặp gỡ?”

Nếu là không có đặc thù gặp gỡ, lại như thế nào cô đơn dẫn tới Cửu Đầu Điều yêu chết truy không bỏ?

Thu Văn khước miệng gọi lên, trên mặt lại là một mảnh thành khẩn thành thật.

Nếu là ở đây người hết thấy nổi lên một chút dị tâm, lúc này đãi Lục Tranh liền sẽ mọi cách phòng bị cùng thủ. Bí cảnh thần kỳ, càng là Thất Huyền Linh Tuyền nơi, muốn nói ai không tâm động, đó là cực nhỏ.

Chỉ là Lục Tranh vận khí cực hảo, trước mặt mấy người, bao gồm lòng dạ hiểm độc hồ ly Thu Văn ở bên trong, đối chí bảo tuy có tâm lại cũng không phải đặc biệt tình thế bắt buộc, liền tính biết rõ Lục Tranh một người độc chiếm truyền thuyết, cũng hoàn toàn không sẽ khởi cái gì sát tâm.

Thiên tài địa bảo, có năng giả biết được. Bọn họ năm người cùng tiến bí cảnh, đồng sinh cộng tử một phen, vẫn là có vài phần tình nghĩa.

Lục Tranh cười một cái, tự không gian trung lấy ra năm cái bình ngọc nhỏ tới.

Bình ngọc ở ngoài trong suốt thủy nhuận, hình như có thanh nhuận chỉ khí chảy ra, Lục Tranh ngón tay bắn ra, đem năm cái thịnh có Thất Huyền Linh Tuyền cuối cùng một phùng suối nguồn thanh tuyền bình ngọc phân biệt đưa đến ở đây năm người trước mặt, ôm quyền nói:

“Lục Tranh vận may, ngoài ý muốn nhìn thấy linh tuyền bộ dạng, đáng tiếc linh tuyền khô kiệt, đã với thể gian này biến mất. Đây là linh tuyền cuối cùng một mặt thanh tuyền nơi, thực chi có trọng tố vô thể, phá rồi mới lập chi hiệu. Tuy nói có chút nguy hiểm, nhưng đại thể lấy chư vị thiên tư, sẽ không có quá lớn vấn đề. Lục Tranh đến chư vị viện thủ mới có thể bảo mệnh, nho nhỏ lễ vật không thành kính ý.”

Thu Văn đôi mắt nhú lại, thu bình ngọc, lộ ra một mặt thiết tình tươi cười tới, ám đạo Lục Tranh người này nhưng thật ra thật thành. Nếu là Lục Tranh dấu điểm không nói, bọn họ năm người ai biết hẳn có linh tuyền nơi tay?

Chỉ là linh tuyến đã diệt, có chút đáng tiếc, không nói được trong đó liền có Lục Tranh bút tích, liền không phải do kia Cửu Đầu Điều yêu tức giận ngáp trời khăng khăng chém giết với hắn.

Còn lại bốn người cũng đem bình ngọc thu hảo, mà Vân Trung Quái tuy rằng đối truyền thuyết chi vật không có nhiều ít để ý, chỉ là bằng hấn vừa mới cùng Cửu Đầu Điều yêu vội vàng giao chương, liền cảm thấy ra kia điều yêu công pháp kỳ dị công thể càng là độc nhất vô nhị, nghĩ tới nghĩ lui, căn bản chưa từng ở Linh Võ đại lục phía trên gặp qua cùng loại yêu vật.

Chẳng lẽ là này yêu vật cũng đến từ chính thế giới khác thế giới?

Ý nghĩ như vậy ở Vân Trung Quái trong đầu một quá, liền rút cuộc ngăn không được. Nhớ tới kia yêu vật theo linh tuyến ngàn hai trăm năm, không nói được này linh tuyến cũng không phải Linh Võ đại lục chi vật. Căn cứ nghiên cứu tâm tư, Vân Trung Quái đem bình ngọc thu xuống dưới.

Lục Tranh thu hồi tầm mắt, âm thầm nhủ mày, quả nhiên, hấn này sư phụ tựa hồ có cái gì dấu diếm không nói. Có lẽ là thời điểm quan tâm quan tâm sư phụ tới chỗ.

Lục Tranh thầy trò hai người các có chút suy nghĩ gian, Thu Văn cắn nuốt mấy viên đan dược, đánh ra một quả vô hình vô vị tín hiệu đạn, chợt liền có mấy đạo tiếng xé gió xa xa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: ám vũ phi thư

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Thu đại ca, ngươi không sao chứ?”

“Chủ nhân.”

Thu Văn tín hiệu đánh ra không lâu, Mạnh Khuynh Dao cùng Chu Phóng chờ Quỷ Khóc Lao Tù người, liền tự bốn phương tám hướng phi thân mà đến.

Không bao lâu, Mạc Gia người cũng lục tục đuổi tới, một đám vây quanh ở Mạc Từ Phong bên người, ba chân bốn cẳng tra xét lên.

Kêu Lục Tranh ngoài ý muốn chính là, lúc trước Mạc Từ Phong chụp mua ác quỷ ngũ huynh đệ cũng đi theo Mạc Gia người phía sau, bay lại đây.

Năm quỷ diện vô biểu tình, động tác nhất trí, nhìn mắt Mạc Từ Phong, lại nhìn mắt Lục Tranh, chợt đi đến Lục Tranh trước người.

Một vị Mạc gia quân sự ra tiếng giải thích nói: “Ta chờ lúc trước trong lúc vô ý hỏi quá một lần giao dịch hội, nơi đó đã từ nội đến ngoại phong bế. Chỉ là này ác quỷ ngũ huynh đệ không biết vì sao, từ bên trong trốn thoát. Ta chờ nghĩ này nếu là gia chủ tặng cùng Lục tiên sinh lễ vật, liền tiến lên mời đồng hành.”

Ác quỷ ngũ huynh đệ đón Lục Tranh ánh mắt, nhàn nhạt hành lễ, từ một người thấp giọng nói:

“Ta huynh đệ năm người giết giao dịch hội hộ vệ, đuổi ở đại môn đóng cửa trước, sản loạn thoát thân. Chỉ là bản mình khế trung bảo có pháp trận, nếu là khoảng cách cảm khế giả quá xa, ta ngũ huynh đệ khoanh khắc bỏ mạng, hồn phi phách tán.”

Nguy ý, bọn họ kỳ thật là chủ động tìm tới, không dám phản bội.

Lục Tranh lúc này mới nhớ tới, Mạc Từ Phong lúc trước đích xác đệ này ác quỷ ngũ huynh đệ bán mình khế cấp chính mình. Nghĩ đến ngũ huynh đệ cùng kia bán mình khế chỉ gian các có cảm ứng, cho nên có thể ở trước tiên biết rốt cuộc ai là chính mình người sở hữu.

Lại vào lúc này, Mạc Từ Phong lấy phiến che miệng, cười tủm tỉm nói:

“Này bán mình khế nhưng không ngừng như vậy chỗ tốt. Nếu là ác quỷ ngũ huynh đệ phản bội bối chủ, Lục tiên huynh ngươi đại nhưng đem bán mình khế đặt hỏa nung du tạc.

Bán mình giả cùng bán mình khế tánh mạng liên hệ, hóa nướng du tạc hạ, này bán mình giả như rơi xuống địa ngục, hơi khi cũng có thể bị chết tra đều không dư thừa. (= _ = cứ như thịt heo, thịt cá không bằng hóa nướng du tạc .....)

Như thế, Lục hiền huynh nhưng ngàn vạn không cần nhân từ nương tay, theo ta sở nghe, xưa nay bối chủ phản phệ người cũng không ít.

Càng nhiều bán mình giả, yêu thích ăn núp người mua bên người, ngày thường nhất sẽ trang ngoạn làm tiểu, một khi tìm đến cơ hội, lại là sẽ muốn mạng người.”

Mạc Tử Phong nói được nhẹ nhàng băng quơ, biểu tình thuần lương, lại đem ngũ huynh đệ dọa ra một tiếng mồ hôi lạnh.

Lúc trước còn mặt vô biểu tình năm quý, lập tức gân xanh bạo trán, cúi đầu cùng kêu lên nói:

“Mong rằng chủ nhân nhân từ, tha ta huynh đệ tánh mạng.”

Lúc trước năm quý cố tình che giấu này bán mình khế chân thật hiệu dụng, đó là đánh khoe mã lấy lòng lại ngày sau tìm cơ hội giết Lục Tranh nhân cơ hội thoát thân tính toán, lại không nghĩ rằng bọn họ này một tá tính bị bên cạnh cái kia bạch diện phúc hắc liếc mắt một cái nhìn thấu, thậm chí ngôn ngữ xúi giục.

Nếu là tân chủ nhân tàn nhẫn độc ác, tức khắc đưa bọn họ đánh giết, bọn họ cũng vô pháp.

Năm quý cả người run rẩy, mồ hôi lạnh chảy đầy người.

Lục Tranh như rồng mây, đối với năm quý cố tình dấu diếm, lại cũng hoàn toàn không sinh khí, chỉ buồn bã nói:

“Ta người này ân oán phân minh, thiện ác có báo. Người thọc ta một dao, ta liền băm đầu của hắn. Người nếu là cho ta một chén nước uống, ta liền cho hắn ngàn tòa Kim Sơn vạn tòa Bạc Sơn.”

Lục Tranh đơn giản trắng ra nói, lập tức làm ác quý ngũ huynh đệ liên tục xưng là, liền nói nguyện trung thành không dám không từ.

Thu thập hảo thủ sơn năm quý, Lục Tranh tại đây Sơn Hải Yêu Thị cũng liền không có mặt khác cái gì vương bận.

Thu Văn lúc này mở miệng nói: “Tam thiên trận sử dụng là lúc đối chân khí tiêu hao cực đại, lấy ta hiện tại đối trận này nắm giữ, bắt quá có thể mang theo ở đây mọi người thuận đi ngàn dặm. Vừa lúc, với ngàn dặm ở ngoài yêu thị bên ngoài mặt biển, ta từng cầm tiếp theo mặt cờ xí. Chỉ là nếu muốn sử dụng này trận pháp linh bảo, yêu cầu ta khôi phục thực lực bảy tám phần. Chư vị nếu là không có dị nghị, ta chờ liền tại đây yêu khu phố lại đãi ba ngày.”

Mọi người tự nhiên không có dị nghị, khó được như là Thu Văn như vậy lòng dạ hiểm độc hồ ly cư nhiên cũng nguyện ý cố sức làm hồi người tốt, mọi người cảm tạ hắn còn không kịp. Chỉ là Mạc Tử Phong đối Thu Văn trong tay ba ngàn trận có chút tò mò.

“Người như thế nào có Khung Võ Môn chi vật?”

Ba ngàn trận tựa trận phi trận, nãi Khung Võ Môn cao nhất linh bảo chi nhất, có thể với thời khắc mấu chốt cứu người tánh mạng, cũng không là môn trung trường lão cấp bậc giả không thể được.

Thu Văn cười tủm tỉm nói: “Nga, cứu Chu Phóng là lúc, ta thuận tay đem Yến Thập Tam thầy trò hơn mười người cứu,

Đây là hắn kia sư phụ ngạnh đưa cho ta làm tạ lễ.”

Yến Thập Tam sư phụ Linh Cơ Tử chính là Khung Võ Môn trường lão chi nhất, có này bảo bối cũng chẳng có gì lạ.

Mạc Tử Phong sờ sờ cằm gật đầu, tán thưởng một câu, nói: “Tổ nghe này Linh Cơ Tử tính tình ngay thẳng, hào sảng hào phóng, xem ra quả nhiên không kém.”

Lục Tranh liếc kia làm bộ làm tịch Mạc Tử Phong liếc mắt một cái, lấy hắn đối Mạc Tử Phong hiểu biết, chỉ sợ người này chân chính tướng nói chính là, Linh Cơ Tử cư nhiên như thế thành thật phúc hậu, sớm biết có như vậy chỗ tốt, chính hắn liền thượng.

Lục Tranh đám người đều là tâm khoan, hiện giờ thượng ở điều yêu Hắc Dục truy kích trung, lại còn có nhân tâm nói chêm chọc cười. Chỉ là còn muốn tại đây nguy hiểm thật mạnh yêu khu phố nghỉ ngơi ba ngày, không hảo sinh kế đồng dạng hạ, thật đúng là liền có khả năng mất đi tánh mạng.

Mọi người một thương lượng, từ ở đây ảo thuật mạnh nhất Lục Tranh tự mình động thủ, đãi nhân người bộ dáng biến hóa lúc sau, mới vừa rồi từ nhỏ hẻm chỗ sâu trong đi ra.

Khả nhân tính không bằng điều tính, không nghĩ tới bọn họ vừa mới nghênh ngang đi lên đầu đường, không trung liền phiêu tiếp theo tràng điều mao vũ.

Điều vũ bay là tả, từng người bàn tay đại, giống mưa to mưa to lại lại cứ là quý dị ám hắc, gọi người vọng chi sinh ra sợ hãi, một chạm đến nhân thân càng tự động hoá vì một trương tự cuốn, tự cuốn phía dưới cái cổ xưa con dấu, tự cuốn nhất phía trên tác viết “Chiếu lệnh” hai chữ.

Hắc Dực âm hiểm, lại là hạ lệnh yêu thị bên trong sở hữu nửa yêu cùng yêu vật kẻ hết hóa ra yêu thân, bắt luận cái gì một cái lấy nhân thân hành tẩu người, giết chết bất luận tội.

Yêu thị yêu thị, không phải yêu vật đó là nửa yêu. Trừ bỏ Lục Tranh chờ như vậy mắt trông mong tiến đến tham quan yêu thị người tu ở ngoài, yêu thị vốn dĩ nửa cái nhân loại đều không có.

Lục Tranh đám người một bên thăm mắng Hắc Dực vừa nghĩ, chạy nhanh tìm một chỗ che dấu lên. Nhưng không nghĩ tới, Hắc Dực ở yêu thị xây dựng ảnh hưởng thận trọng, căn bản không có yêu vật dám can đảm phản kháng.

Có người hô to: “Đây là chủ nhân ám vũ phi thư, tức khắc có hiệu lực.”

Dứt lời, người này mô người dạng đồ vật liền phanh cả đời hóa ra yêu vật nguyên hình.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Thoáng chốc, quanh thân yêu vật toàn bộ dừng lại bước chân, không có chỗ nào mà không phải là trước tiên phanh cả đời hóa ra chân thân.

Như thế như vậy, há hốc mồm không động tác Lục Tranh đám người tự nhiên thập phần đục lỗ.

Càng ngày càng nhiều yêu vật cùng nửa yêu quay đầu nhìn lại đây, dần dần có yêu vật lộ ra răng nanh, rống lớn một tiếng: “Nơi đây mấy cái hảo sinh khả nghi, tất là nhân loại, giết bọn họ!”

“Sát!”

Yêu vật nhóm cho dù lớn lên thiên kỳ bách quái, nhưng lại không ngốc. Đây yêu thị mười năm một khai khai đến hảo hảo, chủ nhân Hắc Dực lại đột nhiên hạ ám vũ phi thư, không nói được liền cùng kia mấy chục nhân loại có quan hệ.

Nhớ tới Hắc Dực ninh sai sát không buông tha bản tính, làm không hảo lúc này đây yêu thị liền sẽ nghênh đón đại nĩa sạch, nếu là chủ nhân tâm tình khó chịu, càng khả năng ương cật bọn họ này đó cá trong chậu.

Nghĩ vậy, có yêu vật hoảng sợ rống to: “Không cần buông tha bọn họ, sát!”

Lập tức, càng ngày càng nhiều yêu vật chân khí bạo dật vọt lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: 1 ba 3 chết

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Theo yêu vật sôi nổi rống to, càng nhiều yêu vật từ phố bên phòng ốc kiến trúc thờ phi phò nhảy ra tới, không nói hai lời, cũng gia nhập tới rồi trăm người trừ ác đội ngũ.

Trước tiên, Lục Tranh cất bước liền chạy, chạy phía trước còn không quên lôi kéo Độc Cô Kiến Thường cùng nhau.

Nhiên, bạo động yêu vật nhiều như châu chấu, không muốn sống chết truy, đưa tới Hắc Dực chỉ là sớm muộn gì sự.

Năm quỹ huyênh đê có sai trước đây, giờ phút này càng là có tâm biểu hiện, xa xa đuổi theo, mặt mặt hộ ở Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường phía sau, thêm chi Độc Cô Kiến Thường trùng theo đuổi Độc Cô Ly Tinh, hai người chạy trốn không thể càng nhẹ nhàng, không hề vô thương liền từ yêu đàn trung thoát ly ra tới.

Dư lại có chạy trốn chậm, liền không như vậy vận may, cơ hồ lập tức liền bị rậm rạp yêu vật trùng điệp vây quanh, thật vất vả thoát vây, toàn thân trên dưới cũng là thiếu nửa cái mạng.

Mắt thấy xông xáo càng lúc càng lớn, xa xa mấy chỗ cũng tiệm khởi ồn ào, nghĩ đến là những người khác tu đương vô tội cá trong chậu cũng đưa tới đông đảo yêu vật vây công.

Nhưng ai biết Hắc Dực khi nào đuổi theo, Lục Tranh đám người chỉ có thể biên đánh biên lui. Thu Văn cũng ở ném thử mạnh mẽ khôi phục công lực, tức khắc bắt đầu dùng ba ngàn trận.

Nói đến cũng khéo, mọi người bị yêu vật đuổi theo chạy như bay, hoàn toàn bay qua ngầm giao dịch hội mặt đất ba tầng kiến trúc ở ngoài, lại không nghĩ gặp mấy cái lão người quen.

Này đó lão người quen còn đều là đến từ một cái phái môn, Khung Vô Môn.

“Ta như thế nào nhìn không khí không đúng a.” Mạc Tử Phong vuốt cằm, hai mắt tỏa ánh sáng, chuyện tốt không sợ chết bản tính lộ rõ.

Lục Tranh nhú mày, bước chân vì đồn.

Lúc trước bị từ nội đến ngoại phong bế ngầm giao dịch hội không biết bị người nào mạnh mẽ bỏ ra, bên trong cánh cửa tu giả thi thể đông đảo, ngoài cửa bạo động lẫn nhau chém tu giả càng nhiều.

Cho dù đại môn một khai, vô sắc vô vị huyền hương dần dần tản ra, nhưng thù đã kết, huyết đã lưu, cho dù giờ phút này tỉnh táo lại, biết rõ chính mình mắc mưu, lại như cũ không bỏ xuống được trong tay đao kiếm, đã chỉ hướng xảo trá yêu vật, cũng chỉ hướng bên cạnh đồng loại.

Ai hiểu được chính mình nguyện ý phóng hạ đồ đao là lúc đối phương nguyện ý không muốn, vạn nhất đối phương giả ý giảng hòa, đãi chính mình vũ khí một phóng liền cấp chính mình trí mạng một đao, kia thật đúng là xuẩn tề.

Tại đây người tu lẫn nhau đầu chém giết trung, lại còn có một tiểu cổ dòng người đầu đến thập phần quý dị, một cái là hạng nặng võ trang ngón tay đều bắt lộ một đĩnh nửa điểm Khung Vô Môn môn chủ Lâm Viễn Quy.

Giờ phút này hắc chính múa may chuỗi này chụp mua đoạt được ác sát Cửu Long Đao, mà đao mổ chỉ hướng một phương, cư nhiên là lúc trước bị yêu thị hộ vệ bắt đi Yên Thập Tam đám người.

Lúc trước còn cả người là huyết Yên Thập Tam sư phụ Linh Cơ Tử, giờ phút này đã là hơi thở thoi thóp.

Yên Thập Tam khỏe mắt muốn nứt ra, biểu tình tràn ngập không tin cùng phẫn hận.

“Môn chủ nề hà như thế?!” Lúc trước hắc cùng sư phụ đám người được Thu Văn cứu giúp, thật vất vả thoát thân nhà tù, lại đối với phương chỉ dẫn, hoàn toàn tìm được nơi này, không nghĩ tới thật đúng là liền gặp được che mặt mà đến môn chủ.

Không nói đến vốn dĩ nói tốt ở yêu thị bên ngoài chờ đợi môn chủ vì sao che mặt thâm nhập ngầm giao dịch hội, liền thấy môn chủ mà ngay cả môn trung người cũng là kẻ hết chém giết, trên tay càng cầm ác sát hung khí. Như thế như vậy, gọi người tiếp thu vô năng.

Hắn sư phụ Linh Cơ Tử so chỉ hắn sư đệ Triệu Ứng càng thêm thẳng tính, lập tức liền tiến lên ngăn cản, cũng dò hỏi nguyên do. Lại không nghĩ môn chủ liền như là phát điên giống nhau, cho rằng nhà mình sư phụ muốn cướp đoạt trong tay hắn hung đao.

Đãi bọn họ mọi người phản ứng lại đây là lúc, môn chủ đã cầm hung đao một đao thọc vào hắn sư phụ bụng.

“Người nhận sai người.”

Đối mặt Yên Thập Tam chất vấn, Lâm Viễn Quy thề thốt phủ nhận, xuống tay chiêu thức ác hơn. Nếu chính mình đã thọc đệ nhất đao, như vậy thọc loại kém nhĩ đao đệ tam đao căn bản không có cái gì hảo do dự. Huống chi, hắn là môn chủ, chẳng lẽ nói làm môn nhân không nên phụng hiến hết thầy duy mệnh là từ sao?

Tâm ma nhảy khỏi, hai mắt sung huyết, bốn còn có điểm hối hận chính mình bị huyền hương khống chế xuống tay quá ngoan Lâm Viễn Quy, giờ phút này yên tâm thoải mái, xuống tay không hề thu liễm. Nếu có thể, hắn càng nguyện ý đem trước mặt môn nhân kẻ hết chém giết, như vậy tới rồi yêu thị ở ngoài, còn có ai biết hắn Lâm Viễn Quy từng tàn sát môn nhân, lại có ai biết hắn chụp mua một thanh có một không hai hung đao?

Lâm Viễn Quy sát tâm chợt khởi, Yên Thập Tam đứng mũi chịu sào, lúc trước liền bị một ít thương.

Giờ phút này chính diện đối thượng Lâm Viễn Quy cái này tám tinh Võ Hoàng, này vừa vụn rơi xuống một cái giai khác thực lực căn bản không đủ xem.

Giây lát, Yên Thập Tam trên người liền nhiều thêm bảy đạo miệng máu, trong đó lưỡng đạo vì vết thương trí mạng, mắt thấy tánh mạng nguy rồi. Triệu Ứng phi phác mà thượng, muốn lấy thân làm thuẫn, có người động tác lại so với hắn nhanh hơn.

“Sư phụ!”

Yên Thập Tam cùng Triệu Ứng thống khổ hô to, mà bọn họ sư phụ, Linh Cơ Tử lại là mờ to hai mắt ầm ầm ngã xuống đất. Hắn vốn là là hơi thở thoi

thóp, giờ phút này vì ái đồ khoát mệnh chấn đao, phủ một ngã xuống, máu tươi cuộn cuộn, đã là xoay chuyển trời đất thiếu phương pháp.

Lâm Viễn Quy chấp đao tay một đốn, tạm thời không có tiến thêm một bước động tác.

Hoi thở mong manh Linh Cơ Từ, lúc này đứt quãng mở miệng, chỉ nói câu: “Có không. .... Có không làm ta. .... Đánh giá các hạ khuôn mặt?”

Linh Cơ Từ hãy còn chưa từ bỏ ý định, không chịu tin tưởng kia tướng môn người giết thối thối bát bát người sẽ là Lâm Viễn Quy.

Hắn tuy sớm biết Lâm Viễn Quy đã tâm bùng bùng một lòng ngạo thị quần hùng, lại chỉ tin tưởng người này có khả năng che mặt chụp mua ác sát hung đao. Nói hắn tàn sát đồng môn, hắn lại là không tin.

Lâm Viễn Quy mặt nạ bảo hộ hạ hai mắt một cái chớp mắt bịt kín hồng tơ máu, trong tay ác sát Cửu Long Đao run rẩy một chút.

Ở Linh Cơ Từ sắp bị mất mạng một khắc, Lâm Viễn Quy cuối cùng cứu đem tay đuổi ra, lau xuống trên mặt che lấp, lộ ra mặt, thật là Linh Cơ Từ tâm niệm niệm cho rằng bản tính tuy tham lại không xấu Khung Võ Môn môn chủ.

Hiện thực đánh Linh Cơ Từ hung hăng một cái tát, Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng, trơ mắt nhìn sư phụ của mình hai mắt bạo đột chết không nhắm mắt.

“A.”

Lâm Viễn Quy cười lạnh một tiếng, nhéo trong tay mặt nạ bảo hộ chậm rãi chà lau Cửu Long Đao thân đao máu tươi tàn thịt, khinh phiêu phiêu nói:

“Ta đã dám lộ diện, nơi này đồng môn đó là một cái cũng không chạy thoát được đâu. Quái chỉ đồ thừa Yến Thập Tam nguoi quá khôn khéo cũng quá ngu xuẩn, không duyên cớ vạch trần ta thân phận, đã hại chết sư phụ nguoi, cũng đem hại chết nguoi sư đệ, đồng môn cùng với nguoi tự thân.”

Lâm Viễn Quy có tâm giết người diệt khẩu, này giết người đối tượng lại chỉ bao gồm chính mình môn nhân.

Hiện trường tuy nói còn có không ít mặt khác môn phái tu giả, nhưng phần lớn đến từ trung gian thế lực cùng ma đạo phái môn.

Hắn tự tin có thể sát đồng môn, lại không tự tin đem hiện trường mọi người nhất cử tiêu diệt, nếu như thế, hắn tự nhiên không cần thiết ngu xuẩn mà trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hôm nay chụp mua hung đao, tàn sát đồng môn việc liên tính bị mặt khác phái môn truyền lưu mà ra, nhưng hắn là chính đạo khô thủ, còn không phải trên dưới mỗi một bính sự.

Hắn nếu nói chính mình là oan uổng, kia này đó trung gian thế lực cùng ma đạo phái môn liền nhất định là bất an hảo tâm mở miệng vu oan.

Nghĩ vậy, Lâm Viễn Quy lộ ra một mặt thư thái tươi cười tới, ánh mắt dần dần đối thượng vẫn thất thần Yến Thập Tam sư huynh đệ cùng với mặt khác còn phản ứng không kịp Khung Võ Môn môn nhân, cánh tay chậm rãi nâng lên, ác sát Cửu Long Đao hung quang nổ rộ.

Hung quang chợt lóe tức quá, sắp lau sạch Yến Thập Tam cổ thời điểm, lại bị một đạo tạt nhảy mà đến kiếm quang ngăn cản.

Kiếm quang lúc sau, dẫn theo Lưu Hỏa Kiếm Lục Tranh, hiện ra thân hình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Hắc Dực giết đến

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đánh chết không thành, Lâm Viễn Quy thần sắc dữ tợn, nhìn phía nữa nói nhúng tay Lục Tranh ánh mắt giống như xem người chết.

Lục Tranh tay đề Lưu Hỏa Kiếm, không lùi mà tiến tới, chặt chẽ đứng ở Lâm Viễn Quy cùng Yến Thập Tam sư huynh đệ chi gian, thần sắc không thấy do dự.

Hắn đối Yến Thập Tam quan cảm không kém, tuy nói lúc trước thấy hắn bị trao không có ra tay, giờ phút này thấy hắn muốn bỏ mạng người khác tay lại là như thế nào cũng không thể ngồi yên không nhìn đến.

Lâm Viễn Quy thân hình chợt lóe, còn muốn lại cử đao, Lục Tranh lại là quyết tâm, lại lần nữa thân tùy ảnh động chắn Lâm Viễn Quy hung đao phía trước, nhủ mày nói:

“Lâm môn chủ đây là tính toán giết người diệt khẩu? Như thế tàn sát đồng môn, cũng không sợ chính đạo khinh thường, cùng công chi?”

Lục Tranh luôn mãi ngăn cản, Lâm Viễn Quy cũng là khuôn mặt vận vẹo, nghe vậy đó là cười to, không sao cả nói:

“Khinh thường? Cùng công chi? Chê cười! Lục Tranh a Lục Tranh, ngươi tuy có hạnh kế thừa Nghịch Thương Phái như vậy gia đình bình dân, lại không đầu óc tại đây mệnh mông như mây yên chân khí giang hồ thành công dừng bước, nghe nói ngươi liền Nghịch Thương Phái phái môn đều còn không có đứng lên tới, này cũng không phải không có đạo lý!

Hôm nay ngươi tại đây, ta liền thuận đường giết ngươi, lại đây nói là ngươi giết Linh Cơ Từ thầy trò, ta giết ngươi bất quá là vì môn nhân báo thù vì thiên hạ thương sinh trừ hại! Ngươi nói đến thời điểm thiên hạ chính đạo là tin tưởng ngươi vẫn là tin tưởng ta?”

“Vô si hạng người nếu tư, thật là kinh sát ta chờ. Chẳng lẽ lâm môn chủ vì diệt dân cư thật còn tính toán thuận đường giết cũng ở hiện trường ta không thành?”

Lâm Viễn Quy nghe tiếng ngốc lảng, giây lát mắt phóng hung quang, đục lỗ nhìn lại, lại thấy ra tiếng giả nguyên là chuyện tốt không sợ sự đại Mạc Từ Phong.

Mạc Từ Phong người này tuy nói không đàng hoàng, thực lực lại là nắm lấy không ra.

Lâm Viễn Quy không nghĩ tới người này cư nhiên cũng tới Sơn Hải Yêu Thị, lúc này rồi rãnh mới vừa rồi nhìn kỹ, lại thấy Mạc Từ Phong bên cạnh thượng có Quý Khóc Lao Tử chủ nhân Thu Văn cùng với Vạn Ma Quật đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai.

Này vài người tại sao ghé vào cùng nhau? Thả xem kia tư thế, cư nhiên là cùng Lục Tranh một đạo.

“Đáng chết!”

Lâm Viễn Quy trung thâm mắng, trên mặt lại là miễn cưỡng xả ra một mặt ý cười tới, kiêng kị nói:

“Mạc gia chủ bật cười. Ngài nếu là quyền đương kim ngày cái gì đều không có thấy, kia ngày sau ta Khung Võ Môn tất vì Mạc gia mở rộng ra phương tiện chi môn.”

Mạc Từ Phong cười nhạo một tiếng, còn không có mở miệng, kia Lâm Viễn Quy lại là ma chướng giống nhau, lời nói chỉ nói một cái mở đầu, đó là tự tin phi phạm, càng nói càng hăng say, lại nói:

“Ngươi ta đều là chính đạo ngón tay cái, một phương khôi thủ, nếu là hợp tác, quyền thế thanh danh dễ như trở bàn tay.

Chính là kia chính đạo đứng đầu bảo tọa, cũng là có thể ngồi xuống. Không bằng lúc này liền trước hợp tác một hồi? Ngươi liền trợ ta đem yêu khu phố sở hữu Khung Võ Môn môn nhân cùng nhau sát lạc!”

Mạc Từ Phong nghe buồn cười, phóng nhãn nhìn chung quanh bốn phía, đột nhiên hỏi: “Nếu là yêu khu phố thượng có mặt khác che mặt chính đạo nhân sĩ, ngươi đãi như thế nào?”

“Cùng cùng nhau giết đó là.” Lâm Viễn Quy không làm do dự, lập tức mở miệng.

Lúc trước còn chém giết làm một đoàn nhân loại tu giả, lúc này đã là ngừng tay trung giết chóc, hoặc ôm cánh tay cười lạnh, hoặc ẩn tàng thân hình suy nghĩ đào tẩu.

Trước mắt hiện trường, cư nhiên chỉ có Khung Võ Môn này một phương thượng ở bên trong đấu.

Hiển nhiên, tới này yêu thị không chỉ có Khung Võ Môn một ngay gần nói, mặt khác chính đạo nhân sĩ mông cái mặt khoác cái áo choàng cũng có cho tới bây giờ chưa bại lộ thân phận.

Lâm Viễn Quy lúc trước lời nói thập phần kéo cừ hận, nhưng hắn cũng không phải thật khờ, tự nhiên biết Mạc Từ Phong tự cấp hấn đào hố, hấn lại không thêm đề ý, tiếp tục nói:

“Đương nhiên, nếu là chư vị chính đạo đồng môn phóng thông minh điểm, vẫn luôn co đầu rút cổ không bị ta phát hiện, tất nhiên là có thể bảo toàn tánh mạng.

Nhưng nếu là không thức thời như Nghịch Thương Phái Lục Tranh, lúc này một hai phái đứng ra nói ra nói vào, như vậy ta đã có thể không thể cam đoan có thể hay không thủ hạ lưu tình.

Nếu là ra yêu thị, có người thả ra bất lợi với ta lời đồn đãi, ta càng là sẽ không không bỏ được thủ đoạn độc ác vô tình.”

Lâm Viễn Quy lời này mới vừa nói chuyện, quanh mình liền có mấy đạo nhìn về phía Lâm Viễn Quy ánh mắt giống như đối đãi bệnh tâm thần.

Hắn một phen lời nói tự phụ can rở, giống như chân khí giang hồ chính đạo nhất phái tất cả đều là hắn một người định đoạt giống nhau.

Mạc Từ Phong vuốt cằm, càng là cười nhẹ ra tiếng. Hắn suy nghĩ, không nói được lúc này này lão tiểu từ đầu óc cũng không thanh tỉnh.

Tầm mắt dò về phía Lâm Viễn Quy trong tay gắt gao nắm ác sát Cừu Long Dao, Mạc Từ Phong khóe miệng ý cười gia tăng.

Ác sát hung đao, thi son huyết trì mà luyện, nãi có một không hai ma vật, càng đừng nói trong đao tàng tà linh.

Này Lâm Viễn Quy vốn là tâm tư không thuần, đạo tâm bất chính, lúc trước lại có giao dịch hội huyễn hương dụ dỗ, hiện giờ hung đao thấy huyết đoạt mệnh càng là rất đều rất không xuống dưới.

Mà Lâm Viễn Quy trước mắt như vậy lòng tự tin bạo lều làm việc không trải qua đầu óc bộ dáng, rõ ràng chính là bị hung đao phản phệ, tuy không đến mức tức khắc bị mất mạng, lại sẽ khiến người đầu óc mơ màng, tự hỏi năng lực rơi chậm lại, càng sẽ thôi hóa người bản năng, làm người dục \ vọng tăng đại, tiến tới bại lộ bản tính.

Mất thấy Lâm Viễn Quy đó là vô sỉ bản tính lộ rõ, hắn lại không hề sờ giác, thấy Mạc Từ Phong khó mà nói lời nói, liền hãy còn đem đầu chuyển hướng Lục Tranh này một phương, nghe răng trợn mắt uy hiếp một câu:

“Ngươi thức thời mà liền tránh ra, nếu như bằng không, liền cùng Yến Thập Tam đám người một khối chịu chết đi!”

“Lục mỗ sinh mà bất đồng thường nhân, người khác không muốn ta làm, ta càng muốn.”

“Phốc!”

Mạc Từ Phong bị Lục Tranh nói đầu đến cười, chính là Độc Cô Kiến Thường cũng không cảm khóe miệng lộ ra điểm ý cười tới.

Lâm Viễn Quy bị kích đến phần nộ tái khởi, nói một câu “Tìm chết”, liền khí thế đại phóng vọt lại đây.

Tám tinh Võ Hoàng uy thế toàn bộ khai hỏa, thoáng chốc đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc, tựa hồ thiên đều phải bị Lâm Viễn Quy thọc một cái lỗ thủng giống nhau.

Lâm Viễn Quy đón gió mà đứng, trôi nổi giữa không trung, hai tay mở ra, ác sát hung đao phù không, quần áo phất phật, bề ngẩng thiên hạ, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt giống như đang xem con kiến.

Tiếp theo giây, Lâm Viễn Quy tay phải nắm chặt, hung đao nơi tay, gào thét một tiếng liền muốn đại phác mà đến.

Đúng lúc vào lúc này, chân trời chợt khởi phong vân.

Lúc trước buông xuống màn trời đột nhiên lôi quang sét đánh, sấm sét rung động, ám Hắc Dực chim che trời lấp đất, thanh thế di sơn đảo hải, khoảnh khắc liền đem Lâm Viễn Quy nổi bật cái đi.

Nho nhỏ Võ Hoàng, không dám với võ tôn trước mặt làm vẻ vang?

Cừu Đầu Điều yêu Hắc Dực từ trên trời giáng xuống, khổng lồ yêu khu bao phủ toàn trường.

Lâm Viễn Quy chỉ nâng nâng đầu, còn không có tới kịp sợ hãi lui về phía sau, liền bị phi thân đi vào Lục Tranh bên cạnh Độc Cô Kiến Thường một cái tát phiến phi.

Lãnh tình đại tiểu thư chỉ nói một câu nói:

“Ngươi suất diễn đã đủ nhiều, lần một bên đi.”

(ta thích = v=)

Sau đó, Lâm Viễn Quy liền thật sự lẩn.

Hắc Dực coi rẻ dưới lòng bàn chân mọi người loại, tầm mắt xẹt qua Lục Tranh đám người là lúc, mang lên vài phần sát khí, tám phiến cánh chim toàn bộ khai hỏa, rống lớn một tiếng: “Vô tri nhân loại, toàn bộ đi tìm chết đi!”

Khoảnh khắc, hắc vũ tung bay, người tầm mắt chỉ còn lại có lông chim này một loại, tầng tầng hắc ám càng là gọi người thân thủ không thấy năm ngón tay.

Lục Tranh chỉ dám đầu óc nhảy mất một bạch, chân khí cản trở, tưởng đề khí một phi, thiếu chút nữa quăng ngã cái ngã ngựa.

Thời khắc máu chốt, Lục Tranh bị bên cạnh Độc Cô Kiến Thường một xả, liền nghe phía dưới Thu Văn truyền âm nói: “Trận pháp đem khỏi, cẩn thận tới.”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: hữu kinh vô hiểm

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thu Văn liều mạng bị trận pháp phản phệ hậu quả mạnh mẽ áp thương khai trận, tốc độ kỳ mau, nhưng Hắc Dực đánh chết động tác nhanh hơn.

Chớp mắt, đầy trời đó là hắc vũ tung bay, một vũ mạng đi một cái sinh mệnh, vô luận là người là yêu, chỉ cần chắn hắc vũ con đường, toàn bộ kêu thảm thiết bị mất mạng.

Lục Tranh tay trái trống rỗng về bùa, phù lạc thành trận, nhảy mất dựng nên đạo đạo tường cao, đem trước mặt đẳng phi hắc vũ ngăn cách, bởi vì trận pháp cách trở duyên cớ, bị hắc vũ lan tràn che đầy tầm mắt nhưng thật ra khôi phục một chút, miễn cưỡng có thể xem vật.

Nhưng Độc Cô Kiến Thường lại là ở trận đem khỏi khi, hơi hơi mỉm cười, nhắc chân bước ra trận pháp bảo hộ vòng.

Lục Tranh kinh hãi, vừa muốn thân thủ đem người giữ chặt, lại thấy Độc Cô Kiến Thường xua tay làm một cái cự tuyệt động tác.

Đặt mình trong tối cao trông không Hắc Dực, hiển nhiên đối Lục Tranh cái này hủy diệt đoạt người thừa kế “Yêu sâu sắc”, mắt thấy Lục Tranh thể nhưng họa trận tự bảo vệ mình, lập tức tám cánh cuồng phiến, hội tụ càng nhiều sắc bén hắc vũ, xoay quanh như con ốc, bề gãy nghiền nát mệnh mông cuộn cuộn mà đến.

Liền vào lúc này, phía dưới Mạc Tử Phong thân hình đột nhiên cất cao, khoảnh khắc liền cùng Độc Cô Kiến Thường cùng nhau huyền phù trời cao, hai người một cái múa quạt một cái huy kiếm, hồng bạch quang mang lập lòe, một cái chớp mắt đột phá ám hắc vũ Mạc, cuồng phong gào thét, giang sơn vì họa, từng đạo đại giang, dãy núi tự Mạc tử quạt trung bay ra, mà Độc Cô Kiến Thường kiếm quang sở chỉ chỗ, băng sương lan tràn, màn trời đông lại.

Hai hoàng cộ kháng vô tôn, thật lớn đánh sâu vào mạng theo nổ vang, dư uy chấn động, lan tràn toàn bộ yêu thị, có yêu vật tru lên, có người tu kêu thảm.

Lục Tranh thượng không kịp kinh ngạc Mạc Tử Phong tu vi, phía dưới quen thuộc quang mang thoáng hiện, Vân Trung Quái mắng to: “Tìm chết a, thấu như vậy gần!”

Ngay sau đó, Lục Tranh liền bị Vân Trung Quái một tay đảo đề, nhanh chóng bay khỏi bạo loạn giữa không trung.

Lục Tranh kêu to: “Mang lên Yến Thập Tam thầy trò!”

“Nhiều chuyện.”

Vân Trung Quái mắng một câu, mặt khác một con không tay lại vẫn là tùy tính vung lên, tiện thể mang theo Yến Thập Tam thầy trò ba người.

Ngay sau đó, mọi người thân hình đó là nhảy biến mất. Quang mang biến mất cuối cùng, Mạc Tử Phong cùng Độc Cô Kiến Thường hư hoàng nhất chiêu, song song tới rồi.

“Phanh!”

Thu Văn áp thương khai trận, trận pháp không xong, mọi người thân hình tự yêu thị bên ngoài hải vực giữa không trung ngã xuống, có một cái không bắt bề rớt vào nước trung, cũng có phản ứng mau giữa không trung cấp sát ngự đao ngự kiếm.

Độc Cô Kiến Thường cùng Mạc Tử Phong kháng Hắc Dực mấy chiêu, lại có thương tích thể ở phía trước, lúc này hầy còn áp lực không được, các phun một ngụm máu tươi tới.

Thu Văn thoát nhìn cũng là hơi thờ mong manh, nhìn mắt phía sau cách đó không xa yêu thị đại môn, hướng Chu Phóng xua tay:

“Chạy nhanh đi thôi. Yêu thị nãi Cửu Đầu Điều yêu trăm ngàn năm nối tiếp nhau noi, hấn muốn nhận thấy được ta chờ nơi chỉ là sớm muộn gì sự.”

Chu Phóng vội vàng gạt đầu, thấy Mạnh Khuynh Dao nâng ở Thu Văn bên cạnh, lúc này mới ổng tay áo vung lên, thả ra một cái bàn tay đại linh thuyền tới.

Linh thuyền xúc thủy tức trường, hơi khi biến hóa thành một tòa ba tầng lầu cao thuyền hoa. Mọi người nhảy mà thượng, không dám trì hoãn, cùng nhau phóng xuất ra tự thân có thể thừa nhận lớn nhất trình độ chân khí, thoáng chốc, thuyền hoa tung bay, kích khởi tầng tầng cuộn sóng, mà trong tầm mắt bị hắc vũ bao phủ vây quanh Sơn Hải Yêu Thị càng ngày càng xa.

Đúng lúc này, có đạo quen thuộc bạch mang tự chân trời một hoa mà qua.

“Tam thiên trận?” Lục Tranh nghi hoặc mà nhượng mảy, chợt thoải mái. Hấn đã đoán được sử dụng tam thiên trận chính là ai.

Nghĩ đến như là tam thiên trận như vậy môn phái bí bảo, Lâm Viễn Quy làm nhất môn chi chủ không có khả năng không theo thân mang theo.

Chính là không biết, vị này tàn nhẫn độc ác lâm môn chủ sử dụng tam thiên trận khi, sẽ không thuận tay mang lên mấy người cùng nhau chạy trốn, đến nỗi hấn mang theo người cùng nhau chạy tự nhiên là có tính nhảm kẻ, không nói được đó là tạm gác lại sau chiêu.

Lục Tranh nhìn ra xa phương xa, hải thiên một đường, cá nhảy chim bay, mà gần chỗ bọn họ những người này hoặc ánh mắt mênh mang hoặc ánh mắt một mối, hãy còn nỗ lực rơi chân khí, chỉ hy vọng đem thuyền hoa đẩy đến xa hơn.

Chỉ là đột nhiên tự một vị tám tinh võ tôn đại yêu trong tay thoát đi thẳng thiên, còn gọi người có chút tinh thần hoảng hốt giống như đang nằm mơ giống nhau.

Lúc này đây nếu không phải cơ duyên xảo hợp, lại có Độc Cô Kiến Thường chờ ba vị hoàng giai cao thủ áp trận, không nói được cuối cùng có thể hay không ra yêu thị đều là một cái không biết.

“Sur phụ!”

Đúng lúc ở Lục Tranh suy nghĩ phiêu xa là lúc,

Bỗng dưng nghe được Yến Thập Tam một tiếng bi phẫn áp lực kêu gọi. Mà hấn sư đệ Triệu Ứng, càng là đầy mặt nước mắt và nước mũi, ở bên khóc ròng: “Sur phụ! Sur phụ!”

Đáng tiếc Linh Cơ Từ bắt quá phụng mệnh tới rồi yêu thị, mình nếu phụng môn chủ Lâm Viễn Quy mệnh lệnh mang theo hơn mười đệ tử tiến đến yêu thị rèn luyện, kỳ thật ngầm Lâm Viễn Quy chân thật tính toán là muốn cho Linh Cơ Từ từ bên hiệp trợ lấy bị bất cứ tình huống nào.

Chỉ là Linh Cơ Từ rút cuộc có biết hay không Lâm Viễn Quy ngầm chân thật tính toán, trừ bỏ đã chết rớt hấn bản nhân, những người khác rút cuộc không thể nào biết được. Nhưng hấn vì bảo hộ đồ đệ thân chết lại là sự thật.

Khung Vô Môn, Yến Thập Tam sư huynh đệ hai là rút cuộc trở về không được.

Mọi người một đường hao phí chân khí, chờ đến cập bờ, đã là sức cùng lực kiệt, Mạc Từ Phong cùng Thu Văn đám người dẫn đầu cáo từ, mà Độc Cô Kiến Thường lời kéo đệ đệ ở lâu hai ngày, lại cũng nhận được Vạn Ma Quạt phi thư, vội vàng mà đi.

Cuối cùng, nhưng thật ra chỉ còn lại có Lục Tranh hai thầy trò cùng với Yến Thập Tam sư huynh đệ hai bốn người.

Lục Tranh giúp đỡ Yến Thập Tam hai người đem Linh Cơ Từ mai táng, hỏi hai người sau này có tính toán gì không.

Yến Thập Tam xúc xúc mí mắt, biểu tình tối tăm cùng trong ánh mắt cừu hận như thế nào cũng mặt không đi, chỉ nói:

“Ta còn có thể có tính toán gì không? Muốn báo thù, lại bắt quá bạch bạch chôn vùi tánh mạng. Ta chết không đủ tích, đáng sợ lại một lần làm người khác tánh mạng. Ta hiện giờ dư lại, cũng cũng chỉ có sư đệ một người.”

Lục Tranh nhủ mảy, Yến Thập Tam cố nhiên tao ngộ rồi trọng đại đã kích, đáng thương đáng tiếc, nhưng hấn nếu là tiếp tục như vậy không khóc không cười, buồn bực chông chát, sớm muộn gì tâm ma nảy sinh, hậu quả không dám tưởng tượng. Hấn như vậy, còn không bằng giống hấn sư đệ Triệu Ứng như vậy, mỗi ngày đắm thụ đắm sơn gào khóc.

Hồi lâu chưa từng mở miệng Văn Trung Quái lại ngoài ý muốn cảm một câu miệng, chỉ nói: “Không có thực lực cùng thế lực, muốn báo thù đều là người si nói mộng.”

Yến Thập Tam giật giật môi, không nói chuyện.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Nay đạo lý hấn đương nhiên hiểu, cũng thật phải làm lên, lại là mỗi ngày cầm đao xẻo hấn tâm.

Có thù oán không được báo, cũng là sẽ đem người sống sờ sờ bức điên a!

Vân Trung Quái bĩu môi, sờ trường khủy tay thọc một chút bồn đồ đệ cánh tay, truyền âm nói:

“Ngu ngốc, này Yến Thập Tam trước mắt tuy nói thất bại một ít, nhưng tư chất thượng nhưng, lại là trọng tình trọng nghĩa hạng người, hiện giờ tình cảnh gian nan thống khổ, người vừa lúc đem người thu lượm, ôn kiếm không bởi.”

Lục Tranh nghe vậy ánh mắt sáng lên, chợt gạt đầu, ám đạo gừng quả nhiên vẫn là lão cay.

Hắn kia trọng chân xa xa không hẹn Nghịch Thương Phái nhưng bất chính là thiếu người thiếu lực thời điểm sao?

Yến Thập Tam sư huynh đệ hai người, mỗi người trọng tình nghĩa, lại là đại phái xuất thân, thấy nhiều phái môn vận tác, Yến Thập Tam càng là Linh Cơ Tử thủ đồ, ngày thường dạy dỗ sư đệ kinh nghiệm tất là không ít.

Như thế hai người mới hiện giờ cùng đường, chính mình nếu là không nhân cơ hội nhận lấy kia thật chính là đầu có ngành bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: chiêu nạp môn nhân

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh càng nghĩ càng cảm thấy Vân Trung Quái kiến nghị được không, huống chi, Lục Tranh trong lòng đối Yến Thập Tam sư huynh đệ hai cái hết sức đồng tình, đối kia Lâm Viễn Quy còn lại là thập phần xem bất quá mắt, liền tính không phải thu làm mình dùng, chỉ là thu lưu hai người quyền coi như chuyện tốt cũng là không tồi.

Nghĩ vậy, Lục Tranh lộ ra một mặt thiết tình tươi cười, thành tâm mời nói:

“Yến huynh đệ, Triệu huynh đệ, người ta cũng coi như không đánh không quen nhau, nói tí mĩ lên kết bạn thời gian không ngắn, lần này càng có đồng sinh cộng tử trải qua, trong đó tình cảm, lục mỗi tự nhận cũng có vài phần.

Hiện giờ ta Nghịch Thương Phái đúng là thiếu người hết sức, lục mỗi cố ý chiêu nạp hai vị nhập ta Nghịch Thương, không biết hai vị sẽ không ghét bỏ?”

Lục Tranh lời này, không chỉ có toàn thân bao phủ âm trầm ám hắc hơi thở Yến Thập Tam sùng sốt, ngay cả cách đó không xa chính đám sơn khốc lớn Triệu Ứng cũng là sùng sốt.

Bọn họ hai cái đích xác cùng đường không sai, càng vì quan trọng là, Lâm Viễn Quy cùng với Khung Vô Môn không bỏ buông tha bọn họ, như vậy trạng huống hạ, này Lục Tranh cư nhiên muốn chiêu nạp bọn họ?

“Người người này đầu óc không bệnh đi?” Triệu Ứng từ trước đến nay trực tiếp, bước đi tới, liền khóc đều đã quên, húc đầu liền cấp Lục Tranh cấp ra một câu đánh giá.

Yến Thập Tam trừng mắt nhìn Triệu Ứng liếc mắt một cái, chợt thay thế sư đệ xin lỗi nói: “Mong rằng Lục Chương Môn bao dung. Ta này sư đệ, bị ta cùng ta..... Sư phụ nuông chiều, xưa nay có chút không biết nặng nhẹ.”

Yến Thập Tam nhắc tới hấn sư phụ, lập tức nghẹn ngào một chút, ngữ thanh run rẩy, rốt cuộc không khóc, chỉ chấp tay tiếp tục nói:

“Lần này chưa tới kịp cảm tạ Lục Chương Môn ân cứu mạng, ta cùng với sư đệ ngày sau báo thù có mệnh, định là làm ngu làm mã cũng muốn báo đáp!

Chỉ là Lục Chương Môn thu lưu hảo ý, ta lại là không dám chịu. Kia Lâm Viễn Quy đề tiện vô sỉ, lần này trở về Khung Vô Môn, chắc chắn đổi trắng thay đen, lúc đó ta cùng với sư đệ tất thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Lục Chương Môn thật sự không cần thang nước đục.”

Lúc trước với sơn hải yêu khu phố, nếu không phải Lục Tranh ra tay ngăn cản ở phía trước mở miệng cứu giúp ở phía sau, chỉ sợ hấn cùng sư đệ hai

người không phải tang thân Lâm Viễn Quy trong tay đó là bỏ mạng đại yêu trong miệng, ân cứu mạng, Yến Thập Tam không dám tương quên.

Hiện giờ nhân gia hảo tâm thu lưu, hẳn lại là không dám mặt dày lại tiếp. Chính mình không nói được ngày nào đó đã bị Lâm Viễn Quy diệt khẩu giết chết, cần gì phải nhiều kéo một cái ân nhân cứu mạng xuống nước?

Mà Triệu Ứng bản tính cũng không hư, chỉ là tính cách ngay thẳng đầu thiếu một cây gân, giờ phút này kinh sư huynh vừa nói, hồ thẹn đỏ mặt, trong lòng càng là cảm nhớ Lục Tranh hảo ý, khoảnh khắc khuôn mặt trưởng đến đỏ bừng, lại là nói lời cảm tạ lại là xin lỗi, cả người đều có chút không biết theo ai.

Lục Tranh xua tay, như cũ kiên trì nói: “Yêu thị bên trong người tu vốn là hẳn là cùng nhau trông coi. Lục Tranh cũng bắt quá chuyện nhỏ không tốn sức gì, hai vị không cần quan tâm. Chỉ là Lục Tranh lúc trước mời cũng không phải thuận miệng vô tâm, hai vị cố nhiên hiện giờ tình cảnh kham ưu, nhưng ta Lục Tranh cũng không phải thật sự mềm quả hồng hảo niết.”

Nói, Lục Tranh hướng Yến Thập Tam hai người chớp chớp mắt, ý bảo bọn họ nhìn về phía chính mình phía sau sư phụ Vân Trung Quái.

Vân Trung Quái đúng lúc một đỉnh ngực, ôm cánh tay bề nghệ, cao nhân chỉ phong lập hiện.

Vân Trung Quái uy năng, Yến Thập Tam hai người cũng là kiến thức quá một vài, liền tính là chính diện đối thượng Lâm Viễn Quy, phảng phất cũng là thắng dễ dàng bất bại, chỉ là này một vị thần bí cao nhân, cực nhỏ chủ động ra tay thôi.

Lục Tranh ho nhẹ một tiếng, dẫn hồi Yến Thập Tam hai người ánh mắt, lại nói:

“Lục Tranh lúc trước lời nói cũng không phải lý do, hiện giờ Nghịch Thương Phái trăm phế đãi hưng, đúng là khuyết thiếu hai vị như vậy tuổi trẻ tinh anh.

Hai vị nhập ta Nghịch Thương, với ta có trợ giúp lớn, với hai vị cũng là trăm lợi không một hại. Nghịch Thương Phái chấn hưng sắp tới, siêu việt Khung Vô Môn bất quá vấn đề thời gian, kia đề tiện tiêu nhân Lâm Viễn Quy, sớm hay muộn cũng sẽ từ hai vị thân thủ trăm trừ.

Hiện giờ hai vị, thiếu bất quá là dung thân nơi, cùng với biến cường thời gian cùng không gian. Này đó, Nghịch Thương Phái đều có thể cung cấp.”

“Ta liền hứa hai vị một cái quản sự đương đương, chức vị tuy nhỏ, lại thắng ở tự tại nhân nhả, ngày thường cũng bất quá là dạy dỗ đồ đệ quản lý phái vụ thôi.

Nếu là ngày sau hai vị xác định không đi rồi, trường lão chi vị cũng là có thể một tranh. Càng vì quan trọng là, hai vị đều là ta phái khai sơn nguyên lão, phái môn trung hơn phân nửa tài nguyên đều nhưng độc hưởng, bảo thủ cũng bất quá là búng tay chi gian.”

Lục Tranh buổi nói chuyện thành khẩn chân thành tha thiết, càng không thiếu lợi dụ hứa hẹn. Yến Thập Tam hai người tức khắc nghe được hóc mắt đỏ bừng.

Tuy nói hai người bọn họ vô tình liên lụy Lục Tranh cái này bạn mới bằng hữu, nhưng như núi cừu hận đề ở trên vai, có đường có thể đi, ai lại nguyện ý dễ dàng từ bỏ đâu? Lục Tranh phía sau lại có cao thâm khó đoán Vân Trung Quái từ bên hiệp trợ, nghĩ đến muốn bảo mệnh là không có vấn đề.

Càng đừng nói với yêu khu phố, thoát nhìn, Lục Tranh cùng Thu Vãn, Mạc Từ Phong đặc biệt là Độc Cô Kiến Thường, giao tình thâm hậu.....

Mấy phen cân nhắc, Yến Thập Tam cùng sư đệ Triệu Ứng liếc nhau, chợt đều là một liêu vật áo, quỳ một gối xuống dưới, cùng kêu lên nói: “Nguyện ý nghe chương môn hiệu lệnh!”

Lục Tranh vừa lòng cười to, chạy nhanh đem người nâng dậy, ba người đối diện thoải mái cười to, nhưng thật ra khí phách hăng hái, Yến Thập Tam sư huynh đệ hai cái cũng phảng phất tạm thời quên mất cừu hận, tâm cảnh sơ lãng một lát.

Rất nhiều năm sau, Yến Thập Tam hai người đứng ở Tranh Vành Phong đỉnh núi, quan sát mây khói, từng người phi một ngụm.

Năm đó sẽ bị Lục Tranh nói mấy câu thành công lừa dối, vẫn là tự trách mình quá tuổi trẻ quá ngây thơ! (rồi xong, đã thấy viễn cảnh tương lai 2 em nó = v = !!!)

Đương một hàng bốn người đi vào Tranh Vành Phong đỉnh, hiểu biết đến chân thật tình huống Yến Thập Tam hai người quả thực sợ ngây người.

Trống rỗng đỉnh trừ bỏ một cái nhìn không ra cái gì sâu cạn trụi lủi tiểu thổ bao có điểm đặc biệt ở ngoài, thế nhưng mệnh môn bát quái, không phải thảo chính là thụ, cái gì đều không có.

Đệ tử không có, đồng đạo không có, ngay cả môn đều không có! Toàn bộ Nghịch Thương Phái, cư nhiên chỉ có ba người, một cái là chương môn Lục Tranh, mặt khác hai cái còn lại là vừa mới gia nhập chính bọn họ!

Triệu Ứng cả người đều đang run rẩy, nỗ lực khắc chế chính mình không cần bạo khởi đã thương người, Yến Thập Tam run rẩy hỏi:

“Chương môn, này..... Môn trung người tựa hồ có điểm thiếu? Chính là xuống núi rèn luyện?”

Lục Tranh sờ sờ cằm, mỉm cười chớp mắt, quay đầu nhìn phía Vân Trung Quái, nói: “Sư phụ ngài xem?”

Yến Thập Tam liền thấy Vân Trung Quái thập phần rụt rè gật gật đầu, chợt liền nghe Lục Tranh dùng hơi mang vui sướng thanh âm nói:

“Yến huynh đệ cùng Triệu huynh đệ thật là ta phúc tinh, dĩ vãng gia sư chết sống không muốn nhập ta phái môn, hiện giờ các người gần nhất, gia sư cư nhiên đồng ý. Tâm tặc, cảm tình hảo, hiện giờ ta Nghịch Thương Phái có bốn người! Ha ha, a, đúng rồi, hơn nữa ác quỷ ngũ huynh đệ, cũng coi như gom đủ cừu cừu chi đếm”

Yến Thập Tam nuốt xuống hầu gian một ngụm lão huyết, thật lâu chưa từng nói chuyện.

Lục Tranh cũng không thêm đề ý, phát tay đưa tới vẫn luôn ngoan ngoãn dãi ở chân núi ác quỷ ngũ huynh đệ, phân phó này năm quý hoặc kiến phòng xá hoặc lập phái môn hoặc xuống núi chọn mua khí cụ hoặc quảng phát thiệp.

Năm quý cũng là khiếp sợ liên tục, thăm than chính mình thời vận không tốt theo cái điểm tử ngạnh thân gia lại một nghèo hai trắng chi chủ, lại không nghĩ rằng, vị này tân chủ tử cư nhiên hùng gan bao thiên, chỉ bằng bọn họ này mấy cái hai tay đều có thể số đến lại đây đầu người liền muốn trọng chấn một cái phái môn. Hiện giờ càng là mặt dày vô sỉ muốn quảng phát thiệp tuyên bố trọng chấn sơn môn.....

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: chui từ dưới đất lên mà ra

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Gần chín người tạo thành môn phái, Lục Tranh liền dám quảng phát anh hùng thiệp tuyên bố Nghịch Thương Phái lại khai, Yến Thập Tam sư huynh đệ hai người đã bị Lục Tranh “Si tâm vọng tưởng” đánh bại, trong lòng gấp bị thương một vạn điểm, nhưng xem ở Lục Tranh người cũng không tệ lắm phân thượng, như cũ không có rời đi.

Mấy người mấy quý chính thức ở Tranh Vành Phong thượng hạ xuống chân tới, năm quý sửa lại tên, lấy Ngụy vì họ, ấn tuổi bài vị, phân biệt vì Ngụy một, Ngụy nhị thẳng đến Ngụy năm.

Ngụy một đạo: “Mẫu thân Ngụy thị tuy là nhân tộc, với ta huynh đệ năm cái lại có sinh dưỡng chi ân, Đông Hải quý mà có lẽ là trở về không được, mẫu thân từ lâu không ở nhân gian, ta huynh đệ năm cái không có gì báo đáp, liền quan thượng mẫu thân dòng họ liêu biểu kỷ niệm đi.”

Lục Tranh lúc này mới hiểu được năm quý nguyên lai cũng không xem như thuần túy quý tộc, chỉ là này một phen niệm ân tư mẫu tình cảm biểu lộ, gọi được hần đối này ngũ huynh đệ đổi mới không ít. Nghĩ đến, không có ai là trời sinh làm ác.

Lục Tranh đem trước tiên viết tốt thiệp mời giao dư năm quý, lại mệnh năm quý xuống tay môn phái xây dựng, thành quả nhưng thật ra khả quan.

Năm quý lực lớn vô cùng, tâm tư cũng linh hoạt, với mười lăm nay mai, liền làm ra một môn phái đại môn tới, đại môn vì thạch đức, cao lớn nguy nga, thượng thư rồng bay phượng múa “Nghịch Thương Phái” ba chữ, đại môn lúc sau còn lại là cái giản dị tầng năm thạch lầu, thạch lầu ngoại loại chút cây trúc, hoa mai linh tinh, thanh nhã thanh hương, nhưng thật ra bằng thêm phong cảnh.

Vân Trung Quái xem đến vừa lòng, tâm tình một hảo, ổng tay áo vung lên, lại là làm thạch lầu biến hóa kéo dài, diện tích mở rộng gấp mười lần có thừa, kiến lầu tài chất cũng là biến thành ngọc cũng không phải ngọc, từ xa nhìn lại, óánh óánh ngọc lập, nhưng thật ra càng thêm tiên khí phiêu phiêu một ít.

Mà Tranh Vành Phong đỉnh, tắc bị Lục Tranh cảm mấy cái tự Thanh Đế cổ mộ trung được đến không gian Linh Khí từng người đặt ở tứ phương góc, miễn cưỡng ở đỉnh mở rộng ra mấy trăm trượng phạm vi.

Toàn bộ hành trình thấy một nghèo hai trắng Lục Chương Môn cùng cái gì đều không có Nghịch Thương Phái biến hóa nghiêng trời lệch đất, Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng cơ hồ rơi lệ trước mắt, tốt xấu không cần ăn ngủ ngoài trời núi rừng, có cái che mưa chắn gió địa phương, nghĩ đến, tuyền nhận đệ tử nhật từ cũng không xa.

Chỉ là, phóng nhãn nhìn lại, này như cũ là cá nhân đỉnh điều tàn, thập phần đơn sơ môn phái, nói là môn phái còn không bằng nói là đội.

Đội lão đại Lục Tranh lại là thích thú, trọng chấn Nghịch Thương đã là trước chương môn Đoàn Thu Phong di nguyện, lại là hấn lâu dài tới nay phấn đấu chấp niệm, hiện giờ mục tiêu đạt thành, không nói đến trọng chấn chi sơ gian khổ bao nhiêu, trong đó vui mừng sáng khoái lại là không thể nói.

Bị phái ra đi phân phát thiệp mời Ngụy một cùng Ngụy nhị đã trở về, trừ bỏ cùng Lục Tranh giao hảo Độc Cô Kiến Thường, Mạc Từ Phong cùng với cộng lịch một phen từ sinh Thu Văn thu được đặc thù thiệp mời ở ngoài, còn lại thượng trăm phân thiệp mời tặc từ Ngụy một cùng Ngụy nhị dựa theo chân khí giang hồ hiện giờ môn phái thế gia bài danh trước sau đệ đã phát thiệp mời, đến nỗi này đó môn phái cùng thế gia hay không tiến đến, liền không phải hai người bọn họ có thể khống chế được.

“Chương môn, ba ngày sau đó là khai phái đại điển, lúc đó, môn trung không có đệ tử, thật sự có chút không thể nào nói nổi.”

Yến Thập Tam ngày gần đây tinh thần hào rất nhiều, đối Nghịch Thương Phái việc cũng bắt đầu dễ bụng, vừa lên tâm đó là lo lắng, lo lắng lúc sau đó là lo lắng. (tội em nó = _ =)

Hắn xem như đã nhìn ra, lục đại chương môn hạ quyết tâm làm phui tay chương quây, treo trường lão danh hào Vân Trung Quái càng là thường xuyên trang vách tường hoa không để ý đến chuyện bên ngoài.

Kia ác quỷ ngũ huynh đệ tuy rằng bản lĩnh không nhỏ, lại không có Lục Tranh mệnh lệnh tuyệt không tự tiện hành động, cố tình Lục Tranh hiếm khi có mệnh lệnh, trực tiếp làm cho này ác quỷ ngũ huynh đệ cả ngày mẩn ngộn núi lặc lư chính là không làm cái gì chính sự.

Sư đệ Triệu Ứng gần đây luyện công khác khổ nhưng thật ra chuyện tốt, lại khác khổ đến trừ bỏ luyện công gì đều mặc kệ. Yến Thập Tam làm sư huynh quen lắm, ngày xưa nhiều dạy dỗ sư đệ cùng quản lý ngọn núi phái vụ, hiện giờ mắt thấy toàn bộ phái môn lung tung rối loạn, tâm rất mệt, lại nhin không được muốn quản quan tâm.

Lục Tranh nghe vậy không chút nào cảm thấy hổ thẹn, ngược lại càng thêm cảm thấy chính mình nhất được một cái bảo, vừa lòng mà vui mừng mà vỗ vỗ Yến Thập Tam bả vai, tán thưởng nói:

“Mười ba a, ta liền biết ngươi là cái đáng tin. Không bằng ngươi liền xuống núi tìm mấy cái đệ tử đi.”

“Chương môn này.....”

Lục Tranh xua tay, không hề để ý tới tròn tròn mắt Yến Thập Tam, ngược lại để thủy tiếp tục chăm sóc đỉnh một góc trụ lúi tiều thổ bao.

“Hạt giống a hạt giống, cũng không biết ngươi khi nào nở hoa, khi nào kết quả.”

Lục Tranh ngồi xổm lấy thủy gáo chậm rì rì đổ nước, trong miệng lải nhải.

Lục Tranh này lấy thủy uy thổ hành vi ngày qua ngày, mỗi ngày như vậy thần lải nhải, Yến Thập Tam đã nhìn không dưới nửa tháng, trong lòng bội phục vị này chương môn cổ chấp kiên trì đồng thời, lại nhin không được cảm thấy Lục Chương Môn ngu dân.

Càng ngu dân chính là, người này không ngừng uy thổ còn uy chân khí, uy vẫn là căn nguyên chân khí.

Quả nhiên, hơi khi, Lục Tranh liền bắt đầu tịnh chỉ điểm tâm, dẫn căn nguyên chân khí tưới thổ bao.

Yến Thập Tam lắc lắc đầu, xoay người dục xuống núi, lại vào lúc này nghe được một đạo “Răng rắc” vỡ vụn thanh, chợt đó là Lục Tranh kinh hô.

Yến Thập Tam theo bản năng rút kiếm xoay người, ngay sau đó kiếm rút tới rồi trên mặt đất.

Lục Tranh cũng là tròn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Chỉ thấy ở trước mặt hắn, thổ bao răng rắc vỡ ra, một sợi chỉ mềm sâu kín toát ra, không đợi hắn nhìn ra kia chỉ mềm là cái gì chủng loại, liền thấy chỉ mềm hóa hình, cư nhiên thoát thổ mà ra, liền thành một cái hai ba tuổi đại nãi oa, tự giữa không trung lặn xuống, tứ chi cùng sử dụng, y y nha nha hướng tới chính mình bò lại đây.

Lục Tranh nhin xuống không có nói kiếm liền chém, liền thấy kia nãi oa hồng học bò tới rồi chính mình đầu gối, run rẩy bảo trụ chính mình eo, đem mềm mại khuôn mặt nhỏ dán đi lên, mồm miệng không rõ gọi một tiếng: “Cha..... Cha.”

Lục Tranh toàn thân cứng đờ, thật lâu không hồi thần được, thẳng đến Vân Trung Quái nghe được động tĩnh, từ tiểu lâu trung đi ra, một phen nhắc tới vừa mới ngủ nãi oa, nhíu mày hỏi: “Như thế nào, đây là ngươi cùng Độc Cô nữ oa hài tử? Sinh đến nhanh như vậy?”

Lục Tranh mặt đỏ bừng mà liền đỏ, chợt một tay đem hài tử đoạt lại đây, hộ trong ngực trung, giải thích nói:

“Tự nhiên không phải. Đứa nhỏ này tựa hồ là từ kia tiểu thổ bao trung trường ra tới, lúc đầu vẫn là một gốc cây chi mềm, giây lát liền biến thành tiểu hài tử.”

Vân Trung Quái theo Lục Tranh ngón tay phương hướng nhìn lại, hần kia bồn đồ đệ đã hơn một năm tới nay thường xuyên lo lắng cố sức chăm sóc tiểu thổ bao đã bộ dáng đại biến, trung gian còn có một cái lỗ nhỏ, tựa hồ thực sự có thứ gì từ giữa bò ra tới giống nhau.

Vân Trung Quái trầm tư nửa ngày, quay đầu lại nhìn phía nằm ở Lục Tranh trong lòng ngực ngủ say mạo phao tiểu nữ oa, đột nhiên thân thủ, nhanh như thiểm điện, một lỏng tay thăm hướng tiểu hài tử thiên linh.

Lục Tranh thiếu chút nữa động thủ, cũng may nhện xuống, biết được hần vị này sự phụ là ở tra xét tiểu hài tử căn cơ cùng lai lịch.

“Sự phụ, như thế nào?” Lục Tranh thật cẩn thận hỏi, cũng không dấu vết mà đem hài tử ôm đến khoảng cách Vân Trung Quái xa một ít.

Vân Trung Quái cũng không thêm đề ý, chỉ là trong thần sắc có chút hiềm lạ, nói:

“Này tiểu hài tử trong cơ thể mộc thuộc tính so chi thường nhân tính thuần rất nhiều, cả người cô cây thanh hương, nếu nói hần là cô cây tính quái biến ảo tới, ta tin. Thả đứa nhỏ này trong cơ thể có người một tia huyết Mạch cùng căn nguyên chân khí, cũng coi như là người cốt nhục.”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lục Thanh Chúc

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Vân Trung Quái giải quyết dứt khoát, nói mấy câu liền nói rõ tiểu hài tử lai lịch, càng làm cho Lục Tranh tin một sự thật, đứa nhỏ này thật là từ thổ trong bao trường ra tới.

Lục Tranh nghe xong lại lần nữa không hồi thần được. Hần so bất luận kẻ nào đều rõ ràng, lúc trước này thổ trong bao gieo bắt quả là một viên không biết lai lịch hạt giống.

Trong lòng ngực ôm mềm mại nữ oa oa, Lục Tranh chạy nhanh cả người đều ở giữa không trung bay giống nhau, hần không nghĩ tới, chính mình năm trước gieo một viên hạt giống, năm sau liền thu hoạch một cái oa, này hi đương cha cảm giác..... Thật là sao tưởng sao toan sáng.

Đúng lúc vào lúc này, nữ oa oa bị Vân Trung Quái nói chuyện thanh đánh thức, chớp viên đôi mắt, vừa thấy đến Lục Tranh liền mừng rỡ cười khanh khách lên, lại lần nữa gọi một tiếng “Cha”.

Lục Tranh khoe miệng không tự chủ được càng liệt càng khai, này tuy không phải chính mình cùng Độc Cô Kiến Thường sở sinh, nhưng rốt cuộc đứa nhỏ này là dựa vào chính mình chân khí loại sống, lại có chính mình một tia huyết Mạch tồn tại, Lục Tranh liền quyết định đem đứa nhỏ này đương chính mình thân sinh cốt nhục.

Triệu Ứng tính cách tùy tiện, sớm nhất tiếp thu cái này thần kỳ oa, lúc này thấy oa oa đáng yêu, càng là yêu thích không buông tay, hướng Lục Tranh nói:

“Chương môn, người cấp đứa nhỏ này lấy cái danh a!”

Yến Thập Tam cũng coi như là toàn bộ hành trình thấy hài tử chui từ dưới đất lên quá trình, thấy nữ oa oa tính điều ngọc trác khắp nơi trào bò, cũng là thập phần yêu thích, phụ họa gật đầu.

Lục Tranh mỉm cười, hỏi Vân Trung Quái: “Sự phụ, ngài xem?”

Vân Trung Quái mới đầu nói đứa nhỏ này trong cơ thể mộc thuộc tính tính thuần, không thể so trời sinh linh thể kém, cũng là tu luyện một viên hạt giống tốt, đã động thủ đồ đệ tôn tính toán, cho nên Lục Tranh hướng hần dò hỏi.

Nào tưởng Vân Trung Quái há mồm liền tới rồi câu: “Đã là từ trong đất trường ra, liền kêu thổ bao đi, lục thổ bao.”

Lục Tranh: “.....”

Cuối cùng thổ bao thành nữ oa nữ danh, đại danh họ Lục, Lục Thanh Chúc, là cái nữ oa.

Rất nhiều năm sau, Lục Thanh Chúc mới biết được, nguyên lai chính mình đại danh là trảo cưu tới.

Tranh Vành Phong thượng có nãi oa thảo bao gia nhập, càng thêm vui sướng lên. Lục Tranh tuyệt bút vung lên, viết bốn Nghịch Thương danh sách, đem tiểu thảo bao tên thành linh thêm ở bên trong.

Yến Thập Tam ở tiểu thảo bao sau khi sinh ngày hôm sau, xuống núi tìm đệ tử đi, cuối cùng mang về tới ba cái bảy tám tuổi hài tử, đều là cô nhi, tính cách lại một cái so một cái hoạt bát hiếu động, nghe nói là một cái đã trải qua yêu thú tàn sát bữa bãi hẻo lánh sơn thôn trung may mắn còn tồn tại mấy người người.

Lục Tranh đại khái kiểm tra rồi một chút, ba cái hài tử tư chất giống nhau, nhưng cá tính khá tốt, có lẽ là tuổi quá tiểu, ánh mắt gian cũng không nhiều ít oán hận sâu khổ.

Tuổi lớn nhất một cái hài tử tựa hồ nhìn ra Lục Tranh nghi hoặc, đình đặc nói:

“Chương môn, tới chúng ta thôn cái kia yêu thú đã bị người đánh chết, cũng coi như là cho ta cha mẹ báo quá thù. Chỉ là chúng ta ba cái tư chất giống nhau, kia đánh giết yêu thú cao nhân cũng không nguyện ý thu chúng ta làm đồ đệ.”

Hiện giờ nghe yến đại thúc nói chương môn ngài nguyện ý thu nạp chúng ta, chúng ta làm trâu làm ngựa cũng là không có gì báo đáp, chỉ mong có thể học chút bản lĩnh, tương lai cũng thật nhiều sát yêu thú, vì dân trừ hại.”

Lục Tranh gật đầu, liếc liếc mắt một cái nội thương yến đại thúc, chỉ nói: “Yêu thú cũng hoàn toàn không tất cả đều là nên giết.”

Tiểu hài tử cái hiểu cái không, đảo cũng vẫn chưa phản bác.

Lục Tranh thấy đứa nhỏ này thông minh, mặt khác hai đứa nhỏ cũng là đôi mắt thanh triệt cả tính cơ linh, liền vừa lòng nói: “Đệ tử ở tỉnh không ở nhiều, liền liền này ba cái đi.”

Lúc sau ba cái tiểu hài tử báo tên họ, phân biệt là Triệu Chuẩn, Mạnh Thanh Hà cùng với Sở Phi Dương.

Triệu Ứng thu cùng chính mình cùng họ Triệu Chuẩn làm đồ đệ, Yến Thập Tam tắc thu dư lại hai đứa nhỏ, lúc trước đi đầu trả lời đó là Mạnh Thanh Hà, từ hấn làm sư huynh, Triệu Chuẩn xếp hạng nhất đệ.

Hôm sau đó là khai sơn lập phái là lúc, sáng sớm, Mạc Tử Phong thừa mây trắng giá sương mù mà đến, điều phiến sinh phong, trang diện rất giống như vậy hồi sự, sau đó đi theo mấy cái Mạc Gia người, dẫn theo chút thiên tài địa bảo.

Sau đó là Độc Cô Kiến Thường, hiện thân là lúc hơi hơi mỉm cười, lẳng là đem Lục Tranh mê đến chớp không được mắt, cũng tặng chút khó được chi vật, thí dụ như công pháp, võ kỹ, linh đấu kỹ, đều là thích hợp chính phái đạo tu đồ vật.

Thu Văn huê Mạnh Khuynh Dao cái thứ ba đến, đưa đồ vật lại là nhất thực tế, một không gian nhẫn,

Bên trong đầy Linh Võ đại lục thông dụng tiền, đại khái có thượng trăm vạn linh thạch.

Nhất ngoài dự đoán chính là, kia Mẫn Thanh Linh cư nhiên cũng tới, đưa lễ vật nhưng thật ra tiếp theo, càng vì quan trọng là, nàng mang đến một phong thư mời, một phong đến từ Ngao Vân trưởng thượng tông chủ Mẫn Văn mời, Mẫn Văn lại lần nữa mời Lục Tranh đến thăm Ngao Vân Tông.

Mẫn Thanh Linh một khuôn mặt đỏ bừng, có vẻ thập phần kiều diễm ướt át, trong mắt vui mừng cũng là chút nào không có che lấp, chỉ nói:

“Lục đại ca lần này khai sơn lập phái, Thanh Linh chân vì ngươi cao hứng. Chỉ là khai phái chỗ rất nhiều gian nan nghi hoặc, vẫn là cần phải có kinh nghiệm người một phen chỉ giáo sửa đúng.

Hoàn toàn cha ta lúc trước dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thành lập Ngao Vân Tông đến nay, cũng coi như là có chút một phen thành tựu.

Phải làm Lục đại ca ngươi lão sư hần là không quá đi? Không bằng ngươi ngày mai liền nhích người cùng ta cùng hỏi Ngao Vân Tông?”

Mẫn Thanh Linh nhiệt tình đến quá phận, cả người ai Lục Tranh cực gần, một đôi tay ngọc lỏi kéo Lục Tranh cánh tay không bỏ, liền tiếp làm nũng.

Lục Tranh thập phần xấu hổ, theo bản năng quay đầu lại đi xem một bên Độc Cô Kiến Thường, đi gặp nàng chính bụng chén trà uống trà, nửa điểm khác thường đều không có.

Lục Tranh có chút mất mát, lại cũng không dám kêu Mẫn Thanh Linh tiếp tục như vậy thân thiết đi xuống, vừa muốn đứng dậy rồi đi, khoe mắt liền liếc đến Yến Thập Tam ôm nữ nhi tiểu thảo bao tự phong chân bay đi lên.

Tiểu thảo bao vừa lên tới, liền hướng Lục Tranh phương hướng phịch, trong miệng lớn tiếng kêu:

“Cha, cha!”

Lục Tranh thừa cơ đứng dậy, đem người ôm đến chính mình trong lòng ngực, trong mắt ý cười chậm rãi.

Mà hần phía sau Mẫn Thanh Linh đã choáng váng, vành mắt đều có chút phấp hờng. Độc Cô Kiến Thường còn lại là chớp chớp mắt, như cũ không có bao lớn phản ứng.

Ở một bên nhìn trò hay hồi lâu Mạc Từ Phong hòa Thu Văn, hãy còn liếc nhau, chợt đứng dậy cùng nhau nhìn phía Lục Tranh trong lòng ngực tiểu thổ bao, hỏi Lục Tranh đứa nhỏ này là ai.

Lục Tranh cũng không dấu điểm, chỉ nói: “Đây là ta hài tử, Lục Thanh Chúc, cùng ta có duyên.”

Nếu thật là chính mình hài tử, liền không cần phải hơn nữa cuối cùng kia một câu.

Mẫn Thanh Linh cắn môi hỏi: “Đứa nhỏ này mẫu thân là ai?”

Lục Tranh nhìn nàng một cái, chỉ nói một cái “Nga” tự, chợt ôm nữ nhi đi nhanh hướng Độc Cô Kiến Thường phương hướng đi, sau đó cười tủm tỉm mà đem mềm mại nữ nhi đặt ở Độc Cô Kiến Thường ôm ấp trung, chỉ nói:

“Kiến Thường, ta cùng với mười ba có chút lời muốn nói, không bằng ngươi giúp ta chăm sóc một chút tiểu thổ bao?”

Đối người giới thiệu nói đại danh, đối Độc Cô Kiến Thường tắc nói nữ danh.

Mẫn Thanh Linh hỏi hần hài tử mẫu thân là ai, hần bất chính mặt trả lời, lại lại cứ đem tiểu hài tử đặt ở Độc Cô Kiến Thường trong lòng ngực gọi người chăm sóc. Trong đó thâm ý, thật là tưởng không gọi người nghĩ nhiều đều khó.

Mẫn Thanh Linh đã lung lay sắp đổ, Độc Cô Kiến Thường cúi đầu nhìn mắt trong lòng ngực cắn đầu ngón tay nãi oa, mắt to trừng mắt nhỏ, rốt cuộc không có cự tuyệt, chỉ ngo ngác “Nga” một tiếng, chợt cả cười.

Nàng nhưng thật ra rất thích trong lòng ngực cái này mềm mại nãi oa oa.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: lời đồn đãi

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Lục Thanh Chúc là cá nhân tinh, ngày thường chỉ thân cận Tranh Vành Phong người, ngẫu nhiên bị Yến Thập Tam ôm xuống núi, đối đãi người xa lạ hoàn toàn không phản ứng, hiện giờ chợt bị cha Lục Tranh phóng tới Độc Cô Kiến Thường ôm ấp trung, theo lý thuyết nàng nên như thường trợn trắng mắt loạn huy trao, lại cứ lại không phải.

Lục Tranh thấy này tiểu nữ nhi quả nhiên ngoan ngoãn hiểu chuyện, bắt lấy Độc Cô Kiến Thường liền không bỏ, còn thỉnh thoảng bán manh thảo hi, khiến cho Độc Cô Kiến Thường tươi cười không ngừng, lập tức âm thầm mà đối với nữ nhi dụng thẳng lên một cái ngón tay cái.

Thu Văn cùng Mạc Từ Phong hai người mừng rỡ xem diễn, càng xem càng hoan. Lục Tranh tâm thần đã đều bị kia một lớn một nhỏ hấp dẫn, Yến Thập Tam thờ dài lãnh Tranh Vành Phong người nhất nhất ở Thu Văn cùng Mạc Từ Phong đám người trước mặt đi rồi cái đi ngang qua sân khấu, Thu Văn hai người phân biệt cho lễ vật, nhưng thật ra nhất phái hiền lành hiền lành. Mẫn Thanh Linh đã như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, phỏng chừng ngay cả chính mình rốt cuộc là tới làm gì đều quên mất.

Lục Tranh mừng rỡ làm người rảnh rỗi, đem sở hữu chiều đãi công việc ném cấp Yến Thập Tam, hần chỉ phụ trách cùng Độc Cô Kiến Thường nói chuyện là được.

Nhiên, nhân nhả thời gian, luôn là ngắn ngủi.

Gặp nhau ngày thứ hai, Mạc Từ Phong đám người liền nhất nhất cáo từ, Độc Cô Kiến Thường với ngày thứ ba rồi đi, trước khi đi nhưng thật ra có mời Lục Tranh nếu có thời gian nhưng hướng Vạn Ma Quật tới tụ.

Lục Tranh vui vẻ đáp ứng, kia phát ra từ nội tâm vui sướng bộ dáng, hoàn toàn kêu Mẫn Thanh Linh xác nhận Lục Tranh không phải thần kinh đại điều không thông, chỉ là người này yêu thích không phải năng này một khoản thời.

Bởi vì đau lòng, Mẫn Thanh Linh cáo từ rời đi khi hoàn toàn quên mất chính mình trên người còn gánh vác mời Lục Tranh trọng trách.

Lục Tranh tự nhiên thuận thế hồ đồ, làm bộ cái gì cũng không biết. Nhiên kia Mẫn Vân lại không phải cái cam tâm, thế nhưng với năm ngày sau, lại lần nữa phải tới đệ tử đệ ra mời thiệp.

Trong khoảng thời gian ngắn tam phong thiệp mời, còn đều này đây Mẫn Vân danh nghĩa.

Mẫn Vân là ai? Bất đồng với Khung Vô Môn làm xa về, đó là cái hàng thật giá thật đại gia hỏa. Mẫn Vân sư từ Thanh Đế, với Thanh Đế sau khi chết dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một tay sáng lập Ngạo Vân Tông, vì Ngạo Vân Tông thực lực nhất cường hãn lão tổ tông, nghe đồn kỳ thật lực sớm đã trần như nơi tuyệt hảo, đặt tới thánh giai.

Như thế nhân vật, hiện giờ thế nhưng ba lần mời một cái thực lực mới vừa rồi đạt tới Vương Giai không lâu tiểu môn tiểu phái chương môn nhân. Mà này tiểu chương môn thế nhưng là lại nhiều lần lấy có thoái thác.

Tuy là không biết nội tình như Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng, đều không cảm cảm thấy sự tình kỳ quái, thả trực giác bọn họ vị này lục chương môn chỉ sợ cùng kia họ mẫn lão tổ tông quan hệ không tốt.

Nhưng thì tính sao? Họ nấn đỉnh xác lợi hại, nhưng hẳn còn có thể không màng cảm thấy then ý lớn hiếp nhỏ không thành? Dù cho kia tư không biết xấu hổ, bọn họ Nghịch Thương Phái lại cũng không phải nhất gan hạng người. Chỉ là một ít tất yếu thể diện công phu vẫn phải làm.

Yến Thập Tam nhú mày phân tích nói:

“Sự bất quá tam. Chương môn, kia Mẫn Vân định không phải dễ nói chuyện hạng người, nếu là lần này người lại lần nữa cự tuyệt, chỉ sợ không thể thiện. Theo ta thấy, ngài không bằng tạm thời đáp ứng, nửa năm sau vừa lúc là Ngạo Vân Tông đương nhiệm tông chủ từ gió mạnh tám trăm đại thọ, tu giả tám trăm số tuổi thọ coi là tương, lúc đó Ngạo Vân Tông nhất định tổ chức long trọng. Không bằng chương môn hồi âm Mẫn Vân, tới cửa bái phỏng ngày liền định ở từ tông chủ tám trăm đại thọ kia một ngày. Khi đó đáp ứng lời mời đi trước mừng thọ giả không có hơn một ngàn cũng có mấy trăm, người nhiều mất tạp, kia Mẫn Vân chính là muốn làm chút cái gì bất lợi với chương môn sự, cũng nên ước lượng ước lượng.”

Lục Tranh nghe vậy, lông mày một chọn, lập tức tiếp thu Yến Thập Tam kiến nghị.

Hắn đang lo vô pháp cự tuyệt, lại không nghĩ rằng từ gió mạnh tám trăm ngày sinh cư nhiên tới như thế vừa khéo.

Tu luyện vô năm tháng, nửa năm thời gian cũng bất quá búng tay chỉ gian. Kia Mẫn Vân lại keo kiệt, bên ngoài thượng cũng sẽ không nói chính mình nửa năm phía sau mới phó ước sẽ giống như thế nào gì đại bất kính, huống chi nửa năm sau còn vừa lúc là hắn đồ đệ từ gió mạnh đại thọ, lúc đó tiến đến, cũng coi như là thuận lý thành chương.

Vì thế, Lục Tranh đối Ngạo Vân Tông đệ tử ngôn nói: “Thật sự ngưng ngừng, Lục Tranh gần nhất cảm thấy chính mình hơi thờ ơ di động, trên người luôn có chân khí ngoại phóng trôi nổi, càng cảm thấy lực vô cùng, nghĩ đến là tu vi phải có tiến, không thể không bế quan. Chỉ là bế quan thời gian dài ngắn lại không phải ta có thể khống chế. Nhưng nghĩ đến, ở từ tông chủ tám trăm đại thọ trước xuất quan là khẳng định có thể hành. Không bằng người liền hồi bẩm mẫn lão tông chủ, liền nói Lục Tranh đem với từ tông chủ tám trăm đại thọ là lúc đi trước bái phỏng.

”

“Lục chương môn, ngài này.....”

Ngạo Vân Tông đệ tử thực khó xử, Lục Tranh lời này nói được đường hoàng, nhưng người thông minh vừa nghe chính là giả. Nhưng hẳn thực sự có kia lá gan dám luôn mãi cự tuyệt lão tổ tông mời sao?

Ngạo Vân Tông đệ tử không dám thâm tưởng, rồi lại sợ hãi chính mình nếu là không thể hoàn thành nhiệm vụ sẽ gặp phải trừng phạt, lập tức liền phải há mồm khuyên bảo, vừa đe dọa vừa dụ dỗ một phen, đáng tiếc hắn lời nói còn chưa nói xong, liền bị Lục Tranh tay áo vung lên, phiến tới rồi Tranh Vành Phong phong chân.

Không đợi kia khổ bức đệ tử thả ra khí thế rống to, liền mỗi ngày đem tảng đá lớn, thạch thượng mười sáu tự rồng bay phượng múa.

“Chương môn bế quan, này phong không khai, người khác chớ nhập, người vi phạm lập chém”

Khó bức Ngạo Vân Tông đệ tử vừa mới niệm xong này đăng đăng sát khí mười sáu tự, tức khắc liền có một phen đại đao từ trên trời giáng xuống, chọt liền có năm cái dùi tợn ác tướng giống như lệ quỷ giống nhau cao trắng hắc hắc bỗng nhiên xuất hiện, đứng thẳng đại đao trước, nghe răng trợn mắt, làm cho người ta sợ hãi được ngay.

Kia tiểu đệ tử vô pháp, hơi khi liền tè ra quần kêu to chạy ra.

“Nếu này đây ta hiện tại thực lực, liền tắc Mẫn Vân không đủ nhét kẽ răng” Lục Tranh đứng ở Tranh Vành Phong đỉnh, quan sát kia chạy trốn tiểu đệ tử, nhú mày.

Nói đến, hần cũng đích xác nên bề quan một hồi, kia tự Thanh Đế cổ mộ trung được đến dị thú quyết đã đã bại lộ, liền nên hảo sinh tu tập, không nói được liền cũng là một bảo mệnh pháp môn. Thả có thể được Mẫn Văn hơn một ngàn năm nhớ mãi không quên đồ vật, đều có này bất phạm chỗ.

Liền ở Lục Tranh tự hỏi con đường phía trước là lúc, thứ nhất lời đồn đãi bắt đầu ở chân khí giang hồ bên trong tràn lan truyền bá.

Khung võ bên trong cánh cửa môn đệ tử Yến Thập Tam tu luyện ma công, thí sư đoạt bảo, đã thương môn chủ lâm xa về, giết hại đông đảo môn nội đệ tử chạy trốn, này sư đệ Triệu Ứng là đồng lõa.

Mới đầu, đại đa số tu giả đều đương chề cười nghe, nhưng lời đồn đãi truyền ra ba ngày sau, sắc mặt tái nhợt lâm xa về tự mình ra mặt thừa nhận, này tắc lời đồn đãi mới vừa rồi càng thêm tràn lan, thành thật.

Lời đồn đãi như cấm cánh, tuy là Tranh Vành Phong bế phong không ra, cũng có xuống núi chọn mua hằng ngày đồ dùng ba cái đệ tử nghe nói.

Mạnh Thanh Hà ba người từ thôn bị giết, bên ngoài phiêu bạc mấy năm, thấy nhiều đạo lý đối nhân xử thế, thị thị phi phi, như thế nào cũng không tin Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng là như vậy sát sư đoạt bảo hạng người. Chỉ là nói người nhiều, khó tránh khỏi gọi người phần nộ rất nhiều sinh ra tò mò.

Ba người không dám dò hỏi Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng, liền đánh bạo hướng Lục Tranh hỏi thăm.

Lục Tranh chỉ là nhượng mày, đối với lâm xa về lật ngược phải trái sớm có điều liêu, chỉ nói:

“Nhiều chuyện ở người khác trên người, ái nói cái gì liền nói cái gì. Làm một cái tu giả, quan trọng nhất chính là thân mình tu hành, tu vi cao, hết thấy lời đồn đãi đều chẳng qua là vô căn cứ.”

Mạnh Thanh Hà ba người thật sâu bị lục chương môn một phen cao nhân chi phong thuyết phục, đồng thời nói: “Đệ tử áy náy, đa tạ chương môn dạy bảo.” (lừa con nít = _ =)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: mời chiến

Tiểu thuyết:Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh thấy này tân thu ba cái đệ tử thập phần ngoan ngoãn, ngộ tính cũng không kém, lập tức rất là vừa lòng, vừa lòng lúc sau, liền huy vung lên ống tay áo hầy còn bề quan đi.

Hắn lại không biết, trong chốn giang hồ lại lần nữa xuất hiện tân lời đồn đãi, mà lúc này đây, hần là lời đồn đãi vai chính.

Tục truyền, sa đoạ ma đạo Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng hai sư huynh đệ đầu nhập vào Nghịch Thương Phái chương môn Lục Tranh, mà Lục Tranh sở dĩ nguyện ý thu lưu Yến Thập Tam hai người, đó là bởi vì này bản tâm bất chính, sớm có quy phụ ma đạo chi tâm.

Càng theo mỡ cảm kích nhân sĩ lộ ra, ngày trước Lục Tranh với Tranh Vành Phong mở rộng ra yến hội, mở tiệc chiêu đãi Quỷ Khóc Lao Tù chủ nhân Thu Văn cùng với Vạn Ma Quạt đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường.

Thu Văn sở suất lĩnh Quỷ Khóc Lao Tù cho dù bên ngoài thượng lệ thuộc với trung gian thế lực, nhưng nhân này xưa nay khủng bố truyền thuyết, nhiều bị người quy về ma đạo, này sau lưng chủ nhân Thu Văn, càng bị truyền hung ác tay cay không dưới Ma quân.

Như thế nhân vật cư nhiên cùng ma đạo đứng đầu Vạn Ma Quạt đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường cộng phó Lục Tranh yến hội, trong đó quan hệ, thật là muốn gọi người không nghĩ nhiều đều khó.

Lại truyền, cùng ngày tham gia yến hội giả, thượng có chính đạo danh môn Mạc gia gia chủ Mạc Từ Phong, nhân Mạc Từ Phong hàng năm cả lo phát pho tiếng động danh bên ngoài, rất nhiều tu giả lên hoặc ghen ghét hoặc khinh thường cũng không thừa nhận Mạc Từ Phong cũng đủ đứng hàng chính đạo danh môn chi chủ.

Đến nỗi, cùng ngày còn tham gia yến hội Ngao Vân Tông tiểu tổ tông Mẫn Thanh Linh, nhưng thật ra không có nửa cái cảm kích nhân sĩ lộ ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tranh Vành Phong thành âm tà ma đạo hội tụ chỗ, mà Nghịch Thương Phái tắc thành khoác dương đầu bán cầu thịt oai

phong tả phải, này chương môn Lục Tranh càng là Dương Đình đệ nhị, giả chính đạo chân ma người, thanh danh cực kém.

Rất dài một đoạn thời gian, Lục Tranh cùng Yến Thập Tam ba người đều là giang hồ chợ trung thảo luận tiêu điểm.

“Tuồng kia Yến Thập Tam cũng là một nhân vật, hấn sư đệ Triệu Ứng tính cách tuy mẫn, tư chất đạo cũng không kém, năm đó cũng là trăm yêu trừ ma biện hộ, thanh danh truyền xa.

Lại không nghĩ một bước đạp sai từng bước sai, lại là đầu ma đạo! Thật là đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Sát sư đoạt bảo người, có cái gì đáng tiếc đáng tiếc? Như thế đề tiện tiểu nhân, ai cũng có thể giết chết. Còn có kia thu lưu Yến Triệu hai người Nghịch Thương Phái Lục Tranh, cũng không phải cái gì thứ tốt.

Không nói được đó là cùng kia ngày xưa Cực Đình Môn môn chủ Dương Đình cá mè một lứa, cũng là cá nhân mặt thú tâm, không chừng ngày sau nào một ngày liền cũng sẽ làm ra đồ kín người môn sự tình tới.”

“Ta như thế nào nghe nói lúc trước Nghịch Thương Phái đó là bị Dương Đình nhất cử diệt môn? Kia Lục Tranh đã có thể bị trước chương môn Đoạn Thu Phong lâm chung phó thác, cuối cùng thù hận đến báo còn trọng khai sơn môn, như thế nào cũng không nên là như thế xấu xí bất kham hạng người. Theo ta thấy, không nói được này trong đó, liền có cái gì hiểu lầm tồn tại.”

Trong chốn giang hồ mọi thuyết xôn xao, xem đến mình bạch cũng không rõ với trà dư tửu hậu nói chuyện phiếm cãi cò, thế nhưng cũng đầy hứa hẹn Lục Tranh chính danh, thời gian dài, Lục Tranh thanh danh, chê khen nửa nọ nửa kia.

Chỉ một chút, nhờ họa được phúc, hấn vừa mới mới trọng khai không bao lâu Nghịch Thương Phái, rồi cuộc tăng thêm một chút thanh danh, lúc trước rất nhiều người liền Nghịch Thương Phái ba chữ nghe cũng chưa nghe qua.

Thời gian cực nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Nhoáng lên mắt, nửa năm qua đi, bế sơn hồi lâu Tranh Vành Phong rốt cuộc lại lần nữa bắt đầu biến hóa lên.

Phong chân vờn quanh trùng điệp sương mù đột nhiên tách ra, tự đỉnh hướng phong chân một cái u kính tiểu đạo tự linh sơn linh thảo trung trường ra, từ dưới lên trên nhìn về nơi xa tựa hồ nổi thẳng phía chân trời.

Bỗng nhiên, tiểu đạo phía trên, sâu kín bay tới số ảnh, lại là Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng hầy còn lãnh chính mình ba cái đồ nhi, huề kiểm đập bộ mà đến.

Năm người tới rồi phong chân, liền từ càng thêm nghiêm túc Yến Thập Tam há mồm dặn dò nói:

“Tu luyện một đạo, tu tâm vi trước, giang hồ cuộn cuộn, nhân tình hỗn loạn, ngươi ba người tự đi vào giang hồ tu luyện, một năm sau lại trở về núi, lúc đó, làm ta cùng với sư đệ hảo sinh chứng kiến các ngươi trưởng thành.”

Triệu Ứng nói chuyện liền trực tiếp rất nhiều, chỉ nói: “Gặp bất bình trước đó không vội động thủ, thả nhiều xem nhiều nghe nghĩ nhiều, chính yếu vẫn là xem tâm tình của mình, nếu là tâm tình hảo, rút đao tương trợ cũng có thể. Nếu là lòng có nghĩ ngờ khó chịu, cất bước liền chạy cũng là có thể.

Mặt khác, Linh Khí, linh đan, tinh thạch, thả cẩn thận thu hảo, mỗi giống nhau đều là cứu mạng bảo bối. Có thể hay không tồn tại trở về, liền xem các ngươi chính mình bản lĩnh. Nhưng có một chút, ta Nghịch Thương Phái đệ tử, chưa bao giờ có thể bị người không duyên có khi dễ đi.”

Thả bất luận Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng hai người dạy dỗ như thế nào, Mạnh Thanh Hà ba người nghiêm túc nghe hảo, nhớ hảo, lại hầy còn đối với phía sau cao phong phía trên xa xa đã bái bái, lúc này mới cảm tay xoay người, giang hồ rèn luyện đi.

Triệu Ứng thở dài, nhú mày cùng Yến Thập Tam nói:

“Sư huynh, ba cái đệ tử mười tuổi không đến, lại muốn một mình xuống núi rèn luyện, giang hồ nhiều gian khó thả hiểm, vạn nhất không thể an toàn trở về, vậy ngươi ta chẳng phải là khóc cũng chưa địa phương khóc đi?”

Yến Thập Tam trong lòng cũng là không tha không đành lòng, nhưng vẫn cứ nói:

“Học có chút thành tựu, năm có mười lăm mới vừa rồi lang bạt rèn luyện, đó là với đại môn phái đại gia tộc mà nói. Ta phái người mới không nhiều lắm, lại là gia đình bình dân, nếu không đi chút cực đoan, nếu muốn chân chính trưởng thành đến chờ tới khi nào?

Sư đệ, phạm nhân thường nói mẹ hiền chiều hư con, nửa điểm không tởi. Lúc này ngươi ta nếu là đối đệ tử khoan dung nhân ái, ngày nào đó đệ tử thành tựu cũng chỉ có thể ngừng ở giữa sườn núi. Người chậm cần bắt đầu sớm, thanh hà ba người không tạo hình không nên thân.”

“Mười ba theo như lời không kém.”

Triệu Ứng còn muốn nói gì, lại nghe giữa không trung truyền đến một tiếng lảng cười, lại là hắc y áo đen hắc kiếm chương môn Lục Tranh từ thiên phiêu hạ, sừng sững trước người.

Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng đều là kinh hi, cùng kêu lên nói: “Chương môn đây là rốt cuộc xuất quan?”

Này nửa năm qua, Tranh Vành Phong phía trên hết sức quanh quẩn, ác quỷ ngũ huynh đệ tình nguyện thủ sơn làm tạp vật nửa cái tự không nói nhiều, mà Vân Trung Quái càng là mang theo tiêu đồ tôn thờ bao thường xuyên biến mất giấu tung tích mỗi ngày không biết làm chút cái gì, Lục Tranh lại là phong bế ngũ cảm bế quan không ra, ngày thường Tranh Vành Phong phía trên liền chỉ có bọn họ sư huynh đệ dạy dỗ đồ đệ lẫn nhau luận bàn, thời gian dài, tổng làm người cảm giác này Tranh Vành Phong trừ bỏ bọn họ này năm cái khổ bức, liền không còn có mặt khác tồn tại sinh vật giống nhau.

Lục Tranh lại lần nữa nhìn thấy Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng cũng thật cao hứng, hần vừa ra quan liền thấy Tranh Vành Phong từ trên xuống dưới gần có điều, không cần tưởng, đó là Yến Thập Tam cái này vẫn thường làm sư huynh quản lý có cách, tái kiến ngày xưa sở thích gây chuyện thị phi Triệu Ứng cư nhiên cũng có nghiêm túc dặn dò đồ đệ thời điểm, lập tức liền có một tia vui mừng.

Lục Tranh mỉm cười gật đầu, gom lại tay áo, nói: “Ta tu luyện tới rồi bình cảnh, chính yêu cầu cùng người so đấu lĩnh ngộ một phen. Và lại, Từ Trường Phong ngày sinh gần, ta cũng là thời điểm chuẩn bị nhích người.”

Không đợi Yến Thập Tam hai người lại nói mặt khác, liền nghe Lục Tranh há mồm lại nói: “Lúc trước ta cùng với mười ba với Khung Vô Môn so đấu, thủ đoạn dùng hết, thêm chi vận khí thật tốt, cuối cùng thắng hiếm. Ngoại nhân nhìn phong cảnh, kỳ thật trong nội tâm, ta vẫn luôn hồ thẹn thật sự. Tóm lại là thắng đến không tính thể diện, hôm nay vừa khéo, không bằng người ta lại lần nữa so đấu một hồi?”

“Chẳng lẽ chương môn là tưởng lúc này đây thắng được thể diện một ít?”

Triệu Ứng lời nói không trải qua não, bật thốt lên liền ra, lập tức đã bị Yến Thập Tam đánh hần cái ót một cái tát.

Yến Thập Tam đảo cho rằng, Lục Tranh đột nhiên mời chiến là bởi vì hần lúc trước theo như lời, tu luyện tới rồi bình cảnh, vì thế vui vẻ đáp ứng nói: “Đã là chương môn mời, mười ba tự nhiên vâng theo, thỉnh!”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: phó ước

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Phong chột khởi, diệt phiêu linh.

Tranh Vành Phong hạ, hai điều thân ảnh đột nhiên mà động, màn trời buông xuống, vân phiến lôi kinh.

“Phanh!”

Kiểm cùng kiếm đánh đâm, chột chia lìa, một đạo hắc ảnh nhảy tới cao không, đôi tay chấp kiếm, kiếm triền lửa cháy, đúng là chủ động mời chiến Lục Tranh.

Mặt đất phía trên, Yến Thập Tam áp không khí thành băng, thân hình nhất được, lại xuất kiếm, đó là kiếm mang băng sương, trời giá rét.

Lưu Hòa Kiếm thân kiếm phía trên lửa cháy vì này chấn động, vì có uế oái.

Thấy thế, Lục Tranh lại là khước môi một câu, trong lòng mặc niệm nước lửa tâm chú ý pháp, thoáng chớp, lấy Lục Tranh Linh Vô song tu công thể vì dẫn, hồng bạch song sắc chột lóe mà qua, thân kiếm băng hóa hai cực, ở Yến Thập Tam kinh ngạc lúc ấy, nhất kiếm đánh xuống.

“Răng rắc!”

Băng sương vỡ vụn, lửa cháy tái sinh, Yến Thập Tam thượng không kịp nhân ứng, liền thấy Lục Tranh tay trái giương lên, quen thuộc mà lệnh nhân tâm

kinh lục mạng tình trận pháp lại ra.

Lòng có xúc động, thân có thừa giắt mình, Yến Thập Tam theo bản năng lui một bước, chờ phản ứng lại đây, không cảm đo bùng khuôn mặt, khi trước nhất kiểm bỏ tới.

Lục Tranh hơi hơi mỉm cười, tay trái trận pháp lật, sấm sét từng trận, quen thuộc chân dài cá quái vẩy đuôi bước chậm mà ra.

Cá quái hiển nhiên cũng nhớ rõ lúc trước bị chính mình hung hăng đâm đập Yến Thập Tam, khi trước đối với Yến Thập Tam phương hướng xả miệng cười, chợt, đó là bách thú nối đuôi nhau mà ra, lao nhanh, rít gào.

“Rống!”

Bách thú tề rống, dữ tợn ác tướng ừn ừn không dứt.

Nhưng thấy Yến Thập Tam thả người nhảy, nhắm thẳng trời cao phía trên nhảy lên, lại không kịp không trung phi thú tốc độ, phi thú một miệng cắn trúng Yến Thập Tam vật áo, ra sức một xả, Yến Thập Tam thân hình lập tức rơi xuống.

“Chường..... Chường môn.”

Yến Thập Tam có tâm kêu đình, thật sự không hy vọng chính mình lại bị quái thú đâm đến hoàn toàn thay đổi, nhưng Lục Tranh đang ở thích thú, ngoảnh mặt làm ngơ, cũng là một cái khởi nhảy, chấp kiếm dẫn thiên lôi, tay trái điểm Kiếm Tâm, nhân kiếm hợp nhất, với bách thú lao nhanh trung gào thét mà đến.

Yến Thập Tam tay run một cái chớp mắt, chợt căng da đầu, đi qua bách thú trung, chấp kiếm huy chém. Lại không nghĩ, thế nhưng không phải Lục Tranh hợp lại chỉ đem.

Khiếp sợ rất nhiều, bách thú trào dâng, lại lần nữa đem người nháy mắt bao phủ.

“A!”

Triệu Ứng chỉ nghe sư huynh hét thảm một tiếng, ngay sau đó liền thấy bách thú hóa mây khói, Lục Tranh tay đề sắc mặt tái nhợt Yến Thập Tam từ trên trời giáng xuống.

Hai người rơi xuống đất, Yến Thập Tam lập tức chấp tay cúi đầu, nói: “Đa tạ chường môn thủ hạ lưu tình.”

Nếu có thể, hẳn càng muốn nói: “Chường môn cao thượng, lần tới có không chớ lại triệu hoán dữ tợn mãnh thú?”

Lục Tranh khẽ cười một tiếng, xua tay nói:

“Cùng mười ba đánh nhau kịch liệt một hồi, thập phần vui sướng. Chỉ là, lòng có bóng ma, với tu luyện một đạo cũng không chỗ tốt. Người tính cách vốn là kiên nghị sang sảng, bất quá đồ sinh kinh biến, tính cách đại biến, mọi việc động lại trong lòng, sớm đã đã quên bình thường thất tình lục dục. Lần này kinh dị thú một dọa, không nói được với người là một loại đột phá.”

Yến Thập Tam sững sốt, thật lâu chưa từng nói chuyện, có tâm cảm tình Lục Tranh hảo tâm, lại há mồm không nói gì.

Triệu Ứng nhìn xem cái này nhìn xem cái kia, vô đầu cũng là vô ngữ, hẳn giờ phút này phương giác thế sự vô thường, nhân sự tổng biến, ngay cả ngày xưa mới gặp thập phần không đáng tin cậy anh chàng lỗ mãng Lục Tranh hiện giờ cũng có lo lắng khai đạo môn nhân cao nhân chỉ phong, mà hẳn ngày xưa hào hùng vạn trượng sư huynh hiện giờ lại thành cái cửa miệng hô lỗ.

Lục Tranh thân thủ vỗ vỗ Yến Thập Tam bả vai, thờ dài gian đệ ra một sách thẻ tre, chỉ nói:

“Đây là ta bế quan là lúc sáng chế kiếm pháp, thô thiển dễ hiểu, chính thích hợp thanh hà ba người tu luyện. Nếu là một năm sau, ba người có thể an toàn trở về, mười ba nhưng đem kiếm này pháp trao tặng bọn họ.”

Dứt lời, Lục Tranh chân dẫm Lưu Hòa Kiếm, theo gió mà đi.

Mà liền ở hán dẫm kiếm một cái chớp mắt, trên người khí thể tung bay, lại là một cái chớp mắt đột phá!

“Năm sao Vô Vương, năm sao Linh Vương!”

Triệu Ứng kinh hô.

Nửa năm thăng cấp bốn sao, vẫn là Linh Võ song tu, như thế thành tựu, như thế thăng cấp, bất quá đập bộ trong nháy mắt, kỳ tài, quái tài!

Triệu Ứng kinh ngạc cảm thán, đối Lục Tranh quái vật thăng cấp chỉ lộ có tâm nhận thức, lúc trước thượng khó hiểu vì sao Lục Tranh có thể lấy cuồng phong quét lá rụng chỉ tư dễ dàng đánh bại chính mình sư huynh.

Nhưng vào lúc này, sau lưng nổi lên phong vân biến hóa, trời cao phía trên, truyền đến Lục Tranh một tiếng cười khẽ.

Triệu Ứng mãnh quay đầu lại, lại thấy sư huynh Yến Thập Tam quần áo tung bay, hai mắt vi hạp lộ ra tinh quang, thiên địa đỏ đậm chân khí trút xuống thiên linh, thể nhưng cũng ở một cái chớp mắt ngộ đạo gian thẳng cấp!

Mục có khói mù, lòng có oán hận, tâm ma ngủ đông, tu đạo chịu trở. Hiện giờ chợt bị Lục Tranh một ngữ vạch trần, nghe chuông môn chi quan tâm, lại thấy Lục Tranh chân đạp phong vân gian sướng ý thư hoài đăng kiếm thẳng cấp, tâm sinh có cảm, cho nên tâm thần lọt vào đánh sâu vào, quá vắng hào hùng tái sinh, rất nhiều kỷ ức tốt đẹp cũng là một cái chớp mắt đột kích.

Hôm qua đã phi, ngày sau nhưng truy, quá nhiều câu nệ vãng tích, bất quá dừng bước không trước. Mà nhân sinh, cũng không ngăn báo thù một đường. Hiện giờ có phái môn dựa vào, có sư đệ cầm tay, có chuông môn quan tâm, có đồ đệ dạy dỗ, còn có cái gì là không thể thỏa mãn đâu?

Yến Thập Tam tâm tư chợt sáng choang, lâu trệ không trước tu vi cũng ở nháy mắt được đến đánh sâu vào, cuối cùng đột phá, nhảy trở thành cửu tinh Võ Vương!

Lục Tranh với trời cao trông thấy Yến Thập Tam biến hóa, trong lòng một cục đá rớt cuộc hạ xuống. Đối với nhận định chi môn nhân, hắn đó là đương gia nhân giống nhau đối đãi. Hiện giờ có thể thấy Yến Thập Tam hào hùng tái sinh tâm ma tiếm tiêu, tất nhiên là vui mừng, chỉ đợi đại thù đến báo, Yến Thập Tam liền cũng có thể thật sự buông xuống.

Thần thức nhìn quét một vòng Tranh Vành Phong trên dưới, chỉ thấy sau núi thác nước hạ, sư phụ Vân Trung Quái chính lãnh nữ nhi tiểu thổ bao nước miêng bay tứ tung giăng giải tu luyện nhập môn.

Kia một lớn một nhỏ đều là bất phẩm, trước tiên liền nhận thấy được Lục Tranh thần thức nhìn quét, một cái khinh thường bĩu môi, một cái vui vẻ liệt khai miệng lộ ra khan hiếm âu răng, xem đến Lục Tranh lại là vui sướng cười.

Dưới chân lại không chần chờ, huy tay áo thấy, kiếm sinh quang hoa, nhất kiếm ngàn dặm, hướng Ngạo Vân Tông sở đi.

Kiểm hành núi sông, vòng qua phạm nhân thành trấn, một đường chưa từng ngừng lại, Lục Tranh với mười lăm ngày sau, ngự kiếm đi vào Ngạo Vân Tông nơi tông môn Ngạo Vân Sơn dưới chân núi.

Có lẽ là tu luyện người thường thường theo đuổi tối cao vô cực, lại xưa nay yêu tha thiết thiên địa tự nhiên, cho nên phần lớn tu luyện tông môn cùng gia tộc tông ái đem thể lực kiến ở núi cao phía trên quan sát nhân gian.

Lục Tranh bản nhân cũng không ngoại lệ, Tranh Vành Phong, Tranh Vành Phong, cũng là núi cao bằng bạc, mây mù bốc hơi, quan sát thế sự, phạm nhân vừa nhìn vọng không đến đỉnh.

Thu kiếm, rớt xuống.

Lục Tranh đứng ở Ngạo Vân Sơn chân núi, hướng lên trên nhìn về nơi xa, đột nhiên thấy quanh mình mấy đạo thần thức đan chéo quét tới.

Lục Tranh sắc mặt bất biến, kiếm bối phía sau, nhấc chân bước trên Ngạo Vân Sơn dài lâu thạch thang.

Thoáng chốc, gió nổi lên vân phiến, một năm nhẹ tu giả tự mây mù trung khí thể bay tới, chấp tay chấp tay thi lễ, khách khí hỏi: “Không biết cao nhân đến từ phương nào, sở tới vì sao?”

Lục Tranh giương mắt, trả lời: “Tự Tranh Vành Phong mà đến, vì từ tông chủ ngày sinh, cũng vì mẫn lão tông chủ mời.”

Một ngữ hạ xuống, tuổi trẻ tu giả đảo hút một hơi, chạy nhanh mấy bước vượt tới, cung kính chấp tay thi lễ, cười nói:

“Nguyên là Nghịch Thương Phái Lục Chuông Môn đại giá quang lâm! Tiểu nhân thất kính! Tông chủ sớm có lệnh hạ, nếu là Lục Chuông Môn có thể tới, ta tông bùng tất sinh huy. Chỉ là tiểu nhân tư cách lại là không đủ, thả đãi tiểu nhân đánh ra tín hiệu gọi tới càng cao cấp bậc giả vì Lục Chuông Môn dẫn đường.”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chuông Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: tiệc mừng thọ phong ba

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Ngao Vân Tông, kiến tông du ngàn năm, vị thuộc chính đạo thượng lưu đứng đầu thế lực chi nhất, nghe đồn này khai sơn tổ sư Mẫn Văn sớm đã trấn nhập nơi tuyệt hảo bước vào thánh giai, đương nhiệm tông chủ Từ Trường Phong nãi Mẫn Văn cao đồ, trăm năm trước đi vào hoàng giai.

Như thế đứng đầu môn phái, tất nhiên là cùng giữa dòng môn phái khung võ môn bất đồng, Từ Trường Phong tám trăm ngày sinh cũng không là nhỏ nhỏ một cái luận võ thịnh yển có thể so.

Chịu mời giả lục tục tới rồi, chưa chịu mời giả tuy có tâm leo lên lại không dám quá mức ồn ào.

Ở Lục Tranh buồng xuống Ngao Vân Sơn chân núi là lúc, hoàn toàn lúc trước một nắm cầm trong tay thiệp mời tới rồi khách khứa đã bị dẫn đường đệ tử tập thể mang lên sơn, dư lại khách khứa chưa đến, chưa cầm thiệp mời giả lại không dám quá nhiều tới gần, cho nên Ngao Vân Sơn dưới chân núi tạm thời có vẻ quanh quẽ.

Dần dần, có tân đến khách khứa ừn ừn kéo đến, lác lác gian, hay là một phen cao nhân chi tử, hoặc vì nhất phái chương môn hoặc vì một nhà chi chủ hoặc vì thế lực tinh anh, khí phách hăng hái, quan sát chúng sinh, lại đều không ngoại lệ, tới rồi ngao vân vùng núi giới, ngoan ngoãn hạ dưới kiếm thuyền, đi bộ tới, cầm trong tay thiệp mời lẳng lẳng chờ đợi.

Lục Tranh người này, không tính đục lỗ, mọi người chỉ đương hấn bắt quá sớm đến nửa khắc nửa.

Có nhân tâm trung cười nhạo, ám đạo: Sớm tới lại như thế nào? Thân phận không hiển, địa vị không cao, còn không phải yêu cầu tại đây chờ lâu, đãi khách khứa đến nhiều, mới vừa rồi có thể cùng nhau bị dẫn dắt lên núi. Không chờ luôn là xấu hổ, còn không bằng giống chính mình như vậy, bộp thời gian điếm mà đến, vừa không sớm cũng không muộn, càng sẽ không xấu hổ.

Giữa sân tự nhận yển hội tay giả đòi giả đông đảo.

Chợt thấy chân trời vân phiến, chợt liền có một người phi thân tới.

Người tới đi đến phụ cận, cũng là đi bộ, chỉ một thân khí thế nội liễm ôn nhuận, phảng phất thư sinh mặt trắng, tuấn dật phong lưu, phục sức cũng là khảo cứu tinh xảo, không cần đoán cũng biết, định là Ngao Vân Tông nhân vật trọng yếu chi nhất.

Mọi người lúc trước liền thấy bên cạnh có một Ngao Vân Tông tiểu đệ từ cùng chờ, có người đánh lá gan dò hỏi thăm, lại đều bị kia tiểu đệ từ mỉm cười mà qua, mọi người tiện lợi hấn là cái thủ sơn. Giờ phút này thấy gió lưu nhân vật tự trời giáng, thăm nghĩ chính mình có tài đức gì thế nhưng có thể có như vậy nhân vật dẫn dắt lên núi, lập tức đỉnh đỉnh bộ ngực, đều thì ra hào.

Lại không nghĩ người tới xet qua một chúng tiến lên lấy lòng tiếp đón, lập tức đi đến Lục Tranh trước người, khách khí vãi chào, chấp tay nói: “Vị này đó là lục chương môn đi? Tại hạ Lâu Tri, Ngao Vân Tông quán sự chi nhất. Đến đệ tử thông tri, đặc tới đón chào. Tông chủ chờ lâu lâu ngày, lục chương môn, mời theo ta đến đây đi.”

Dứt lời, Lâu Tri phát tay đưa tới một bảo thuyền, thân thủ làm ra một cái thỉnh tư thế.

Lục Tranh tùy theo lác mình lên thuyền, nói thanh đa tạ.

Bảo thuyền chở Lục Tranh cùng Lâu Tri, xa xa mà đi.

Dư lại mọi người trợn mắt há hốc mồm, có chút sắc mặt đỏ lên cũng không biết ở quần bách chút cái gì.

Ngao Vân Tông tiểu đệ từ lúc này mỉm cười tiến lên, mới vừa rồi không nhanh không chậm nói: “Chư vị đường xa mà đến, Ngao Vân Tông hoan nghênh chi đến, chi là giang hồ nư long hỗn tạp, không chừng trong đó liền có vàng thau lẫn lộn hạng người. Mong rằng chư vị lai khách lấy ra thiệp mời, hảo kêu tiểu nhân nhất nhất kiểm nghiệm. Chư vị theo sau cùng ta một đạo lên núi, cũng không sẽ chậm trễ nhiều ít.”

Lục Tranh mới vừa rồi thẳng cấp, ngũ cảm hiểu rõ, tất nhiên là nghe rõ tiểu đệ từ lời nói, lập tức có chút cười nhạo.

Nhớ trước đây khung võ môn luận võ thịnh yển, chính mình cầm trong tay nhất thứ đẳng thiệp mời, bị người luôn mãi làm khó dễ cười nhạo, liền cái mặt tịch cũng chưa bài thượng. Hiện giờ, lại là tay vô thiệp mời cũng đến một tông quán sự tự mình cung nghênh, càng là trước với mọi người một phi lên núi. Cái gọi là khách quý đãi ngộ, đại đề như thế.

Nhập thân giang hồ mấy năm, trải qua phong vân, quay đầu quá vãng, thật đúng là cảnh còn người mất a.

Lục Tranh tâm sinh cảm khái, trên mặt lại là bất lộ.

Lâu Tri với một bên quan sát, thăm than Lục Tranh định lực không tầm thường. Tầm thường môn phái nhỏ chương môn được Ngao Vân Tông này tòa quái vật khổng lồ như vậy đặc thù đãi ngộ, đã sớm vui mừng lộ rõ trên nét mặt quên hết tất cả. Định lực như thế, trách không được có thể được tông chủ coi trọng, càng đến lão tổ tông ba lần moi.

Lục Tranh chút nào không biết chính mình được Lâu Tri xem trọng, liền tính biết, hấn cũng cũng không bao lớn cảm giác.

Hai người một thuyền thực mau tới đến Ngao Vân Sơn son đèn.

Nguy nga phái môn mơ hồ có thể thấy được, tầng tầng sa mỏng dường như sương mù lúc sau, bằng bạc khí thể là lướt đánh úp lại.

Lục Tranh đột nhiên thấy nhiệt phong mặt tiền cửa hiệu, toàn thân chân khí vì này cứng lại, nhìn quét toàn thân thần thức càng nhiều càng tỉnh.

Lục Tranh hơi hơi liễm mục, trong cơ thể đan châu cấp tốc vận chuyển, tức khắc, chân khí thông suốt, nhiệt phong tiêu tán.

“Lục chương môn chó trách, bất quá là hộ sơn trận pháp bản năng phản ứng.” Lâu Tri không nhanh không chậm ra tiếng giải thích.

Lục Tranh nghe vậy gật đầu, cũng không nhiều lời nói.

Lâu Tri thấy Lục Tranh một gây gộc đi xuống cũng không chừng đánh ra một chữ tới, có chút nhụt chí lại có chút buồn cười, xoay người chém ra một mặt lệnh bài.

Lệnh bài phù không, phát ra nhàn nhạt quang mang, trước mắt sương mù màn lụa biến mất, quanh mình nhìn quét thần thức cũng là thu liễm, phảng phất trước nay chưa từng xuất hiện quá giống nhau.

Ở Lục Tranh trước mặt, nguy nga phái môn lộ ra toàn cảnh, đàn sáo quân huyền thanh sâu kín phiêu đăng, linh hoa thanh hương linh từ mùi thơm ngào ngạt, nghe chỉ tươi mát.

“Lục chương môn, thỉnh.”

“Thỉnh.”

Lục Tranh đi theo Lâu Tri phía sau, một chân bước vào Ngao Vân Tông tông môn.

Nhập môn một khắc, tầm mắt đón khai, lọt vào trong tầm mắt là cái rộng lớn lộ thiên đại sảnh, hoa thơm chim hót, tiểu kiều nước chảy, tu giả xuyên qua, thị nữ tay phụng món ngon rượu ngon cười nhạt dao động, khách khứa cười vui chề chén, vô danh tiếng ca phiêu đăng giữa không trung, người kia điệu vũ trước mắt.

Nhân gian tiên cảnh, không ngoài như vậy.

Lâu Tri: “Chính thức tiệc mừng thọ đem với buổi trưa liệt dương chính thịnh là lúc trải ra, lục chương môn thả trước ngòi uống chút rượu nhạt thưởng thức ca vũ trước.”

Lục Tranh tưởng, đại đề đa số cao nhân đều thích lộng chút mê hoặc, cho nên tiệc mừng thọ khi nào khai, thật sự là không cần thiết ngạc nhiên. Chỉ là, xem ra, chính mình yêu cầu học tập địa phương còn có rất nhiều. Đãi chính mình tám trăm ngày sinh là lúc, muốn hay không cũng tới một hồi ra về thần bí?

Lục Tranh trong lòng suy nghĩ vớ vẩn làm nhạc, bị Lâu Tri dẫn, đi vào một chỗ tương đối yên lặng rồi lại cũng không quanh quẩn giữa dòng vị trí bình yên ngồi xuống.

Hơi khi, Lâu Tri rời đi, Lục Tranh một mặt tự uống tự chúc, một mặt nhìn quét trước mặt đại sảnh một vòng, đối mỹ nhân ca vũ nhưng thật ra không gì chú ý.

Lục Tranh không liên quan chú người khác, lại gần không được người khác khe khẽ nói nhỏ.

Có người đã nhận ra thân phận của hắn, châu đầu ghé tai, ánh mắt hoặc khinh thường hoặc khinh thường hoặc tìm tòi nghiên cứu, biểu tình khó phân phức tạp, nhìn phía Lục Tranh đồng thời đều có chút kiêng dè cùng xa lánh.

Có không biết Lục Tranh giả, tò mò dò hỏi, nói ba xạo gian liên tiếp gật đầu kinh ngạc cảm thán, cũng gia nhập tới rồi thấp giọng nghị luận hàng ngũ trung.

Lục Tranh đại khái đoán được ra những người này như thế như vậy rốt cuộc là vì cái gì. Người khác ngu muội khinh bỉ tuy bức, nhưng tu giả tu tâm, thanh giả tự thanh, cùng người cái cớ thật sự không khôn ngoan, không đáng giá.

Dần dần, tiếng người càng sâu, có tu giả bị người hầu lãnh triều Lục Tranh cái này góc đi tới, thanh u chỗ lập tức lấy đỉnh thượng vài phần thể tục ồn ào.

Lục Tranh nhíu mày ngẩng đầu, cùng người tới hai mắt tương bính.

Một thốc hỏa hoa ở giữa không trung tràn ra, tầng tầng khí lãng tự Lục Tranh hai người trên người từng người tản ra, đem bàn ghế va chạm tách ra, người hầu sợ tới mức run lên, quanh mình vì này một tĩnh.

Người tới không phải người khác, đúng là khung võ môn môn chủ Lâm Viễn Quy.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: chột khởi phong vân

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tiền xu diệu vũ, huyền ca nhã nhạc, vốn là yến hội chính hãm, giờ phút này, lại châm rơi có thể nghe.

Tầm mắt tụ tập chỗ, khí lãng cuộn cuộn, mảnh vụn tung bay, một đen một trắng lưỡng đạo thân ảnh lạnh lùng đối diện.

Lục Tranh nhìn mắt Lâm Viễn Quy đề ở trong tay phát trần, lập tức cười lạnh một tiếng.

Ai biết người này đem ác sát hung đao đặt ở nơi nào, rõ ràng là cái ích kỷ tiểu nhân, đề tiện vô sỉ hạ người, lại cố tình giả bộ một bộ thể ngoại cao nhân tiên phong đạo cốt bộ dáng, thật sự buồn cười.

“A.”

Lâm Viễn Quy đồng dạng báo lấy cười lạnh, một vỗ trong tay trang bức dùng Bắc Hải băng ti chế thành tuyết trắng phát trần, lông mày một chon, làm ra một bộ giận không thể át bộ dáng, cao giọng nói:

“Nghịch thương Lục Tranh? Người lại có gan đến nơi này tới! Ta là không tin từ tông chủ vui phát người thiệp mời, người như vậy chính đạo bại hoại, nhảy nhót vai hề, có đủ tư cách tiến đến Ngạo Vân Sơn mừng thọ sao? Lại vẫn chẳng biết xấu hổ ngồi ở như vậy vị trí! Thật sự vô sỉ đến cực điểm, mỗi người phi nhò!”

Lâm Viễn Quy mắng đến khàn cả giọng, mặt đỏ tai hồng.

Lục Tranh trong lòng có tốt hơn cười, hần liền thật sự cười: “A. Ta tất nhiên là không có thiệp mời, người đãi như thế nào?”

Lục Tranh cười Lâm Viễn Quy, Ngạo Vân Tông. Cũng không biết Từ Trường Phong là cố ý vẫn là vô tình, thế nhưng chưa từng phát ra thiệp mời, chỉ là cố ý phả người chờ lâu cung nghênh, lại không giống như là cố ý làm khó dễ bộ dáng.

Lục Tranh trong lòng nghĩ sự, biểu tình cũng liền không chút để ý một ít, phối hợp hần một phen hỏi lại, kia hiệu quả tất nhiên là vô song.

Lâm Viễn Quy lúc này là thật nổi giận, bị Lục Tranh thái độ cấp kích thích, liền nói ngay:

“Vô sỉ bại hoại, người còn phải ý? Người cấu kết thí sư đoạt bảo phản bội môn hạ người, dẫn thân vào ma đạo, xâm chiếm nghịch thương, hiện giờ lại trộm sò lên Ngạo Vân Sơn.

Như thế hành vi, sao đương đến khỏi nhất phái chi chủ? Nếu không phải Đoạn Thu Phong mất bị mù, đó là năm đó có khác nội tình.

Không nói được lúc trước đó là người vì dương đình mở rộng ra phương tiện chi môn, Nghịch Thương Phái bị giết, người cũng là đầu sỏ gây tội chi nhất!”

Cái này, Lục Tranh cũng nổi giận, một phách trước mặt không khí, Lưu Hòa Kiếm thân trên tay, ra khỏi vỏ, y tung bay, âm thanh lạnh lùng nói:

“Chân tướng rốt cuộc như thế nào, lâm môn chủ trong lòng biết rõ ràng. Là ai che mặt chụp mua hung đao, là ai vì hung đao sở không tàn sát đồng môn? Linh Cơ Từ rốt cuộc vong với người nào tay, lâm môn chủ người cái này gian trá tiểu nhân chẳng lẽ không phải rõ ràng sao? Xưa nay vừa ăn cướp vừa la làng, đổi trắng thay đen, nói chính là người!”

“Người!”

Lâm Viễn Quy không dự đoán được Lục Tranh dám can đảm trước mặt mọi người nói ra sự thật, lập tức trong lòng căng thẳng, trong mắt nhảy ra sát khí.

Lục Tranh người như vậy, tuyệt đối không thể lưu!

Trong lòng ý tưởng đã định, Lâm Viễn Quy lại không trì hoãn, vung phát trần, phi thân xông lên.

Phát trần xẹt qua giữa không trung, đồn thấy băng ti bóc ra, rậm rạp, nổ bắn ra mà đến.

Quanh mình người tốc tốc bay ngược, duy Lục Tranh bất động như núi, tay trái điểm kiếm tâm, tay phải Lưu Hỏa, nhất kiếm hoành phách.

Lửa cháy trán không, băng cùng hòa đan chéo, sương trắng tư tư mà sinh.

Lâm Viễn Quy ánh mắt ác hơn, đẩy chưởng, chưởng mang dây núi đỏ nát chi thế, âm vang chụp xuống.

Lục Tranh giờ tay, một đạo lục mang tinh trần pháp thoáng hiện, chân dài cá quái nháy mắt mà ra, há mồm vừa phun, bảy viên bị bọt biển bao vây viên châu xoay quanh giữa không trung, chạm đến chưởng ánh một cái chớp mắt kịch liệt xoay tròn, thoáng chốc, lốc xoáy thành hình, con lốc gào thét, thế nhưng đem tám tinh Võ Hoàng năm thành công lực giận cực một chưởng kể hết nuốt vào.

Lúc trước còn băn khoăn không dám phóng thích quá nhiều thực lực để tránh ương cậ Ngao Vân Sơn nơi sân Lâm Viễn Quy, giờ phút này sát tâm tái khởi, ám đề công lực, phát trần lại giao, hóa ra trường đao, một đao bổ về phía Lục Tranh mặt.

Chân dài cá quái tiêm thanh một rống, phi nhảy dựng lên, lại bị đao kính phách phi, đảo mắt, đao đến người mặt.

Có người kinh hô, làm như gặp được Lục Tranh thăm vong.

Lại không nghĩ, Lục Tranh trợ thủ đắc lực tề phi, một tay trường kiếm vào vỏ ra khỏi vỏ, bắt quả bình phàm một chém, lại có muôn vạn kiếm ý che trời lấp đất tự này toàn thân trên dưới nham liệt mà ra, tay trái lại biến, sao sáu cánh phù nhảy điên cuồng lóe, phù lạc trần ra, dị thú lao nhanh, khoảnh khắc chạy ra trăm đầu, dữ tợn ác tướng, kể hết đánh sâu vào.

“Phanh!”

Thật lớn đánh sâu vào, làm thực lực hơi yếu giả đương trường phun ra một búng máu tó.

Bụi đất tan đi, mở to hai mắt người chỉ nhìn đến giữa sân không biết khi nào xuất hiện người thứ ba,

Chính nhẹ lay động họa phiến, câu môi cười nhạt, đứng là mạc gia gia chủ Mạc Từ Phong.

Mạc Từ Phong nhàn nhạt nhiên đứng ở Lâm Viễn Quy phía sau, mặt quạt lay động, hoàn toàn nhắm ngay Lâm Viễn Quy giữa lưng, mỉm cười nói:

“Ai nha nha, ta bất quá là cùng Thu Văn muộn mười lăm phút, không nghĩ tới liền thiếu chút nữa bỏ qua như vậy trò hay. Lâm môn chủ ngài một cái tám tinh Võ Hoàng cũng không biết xấu hổ lấy toàn lực đối phó một cái năm sao vương giai hậu bối? Ngài như vậy hành động, thật đúng là hạ giá a.”

Lâm Viễn Quy giận hồng hai mắt, lại không dám dư thừa động tác, chỉ có cắn răng giọng căm hận, cố ý đề cao âm lượng nói:

“Mạc gia Mạc Từ Phong, xem ra ngươi quả như đồn đãi cùng Lục Tranh bại hoại cấu kết với nhau làm việc xấu. Ngươi nên sẽ không cũng dần thân vào ma đạo đi?”

“Ta nghe ngươi ở đánh rầm.”

Nhàn nhạt nói, Mạc Từ Phong trong tay họa phiến lại lần nữa vừa động, hướng phía trước đệ ra một phân.

Lâm Viễn Quy thoáng chốc toàn thân cứng đờ, miệng run run muốn tiếp tục nói hươu nói vượn, chung quy lại không dám.

Lục Tranh hừ lạnh, áp xuống cổ họng tanh ngọt, nhậm chung quanh bách thú rít gào, đối Mạc Từ Phong gật đầu cười.

Mạc Từ Phong cũng là gật đầu, trong tay họa phiến không di, mặt khác một bàn tay lại nhanh như thiểm điện một chưởng chụp trung Lâm Viễn Quy cái ót.

Mạc Từ Phong một chưởng xuất kỳ bất ý, không nặng, bất quá ba phần lực, nhưng đánh địa phương vừa khéo, Lâm Viễn Quy lập tức phun ra một búng máu tó, kêu lên chói tai mắng lên.

Mạc Từ Phong nói: “A, ngưng ngưng, ta giúp ngươi vỗ vỗ hời.”

Tình thế đột biến, môn chủ học máu, cùng Lâm Viễn Quy cùng mà đến Khung Võ Môn người lại không chần chờ, rút kiếm rút đao, nhắm ngay Mạc Từ Phong, kêu to: “Nhãi ranh chớ có càn rỡ!”

“Lâm càn!”

Mạc người nhà không rơi sau đó, cũng là rút đao.

Có cùng Lâm Viễn Quy giao hảo giả, thân hình rục rịch, cùng mạc gia hợp ý giả, tắc âm thầm liễm mục vận sức chờ phát động.

Trường hợp nhất thời hỗn loạn, bên cạnh địa vị không đủ Ngao Vân Tông người hầu cùng tiểu đệ từ nhóm muốn ngăn ngăn không được, chỉ có thể không ngừng lên tiếng khuyên giải.

Có người sẵn bay loạn ra đại sảnh, tìm người đi.

Lúc này, Thu Văn dắt Mạnh Khuynh Dao chậm rì rì tự đám người cuối cùng đi ra, với Lục Tranh phía sau cách đó không xa ngồi xuống, cười nhạt gian nhìn quét toàn trường, hơi khi hỏi Mạnh Khuynh Dao, nói: “A Dao thấy những người này như thế nào?”

Mạnh Khuynh Dao cùng hẩn tâm ý tương thông, lập tức liền nói: “Mỗi người xấu xí khó coi, không bằng Thu đại ca đưa bọn họ toàn giết? Cũng cho là làm một chuyện tốt lạc.”

“Ngươi! Quý khốc ma đầu, chớ khinh người quá đáng. .... A!”

Tức giận mắng không ngừng, kêu thảm thiết đã khởi.

Thu Văn bên cạnh người, đại ma vương chu thả chậm hoãn thu kiếm, nhẹ nhàng băng quơ, phảng phất mới vừa rồi giết người lấy mệnh giả cũng không phải hẩn.

Nhất thời, trường hợp càng loạn, càng nhiều người không dám nhiều lời, vội vàng lui về phía sau.

Liền ở một phát không thể vẫn hồi gian, mấy đạo thân ảnh tự thiên mà hàng, xa xa quát lớn huê bọc Võ Hoàng uy thế đất bằng chột khởi.

“Khách quý đã đến, khinh thường chậm trễ, há là Ngao Vân Tông quy? Còn không mau mau dẫn khách nhập tòa, tiểu tâm hầu hạ!”

“Tông chủ! Tông chủ thứ tội!”

Ngao Vân Tông người tề quỳ, im như ve sầu mùa đông, trường hợp vì này một tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: tính kế

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Sắc bén thân ảnh tự trời giáng, uy vũ nhìn quét gian, quanh thân khí tràng bá đạo kinh người.

Mọi người không cấm ngăn đầu, sôi nổi nín thở ngưng thần, nhưng thấy người tới tóc đen râu bạc trắng, trung niên bề ngoài, dáng người cường tráng, bên ngoài như thế nào nhưng thật ra tiếp theo, chỉ xa xa đối diện gian, tựa trời giáng sấm sét, không giận tự uy, gọi người không thể lâu coi.

Người tới đúng là nơi đây tám trăm ngày sinh chánh chủ, Ngao Vân Tông tông chủ Từ Trường Phong, cửu tinh Võ Hoàng đỉnh, nửa bước thánh giai!

Từ Trường Phong thân hình rút xuống, sắc bén ánh mắt nhìn quét quỳ rạp trên đất Ngao Vân Tông người, nhíu mày nói: “Khách quý trước mặt, vì sao ném lễ nghĩa? Còn không mau mau đứng dậy hầu hạ.”

Cho dù Từ Trường Phong mặt ngoài quát lớn chỉ là Ngao Vân Tông nhà mình đệ tử, còn lại người, bao gồm bị chụp học máu Lâm Viễn Quy cùng phóng đảng không kèm chế được Mạc Từ Phong lại không dám lại quá lỗ mắng.

Một khắc trước thượng giương cung bạt kiếm gió lốc vai chính, hầy còn thu đao thu kiếm thu họa, đến nỗi lúc trước bị bạo đầu vị nào, sớm bị huấn luyện có tổ Ngao Vân Tông người hầu thu thập sạch sẽ.

Tựa lúc trước cái gì cũng không phát sinh, Từ Trường Phong dẫn dắt phía sau mấy người bãi tay áo bước lên đài cao, đầu tiên là đồng thời đối với phía tây hư không chỗ cung kính vái chào, chột Từ Trường Phong xoay người, xả ra mặt tươi cười tới, thập phần ôn hòa vô hại.

“Hôm nay đến hạnh, tụ thiên hạ hào kiệt, quả thật Từ mẫu chỉ hạnh. Đại đạo ba ngàn, tu giả thọ mệnh vô hạn, như Từ mẫu như vậy mới vừa rồi tám trăm ngày sinh liền muốn tổ chức long trọng một hồi, cũng thực sự kêu chư vị chê cười.

Chư vị đã tới, tắc đem Ngao Vân Tông coi như chính mình phái môn gia tộc, có cái gì nhu cầu cứ việc vừa nói. Từ mẫu nếu là có chiêu đãi không chu toàn chỗ, mong rằng chư vị bao dung.”

Từ Trường Phong lời khách sáo rơi xuống, lập tức liền có hơn phân nửa tu giả sôi nổi cùng kêu lên, hoặc liền nói không dám, hoặc chúc mừng lấy lòng.

Đúng lúc vào lúc này, ngày tháng ở giữa, đúng là tiệc mừng thọ chính thức kéo ra màn che là lúc.

Nhưng thấy trời cao mặt trời chói chang chói mắt, vòng sáng quay chung quanh, bắn khoả như thái dương ở ngoài vây quanh mấy vòng nổ lửa cháy, quanh mình không khí vì này chấn động, chợt mọi người chỉ cảm thấy nhiệt phong mặt tiền cửa hiệu, trong cơ thể chân khí vì này xao động.

Có không chịu nổi nhiệt khí giả cơ hồ lập tức liền giác đầu vầng mắt hoa, thân thể đánh hoảng.

Liền vào lúc này, chỗ cao Từ Trường Phong bỗng nhiên vẩy vẩy ống tay áo, vô số bông tuyết tự trời giáng, lưu loát phác khai một tầng, tựa đầy sao rải lạc.

Nhiệt phong đón hóa lạnh lẽo, từng luồng thanh đậm ôn hương đập vào mặt. Mọi người chỉ cảm cả người thoải mái thanh tân, ngũ cảm thông thấu, trong cơ thể đan châu càng là chậm rãi vận chuyển mở ra, chân khí thoải mái.

Có tu luyện tao ngộ bình cảnh giả, càng là một bước thăng cấp, che mặt cười to.

“Là Tinh Thần Hương! Cần phụ lấy mặt trời chói chang nhô lên cao mới có thể có hiệu lực……”

“Đa tạ từ tông chủ tặng!”

Có người đầu lảo đảo, có nhân đạo tạ, càng nhiều người thăm than Từ Trường Phong danh tác.

Huyền giai thượng phẩm tinh tú Tinh Thần Hương, nhưng trợ nhân tâm tư trôi chảy đột phá tu luyện bình cảnh, như thể thiên địa kỳ vật, cũng không phải là ai đều vui rau cải trắng giống nhau tùy ý rơi.

Từ Trường Phong sai người đem vừa mới thăng cấp mấy người nâng đi xuống, hảo sinh cùng cố tu vị, đến đây khi, trời cao liệt dương tiệp tiêu, quanh năm bao phủ Ngao Vân Sơn kỳ diệu trận pháp lại khai, nhân nhật sương khói mờ ảo, tầng tầng lớp lớp tựa lụa mỏng, lại kỳ dị mà vẫn chưa ngăn cản bất luận cái gì tầm mắt, lại lần nữa bằng thêm vài phần phiêu phiêu tiên khí tới.

“Chư vị tự tiện!”

Từ Trường Phong tâm tình cực hảo, cho dù ngày sinh còn không có bắt đầu liền sinh một hồi không nhỏ phong ba, nhưng chỉ cần phong ba không nhắc lên hấn Ngao Vân Tông, hết thảy liền đều là có thể có có thể không việc nhỏ. Hiện giờ thấy mọi người mặt ngoài hoà thuận vui vẻ, hấn liền cũng vừa lòng.

Theo Từ Trường Phong hướng địa vị cao thượng ngồi xuống, thoáng chốc, huyền nhạc tái khởi, diệu vũ nhẹ toàn, đầy ly dĩa tràn, tựa hồ hết thảy lúc này mới là bắt đầu.

“Hôm nay từ tông chủ tám trăm đại thọ, ta Bát Âm bè phái vô vật dư thừa, nhưng có một phương Thất Huyền Cầm cổ nãi cơ duyên đoạt được, phẩm cấp không tính cao, đạ chỉ lại có thanh tâm ngưng thần, trừ ma chém yêu chi hiệu, chính là bảo vệ đạo tâm, đối kháng tà ma ngoại đạo một đại vũ khí sắc bén. Còn thỉnh từ tông chủ không tiếc vui lòng nhận cho!”

“Từ tông chủ, tại hạ Linh Ân Tông phó tông chủ Sở Di, nhà của ta tông chủ chính bế từ quan, tiếc nuôi không thể tiến đến, mong rằng từ tông chủ thứ lỗi! Tông chủ bế quan trước đặc mệnh ta tìm tới Bắc Hải Băng Linh Kiếm, cũng là khắc ma trừ yêu một đại vũ khí sắc bén. Mong rằng từ tông chủ vui lòng nhận cho!”

Người hầu cơ linh,

Khách khứa ngôn hoan, tiệc mừng thọ chính hạm, liền có các đại môn phái cùng gia tộc đưa ra từng người lễ vật.

Đãi hiến vật quý giả lao ra đi hơn phân nửa, Lục Tranh cũng thông thả ung dung đứng dậy nói thanh chúc mừng, đồng thời đưa ra chính mình tâm ý, đồ vật không tính quý lại cũng khó được, chính là lúc trước hấn với Thanh Đế cô mộ trung đoạt được một phương nghiên mực, khả đại khả tiểu, nhưng công nhưng thủ, càng khó đến chính là còn có thể làm xuyên qua không gian môi giới, tùy ý xuyên qua trung tiểu bí cảnh ba lần.

Từ Trường Phong mỉm cười nhận lấy, khó được nhiều lời vài câu khách khí lời nói.

Một bên vừa mới đưa ra lễ vật không lâu Lâm Viễn Quy, thấy thế, không âm không dương nói một câu:

“Không nghĩ tới, lục chương môn trong tay bảo bối đảo không ít. Nhưng theo ta được biết, Nghịch Thương Phái như vậy tiểu môn tiểu phái hấn là cũng không nhiều ít mấu chốt truyền thừa mới là.

Càng đừng nói Nghịch Thương Phái còn bị người huỷ diệt một lần. Nghĩ đến, lục chương môn trên người bảo bối nếu không phải vì là tặng cho đó là cơ duyên đoạt được, theo ta biết, năm đó Thanh Đế cổ mộ hiện thế, đúng là lục chương môn người hung danh chợt khởi là lúc.

Mà ở kia cổ mộ ở ngoài, trước đây chưa từng gặp dị thú nhưng làm không ít tu giả chịu nhiều đau khổ.

Ha ha. Lúc trước liền có người thân gặp người ngư sử dị thú đối chiến, dữ tợn ác thú biến hóa muôn vàn, mà lục chương môn người ngư sử lên dễ như trở bàn tay, giống như cánh tay sử.

Nghĩ đến, kia đồ vật cũng là người tự Thanh Đế cổ mộ trung đoạt được đi?”

Lâm Viễn Quy một lời làm dậy ngàn cơn sóng.

Lúc trước Thanh Đế cổ mộ một hàng, bỏ mạng giả phồn đa, sống sót người bắt được chỗ tốt giả cơ hồ không có, nhưng về Lục Tranh hung danh quật khởi cùng với hắn cùng Vạn Ma Quật đại tiểu thư giao hảo nghe đồn, cũng ở tự khi đó bắt đầu. Lâm Viễn Quy theo như lời dị thú cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Cho dù lúc trước Thanh Đế cổ mộ hiện thế, chân chính đại môn đại phái đại gia tộc vẫn chưa nhiều ít coi trọng, tiến đến tìm kiếm cơ duyên cũng bất quá là một ít trung tiểu thế lực, nhưng này đó trung tiểu thế lực rất nhiều sau lưng đều đứng một tôn hoặc hai tôn quái vật khổng lồ.

Hiện giờ chợt biết được mọi người cũng chưa được đến chỗ tốt tiếc nuối hạ, thế nhưng còn có một cái đại khí vận giả được Thanh Đế cổ mộ truyền thừa.

Đặc biệt là tự mình đi trước Thanh Đế cổ mộ, cuối cùng lại nửa điểm chỗ tốt không vớt đến nhận việc điểm chết vào mộ trung người, càng là tâm sinh một cỗ xúc động, muốn phát điên kêu to.

Muốn gọi Lục Tranh đem trong tay Dị Thú Quyết cùng với mặt khác bảo bối giao ra đây giả đồng đảo, nhưng, cổ mộ bí cảnh xưa nay trọng ở cơ duyên, trong đó bảo bối đều tính vô chủ, có vận may có thực lực giả được, kia đó là nhà mình đồ vật, há có giao ra đây đạo lý?

Chỉ là, lý trí cùng tình cảm từ trước đến nay phân hai đoạn, không nghĩ ra giả không ít.

Hoặc hâm mộ, hoặc ghen ghét, hoặc thâm hận, đại đa số khách khứa nhìn phía Lục Tranh ánh mắt đều không thể nào hữu hảo.

Thêm chi lúc trước quay chung quanh Lục Tranh lời đồn đãi thật sự không thể nào thanh chính, lập tức, tiệc mừng thọ phía trên, đồng đảo chính đạo danh môn cố ý xa cách, mặt mang khinh bỉ cùng xa lánh càng sâu.

Lâm Viễn Quy ở bên âm ngoan đối diện, kia khóe môi treo lên ý cười không cần quá đặc ý. Dáng dấp như vậy, xem đến Lục Tranh muốn thân thủ ấn chết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: công nhiên thừa nhận

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh rốt cuộc không có một lòng tay đầu ấn chết Lâm Viễn Quy, đối với cái này tâm ngoan tay hắc âm hiểm tiểu nhân, Lục Tranh chán ghét nhiều quá cừu thị, ngược lại là Lâm Viễn Quy khóe miệng khiêu khích cười lạnh càng sâu.

Trên thực tế, Lâm Viễn Quy thập phần chờ mong Lục Tranh giận dữ bạo khởi, lúc đó, hắn liền có lý do thuận thế chém giết người này.

Dám ở nửa bước thánh giai tiệc mừng thọ phía trên đương trường bạo động, tất nhiên là nên sát! (ông chú này nào bỏ nhiều quá ==)

Liền tính Mặc Tử Phong cùng Thu Văn lại muốn ngăn cản, cũng không thể không ngại với Từ Trường Phong thế diện, không dám dễ dàng động thủ.

Huống chi, Thanh Đế chính là Mẫn Văn sư phụ kiêm dưỡng phụ, mà Từ Trường Phong lại là Mẫn Văn cao đồ, này quan hệ tính lên, hắc, đã có thể phức tạp.

Nhà mình sư tổ đồ vật, nhà mình sư phụ không đến, chính mình cái này làm đồ tôn không đến, gọi được cái ngoại nhân cấp dễ dàng được. Hoi chút có điểm tính tình, đều nên tâm sinh khó chịu mới là.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn Quy lộ ra âm ngoan tươi cười, càng nghĩ càng đắc ý, nhìn phía Lục Tranh ánh mắt giống như đang xem một cái người chết.

Nhưng mà hiện thực lại lần nữa hung hăng đánh Lâm Viễn Quy một cái tát, Lâm Viễn Quy tính đến tuy hảo, nhưng đối với chính đạo tu giả xa lánh, Lục Tranh lại không thêm để ý, hần thậm chí mỉm cười gật đầu, không e dè nói:

“Lâm môn chủ lời nói không kém, ta kia Dị Thủ Quyết thật là tự Thanh Đế cổ mộ trung đoạt được. Đến nỗi tặng cùng từ tông chủ bảo bối, cũng là từ cổ mộ trung đoạt được.”

Hần thể nhưng thừa nhận!

Lâm Viễn Quy không dám tin tưởng, hai mắt mở to, cả khuôn mặt đều vặn vẹo, nửa ngày nói không ra lời.

Hào hảo một cái yến hội, lại lần nữa trở nên châm roi có thể nghe.

Không có người sẽ nghĩ đến, Lục Tranh có gan công khai thừa nhận, có gan đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Trong lúc nhất thời, mọi người biểu tình khó phân phức tạp thập phần thú vị, Lục Tranh xem đến cười nhạt, hãy còn rót linh tửu thiên uống, tư thái dương dương tự đắc, phục lại cùng ngồi cùng bàn Mạc Tử Phong hòa Thu Văn thấp giọng nói chuyện với nhau lên, nói chuyện với nhau nội dung không ngoài một ít rêu ría tin đồn thú vị dật sự.

Mà Lâm Viễn Quy lúc trước tính kế ngôn ngữ, tựa hồ chỉ là cách không thả một cái thí.

Chỗ cao, Từ Trường Phong ánh mắt lộ ra khen ngợi, thầm than Lục Tranh tuy còn trẻ tuổi tâm tính lại là thật tốt, không vì ngoại vật không động dấy vì ngoại nhân động, mới vừa rồi có thể thành đại tài.

Chỉ là không nghĩ tới, sư tổ Thanh Đế truyền thừa quả nhiên bị hần đoạt được, hần gia sư phụ nơi đó, chỉ sợ sẽ không dễ dàng thiện.

Chính hần, nhưng thật ra cũng không có nhiều ít coi trọng Dị Thủ Quyết, hần có chính mình công pháp bộ sách võ thuật, không có khả năng nửa đường chuyển tu mặt khác.

Thêm chi tự hần có ký ức bắt đầu, liền chưa từng nhìn thấy sư công chân dung. Cho nên, đối với Dị Thủ Quyết rốt cuộc hay không tồn tại với một cái sư môn ngoại nhân bên trong, Từ Trường Phong cũng không nhiều ít để ý.

Chỉ là, hần sư phụ nơi đó.....

Lục Tranh khoe mắt cũng không sai lậu Từ Trường Phong trong mắt kia mặt khen ngợi cùng thờ dài, nhất thời làm không hiểu vị này Thanh Đế trên danh nghĩa đồ tôn rốt cuộc là ý gì tự.

Lúc này, liền nghe Từ Trường Phong từ từ nói: “Hôm nay chư vị khó được rảnh rỗi một tụ ngao vãn, thế gian sự liền nên bỏ xuống, hảo sinh tự tại tiêu dao, phương là hưởng thụ.”

Từ Trường Phong một mở miệng, giữa sân ong ong nghị luận thanh khoáng khác đình chỉ, nghe hần ngôn ngữ chi gian lại là nửa điểm không đề cập tới nháo khởi phong ba Dị Thủ Quyết, mọi người cũng không dám lại quá nói nhiều.

Lâm Viễn Quy có không cam lòng, lại là tương quan nhân vật đều không thêm để ý, hần ngược lại cắn chặt không bỏ, không duyên cớ rơi xuống mặt mũi, liền đánh phải tạm thời áp xuống, trong lòng đối Lục Tranh oán hận lại càng sâu.

Muốn nói, Lục Tranh cùng Lâm Viễn Quy kỳ thật cũng không nhiều ít liên lụy liên quan, kia Lâm Viễn Quy lại bởi vì Lục Tranh đánh vỡ hần che mặt chém giết đồng môn ác hành ác tướng, lại thu lưu Yên Thập Tam sư huynh đệ hai, liền đón giác người này thành tâm cùng chính mình đối nghịch, không thể buông tha.

Đối với người như vậy, Lục Tranh lạnh lùng cười, trong lòng có sở sở đo, trên mặt lại không để ý tới mấy may.

Yến hội dần dần khôi phục náo nhiệt, tặng lễ tiếp tục, mượn cơ hội lấy lòng leo lên lại lần nữa tinh thần sáng láng, lẫn nhau câu giải hỏi giả cũng không ở số ít.

Đúng là yến hội nhẹ nhàng vui vẻ một mảnh tường hòa.

Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong hòa Thu Văn tự son hải yêu thị một hồi tử sinh, giao tình có điều thăng hoa, lúc này khó được một tụ, cũng là hãy còn thoải mái, dầy ly đôi tràn, hoà thuận vui vẻ.

Từ Trường Phong ngồi ngay ngắn địa vị cao, cùng bên cạnh mấy cái Ngao Văn Tông người ngẫu nhiên nói chút lời nói, trên mặt tuy cười, nhưng rốt cuộc nhìn ra được là một cái nghiêm túc thiếu ngôn giả.

Yến hội muốn gần kết thúc khi, Từ Trường Phong lại khó được lộ ra một mặt nhu hòa tươi cười tới, liền thấy xa xa bay tới một thanh y nữ tử, tiểu lệ, là

lướt, xa xa hạ xuống, liền hấp dẫn không ít người lửa nóng tầm mắt.

Nữ tu đến gần, đúng là Ngao Vân Tông tiểu tổ tông Mẫn Thanh Linh.

Mẫn Thanh Linh đi nhanh mà đến, cầm trong tay một gốc cây thù di kỳ hoa, ám hương di động, ngũ sắc quang hoa nở rộ, tiêu tốn phượng hoàng loan điều tranh nhau chơi đùa, thập phần khả quan.

“Sư huynh, Thanh Linh tự mang sơn trở về, lấy được ngũ sắc phượng loan hoa, đặc lấy này chúc mừng sư huynh tám trăm ngày sinh. Chỉ là lấy vật ấy hoa chút thời gian, thiếu chút nữa bỏ qua thời gian, mong rằng sư huynh bao dung.”

Mẫn Thanh Linh xa xa thì lễ, lại ngừng đầu liền xuất hiện ở địa vị cao Từ Trường Phong bên cạnh, vui cười lấy lòng gian, Từ Trường Phong trên mặt ý cười càng sâu.

Ngũ sắc phượng loan hoa, nếu là đặt ở thế gian đế quốc, đủ có thể lập vì nước chi trần phẩm, dẫn tứ phương mơ ước rối loạn, nhưng nếu là đặt ở tu giả giang hồ, lại không có nhiều ít độc đáo chỗ. Bất quá là lớn lên đẹp một chút, thơm một chút, đặc biệt đến nữ tu yêu thích mà thôi. Xưa nay lớn nhất tác dụng, đó là bị nam tu đưa dư nữ tu làm đỉnh ước chi vật.

Mẫn Thanh Linh này hoa đưa đến không tính ngạc nhiên, lại là có khác một phen thâm ý, tất nhiên là hy vọng nhà mình sư huynh Từ Trường Phong có thể sớm ngày tìm đắc đạo lữ song túc song tề.

Từ Trường Phong cảm động, lại có chút dở khóc dở cười. Hắn một lòng tu luyện, trước nay liền không có đối cái nào nữ tử động quá tâm. Nhưng thật ra sư muội.....

Từ Trường Phong nhìn kỹ trước mắt từ biệt mấy tháng sư muội Mẫn Thanh Linh, thấy hắn trong mắt giao hoạt như cũ, giữa mày lại thêm vài giờ u buồn, người xem đau lòng. Đây dĩ trạng, đó là tự sư muội từ Tranh Vành Phong trở về bắt đầu.

Từ Trường Phong không dấu vết nhìn mắt nơi xa chỉ nhìn sư muội liếc mắt một cái liền dời qua mắt đi Lục Tranh, lại nhìn mắt âm thầm căn môi làm bộ cũng không có thấy Lục Tranh Mẫn Thanh Linh, trong lòng thở dài, vỗ vỗ sư muội bả vai, đem hoa nhận lấy, mỉm cười nói:

“Sư muội có tâm, chỉ là như vậy vất vả, gọi được sư huynh đau lòng. Nếu là thiên hạ nữ tử đều có thể nếu sư muội như vậy ôn nhu tri tâm, kia sư huynh cũng không lo tìm không thấy đạo lữ a.”

“Sư huynh nói đùa.” Mẫn Thanh Linh nghe vậy rất cuộc thiệt tình cười, bị Từ Trường Phong chọc cười.

Ngao Vân Tông tông chủ xưa nay nghiêm cẩn, khó được vui đùa, lại lại cứ đem sư muội đương nữ nhi giống nhau nhất quán sùng ái.

Hiện giờ mọi người thấy trên đài sư huynh muội lẫn nhau trêu ghẹo, tức khắc thiện ý tiếng cười một mảnh, càng khen tặng liên tục.

Mẫn Thanh Linh là Mẫn Vân trăm năm trước lấy tự thân tinh huyết phụ lấy linh thảo dưỡng thành, chính là Mẫn Vân con gái duy nhất, lại là Từ Trường Phong duy nhất sư muội, với Ngao Vân Tông địa vị tôn sùng, tổ có tiểu tổ tông chi xưng.

Khó được diện mạo không tầm thường, tâm tính hồn nhiên. Nếu đến như vậy giai lữ, thật sự là thiên hạ vô song.

Trong khoảng thời gian ngắn, khách khứa bên trong tâm tư khác nhau, muốn cùng Mẫn Thanh Linh kết thân giả không ở số ít. Mà Từ Trường Phong tám trăm ngày sinh, trước đây một cái khác phương hướng phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dĩ Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: sương mù xâm nhập

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dĩ thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thiên chi kiêu tử, danh môn quý nữ, mị lực thường thường không thua thiên tài địa bảo.

Rốt cuộc có khách khứa nhện không được đứng dậy, thử Từ Trường Phong nói:

“Nhiều năm không thấy, mẫn tiểu thư trở mã đến càng thêm nước trong phù dung. Đây tư chất càng là bất phàm, còn tuổi nhỏ thể nhưng bốn sao Võ

Vương giai dừng. Nhìn một cái ta này không còn dùng được nhĩ tử, xem đến mắt đều dôi không ra. Chỉ là không biết cái nào tài tuấn đầy hứa hẹn, có thể vào mẫn tiểu thư pháp nhãn?”

Từ Trường Phong nơi nào không biết nhà mình sư muội lực hấp dẫn, chỉ là sư muội trong lòng sợ là đã có ý trung nhân, lại xưa nay cố chấp có mình thấy, sao có thể có thể dễ dàng buông?

Quả nhiên, không đợi Từ Trường Phong mở miệng, liền nghe Mẫn Thanh Linh mắt to nháy mắt, khách khí ôm quyền chấp tay, nói: “Tiền bối quá khen. Thanh Linh phác vụng, trăm năm phương đến Linh Vương bốn sao, như thế tiền độ đã là hổ thẹn.

Thánh nhân ngôn, cần mới có thể bỏ vụng, cha cũng ngôn, ta cần đến tiêu phí so thường nhân càng đa số lần thời gian.

Như thế, ngày đêm tu luyện còn không đủ, phong hoa tuyết nguyệt liền càng thêm không rảnh.

Chỉ là..... Nếu Thanh Linh có ý trung nhân, vì hấn tử bỏ tu luyện từ bỏ sở hữu cũng không phải không có khả năng, tiền đề là người nọ cùng ta tâm ý tương thông.

Nhưng thực đáng tiếc, người như vậy, Thanh Linh tạm thời chưa từng gặp, nghĩ đến, một chốc cũng sẽ không gặp được.”

Mẫn Thanh Linh nói cố nhiên gọi người đáng tiếc, nhưng kia chuyện vừa chuyển lại kêu những cái đó ái mộ nàng thanh niên càng thêm kiên định tâm ý.

Như thế có tình có nghĩa lại có thân gia bối cảnh, há có thể dễ dàng buông tha?

Chỗ cao, Mẫn Thanh Linh đã bị ùn ùn không dứt đại hiến ân cần giả cấp vây quanh, Từ Trường Phong có nghĩ thầm muốn sư muội đi ra cô đơn u buồn, thái độ khác thường vẫn chưa trước tiên tiến lên ngăn cản.

Chỗ cao náo nhiệt hồng hồng, Mạc Từ Phong cùng Thu Văn mỉm cười đối diện, chợt bốn cột mà nhìn phía bên cạnh như suy tư gì Lục Tranh.

Người khác không biết, hai người bọn họ lại là hiểu được. Kia Mẫn Thanh Linh thoát nhìn cũng không phải lì lợm la liếm không biết thủ hạ người, trước một câu còn đang nói chính mình không có thời gian phong hoa tuyết nguyệt, tiếp theo câu lại nói nguyện vì tâm ý tương thông giả từ bỏ sở hữu.

Như thế lặp lại, đảo không phải nàng lạt mềm buộc chặt, ngược lại càng có thể là sợ Lục Tranh hiểu lầm nàng tâm ý không thật nói buông tay liền buông tay.

Khó được người có tình như thế, chỉ tiếc Lục Tranh chỉ tâm có khác tương ứng.

Lục Tranh giờ phút này suy nghĩ, nếu Mẫn Thanh Linh như vậy, Độc Cô kiến thường với ma đạo bên trong thân phận càng sâu, tư chất dung mạo càng là vô song, theo đuổi lấy lòng giả nên là càng nhiều, không nói được mỗi khi lên sân khấu, liền có đồng đạo tu giả tre già măng mọc.

Lục Tranh càng nghĩ càng có chút tâm thần không yên, hận không thể trước mắt liền bay đến Độc Cô kiến thường bên người, đem lời nói làm rõ.(thấy bạn nữ này nói nói thành ra làm chất xúc tác tình yêu của main quá)

Chỉ là ở Độc Cô kiến thường trước mặt, hấn luôn có chút khí đoản, lại từng làm hại đối phương cùng chính mình một đạo thiếp hiểm, càng nhiệt độc bùng nổ thiếu chút nữa hương tiêu ngọc vãn.

Như thế tội lỗi, kêu Lục Tranh như thế nào cũng tương không được khẩu. Càng đừng nói, chính mình cùng Độc Cô kiến thường chi gian chênh lệch, vô luận là thân phận địa vị vẫn là tu vi, đều kém một mảng lớn.....

Lục Tranh càng nghĩ càng rối rắm, liền nghe Mạc Từ Phong trên ghẹo nói:

“Xem lục hiền huynh như thế mắt hờn mắt vía, nên không phải xúc cảnh sinh tình, nhớ tới tiểu Thanh Chúc mẫu thân đi? Chỉ là không biết lục hiền huynh xúc chính là cái gì cảnh, sinh chính là cái gì tình?”

Thu Văn ở bên cầm đao, nói: “Thượng không biết Thanh Chúc mẫu thân là ai, phỏng chừng, lục huynh trong lòng suy nghĩ, không phải vị kia Độc Cô đại tiểu thư đâu?”

Thu Văn một ngữ bùng tình người trong mộng.

Lục Tranh sắc mặt đại biến, hấn bẽ quan trước lại lần nữa thấy Độc Cô kiến thường rất cao hứng, nhất thời thế nhưng đã quên hướng nàng kỹ càng tỉ mỉ thuyết minh tiểu thổ bao chân thật lai lịch.

Hiện giờ đảo mắt hơn nửa năm qua đi, nếu là Độc Cô kiến thường lúc ấy hiểu làm làm sao bây giờ? Chính mình giờ phút này lại mắt trông mong đi hảo sinh giải thích, còn hữu dụng sao?

Lục Tranh chính mình bị chính mình khiếp sợ, kia biểu tình càng thêm ử oải, về mặt trời sập biểu tình.

Mẫn Thanh Linh xa xa xem ra, vừa thấy liền hiểu được Lục Tranh giờ phút này nhớ nhưng suy nghĩ định không phải chính mình.

Nàng đối Lục Tranh tình ý mông lung, không biết sở khởi, càng không có trực tiếp ngôn nói, nhưng Lục Tranh thái độ cũng đã thập phần minh xác. Tranh Vành Phong thượng một phen thân sơ biểu hiện, rõ ràng chính là thích Vạn Ma Quật người nọ.....

Một bên, Từ Trường Phong bị Tiểu sư muội là chũ chũ khóc đôi mắt nhỏ kích thích đến đắng mà liền đứng lên, lắc mình che ở Mẫn Thanh Linh tầm mắt trước, khẽ cười nói: “Chư vị, nhà của ta sư muội năm tiểu thể nhược,

Lại mới vừa tự mê chương thật mạnh mang sơn trở về, nói vậy mệt cực. Chư vị nếu là có nói cái gì tương đối sư muội nói, không bằng tạm gác lại ngày sau.”

Từ Trường Phong vừa ra khỏi miệng, ân cần người theo đuôi tự nhiên không dám lại lỗ mãng, sôi nổi kính cẩn lui về phía sau, phong độ nhẹ nhàng, yêu cầu ở Mẫn Thanh Linh trước mặt lưu lại một ấn tượng tốt.

A. Nhìn, mẫn tiểu thư trong mắt thủy nhuận bốc hơi, ánh mắt u buồn, định là bị ta đường đột, ta cũng không thể lại mạo phạm. Chỉ là này phiền như nhược là lướt bộ đáng, thật sự hảo sinh dẫn người.

Mẫn Thanh Linh mặc kệ quanh mình người theo đuôi như thế nào ánh mắt, nàng lại là cũng nhìn không được nữa người trong lòng vì mặt khác người mất hồn mất vía, lập tức cáo từ một tiếng vội vàng mà đi.

Từ Trường Phong lập tức tuyên bố tiệc mừng thọ kết thúc, kế tiếp khách khứa muốn ngủ lại cũng có thể tương tượng muốn tham quan cũng có thể tương tượng phải rời khỏi cang là tùy ý, nhưng thỉnh tự tiện.

Biến mất hồi lâu quân sự Lâu Tri đuôi ở Lục Tranh đứng dậy rồi đi trước lại lần nữa xuất hiện, khom người nói: “Lục chương môn, tông chủ với chính điện chờ đợi, mời theo ta tới.”

Lục Tranh nhìn mắt Mạc Từ Phong hòa Thu Văn, hai người trăm miệng một lời nói: “Ngạo Vân Tông rất tốt phong cảnh, ta tương trước tùy tiện đi dạo.

Lục Tranh khoe mắt trầu trầu, trong lòng có dự cảm bất hảo, hẳn thập phần hoài nghi, này hai chỉ phúc hắc hồ ly trong miệng theo như lời tùy tiện đi dạo thâm ý sâu sắc, phỏng chừng là muốn tới tràng ngạo vân thám hiểm, hảo hảo sờ sờ Ngạo Vân Tông đế, lấy bị bất cứ tình huống nào.

Có cẩn thận âm hiểm chỉ hữu như thế, ta cũng nên hảo sinh học tập học tập a.

Lục Tranh trong lòng hiểu được, trên mặt lộ ra tươi cười, cùng hai vị bạn bè cang tốt gặp lại thời gian địa điểm, liền cùng Lâu Tri gật đầu nói: “Còn thỉnh lâu quân sự dẫn đường.”

Ở một ít khách khứa tò mò lại ghen ghét tầm mắt chú mục hạ, Lục Tranh đi theo Lâu Tri thừa mây trắng hướng Ngạo Vân Tông chỗ sâu trong mà đi.

Hai người một vân không bao lâu liền bay tới một chỗ thanh nhã cung điện trước, khắp nơi ngẫu nhiên có phi thú nhẹ nhàng, thủ vệ tuần tra.

Lâu Tri thu mây trắng, lại là vừa mời, chợt liền cáo từ rời đi.

Lục Tranh theo điện trước tiểu đạo mà đi, dần dần thân ảnh biến mất, một rộng mở đại điện nguy nga khí thế sừng sững trước mắt.

Trong điện, sương khói phiêu phiêu, tầm mắt mông lung, mơ hồ có một thân ảnh cao phát triển an toàn điện phía trên.

“Kêu kẹt.”

Vốn đã mở rộng ra cửa điện chạy đến lớn nhất, làm như tỏ vẻ đối Lục Tranh hoan nghênh.

Lục Tranh nhướng mày, tiếp nhận rồi trận này không nói gì mời, một bước bước ra. Lại một chân, người đã xuất hiện ở mê mang đại điện trung.

Vào được trong điện, tầm mắt càng thêm chịu trở, thả ra thần thức, lại như trâu đất xuống biển.

“Xôn xao.”

Đột nhiên, sương trắng trung có quang chợt lóe mà qua, Lục Tranh mơ hồ nghe được một tiếng ào ào phong vang.

Lục Tranh trong lòng cảnh giác, cấp vận công pháp, linh võ chân khí đan chéo, hồng bạch hai sắc vừa mới hiện lên thiên linh giây lát lại biến mất, như thế làm lại là không hề tác dụng.

Chợt, liền cảm sương trắng chảy ngược nhập thể, trong cơ thể mê mang, đan châu tắc, nhất thời hô hấp khó khăn, hai chân trầm trọng.

Liền vào lúc này, quanh mình sương mù đột nhiên bạo động, đại lượng sóng triều, giây lát liền đem Lục Tranh vây quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Mẫn Vân

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Sương trắng ướt lạnh, trầm trọng, dính chỉ rùng mình.

Không lồ sương mù vây quanh xâm nhập một khắc, hoa mắt choáng váng đầu, tay chân giãy lất lạnh lẽo, thân thể trầm trọng như phạm nhân bệnh nguy kịch, bước đi duy gian, trong cơ thể chân khí càng là bị nhập thể sương mù vùng, thể nhưng phá thể mà ra, đại lượng tràn đầy!

Lục Tranh thân hình nhoáng lên, mắt thấy ngã quỵ.

Đúng lúc này, liền nghe sương mù lúc sau truyền đến một tiếng vô bi vô hi cười khê: “A.”

Theo cười khê thanh khởi, áp lực biến mất, sương trắng đổ xuống, chân khí thu hồi, Lục Tranh một cái chớp mắt khôi phục như thường, xoay người, đứng nghiêm, lại muốn vận chuyển công pháp, quen thuộc trầm trọng cảm lại lần nữa đột kích, mà định nhãn vừa thấy, lại vẫn cứ thấy không rõ sương mù sau lưng thần bí nhân thân phận.

“Lục chương môn không cần khẩn trương, thả tạm phong toàn thân tu vi, tự nhiên có thể bình yên vô sự, nhìn thấy chân thật.”

Tu giả lớn nhất dựa vào đó là tự thân nhiều năm tu vi, hiện giờ sương mù lúc sau thần bí nhân một lời liền muốn gọi người phong toàn thân tu vi.

Nói hấn cuồng vọng cũng thế, nói hấn lâm bậy cũng thế, tóm lại không phải cái hiền lành dễ đối phó. Thả cái này mã uy, đích xác gọi người lòng còn sợ hãi.

Mà kia sương mù sau lưng thanh âm, tuyệt đối không thuộc về lúc trước với yến hội bên trong gặp qua Từ Trường Phong.

Lục Tranh trong lòng đã có suy đoán, ngẫm lại đối phương cùng thực lực của chính mình chênh lệch, không có nhiều ít chần chờ, một phù hoạt với lòng bàn tay cầm, tạm phong linh mạch đan châu, chân khí đình trệ, tu vi tạm thất.

“Lục chương môn gan phách không nhỏ.”

Sương mù sau lưng tái hiện cười khê, như cũ không có hi bi, chỉ là ở trần thuật sự thật. Tùy theo, sương mù dần dần biến mất, rốt cuộc lộ ra sương mù sau chân thật.

Đó là cái gọi người liếc mắt một cái quên tục người, ngũ quan thanh lãnh tuấn dật, đầu bạc cặp eo, mặt vô biểu tình.

“Nói vậy các hạ đó là mẫn lão tông chủ, tại hạ Nghịch Thương Phái Lục Tranh, đến lão tông chủ tiếp kiến, tam sinh hữu hạnh.”

Gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý, cũng là Lục Tranh làm thiên sư khi tập đến hạng nhất bảo mệnh tuyệt kỹ.

“Nghịch thương có chương môn thông tuệ nếu này, ngày sau tất là có thể chấn hưng.”

Mẫn Vân mở miệng gian, thần sắc như cũ, đảo mắt trông lại, ánh mắt nhạt nhẽo, càng gọi người cảm thấy không có cảm tình.

Mẫn Vân người này sớm đã bước vào thánh giai, lại cố tình một bộ nhìn không ra tu vi sâu cạn bộ dáng, không thể nghi ngờ là trở lại nguyên trạng, tu vi quá cao. Thả diện than lãnh tình, gọi người khi nào bị hấn âm chết cũng không biết.

Đối phó người như vậy, tốt nhất giả ngu sung lãng, hấn nói cái gì liền nghe cái gì, nhất định không cần nghĩ nhiều hấn trong lời nói thâm ý, nếu không chính mình hù chết chính mình.

“Chỉ là, cái này chương môn có không có mệnh sống đến lúc ấy, đó là không biết.”

Ngẫm có ý sát khí một câu, Mẫn Vân trên người lại không hề sát ý hiện lên.

Lục Tranh trong lòng kiêng kỵ càng sâu, trên mặt lại tươi cười không giảm, chỉ nói: “Bên chương môn có hay không mệnh ta không biết, nhưng nếu là ta

Lục Tranh làm cái này chương môn, kia nhất định là không có vấn đề.”

“A.”

Mẫn Vân lại là một tiếng không hề dao động cười khế.

Người khác ở hán tam cười phía trước, đã sớm im như ve sầu mùa đông, này Lục Tranh lại dám đình đặc mà nói, đảo không hổ là hán nữ nhi Mẫn Thanh Linh nhìn trúng. Chỉ là, người này còn không xứng với chính mình nữ nhi.

Mẫn Vân nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, huy tay áo một lông tay đại diện một bên đệm hương bồ, nói thanh: “Ngồi đi.”

Lục Tranh theo lời ngồi xuống, liền nghe Mẫn Vân rót cuộc đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Không biết lục chương môn tự nơi nào tìm tới Dị Thử Quyết?”

Lục Tranh đáp rằng: “Đúng là với Thanh Đế cổ mộ trung, cơ duyên đoạt được.”

Mẫn Vân mày gật gật, lại hỏi: “Với mộ trung, lục chương môn có không nhìn thấy mặt khác đặc biệt nhân sự vật?”

Lục Tranh lắc đầu, thoát nhìn thập phần thành thật, nói thẳng: “Chưa từng. Nhưng thật ra nhìn thấy đông đảo tu giả mặc danh trứ ảo thuật, ra chút nhấn mặt thôi.”

Mẫn Vân không tỏ ý kiến. Không có người so với hán rõ ràng hơn, Thanh Đế khi chết nổ tan xác mà chết, tra đều không dư thừa. Chỉ là khó bảo toàn kia lão đồng tây trước khi chết sẽ không linh quang vừa hiện trước tiên lưu lại cái gì bất lợi với chính mình mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, Mẫn Vân thần sắc rốt cuộc mang lên một tia không vui, lại hướng Lục Tranh nói: “Kia Dị Thử Quyết chính là gia sư truyền lại, ngoài ý muốn cùng ta thất lạc, hiện giờ lục chương môn cơ duyên xảo hợp luyện liền luyện,

Chỉ là thứ này lại nên chủ động giao ra đây.”

Mẫn Vân ngụ ý, đó là nói Lục Tranh không biết điều, thế nhưng bá chiếm nhân gia bảo vật không giao, còn thế nào cũng phải chủ nhân gia hỏi, mới vừa rồi chủ động giao ra đây.

Nhưng trên thực tế, chính là này cái gọi là chủ nhân gia mình hỏi, Lục Tranh cũng sẽ không giao.

Lục Tranh lắc đầu, làm ra một phen buồn khổ khó xử bộ dáng, rồi rầm nói:

“Nếu là Dị Thử Quyết thật ở ta trên người, ta tất nhiên là sẽ cung cung kính kính chủ động giao ra đây.

Chỉ là kia Dị Thử Quyết thực sự kỳ dị, sớm tại ta học được là lúc liền tự động tiêu tán trong thiên địa.

Ta tuy tu tập một vài miễn cưỡng thi triển, lại không dám tùy ý viết chính tả, vạn nhất ta nếu là nhớ lầm một chữ nửa câu, kêu tu tập giả một cái vô ý ra đường rẽ, phỏng chừng tẩu hỏa nhập ma là tiểu, nổ tan xác mà chết là đại a.”

Lục Tranh nói được chân thành, nhưng nói nội dung sao hoàn toàn chính là vô nghĩa.

Tu giả tu vi càng cao, đã gặp qua là không quên được là chuẩn bị kiến thức cơ bản, nói cái gì nhớ lầm một chữ nửa câu, căn bản sẽ không có người tin.

Thả Mẫn Vân đi theo Thanh Đế nhiều năm, chưa bao giờ từng nghe nói kia Dị Thử Quyết kia có như vậy kỳ dị chi hiệu. Nói rõ, Lục Tranh này thái độ chính là không hợp tác. Đến nỗi không hợp tác nguyên nhân rốt cuộc là bởi vì tự thân tham lam nghĩ thầm muốn độc chiếm, vẫn là có khác nội tình, Mẫn Vân liền không biết.

Nhưng, này cũng không gây trở ngại, Mẫn Vân đối Lục Tranh động sát tâm.

Lục Tranh làm bộ không thấy được Mẫn Vân trong mắt thoáng qua sát ý, chỉ tiếp tục mở miệng nói:

“Nói đến, Thanh Đế bị chết kỳ quặc, cổ mộ bên trong cũng không tàn lưu hán thân hình nhỏ tí tẹo, điểm này, thực sự kêu ta kinh dị.

Ta tưởng, nếu Thanh Đế trước khi chết nguyện ý lưu lại Dị Thử Quyết như vậy chí bảo truyền với có duyên người, hán là không tiếc với lưu lại mặt khác một ít quan trọng mạnh mẽ.

Mẫn lão tông chủ ngài là Thanh Đế cao đồ lại là hán đồ đệ, đối Thanh Đế hành sự cùng quá vắng nên là nhất hiểu biết.

Y ngài xem, Thanh Đế rốt cuộc là chết vào người nào tay, hán thân hình lại ở nơi nào, sẽ không thể gian này còn có đệ nhị bộ Dị Thử Quyết tồn với hán chỗ?”

Lục Tranh liền tiếp nghi vấn, hỏi đến lại trần khản bất quá, cũng lại xảo quyết bất quá. Nếu Mẫn Vân không phải hung thủ còn hảo, hán còn có thể tiếp tục thảo muốn Dị Thử Quyết. Nhưng hán cố tình đó là giết hại Thanh Đế hung phạm, chột dạ không đến mức, tự tin lại không thể nào đủ.

Có thể hay không kia cái gọi là cỗ mộ trung tồn tại nào đó quan trọng mạnh mẽ, có thể hay không Thanh Đế trước khi chết lưu lại câu chữ nói rõ là chính mình giết hẳn?

Ý nghĩ như vậy một khi ở trong lòng xẹt qua, liền lại khó trừ tận gốc.

Nhưng Mẫn Vân lại không có khả năng minh xác hỏi ra tới Lục Tranh rốt cuộc có biết hay không tình hình thực tế, nếu không đó là không đánh đã khai.

Trong lòng đối Lục Tranh sát ý càng sâu, Mẫn Vân nâng lên nhật nhèo hai tròng mắt, thẳng nhìn chăm chăm Lục Tranh hai mắt.

Đại diện trung, phong chột khỏi, Mẫn Vân quần áo phản phật, chậm rãi đứng dậy, ngón tay khẽ nâng.

Xem động tác, tựa hồ tùy thời một lỏng tay đầu ấn chết Lục Tranh.

Lục Tranh không hề sợ hãi mà đối diện, đối phó Mẫn Vân như vậy coi trọng thể diện cũng nhiệt tình yêu thương làm ra vẻ nguy quân tử, chỉ cần người bất lộ ra nhược điểm, đối phương trong lòng liền tính lại tưởng giết chết chính mình cũng sẽ không động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: sau lưng sát chiêu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Không ra Lục Tranh sở liệu, mười lăm phút lặng im lúc sau, Mẫn Vân như cũ không có động thủ.

Lục Tranh trong lòng cười thầm, trên mặt thấp thỏm, sau đó rất là trần khản nói: “Đối với Thanh Đế chi tử, ta cũng là tin via hè, nếu có cái gì nói được không đúng địa phương, mong rằng mẫn lão tông chủ thứ lỗi.”

Tu giả tới rồi nhất định tu vi liền có thể dung nhan vĩnh trú, mà Mẫn Vân sở bảo trì dung mạo cũng bất quá là một thanh niên bề ngoài, thoạt nhìn cũng liền ba mươi xuất đầu, Lục Tranh lại cố tình muốn kêu hẳn lão tông chủ. Muốn nói không phải cố ý đó là quá ngu dốt.

Mẫn Vân tự nhận Lục Tranh thuộc về người sau, lại thấy hẳn thoạt nhìn đích xác không biết Thanh Đế tử vong chân tướng, trong lòng sát khí đánh tan một ít, đôi tay thu hồi phía sau lưng, rốt cuộc mở miệng nói:

“Sur phụ hẳn lão nhân gia nãi tâu hóa nhập ma, nổ tan xác mà chết, cũng không thân hình lưu lại. Ta tưởng, đây là toàn bộ đại lục đều biết việc.

Đến nỗi, cái gọi là chết vào người khác tay, bất quá lời nói vô căn cứ. Chỉ là, lấy ta đối sur phụ hiểu biết, Dị Thú Quyết nãi hẳn trần chi trọng chi chi vật, đoạn sẽ không dễ dàng tồn tại.”

Lục Tranh lập tức nhủ mảy, buồn khổ tiếp lời nói: “Chẳng lẽ mẫn lão tông chủ là tại hoài nghi ta nói dối?

Nhưng ta những câu là thật, tuyệt không dám lừa gạt với ngài. Dị Thú Quyết thật là biến mất không thấy.

Trong đó duyên cớ sao..... Không nói được đó là Thanh Đế trước khi chết bị cái gì đã kích, cho nên thái độ khác thường.”

Mẫn Vân ngón tay uốn lượn một cái chớp mắt, cơ hồ muốn tức khắc đem Lục Tranh đánh giết.

Hắn là quyết định không tin Dị Thú Quyết nói hủy liên hủy. Mẫn Vân hoài nghi, đó là Lục Tranh tâm sinh tham niệm mưu toan độc chiếm Dị Thú Quyết, hoặc là tưởng lấy này làm điều kiện trao đổi rất nhiều ích lợi chỗ tốt.

Mẫn Vân rừng rậm hí mắt, phất tay, xoay người, nói: “Nói vậy lục chương môn cũng mệt mỏi, liền ở Ngạo Vân Tông nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, một kích chương, đại diện ngoại lập tức bay tới hai tiểu đồng, cung kính cúi đầu, thấp giọng nói: “Lục chương môn mời theo ta chờ tiến đến.”

Lục Tranh cũng không nhiều ít do dự, cùng Mẫn Vân cáo từ một tiếng, liền xoay người lui xuống.

Cuối cùng, hai tiểu đồng lãnh Lục Tranh trụ vào Ngạo Vân Tông chỗ sâu trong tới gần sau núi một chỗ yên lặng tiểu viện.

Tiểu viện lưng dựa hiểm sơn, sương mù thật mạnh, mặt bên còn lại là huyền nhai vách đá, thập phần nguy nga đầu tiểu, chỉ có chính điện có một tòa hẹp hòi hành lang kiêu nổi thẳng sơn đối diện. Mà kia sơn đối diện, đó là Ngạo Vân Tông nội môn đệ tử vào ở chỗ.

Lục Tranh nhìn mắt tiểu viện cười nhẹ, ý cười chưa đạt đáy mắt. Đây Mẫn Vân là thành tâm muốn giam cầm chính mình.

Kia hai tiểu đồng lãnh Lục Tranh vào ở, thu thập hảo sơn lại chưa rời đi, chỉ nói: “Lão tổ tông có lệnh, ta chờ cần phải hảo sinh hầu hạ lục chương môn, một lát không rời.”

Lục Tranh nhũ mày, hẳn không nghĩ tới, này Mẫn Vân cư nhiên như thế không có cố kỵ, đã muốn giam cầm lại muốn giám thị, tựa hồ nửa điểm không sợ chính mình tướng mạo sẵn có cho hấp thụ ánh sáng giống nhau.

Lục Tranh trầm tư, thâm nghĩ không nói được kia Mẫn Vân đã là quyết định chú ý vô luận như thế nào đều phải giết chính mình, nhưng tiền đề đương nhiên là Dị Thú Quyết tới tay.

Chính mình mới vừa rời tuy rằng một hội bầy bọ vẫn chưa hoàn toàn chọc giận đối phương, nhưng, cầu nóng này nhảy tường. Giống Mẫn Vân như vậy khi sư diệt tổ hạng người, nếu là bức nóng này, cái gì đều làm được ra tới.

Nghĩ vậy, Lục Tranh mở miệng nói: “Mẫn lão tông chủ như thế khách khí, gọi được Lục Tranh hồ thẹn. Chỉ là ta cùng với hai vị bạn tốt trước kia có ước, lúc này nếu là vô cớ thất ước, luôn là có chút bất khoan.”

Lục Tranh vừa mới nói xong, trong đó một cái tiểu đồng liền đem lời nói tiếp đi xuống, khom người nói: “Nếu như thế, liền làm tiểu nhân đi thông báo lục chương môn hai vị bạn tốt một tiếng.”

Một cái khác tiểu đồng nói: “Ngạo Vân Tông cũng không thường lưu người, lão tông chủ vừa ý lục chương môn, lục chương môn ngài lại là khẳng định muốn ở lâu. Ngài kia hai vị bạn tốt, vẫn là nhân lúc còn sớm thông báo một tiếng, miễn cho rời đi là lúc đối lục chương môn ngài sinh ra cái gì không cần thiết hiểu lầm.”

Nói đến nơi đây, hai tiểu đồng ý tứ thực minh xác, Lục Tranh muốn tự do hành động là không có khả năng, muốn gặp thượng Thu Văn cùng Mạc Từ Phong một mặt cũng là không được, chỉ có khiến người mang cái lời nói mà thôi, mà Thu Văn cùng Mạc Từ Phong hai người cũng không thể ở Ngạo Vân Tông lâu dài. Nói ngắn gọn, liền trước mắt tới nói, Lục Tranh tình cảnh chỉ còn lại có bị độc thân tù với Ngạo Vân Tông chỗ sâu trong này một cái.

“Kia liền phiền toái hai vị đạo hữu. Thỉnh báo cho ta bạn tốt Mạc Từ Phong cùng Thu Văn,

Lục Tranh ngày khác đặc biệt bái phỏng.”

Lục Tranh trong lòng cười lạnh liên tục, trên mặt lại là vô pháp.

Hai tiểu đồng âm thầm đối diện, trong ánh mắt có khinh thường hiện lên, giấy lát rời đi một cái, một cái khác tắc đãi ở tiểu viện cửa chỗ.

Lục Tranh nhướng mày, xoay người vào nhà, môn hồ khép, ngồi xếp bằng ngồi trên giường phía trên, nhắm mắt, phun nập, hãy còn tu luyện.

Theo Lục Tranh hô hấp dần dần thả chậm, thời gian từng giọt từng giọt chảy xuôi, thực mau ngày tây lặn, trăng non lên không.

Sơn điền phía trên ban đêm, luôn là phá lệ yên tĩnh, cũng phá lệ quý quyết.

Sao trời thừa thớt, nguyệt buông xuống.

Điểm điểm ánh sáng tự vi mở cửa sổ hộ chậm rãi đổ xuống, vi hấp đại môn không tiếng động mở rộng, một tia hồng khí mờ ảo là lướt, giấy lát đã đến giường trước.

Hồng khí vận vẹo, một đoạn tái nhợt cổ tay trắng nõn tự trong đó duỗi thân, mặc thanh trường đao mũi đao vi lượng, giấy lát đã triệu Lục Tranh cổ vạch tới.

“Đang!”

Trong chớp nhoáng, Lưu Hỏa Kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, một cái chớp mắt cùng trí mạng mũi đao va chạm, hỏa hoa lấp bắp, chấn động vang lớn.

Lục Tranh chậm rãi mở hai mắt, giơ tay, lục mang tinh trần pháp chớp động, chân dài cá quái vừa phun lôi điện, đúng lúc chặn hồng khí chợt oanh ra một chương.

Trong phòng bàn ghế rách nát, giường sụp đổ, mà ngoài phòng vốn nên khăn canh giữ ở tiểu viện cửa tiểu đồng sớm đã không biết tung tích.

Hồng khí dần dần hóa hình, hóa thành một mặt bó chặt áo đen che mặt thân ảnh.

Người tới thông thả thu hồi mặc thanh trường đao, trường đao hóa linh xà, tàn vòng thủ đoạn.

Tiếp theo, người này thể nhưng thông thả ung dung dựa vào một bên vách tường, chút nào không có động thủ ý tứ.

Lục Tranh cầm kiếm cùng thần bí người tới đối diện, lại là chút nào không dám thả lỏng, ai cũng không biết người này rốt cuộc khi nào sẽ nhảy ra sát chiêu.

Người tới thấy Lục Tranh như thể khăn trương, không cảm bật cười, đề thấp tiếng nói nghẹn ngào nói:

“Lục chương môn trên tay quả thực nắm Thanh Đế truyền thừa Dị Thú Quyết, nhưng thật ra bị chết không oan.”

“Lam cô nương thể nhưng cũng đôi nhỏ nhỏ Dị Thú Quyết cảm thấy hứng thú, Lục Tranh kinh ngạc.”

“Phải không?”

Người tới sâu kín hỏi lại, đột nhiên “Khanh khách” cười, giờ tay che miệng, cho dù áo đen quá mức cũng không lộ diện, cũng là vòng eo run rẩy có khác phong tình.

Càng phong tình chính là, một đôi đôi mắt đẹp nhìn quanh lưu chuyển, sâu kín chuyển hướng Lục Tranh phương hướng.

Tiếp theo nháy mắt, đôi mắt đẹp chủ nhân liền thả người nhảy, linh xà hóa đao, thẳng điểm Lục Tranh trái tim.

Lục Tranh mau lui, ở sau lưng vách tường phía trên đâm ra một người hình phá động, thân hình mau lui gian, chân dài cá quái phun lôi điện mà ra, răng rắc đối bình thị huyết trường đao.

“Oanh!”

Kịch liệt va chạm trung, Lục Tranh cầm trong tay Lưu Hòa Kiếm, tay trái điểm kiếm tâm, đột nhiên không lui phân gàn, mãnh liệt mệnh mông kiếm ý giết đôi phương một cái trở tay không kịp.

“Răng rắc.”

Người tới áo đen vỡ vụn, lộ ra một bộ đồ tươi nếu huyết quen thuộc hồng y, thân nhiên xoay người, trên mặt hắc con bướm dị văn rực rỡ lấp lánh, đôi mắt đẹp không hề cảm tình, môi đỏ lại là vì câu, sâu kín xem ra, gọi người tâm phát lạnh run.

Đúng là âm quỷ môn Thiếu môn chủ, Lam Bát Hối.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: khó bề phân biệt

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Trời giá rét, đêm lạnh, phong thê lương.

Thừa thốt ánh trăng chiếu xuống, mơ hồ hồng ảnh nếu âm phủ lệ quỷ, sâu kín chuyển mắt gian, hết sức làm cho người ta sợ hãi.

“Người là như thế nào nhận ra ta?”

Bộ mặt bại lộ, Lam Bát Hối tức khắc thu đao, ngồi yên nghiêng đầu, liền ở đêm trăng hạ cùng Lục Tranh nói chuyện phiếm lên.

Lục Tranh cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Lam Bát Hối thay đổi bất thường, thấy nàng tựa hồ thật sự không tính toán động thủ, liền cũng đem Lưu Hòa Kiếm thu trở về vò, chỉ là bảo hiểm khởi kiến, kia đầu chân dài cá quái vẫn luôn ghé vào Lục Tranh bả vai phía trên, tạm thời không có thu hồi đi.

Nghe được Lam Bát Hối hỏi chuyện, Lục Tranh lược làm do dự, châm chước nói: “Lam cô nương thập phần độc đáo, muốn gọi người nhận không ra

đều khó.”

Tiêu chí tính mặc thanh trường đao, một đôi tựa như thạch hóa thông thả chuyển động hai mắt, hành sát chiêu lại không mang theo sát ý chỉ một thân âm quỹ đáng sợ hơi thở tựa như âm phủ lệ quý, như thể độc đao, trong thiên hạ trừ bỏ Lam

Bất Hối, Lục Tranh tự nhận lại vô duyên nhìn thấy.

“Khanh khách.”

Lục Tranh nói không biết nào một câu chọc trúng Lam Bất Hối cười điểm, liền thấy nàng lại lần nữa khoe miệng vì cong cười khanh khách lên, ý cười không đạt đáy mắt, giây lát mở miệng nói:

“Ta vốn đã đáp ứng ta kia thân ái sư phụ, sẽ không giết ngươi, nhưng.....”

Đối diện, Lam Bất Hối bay tới một cái chứa đầy thâm ý ánh mắt, Lục Tranh cùng nàng tầm mắt tương đối, da đầu tê rần, chậm rãi gạt đầu, thông thuận mà tiếp đi xuống, nói:

“Nhưng, hết lòng tuân thủ lời hứa, trước nay đều không phải lam cô nương phong cách.”

Lam Bất Hối lập tức cười to, không tiếc tán thưởng nói: “Không tồi, người hiểu ta, Lục Tranh cũng

Ngươi giết ta nhất thân ái rồi, nói đến tóm lại kêu ta thương tâm. Nói ba xạo liền muốn kêu ta buông huyết hải thâm thù, quả thực người si nói mộng.

Chỉ là liền ngươi như vậy, kêu ta sát lên cũng không có gì lạ thú. Cho nên, ta vốn là muốn nhìn ngươi lại trưởng thành một phen thời gian, nuôi cho mập rồi làm thịt.

Chỉ là không nghĩ tới, ngươi tu vi tăng trưởng, gây chuyện công phu cũng là chút nào không có đình trệ.

Ta kia thân ái đồng minh hòa thân ái thù trưởng, cư nhiên không hẹn mà cùng kêu ta giết ngươi. Như thế, ta thật đúng là khó xử.”

Khi nói chuyện, Lam Bất Hối trên mặt hắc con bướm dị văn giống như sống lại đây, ở đêm trăng hạ sâu kín loang loáng, càng thêm đáng sợ, biểu tình cũng là ẩn mang hung phần, ánh mắt thị huyết, bạo ngược phong hoa chớp động.

“Không bằng, ngươi nói cho ta biết, ta đương như thế nào?”

Lục Tranh bị Lam Bất Hối đột nhiên mà khởi diện thái kích thích đến một không cẩn thận lui về phía sau.

Vô luận thấy bao nhiêu lần, đãi vị này diện cuồng ma nữ, hấn như cũ có chút bản năng e ngại, không quan hệ tu vi, chỉ là theo bản năng cảm thấy Lam Bất Hối một thân, có thể không trên chọc liền không trên chọc.

Hãy còn nhớ rõ mới gặp khi, cùng người này gặp nhau như táo tợn quý, kinh ra một tiếng mồ hôi lạnh.

Nhưng, Lam Bất Hối trong miệng cái gọi là thù trưởng cùng đồng minh rốt cuộc là ai, gọi được hấn có chút đề ý.

Chỉ là, Lam Bất Hối người này tính tình cổ quái, lại cứ thích cùng người đối nghịch, hấn nếu muốn hỏi, tám phần là không chiếm được đáp án.

Không nói được, người này còn sẽ cố ý cung cấp giả đáp án. Nếu là bị Lam Bất Hối cung cấp giả đáp án làm đạo, kia đã có thể mất nhiều hơn được.

Trong lòng cân nhắc lợi hại một phen, Lục Tranh đơn giản ngăn chặn tò mò, nửa chữ không hỏi, chỉ nghiêm trang hít mắt nói:

“Vì người khác sở tả hữu, liền không phải lam cô nương ngươi. Lam cô nương ngươi tưởng như thế nào, liền như thế nào.”

“Ha ha.”

Lam Bất Hối lại lần nữa cười khê, lúc này đây, ý cười thẳng tới đáy mắt, thân hình vừa động, sâu kín bay tới Lục Tranh trước người.

Theo Lam Bất Hối tới gần, chung quanh không khí kịch liệt co chặt run rẩy, Lục Tranh thân thể cũng là căng chặt, tay phải vừa chuyển, thon dài ngón tay vì khúc ẩn ở trên chuỗi kiếm, nhưng trăm mặc hồi lâu, chung quy không có ở trước tiến động thủ.

Lam Bất Hối hãy còn mang mỉm cười, chậm rãi tới gần Lục Tranh, chọc ở hấn bên tai thổi khẩu khí, hơi thở lạnh lẽo đến xương, chậm rãi mở ra môi đỏ, từng câu từng chữ chậm rãi nói:

“Ngươi quả thực thảo ta thích, giết ngươi tất nhiên là đáng tiếc. Ngươi chính là ta món đồ chơi mới.”

Lời nói còn vang vọng bên tai, Lam Bất Hối thân ảnh lại đã hóa thành khói hồng phiêu tán.

Trăng rằm đi ra vãn che sương mù vòng, sao trời cũng lóe sáng lên.

Đêm tối vì này sáng ngời, thanh phong từ từ, bốn phía yên tĩnh như cũ, lại là thích ý thoải mái.

Lam Bất Hối đã rời đi, chân dài cá quái đánh cái ngáp,

Híp mắt nói câu: “Tiểu tử, điểm phúc không cạn a.”

Dứt lời, cá quái biến mất, đồ lưu Lục Tranh ngốc tại tại chỗ.

Bị một cái cá trêu chọc, Lục Tranh dờ khóc dờ cười.

Nhìn nhìn đã khôi phục trong sáng ánh trăng đầy sao, Lục Tranh nâng bước vòng tiểu viện một vòng, rốt cuộc ở tiểu viện một góc tìm được rồi hôn mê qua đi hai tiểu đồng.

Lục Tranh nhìn chăm chú thật lâu sau, thấy hai tiểu đồng rất có một ngu ngu đến địa lão thiên hoang tư thế, trên người lại vô nửa điểm vết thương, ngược lại tàn lưu bị người thi pháp dấu vết.

Lục Tranh không cảm híp mắt, như suy tư gì.

Y theo Lam Bất Hối tính tình, hai cái tiểu đồng sát liên giết, hoặc là tâm tình rất tốt tùy tay phóng chạy, vô luận loại nào, đều không có khả năng làm ra đem người thi pháp mê đi hành động.

Như vậy, này động thủ mê đi đồng tử hoặc là không phải Lam Bất Hối, hoặc là đó là Lam Bất Hối cố ý vì này.

Mà Lam Bất Hối một cái ma môn Thiếu môn chủ, cư nhiên đêm khuya xâm nhập chính đạo ngón tay cái Ngao Vân Tông chỗ sâu trong, ở không chạm đến bất luận cái gì phòng ngự trận pháp dưới tình huống, một đường sờ đến cái này yên lặng tiểu viện. đủ loại không tầm thường, trong đó thâm ý thật là muốn kêu Lục Tranh không nghi ngờ đến Mẫn Vân trên đầu đều khó.

Sẽ là Lam Bất Hối cố ý lưu lại manh mối nhắc nhở chính mình sao? Hay là là Lam Bất Hối cố ý vui đùa chính mình chơi?

Nhiều tư vô ích.

Cuối cùng, Lục Tranh vẫn chưa đem người đánh thức, ngược lại xoay người về phòng, tiếp tục tu luyện đi.

Sáng sớm hôm sau, hai cái tiểu đồng bình yên vô sự xuất hiện ở Lục Tranh trước mặt, bụng trà rót nước, hầu hạ rửa mặt, không hề khác thường.

Lục Tranh cũng không vạch trần, dò hỏi một chút Mạc Tử Phong cùng Thu Văn nơi đi, nghe nói hai người hôm qua liền xuống núi từng người về nhà, liền cũng không hề hỏi nhiều.

Với tiểu trong viện, tu luyện đã tọa, thể ngộ kiếm pháp, mài giũa tâm ma quyết. Nhoáng lên mắt, đó là nửa ngày qua đi.

Ngày gần chính ngọ, Lục Tranh đột nhiên dừng lại tu luyện, đối một tác cũng không rời hai tiểu đồng nói: “Ta tại đây tiểu trong viện tạm cư, về tình về lý, hẳn là cảm tạ một chút quý tông đương nhiệm tông chủ mới là. Nhưng không biết từ tông chủ giờ phút này thân ở nơi nào, lục nỗ hay không may mắn giờ phút này bái kiến?”

Hai cái tiểu đồng cùng nhau lắc đầu, cơ hồ trăm miệng một lời nói: “Lục chương môn quá khách khí. Tông chủ xưa nay không có việc gì là lúc yêu nhất bế quan, không có cái mười ngày nửa tháng là sẽ không ra tới.”

“Từ tông chủ chăm chỉ nếu này, kêu ta hảo sinh hổ thẹn. Chỉ là, từ tông chủ quý vì một tông chi chủ, xưa nay chẳng lẽ không để ý tới sự sao?”

Tiểu đồng chỉ nhất ngoan ngoãn nói: “Tông chủ không yêu để ý tới thể tục, xưa nay cũng là lão tông chủ càng thêm năng giả nhiều lao.”

Một câu thờ, Lục Tranh liền lĩnh ngộ, hiện giờ Ngao Vân Tông chân chính làm chủ, như cũ là khai sơn tổ sư Mẫn Vân.

Đến nỗi đương nhiệm tông chủ Từ Trường Phong, hơn phân nửa là cái mở một con mắt nhắm một con mắt cùng loại tông môn linh vật giống nhau tồn tại.

Nghĩ đến Từ Trường Phong một thân khí độ phong hoa, Lục Tranh có chút vì hắn đáng tiếc. Gặp được như vậy một cái không bỏ quyền lực cũng phạm tâm chưa hẳn sự phụ, hẳn cái này tông chủ đương đến cũng là làm bậy.

Chương 98: đêm trăng lại phóng

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Trong lòng vì Từ Trường Phong đáng tiếc, Lục Tranh lại cũng không có quên chính mình hiện giờ tình cảnh, chuyển khẩu liền nói:

“Không thể bái kiến từ tông chủ, thật là đáng tiếc. Nhưng ta thấy Ngạo Vân Sơn nguy nga hùng vĩ, ngạo vân đệ tử cũng là mỗi người long chương phượng tư, không khỏi tâm sinh cảm khái, nhớ tới ta kia đáng thương địa bàn, cùng với Nghịch Thương môn phái trung chỉ có mấy viên dưa vẹo táo nứt, còn có ta kia mới sinh ra không lâu gào khóc đòi ăn tiểu nữ nhi, liền giác ta này Nghịch Thương Phái chương môn đương đến thập phần uất ức vô dụng, đối đại môn đại phái càng thêm tâm sinh hướng tới.”

Lục Tranh những câu thành khẩn, hâm mộ sùng bái chi tình càng là bộc lộ ra ngoài, cúi đầu lau mặt, tựa hồ tự giác thập phần mất mặt, nhưng như cũ kiên trì đem nói cho hết lời.

“Ngạo Vân Tông làm chính đạo đứng đầu, xưa nay là ta nhất khâm phục nhất kính ngưỡng, nếu không phải trên người treo Nghịch Thương Phái chương môn thế tục chức vụ, ta đã sớm tưởng hết mọi thứ biện pháp bái nhập Ngạo Vân Tông hạ.

Hiện giờ may mắn tạm cao ngạo vân, lòng ta phần khởi kích động, thập phần khát vọng có thể hảo sinh gần gũi vậy xem ngạo vân rầm rộ, nếu có thể đem Ngạo Vân Sơn mỗi một chỗ góc đều bước trên chính mình dấu chân, ta đây ngủ cũng sẽ cười tỉnh.

Như thế, không biết Lục Tranh hay không may mắn du lãm một phen Ngạo Vân Tông rất tốt phong cảnh?”

Hai tiểu đồng sớm đã tròn mắt há hốc mồm.

Gặp qua nịnh bợ kỳ hảo, nhưng chưa thấy qua như vậy biết ăn nói, còn dày hơn da mặt có thể so với tường thành.

Cuối cùng, hai tiểu đồng không mặt mũi cự tuyệt Lục Tranh thành khẩn thỉnh cầu, thập phần kiêu ngạo cũng tự hào mà dẫn dắt Lục Tranh cùng nhau du lãm Ngạo Vân Tông lớn lớn bé bé đại bộ phận có thể đi địa phương.

Lục Tranh một mặt bảo trì rụt rè tươi cười, một mặt tận khả năng nhiều hướng hai tiểu đồng hỏi thăm một ít râu ria sự, thí dụ như, Ngạo Vân Tông đệ tử đại khái khi nào tu luyện kết thúc, Ngạo Vân Tông ngày thường tham dự thủ vệ đề phòng chính là tuổi trẻ tiểu đệ tử vẫn là có điểm thực lực càng cao giai đưng.

Đối với không đau không ngứa, hai tiểu đồng nhất nhất đáp lại, thấy Lục Tranh mỗi đến một chỗ liền muốn tỉ mỉ khắp nơi quan khán, một bộ sợ bỏ qua bất luận cái gì một cái chi tiết quý trọng bộ dáng, không khỏi trong lòng kiêu ngạo càng sâu.

Trong đó một cái tiểu đồng càng là há mồm đề nghị nói: “Nếu lục chương môn như thế hâm mộ ngạo vân đệ tử, đối ta ngạo vân lại là như thế tôn sùng đầy đủ, không bằng dứt khoát buông tha nhất phái chương môn chi vị chuyển đầu ngạo vân được.”

Một cái khác tiểu đồng há mồm phụ họa, nói: “Lấy lục đạo hữu người tư chất, lúc đó hỗn cái nội môn đệ tử đương đương, cũng là có thể.”

Nhất phái chương môn thế nhưng bị cái tạp dịch tiểu đồng thẳng hô hữu, Lục Tranh trong lòng cười nhạo, vì hai tiểu đồng không biết trời cao đất dày mà thờ dài.

Trách không được bị Mẫn Vân đẩy ra làm pháo hôi, nhìn này chỉ số thông minh, liền cũng đảm đương không nổi cái gì quan trọng sai sự.

Hoa ban ngày, Lục Tranh đình một đôi tò mò lại sùng bái nhất, đem ngạo vân trên núi trên dưới hạ đại bộ phận địa phương tham quan cái biến, đối với một ít quan trọng lộ tuyến, càng là đã gặp qua là không quên được, trong lòng lặp lại cân nhắc.

Lục Tranh mẫn son đi dạo hành vi vẫn chưa khiến cho Mẫn Vân ngăn trở, chỉ là cùng ngày vào đêm thập phần, hai tiểu đồng lãnh một áo lục phụ nhân đi vào Lục Tranh trước mặt, há mồm nói: “Vị này chính là ngôn tỷ tỷ, chính là tông nội lão nhân, bị lão tông chủ sai khiến, tiến đến chiếu cố lục chương môn.”

Phụ nhân hơi hơi mỉm cười, nhan sắc cực hảo, bình thường tông môn phục sức cũng kêu nàng xuyên ra một loại khản trí là lướt cảm, cúi đầu khom người nói: “Lục chương môn gọi ta một tiếng A Ngôn liền có thể.”

Lục Tranh không tiếng động mà nhướng mày, này cái gọi là A Ngôn không phải người khác, đúng là lúc trước với tương Vân Thành từng có gặp mặt một lần quyến rũ mỹ phụ, ngôn phụ nhân. Nếu hần nhớ không lầm nói, nên là Lam Bất Hối thủ hạ.

Đón Lục Tranh ánh mắt, ngôn phu nhân chớp chớp mắt, phong tình vô hạn.

Ở hai tiểu đồng trong mắt, A Ngôn là bắt đầu câu nhân. Ở Lục Tranh trong mắt, vị này ngôn phu nhân bắt đầu cùng hắn đối ám hiệu.

Hai cái tự nhận là đã hiểu tiểu đồng lẫn nhau liếc nhau, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt có bí ẩn khinh thường, giây lát nói: “Đã có A Ngôn chiếu cố lục chương môn, nghĩ đến lục chương môn càng có thể an tâm cư trú ở này. Ta hai người liền không quấy rầy lục chương môn, đi trước tiên viện vậy nước quét nhà làm việc.”

Dứt lời, hai tiểu đồng thông thả ung dung cáo lui.

Hai người vừa đi, ngôn phu nhân liền thu ý cười, xoay người hướng ngoài cửa sổ thoáng nhìn, xác nhận kia hai tiểu đồng đã đi xa, liền ra tiếng nói: “Lục chương môn,

Thật là lâu chưa nhìn thấy, không nghĩ tới, ngươi còn sống được hào hảo.”

Bởi vì lam u chi tử, ngôn phu nhân hận không thể sinh đâm Lục Tranh huyết nhục, chỉ là bách với Lam Bất Hối mệnh lệnh, mới vừa rồi nhẫn nại đi xuống, hiện giờ càng là bởi vì Lam Bất Hối hứng thú chưa thất, bị phái tới âm thầm hiệp trợ Lục Tranh.

Lục Tranh lười nhác xoay người, ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, câu môi ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Nhờ phúc. Lam cô nương tạm thời không muốn giết ta, nghĩ đến ngôn phu nhân hẳn là cũng sẽ không chuyện xấu mới đúng.”

Có nói cái gì nhân lúc còn sớm nói, nếu là ném cái chuyện xấu người đái tại bên người, kia lúc đó muốn thoát vậy đó là người si nói mộng.

Ngôn phu nhân nơi nào không hiểu Lục Tranh lời ngầm, chỉ là thăm hặn người này hại chết tiểu thiếu gia, nhưng nặng nhẹ nàng vẫn là hiểu được, lập tức đem mắt một bẻ, nhắm mắt làm ngơ nói:

“Lục chương môn yên tâm, thiếp thân tạm thời không muốn động thủ, hướng chi Thiếu môn chủ mệnh lệnh ở phía trước, thiếp thân quả quyết không dám cãi lời. Với Ngao Vân Sơn, nếu là lục chương môn có cái gì yêu cầu, có gì cứ nói.”

“Kia liền có lao lam cô nương lo lắng.” Lục Tranh gật đầu, cũng là nhắm mắt, bắt đầu tu luyện.

Mẫn Vân kiên nhẫn càng ngày càng thấp, thế nhưng lại lần nữa làm một cái ma đạo người trong lẫn vào chính mình đại bản doanh, này mục đích hơn phân nửa đó là sử cái mỹ nhân kế gì đó, hảo kêu Lục Tranh sớm ngày giao ra hắn tâm tâm niệm niệm Dị Thú Quyết.

Dị Thú Quyết, Lục Tranh là quyết định sẽ không giao ra đây, cùng Mẫn Vân đối thượng cũng bất quá là thời gian sớm muộn gì vấn đề. Tuy nói hai người chỉ gian, thân phận địa vị, thực lực tu vi, khác nhau như trời với đất. Nhưng, có một cái chuyện xấu lại là Mẫn Vân sai đánh giá. Kia đó là hắn phái tới sát thủ, Lam Bất Hối.

Lam Bất Hối một thân, âm tình bất định, làm người xử sự càng là thay đổi bất thường, Mẫn Vân muốn hoàn toàn khống chế năng, căn bản là là vác đá nện vào chân mình. (chết chưa @ v @)

Ánh trăng không biết khi nào đã âm đạm, mây đen bao phủ tiểu viện, gió lạnh xuy phát.

Tiểu viện yên tĩnh, môn hồ khép.

Phòng trong, Lục Tranh ngồi xếp bằng đã tọa, hồ hấp phun nập, tự thành một phương tiểu thế giới.

Ngoài phòng, ngôn phu nhân một tay đề một đồng tử, như đề rồi gỗ, đùa nghịch tay chân, khoe miệng mang cười, chơi đến vui vẻ vô cùng.

Chợt, khói hồng trôi nổi, thổi khai hồ khép cửa phòng.

Ngôn phu nhân cung kính cúi đầu.

Lục Tranh lòng có sở cảm, vừa mở mắt, liền nhìn thấy một thân hồng y như máu Lam Bất Hối một tay chỉ má, khép hồ hai mắt, nằm nghiêng giường một đầu, tựa ở thiên miên.

Có lẽ là bởi vì này gian phòng nhỏ không còn có so giường càng thêm rộng mở thoải mái địa phương, Lam Bất Hối cũng không ché, liền như vậy nằm nghiêng thiên miên, thoạt nhìn thập phần nhân nhã.

Nhìn quen thị huyết ma nữ một lời không hợp động thủ giết người, lại chưa thấy qua nàng nhắm mắt thiên miên thời điểm. Lục Tranh không cảm nhìn nhiều vài lần.

Sau đó, Lục Tranh liền kinh ngạc. Như thế gần gũi nhìn kỹ, Lam Bất Hối lớn lên còn rất xuất sắc, tiền đề là nàng chịu trừ bỏ trên mặt con bướm dị văn cùng với tẩy đi vẻ mặt yêu quý trang dung.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: bảo hồ lột da

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Có lẽ là Lục Tranh ánh mắt dừng lại lâu lắm, Lam Bất Hối sâu kín mở hai tròng mắt, mắt không gọn sóng, mặt vô biểu tình, cổ tình xả miệng cười khúc khích, hết sức quý dị, nói:

“Thượng không biết lục chương môn còn có xem người ngủ sở thích.”

Bị Lam Bất Hối vừa nói, Lục Tranh có chút xấu hổ.

Lam Bất Hối lại cường lại biến | thái, cũng sửa đổi không được nàng là cái nữ tử sự thật, mà chính mình nhìn chăm chăm một cái nữ tử ngủ đích xác không quá thích hợp.

“Là Lục Tranh đường đột.”

Nói, Lục Tranh chạy nhanh từ giường phía trên xoay người mà xuống, bởi vì động tác quá mãnh, thiếu chút nữa chân trái vướng chân phải.

Lam Bất Hối xem đến cười, ý cười chột lóe mà qua.

“Không biết lam cô nương lần này tiến đến là bởi vì?” Lục Tranh nhưng không tin vị này thị huyết ma nữ là thiệt tình tiến đến ngủ.

Lam Bất Hối chậm rãi chớp chớp mắt, vừa nhắc mắt, đôi mắt thẳng nhìn chăm chăm Lục Tranh hai mắt, chỉ nói:

“Ta từ trước đến nay chán ghét danh môn chính đạo, hiện giờ bị bắt tạm lưu nơi này, cả người không được tự nhiên, không chế không được giết người dục | vọng, liền đành phải ngủ.”

Nhưng, làm gì chạy tới nơi này ngủ?

Lời này, Lục Tranh không mặt mũi hỏi.

Liền nghe Lam Bất Hối tiếp tục mở miệng nói: “Ngươi có tính toán gì không, tổng sẽ không thật muốn an tâm đương cái chim hoàng yến đi?”

“Không biết lam cô nương có gì chỉ giáo.” Lục Tranh khiêm tốn thỉnh giáo.

“A.”

Lam Bất Hối lạnh lùng cười, tự giường phía trên đứng dậy, hẹp nhận trường đao đột nhiên xuất hiện ở lòng bàn tay, tái nhợt đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve, lại giương mắt, miệng mang âm nụ cười giả tạo dung, buồn bã nói:

“Ta kiến nghị, đó là sát. Giết Mẫn Vân, sát ra Ngạo Vân Tông, giết sở hữu ngăn cản ở ngươi bước chân phía trước danh môn chính đạo.”(em thích chỉ rồi đó ^ v ^)

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, khô cần nói: “Lam cô nương đề nghị thật là không thể tốt hơn. Chỉ là, Lục Tranh tạm thời không có cùng toàn bộ chính đạo là địch tính toán.”

“A.”

Lam Bất Hối khinh thường cười lạnh, đem mũi đao chụp ở Lục Tranh ngực, chột lóe thân đi vào hắc phía sau, quay đầu nói:

“Đang ở giang hồ, ngươi nếu không giết người, đó là người giết người.”

Lục Tranh nói: “Người không phạm ta, ta không phạm người, tùy ý tạo sát, cũng không nên.”

Lam Bất Hối lại cười, hỏi một câu: “Ngươi như vậy thiên chân, không biết Độc Cô đại tiểu thư có không biết được?”

Lục Tranh cũng không muốn cùng bất luận cái gì một ngoại nhân tham thảo Độc Cô kiến thường, chẳng sợ cái này ngoại nhân là cái nữ tử cũng đồng dạng, liền xoay người nói chính sự:

“Lục mỗ có tâm ngày gần đây thoát vây rồi đi, không biết lam cô nương nhưng có cái gì tốt kiến nghị?”

Lam Bất Hối bình tĩnh đánh giá Lục Tranh liếc mắt một cái, đôi mắt híp lại, trên mặt hắc con bướm dị văn hơi hơi chột lóe, trong lòng có kinh ngạc cảm thán.

Nhớ trước đây, vừa thấy đến chính mình liền sợ đến run run nho nhỏ một tinh tu sĩ, hiện giờ đã thành nhất phái chi chủ, này tu vi càng là đạt tới năm sao Vô Vương giai đừng kiềm năm sao Linh Vương, tế cứu lên, cùng chính mình bất quá số tính chi kém.

Tiến bộ như thế thần tốc, thật là tiện sát liên can phạm phụ tặc tử. Lúc trước, chính mình kia ngu xuẩn đệ đệ chết ở hán trên tay, cũng không phải không có đạo lý.

Nghĩ đến đây, Lam Bất Hối đối Lục Tranh thú vị càng sâu, muốn thân thủ tể rớt Lục Tranh tâm tư càng thêm ăn sâu bén rễ, lập tức không gì do dự nói:

“Ta kiến nghị, đó là ngươi cùng ta hợp tác, ta trợ ngươi thoát vây.”

Thị huyết ma nữ sẽ có như vậy hảo tâm? Lục Tranh không tin.

“Không biết lam cô nương có gì yêu cầu?”

“Yêu cầu?”

Lam Bất Hối đem trường đao thu hồi, loảng xoảng một vang, nói: “Ta là người tốt, không thu lấy bất luận cái gì thù lao.”

Lục Tranh xem Lam Bất Hối ánh mắt từ xem một cái kẻ điên quá độ đến xem một cái bệnh tâm thần. Lam Bất Hối sẽ là cái không cầu hồi báo người tốt, kia thật là thấy quý.

Lam Bất Hối đối Lục Tranh ánh mắt không chút nào để ý, nhưng vì hai người hợp tác, nằng cuội cùng khai tôn khẩu, giải thích vài câu, nói:

“Ta đã nói rồi, bình sinh chán ghét nhất các ngươi này đó danh môn chính đạo. Càng chán ghét chính là bị một cái chính đạo đầu đầu đương nô lệ sử.”

Xa xưa trước, Âm Quỷ Môn còn chỉ là vị cư ma đạo đoạn kết của trào lưu, muốn Lam Bất Hối mệnh người vô luận chính tà, nhiều như lông trâu, một ngày Lam Bất Hối tánh mạng nguy cơ là lúc bị Mẫn Vân cứu giúp, Âm Quỷ Môn cũng bởi vì Mẫn Vân âm thầm tương trợ bước lên ma đạo nhị lưu thế lực,

Lam Bất Hối từ đây công hiến. Chỉ là, Mẫn Vân cá tính cẩn thận, âm thầm thao túng Lam Bất Hối bí mật, cũng chỉ có hán cùng Lam Bất Hối hai cái đương sự biết được.

Như thế bí ẩn việc, bị Lam Bất Hối mặt vô biểu tình êm tai nói tới, nằng đảo không sợ Lục Tranh nói ra đi.

Lục Tranh nghe được trợn mắt há hốc mồm, tuy nói trong lòng sớm có suy đoán, Lam Bất Hối cái gọi là thù trưởng quả thực đó là thí sư đoạt bảo kẻ điên Mẫn Vân, nhưng hán không nghĩ tới, trong đó thượng có như vậy bí ẩn khúc chiết.

Bị người đương thương (sủng) sử, còn một sử chính là rất nhiều năm, lấy Lam Bất Hối cá tính, đương nhiên đối Mẫn Vân chán ghét cực kỳ, khi nào ăn sống rồi Mẫn Vân cũng không phải không có khả năng.

Lục Tranh chính trầm tư, liền nghe Lam Bất Hối nói: “Hợp tác quý ở thành ý, ta đã đem bí mật của ta nói, như vậy ngươi đâu? Dị Thú Quyết, ngươi từ đâu mà đến? Xem Mẫn Vân không giết ngươi không an tâm bộ dáng, ngươi trong tay nên sẽ không nắm hán cái gì nhược điểm đi?”

Nói, Lam Bất Hối vì lấy kỳ thành ý, lại lần nữa bán ra một người tới.

“Ta cùng với Khung Vô Môn Lâm Viễn Quy cũng có chút hợp tác quan hệ, lẫn nhau cấu kết nhiều năm, giết không ít chính tà nhân vật.

Danh môn chính đạo bên trong bại hoại một người tiếp một người, Lục Tranh đã chết lặng, mà Lam Bất Hối thành ý, hán thật là tưởng không thu đều khó.

Lục Tranh châm chọc luôn mãi, vẫn là đem chính mình với Thanh Đế cổ mộ trung biết hiểu Thanh Đế thầy trò bí ẩn chuyện cũ nói ra.

“Ha ha.” Lam Bất Hối cười nhẹ liên tục, trong mắt đều ờ loang loáng.

“Không nghĩ tới a, Mẫn Vân như thế tay cay, cư nhiên giết sư phụ của mình kiêm dưỡng phụ, tuy là như thế, muốn bảo bối lại là nửa phiền căn đều

không có được đến, ra về đạo mạo hơn một ngàn năm, hiện giờ thể nhưng bị cái vô danh tiểu bối vừa khéo biết được nhất mấu chốt bí mật. Xấu vận nếu này, cũng khó trách kêu ta sinh không ra nửa phần thần phục tâm.”

Lam Bất Hối hầy còn cười lạnh, xoay chuyển mặt bạn rũ xuống sợi tóc, vỗ tay nói:

“Nếu lục chương môn như vậy thành ý, ta đây cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Từ đây, ngươi ta đó là hợp tác quan hệ, lần này, trước trợ ngươi thoát vây, ngày sau ngươi nếu có muốn giết muốn được đến, cũng có thể thông báo ta một tiếng.

Bất hối bất tài, định khuynh lực trợ ngươi. Chỉ là, ta kia vô lương thủ trưởng cùng với vô mồi đồng minh, liền làm phiền lục chương môn ngươi tìm một cơ hội giúp ta cùng nhau sát lạc.”

Lam Bất Hối nói được nhẹ nhàng băng quơ, Lục Tranh nổi lên một thân nổi da gà.

Hắn không biết, tiếp theo Lam Bất Hối có thể hay không cùng tiếp theo vị hợp tác giả nói: “Ta kia lục họ hợp tác giả, ta nhìn không thuận mắt thật lâu, ngươi giúp ta thuận tay giết đi.”

Bảo hồ lột da, tóm lại nguy hiểm. Nhưng nguy hiểm nhất vẫn là trước mắt. Ai cũng không biết Mẫn Vân khi nào sẽ nhà mình da mặt tự mình ra tay.

Lục Tranh nhìn mắt Lam Bất Hối, chậm rãi giờ tay.

Lam Bất Hối hiểu ý, hơi hơi mỉm cười, cũng là giờ tay.

“Bang!”

Thanh thúy vỗ tay thanh tự u tĩnh tiểu trong viện bỗng nhiên vang lên, phía chân trời mây đen đột nhiên run lên, mông lung trắng non chợt nhiễm huyết, mà một cái mới tinh chính tà đồng minh mới mẻ ra lò.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: đột nhiên làm khó dễ

Tiểu thuyết:Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lam Bất Hối từ cùng Lục Tranh đạt thành hợp tác, liền biến mất, liền tiếp mấy ngày chưa từng lộ diện, nếu không phải nàng cấp dưới ngôn phu nhân an an tỉnh tỉnh đãi ở tiểu viện bên trong thỉnh thoảng truyền lại cái tin tức, Lục Tranh cơ hồ cho rằng vị kia âm tình bất định thị huyết ma nữ đã đem chính mình vứt bỏ.

Lam Bất Hối biến mất ngày thứ năm, tiểu viện nghênh đón vị thứ ba thần bí khách nhân.

Lại là một tháng sắc âm đạm ban đêm, Lục Tranh cầm trong tay Lưu Hỏa Kiếm đứng thẳng sân bên trong tối cao kia một gốc cây nguyệt quế đỉnh, mắt vi hạp, gió nhẹ một thổi, thân hình chợt mà động, nhất kiếm chém ra, không có bất luận cái gì sức tường tượng, bất quá một cái bình chém, lại là khí thế uy vũ, tiểu viện rung động.

“Bang, bang.”

Tiểu viện một góc, ánh trăng không thể nào chiếu xạ một chỗ, bỗng nhiên truyền đến một trận vỗ tay thanh, chợt liền có một cái trầm thấp thanh âm chậm rãi vang lên.

“Không phải kiếm tu, lại đến kiếm ý, ngươi nhưng thật ra vận may.”

Ngữ thanh rơi xuống, liền tự bóng ma chỗ đi ra một cái khuôn mặt bình thường bạch y tu giả, một mặt vỗ tay một mặt gương mặt, hầy còn đánh giá Lục Tranh.

Lục Tranh tự giữa không trung mà hàng, đối với cái này thần bí lai khách cũng không có nhiều ít tò mò.

Ở một cái đối chính mình có khác ráp tâm người địa bàn, xuất hiện người nào đều là không kỳ quái.

“A.”

Thần bí nhân mặc danh cười lạnh một tiếng, nhìn phía Lục Tranh thời điểm, hai mắt mang lên một loại oán hận cùng ghen ghét.

Lục Tranh ước lượng trong tay khanh khanh minh động Lưu Hỏa Kiếm, giấy lát thu kiếm vào vỏ, nhưng tay phải ngón tay lại trước sau ấn ở trên chuôi kiếm.

“Không biết các hạ tiến đến nơi này ra sao tác dụng? Nếu là các hạ muốn tìm chính là Ngao Vân Tông người, như vậy, các hạ người chạy sai rồi địa phương.”

Thần bí nhân dừng lại bước chân, nói: “Chẳng lẽ nơi này không phải Ngao Vân Tông?”

Lục Tranh gật đầu nói: “Nơi này thật là Ngao Vân Tông, nhưng, lục mỗ cũng không phải Ngao Vân Tông người.”

“Ha ha.” Thần bí nhân cười khế, lại lần nữa nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái.

“Người đã cư trú ở này, nên là cùng Ngao Vân Tông quan hệ phi thiên, chỉ là không biết, người cùng Ngao Vân Tông là địch là bạn?”

Thần bí nhân hỏi chuyện thoát nhìn bất quá thuận miệng vừa hỏi, Lục Tranh nhướng mày, cũng là một tiếng cười khế, giấy lát lãnh khốc mặt, nói:

“Là địch là bạn đều không trọng yếu, quan trọng là, ở Ngao Vân trường thượng tông chủ trong mắt, lục mỗ có phải hay không một cái có thể lưu mệnh tồn tại.”

Lục Tranh nói cho hết lời, thần bí nhân biểu tình cứng lại, lại ngẩng đầu, biểu tình liền mang theo chút vẩn vơ, tựa hồ kinh ngạc với Lục Tranh không biết sống chết.

Lục Tranh tự nhận là cái tích mệnh, liền tính biết rõ trước mắt người này tám phần là Mẫn Văn phái tới cái thứ hai sát thủ, hấn lại như cũ sủi hồ đồ trang mình bạch, không đem lời nói làm rõ, nhưng trong tối ngoài sáng trào phúng vài câu lại là nhin không được.

Người tới tựa hồ đã không kiên nhẫn cùng Lục Tranh ôn tồn đối thoại, thẳng thắn phát biểu ý đồ đến nói:

“Ta là đuổi theo một cái ma đạo yêu nữ mà đến, kia yêu nữ tự người này phương hướng biến mất, nên là trốn vào tiểu viện, người nếu không ngại, liền làm ta lục soát thượng một lục soát.”

Lục Tranh cười thầm, suy đoán người này nhất tưởng lục soát hấn là hấn thân mình.

“Các hạ thật sẽ nói cười, lục mỗ một suốt đêm đều ở chỗ này luyện kiếm thể ngộ, cũng không thấy nửa cái người xa lạ đã đến. Nhưng thật ra các hạ người chẳng lẽ là Ngao Vân Tông người, nếu không có thể nào ở Ngao Vân Tông địa giới tùy ý làm bậy đâu?”

Lục Tranh nói chuyện cực không khách khí, Bạch y nhân sắc mặt lại lần nữa vẩn vơ một cái chớp mắt, xuất khẩu nói:

“Xem ra người là không biết điều, như thế làm, không biết có phải hay không cùng kia yêu nữ là một đám? Theo lý thuyết, đối với người như vậy, nình sai sát không buông tha.

Chỉ là, ta cùng với Ngao Vân trường thượng tông chủ Mẫn Văn có cũ, ở hấn địa giới tùy ý giết người tóm lại không đúng.

Như vậy đi, người nói cho ta biết, người cùng Mẫn Văn rốt cuộc ra sao quan hệ, vì sao ở tại này. Không nói được, người hiềm nghi một thanh, ta liền cũng sẽ không cùng người động thủ.”

Bạch y nhân lời nói rơi xuống, liền đòi Lục Tranh sắc mặt nhăn nhó.

Mẫn Văn phái tới người như thế ấu trĩ đơn “Xuân”, gọi được hấn mở rộng ra tầm mắt.

Làm không rõ ràng lắm người tới rốt cuộc là muốn thử thăm cái gì, Lục Tranh dứt khoát nói:

“Lục mỗ cùng mẫn lão tông chủ có thể có gì quan hệ? Bất quá là ta trên tay vừa lúc nắm mẫn lão tông chủ yêu cầu đồ vật thôi. Nói đến, kia đồ vật cũng không phải ta,

Ta chẳng qua cơ duyên xảo hợp được truyền thừa thôi.

Tuy rằng ta cũng có tâm đem đồ vật chuyển tặng mẫn lão tông chủ, nhưng thực đáng tiếc, đồ vật nguyên chủ người từng lưu lại di ngôn, truyền ai cũng không thể truyền cho mẫn họ người. Cho nên, người hiểu.”

“Cái kia đáng chết lão đồng tây! Còn có người này đáng chết! Người trên tay quả thực còn nắm Dị Thú Quyết?! Không biết sống chết đồ vật! Kia lão đồng tây sớm chết một ngàn năm, tra đều không dư thừa, nơi nào sẽ có cái gì di ngôn, người quả thực nói hươu nói vượn!”

Bạch y nhân đột nhiên liền nổi giận, hồng tơ máu che kín hai mắt, cái trán gân xanh bạo trán, cả người đều ở nỗ mạnh bên cạnh.

“Tê.”

Lục Tranh ám hút một hơi, cánh tay bị Bạch y nhân đột nhiên bùng nổ khí thể tua nhỏ mấy đạo miệng vết thương, Luru Hỏa Kiếm trước tiên liền muốn thoát vô mà ra, lại bị chính hắn kiềm chế ở.

Hắn hiểu được, Mẫn Vân kiên nhẫn hữu hạn, mà Lam Bất Hối cố tình chậm chạp không động thủ, Dị Thú Quyết hẳn là tình thế bất buộc, cho nên, sớm muộn gì đến phải ra những người khác tay hoặc là chính hắn tự mình động thủ.

Nhưng vô luận như thế nào, vì duy trì chính mình hình tượng cùng với Ngao Vân Tông bề mặt, Mẫn Vân nhất định sẽ không ở rõ như ban ngày dưới lưu lại cái gì nhược điểm, liền tính muốn sát Lục Tranh cũng chỉ có thể là âm thầm tiến hành, mà ở giết chết Lục Tranh phía trước, Dị Thú Quyết cần thiết được đến tay.

Hiện tại, Lục Tranh cắn chết không đem Dị Thú Quyết giao ra đây, hắn liền trước cầm tù giám thị lại phải người ám sát, ám sát không thành liền phải người mọi cách thử, mỹ nhân kế, thần bí nhân.

Chỉ tiếc, này Mẫn Vân vận khí thực sự không tốt, phải ra người hoặc là cùng hắn ly tâm, hoặc là chính là như trước mắt vị này bạch y nhân huynh, là cái bệnh tâm thần, còn không có thử đến một nửa, chính mình trước tặc, còn phun ra chút khó lường đồ vật. (càng đọc càng thấy tội lỗi Mẫn Vân ghê = v =)

Bạch y nhân nói mấy câu rống xuất khẩu, lập tức liền ý thức được chính mình bại lộ, nhưng không biết vì sao, hắn lại như cũ không chế không được cảm xúc, bệnh đau mắt như cũ, mạch máu một bạo, bất chấp tất cả, cong chỉ thành trảo, thẳng tắp hướng tới Lục Tranh mặt chộp tới.

Lợi trảo phá phong, phong phản phật.

Trong chớp nhoáng, Lục Tranh eo một loan, giờ tay lên, hồng quang tạt lóe, Luru Hỏa Kiếm ra khỏi vỏ, nhất kiếm đang một tiếng chặn lợi trảo.

Nhưng lợi trảo thể đi không giảm, thể nhưng ở nháy mắt khiến cho Lục Tranh lại lùi lại mấy bước, Luru Hỏa Kiếm cũng xuất hiện một cái nhỏ bé vết nứt.

Lục Tranh bất chấp đau mình, tay trái một phen, lục mang tinh trận pháp lập lòe, chân dài cá quái chậm rì rì phun lôi điện dịch bước mà ra.

Nào tưởng, này tốt lắm lần thứ hai kích thích đến Bạch y nhân, Bạch y nhân không tay trái lập tức một hoa, chỉ mang trận gió, trận gió hóa vòng, phụt liền triệu cá quái đầu đầu trum tới.

Lục Tranh chưa bao giờ gặp được quá có gan trực tiếp đối oanh dị thú tồn tại, có chút sững sờ, mà ở kia trong nháy mắt, Bạch y nhân đuôi phải như tiên, biến sinh băng tuyết, âm âm đá tới.

“Phốc!”

Lục Tranh bụng nhỏ bị đá trúng, thân hình bay ngược, phun ra một ngụm chói mắt máu tươi tới.

Bạch y nhân thể công không giảm, tay phải ngưng ra một thanh đen nhánh trường kiếm, đang muốn nhất kiếm đánh xuống, lại bị vừa mới đột phá phong vòng cá quái một ngụm cản trung thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: bộ ngựa bắt ve

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đương chân dài cá quái miệng hoàn toàn mở ra có thể cắn tiếp theo đầu cự mãng, mà trong miệng sinh có đảo câu răng nhọn càng là chắc chắn dị thường, mãnh một cắn hạ, không thể so biến dị hổ báo nhược.

“Tê!”

Bạch y nhân đau hút một ngụm khí lạnh, thủ đoạn máu tươi như chú, trong ánh mắt hồng quang đại thịnh, cánh tay chấn động, liền đem cá quái đánh bay giữa không trung, ngay sau đó Bạch y nhân bay lên một chân, lấy đá toái núi sông chỉ lực đem cá quái hung hăng đá đi ra ngoài.

“Lạch cạch.”

Cá quái té rớt trên mặt đất, vang lên kêu rên, máu tươi lập tức tràn đầy, chân dài vụn vụn vài cái, trước sau không có lại bò dậy.

Lục Tranh xem đến khoe mắt muốn nứt ra, lúc trước thiếu chút nữa bị chấn đến thoát ra tay Lưu Hỏa Kiếm lại lần nữa vang lên khanh khanh minh động thanh.

“Oanh!”

Bạch y nhân vừa quay đầu lại, liền cùng đột nhiên xông lên Lục Tranh đối oanh ở cùng nhau.

Kiếm cùng kiếm đánh đâm, hai thanh hắc kiếm hãy còn phát ra bất đồng hơi thở, bạo ngược, thị huyết, âm âm đối đâm gian, tiểu viện rung động.

Đại địa ở trong nháy mắt nứt toạc, bắn khỏi phi thạch hóa con lốc, xoay quanh Lục Tranh hai người đình đầu.

Lục Tranh trên mặt vẽ ra miệng máu, miệng mang vết máu, hết sức chật vật, lại là càng đánh càng hăng, cả người bốc hơi chiến ý cùng sát ý bất khuất, trong cơ thể chân khí càng là cuộn cuộn không ngừng không muốn sống vận chuyển, hồng bạch hai sắc đan chéo đan châu thiếu chút nữa đã bị Lục Tranh chính mình cấp chấn ra bên ngoài cơ thể.

Mà cùng hấn đối chiến Bạch y nhân lại giống một cái động không đây, cho dù thoát nhìn thần chí không rõ, đối chiến chỉ dùng cậy mạnh, chỉ dựa vào bản năng, lại là đánh đến Lục Tranh kế tiếp bại lui.

“Chịu chết đi!”

Lục Tranh tay trái điểm kiếm tâm, nhanh chóng một hoa, bối sinh kiếm ý, thân hình nhảy động gian, sửa đôi tay cầm kiếm, hợp lực đánh ra, khí thế phá núi sông.

Tóc bị kiếm phong tước đoạn, quần áo bị xé rách, lại thấy Bạch y nhân không tránh không né, chính là làm Lục Tranh nhất kiếm chém trúng chính mình bả vai.

Lưu Hỏa Kiếm nhập thịt bảy phần, lại là tạt ở Bạch y nhân xương vai bên trong.

Máu tươi như mưa to, miệng vết thương thấy cốt, kinh mạch đứt gãy, Bạch y nhân lại là điên rồi, ngược lại cười ha hả, rống ra ba chữ, mặt khác một con hoàn hảo cánh tay trái duỗi ra, một phen bắt được Lục Tranh cầm kiếm đôi tay.

Bạch y nhân tay trái lực như núi loan, một phen bắt tới, thế nhưng kêu Lục Tranh nháy mắt đôi tay tê rần, càng muốn mệnh chính là thủ đoạn băng sương tiệp khởi, lại là giấy lát đóng băng lên, nhất thời không thể động đây.

Mà lúc này, Bạch y nhân tóc mấy ném, lại là nháy mắt bạo trưởng, tóc đen biến đầu bạc, kéo trường phết đất, chột ném động, như mưa to sao băng, kẻ hết hướng tới Lục Tranh toàn thân trên dưới tạt bắn mà đến.

Mãnh liệt công kích trung, Lục Tranh tránh cũng không thể tránh, mắt thấy liền muốn cỡi một tầng da thịt.

Đúng lúc này, liền nghe tiểu viện ở ngoài chột vang lên Mẫn Thanh Linh tiếng gọi âm ỉ.

“Lục đại ca, người ngủ rồi sao? Thanh Linh có chuyện nói với người.”

Theo Mẫn Thanh Linh nói thanh rơi xuống, tiếng bước chân dần dần tiếp cận, mà Bạch y nhân trên mặt xẹt qua một mặt rồi rầm cùng giây giụa, cuối cùng vẫn là hóa thành một sợi khói trắng tiêu tán.

Đầy trời mưa to sao băng giấy lát biến mất, mà Lục Tranh đôi tay phía trên băng sương cũng bắt đầu dần dần tiêu tán. Nếu không xem Lục Tranh một thân huyết nhục tung bay chật vật dạng, thật đúng là không biết hấn mới vừa rồi đã trải qua một phen tàn khốc sinh tử đánh giã.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lục Tranh vốn định muốn tránh đi, lại ở xoay người một sát, chột dừng bước, xoay người vừa thấy, người tới lại không phải phát ra tiếng Mẫn Thanh Linh, mà là nhiều ngày không thấy thị huyết ma nữ Lam Bất Hối.

Lam Bất Hối khoe miệng vi xà, muốn cười không cười, bước chậm mà đến, trước đảo qua Lục Tranh trên người thăm trạng, lại quét mắt bị hấn phùng ở trong ngực uy hạ linh đan chân dài cá quái, phun ra một câu:

“Có lẽ ta hẳn là đến chậm một bước, như vậy, liền có thể vì người nhặt xác.”

Lục Tranh đem cá quái thu hồi không gian, khụ ra một đại than máu đen, giương mắt gian đầu nặng chân nhẹ, tầm mắt có chút mơ hồ, lại kiên trì đem nói

cho hết lời.

“Nếu là như thế, phỏng chừng ngươi sẽ liền thi thể đều nhìn không tới.”

Ấn vừa mới người nọ điên cuồng tư thế, có thể làm hắn lưu lại nhỏ tí tạo tàn thì mới là lạ.

Dứt lời, Lục Tranh thân hình lay động, sau này đảo đi.

Đoán trước trung lãnh ngạnh đại địa xúc cảm, cũng không có xuất hiện.

Lục Tranh tầm mắt cuối cùng, là Lam Bất Hối trên cao nhìn xuống,

Cười như không cười nhìn xuống.

Lục Tranh tỉnh lại đã là ba ngày sau, mà Lam Bất Hối khó được cũng không có rời đi.

Hai cái tiểu đồng bị Ngôn phu nhân rút mê hồn đan, chính nếu cái xác không hồn ở bên thể Lam Bất Hối xoa vai đầm lưng. (biết hưởng thụ ghê =.,=)

Lục Tranh vừa tỉnh, Lam Bất Hối liền giương mắt nhìn lại đây.

Hai người tầm mắt tương đối, nhất thời đều không có ngôn ngữ. Lục Tranh là bởi vì mới vừa tỉnh còn có chút thần chí không rõ, Lam Bất Hối còn lại là đang suy nghĩ chuyện gì tình.

Nửa ngày, hai người dường như không có việc gì dời đi tầm mắt, vẫn là Lục Tranh trước mở miệng, nói: “Đa tạ lam cô nương ra tay cứu giúp.”

Nghĩ đến, lúc ấy với viện ngoại đột nhiên ra tiếng căn bản không phải cái gì Mẫn Thanh Linh, hẳn là trước mắt vị này lam cô nương mới đúng.

Ấn cứu mạng, không có gì báo đáp, hưởng chi, cứu hắn mệnh vẫn là vốn dĩ muốn sát chính mình người, ân oán dây dưa, rắc rối phức tạp, gọi được Lục Tranh nhất thời không biết nên như thế nào đối mặt Lam Bất Hối.

Lam Bất Hối lại không để ý, chỉ buồn bã nói: “Ngươi có thể tự Mẫn Văn trong tay sống sót, là chính ngươi vận khí. Nay hết thấy, cùng ta gì quan?”

Lam Bất Hối như vậy vừa nói, gọi được Lục Tranh càng thêm hồ thẹn. Rốt cuộc, lam u đích xác chết vào chính mình tay, tuy nói là vô tâm, nhưng.....

Không chờ Lục Tranh hãy còn suy nghĩ ra cái gì, đột nhiên liền tỉnh quá thần tới, kinh ngạc hỏi lại: “Kia Bạch y nhân là Mẫn Văn?”

“Mẫn Văn hóa thân mà thôi.”

Nhìn ra Lục Tranh trong ánh mắt nghi hoặc, Lam Bất Hối khó được hảo tính tình, giải thích nói:

“Ngàn năm trước, Mẫn Văn bởi vì thí sư đoạt bảo, cuối cùng cầu mà không được, ra đời tâm ma.

Thanh Đế vừa chết, Dịch Thủ Quyết biến tìm không được, sở hữu âm mưu tính kế đều là giỏ tre mức nước công dã tràng, Mẫn Văn người như vậy, tự phụ cuồng vọng, tự nhận khắp thiên hạ thứ tốt đều nên hắn một người sở hữu, lại không nghĩ chính mình hao hết tâm lực sở cầu bảo bối lại bởi vì chính mình đóng máy để giết được quá nhanh quá hoàn toàn mà như ảo ảnh trong mơ, rốt cuộc tìm không trở lại.

Thêm chi Mẫn Văn đã sớm tâm ma quán thân, trăm ngàn năm hãy còn tra tấn hối hận, dần dà liền có chút tinh thần không bình thường, như ngày ấy như vậy, khi có không chế không được chính mình thời điểm.”

Lục Tranh nghe được thốn thức, rồi lại cảm thấy quả thực ứng câu kia cách ngôn, người đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Mẫn Văn đường đường thánh giai cường giả, lại rơi vào tinh thần phân liệt thốn thức kết cục, nhưng cứu này căn nguyên lại là bởi vì chính hắn lòng tham không đủ, vô lương thí sư, đều là báo ứng.

“Nếu nói trên đời này, còn có cái gì người là Mẫn Văn cố kỵ, phỏng chừng đó là chính hắn lấy tinh huyết ngưng tụ mà ra nữ nhi Mẫn Thanh Linh.”

Cho nên, một đêm kia, Lam Bất Hối mới có thể lấy Mẫn Thanh Linh âm sắc nói chuyện. Cũng cũng may đêm đó Mẫn Văn thần trí không rõ, nếu không đoạn sẽ không dễ dàng bị lừa.

Lam Bất Hối mặt vô biểu tình nói xong này đó, đột nhiên xà miệng cười, vút ra một quả bom.

“Mẫn Văn tự mình tiến đến, bản ý là thử, lại không nghĩ rằng chính hắn nửa nói ra đường rẽ.

Sự tình đến tận đây, lấy hấn tính tình, tuyệt đối sẽ không lại làm người tồn tại nhìn thấy ngày mai thái dương.

Người này ba ngày sở dĩ có thể bình yên vô sự, bất quá là bởi vì lúc trước hấn thần chí không rõ thôi.

Hiện giờ tính tình nhạt tử, hấn cũng nên tỉnh táo lại. Cho nên, ta kiến nghị người, nhân lúc còn sớm xuống núi, đào mệnh đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: hoàng tước ở phía sau

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

Quanh năm vân che sương mù vòng Ngạo Vân Sơn, hôm nay khác bất đồng.

Phía chân trời lửa đốt, ngày gần hoàng hôn, Lục Tranh dựa vào ký ức, chạy như bay ở mây mù che lấp cong chiết tiểu đạo phía trên.

“Phốc.”

Phá vỡ mây mù, trăm khai thanh minh, tức khắc nhiệt phong đập vào mặt.

Lục Tranh trên mặt bị hoành ra chạc cây quải ra một đạo miệng máu, lại cũng bất chấp rất nhiều.

Lam Bất Hối cái kia vô lương đồng minh, ném xuống bom liên chạy, chạy phía trước còn lại lần nữa thành khăn kiến nghị nói:

“Tin tưởng ta, Mẫn Vân kiên nhẫn hữu hạn, sát tâm so với ta còn trọng, người lại không chạy, ta cũng chỉ có thể ở sang năm hôm nay cho người thiếu nén hương.”

Lam Bất Hối một chạy, Lục Tranh lại không chần chờ, mãnh rút hạ mấy viên hồi khí hồi huyết đan, tự giường phía trên xoay người mà xuống, cất bước liên chạy.

Kêu hấn ngoài ý muốn chính là, Ngôn phu nhân cư nhiên cũng đi theo hấn một khối lạc chạy, liên chui ở chính mình phía sau mấy trượng xa phương hướng.

“Chẳng lẽ Lam Bất Hối còn có như vậy hảo tâm, thế nhưng cố ý phái Ngôn phu nhân cùng ta một đường chiếu ứng?” Lục Tranh âm thầm nói thầm, nhưng sau lại chứng minh, hấn vẫn là quá ngây thơ rồi.

Liên ở Lục Tranh sắp chạy đến Ngạo Vân Sơn sườn núi thời điểm, đột nhiên sau lưng lông tóc dựng đứng. Cô nổi da gà phốc mà xông ra.

Thời khắc máu chốt, Lục Tranh đem quay đầu đi, ngay tại chỗ một lần.

“Răng rắc!”

Tật lược mà đến trường kiếm oanh mà một tiếng cấm ở Lục Tranh lúc trước đứng thẳng phương hướng, mặt đất theo tiếng răng rắc vỡ vụn.

Lục Tranh quay đầu lại vừa nhìn.

Đá vụn tung bay, mà Mẫn Vân một thân phiêu dật bạch y, thông thả ung dung xuất hiện ở mấy chục trượng xa địa phương.

Lục Tranh giương mắt vừa thấy, trong lòng lộ bộ một tiếng.

Liên thấy Mẫn Vân sau lưng, lúc trước gặp qua số mặt quân sự Lâu Tri với mặt khác mấy cái Ngạo Vân Tông người chậm rãi đi ra.

Bình thường thời điểm Mẫn Vân như cũ là kia một bộ vô bi vô hi trang bức dạng, cặp eo đầu bạc theo gió vừa động, cả người giống như là tùy thời muốn phi thăng giống nhau.

Mẫn Vân nhàn nhạt nhìn mắt Lục Tranh, mặt đất cấm trường kiếm nháy mắt hóa thành khói nhẹ tiêu tán. Mà Lâu Tri nhú mày mở miệng, ngữ khí có chút

đông lạnh.

“Lục chương môn, lão tông chủ hảo tâm thỉnh ngươi tạm cư, một lòng lễ ngộ, lại không nghĩ rằng ngươi thế nhưng giết hầu hạ chính mình hai tiểu đồng. Như thế làm, không biết vì sao?”

Lục Tranh sững sốt một cái chớp mắt, muốn hỏi ngươi thấy ta giết sao, có nhân chứng sao, nhưng. .... Ngần người, Lục Tranh giương mắt đi xem đứng ở cách đó không xa Ngôn phu nhân, ánh mắt rõ ràng đang hỏi:

“Người nọ là ngươi giết vẫn là ngươi chủ tử giết?”

Ngôn phu nhân bất động thanh sắc mà chớp chớp mắt, ý bảo Lục Tranh, kia hai tiểu đồng căn bản không phải bọn họ giết, không nói được đó là Mẫn Vân chính mình giết, vừa ăn cướp vừa la làng.

Thượng không được Lục Tranh lại dùng ánh mắt truyền lại cái gì, liền thấy một khắc trước còn hảo hảo Ngôn phu nhân, đột nhiên hai mắt trừng, đầy mặt tức giận cùng bi phẫn, xa xa chỉ vào Lục Tranh cái mũi liền mắng:

“Họ Lục, ngươi cái này không thiên lương! Tiểu thiên, tiểu thật, thật tốt hài tử nha, lại bị ngươi một tay bóp chặt đứt cổ. Ta đánh vỡ ngươi ác hành, ngươi liền cất bước liền chạy. Như thế xấu xí tiểu nhân, nạt mệnh tôi!”

Hào sao, hiện tại nhân chứng có.

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, giọng tay chặn đột nhiên làm khó dễ Ngôn phu nhân, vừa muốn tái chiến, liền nghe Ngôn phu nhân thấp giọng mắng một câu:

“Ngươi ngốc nha, còn không mau lui!”

Lúc này đây, Lục Tranh không có sững sờ, lập tức cùng Ngôn phu nhân đối oanh một chương, thuận thế bay đi.

Lâu Tri hét lớn: “Trốn chỗ nào!”

Phía sau tiếng gió phàn phật, thờ phỉ phò tiếng xé gió không dứt bên tai.

Lục Tranh hoài nghi, Mẫn Vân ít nhất phải mấy chục hơn trăm người tham dự đuổi giết.

Đến nỗi Mẫn Vân chính mình, lại ở chính mình cùng Ngôn phu nhân động thủ là lúc liền biến mất không thấy. Nhưng Lục Tranh luôn có dự cảm bất hảo, cho rằng Mẫn Vân liền liền tránh ở chỗ tối, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Đuổi theo người càng ngày càng nhiều, Lục Tranh cùng Lâu Tri đám người đấu hơn nửa canh giờ, trên người nhiễm huyết, chưa lành miệng vết thương lại lần nữa nứt toác.

Ngôn phu nhân lại lần nữa giết đi lên, cùng Lục Tranh gần người triển đấu là lúc, lại lần nữa thấp giọng mắng một câu: “Ngươi ngu ngốc nha, hướng Tây Nam phương.”

Lục Tranh hoài nghi Ngôn phu nhân là cố ý, lúc trước không nói, xem hấn cả người nhiễm huyết thành cái huyết nhân tài nói như vậy mấu chốt đồ vật.

Bất chấp mặt khác, Lục Tranh lập tức lại lui, lại cũng không có lập tức hướng Tây Nam, mà là công pháp cấp vận, nước lửa đều xuất hiện, rút kiếm vung lên.

“Diễm đốt bát phương!”

Thoáng chốc, thiên hiện dị hỏa, bát phương ngọn lửa tới triều, oanh một tiếng tạc nứt, Lưu Tinh Hỏa Vũ khoảnh khắc mà xuống.

Lâu Tri đám người ngăn cản gian, lại kinh ngạc phát hiện hỏa trung có dị, lại là chợt lãnh chợt nhiệt, cử chiêu một chấn liền giác lạnh lẽo đến xương, cố tình tiếp theo giấy ngọn lửa mọc thành cụm, nướng nướng lo âu.

Băng hòa lưỡng trọng thiên, sương khói hôi hôi.

Mọi người một thân chặt vật bài trừ kiếm khí là lúc, Lục Tranh đã sớm hướng Tây Nam phong chạy thoát hơn mười dặm.

Thuận gió ngự kiếm không dám trì hoãn, đương kiếm chuyển qua dãy núi, cùng vách núi đi ngang qua nhau là lúc, Lục Tranh nhìn thấy nghe nói sớm đã rời đi Mạc Tử Phong cùng Thu Vân, từng người đứng thẳng một phương đỉnh núi, triều hấn phát phát tay.

Rất xa, Lục Tranh mơ hồ nghe được Lâu Tri quát hỏi cùng Mạc Tử Phong hai người đối đáp.

“Hai vị đây là cố ý tứ gì?! Là muốn ngăn trở ta chờ tập nã hung thủ sao!”

“Thu hiền huynh, người xem nơi này, phong cảnh khác tốt đẹp, lại lại cứ có người chống đỡ ta tầm mắt, người nói như thế nào cho phải.”

“Không thức thời, liền giết đi.”

Phía sau, vang lớn đạn chéo, chân khí bạo liệt.

Lục Tranh trong lòng cảm động, chạy trốn nhanh hơn.

Lại có người so với hắn nhanh hơn.

Chuyển qua sườn núi, đi ngang qua thác nước, lại ở sơn cốc chỗ ngừng bước chân.

Ở Lục Tranh trước mặt, Mẫn Vân khoanh tay đưa lưng về phía mà đứng. Phù quay người lại, tay không bộ phi thác nước, một cái quay cuồng, thác nước trời giáng, đầu đầu trái tới.

“Rầm!”

Lục Tranh tầm mắt bị đầy trời thác nước tap mẫn, thượng không kịp thối lui, cả người liền bị phi thiên thác nước vây quanh, rầm tiếng nước tràn ngập hai lỗ tai.

Thác nước ở ngoài, Mẫn Vân chậm rãi thu tay lại nắm hợp lại, liền thấy thác nước một cái chớp mắt đóng băng, mà Lục Tranh cả người đông lại trong đó.

“Dám đua dám tương người trẻ tuổi, là ta thường thức, nhưng, đua đến qua nghĩ đến quá nhiều, tắc sống không lâu lâu.”

Mẫn Vân khoanh tay dạo bước, một bước liền đến Lục Tranh trước mặt.

Ở Mẫn Vân ánh mắt nhìn gần hạ, khối băng răng rắc rung động, lại quý dị mà cũng không vỡ vụn, ngược lại càng thu càng hợp lại.

Lục Tranh cả người run run, phát hiện chính mình ngũ tạng lục phủ đều ở một cái chớp mắt kết băng, chỉ cần Mẫn Vân một động tác, liền có thể vỡ thành cặn.

Mẫn Vân nhàn nhạt mở miệng, hỏi: “Dị Thú Quýết ở nơi nào, Thanh Đế hay không lưu lại mặt khác thứ gì, tỷ như thư từ?”

Lục Tranh với khối băng trung gian nan giương mắt, ngón tay run rẩy một chút, cực chậm chạp xả ra một cái tươi cười.

Mẫn Vân đề sát vào, liền nghe Lục Tranh gần từng chữ: “Mẫn lão tông chủ đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.”

“Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.”

Mẫn Vân lời nói rơi xuống, đã thân thủ hóa ra một thanh hắc kiếm, đối với Lục Tranh đầu chém liền qua đi.

“Răng rắc!”

Khối băng vỡ vụn, nhưng trong dự đoán đầu đi theo vỡ vụn cảnh tượng lại không có xuất hiện.

Ở hắc kiếm tới người trước một giây, Lục Tranh cảm trong tay Lưu Hỏa Kiếm, hóa ra ngọn lửa, đằng mà thoát vây nhảy ra tới.

Mà Mẫn Vân cấp tốc lược tới hắc kiếm chỉ chặt bỏ Lục Tranh một sợi tóc, kia tóc rơi xuống đất khoảnh khắc liền hóa nước chảy, bốc hơi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: kim thiên thoát xác

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chỉ triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Mẫn Vân mặt mày chọn một chút, lại ra tay, đó là ý định thử, kiếm mang con tức, một chém mà xuống, không ngoài sở liệu, tu vi cách xa Lục Tranh cũng không lấy hóa vì công, ngược lại kiếm ngưng hơi nước, hơi nước hóa băng, một cái chớp mắt cùng hòa đôi oanh.

“Phốc, phốc.”

Băng cùng hòa đan chéo, sương khói hôi hổi.

Mẫn Vân thần sắc có chút phát ám, lại ra tay, đó là chương mang gió lạnh, phong quá lưu ngân, băng sương thành hình.

Lục Tranh nhìn ra Mẫn Vân ý đồ, vì bảo mệnh lại không thể trốn tránh, dứt khoát đem tâm một hoành, trong cơ thể Thủy Hỏa Tâm Kinh công pháp lại vận, hồng bạch hai sắc đan chéo đan châu phía trên hồng quang đại thịnh, giấy lát kiếm phun lửa long, một ngụm nuốt vào chậm rãi rì rì xuy phát mà đến gió lạnh.

“Phanh!”

Hỏa long nổ mạnh, băng sương tiêu tán.

“Thủy Hỏa Tâm Kinh?” Mẫn Vân thanh âm rốt cuộc mang lên một tia rõ ràng hi vọng.

Nhỏ nhỏ Vương Giai, giờ tay nhắc chân, Thủy Hỏa giao hòa, linh vũ song tu, tùy ý chuyển hóa, Thủy Hỏa thân thể, giống như cánh tay sử. Nếu không phải tu tập Thanh Đế Thủy Hỏa Tâm Kinh, lại đâu ra như vậy bản lĩnh?

Thủy Hỏa Tâm Kinh cố nhiên quý trọng, Mẫn Vân lại là chương mất mát, Lục Tranh cơ duyên xảo hợp đến phải, nhưng vấn đề là, này Thủy Hỏa Tâm Kinh căn bản là là chính mình biến tướng đưa ra!

Số kiếp trước, Thanh Đế cổ mộ cũng từng ngoài ý muốn hiện thế, Mẫn Vân vì tìm kiếm Dịch Thú Quyết, từng nhập mộ tìm kiếm, lúc trước, Lam Bất Hối vừa mới nguyên trung thành, cũng từng cùng đi tìm, lại không nghĩ, cổ mộ bị hai người bọn họ phiên cái để hướng lên trời, Dịch Thú Quyết bóng dáng không thấy được, nhưng thật ra thiếu chút nữa bị vừa mới thành hình huyền tâm thảo bày một đạo.

Mẫn Vân lửa giận cùng nhau, số chương oanh tạc, tạc ra không ít cổ mộ chôn cùng, một trong số đó đó là Lục Tranh hiện tại tu hành công pháp Thủy Hỏa Tâm Kinh.

Số kiếp trước, tạc ra đồ vật bị người đoạt được liền tính, số kiếp sau, người này lại thăm cổ mộ, lại ngoài ý muốn được Dịch Thú Quyết truyền thừa, hai trương chồng lên, Mẫn Vân chỉ cảm thấy chính mình mặt bị Lục Tranh đánh đến ba ba rung động. (mặt rất không? = v =)

Trên mặt nóng rất đau, Mẫn Vân xuống tay càng thêm tàn nhẫn. Nếu không phải ba ngày phía trước mới biến thân quá một lần, Mẫn Vân lần này một hơi, thiếu chút nữa lại lần nữa tâm ma quán thân.

“Phanh!”

Sơn cốc chấn động, đất rung núi chuyển.

Mẫn Vân bắt quá tùy tay nhất kiếm ném, phá sơn xuyên vân, bẻ gãy nghiền nát. Lục Tranh trốn tránh không kịp, giờ kiếm một chấn, Lưu Hỏa Kiếm cứ nhiên răng rắc một tiếng nứt thành hai đoạn.

Lưu Hỏa Kiếm vỡ ra trong nháy mắt, hắc kiếm đã đến, phốc mà một tiếng đâm thủng da thịt, đem Lục Tranh vai phải xuyên thủng, dính ở một bên trên vách núi đá.

Vách núi phía dưới là cái sơn động, đen như mực vọng không đến đến, như nhau Lục Tranh tình cảnh hiện tại, vọng không đến hy vọng giống nhau.

Mẫn Vân lắc mình mà đến, một chân đâm trúng Lục Tranh bị thương vai phải, xả miệng đông lạnh hỏi: “Người muốn chết vẫn là muốn sống?”

“Ha.”

Lục Tranh cười nhạo một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi tới, máu tươi trung hỗn loạn rách nát nội tạng, vài tiếng ho khan mới có thể hoàn chỉnh phun ra một câu: “Sống, đương nhiên là sống.”

Mẫn Vân khoe miệng giật giật, giờ tay dục một chương đánh xuống.

Đem người chụp chết, tinh luyện linh hồn, còn sợ không thể lục soát ra Dịch Thú Quyết rơi xuống?

Liên ở Mẫn Vân bàn tay đem phách là lúc, Lục Tranh đột nhiên kêu một tiếng: “Dịch Thú Quyết, ta giao cho người.”

Mẫn Vân di chuyển làm đình trệ, không đợi hấn cao hứng, liền đột nhiên trước mặt bạch quang chợt lóe.

Lục mang tinh trận pháp cấp tốc phóng đại.

“Rống!”

Người mặt đuôi rắn dị thú, cường tráng thân hình đột nhiên xuất hiện, vừa xuất hiện liền hét lớn một tiếng, ngay sau đó thượng trăm đầu hình thù kỳ lạ dị thú nối đuôi nhau mà ra, mỗi người nghe răng trợn mắt, dữ tợn ác tướng, có gào thét lớn muốn thay chân dài cả quái báo thù, có rống to tìm về bãi.

“Rống!”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ sơn cốc tràn ngập tất cả đều là thú loại rống giận.

Mẫn Vân vừa kinh vừa giận, đáp ứng không xuê, giờ tay dục chụp một chương bị người mặt đuôi rắn đầu thú một đuôi ba phiên phi.

Lục Tranh bả vai huyết như dòng nước, nghe răng hút khí, chính là đem xuyên thủng chính mình bả vai hắc kiếm rút ra tới.

Kiểm mang huyết nhục, bị Lục Tranh một phen ném trên mặt đất.

Kia kiếm lại tà tính, thể nhưng hóa ra một trương khéo mồm khéo miệng, há mồm cắn nuốt huyết nhục.

Lục Tranh vai phải ma túy,

Lưu Hòa Kiếm lại đoạn, chỉ có thể tay trái điểm kiếm tâm, lại lần nữa dùng ra liễu mạng chi chiêu, kiếm ý cúi người, người hóa kiếm, tạt công mà ra.

Dị thú cũng Lục Tranh, như ong vỡ tổ không muốn sống vọt đi lên.

Mẫn Vân nhất thời thể nhưng trúng chọi đá, có thể xuống tay đã thương người thương thú, lại sát không được bắt luận cái gì tánh mạng.

Trong mắt hồng tơ máu cùng nhau, Mẫn Vân mặt bộ vận vẹo một cái chớp mắt, hét lớn một tiếng, so dị thú còn dữ tợn, cả người khí thế bạo trướng, một cái chớp mắt, thánh giai tu vi, che trời lấp đất đột kích.

“Phanh!”

Lục Tranh bị cường đại uy thế đâm bay, đánh vỡ vách núi, lăn xuống sơn động bên.

U ám không tiếng động sơn động lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng “Khanh khách” cười khê.

Lục Tranh cho rằng chính mình nghe lầm, vừa muốn đứng dậy tái chiến, liền thấy trong sơn động sơ sẩy chạy ra một sợi hắc ảnh, một phen cuốn lấy chính mình mất cả chân.

Lục Tranh thượng không kịp giây giữa, liền nghe bên tai vang lên một tiếng giống như ni non: “Hư.”

Bỗng nhiên, trong sơn cốc âm tà gió yêu ma chợt khởi, đầy trời tấm màn đen đột nhiên mà hàng, che đầy tầm mắt.

Chờ Mẫn Vân giết chết số đầu dị thú, xuyên thủng đầu thú nửa người thời điểm, Lục Tranh đã sớm bị trong động hắc ảnh kéo biến mất.

“Đáng chết!”

Mẫn Vân nể to, trong mắt hồng quang càng sâu, nâng bước nhoáng lên, xoa ngạch, nửa ngày, vừa mới khôi phục thanh tĩnh.

Mà lại gương mặt, lúc trước biến mất không thấy Lục Tranh đã lại lần nữa xuất hiện, vai phải máu tươi mơ hồ như cũ, trên tay chuỗi này đoạn rút Lưu Hòa Kiếm lại biến mất không thấy.

Người mặt đuôi rắn đầu thú lắc lư thú đồng, bình tĩnh nhìn chằm chằm liếc mắt một cái Lục Tranh, giây lát hét lớn một tiếng, tiếp đón dị thú, lại lần nữa vây công Mẫn Vân.

Lục Tranh cũng là ngón tay vì công thành trào, duỗi chân xông lên, một trào phá không, một tay kia đột nhiên ném tiên, chiêu thức sắc bén tàn nhẫn, phảng phất thay đổi một người.

Mẫn Vân kinh dị, lại không thắng nổi nội tâm đối Lục Tranh sát ý, không chút do dự, cùng Lục Tranh chiến ở một khối.

Mà cự hồn chiến sái huyết sơn cốc ở ngoài hơn mười dặm phương hướng, một thân hồng y Lam Bất Hối tự dưới nền đất đột nhiên bò ra, lưng lay bò dậy, cùng đã sớm chờ ở một bên Ngôn phu nhân hội họp.

Hai người liếc nhau, không nói một câu, thông thả ung dung bước đi hướng ngạo vân dưới chân núi đi đến.

Dưới chân núi, thủ sơn đệ tử đã sớm thay đổi một đám.

Xa xa trông thấy Lam Bất Hối cùng Ngôn phu nhân hai cái, lại thoáng như chưa giác này hai cái là ma đạo người trong, chỉ yên lặng cho đi.

Lam Bất Hối hai người lại hành vài dặm, liền thấy Ngao Vân Tông một cái quần sự cầm trong tay cung tiễn đứng thẳng sườn dốc thượng, tựa hồ tùy thời chuẩn bị thư giết ai.

Kia quần sự nhìn thấy Lam Bất Hối hai người, nhú nhú mày, tiến lên hỏi: “Lam Thiếu môn chủ làm sao lúc này bứt ra? Kia Lục Tranh nhưng có đền tội?”

Lam Bất Hối giương mắt, mặt vô biểu tình nhìn thoáng qua, ngược lại khòe miệng vi cong, nói thanh:

“Phi vân trong cốc, Lục Tranh trọng thương, lão tông chủ tự mình động thủ, sớm muộn gì là cái chết, cùng ta có gì quan hệ?”

Kia quần sự ngạc nhiên Lam Bất Hối hôm nay nói chuyện như thế bình thường, cư nhiên một hơi giải thích nhiều như vậy.

Lại giương mắt, Lam Bất Hối cùng Ngôn phu nhân hai người thân hình đã biến mất.

Hoàn toàn đi ra Ngao Vân Sơn địa giới, ven đường lại vô gặp được một cái thư sát người, Lam Bất Hối bước chân rút cuộc thông thả xuống dưới, một cái lão đảo, thân hình không xong, thể nhưng dần dần yên hóa.

Đương yên hóa đi, lưu lại thân hình, thỉnh linh đó là cả người là huyết Lục Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: nữ tình trường

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Triệt rớt ngụy trang Lục Tranh, quay đầu lại nhìn mắt sau lưng vẫn che sương mù vòng Ngao Vân Sơn.

Nửa che hồ khép núi cao, thẳng xuyên biển mây, đâm thủng thiên, thù địch như cũ, tường hòa không còn nữa.

Trong núi ngẫu nhiên có phi thú điều cảm phịch cánh kinh hoàng chạy trốn, mãnh liệt va chạm vang lớn, linh vũ chân khí đối oanh dị tượng, gọn sóng pháp phòng.

Lam Bất Hối tu vi cũng bất quá là so với hắc cao bốn sao, bỗng nhiên đối thượng đã sớm bước vào thánh giai Mẫn Vân, tóm lại miễn cưỡng, không nói được liền sẽ tang tánh mạng.

Ngôn phu nhân nhìn ra Lục Tranh trên nét mặt lo lắng, không khỏi cười nhạo một tiếng, che miệng nói:

“Tiểu tử, ngươi là ở lo lắng Thiếu môn chủ? Thôi đi, Thiếu môn chủ ma công cái thể, đầu óc rõ ràng, thủ đoạn cao siêu, tuyệt không phải ngươi như vậy phàm phu tục tử có thể đo.

Cùng với lo lắng Thiếu môn chủ, còn không bằng lo lắng chính ngươi. Không nói được ngươi chừng nào thì liền sẽ bởi vì mất máu quá nhiều hai mắt vừa lật cách thí.”

Ngôn phu nhân không nói chính là, Lam Bất Hối có chính nàng bảo mệnh tuyệt chiêu, chỉ là đại giới thâm trọng thôi.

Lục Tranh: “.....”

Xem ở Ngôn phu nhân cũng coi như là ra tay giúp chính mình một phen phân thượng, Lục Tranh vẫn chưa động khí, chỉ là lại bước đi, đầu vầng mắt hoa, thân hình lão đảo không xong, mới một nén nhang không đến thời gian, huyết liền chảy đầy đất, cuồng nuốt đan dược cũng vô pháp.

Đúng lúc này, một cánh tay từ sau lưng chậm rãi duỗi tới.

“Ai?!”

Lục Tranh không kịp trốn tránh, Ngôn phu nhân hét lớn một tiếng, lại ôm cánh tay bàng quan.

Nhưng, trong dự đoán người nào đó bị niết bạo đầu trường hợp vẫn chưa xuất hiện.

Thấy rõ người đến là ai, Ngôn phu nhân thất vọng mà cắn môi.

Lục Tranh dựa vào cạnh tòn ý chỉ quay đầu lại, liền thấy mệnh mang thiên địa trung, người kia bung dù, cánh tay khê dòi, một chút liền ôm lấy chính mình eo.

“Này tư thế có điểm nghịch a.”

Trong lòng phun trào, lại mừng như điên, Lục Tranh không khỏi lộ ra cái tươi cười tới, tươi cười tác động miệng vết thương, ho khan liên tục.

“Kiến Thường? Người như thế nào tại đây?” Lục Tranh đầu say xe, tầm mắt có điểm mơ hồ, lại không đành lòng dòi đi mắt.

Người tới đứng là phân biệt hồi lâu Độc Cô Kiến Thường.

“Ta thu được Lam Bất Hối thư từ.”

Độc Cô Kiến Thường trên dưới đánh giá Lục Tranh liếc mắt một cái, hơi hơi nhú mày, chợt liền lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, vệt ra một tắc liền đem này trung chất lỏng kê hết đảo vào Lục Tranh trong miệng.

Từ dưới lên trên nhìn lên người kia dung nhan, lại bị người kia ôm eo uy được, Lục Tranh hai lỗ tai khả nghi mà nổi lên đỏ ửng. (mặt dày mfbiết xấu hổ ? ==)

Chất lỏng nhập hầu, thoải mái thanh tân lạnh lẽo, bị thương phế phủ kẻ hết an tĩnh lại, ngoại thương cũng ở dần dần khôi phục trung.

Độc Cô Kiến Thường lại lấy ra mấy cái bất đồng nhan sắc bình ngọc tới, Lục Tranh liên tiếp nuốt phục số viên đan hoàn, vừa mới khôi phục một ít sức lực, lập tức liền chấp nhất mà đứng thẳng thân, ngượng ngừng lại lưu luyến không rời mà dùng tay trái đem Độc Cô Kiến Thường ôm ở chính mình trên eo nhu đi kéo xuống dưới.

Độc Cô Kiến Thường biểu tình có chút mờ mịt, nhìn nhìn chính mình nhỏ dài ngón tay ngọc, lại nhìn nhìn Lục Tranh kia đi ba bước điều tam hoảng đáng thương bộ dáng, lập tức bước chậm đã đi tới, hai tay nâng Lục Tranh chưa bị thương cánh tay.

Lục Tranh thụ sủng nhược kinh, lại không cự tuyệt.

Hai người tuy là tu giả, giờ phút này lại dường như đã quên, chỉ dùng chân đi.

Ngôn phu nhân ở bên xem đến nha toan, không nỡ nhìn thẳng.

Muốn nói này hai người không có gì, đánh chết nàng cũng không tin. Mà giống Lục Tranh như vậy vừa thấy ma quật đại tiểu thư liền đi không nổi mặt hàng, sớm muộn gì đến bỏ mình đầu ám, sa đọa ma đạo.

“Người hảo sinh dưỡng thương, tạm thời đừng đã chết.”

Nhắm mắt làm ngơ, nói xong câu này, Ngôn phu nhân liền cáo từ phục mệnh đi.

Không có Ngôn phu nhân, Lục Tranh toàn thân thả lỏng, đi được càng thêm thông thả.

Độc Cô Kiến Thường nhìn hần một cái, khỏe môi vì câu, không nói chuyện. Chỉ là một cái chính đạo chương môn, cư nhiên đối chính mình như thế tín nhiệm, luôn có chút làm người buồn cười.

“Chưa cảm tạ Kiến Thường lại lần nữa ra tay cứu giúp.”

“Không cần khách khí.”

“Kỳ thật.....” Lục Tranh há mồm, có chút do dự, không biết hẳn là như thế nào nói.

Độc Cô Kiến Thường chớp chớp mắt, thật dài vũ lông mi như vậy đảo qua, liền như là quét vào Lục Tranh trong lòng.

Lục Tranh trong lòng một ngứa,

Lại không chần chờ, dừng bước nói: “Kỳ thật tiểu thổ bao cũng không phải ta thân sinh.”

“Ta tự nhiên biết không là người sinh.”

Lục Tranh mặt ửng đỏ, không có nghe được Độc Cô Kiến Thường trong giọng nói trêu chọc, nắm tay nắm chặt, miệng vết thương lại lần nữa băng khai, trong lòng nói rất cuộc nói ra.

“Nếu là có thể, ta là tướng cùng Kiến Thường người một đạo sinh hài tử.” (tò tình rồi (〰 〰 〰))

Độc Cô Kiến Thường: “.....”

Thật lâu chưa đến Độc Cô Kiến Thường đáp lại, Lục Tranh tâm sinh thấp thỏm, nhưng trong lòng nói rõ cuộc là nói ra, tuy rằng nói được cũng không hoàn mỹ.

Vừa ý bề trên chậm chạp chưa làm đáp lại, rõ cuộc là mấy cái ý tứ? Là căn bản không nghe hiểu, vẫn là căn bản không kia ý tứ? Vẫn là cảm thấy chính mình quá đường đột? Vô luận là cái nào ý tứ, đối Lục Tranh tới nói, đều có chút hiểu ý một kích.

Trong lòng càng nghĩ càng khổ bức, liên quan trên người lại lần nữa nứt toạc miệng vết thương cùng bay tán loạn máu tươi, Lục Tranh cả người đã mất mát lại chật vật.

Khó được thấy hấn như vậy bộ dáng, Độc Cô Kiến Thường không cảm bật cười, thấy Lục Tranh không tự giác nâng bước liền đi, không khỏi thân thủ đem người bắt được.

Lục Tranh sống không còn gì luyến tiếc mà quay đầu lại, đã là làm hảo bị Độc Cô Kiến Thường bắt lấy liền đánh chuẩn bị, lại thấy Độc Cô Kiến Thường vì bối xoay người, nhĩ tiêm có chút đỏ lên, thấp giọng nói:

“Người lời này quá đột nhiên, ta còn chưa tới kịp làm chuẩn bị. “ (nghi rồi nha (〰 〰 〰))

Chuẩn bị cái gì, Lục Tranh không hiểu, lại hiểu được Độc Cô Kiến Thường vẫn chưa bối vì chính mình đường đột tỏ lộ mà tức giận.

Đáng thương hai mươi mấy năm cũng chưa gặp gỡ một cái người trong lòng Lục Tranh, lập tức chỉ có thể chinh lăng đứng, không hiểu được tiến thêm một bước nói chút thảo hi nói, liền càng không thể có thể truy vấn Độc Cô Kiến Thường mặt khác.

“Ngốc tử.” Độc Cô Kiến Thường trong lòng thầm mắng một tiếng.

Văng tích, đều là người khác nói chính mình ngốc, hiện giờ nàng đảo gặp một cái so với chính mình càng ngốc.

Thở phào một hơi, Độc Cô Kiến Thường lấy ra ma quạt đại tiểu thư khí thế, lại giương mắt, khôi phục thanh lãnh biểu tình, hoàn hồn cho Lục Tranh bả vai một cái tát, nói:

“Nơi này khoảng cách Ngạo Vân Sơn còn không tính xa, về trước Tranh Vành Phong lại dự kiến so.”

Hào hảo bất hảo, Độc Cô Kiến Thường chụp trung đúng là Lục Tranh phế bỏ vai phải.

“Tê!”

Lục Tranh lập tức đau đến nhe răng, lại không dám phản kháng, tùy ý Độc Cô Kiến Thường đảo dẫn theo cổ áo, hướng Tranh Vành Phong phương hướng bay đi.

Cách đó không xa thụ điền phía trên, đi mà quay lại Ngôn phu nhân xem đến trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau phun ra một câu: “Hai người bọn họ đây là tốt hơn?”

“A.”

Liều sống liều chết cỡi một tảng da mới tự Phi Vân Cốc thoát thân mà ra Lam Bất Hối, phun ra một búng máu, cười lạnh một tiếng, mặt vô biểu tình xoay người liền đi.

Ngôn phu nhân nhìn nhìn phía dưới dần dần đi xa Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Tranh, lại nhìn nhìn nhà mình Thiếu môn chủ kia hết sức tiêu điều bóng dáng, tổng cảm thấy chính mình không thể tưởng quá nhiều. Nhưng Thiếu môn chủ vì một cái Lục Tranh, sử dụng bí pháp thoát thân, xóa chính mình nửa cái mạng cũng quá không đáng.

“Thiếu môn chủ, ngài chậm một chút, người hiện tại nhưng chỉ có một tinh tu sĩ tu vi, Thiếu môn chủ.....”

Mà lúc này, xa xa Ngạo Vân Tông phương hướng, bùng nổ Mẫn Vân gầm lên giận dữ, ngay sau đó đó là Mẫn Vân bí mật mang theo thánh giai uy năng gầm lên một tiếng.

“Mọi người, thấy Nghịch Thương Lục Tranh, giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: liệu mình xin thuốc

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh một hồi đến Tranh Vành Phong liền lâm vào chiều sâu hôn mê, lúc trước ả ả chuyển biến tốt miệng vết thương lại lần nữa nứt toạc đổ máu, lấy hấn rách nát vai phải vì trung tâm, toàn bộ thân thể hiện ra dần dần hồng mất ăn mòn trung.

Đôi mắt tình huống như vậy, tuy là cao nhân như Vân Trung Quái cũng là vô pháp, trừ phi hấn đem chính mình suốt đời tu vi chuyển tặng Lục Tranh, nhưng này kết quả lại là Lục Tranh miệng vết thương vừa vụn liền sẽ nhân không chịu nổi bàng bạc tu vi mà nổ tan xác bỏ mình.

Vân Trung Quái cả đời chỉ có Lục Tranh như vậy một cái đồ đệ, sao có thể trơ mắt nhìn Lục Tranh gặp tra tấn mà chết.

Tiểu thổ bao ở bên đã là khóc thành một cái nước mắt người, Vân Trung Quái xem đến càng thêm đau lòng, mặt mày hung ác gian liền muốn sát thượng Ngạo Vân Sơn.

“Kia kiếm tức là Mẫn Vân linh lực biến thành, nói vậy này ăn mòn kỳ hiệu, hấn cũng có thể giải. Hấn giải không được, liền vì ta đồ nhi đền mạng.”

Dứt lời, Vân Trung Quái xoay người liền phải ra bên ngoài phi, lại bị Độc Cô Kiến Thường một phen kéo lấy.

“Lão tiên sinh chớ xúc động, muốn cứu Lục Tranh, cũng không phải phi Mẫn Vân không thể. Huống chi, Mẫn Vân ra tay, ai cũng không biết, trong đó sẽ có cái gì âm toán mưu kế, nếu là tùy tiện hành động, không chừng mất nhiều hơn được.”

Độc Cô Kiến Thường theo như lời, Vân Trung Quái nơi nào không biết, chỉ là đều đến lúc này, Lục Tranh lại không được cứu, liền cũng không cần cứu.

“Vậy ngươi muốn như thế nào?” Vân Trung Quái tức giận mà thối râu trừng mắt.

Liền ở hai người khi nói chuyện, Lục Tranh thân thể gặp ăn mòn càng sâu, đảo mắt lại là sống sờ sờ lộ ra trong cơ thể bạch cốt, ngay cả bạch cốt hạ ngũ tạng lục phủ cũng là ả ả nhìn thấy.

Ác quỷ ngũ huynh đệ ở một bên im như ve sầu mùa đông, Yến Thập Tam sư huynh đệ hai còn lại là hãy còn nắm chặt quyền.

Tiểu thổ bao tiếng khóc tiệp đại, Vân Trung Quái nóng lòng, đôi mắt đều đỏ.

Độc Cô Kiến Thường nhắm mắt, lại mở, trong mắt một mảnh kiên định, chỉ nói: “Lúc trước với Thanh Đế cổ mộ trung, Kiến Thường may mắn, cũng từng được đến một viên thiên giai thượng phẩm đan hoàn, thật tươi nắn cốt, có khởi tử hồi sinh chi hiệu.”

Vân Trung Quái kinh hi, hô to: “Vậy ngươi còn không cần? Ngươi nói, ngươi phải dùng cái gì trao đổi? Chính là này thiên hạ, ta cũng có thể giúp ngươi đoạt tới.”

Vân Trung Quái cho rằng, Độc Cô Kiến Thường lúc trước do dự không nói, là bởi vì luyến tiếc.

Độc Cô Kiến Thường nhíu mày, lắc đầu, thờ dài, nói: “Cũng không phải Kiến Thường không tha, chỉ là kia đan hoàn, sớm bị ta hiến cho phụ thân. Mà phụ thân xưa nay chán ghét chính đạo người trong, nếu ta giờ phút này thảo muốn, nhất định không tránh được bị phụ thân một phen tra hỏi, nếu hấn biết được ta là phải dùng này đan thì cứu Lục Tranh, phụ thân nhất định tức giận, không nói được tức khắc hủy diệt đan được.”

Vân Trung Quái nghe đến đó, mới hiểu được chính mình hiểu lầm Độc Cô Kiến Thường, lập tức sinh ra một tia hồ thẹn, chỉ là nghe được Độc Cô Kiến Thường phụ thân cư nhiên khả năng muốn hủy đan, da mặt run rẩy một chút, ngón tay vừa động, có muốn thuận tay bóp chết kia chưa bao giờ che mặt Độc Cô Lão Ma tính toán.

Yến Thập Tam cùng Triệu ung hai người ở bên lo lắng xuống.

Thiên giai thượng phẩm đan hoàn, nói hủy liền hủy, vạn ma đứng đầu Độc Cô Thụ Hà, xưa nay có kia khí phách.

Mọi người trầm mặc nửa ngày, mà Lục Tranh trên người thảm trạng càng sâu.

Độc Cô Kiến Thường xoay người, dứt khoát đưa tới phi kiếm, bay đi.

Tranh Vành Phong mọi người đợi ba ngày, liền ở Lục Tranh nửa bên mặt đều ăn mòn thành bạch cốt là lúc, Độc Cô Ly Tinh từ trên trời giáng xuống, khổ đại cừu thâm mà trừng mắt nhìn mắt bất tỉnh nhân sự Lục Tranh, chợt phát tay nói: “Muốn hấn sống, liền cùng ta tới.”

Mọi người liếc nhau, trừ bỏ ác quỷ ngũ huynh đệ lưu thủ Tranh Vành Phong ngoại, còn lại người, bao gồm nói chuyện đều không nhanh nhẹn tiểu tử bao, mang lên Lục Tranh, cùng đuổi kịp Độc Cô Ly Tinh.

Mọi người một đường Tây Nam phi, xuyên sơn cang lĩnh, nhiều lần nhân gian thành trì, rốt cuộc đi vào một chỗ thế ngoại độc lập nơi.

Lọt vào trong tầm mắt mây đen cái đỉnh, ma khí tàn sát bừa bãi, bạch cốt buồn thiu, núi cao vô thụ vô hoa, đứng là Vạn Ma Quật hang ổ vạn ma son.

Thủ sơn chỗ, hai cái dữ tợn ác tướng ma tu vừa thấy Độc Cô Ly Tinh trời giáng, liền sợ tới mức cả người một run run, quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Đem về nhà biến thành đá quán tư thế Độc Cô Ly Tinh, cũng không để ý tới phía sau Vạn Trung Quái đám người hay không đuổi kịp, một đường lập tức bay cao, cuối cùng ngừng ở sơn diên màu đen đại điện trước.

Đại điện không tiếng động mà khai,

Trong điện đưa lưng về phía mọi người đứng một cái dáng người cao dài một thân thanh bào người.

Độc Cô Ly Tinh vừa thấy kia thanh bào người, liền cắn răng quỳ xuống, “Đồng” một tiếng đem cái trán khải ở màu đen trên mặt đất.

Máu tươi chảy ra, khoảnh khắc liền bị nhảy mà dựng lên sâm bạch hải cốt cần nuốt hầu như không còn.

Độc Cô Ly Tinh thanh âm nghẹn ngào cũng áp lực, ầm ầm một cổ kẻ bên bùng nổ run rẩy, hướng thanh bào người lại dập đầu nói:

“Tỷ tỷ chi là nhất thời hồ đồ, chịu người mông tể, phụ thân muốn đả thương muốn phạt đều là hấn là, nhưng chớ nhất thời xúc động hại tỷ tỷ tánh mạng. Tỷ tỷ tiến vào thi ma biến máu đã có ba ngày, trong cơ thể nhiệt độ khủng đã bùng nổ, mong rằng phụ thân thủ hạ lưu tình, tha tỷ tỷ lúc này đây!”

Mọi người lúc này mới hiểu được, nguyên lai kia thanh bào người đó là Vạn Ma Quật ma chủ Độc Cô Thư Hà. Chi là, thi ma biến máu, như vậy trong truyền thuyết có tiền vô ra sâm la địa ngục, người này cư nhiên trở mặt nhìn chính mình thân sinh cốt nhục mang theo trong cơ thể trí mạng nhiệt độ tiến vào, tàn nhẫn tuyệt tình, không ngoài như thế.

Không cần tưởng cũng biết, Độc Cô Kiến Thường là bởi vì Lục Tranh mới vừa rồi tao này trừng phạt.

Vạn Trung Quái tiến lên trước một bước liền muốn động thủ, lại bị Yến Thập Tam liềm mạng giữ chặt.

Đưa lưng về phía mọi người mà trạm Độc Cô Thư Hà trước sau không có phản ứng, thẳng đến Độc Cô Ly Tinh đem đầu hung hăng khải 99 hạ, mới vừa rồi buồn bã nói:

“Chính đạo vô tình, danh môn nhiều gian, tự xưng là chính nghĩa thanh niên tài tử, bất quá mặt người dạ thú. Tỷ tỷ ngươi luôn luôn vô tâm vô tình, đả danh môn chính đạo xưa nay không có hảo quan cảm, vì sao lúc này đây phá lệ?”

Độc Cô Ly Tinh thân hình có điểm lay động, trong mắt xẹt qua nhăm vào Lục Tranh sát ý, nhưng nhớ tới tỷ tỷ tiến vào thi ma biến máu phía trước giao phó, không thể không cắn răng nói:

“Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm. Đại khái, tỷ tỷ là thích thượng cái này chính đạo.”

“A. Ma đạo thích chính đạo?” Độc Cô Thư Hà cười lạnh, như cũ không buông khẩu.

Độc Cô Ly Tinh trong lòng sôi ruột, tâm niệm thay đổi thật nhanh, nhớ tới từng với phụ thân thư phòng bên trong trong lúc vô tình quan khán quá bức họa, liền nói ngay:

“Phàm nhân cùng đại yêu còn có thể phá tan thế tục, này chính đạo cùng ma đạo còn cùng là nhân loại, vì sao liền không thể lẫn nhau thích?”

Chính đạo danh môn cố nhiên trong ngoài không đồng nhất, khiến người chán ghét ác, nhưng nếu này chính đạo có thể vì tỷ tỷ sửa lại về tà, từ đây cống hiến phụ thân, cũng vẫn có thể xem là một kiện mỹ sự.

Hướng chi, mẫu thân liền chi sinh hạ ta cùng với tỷ tỷ hai người thôi, mẫu thân sinh thời nhất nguyện ta cùng với tỷ tỷ cả đời trôi chảy bình an, hạnh phúc vô ưu, hiện giờ tỷ tỷ thật vất vả có vừa ý người, phụ thân lại muốn gặp chết không cứu, càng muốn bức tử tỷ tỷ, như thế làm, phụ thân chẳng lẽ không sợ mẫu thân thương tâm thất vọng?”

“Phanh!”

Độc Cô Ly Tình vừa mới nói xong, liền bị phụ thân hấn Độc Cô Thư Hà phẩy tay áo một cái phiến bay đến mấy chục trượng ở ngoài huyền nhai bên cạnh.

Độc Cô Ly Tình cũng là một nhân tài, nhìn mắt phía sau huyền nhai, dứt khoát mặc kệ, thân mình một nghiêng, thiếu chút nữa liền từ huyền nhai vách đá bên cạnh một lần mà xuống.

Độc Cô Thư Hà bóng dáng chấn động một cái chớp mắt, đảo mắt lại không có động tĩnh. Bên kia sương, Độc Cô Ly Tình lại lớn tiếng gào khai.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: khởi tử hồi sinh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Quanh năm mà khí bốc hơi, mây đen che đỉnh Vạn Ma Sơn, Độc Cô Ly Tình tru lên phá tan tận trời, mà tu chấn động.

“Phụ thân, không nói được tý tý ở thì mà biến máu trung nhiệt độ bùng nổ, một cái trọng tâm không xong liền muốn trượt chân trụ nhai. Thêm chỉ ta bị người một tay áo phiến phi lạc nhai. Nay cảm tình hảo, chúng ta nương tam liền có thể ở huyền nhai để gặp gỡ.”

Cơ hồ là trong khoảnh khắc, Độc Cô Thư Hà thân ảnh liền bắt đầu lay động, khoảng cách không phải thân cận quá Vân Trung Quái đám người cơ hồ nghe được Độc Cô Thư Hà nắm tay niết cốt thanh âm, gọi người không khỏi lo lắng, vị này ma chủ có thể hay không một cái tâm thần không xong thật sự thất thủ đem chính mình tiểu nhi từ một tay áo phiến hạ huyền nhai.

Nhưng cuối cùng, Độc Cô Thư Hà cái gì cũng không có làm.

“Ai.”

Trong không khí vang lên một tiếng thờ dài, một bộ hắc y trung niên nam tử trống rỗng xuất hiện, mà Độc Cô Thư Hà sớm đã biến mất không thấy.

Người tới thật cẩn thận đem Độc Cô Ly Tình nâng lên, thấy hấn về mặt ngoan tuyệt hầy còn không biết sai, nhịn không được lại lần nữa thờ dài, mở miệng nói:

“Tiểu thiếu gia cần gì phải cố ý trêu chọc ma chủ chỗ đâu? Ma chủ cũng không phải không thương người cùng đại tiểu thư.”

“Ít nói nhảm.” Độc Cô Ly Tình khụ ra một búng máu, giờ tay lau sạch, nhúu mày hỏi người tới.

“Đan được ở nơi nào?”

Người tới vô pháp, đem tay vừa nhấc, một con phát ra oánh oánh quang hoa bình ngọc an tĩnh hiện lên hấn lòng bàn tay.

Độc Cô Ly Tình một phen đoạt quá bình ngọc, ném cho Vân Trung Quái, lại vỗ tay, gọi tới hai cái nếu cái xác không hồn mặt vô biểu tình cấp thấp ma tu, giờ tay vịn gãy cổ, tức giận hơi giải, lúc này mới không nói một lời mà rời đi.

Vân Trung Quái tiếp nhận bình ngọc, gấp không chờ nổi liền muốn mở ra mội tắc uy Lục Tranh ăn cứu mạng đan hoàn, lại bị hắc y nhân ngăn trở.

Hắc y nhân ra tiếng nói: “Tôn giá chậm đã, này đan hoàn cố nhiên có thể khởi tử hồi sinh, nhưng ta xem lục chương môn trên người ăn mòn chi tướng một khắc không ngừng, liền tính lúc này dùng đan hoàn cũng là không có hiệu quả, không bằng tôn giá mang theo lục chương môn cùng cùng ta hướng hàn băng hang động mà đi.

Bi chỗ hàn băng có thể tạm thời đóng băng lục chương môn trên người ăn mòn, như thế lại dùng đan hoàn, càng có thể kêu hấn khởi tử hồi sinh, nếu không, thật tươi sống cốt kỳ hiệu theo không kịp ăn mòn căn nuốt tốc độ, các người có thể cứu trở về, cũng bất quá là một cái nửa chết nửa sống tàn phế.”

Vân Trung Quái khoe mắt run rẩy một chút, trong lòng biết Hắc y nhân kia nhất định cùng hấn chủ tử giống nhau khó chịu nhà mình đồ đệ, nhưng đối phương theo như lời hợp đạo lý, hấn cũng không phải không hiểu đến cúi đầu nhần khí người, liền nói ngay tạ một tiếng.

Hắc y nhân vẩy vẩy ống tay áo, mang theo mọi người hướng đại diện một góc đi đến.

Đọc theo đường đi, phàm là sở gặp ma tu, thấy hắc y nhân đều là im như ve sầu mùa đông. lúc này, hắc mới vừa rồi tự báo họ danh, nguyên là Vạn Ma Quật đại quân sự Phùng Chuẩn, ngày thường liền lưu thủ Vạn Ma Sơn, làm Độc Cô một nhà quân gia.

Nghe đồn Phùng Chuẩn nãi Độc Cô Thụ Hà đệ nhất tâm phúc, lúc này thông thả từ từ cấp Vân Trung Quái đám người dẫn đường.

Thực mau, phát ra đến xương đóng băng hơi thở hàn băng hang động liền tới rồi.

Phùng Chuẩn tướng Lục Tranh an trí ở hang động trung ương một tòa băng đài phía trên, cơ hồ là mắt thường có thể thấy được, Lục Tranh toàn thân đông lại, ăn mòn cắn nuốt tốc độ cũng ở dần dần thông thả trung.

Vân Trung Quái khó được trung cầu một chút Phùng Chuẩn ý kiến, lúc này mới vệt ra nắp bình đem đan thuốc viên lực kể hết hóa tiến Lục Tranh trong cơ thể.

Được lực nhập thể, sâm sâm bạch cốt ónh ónh sáng lên, còn sót lại huyết nhục hoá khí tiêu tán, ngũ tạng lực phủ cũng trình bốc hơi biến mất chỉ tướng.

Mọi người thượng không kịp phản ứng, liền thấy Lục Tranh kia sớm bị ăn mòn rớt hơn phân nửa khuôn mặt bắt đầu chậm rãi sáng lên khỏi hắc, ónh ónh lục quang chột lóe mà qua, huyết nhục tâm sinh, bạch cốt đổi tân, hết thấy đều hướng tốt phương hướng phát triển.

Phùng Chuẩn nói: “Lục chương môn nhờ họa được phúc, không nói được tình lại lúc sau, tu vi có thể càng tiến một tầng.”

Dứt lời, hắc liền ném xuống một câu: “Chư vị tự tiện.”

Phùng Chuẩn thân hình chớp mắt biến mất, Triệu Ứng gãi gãi đầu, sờ trường khuy tay thọc Yến Thập Tam cánh tay, nhỏ giọng nói: “Này Phùng đại quân sự có phải hay không không thích chúng ta?”

Yến Thập Tam lấy mắt trừng sư đệ, cũng không nói chuyện.

Phùng Chuẩn đầu chỉ là không thích bọn họ, nếu là khả năng, phỏng chừng hắc thực nguyện ý ra tay oanh bọn họ. Toàn bộ Vạn Ma Quật, trừ bỏ Độc Cô Kiến Thường, phỏng chừng không có nửa cái ma tu hy vọng bọn họ tồn tại.

Nghĩ đến Độc Cô Kiến Thường, Yến Thập Tam liền không khỏi lo lắng nhíu mày, nỉ non một câu: “Cũng không biết Độc Cô đại tiểu thư hiện nay như thế nào……”

Vân Trung Quái nhìn mắt nằm ở băng trên đài dần dần chuyển tốt đồ đệ, rộng mở xoay người, đem tiểu thổ bao hướng Yến Thập Tam trong lòng ngực một tắc, liền thân hình chột lóe, bay ra hàn băng hang động ở ngoài.

Nhưng Vân Trung Quái tìm khắp toàn bộ Vạn Ma Sơn, cũng không tìm được cái gọi là thi ma biến máu rớt cuộc ở đâu nê, mà ma chủ Độc Cô Thụ Hà càng như là hư không tiêu thất, nửa cái thân ảnh cũng không thấy được.

Đương Vân Trung Quái lần thứ năm đi ngang qua Độc Cô Ly Tinh cảm trước, tiểu tử này rớt cuộc giường mắt hừ lạnh một tiếng, nói câu:

“Người liền tình bớt lo đi, Vạn Ma Sơn có khác trận pháp, người cái ngoại nhân muốn tiến vào trung tâm nội viện, căn bản không có khả năng.”

Cảm tình chính mình vẫn luôn ở ngoài cửa đảo quanh chuyển?

Vân Trung Quái một cái xúc động, liền tưởng cùng Độc Cô ly động tình tay.

Lúc này, biến mất hồi lâu Phùng Chuẩn lại xuất hiện, trên tay ôm Độc Cô Kiến Thường.

Độc Cô Ly Tinh lập tức vọt qua đi, muốn đem Độc Cô Kiến Thường tiếp nhận tới, Phùng Chuẩn lại ngai trên tay hắc không nặng nhẹ, cũng không buông tay, chỉ đối Vân Trung Quái gật gật đầu, liền xoay người hướng hành lang chỗ rẽ mà đi.

Phùng Chuẩn đi ngang qua chỗ, trận pháp kích động, hắc quang lóng lánh trung, một tòa so chỉ lúc trước gặp qua càng thêm nguy nga hùng vĩ đại điện như ẩn như hiện.

Vân Trung Quái chậm một bước, trở mắt nhìn Độc Cô Ly Tinh đuổi theo Phùng Chuẩn cùng biến mất ở hắc quang trung.

Nhưng cũng may Độc Cô Kiến Thường đã tự kia đồ bỏ thi ma biến máu bên trong ra tới. Vân Trung Quái liền an tâm trở lại hàn băng hang động chờ đợi đồ đệ thanh tỉnh.

Thời gian nhoáng lên, mọi người ở hàn băng hang động trung đài nửa tháng.

Nhưng kia hang động không phải người sống dài, tuy là Vân Trung Quái như vậy sâu không lường được tu vi cũng chỉ có thể liên tục ở trong đó nghỉ ngơi ba ngày, sau đó liền chỉ có thể xuất động thẩu thẩu phong tiếp tiếp nhiệt khí, nếu không chỉ biết bị đông lạnh thành khối băng.

Hon mười thiên lý, mọi người tự hang động ra ra vào vào, Lục Tranh trên người miệng vết thương kẻ hết khỏi hẳn, ngay cả bị Mẫn Vân nhất kiếm xuyên thủng vai phải từ bề ngoài xem ra cũng là hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng Lục Tranh lại trước sau không có tỉnh lại.

Triệu Ứng nhin không được nói thắm một câu: “Chưởng môn như vậy vẫn luôn ngủ đi xuống, có thể hay không bị đông lạnh thành một cái ngọc tử?”

Không trách Triệu Ứng nghĩ nhiều, thật sự là Lục Tranh từ từ trong sạch làn da thật sự là có chút thắm không nở nhin, cùng kia băng sơn trung đóng băng trăm năm cương thi có đến một so.

Nhưng vô luận mọi người như thế nào lo lắng, Lục Tranh chính là vẫn chưa tỉnh lại, ngẫu nhiên thấy hần mí mắt rung động, lại như cũ không mở ra được mắt.

Vân Trung Quái kiên nhẫn vốn là không nhiều lắm, hiện giờ mỗi ngày ở người khác địa bàn màn trời chiếu đất thỉnh thoảng còn phải gấp ma tu xem thường, thêm là lúc thường chủ động ai đông lạnh, tức khắc tâm tình có chút ác liệt, nhìn nhìn đồ đệ trước sau vẫn chưa tỉnh lại nhưng ngủ yên tường hòa bộ dáng, không cảm sinh ra một loại ta không khoái hoạt người cũng không thể khoái hoạt tâm tư, chậm rãi tới gần Lục Tranh bên tai, há mồm nói:

“Đồ đệ a, ngươi còn nhớ rõ người người trong lòng Độc Cô Kiến Thường sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: một lời không hợp

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

Cơ hồ liền ở Vân Trung Quái nói ra “Độc Cô Kiến Thường” bốn chữ đồng thời, Lục Tranh mí mắt rung động một chút.

Vân Trung Quái thấy thế, có chút hận sắt không thành thép, lại có chút thôn thức cảm thán, lại như cũ duy trì ác liệt khẩu khí, lại lần nữa mở miệng, chậm rì rì kích thích nói:

“Đồ đệ a, ta xem ngươi cũng không cần tỉnh lại. Tỉnh lại làm gì đâu? Độc Cô Kiến Thường đã đi theo người khác chạy, ta coi trọng một lần nàng bị kia Phùng Chuẩn hai tay ôm cũng không phản kháng, không nói được hai người đã sớm tình đầu ý hợp, tình chàng ý thiếp.”

Nói xong, Vân Trung Quái liền đứng dậy, tính toán rồi đi hang động, lại không nghĩ mới vừa quay người lại đã bị người bắt được ống tay áo.

Vân Trung Quái cứng đờ quay đầu lại, liền thấy Lục Tranh hai mắt rộng mở mở, sắc mặt xanh trắng, nghe rằng nếu xác chết vùng dậy, từng câu từng chữ hỏi hẳn: “Phùng Chuẩn là ai?”

Vân Trung Quái: “.....”

Dùng Lục Tranh nói tới nói, tới rồi người khác địa giới được người khác cứu trợ, tự nhiên hẳn là tự mình cảm tạ một phen, cho nên, hẳn vừa ra hàn băng hang động liền bắt lấy một cái ma tu, nạnh mặt mày hỏi: “Phùng Chuẩn đâu?”

Đương Phùng Chuẩn nghe tin tới rồi, Lục Tranh trên mặt xanh trắng chỉ sắc đã tiêu tán hơn phân nửa, mơ hồ có thể thấy được bình thường thời điểm lục chưởng môn vẫn là có vài phần nhan sắc.

Chỉ là ở Phùng Chuẩn xem ra, tuần tiếu công tử ca nhiều đi, so họ Lục đẹp càng là đếm không hết. Hẳn gia đại tiểu thư thật sự không cần thiết vì như vậy một cái chính đạo huy hoại hơn phân nửa tu vi.

Tưởng tượng đến Độc Cô Kiến Thường giờ phút này cũng không tỉnh lại, lại thấy đối phương tung tăng nhảy nhót, Phùng Chuẩn tức khắc sắc mặt không thể nào hảo, nhìn về phía Lục Tranh ánh mắt thập phần không tốt.

Lục Tranh xem Phùng Chuẩn cũng là khó chịu, nhưng hẳn trọng điểm lại không phải vì thấy Phùng Chuẩn.

“Vi này đó là Phùng đại quân sự? Không biết Kiến Thường thân ở nơi nào, Lục Tranh muốn giết mặt cảm tạ.”

“Giáp mặt cảm tạ?”

Phùng Chuẩn nhướn mày, đem người trên dưới đánh giá, cười nhạt một tiếng, hỏi: “Ân cứu mạng, người trông như thế nào ạ?”

Lục Tranh mặt không đổi sắc, há mồm liền nói:

“Kiến Thường luôn mãi cứu ta tánh mạng, một cái tạ tự lại là đường đột. Lục mỗ cuộc đời này tánh mạng đó là Kiến Thường một người, nàng nếu có bất luận cái gì yêu cầu, lên trời xuống đất, khuynh tần sở hữu, Lục Tranh này cũng sẽ không nhăn một chút.”

“Như thế biết ăn nói, trách không được đại tiểu thư trừ người nói.” Phùng Chuẩn mặt có điểm hắc.

Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ là Phùng Chuẩn nhìn lớn lên, thêm chỉ hai người mẫu thân Độc Cô Du là Phùng Chuẩn biểu muội, hẳn dĩ Kiến Thường tỷ đệ liền như nhau thân sinh, hiện giờ xem Lục Tranh, liền tựa cha vợ xem con rể, nào xem nào không vừa mắt.

Lục Tranh hôn mê thời điểm, hẳn hẳn còn có thể đem người đương cái rầm cấp thả, hiện giờ người tỉnh còn há mồm đó là hoa ngôn xảo ngữ, Phùng Chuẩn liền có chút nhịn không được.

Ma tu phần lớn sáng khoái, tưởng cái gì liền làm cái gì.

Lập tức, Phùng Chuẩn hét lớn một tiếng, liền hướng Lục Tranh bay lại đây.

Lục Tranh vội vàng ứng đối, trong lòng hồ nghi này Phùng Chuẩn quả nhiên dĩ Kiến Thường có khác ráp tâm, lập tức động thủ cũng không lưu tình.

“Phanh!”

Hai người một chương đối oanh, quanh mình ma khí đồn tao lôi kéo, quỷ khóc sói gào lên.

Lục Tranh vừa mới tỉnh lại, động tác có chút trì độn, phản ứng lại không chậm, âm âm đối chương gian, phát hiện đối phương tu vi ít nhất cũng là một cái võ tôn, cho người ta áp bách tuy không có Cửu Đầu Điều yêu Hắc Dực mãnh liệt, nhưng bỗng nhiên đối thượng, vẫn như cũ gọi người quá sức.

Lục Tranh đem tâm một hoành, đảo mắt tuyệt chiêu phân ra.

Nhất thời, Vạn Ma Sơn trước điện, hoa cả mắt.

Lục Tranh phi thân giữa không trung, Huyền Tâm Thảo sau lưng hiện hình, sản Phùng Chuẩn ngăn ngừa thất thân, tay trái điểm kiếm tâm, mà hẳn tay phải một thanh tàn kiếm, nháy mắt chém ra.

“A.”

Phùng Chuẩn khinh thường, không né không tránh, khẽ cười một tiếng, dương tay áo huy đao, đao ảnh thật mạnh, một cái chớp mắt giết tới Lục Tranh trước mặt.

Mà lúc này, Lục Tranh trợ thủ đắc lực xác nhập, kiếm tâm rót vào tàn kiếm, muôn vạn kiếm ý nháy mắt hóa hư vì thật, che trời lấp đất bắn phá mà ra.

Lục Tranh lúc trước nhân hàn băng đông lại tu vi, cũng vào lúc này kế tiếp kéo lên, khởi từ hồi sinh đan còn sót lại được lực bốc hơi, tinh thuần linh lực một cái chớp mắt rót vào, thiên địa chân khí bắt đầu khởi động, lại ra tay, Lục Tranh đã từ năm sao Vương Giai thăng cấp vì lục tinh Vương Giai.

“Tiểu tử cuồng vọng.”

Bất quá lục tinh Võ Vương,

Phùng Chuẩn cũng không xem ở trong mắt, quét tay áo huy đao gian, khí phách tấn hiện, đem tu vi áp chế Võ Vương đỉnh, một đao lại ra, chớp mắt liền đem sao băng mưa to giống nhau kiếm ý sát chiêu kẻ hết giáo toái.

Đao phá kiếm ý, khí thế không giảm, xuyên phá kiếm vũ, chớp mắt liền đến Lục Tranh trước mặt, lại thấy Lục Tranh không chút hoang mang vừa nhấc mắt.

Hai mắt tương đối, Lục Tranh hai mắt dựng đứng giống như ma thú, tự thủ đồng trung, tựa hồ nhảy ra một cái như ẩn như hiện lốc xoáy.

Vô hình lốc xoáy càng chuyển càng nhanh, Phùng Chuẩn đón giác ngũ cảm rung động, quanh mình không khí một chút vận vẹo, từng đợt từng đợt vô hình dòng khí từ dưới lên trên bốn phương tám hướng liên lụy, bị liên lụy ra, như thái sơn áp đỉnh, nặng nề trời buộc.

Phùng Chuẩn huy đao tay một đồn, hai mắt mở to, rốt cuộc ý thức được Lục Tranh không ngừng lục tinh Võ Vương, đồng thời, hẳn cũng là một cái lục tinh Linh Vương.

Linh võ song tu, chân khí hai phân, nhưng mới vừa nhưng nhu, biến hóa muôn vạn, sát chiêu vô hình, phối hợp trận gió kinh khí, càng là gọi người khó lòng phòng bị.

Phùng Chuẩn không dự đoán được Lục Tranh là cái linh võ song tu, bỗng nhiên trúng chiêu, lại muốn phản kích đã là chậm nửa bước, bùng nổ tu vi tránh

thoát trôi buộc một khắc, lại cảm thấy chính mình cánh tay phải có điểm không nghe sai sử, chính mình kia trường đao thế nhưng là nhắm ngay chính mình cổ chém

“Tiểu tử, tinh thần kỹ xảo luyện được không tồi.”

Phùng Chuẩn hô to gian, Lục Tranh sát chiêu đã đến.

“Cửu cửu.”

Liên ở Phùng Chuẩn tay trái khí thế toàn bộ khai hóa, dự bị bùng nổ vô tôn tu vi phản công hết sức, một bên bỗng nhiên truyền đến một tiếng thanh lãnh kêu gọi.

Hai người động tác đồng thời mà ngăn, cùng nhau quay đầu lại, liền thấy hành lang cuối, sắc mặt tái nhợt Độc Cô Kiến Thường từ một cái thị nữ nâng, một cái khác thị nữ thật cẩn thận chống đỡ giấy vì nàng che đầy ánh mặt trời.

“Cửu cửu, ngươi cùng Lục Tranh hay không có gì hiểu lầm?”

Độc Cô Kiến Thường ánh mắt thanh lãnh, khóe miệng lại có ý cười, cả người tựa hồ như nhau vắng tích, chỉ là không duyên có hư nhược rồi rất nhiều.

Lục Tranh xem đến tê rần, chợt liên ý thức được Độc Cô Kiến Thường đối Phùng Chuẩn xưng hô.

Làm nửa ngày, là hiểu lầm.

Một bên Vân Trung Quái đầy mặt vô tội, sờ đầu nhìn trời. Hắn lúc trước cũng bắt quá là ăn ngay nói thật, đồ đệ muốn hiểu lầm trách hắn lạc? (lão nói thể bảo người ta không hiểu lầm? ai tin? ㄟ_ㄟ)

Phùng Chuẩn không hiểu được Lục Tranh lúc trước vì sao cùng chính mình động thủ, mà hắn động thủ nguyên do bắt quá là bởi vì nhìn thấy Độc Cô Kiến Thường bởi vì Lục Tranh tu vi giảm đi, hiện giờ thấy Độc Cô Kiến Thường ngăm đối Lục Tranh giữ gìn, lập tức cũng không động thủ, xả miệng cười đón đi lên.

“Đại tiểu thư đây là tình lại? Lúc trước ngươi hôn mê hơn nửa tháng, nhưng làm cửu cửu nôn nóng hồng rồi, ma chủ cũng là lo lắng, tiểu thiếu gia càng là mỗi ngày giận điên đốt người thiếu chút nữa không cùng ma chủ động khỏi tay tới. Hiện giờ đại tiểu thư vừa tỉnh, này phụ tử hai nên ngừng nghĩ.”

Độc Cô Kiến Thường xả miệng cười cười, cũng không nhiều nói, chỉ hơi hơi nhún mày, niệm câu:

“Ta vừa tỉnh, Ly Tinh liền bị phụ thân đầu nhập vào thi ma biến máu, nói vậy lúc trước thật là bị làm tức giận.”

Phùng Chuẩn thờ dài, còn không có tới kịp lại nói mặt khác, liền thấy lúc trước gặp thần sát thần ngộ Phật sát Phật lục họ chương môn mắt trông mong thấu lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: ma chủ triệu kiến

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Ở Phùng Chuẩn tàn nhẫn nhìn gần hạ, Lục Tranh mặt không đổi sắc, một phen cảm Độc Cô Kiến Thường đôi tay, vào tay lạnh lẽo kêu hắn càng thêm đau lòng, tay cũng không cầm đi theo run lên, há mồm dục nói lại ngậm miệng, giờ này khắc này lại nói cảm tạ đó là thật sự khinh thường cùng đường đột.

Nhưng nếu cái gì đều không nói, Lục Tranh lại lo lắng Độc Cô Kiến Thường sẽ cho rằng hắn đối nàng trả giá hoàn toàn không có sở cảm.

Nói sợ khách khí, không nói sợ hiểu lầm.

Do do dự dự, lo được lo mất.

Từ khi Lục Tranh xác định chính mình đối Độc Cô Kiến Thường tâm ý sau, lại một lần thật sâu mà thể hội một phen EQ thấp mang đến trí mạng đã kích.

Cuối cùng, Lục Tranh nghẹn ra một câu: “Kiến Thường, người chịu khổ, ta không biết kia Mẫn Vân kiểm trung còn có như vậy sát chiêu. Đây vốn là ta chính mình việc, lại không nghĩ kết quả là liên lụy người. ....”

“Liên lụy người tu vi biến mất hơn phân nửa, không đến nửa năm thời gian là bỏ không trở lại.”

Phùng Chuẩn như cũ xem Lục Tranh không vừa mắt, cười nhạo một tiếng, ở bên nói tiếp bỏ đao. (lão già này ㄟ_ㄟ...)

Lục Tranh vừa nghe, lập tức sắc mặt bạch đến có thể cùng Độc Cô Kiến Thường có đến liều mạng, trong lòng hồ thẹn, thủ hạ càng thêm dùng sức.

Độc Cô Kiến Thường bị hấn niết đến tê rần, lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ chớp chớp mắt, trấn an nói: “Cũng không phải thật sự vứt bỏ tu vi, tình đường nửa năm, cũng liền khôi phục.”

“Nhưng. ....” Lục Tranh há mồm còn tưởng lại nói, lại thấy một cái thị nữ vội vàng đi tới, đối Độc Cô Kiến Thường cùng Phùng Chuẩn một thi lễ, đánh gãy hấn chưa xuất khẩu nói.

“Đại tiểu thư, Phùng đại nhân, ma chủ triệu kiến, cho mời lục chương môn.”

“Ma chủ?” Lục Tranh có chút kinh ngạc, hấn không nghĩ tới Độc Cô Thụ Hà nguyên ý triệu kiến chính mình.

Theo Vạn Ma Quật thị nữ một đường hướng đại điện chỗ sâu trong đi, thỉnh thoảng liền xuyên qua mấy cái trận pháp, đi tới trận pháp sau lưng ẩn nấp Vạn Ma Quật nội điện.

Từ bề ngoài xem, nội điện cùng ngoại điện cơ hồ giống nhau như đúc, chỉ là chi tiết chỗ càng thêm khí phách uy vũ một ít.

Thị nữ đem Lục Tranh dẫn tới một chỗ phi lưu thác nước trước, liền cáo từ rời đi.

Thác nước hạ là một uông thanh triệt hồ nước, đầm để mấy đuôi du ngư vui sướng du lịch, mà thủy bạn liễu xanh rừ điều, cây đào yêu yêu, không trung phi điều mình xướng bay vút, không xa còn có tiểu kiều, đình các.

Đình các trung bị có bàn đá ghế đá, một đạo thanh bào thân ảnh cầm trong tay quyền sách đưa lưng về phía mà đứng.

Lục Tranh suy đoán, không có gì bất ngờ xảy ra, này thanh bào người đó là lệnh vô số chính đạo danh môn thỉnh thoảng mắng vài câu kỳ thật nghe tiếng sợ vỡ mật Vạn Ma Quật ma chủ Độc Cô Thụ Hà. Nhưng Độc Cô Thụ Hà cư nhiên như thế nhàn hạ thoải mái, nhưng thật ra ngoài dự đoán.

Càng thêm ngoài dự đoán, là Độc Cô Thụ Hà xoay người trong nháy mắt.

Một thân rộng thùng thình thanh bào Độc Cô Thụ Hà, tóc rối tung rừ eo, đoan xem bóng dáng đó là nhất phái nho nhã thư sinh phong phạm, phủ xoay người, gió nhẹ nhẹ phẩy, sợi tóc đầy ra, liền lộ ra trường văn nhĩ tuần nhĩ khuôn mặt.

Phong lưu tuấn đạt, ôn tồn lễ độ, để chỗ nào nhi đều có thể mê chết một tiền lớn vô tri thiếu nữ thậm chí thiếu nam, nhưng này Độc Cô Thụ Hà lại lại cứ không có biểu tình, hai mắt không nếu không có gì, xem người liền cùng xem không khí giống nhau, nói chuyện không có gọn sóng, cả người như cục diện đáng buồn, phảng phất vô tâm vô tình.

“Như thế nào người sẽ rời đi Kiến Thường?”

Không có vô nghĩa, càng không có cứu vãn, Độc Cô Thụ Hà một mở miệng, đi thẳng vào vấn đề.

Này không phải Lục Tranh nhạc thấy. Nhưng đối phương tốt xấu là Độc Cô Kiến Thường phụ thân, tuy nói là cái đôi mắt chớp cũng không nháy mắt liền có thể đem nữ nhi đầu nhập sâm la địa ngục phụ thân.

“Ma chủ có lẽ đối ta có chút hiểu lầm”

Độc Cô Thụ Hà nhìn mắt Lục Tranh, ý bảo hấn nói tiếp.

Lục Tranh ánh mắt kiên định, nhìn thẳng Độc Cô Thụ Hà:

“Ta không bằng giống nhau chính đạo chương môn, không có nhất thống chính đạo chi tâm. Ta có bất quá là trọng chấn Nghịch Thương Phái quyết tâm

Ta cũng không bằng giống nhau danh môn, tự xưng là chính nghĩa được xưng giúp đỡ thiên hạ, ta muốn bất quá là hộ hảo tự mình một mẫu đồng ruộng.

Như thế, ta cũng không sẽ cùng ma đạo là địch, cùng Kiến Thường cũng sẽ không đứng ở mặt đối lập.

Thậm chí, thời khắc máu chốt, ta cũng có thể ở không vì phạm chính mình điểm máu chốt cùng nguyên tắc dưới tình huống, vì Vạn Ma Quật vì ngài ra một phần tâm lực.”

Vì giành được Độc Cô Thư Hà hảo cảm, Lục Tranh cũng là liều mạng.

“A.”

Không uống phí Lục Tranh hao tổn tâm cơ, Độc Cô Thư Hà rút cuộc có một tia phản ứng, không lạnh không đậm cười khề một tiếng, nói câu:

“Người cùng giống nhau danh môn chính đạo, xác thật bất đồng.”

Dứt lời, Độc Cô Thư Hà phát tay áo, ý bảo Lục Tranh ngồi xuống, mà ở hai người trước mặt, một hồ sâu kín bốc khói ẩm trà cùng hai chỉ đào khẩu chén trà từ từ xuất hiện.

Thấy thế, Lục Tranh thập phần thượng nói, khom người trước vì Độc Cô Thư Hà đồ ly trà nóng, cung kính đưa tới đối phương trước mặt, lại vì chính mình đồ nửa ly, lúc này mới mỉm cười ngồi xuống.

Độc Cô Thư Hà lại nhìn hần một cái, trầm mặc một cái chớp mắt, đem trong tay quyền sách đặt một bên, nâng chung trà lên nghe thấy một chút.

Lục Tranh nhìn lướt qua, phát hiện Độc Cô Thư Hà lúc trước lật xem, thế nhưng là một quyển phạm nhân thi tập.

Độc Cô Thư Hà đem chén trà buông, sâu kín cười, cả người liền từ cục diện đáng buồn sống thành tuần dật tiêu sái phong, hai loại phong cách tự do cắt, không hề không khoẻ cảm

Lục Tranh đều xem ngây người, lại bị Độc Cô Thư Hà tươi cười chấn động, cảm thấy lược kinh tủng.

Độc Cô Thư Hà tươi cười là tốt, nhưng nói chuyện nội dung liền có chút không khách khí.

“Nhưng người có một chút cùng chính đạo danh môn là đồng dạng, cố làm ra vẻ, hoa ngôn xảo ngữ, ra vẻ đạo mạo.”

Lục Tranh đánh bạo vì chính mình cãi lại một câu:

“Kỳ thật không giống nhau, như Mẫn Vân cùng Lâm Viễn Quy chỉ lưu, là ngụy quân tử, mà ta bất quá là thật tiểu nhân, ta là có cái gì nói cái gì.

Mà Nghịch Thương Phái trải qua diệt môn lại trùng kiến, trong lúc cũng cho ta thấy rõ cái gọi là danh môn chính phái sắc mặt.

Diệt Nghịch Thương chính là chính đạo, thấy chết mà không cứu chính là chính đạo, hiện giờ coi ta cái đỉnh trong mắt dục xử lý cho sáng khoái cũng là chính đạo.

Cho nên, theo ý ta tới, cái gọi là chính đạo, ma đạo, đều là đồng dạng, chính đạo trung có bại hoại, ma đạo trung cũng có thật tình.”

“A.”

Độc Cô Thư Hà cười lạnh một tiếng, nâng chung trà lên uống một ngụm, hồi lâu nói:

“Người thật sự biết ăn nói, nhưng, nhất bản chất đồ vật, người vẫn như cũ khiếm khuyết.

Người cùng Kiến Thường, vô luận là thân phận địa vị vẫn là tu vi, khác nhau như trời với đất.

Hướng chi, Kiến Thường đối với người bất quá ngây thơ mờ mịt thượng không đến vui mừng ái mộ nông nổi.

Người nếu là thiệt tình, liền lấy ra một chút thành ý.

Đầu tiên, thân phận địa vị, thực lực, mỗi giống nhau đều phải đứng ở có thể cùng Kiến Thường sánh vai nông nổi. Nếu không, hết thấy không bàn nữa.”

Dứt lời, Độc Cô Thư Hà kiên nhẫn khô kiệt, phẩy tay áo một cái liền đem Lục Tranh phiến ra phi lưu thác nước.

Lại trọn mắt, Lục Tranh xuất hiện ở phía trước điện. Mà kia ẩn nấp ở thật mạnh trận pháp lúc sau nội điện không thể nào nhìn thấy.

Tình duyên phương khởi, mới vừa mỗi ngày tình nguyệt minh, liền bị bỗng đánh uyên ương.

Lục Tranh trong lòng không thể nói không mất lạc, nhưng Độc Cô Thư Hà nói mỗi một câu đều là hiện thực.

Lục Tranh nhắm mắt, lại trọn mắt, liền thấy Phùng Chuẩn muốn cười không cười ôm cánh tay đứng ở một bên.

Phùng Chuẩn thấy Lục Tranh trợn mắt, liền buồn bã nói:

“Lục chương môn đây là gặp qua nhà của ta mà chủ? Nói vậy, mà chủ nên nói cũng đều nói. Đến nỗi lựa chọn như thế nào, đoán xem lục chương môn chính ngươi.”

“Không biết Kiến Thường thân ở nơi nào?” Lục Tranh trong lòng đã làm ra quyết định, lại nhin không được tưởng rồi đi trước tái kiến Độc Cô Kiến Thường một mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: cái đích cho mọi người chỉ trích

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Hắc khí tràn ngập Vạn Ma Sơn, mây đen áp đỉnh, sấm sét thanh thanh.

“Hô.”

Cường phong bỗng nhiên đại tác phẩm, thổi loạn người quần áo. Lục Tranh lập với trước điện hành lang, chấp nhất chờ đợi cùng Độc Cô Kiến Thường tái kiến một mặt cơ hội, nhưng mà, trên đời này luôn có một ít việc, là không thể tần như người ý.

Lục Tranh mới vừa hỏi Độc Cô Kiến Thường ở đâu nhi, liền được đến Phùng Chuẩn một cái khoa trương thờ dài.

“Không khéo, tiểu thiếu gia ở thi mà biến máu ra một chút ngoài ý muốn, đại tiểu thư không yên tâm, đã chạy qua đi, phỏng chừng không cái mười ngày nửa tháng là đuổi không trở lại.”

Không đợi Lục Tranh nói chuyện, Phùng Chuẩn lại nói: “Lúc trước đại tiểu thư liền bị hao tổn nghiêm trọng, lần này lại từ thi mà biến máu ra tới, liền sẽ vẫn luôn tình dương, không cái một hai năm là sẽ không ra nội điện. Ta xem, lục chương môn ngươi thương thế đã khỏi hẳn, tu vi lại vừa mới tinh tiến, đúng là yêu cầu hảo hảo bế quan củng cố thời điểm. Vạn Ma Quật miếu tiểu, liền không nhiều lắm lưu ngươi. Cáo từ.”

Lấy Phùng Chuẩn đãi Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai yêu quý, nếu hai tỷ đệ thật sự xảy ra chuyện, nơi nào còn sẽ như thế bình tĩnh.

Phùng Chuẩn nói rõ há mồm nói bậy, nói bậy xong rồi, lập tức hạ lệnh trục khách.

Giấy lát, vô hình dòng khí bắt đầu khởi động, cấu kết trong ngoài điện chỉ gian thật mạnh trận pháp lần thứ hai hiện hình, lại ở Phùng Chuẩn một chân bước vào đi lúc sau, lần thứ hai biến mất vô tung.

Lục Tranh: “.....”

Tự nhận không tính quá nô động Lục Tranh, giờ phút này cũng không biết nói hẳn là nói cái gì cho phải.

Lòng có sở hệ, kiên nếu bàn thạch.

Lục Tranh không nói lời nào, đứng thẳng tại chỗ.

Ngày thẳng mặt trời lặn, vật đôi sao dôi, đảo mắt, Lục Tranh đã ở Vạn Ma Sơn đứng năm ngày.

Năm ngày thời gian, Lục Tranh đôi mắt chớp cũng không nháy mắt, bước chân chưa hoạt động nửa bước, đều mau trạm thành hòn vọng phu.

Nhưng hẳn từ bỏ nhìn thấy một đợt lại một đợt mà tu cô ý vô tình vui cười đi ngang qua ở ngoài, lại chưa thấy được nửa cái vật còn sống.

Này đó mà tu là xem nào nhiệt, thỉnh thoảng “Thấp giọng” nói chuyện với nhau.

“Tiểu tử này cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, thế nhưng mơ ước đại tiểu thư.”

“Ái mộ đại tiểu thư nhiều đi, cũng không kém hẳn này một cái.”

“Nhưng, có thể được đại tiểu thư coi trọng cũng liền như vậy một cái.....”

“Đại tiểu thư chỉ là nhất thời xúc động thôi.”

Đương hôn vọng phu thứ sáu thiên, Lục Tranh trong cơ thể chân khí bắt đầu khởi động, bởi vì thăng cấp có chút không xong tu vi rồi cuộc xao động lên.

Vân Trung Quái nhú mày tiến lên, mới vừa vung tay cánh tay, liền thấy ngày ngày đêm đêm không chút sút mẻ Lục Tranh rồi cuộc động tác.

Có lẽ là chân trạm đã tê rần, hay là tâm mê mê, Lục Tranh xoay người trong nháy mắt, bước chân cứng đờ, bóng dáng tiêu điều, đối mọi người vung tay lên, liền thân hình chợt lóe, hãy còn biến mất.

Ở Lục Tranh lúc trước đứng thẳng chỗ, màu đen đá phiến “Răng rắc” vỡ vụn.

Mấy người liếc nhau, chợt đuổi kịp.

Tới khi là hôn mê, trở về là thanh tỉnh, nhưng Lục Tranh cho rằng, còn không bằng hôn mê.

Ngự kiếm đi qua, bay qua cao sơn lưu thủy, từ trên xuống dưới quan sát, chứng kiến chỉ cảnh đều bị mờ ảo kỳ lạ, nhiên Lục Tranh trong lòng lại chỉ có phiền muộn cùng thất buồn. Chỉ có tạt lược mà qua phong, mới có thể làm người tâm, có một chút ít bình tĩnh.

Không trung bay nhanh, phong như hai cánh, duy ở giữa không trung lưu lại thật dài một cái quang mang, có phàm nhân thấy, tưởng thiên tướng sao băng, hoặc hô thần kỳ, hoặc hô điềm xấu. Lại dừng bước, đó là Tranh Vành Phong chân núi.

Tận chức tận trách thủ son ác quỷ ngũ huynh đệ, trước tiên vọt đi lên, mỗi người vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hô to: “Chương môn, ngài đã trở lại?”

“Chương môn thương càng?”

Lục Tranh gật đầu, khoanh tay bước đi, hướng đình đi đến.

Vân Trung Quái mấy người sau đó giáng xuống, thấy Lục Tranh khó được trầm mặc bộ dáng, đều có chút e ngại.

Liền vào lúc này, nghe được Lục Tranh thanh âm xa xa truyền đến.

“Ta ý bế quan ba ngày, nếu vô trọng đại sự tình không cần hướng ta bẩm báo.”

Chân núi người hai mặt nhìn nhau. Làm chương môn làm thành Lục Tranh như vậy cả ngày mặc kệ sự bộ dáng, cũng là thiên hạ hiếm thấy.

Triệu Ứng vô đầu, có chút lo lắng, thấp giọng nói: “Lời nói thiếu không biểu tình, trở về liền bế quan, điển hình quái gở tị thế a. Chương môn nên không phải là bị kích thích ngu đi?”

“Đừng vội nói vậy.”

Chương môn có trong lòng tiến, đó là tốt.” Yên Thập Tam trừng mắt nhìn đầu thiếu căn gân sự đệ liếc mắt một cái, chợt liền ôm la hét muốn ăn cái gì tiểu thổ bao lên núi nấu ăn đi.

Ba ngày đảo mắt liền quá, Lục Tranh đúng hạn xuất quan, trên mặt lãnh tĩnh, thô xem trừ bỏ so dĩ vãng càng thiếu biểu tình một ít ở ngoài, nhưng thật ra không có mặt khác dị thường.

Ác quỷ ngũ huynh đệ lão đại Ngụy Nhất bắt chuẩn thời cơ, đuổi ở Lục Tranh lại một lần đương phù tay chương quỳ phía trước, hội báo một ít quan trọng tình báo.

“Ngày trước, Ngao Vân trưởng thượng tổ tông Mẫn Vân một lần nữa rời núi, vừa ra sơn liền tuyên bố trọng chương Ngao Vân. Ngao Vân Tông đương nhiệm tông chủ Từ Trường Phong hoàn toàn thành bài trí.”

Nói tới đây, Ngụy Nhất thật cẩn thận mà nhìn thoáng qua đồng dạng là bài trí lại là cam tâm tình nguyện đương bài trí lục đại chương môn, chợt tiếp tục mở miệng, nói:

“Này Mẫn Vân quá không phải đồ vật, mới vừa xuất sơn liền dụng tâm kín đáo làm một hội chỉ có nhất lưu chính đạo thế lực tham gia loại nhỏ yến hội, ở trong yến hội, Mẫn Vân giống như vô tình nói ra hiện tại chính đạo càng ngày càng tốt xấu lẫn lộn, một ít đường ngang ngõ tắt cũng trà trộn trong đó, tỷ như chương môn ngài khoảng thời gian trước tham gia từ tông chủ tám trăm ngày sinh là lúc, liền không hỏi nguyên do mặc danh giết Ngao Vân Tông hai tiểu đồng.”

Mẫn Vân nói không nhiều lắm, nhưng cũng đủ luôn luôn tâm tư linh hoạt liên can chính đạo danh môn phát huy kỳ tự diệu tướng, giờ phút này còn đầu Lục Tranh trên đầu ô ngôn uế ngữ, so Tranh Vành Phong còn rộng lớn.

Lục Tranh khoe miệng khê nhúc nhích, cười lạnh một tiếng, nhưng thật ra cũng không để ý, chỉ phân phó một tiếng: “Mẫn Văn sắp tới có lẽ sẽ áp dụng một ít cực đoan hành động, các người nắm cái hào sinh làm tốt thủ sơn công tác.”

Ngụy Nhất nắm cái vôi vàng gặt đầu, trầm nghĩ, đều bị cái thánh giai nhớ thương thương, chương môn cư nhiên còn như thế bình tĩnh, quả nhiên là đại gia phong phạm, bọn họ đi theo hắn, cũng không tính mệt.

Nhưng ra ngoài Lục Tranh dự kiến, liên tiếp qua đi non nửa nguyệt, Mẫn Văn như cũ không có áp dụng bất luận cái gì hành động. Muốn nói Mẫn Văn nguyện ý như vậy từ bỏ Dị Thú Quyết, Lục Tranh là quyết định không tin.

Thực mau, Lục Tranh liền biết Mẫn Văn là cái cái gì quyết định.

“Người đó là vô sỉ tiểu nhân Lục Tranh?”

Ngày này, Lục Tranh mới vừa ôm tiểu thổ bao xuống núi lác lư, liền bị một cái từ trên trời giáng xuống tuổi trẻ tu giả chặn đường đi.

Lục Tranh nhíu mày, nói: “Nếu các hạ xóa dư thừa tân trang từ, ta đó là người trong miệng Lục Tranh.”

Tuổi trẻ tu giả rống to: “Nếu người chính là Lục Tranh, kia ít nói nhảm, xem chiêu, nạp mệnh tới!”

Một lời không hợp tức động thủ.

Lục Tranh ba chiêu không đến liền đem người phiến bay.

Nhưng kế tiếp, càng ngày càng nhiều nhập lưu hoặc bắt nhập lưu tu giả lâu lâu tới cửa khiêu chiến, đều không ngoại lệ, này đó tu giả tất cả đều là huyết khí phương cương tự xưng là chính nghĩa hạng người.

Đối với này bối, Lục Tranh không hảo đuổi tận giết tuyệt, nhưng mỗi ngày bị bắt đồng người mắng tới mắng đi, Lục Tranh “Hảo” tính tình cũng bị ma đến không sai biệt lắm, liền xuống tay càng ngày càng nặng.

Lúc này, liền nghe giang hồ nghe đồn, Nghịch Thương Phái chương môn Lục Tranh, lòng dạ hiểm độc ma chùng, khóa chính đạo da, làm mê muội tu sự, đầu nhập vào ma môn, tàn sát chính đạo, khiêu khích ngón tay cái Ngạo Vân Tông, giang hồ chính đạo danh môn, ai cũng có thể giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: 1 không làm 2 không thôi

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

“A!”

Mây mù che đầy Tranh Vành Phong, đột nhiên vẽ ra lưỡng đạo kêu thảm thiết, giấy lát, liền có lưỡng đạo thân ảnh từ đỉnh rơi xuống, “Ầm vang” một tiếng ở phong chân bùn trên mặt đất tạt ra hai người hình hổ sáu.

Lục Tranh đứng ở sơn diên quan sát, trên mặt đen một mảnh.

Không bao lâu, liền thấy Ngụy Nhất Ngụy Nhị nhảy vào hố sâu, từng người xả ra một cái mặt mũi bầm dập chặt vật tu giả, chợt bị ném rác rưởi giống nhau ném ra Tranh Vành Phong địa giới.

Ngày gần đây, tiến đến Tranh Vành Phong kêu gào sinh sự tu giả càng ngày càng nhiều, Lục Tranh phiền không thắng phiền.

“Quả thực khinh người quá đáng.”

Tiểu thổ bao đứng ở Lục Tranh phía sau, điểm chân nhìn nhìn dưới chân núi, nãi thanh nãi khí mà phun ra một câu.

Lúc này, không sợ chết lại tới nữa. Tới, vẫn là một đại ba.

“Lục Tranh, uống ngươi thân là chính đạo nhân vật, nhất phái đứng đầu, lại là cái lòng lang dạ sói, lừa dối lấy tiếng hạng người. Ngươi tàn sát chính đạo, uống làm người!”

“Bại hoại, ta chờ đối với ngươi thất vọng đến cực điểm, chịu chết đi!”

“Giết hần!”

Kết bè kết đội xao động tu giả từ trên trời giáng xuống, kêu sát hướng đỉnh phóng đi.

Tiểu thổ bao cần môi, vẫy tay một cái, đùa nghịch ra có vài lục chi, “Phản phạt” vung.

Lục chi đón gió bạo trưởng, tạo thành che trời lấp đất lục vòng, xuyên phong phá vân, hướng tìm việc tu giả trên đầu đầu đi.

“A!”

“Ma nữ, giết hần!”

Có người kêu thảm thiết, có là giận dữ, hướng sơn diên đánh sâu vào thể công càng mạnh mẽ.

“Phốc.”

Ngon lửa tự dưới nền đất nhảy ra, chớp mắt liền đến không chế lục vòng tiểu thổ bao trước mặt.

Trong chớp nhoáng, Lục Tranh thân thủ nhắc tới, liền đem tiểu thổ bao liên quan nòng trong tay lắc lư lục vòng cùng ném cho sau núi thành thoi câu cá sư phụ Vân Trung Quái.

Lục Tranh lại xoay người, phần nộ tập thượng tròng mắt, tay trái vừa chuyển, lục mang tinh trận pháp chợt lóe rồi biến mất, chân dài cá quái chậm rì rì đi dạo bước chân phun điện mà ra.(chưa ngòm nữa hả? = _ =)

Khoảnh khắc, càng nhiều hình thù kỳ lạ dị thú tự cá quái sau lưng đi ra. Tìm việc tu giả dọa ngốc dọa ngốc, không đến một lát công phu, liền bị Lục Tranh sở triệu hoá dị thú kẻ hết nghiền áp, đập thành lát cắt trạng.

Ác quỷ ngũ huynh đệ vội vàng đi ra, kỹ xảo thuần thực mà lấy gậy gỗ đem nằm xoài trên trên mặt đất thượng lưu có một hơi tức lát cắt nhóm từng mảnh tiểu tâm khai mào, xoay người kẻ hết ném xuống sơn đi.

Ai cũng không hiểu được, khi nào Lục Tranh liền bị hoàn toàn bị chọc giận, thất thủ sát cá biệt người chỉ là sớm muộn gì sự.

Mẫn Vân vu tội, Lâm Viễn Quy quạt gió thêm củi, ngăn ngừa thời gian, Lục Tranh cùng hần Nghịch Thương Phái lần thứ hai đồ một phen, chính đạo bài xích, danh môn khinh thường, trong khoảng thời gian ngắn, Lục Tranh cùng Nghịch Thương Phái trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, khi có tiểu môn tiểu phái người tiến đến quấy rầy sinh sự, càng có nịnh bợ lấy lòng Ngao Vân Tông người ba ngày hai đầu tới cửa kêu gào kêu sát.

Vô tri giả cố nhiên đáng giận, nhưng Lục Tranh tốt xấu chiếm nhất phái chương môn thân phận, Nghịch Thương Phái lại thuộc chính đạo chi lưu, có người tới cửa khiêu khích, tự nhiên không hảo hạ sát thủ.

Nhưng Ngao Vân Tông cùng Khung Võ Môn thật sự khinh người quá đáng, thuần tâm cách ứng người giống nhau, cũng không đao thật kiếm thật làm, chuyên thích tránh ở sau lưng châm ngòi thổi gió.

“Chương môn, lại như vậy đi xuống, ta phái có lẽ liền không có đệ tử nguyện ý tới cửa.” Phụ trách dạy dỗ đệ tử Yên Thập Tam lo lắng sốt ruột.

Hiện giờ Nghịch Thương Phái tính toán đầu ra đây chỉ có bốn cái đệ tử, căn bản không đủ để khởi động bè mặt, nhưng hiện tại Nghịch Thương Phái phong bình cực kém, lại muốn tuyển nhận đệ tử căn bản không có khả năng.

Lục Tranh nhú nhú mày, khép hờ mắt trầm tư một lát, lại trợn mắt liền nói: “Mười ba, ngươi đem mọi người gọi vào đại sảnh tới, ta có việc tuyên bố.”

Yên Thập Tam thực lo lắng Lục Tranh một hơi dưới giải tán Nghịch Thương Phái, nhưng xem Lục Tranh lại không giống như là cái loại này đánh rớt hàm răng cùng huyết nuốt loại hình.

Thực mau, mọi người tề tụ đại sảnh.

Lục Tranh sâu kín nhìn mọi người liếc mắt một cái, chợt lấy ra ác quỷ ngũ huynh đệ bán mình khế, làm trò năm người mặt đem chi thiêu hủy, nói:

“Trước mắt, ngươi năm người đó là tự do thân, lại không chịu ta ước thúc khống chế. Là đi là lưu, các ngươi chính mình quyết định đi.”

Ác quỷ ngũ huynh đệ có chút ngây ra, đối diện mấy giây mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại, đều có chút hốc mắt đỏ lên.

Ngụy Nhất quý xuống.

Kêu lên: “Chương môn, ta chờ tuy không phải thuần túy nhân tộc, nhưng cũng biết trời đất chứng giám. Ta chờ bởi vì cơ duyên, đến ra yêu thị, đã là thiên đại may mắn.

Mới tới đại lục, liền có Tranh Vành Phong làm chỗ đặt chân, lại mong chương môn không bỏ, làm này thủ sơn người.

Nhật từ quá đến xưa nay chưa từng có phong phú, phía trước phía sau ở chung cũng có tiểu một năm, tuy không dám nói có thể thành thật với nhau, cảm tình lại là có.

Hiện giờ chương môn đại nghĩa, kêu ta chờ hoàn toàn khôi phục tự do. Ta chờ trong lòng cảm nhớ cũng không xá, nhưng cầu chương môn tiếp tục thu lưu!”

“Nhưng cầu chương môn tiếp tục thu lưu!”

Ác quỷ ngũ huynh đệ trăm miệng một lời, lại là đều không bỏ được rồi đi.

Lục Tranh mỉm cười, thân thủ nhất nhất đem năm quý nâng dậy, lớn tiếng nói: “Nhận được năm vị đề mắt, Lục Tranh hứa hẹn, chỉ cần có ta Lục Tranh ở một ngày, liền có chư vị một ngày. Nghịch Thương Phái, tất ở người ta trong tay phát dương quang đại!”

Dứt lời, Lục Tranh đem ánh mắt chuyển hướng Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng.

Yến Thập Tam hai người lẫn nhau đối diện cười, từng người nói: “Chương môn cứu giúp ta sư huynh đệ tánh mạng, trợ đôi ta mai táng sư phụ, lại hảo tâm thu lưu. Như thế đại ân, đôi ta là tất sẽ không rời đi.”

Lục Tranh gật đầu, không hỏi Văn Trung Quái cùng tiểu hổ bao. Từ đầu đến cuối, này hai liền đứng ở chính mình phía sau.

Dư lại ba cái tiểu đệ tử, Triệu chuẩn, mạnh thanh hà cùng Sở Phi Dương cũng là cực hảo, an an tĩnh tĩnh đứng ở từng người sư phụ bên người, thấy Lục Tranh đem ánh mắt vọng lại đây, liền chạy nhanh ưỡn ngực bỏ, đầy mặt kiên định.

Lục Tranh cảm thán: “Ta Nghịch Thương nhân số tuy thiếu, lại mỗi người thổ lộ tình cảm thật sự, không sợ ngày sau không riêng diếu. Chỉ là Mẫn Văn cùng Lâm Viễn Quy đám người, thật sự đáng giận ghê tởm, chúng ta cũng không cần thiết lại đãi ở ra về đạo mạo chính đạo đội ngũ trung.”

“Kia chương môn ngài ý tứ là?”

“Ta dự thoát ra chính đạo thể lực, trọng tuyển lập trường.”

“Chương môn ngài nên sẽ không muốn gia nhập ma đạo đi?” Triệu Ứng lạnh mồm lạnh miệng, buột miệng thốt ra.

Lục Tranh cười mà không nói.

Hai ngày sau, tin tức truyền khai, thiên hạ chấn động.

Roi vào tà lưu ma đạo Nghịch Thương Phái chương môn Lục Tranh phát rõ, to gan lớn mật, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, công nhiên tuyên bố Nghịch Thương Phái từ đây thoát ly chính đạo, ngược lại trở thành trung gian thể lực, độc lập với chính tà ở ngoài.

“Này Lục Tranh là ăn gan hùm mật gấu đi? Lúc trước bị truyền hán cầu kết ma đạo, cũng bắt quá là bắt gió bắt bóng không có xác thật chứng cứ. Hãn khen ngược, đem tâm một hoành, cứ nhiên tuyên bố thoát ly chính đạo.”

“Nếu là Đoạn Thu Phong hiểu được, đến từ phần mộ bò ra tới.”

“Cái này cũng chưa tính quan trọng, ta nghe nói, này Lục Tranh vừa mới tuyên bố gia nhập trung gian thể lực, quý khốc lao tù Thu Văn cùng danh môn mạc gia gia chủ Mạc Tử Phong liền phái người đưa đi hậu lễ chúc mừng.”

“Ta xem những người này đều điên rồi……”

Trà lâu quán rượu trung, tu giả nghị luận sôi nổi.

Mà từ Lục Tranh tuyên bố thoát ly chính đạo lúc sau, đánh tiêu diệt côn trùng có hại quét sạch chính đạo nguy trang tìm việc tu giả liền càng ngày càng ít.

Lục Tranh ra tay cũng không có nhiều ít cố kỵ, mấy phen nặng tay hạ, tiến đến gây hấn tìm việc, dần dần đoạn tuyệt.

Lục Tranh đem phái trung sự vật giao dư Yến Thập Tam sư huynh đệ hai lúc sau, liền an tâm lại lần nữa bế quan, mà hãn lúc này đây bế quan, dễ dàng sẽ không lại ra, trừ phi tu vi lại tăng.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: tiến công lôi kiếp

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tu tiên vô năm tháng, đảo mắt, Lục Tranh bế quan không ra đã có một năm.

Tại đây một năm thời gian, chân khí giang hồ, sinh ra rất nhiều biến cố, đại thể cách cục lại không nhiều ít biến hóa.

Nói đến biến hóa, ở Tranh Vành Phong mọi người xem ra, biến hóa lớn nhất đó là bọn họ sùng nhi tiểu thổ bao.

Tiểu thổ bao tự linh thực trưởng thành, tất nhiên là thoát với giống nhau tục nhân, bất quá một năm, cư nhiên liền từ một cái tiểu nữ oa trường tới rồi bảy tám tuổi bộ dáng.

Bảy tám tuổi nữ oa, đã có nhất định tự tôn, lại không cho phép người khác kêu nàng tiểu thổ bao, mọi người tiếc nuối, chỉ có thể kêu nàng đại danh, Lục Thanh Chúc.

Lục Thanh Chúc là cái nghịch ngợm hiếu động, ngày thường trừ bỏ đi theo sư công Vân Trung Quái tu tập công pháp võ kỹ, nhân hạ rất nhiều đó là đầy khắp núi đồi khắp nơi đi bộ tác loạn, ở Tranh Vành Phong phạm vi mấy trăm dặm tổ có Tiểu ma nữ chỉ xưng.

Ngày này, Tranh Vành Phong đỉnh núi mây mù thối tan, ráng màu chiếu khắp, nồng đậm chân khí hình như có tựa vô hội tụ sơn động.

Mọi người suy đoán, đây là Lục Tranh sắp sửa thăng cấp chi tướng, mà Lục Tranh một khi thăng cấp, khoảng cách hẳn xuất quan nhật từ cũng liền không xa.

Lục Thanh Chúc mắt to vừa chuyển, môi quai giáo hoạt tươi cười, nói thanh “Ta muốn xuống núi vì cha tìm lễ vật” liền thân hình chợt lóe, thừa lục chi hướng dưới chân núi nhảy đi.

Yến Thập Tam không yên tâm, đuổi theo vài bước, lại thấy kia phong giống nhau tiểu nữ tử thao túng lục chi giống như cánh tay sử, so sơn gian viên hầu còn nhanh, đảo mắt liền biến mất ở tung sơn rừng rậm trung.

Yến Thập Tam vẫn không yên tâm, bị sư đệ Triệu Ứng trêu ghẹo: “Sư huynh, ngươi lại không phải lão mục tử, Thanh Chúc cũng không phải tầm thường tiểu hài tử, nào có như vậy dễ dàng xảy ra chuyện?”

Yến Thập Tam giờ tay liền cho Triệu Ứng cái ót một cái tát, thầm mắng: “Đừng vội miệng quạ đen.”

Mạnh Thanh Hà ba cái tiểu hài tử ở bên cười trộm.

Tranh Vành Phong thượng, hoà thuận vui vẻ, nhưng Lục Thanh Chúc xuống núi bảy ngày, như cũ không có trở về, ngay cả thần kinh đại điều như Triệu Ứng, cũng vụng trộm xuống núi tìm vài lần, nhưng liền Lục Thanh Chúc nửa phiên góc áo cũng chưa bắt được.

Mọi người chính lo lắng, liền thấy Lục Tranh bế quan nơi sơn động có tân biến hóa.

Sơn động phía trước, thanh lưu bắt đầu khởi động, sinh thảo nở hoa, linh chim hót xướng, thập phần tiên khí.

Mà sơn động chính phía trên, chân khí hội tụ, thiên biến vạn hóa, giây lát là rồng cuốn hồ chòm, giây lát là vạn mã hí vang lưng, mơ hồ vạn thú tề rống, chấn động lại thần kỳ.

Làm người từng trải Yến Thập Tam, đôi mắt mở to, đại hi nói: “Hi linh nạp khí, vạn thú tới triều, đây là thăng cấp thất tinh Võ Vương đặc có trời giáng dị tượng. Chương môn là muốn thăng cấp.”

Yến Thập Tam khi nói chuyện, chạy bằng khí hoa điều, linh diệu xướng đến cang hoan, đồng thời không trung thổi qua một sợi thanh hương, nghe chi khiến người tim phổi thanh nhuận, linh đài thanh minh.

Triệu Ứng một mặt đại hút mấy khẩu hương khí, một mặt buồn bực hỏi sư huynh Yến Thập Tam: “Ta như thế nào không biết thất tinh Võ Vương dị tượng còn mang u hương?”

Yến Thập Tam trong mắt cũng có một mặt kinh dị, chợt thoải mái nói: “Có lẽ là chương môn đồng thời thăng cấp thất tinh Linh Vương. Linh võ song tu, vốn là mạch máu thủ dị, đoạt thiên địa tạo hóa, thăng cấp thất tinh Vương Giai sở giáng xuống dị tượng, tự nhiên không giống người thường.”

Hai người khi nói chuyện, dị tượng lại biến, vốn là vô hình vô sắc thiên địa chân khí đột nhiên phân chia hai cực, nhất hồng nhất bạch, giăng co, va chạm, cho đến lẫn nhau giao triền, khó xá khó phân.

“Phanh!”

Bỗng nhiên một tiếng vang lớn, hồng bạch chân khí đan chéo, như giang chảy vào hải, kể hết rót nhập nhắm chặt trong son động.

Son động vì này chấn động.

Ngay sau đó, “Ầm vang” một tiếng, son động tạc nứt, một đạo thân ảnh từ giữa phiêu ra.

Bóng người một bước phi thiên, mắt khép hờ, tay khê nâng, vừa động, ngón tay về bùa lạc trận, Vô Hình Kiếm ý hóa hư vì thật, với đột nhiên xuất hiện lao nhanh vạn thú trung gào thét xoay quanh.

Kiểm nếu du long, người nếu kinh hồng.

Lục Tranh từ từ trợn mắt, một sát trời giáng cánh tay thô hắc lòi, ầm ầm đánh xuống.

“Răng rắc!”

Hắc lòi cùng kiếm ý bỗng nhiên đối đâm, kịch liệt va chạm thanh mây đục chân vỡ người màng tai, chột kiếm ý cùng hắc lòi song song tiêu tán.

“Răng rắc!”

Lại là một đạo hắc lòi hạ xuống, càng thô càng tạt.

Lục Tranh thủ đoạn vừa lật, chặt đứt một đoạn Lưu Hỏa Kiếm lại lần nữa xuất hiện lòng bàn tay.

Lục Tranh ánh mắt đảo qua, trong mắt bính ra Vô Hình Kiếm ý, kiếm ý va chạm thân kiếm, khoanh khắc hòa hợp nhất thể.

Lục Tranh khoe miệng vì câu, mũi chân một chút, cầm trong tay đoạn kiếm, chủ động đón đánh, nhất kiếm oanh hưởng cấp tốc rót xuống hắc lòi.

“Phanh!”

Xưa nay chưa từng có nổ mạnh ở giữa không trung tạc ra một đóa thật lớn năm vân, khói đen cuộn cuộn, mây trắng cũng bị xả nứt.

Yến Thập Tam đám người trên mặt đất xem đến trong lòng run sợ, âm thầm nói thầm: “Vi sao thẳng cấp hoàng giai mới có thể xuất hiện lôi kiếp, lúc này liền xuất hiện?”

Không biết khi nào xuất hiện ở phụ cận Vân Trung Quái nhú mây, cười nhạo, cũng không biết là đang cười ai, nói: “Linh võ song tu vốn là là nghịch thiên mà đi, vi phạm thiên địa tu luyện pháp tắc, Thiên đạo cấp chút không công bằng đãi ngộ, cũng là bình thường.”

Huống chi, như là linh võ đại lục như vậy cấp thấp vị diện, vốn là chân khí hữu hạn, tài nguyên khan hiếm, Thiên đạo hạn chế hạn chế song tu giả cũng là không gì đáng trách.

Liền ở Vân Trung Quái âm thầm khinh bỉ linh võ đại lục là lúc, trời giáng lôi kiếp càng thêm hung mãnh.

Mây trắng nhiễm hắc, “Ầm ầm ầm” quay cuồng gian, tầng mây lần thứ hai nổ tung, giây lát liền có loáng thoáng điểm đen từ giữa nhảy ra.

Mọi người tập trung nhìn vào, lại là kiếp lôi, thô sơ giản lược số tới có mười lăm lục đạo.

Khói đen cuộn cuộn trung, Lục Tranh cầm kiếm bay ra, toàn thân có chút cháy đen, bước chân lại là không ngừng.

Cơ hồ liền ở hơn mười nói hắc lòi hạ xuống đồng thời, Lục Tranh lần thứ hai không lùi mà tiến tới nhất cử vọt đi lên.

“Răng rắc!”

Kịch liệt tiếng sấm vang, phảng phất muốn phách liệt thiên mạc giống nhau.

Trực diện hắc lòi Lục Tranh, đôi tay cầm kiếm, cắn răng chém ra, phía sau muôn vàn kiếm ý thành hình, một cái chớp mắt mà ra.

“Oanh!”

Một sát nổ mạnh chiếu sáng toàn bộ không trung, cả tòa Tranh Vành Phong run rẩy không ngừng.

Cường quang làm người nhắm mắt, động tĩnh làm người bẽ nhĩ, mấy cái vậy xem dứt khoát đóng cửa ngũ cảm.

Không có ngũ cảm thế giới, khác yên tĩnh, cũng không có sắc thái, thời gian cũng bị mơ hồ.

Không biết qua đi bao lâu, mọi người trực giác đã an toàn, ngũ cảm một khôi phục liền gấp không chờ nổi hướng lên trời không nhìn lại.

Nhưng kia chỗ, trừ bỏ nỗ mạnh dư uy, căn bản không dư thừa mặt khác.

Màn trời đã trong, liệt dương nhô lên cao, mây trắng phiêu phiêu, trọng lại bốc hơi dựng lên sương mù từ dưới lên trên chậm rãi đem thái dương che lấp, Tranh Vành Phong lần thứ hai khôi phục ngày xưa mờ ảo cùng thanh tịnh.

Mọi người nghi hoặc gian, chân trời dần dần phiêu hạ ba năm phiến quần áo mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, Lục Tranh thân hình xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cứ việc hình tượng chật vật, đầy người miệng máu, nhưng Lục Tranh tâm tình còn không tồi.

Mất thường có thể thấy được, Lục Tranh toàn thân miệng máu thông thả khép lại, trừ bỏ vết máu chói mắt, cả người thoát nhìn càng thêm tinh thần nội liễm, xa xa vừa thấy, như ác quỷ ngũ huyệt đệ căn bản nhìn không ra hấn sâu cạn.

Lục Tranh triệu mọi người hơi hơi mỉm cười, mọi người lập tức hoàn hồn. Yên Thập Tam cùng Triệu Ứng dẫn đầu chúc mừng.

“Chúc mừng chương môn thắng cấp thành công!”

Triệu Ứng tùy tiện, nói thẳng không có kỵ nói: “Nhớ năm đó chương môn bị ta ấn đánh, không nghĩ tới thời gian mới qua đi non nửa năm, liền đổi chương môn ấn ta đánh.”

Lục Tranh buồn cười lắc đầu, đảo không vạch trần năm đó sơ ngộ, rốt cuộc là ai bị ai đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thanh Chúc lễ vật

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tranh Vành Phong đình, vừa mới thăng cấp thất tinh Vương Giai Lục Tranh, ngũ cảm đều linh, chân khí dư thừa, cả người thoải mái gian, không khỏi đôi mắt trông về phía xa, mắt nhìn ngàn dặm, có thể thấy lông tơ.

Tranh Vành Phong ngàn dặm ở ngoài, có phạm nhân trần nhỏ phồn vinh tọa lạc, biến người tập nập hảo không nao nhiệt, mà ở Tranh Vành Phong, linh thực linh thú tường an hòa thuận, chân khí đầy đủ, đã dần dần trưởng thành vì một tòa tu luyện bảo địa.

Người cùng vật xưa nay lẫn nhau chứa dưỡng, bọn họ này mấy cái ở Tranh Vành Phong tu luyện, đã tiêu hao Tranh Vành Phong linh khí, lại ở mỗi khi thăng cấp thành công sau phản hồi nồng đậm chân khí cấp Tranh Vành Phong, có qua có lại, Tranh Vành Phong tất nhiên là càng thêm chung linh dục tú.

Lục Tranh hít sâu một hơi, xem đến vui vẻ thoải mái, giây lát lại thay đổi thần sắc, nhíu mày hỏi Yên Thập Tam đám người: “Tiểu thổ bao đâu?”

Dĩ vãng hấn bế quan, kia vật nhỏ thế tất mỗi ngày mỗi đêm canh giữ ở phụ cận, đương hấn xuất quan khi, kia vật nhỏ cũng nhất định sẽ trước tiên xuất hiện ở chính mình trước mặt. Chính là lúc này đây, lại có chút bất đồng. Hấn nhìn quét ngàn dặm, cũng chưa thấy được tiểu thổ bao thân ảnh.

Lục Tranh không biết chính là, đương hấn bởi vì thăng cấp mà tăng vọt ngũ cảm dần dần khôi phục bình thường, hấn thu hồi mắt nhìn ngàn dặm tầm mắt đồng thời, ngàn dặm ở ngoài cuối, tiểu thổ bao thân ảnh, tung tăng nhảy nhót xuất hiện, mà ở nàng bên người, còn đi theo một người cao lớn anh dũng thân ảnh.

Biết được tiểu thổ bao xuống núi bây giờ như cũ không có trở về, Lục Tranh không cảm lo lắng, nghĩ đến tiểu thổ bao tuổi tác, càng là một trận lo lắng, không nói hai lời, thú nhận đứt gãy Lưu Hỏa Kiếm liền muốn ngự kiếm xuống núi.

Vẫn luôn lão thần khắp nơi Vân Trung Quái lúc này mới vừa rồi đứng ra, vuốt râu nói: “Thanh Chúc trên người có ta cho hấn luyện chế tiểu đậu xanh, thời khắc mấu chốt có thể kháng cự thánh giai một kích, thả có thể bảo bình an. Nếu là Thanh Chúc gặp nạn, này đậu xanh sẽ biến hồng.”

Nói, Vân Trung Quái liền mở ra lòng bàn tay, mọi người thấy hấn lòng bàn tay an an ổn ổn bái một viên oánh oánh mượt mà màu xanh biếc cây đậu, thoát nhìn bình đạm không có gì lạ, nhưng lại nhìn kỹ, liền có thể thấy đậu xanh phía trên đều có một tia độc đáo linh vận chậm rãi tàn vòng.

“Đậu xanh chưa biến sắc, Thanh Chúc là an toàn.”

Lục Tranh lúc này mới hơi chút yên lòng. Hấn này sư phụ xưa nay thần bí khó lường, tuy tính tình quái gở lạnh nhạt, đãi thân cận người lại là cực hảo, tặng cho tiểu thổ bao đậu xanh tự nhiên là thượng phẩm linh khí, bảo mệnh, bảo bình an nên là vô ngu.

Có Vân Trung Quái cam đoan, mọi người kiên nhẫn lại đợi mấy ngày, rốt cuộc chờ đến dưới chân núi ác quỷ ngũ huynh đệ tới báo, tiểu thổ bao đã trở lại, còn mang về một cái không tưởng được khung bô sinh vật.

Lục Tranh nghe được tin tức, đình chỉ tu luyện, từ sau sơn đuôi tới trước sơn, vừa tới liền thấy mọi người thần sắc cổ quái vẻ mặt ăn ruồi bọ lại sợ ruồi bọ cổ quái biểu tình.

Lục Tranh thượng không kịp dò hỏi nguyên do, vốn nhờ thấy gió liền lớn lên tiểu thổ bao cấp sợ ngây người.

Hấn hãy còn nhớ rõ chính mình bế quan trước, tiểu thổ bao vẫn là một cái tiểu nữ oa, như thế nào hiện tại liền thành bảy tám tuổi tiểu nữ oa?

“Khuê nữ?”

“Cha!”

Lục Tranh không xác định hô một tiếng, tiểu thổ bao lập tức mặt mày hớn hở vọt lại đây, một phen bỏ nhào vào Lục Tranh trong lòng ngực, ngó sen tiết giống nhau hai cánh tay chặt chẽ treo Lục Tranh trên cổ, trên cổ tay tiểu đậu xanh điều a điều.

Lục Tranh xác nhận nhà mình khuê nữ cũng không có bị thương, lúc này mới hoàn toàn yên lòng, không nhẹ không nặng địa điểm điểm khuê nữ cái mũi, dạn dò nói:

“Lần tới một mình xuống núi cần phải trước tiên cùng người trong nhà định hảo ngày về, vạn không thể vừa đi không trở về, kêu người sư công cùng mười ba thúc thúc bọn họ lo lắng hồng rồi.”

“Kia cha lo lắng ta sao?”

“Cha tự nhiên lo lắng, đã nhiều ngày cơm ăn không vô giấc cũng ngủ không được, liền sợ khuê nữ bên ngoài bị khi dễ, cha cái kia đau lòng.....”

“Phốc.”

Lục Tranh đối nữ nhi “Thỏ lộ” bị một tiếng cười khê đánh gãy. Lục Tranh theo tiếng nhìn lại, liền thấy cách đó không xa một gốc cây oai cổ đại thụ sau lưng mơ hồ lộ ra một bôi đen y dấu vết.

Gió nổi lên, bại lộ mà ra hắc y tận tình lấp lư, kiêu ngạo cuồng vọng.

Lục Tranh người xem nhân thần tình lại biến, liền hiểu được người nọ nên là lúc trước liền ở.

Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng đã đem tay ấn ở trên chuỗi kiếm, kiếm ra khỏi vỏ ba phần, tùy thời ra chiêu.

Ác quỷ ngũ huynh đệ thân mình có chút run,

Lại vẫn tần trách tần trách đứng ở một bên.

Vô hình giằng co, một hồi đại chiến tựa hồ chạm vào là nổ ngay.

Tiểu thổ bao lúc này lôi kéo Lục Tranh vạt áo, cười khanh khách nói:

“Chúc mừng cha lại lần nữa thăng cấp, Thanh Chúc riêng xuống núi tìm cái lễ vật, đó là người này.”

Tiểu thổ bao vừa nói, kia oai cổ đại thụ sau lưng người rốt cuộc bỏ được mại động tôn chân đi ra.

Một lộ diện, liền cùng Lục Tranh tầm mắt đụng phải vừa vặn.

Đương hai bên từng người thấy rõ đối phương là ai thời điểm, khóe miệng đồng thời vừa kéo, chột đó là vô hình sát khí ở hai người chi gian kịch liệt va chạm.

Từ sau thân cây đi ra “Người”, khuôn mặt tái nhợt, anh đứng nhưng tà khí, cái trán có dùm bạch mao đón gió phát phới, thỉnh thoảng là nhân thân trạng thái son hải yêu thị chi chủ, Cửu Đầu Điều yêu Hắc Dực. (sao nghi nghi cái cặp này quá thanh chúc với hắc dực ("" ' ω ' ""))

Lục Tranh ngón tay khẽ nhúc nhích, một đạo thu nhỏ lại lục mang tinh trận pháp dần dần thành hình.

Hắc Dực sau lưng, thật lớn hai cánh vũ vũ xé gió, phiến phiến hắc vũ bóc ra, xoay tròn, thoáng hiện lợi mang.

Kep ở hai người trung gian tiểu thổ bao tựa không thấy được Lục Tranh cùng Hắc Dực chỉ gian sòng ngăm mãnh liệt, khờ dại giờ lên khuôn mặt nhỏ, tranh công nói:

“Đây là ta ở ven đường cứu giúp, nguyện ý bán mình cho ta, làm ta lễ vật, cha, ta đem hắc tử tặng cho ngươi.”

Theo tiểu thổ bao nói, Lục Tranh cùng Hắc Dực hai người trên người sát ý dồn thủ, hai người hồ hững đối diện, tuy như cũ mặt hắc phi thường, lại đều không có lập tức động thủ tính toán.

Nhìn nhìn tiểu thổ bao ngây thơ khuôn mặt nhỏ cùng thanh triệt mắt to, hai người trong lòng đồng thời năng một tiếng đối phương.

Hắc Dực không nghĩ tới diệt tuyền đoạt truyền thừa kẻ thù Lục Tranh đó là ân nhân cứu mạng tiểu nữ oa phụ thân, Lục Tranh không nghĩ tới ngoan nữ nhi cư nhiên cứu trở về một con Cửu Đầu Điều yêu.

“Không biết yêu vương vì sao cùng nữ nhi của ta cùng đường?” Lục Tranh đem tiểu thổ bao đưa cho Vân Trung Quái, quay đầu hỏi Hắc Dực.

Hắc Dực bĩu môi, ánh mắt từ tiểu thổ bao bánh bao trên mặt dời đi, tà cười nói: “Chính như tiểu Thanh Chúc theo như lời, bổn vương là bị nàng cứu, trong lòng cảm nhớ, liền liền bán thân.”

Hắn sẽ nói chính mình là đối vụng ở ven đường sao? Hắn sẽ không. (thì ra... ㄟ _ ㄟ)

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, hoài nghi cái này Cửu Đầu Điều yêu là sọ não hư rớt, hoặc là khai ngầm giao dịch sẽ khai nhiều, động bất động liền bán mình, không chừng liền có cái gì âm mưu dương mưu, lập tức nói:

“Yêu vương nói đùa, tiểu nữ trẻ người non dạ, sao có thể đối yêu vương nói mua liền mua? Yêu vương tiện lợi là một hồi vui đùa đi. Nếu ngươi trong lòng thật sự băn khoăn, liền làm ngươi ta quá vắng ăn oán xóa bỏ toàn bộ.”

Lần này đối Hắc Dực khoe miệng run rẩy.

Này họ Lục phạm nhân nhưng thật ra tính đến tính! Diệt tuyền đoạt truyền thừa cừu hận, sao có thể như thế dễ dàng nói liền!

Bất quá, hẳn nhất thời nào tàn bán thân lại là thật sự, so với bán mình cấp Lục Tranh thù này người, hẳn còn không bằng một đầu đâm chết được.

Nghĩ đến đây, Hắc Dực sau lưng lại lần nữa huyễn ra hai cánh, cánh che trời mạc, hắc vũ tung bay, đã là lại động sát khí, tính toán giết Lục Tranh xong hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: cùng yêu thổ lộ tình cảm

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Liền ở Hắc Dực cùng Lục Tranh chỉ gian đại chiến chạm vào là nổ ngay là lúc, tiểu thổ bao đột nhiên bĩu môi, trong ánh mắt có điểm nước mắt, kêu to nói:

“Tiểu hắc, ngươi cùng cha ta có thù oán sao? Ta đây không mua ngươi, cũng không cần ngươi báo ân cứu mạng, ngươi đi đi.”

Hắc Dực nghe tiếng, động tác cứng lại, toàn thân đều cương.

“Ta.....” Từ trước đến nay động động lòng chim là có thể giết người Hắc Dực lập tức luống cuống, nói chuyện cũng ấp a ắp úng.

Hắn Hắc Dực tuy không phải người, lại tự nhận so người càng thêm trọng tình trọng nghĩa, bị người cứu lại sát ân nhân cứu mạng phụ thân như vậy sự, suy nghĩ một chút, hẳn thật sự là làm không tới.

Tuy nói, lúc trước đối vưng, bắt quá là bởi vì bị nhốt trên biển lâu lắm, lại ngộ thân thể suy nhược kỳ.

Nhưng không thể phủ nhận, Lục Thanh Chúc đích xác cứu chính mình tánh mạng. Mà hiện giờ Lục Thanh Chúc buổi nói chuyện, không thể nghĩ ngờ là ở ăn quả quả mà vả mặt, ám chỉ hắn vong ân phụ nghĩa.

Hắc Dực mày hung hăng nhún lại, giãy lắt ngoài cười nhưng trong không cười, thu cánh chim, hướng Lục Thanh lười nhác liền ôm quyền, khô cần nói:

“Liền liền ân lục chương môn lúc trước theo như lời, người ta chỉ gian tình oán ân thù, xóa bỏ toàn bộ.”

Lục Thanh nhướng mày, đề phòng mà thật sâu nhìn Hắc Dực liếc mắt một cái, thu kiếm vào vỏ, xả ra cái tươi cười, đồng dạng ôm quyền nói:

“Yêu vương như thế đại khí, Lục Thanh bội phục, sau này, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, làm bằng hữu bình thường vẫn là có thể.”

“Người nhưng thật ra sẽ hướng chính mình trên mặt tiếp vàng.” Hắc Dực lấy lỗ mũi xem người, hừ lạnh một tiếng.

Lục Thanh: “.....” Người cùng yêu quả nhiên là có sự khác nhau, cùng Hắc Dực, hẳn là không có biện pháp vui sướng chơi đùa.

Vốn là tương xem hai sinh ghét người cùng yêu, dứt khoát ai cũng không phản ứng ai.

Lục Thanh thấy nhà mình khuê nữ cùng điều yêu Hắc Dực ngoạn đắc hăng say, nhắm mắt làm ngơ, xoay người liền đi, chỉ là Lục Thanh xoay người khoảnh khắc, vừa vặn gặp được không ai bì nổi điều yêu Hắc Dực đối với ngây thơ vô tri tiểu thổ bao cười đến vui sướng thảo hỉ, như thế vô hại lại khác thường điều yêu làm người không cảm thâm nghĩ: “Này điều yêu sẽ không luyến | đồng đi?” (tui nghi lắm mà ㄟ_ㄟ)

Lúc này, thảo Lục Thanh ngai điều yêu đột nhiên mở miệng nói: “Ma La Cẩm Hải sắp thủy triều, ta liền ở người này nghỉ ngơi mấy ngày hảo.”

Hắc Dực nói rất đúng không ụy khuất, ngữ khí thập phần miễn cưỡng, Lục Thanh một xúc động, thiếu chút nữa tưởng lấy cái chổi đem người đuổi ra khỏi nhà.

Nhưng nghĩ lại xuống dưới, Hắc Dực cùng hắn kỳ thật cũng không có nhiều ít thâm cừ đại hận, muốn cừ hận cũng nên là Hắc Dực mới đúng, cực cực khổ khổ thủ ngàn hai trăm năm Thất Huyền Linh Tuyền nói hủy liền hủy, dưới suối vàng động thiên kiếm ý truyền thừa nói ném liền ném, suy nghĩ một chút, cũng thật là đủ đáng thương.

Lục Thanh lấy thương hại mà ánh mắt nhìn mắt Hắc Dực, chột gât đầu đồng ý.

“Yêu vương không chê liền hảo.” Nhưng, Ma La Cẩm Hải là cái cái quý gì, thủy triều lại là cái cái gì ngoạn ý?

Hắc Dực bị Lục Thanh kia liếc mắt một cái xem đến không thể hiểu được, toàn thân nổi da gà đều nổi lên.

Có thể nói, hắn tự nhiên là không muốn cùng một đồng lớn người sống dài ở cùng nơi.

Nhưng cứu hắn tánh mạng Lục Thanh Chúc thật sự quá đáng yêu, hắn có chút luyến tiếc như vậy chia lìa. (ㄟ_ㄟ)

Cùng ngày ban đêm, chờ Lục Thanh Chúc ngủ hạ, Hắc Dực xoay người hồi chính mình tiểu viện, đẩy cửa mà nhập, liếc mắt một cái liền thấy được cảm bính đoạn kiếm tùy ý luyến chiêu Lục Thanh.

Hắc Dực cười nhạo một tiếng, nói: “Lục chương môn người yên tâm, ta Hắc Dực nói chuyện giữ lời, tuyệt không sẽ lại tìm được người rồi phiền toái.”

Lục Thanh ngừng tay trúng kiếm chiêu, xoay người hơi hơi mỉm cười, làm cái thỉnh tư thế.

Ở Lục Thanh phía sau, thấp bé trên bàn đá, một hồ rượu mạnh, hai cái đựng đầy rượu ngọc ly, bỗng nhiên xuất hiện.

Hắc Dực cũng không sợ Lục Thanh chơi trá, đặt mông ngồi xuống liền chèn chén một ly, tán thưởng một tiếng: “Rượu ngon.”

Này Hắc Dực là yêu vật, trong xương cốt có đơn thuần một mặt, hi ác đều bãi ở trên mặt, thấy rượu hảo uống, đôi mắt lập tức sung sướng mà mị lên, thà không khách khí chính mình lại rót một ly.

Lục Tranh thấy hần đem đệ nhị ly rượu mạnh uống liền một hơi, lúc này mới mỉm cười ngồi xuống, chợt thần sắc bất động hỏi Hắc Dực:

“Không biết yêu vương thích nhà của ta Thanh Chúc nào một chỗ?”

Hắc Dực không có tạm dừng nói: “Hồn nhiên, non nớt, đáng yêu.”

Lục Tranh nhướng mày, đem chính mình trên tay kia ly rượu thưởng thức một trận, đột nhiên thò lại gần đầu, nhỏ giọng nói: “Ta xem yêu vương tuổi cũng già đầu rồi, trên đời này đặc biệt người hần là cũng gặp qua không ít. Nhưng người này cùng người tuổi tác a, khác biệt quá lớn, thế tất tồn tại không thể vượt qua sự khác nhau, yêu cùng phi người cũng là đồng dạng. Ta xem yêu vương thích nhà của ta Thanh Chúc, hần là chỉ là nhất thời mới mê đi?”

Mới mê kính qua, giai đại vui mừng. Mới mê kính nếu vẫn luôn không quá, vậy có chút hao tâm tổn sức.

Không trách Lục Tranh cái này làm cha hạt lo lắng. Tiểu thổ bao thân mình nãi linh thực biến ảo, vốn là phi người thù địch, đối giống nhau yêu vật thường có mặc danh hấp dẫn, hiện giờ càng là thấy gió liền trường, không chừng ngày nào đó ngủ một giấc tỉnh lại liền thành mười lăm sáu tuổi đại cô nương.

Lúc này Hắc Dực không dậy nổi tâm tư khác, khó bảo toàn ngày sau thấy tiểu thổ bao lớn lên bộ dáng không dậy nổi ái mộ chi tâm.

Nếu là bình thường ái mộ theo đuổi, Lục Tranh cái này làm cha sẽ không can thiệp, nhưng Hắc Dực này đầu đầu, toàn thân liền cùng bình thường không đáp biên.

Một con khỏ tức trực bên linh cửu tuyến ngàn hai trăm năm biết rõ dưới suối vàng có khác động thiên lại mắt trông mong nhìn không đi sấm, như vậy điều, không phải nào tàn chính là thiếu căn gân. (∞ _ ∞)

Vô luận là não tàn vẫn là thiếu căn gân, một khi ái mộ một người theo đuổi một người, làm ra sự tình tranh luận lấy đánh giá.

Lục Tranh nói cố ý thử, nhưng ai ngờ Hắc Dực ở cảm tình phương diện đặc biệt tri độn căn bản không nghe hiểu Lục Tranh là ám chỉ cái gì, chỉ nghiêm trang liền rót rượu biên nói:

“Người nói không tồi. Cho nên, bốn vương xưa nay chỉ cùng phi người giao tiếp, vui mừng cũng chỉ có ngây thơ con trẻ. Ta xem người kia khuê nữ đặc thù, phóng chừng mới hóa hình không mấy năm, chỉ số thông minh còn không có trường toàn, cho nên liền thích. Nhưng người đừng đắc ý, nếu người nữ nhi tuổi vượt qua mười tuổi, nên lớn lên tâm nhãn mọc đầy, ta liền sẽ không thích. Mười tuổi oa, tâm tư phức tạp, ánh mắt không thuần, cũng liền không có ta ái kia một phần hồn nhiên cùng đáng yêu.”

Lục Tranh ngón tay run rẩy một chút.

Cảm tình này điều yêu thật là luyện | đồng, chẳng qua luyện chính là ngây thơ con trẻ, tham chính là con trẻ tâm tư chỉ một thuần túy, nếu là tiểu oa nhi trưởng thành, hần liền bỏ nếu giày cũ, xem đều không xem một cái. Sở thích độc đáo, lý niệm thù địch, như thế biến | thái, không hổ là dài quá chín đầu điều.

Mới gặp khi, Lục Tranh thượng cho rằng đối phương là cái âm hiểm tà ác, bị đối phương chết căn không bỏ đầy trời hắc vũ đuổi giết khi, hần cho rằng đối phương Nhại Tỉ tất báo, không nghĩ tới, trải qua một phen nói chuyện với nhau, thế nhưng phát hiện đây là cái không đi lòng có cái gì nói cái gì hóa.

Lục Tranh trong lòng cảm thán, biết được Hắc Dực đối nhà mình khuê nữ không có những mặt khác tâm tư, hần liền yên tâm rất nhiều, lập tức xem Hắc Dực cũng liền không có nhiều ít thành kiến. Nói đến này đáng thương điều yêu thành phù nhưng thật ra không thâm, có cái gì nói cái gì.

Xong việc rất nhiều năm, Lục Tranh mỗi khi nghĩ vậy một màn, đều muốn đem Hắc Dực một phen bóp chết.

Giờ phút này cũng không có một phen phác qua đi lấy tuyệt hậu hoạn Lục Tranh, chớp mắt, tự mình vì Hắc Dực rót một chén rượu, đôi tay đưa qua đi.

(hiều hiểu, bản đạo đã hiểu, hắc... hắc... (— —) ....)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: dụ dỗ Lão Hắc

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Oánh ánh ngọc ly, tinh khiết và thơm rượu, ánh trắng chiếu xuống, khói trắng vi đăng, tinh khiết và thơm phác mũi.

Hắc Dực âm thầm nuốt nước miếng, đôi mắt hơi hơi tròn to, nhưng vừa thấy đến đệ chén rượu người là ai, liền nhìn không được bữu môi ghét bỏ, hoài nghi mà nhìn quét Lục Tranh vài lần, trầm mặc hồi lâu mới vừa rồi đem rượu nhận lấy, uống liền một hơi.

Rượu ngon nhập hầu, kinh khí phát ra, tinh khiết và thơm càng sâu, từ miệng đến hầu lại đến toàn thân đều bị vui sướng tràn trề, Hắc Dực không cảm lại lần nữa sung sướng mà neho lại đôi mắt, nhất phái hương thụ.

Lục Tranh xem đến buồn cười, này Hắc Dực quả nhiên là cái tửu quý, có rượu uống liền vạn sự đủ.

Nhưng, đường đường yêu thị chi chủ, một phương yêu vương, đơn thuần thành cái này bộ dáng, thật sự không có vấn đề sao?

Lục Tranh cười tự rót tự uống một ly, lại muốn đảo thượng một ly, liền phát hiện bầu rượu đã không, không cần phải nói, đều bị Hắc Dực uống xong rồi.

Lúc này, Hắc Dực tay chặn ngang lại đây, một phen đoạt bầu rượu, nhử mảy khuynh đảo, một giọt không dư thừa, lập tức có chút khó chịu, quát:

“Uy, này rượu không tôi, còn có sao? Bồn vương lấy bảo vật cùng người đổi.”

Hắc Dực thích rượu khờ dạng, kêu Lục Tranh bật cười, chợt ánh mắt sáng lên, khoe miệng tươi cười mở rộng.

Lục Tranh một mặt từ không gian lấy ra lớn hơn nữa dung lượng bầu rượu, một mặt nghiêng đầu đánh giá Hắc Dực.

Hắc Dực nhìn thấy bầu rượu liền đôi mắt sáng lên, đoạt lấy tới, miệng liền bầu rượu biên uống, hầu kết cổ động, kia không hề phòng bị bộ dáng, làm Lục Tranh trong lòng đột nhiên mà khởi kia một chút tâm tư khác như thế nào cũng lái đi không được.

Hắc Dực tuy là yêu vật, nhưng tâm tư đơn thuần, so người có thể tin nhiều.

Lục Tranh trong lòng âm thầm đánh giá.

Hắn hiện giờ tình cảnh kham ưu, nói dễ nghe một chút, quyết đoán phi phạm thoát ly chính đạo gia nhập trung gian thế lực, nhưng nói trắng ra là, hắn cũng là bị buộc đến vô pháp.

Chính đạo ngón tay cái Ngạo Vân Tông cùng nhị lưu đứng đầu thế lực Khung Võ Môn một cái so một cái càng thêm tương hân chết tương hân diệt môn, hiện giờ chính đạo danh môn thấy hắn, mười có chín đều muốn hân mệnh, mà làm ma đạo đứng đầu Độc Cô Thư Hà ước gì hắn sớm ngày chết kiểu kiểu.

Trung gian thế lực tác xưa nay nước giếng không phạm nước sông, một cái so một cái càng thêm lạnh nhạt vô tình, trừ phi địch nhân đánh tới nhà mình cửa nhà, nếu không những cái đó cáo già nhóm mỗi người bình “Bất tử đạo hữu chết bản đạo” chuẩn tắc tự quét tuyết trước cửa đầu thềm người khác ngồi thượng thượng.

Với chính đạo, mỗi người kêu sát. Với ma đạo, thấy vậy vui mừng. Với trung gian thế lực, thấy chết mà không cứu.

Tam phương thế lực, thế nhưng không một chỗ là hân chân chính có thể dung thân.

Cái này giang hồ, cá lớn nuốt cá bé, nếu người thực lực không đủ kia liền đua thế lực, thế lực không đủ liền đua bằng hữu.

Tính toán đầu ra đấy, Lục Tranh cũng chỉ có Thu Văn cùng Mạc Tử Phong hai cái bằng hữu mà thôi.

Lam Bất Hối cái này mình hữu, cô quái hay thay đổi, khó có thể tận tin. Mà Độc Cô Kiến Thường, Lục Tranh còn lại là không đành lòng liên lụy, huống chi, Kiến Thường cha cùng đệ đệ cùng với cữu cữu đến nay vừa thấy đến hắn liền tương bốp chết hắn.

Như thế dưới tình huống, Lục Tranh tình trạng chỉ so tứ cố vô thân tốt hơn như vậy một chút.

Cho nên, hắn nổi lên cái tâm tư, dụ dỗ Lão Hắc, nhiều bằng hữu hơn lộ.

Lão Hắc người này bất luận đầu óc như thế nào, thực lực lại là chuẩn chuẩn, tám tinh võ tôn tu vi thả ra đi, nháy mắt hạ gục một tầng lớn.

Hắc Dực mới vừa đem không chén rượu buông, tính toán lại đến một ly, liền bị Lục Tranh ca hai hảo mà một phen đem ở bả vai, nghe Lục Tranh ở bên tai nói:

“Ta nói Lão Hắc a, chúng ta cũng coi như không đánh không quen nhau, người như thế yêu thích ta nữ nhi, ta thực ngoài ý muốn, cũng thật cao hứng. Người nói xem ở chúng ta có một cái cộng đồng thích người phân thượng, có thể hảo hảo ở chung sao?”

Hắc Dực bị Lục Tranh một tiếng “Lão Hắc” kêu đến nha toan, trong lòng gặp đánh sâu vào, hắc lại cũng không quên phản bác, nói: “Thanh Chúc cũng không phải người.”

“Đúng đúng đúng, nữ nhi của ta không phải người.” Lục Tranh mỉm gật đầu, chợt lại lắc đầu, biểu tình có chút dở khóc dở cười.

Lục Tranh khác thường, làm Hắc Dực không cảm rồi rãnh rất nhiều ngẩng đầu vừa thấy, lập tức liền choáng váng, thiếu chút nữa bị Lục Tranh trong ánh mắt chói lọi “Ta muốn cùng ngươi thổ lộ tình cảm” trắng ra biểu đạt lóe mù mắt.

Tuy là kinh hách nếu tư, Hắc Dực cũng bất quá là hất hất đầu, hầy còn uống rượu, chút nào không chú ý tới Lục Tranh chân thật ý đồ, cái này làm cho Lục Tranh càng xem càng vừa lòng.

“Lão Hắc,

Chúng ta xem như bằng hữu.”

Lục Tranh tiếp tục ca hai hảo mà nắm lấy Hắc Dực bả vai. Nào tưởng, Hắc Dực căn bản không cảm kích.

“Ta chỉ cùng phi người giao bằng hữu, hơn nữa, ta không có bằng hữu.”

Lục Tranh: “.....” Người cùng yêu, quả nhiên là không có biện pháp vui sướng mà giao lưu.

Lục Tranh lau mặt, giương mắt lại xem Hắc Dực khi, đã thay đổi sách lược, chân thành nói:

“Không làm bằng hữu cũng thành. Chỉ là người ở giang hồ, không có đồng minh, hành tẩu gian nan, liền như ta hiện tại, tam phương thế lực mỗi người kêu đánh, hảo không thể liên.”

Lục Tranh thấy Hắc Dực nghe được vui sướng khi người gặp họa, đôi mắt nhú lại, lập tức lại nói:

“Ta nghe son hải yêu thị mười năm một khai, nếu là ta nhớ rõ không sai, khoảng cách tiếp theo khai trương thượng có chín năm thời gian. Ta suy đoán, này chín năm, yêu vương ngài là tạm thời trở về không được đi?”

Lục Tranh lớn mật suy đoán, mà Hắc Dực mặt đã hoàn toàn đen xuống dưới. Nếu là hồi đến đi, hắc tự nhiên sẽ không lưu lại người sống quần cư chỗ.

Nếu không phải một lòng truy kích Lục Tranh đám người, hắc cũng không đến mức bay ra yêu thị, tạp ở trên biển thời không lốc xoáy trung, lốc xoáy trung một tạp chính là một năm, phân không rõ ngày đêm, thời gian mơ hồ, yêu lực xói mòn, cho nên, hắc vừa ra lốc xoáy, theo chạm đất tranh tàn lưu hơi thở một đường truy tung tìm hiểu, còn không có tìm được mà, liền đối vụng ở bên đường.

Nhớ lại từ lúc chào đời tới nay đệ nhị đại khổ bức trải qua, Hắc Dực trong mắt hồng quang chợt lóe, phô thiên cánh chim “Rầm” một tiếng đột nhiên triển khai.

Lục Tranh sợ vị này cũng có lòng dạ hiểm độc tay cay một mặt yêu vương đương trường bão nổi, lập tức thối lui một đi nhanh, sau đó nhanh chóng mở miệng nói:

“Yêu vương nếu tạm thời không thể quay về, sao không vẫn luôn tạm cư Tranh Vành Phong? Ta Tranh Vành Phong ít người son linh, người cũng đơn thuần đáng yêu, nói vậy yêu vương nhất định trụ đến thoải mái.”

Nghe vậy, Hắc Dực tức giận hơi giải án, ám đạo Lục Tranh lời nói không phải không có lý, tuy nói chân chính đơn thuần đáng yêu chỉ có như vậy một cái, nhưng chính mình nếu là rời đi nơi này, không thiếu được còn muốn một phen màn trời chiếu đất.

Thân là yêu vương, Hắc Dực sống trong nhung lụa quán, lúc này muốn kêu hắc đơn độc sinh hoạt, một mình lang bạt, thật sự có chút không lớn hiện thực.

Nhưng trên mặt, Hắc Dực như cũ mạnh miệng, nói: “Bỏn vương yêu lực cái thế, thiên hạ vô địch.”

Lục Tranh gật đầu xưng là, chợt xả ra hiền lành dễ thân tươi cười, nói:

“Ha hã, yêu vương theo như lời là sự thật, nhưng yêu vương một mình một yêu khắp nơi lang bạt, tóm lại có chút mất thể diện, cũng quá mức vất vả.

Không bằng, yêu vương liền ở ta này Tranh Vành Phong thượng trụ hạ.

Ta nhưng phái Ngụy Nhất ngũ huynh đệ bên người hầu hạ ngài, này Ngụy họ ngũ huynh đệ thân mình vì quý tộc, cũng không phải người.

Mà tiểu nữ đang ở trường thành kỳ, ngày thường phi người tu luyện, ta chờ nhiều có không hiểu, còn phải dựa vào yêu vương không tiếc chi điểm.”

Ngụ ý, nếu là Hắc Dực ở Tranh Vành Phong trụ hạ, liền có thể tiếp tục quá hắc sống trong nhung lụa nhất từ, mà Tranh Vành Phong thượng, ít nhất so mặt khác người sống tự cư chỗ muốn thảo hỉ rất nhiều. Mà hắc yêu thích tiểu thổ bao, cũng là một đại hấp dẫn.

(cái này có được gọi là đem nữ nhi cấp ”bán” cho Lão Hắc không? = .. =)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: uống máu ăn thề

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Mất thấy Hắc Dực con mắt hơi đỏ, có chút trầm tư, Lục Tranh hiểu được, chính mình đã thành công một nửa.

Hắc Dực nghĩ nghĩ, đem trong tay lại một lần hoàn toàn không bầu rượu buông, khoe miệng lộ ra một nụ cười tới.

Tuy rằng cảm thấy Lục Tranh theo như lời không tồi, nhưng hắn cũng không phải ngốc, biết được này thiên hạ cũng không có ăn không trả tiền cơm trưa, lập tức hỏi: “Nếu bốn vương ở này, với ngươi có gì chỗ tốt, với ta lại như thế nào?”

Thấy Hắc Dực cũng không bài xích, Lục Tranh mỉm cười, dứt khoát đem lời nói làm rõ, nói thẳng nói:

“Ngươi ta không bằng kết minh. Nguy nan là lúc, lẫn nhau nâng đỡ, đối địch là lúc, cùng chung kẻ địch. Đến ích lợi cơ duyên, chung đồng tiến. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.”

Hắc Dực bĩu môi, Lục Tranh nói được ba hoa chích choè, thực sự mê người mất, nhưng người này có thể tin sao?

Hắc Dực lấy hoài nghi mà ánh mắt nhìn về phía Lục Tranh.

Lục Tranh hiểu được, Hắc Dực đây là biến tướng mà đáp ứng rồi, chỉ là thượng không thể hoàn toàn tin nhiệm chính mình, vì thế há mồm hỏi:

“Không biết yêu vương có gì biện pháp có thể làm ngươi ta lẫn nhau ước thúc?”

Giống Hắc Dực như vậy yêu, so với cảm tình trời buột, còn không bằng trực tiếp cùng hắn giảng ích lợi.

Quả nhiên, Hắc Dực vừa nghe lời này, lập tức sắc mặt hảo không ít, tươi cười cũng chân thật rất nhiều, thậm chí nguyên ý đưa cho Lục Tranh một cái tán thưởng ánh mắt, nói: “Tính ngươi có tự mình hiểu lấy.”

Nói, Hắc Dực liền thủ đoạn vừa lật, lấy ra một trương bàn tay đại da dê cuộn, da dê cuộn phía trên quang mang chợt lóe, một thanh đen nhánh chủy thủ biến ảo mà ra.

Hắc Dực một tay ước lượng chủy thủ, một tay ước lượng da dê cuộn, ánh mắt thâm thúy, khoe miệng tựa câu chưa câu, nhìn phía Lục Tranh, sâu kín mở miệng nói:

“Ồ bốn vương thế giới, mình hữu chi gian ký kết hợp tác yêu cầu uống máu ăn thề, lại lấy hắc chủy cắt cổ tay, huyết tích da dê cuộn. Này da dê cuộn thân mình đó là một cái trận pháp, trận pháp một khi nhiễm huyết liền sẽ tự chủ kích phát. Nếu là hai yêu bên trong bất luận cái gì một cái vi phạm thề ước, liền sẽ ra đời tâm ma, tu vi đại hàng, chết bất đắc kỳ tử mà chết.”

Dứt lời, Hắc Dực khi trước một lóng tay mặt hướng miệng mình, thoáng chốc, huyết quang di động, Hắc Dực trên môi nhiễm huyết.

Hắc Dực liếc khiêu khích cùng chế nhạo ánh mắt cấp Lục Tranh, cặp kia híp lại mắt tựa hồ muốn nói: “Ngươi dám sao?”

Lục Tranh không có gì không dám. Hắc Dực không phụ hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không ruộng bỏ.

Nhưng thấy Lục Tranh ánh mắt kiên định, đi đến Hắc Dực trước mặt, chiếu Hắc Dực động tác, lấy chỉ mặt môi, trên môi thấy huyết.

Trong nháy mắt, Hắc Dực ánh mắt lộ ra thị huyết quang mang, có bạo ngược, có hưng phấn.

Cùng người kết mình là lần đầu tiên, đến nỗi này nhân loại có thể hay không phản bội chính mình, ngày nào đó chờ xem.

Hắc Dực đang đưa trong tay màu đen chùy thủ, đem da dê cuốn một phen ném giữa không trung, gọi một tiếng:

“Nay ta Hắc Dực, nguyện cùng Lục Tranh có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, vĩnh không ruồng bỏ.”

Dứt lời, Hắc Dực liền huy động hắc chùy, cắt vào chính mình tả cổ tay.

Màu đỏ tươi máu tươi khoanh khắc như nước dừng, bị sáng lên da dê cuốn lôi kéo, phiêu phù ở da dê cuốn phía trên.

Lục Tranh nhìn nhìn Hắc Dực huyết lưu không ngừng tả cổ tay, da mặt trều một chút, tiếp nhận chùy thủ, cũng hưởng chính mình tả cổ tay cắt một chút. Chỉ ở hoa thời điểm, chú ý lực đạo.

Thoáng chốc, Lục Tranh tả cổ tay thấy huyết, lách lư phiêu ra đầu đỏ đại một giọt, cũng bị da dê cuốn lôi kéo, phiêu phù ở giữa không trung.

Một người một yêu, hai huyết tương ngộ, giằng co nửa ngày, chậm chạp chưa động.

Hắc Dực sắc mặt biến thành màu đen mà trừng hướng Lục Tranh, Lục Tranh lúc này mới nhớ tới, chính mình quên nói lời thề.

“Nay ta Lục Tranh, nguyện cùng Hắc Dực có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, vĩnh không ruồng bỏ.”

Đãi cuối cùng một chữ hạ xuống, giữa không trung giằng co hai phương máu tươi rớt cuộc cùng khởi biến hóa, như giang chảy vào hải, oanh mà một tiếng hoàn toàn đi vào da dê cuốn bên trong.

Quang mang đại thịnh, từng người trong lòng dâng lên huyền diệu khó giải thích mà kỳ diệu cảm ứng, thế ước thành lập, da dê cuốn giữa không trung một phân thành hai, phân biệt lọt vào Lục Tranh cùng Hắc Dực hai người trong tay.

Hắc Dực nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, ánh mắt kia nói: “Người liền chờ tâm ma ra đời, nổ tan xác mà chết đi.”

Xem bãi, Hắc Dực lại là nửa điểm không phản ứng mới mở ra lò mới nhất phía đối tác, cao ngạo mà quăng tay áo liền đi.

“Xem ra,

Ta vị này phi người mình hữu căn bản không đem thành ý của ta thật sự a.” Lục Tranh lắc đầu bật cười, thu hảo thuộc về chính mình da dê cuốn.

Không tín nhiệm đối phương, lại cùng đối phương ký kết có phản phệ hiệu quả hắc ám minh ước, hơn nữa có gan chính mình đem chính mình cắt đến huyết như suối phun, phỏng chừng cũng chỉ có trước mắt cái này gốc yêu.

Vừa mới ký kết minh ước một người một yêu, trong lòng hãy còn mang theo đối với đối phương khinh bỉ cùng tò mò, kết mình ngày đầu tiên đối diện không nói gì.

Hôm sau, Hắc Dực không chút khách khí mà tuyên bố tạm cư Tranh Vành Phong, nhưng ra ngoài Lục Tranh dự kiến, vị này sống trong nhung lụa yêu vương cũng không có làm ác quỷ ngũ huynh đệ bên người hầu hạ, chỉ là tự giác mà thỉnh thoảng ở tiểu thổ bao bên người lách lư, ngẫu nhiên chỉ điểm, ngẫu nhiên chơi đùa.

Yến Thập Tam ở sư đệ Triệu Ứng xúi giục hạ, mời Hắc Dực đảm đương Nghịch Thương Phái thủ vị khách khanh trưởng lão.

Có lẽ là Hắc Dực tâm tình hảo, cũng không có ở trước tiên bóp chết Triệu Ứng, ngược lại hỏi một câu: “Trưởng lão, còn có ai?”

“Chương môn sư phụ, vân lão tiên sinh.”

Được đến đáp án, Hắc Dực xoay chuyển con mắt, cùng sáng sớm thượng liền lơ đãng đánh bò chính mình Vân Trung Quái xa xa liếc nhau, chợt lần đầu thấp hèn chính mình cao ngạo đầu, gật đầu, rụt rè nói: “Một khi đã như vậy, ta liền không khách khí.”

Yến Thập Tam thập phần kính lễ, cùng ngày liền mang theo trên núi chỉ có ba cái tiểu đệ tử xuống núi làm tuyên truyền đi.

Hắc Dực tạm cư Tranh Vành Phong một tháng sau, Yến Thập Tam từ dưới chân núi dẫn tới hai đứa nhỏ, hải tử cha mẹ mắt trông mong đứng ở Tranh Vành Phong phong chân khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lo lắng thanh danh không hảo mà Nghịch Thương Phái đem nhà mình hải tử đạo nhập đường ngang ngõ tắt, nhưng trong nhà gian nan mất thấy liền com cũng ăn không nổi, cùng với đối chết còn không bằng đi tà đạo.

Ở hai nhà cha mẹ lại hận lại cảm kích phức tạp ánh mắt nhìn chăm chú hạ, Yến Thập Tam đem hai nửa đại tiểu hải mang lên sơn, thu làm Nghịch Thương Phái đệ tử ký danh.

Hắc Dực toàn bộ hành trình vậy xem một màn này, trầm mặc hồi lâu lúc sau, khó được hảo tâm mà đi đến Lục Tranh bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của hắn, buồn bã nói:

“Bổn vương không nghĩ tới, người ở nhân tộc địa giới hỗn đến nhiều như vậy gian. Đường đường một môn phái, muốn thu đồ đệ thế nhưng lại đưa tiền lại viết giấy cam đoan.

Bổn vương lúc trước nghe nói tầm thường môn phái muốn thu đồ đệ, làm đồ đệ đều bị ba quỷ chín lay, lời ngon tiếng ngọt, không nghĩ tới, tới rồi người nơi này, hoàn toàn phản.

Ai, nếu tương lai người hỗn không nổi nữa, liền tới yêu thị, bổn vương tâm tình hảo khi không nói được sẽ thu lưu người.”

Lục Tranh thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun ở Hắc Dực khuôn mặt tuần tú thượng.

Nào tướng, Hắc Dực càng nghĩ càng cảm thấy chính mình vị này mình hữu quá đáng thương, cân não vừa chuyển, liền thẳng tắp chăm chú vào Lục Tranh trên bụng nhỏ.

Lục Tranh bị Hắc Dực nhìn chăm chăm đến da đầu tê rần, thiếu chút nữa lui về phía sau hai bước, hồi hấn muốn làm gì.

Hắc Dực khinh bỉ nhìn thoáng qua Lục Tranh, vui sướng khi người gặp họa mà lắc đầu nói: “Lục chương môn, người này tu vi cũng quá kém, ta xem người sớm hay muộn muốn xong.”

Vừa mới lên núi còn không có từ cùng cha mẹ chia lìa bị thương trung đi ra hai cái tiểu đồng, lập tức có điểm tương xứng núi xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Hải Linh Châu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Không đợi Lục Tranh mở miệng, Hắc Dực nói tiếp: “Người tu vi quá kém, trong bụng đan châu hư hư thật thật, hồng bạch đan chéo, thoát nhìn hoa lệ loá mắt, kỳ thật thực lực kém cỏi, đan châu phù phiếm. Cho nên, các người nhân tộc linh võ song tu cũng không phải như vậy hảo tu.”

Lời này, Lục Tranh cũng từng nghe nhà mình sư phụ Vân Trung Quái nói qua, chỉ là Vân Trung Quái cũng có không như vậy bác học thời điểm, đối với linh võ song tu mang đến tất nhiên tệ đoan, cũng có chút khó có thể xuống tay, lúc này nghe Hắc Dực ý tứ, thế nhưng là có giải quyết chi đạo?

Lục Tranh trong lòng không khỏi vui vẻ, thành tâm thỉnh giáo.

“Không biết Lão Hắc nhưng có giải quyết cách hay?”

Hắc Dực trườ trườ khoe miệng, hồi lâu nói: “Ma La Cẩm Hải thừa thái Hải Linh Châu, có lẽ có thể trợ người giúp một tay.”

Ma La Cẩm Hải, linh võ đại lục nổi danh cấm địa chi nhất, tương truyền có đi mà không có về, mai táng không đếm được Vương Giai cao thủ.

Lục Tranh ngẫu nhiên nghe Vân Trung Quái đề qua, nhưng lại khó hiểu đồn đãi trung vì sao chịu chết đều là Vương Giai, chẳng lẽ mặt khác giai khác cao thủ chưa bao giờ đi sao? Đáng tiếc Vân Trung Quái kiên nhẫn không đủ, cũng không có hảo tâm làm đồ đệ giải thích nghi hoặc.

Lục Tranh nghi hoặc treo ở trên mặt, lại lần nữa được Hắc Dực khinh bỉ ánh mắt một quả, chợt liền nghe hắn giải thích nói:

“Hải Linh Châu nãi chân khí ngưng tụ biến ảo mà thành, bề ngoài cùng bình thường trần châu cùng loại, phẩm cấp lại vì thiên tài địa bảo,

không có phẩm trật vô giai, giá trị liên thành, nhưng trợ Vương Giai đỉnh giả đột phá chương vách tường, đạt tới hoàng giai.”

Lục Tranh bừng tỉnh đại ngộ, như thế, Hải Linh Châu hấp dẫn tự nhiên là Vương Giai cao thủ chiếm đa số, đi trước Ma La Cẩm Hải toi mạng tự nhiên lấy Vương Giai chiếm đại đa số.

Tu luyện một đạo, càng lên cao đi càng là khó như lên trời, đặc biệt lấy Vương Giai đến hoàng giai chi gian quá độ nhất gọi người lo lắng.

Thường thường một cái Vương Giai quá độ đến hoàng giai, yêu cầu mấy chục thượng trăm năm, có Vương Giai tu giả nếu cơ duyên không đủ tư chất không tốt, rất có khả năng suốt cuộc đời đều ở Vương Giai lặc lư.

Nhưng chỉ có tư chất lại là không được.

Thí dụ như Lam Bất Hối, Lục Tranh mới gặp nàng khi, đó là Linh Vương cửu tinh, khoảng cách hoàng giai cũng bất quá là một bước xa. Hiện giờ tiểu hai năm thời gian thoáng qua, nàng như cũ là Linh Vương cửu tinh. Lam đại ma nữ tư chất không tốt sao? Hiển nhiên không phải. Nàng lại bất quá là cơ duyên thôi. Mà này Hải Linh Châu đó là như là Lam Bất Hối như vậy Vương Giai đỉnh cường giả lớn nhất cơ duyên.

Nhớ tới Lam Bất Hối, Lục Tranh liền không khỏi nhớ tới lúc trước Ngạo Vân Sơn khi Lam Bất Hối dịch dung thành hắc bộ dáng đơn độc lưu lại đối kháng thánh giai truyền thuyết Mãn Vân.

“Cũng không biết lam cô nương hiện nay như thế nào.”

Người tốt không dài mệnh, tai họa di ngàn năm.

Lục Tranh cho rằng, Lam Bất Hối tuyệt đối đạt đến tai họa giữa đứng đầu, muốn cho hắc tin tưởng người nọ sẽ dễ như trở bàn tay bỏ mạng, hắc là không tin. Nhưng một mặt lo lắng, lại là nhớ hồi lâu.

Hắc Dực thấy Lục Tranh đột nhiên lăm nhăm lăm nhăm, này biểu tình cũng là thập phần rối rắm, đã lo lắng lại cảm thán, không cảm có chút vô ngữ, một phách Lục Tranh bả vai, nói:

“Bốn vương hảo ý nói với ngươi như thế nào giải quyết trên người của ngươi song tu tai họa ngầm, ngươi khen ngược, thế nhưng thất thần.”

Lục Tranh hồ thẹn, chặn lại nói khiếm, lúc này, Hắc Dực mới vừa rồi tiếp tục nói tiếp.

“Thường nhân chỉ biết Hải Linh Châu có thể giúp Vương Giai đỉnh đột phá hoàng giai chướng vách tường, lại không biết Hải Linh Châu thân mình có hư thật biến ảo chi công, nếu này đây chỉ bỏ khuyết tu giả trong cơ thể đan châu phù phiếm chỗ, với linh võ song tu giả là đại bổ. Lấy ngươi đan châu phù phiếm biểu tượng tới xem, chỉ cần điền thượng hai trăm viên Hải Linh Châu cũng là đủ rồi.”

Hắc Dực nói được dễ như trở bàn tay, nhưng Lục Tranh tưởng tượng đến chính mình đến nuốt vào hai trăm viên hạt châu, liền cảm thấy có chút bụng trướng nôn mửa dục | vọng, không cảm hỏi:

“Lão Hắc, ngươi không phải là đang nói cười ỉ?”

“Ta một lòng vì ngươi, ngươi cứ nhiên cho rằng ta là đang nói cười?” Hắc Dực lời lẽ chính đáng.

Nếu là không có phía trước kia năm chữ, có lẽ Lục Tranh liền tin.

Hắc Dực lại nói: “Xem ở ngươi là ta minh hữu phân thượng, nếu không như vậy tin tức trọng yếu, ta sẽ không nói cho ngươi. Ma La Cẩm Hải chỉ có thủy triều là lúc, mới vừa rồi có thể tiến vào. Tính toán thời gian, nửa tháng sau, đó là trăm năm một lần thủy triều ngày. Ngươi hảo sinh chuẩn bị, ít ngày nữa ngươi ta liền xuất phát.”

Hắc Dực chưa nói Ma La Cẩm Hải bên trong có cái gì hấp dẫn hắc,

Lục Tranh đảo không đến mức tự mình đa tình mà cho rằng này lão yêu là xuất phát từ nghĩa khí cùng đi ra biển.

Hướng Hắc Dực hỏi thăm một chút Ma La Cẩm Hải cụ thể phương vị, Lục Tranh quyết định chuẩn bị tốt hết thảy, hôm sau liền xuất phát.

Cuối cùng, xuất phát nhân viên định vì Lục Tranh, Hắc Dực, Vân Trung Quái, cùng với Yến Thập Tam. Triệu Ứng cùng ác quỷ ngũ huynh đệ phụ trách chăm sóc tiểu thảo bao chờ tiểu oa nhi, cùng với thủ sơn.

Lâm xuất phát trước, Vân Trung Quái riêng ở Tranh Vành Phong hạ đánh thượng một đạo cấm chế, hoàng giai cấp trở lên giả đều không được mà nhập, trừ phi thực lực mạnh hơn Vân Trung Quái bản nhân.

Ở Vân Trung Quái trong mắt, hoàng giai dưới, đều là con kiến.

Làm con kiến chỉ nhất Lục Tranh, vì nhà mình khuê nữ, cũng là dùng ra giữ nhà bản lĩnh, không chỉ có đem cuối cùng một đạo ân nấp phù giao dư khuê nữ nắm hảo, càng không ngu không nghĩ bày ra mười lăm đạo phòng ngự trận pháp.

Có lẽ là xem náo nhiệt, Hắc Dực cũng cấp ra không ít Linh Khí bảo bối, có phòng ngự hình cũng có công kích hình.

Thẳng đến Tranh Vành Phong phòng thủ kiên cố, Lục Tranh một hàng bốn người mới vừa rồi nhích người xuất phát.

Một đường bay nhanh, xuyên sơn cang thủy, phi hành mười ngày, lại nghỉ ngơi ba ngày, bốn người đuổi ở Ma La Cẩm Hải khai hải trước hai ngày thuận lợi đến.

Lục Tranh đám người rút xuống địa phương là một mảnh sa mạc, đập vào mắt tất cả đều là cát vàng đầy trời, khô nứt cuồng phong thổi tới, trên mặt đau

đón, trên người càng là khô nóng vô cùng.

Lục Tranh không nghĩ tới, trong truyền thuyết Ma La Cấm Hải thế nhưng ở vào sa mạc trung.

Tại đây một mảnh sa mạc, mênh mông bát ngát, đồng đảo tu giả, xa lều trại, đào đất động, kiến thành lũy, cùng thi triển này có thể, nhoáng lên mắt thời gian liền làm này tòa sa mạc tuyệt địa trần ngập dân cư cùng ôn ào.

Lục Tranh thậm chí ở trong đám người nhìn đến mấy cái thực gương mặt, có Ngạo Vân Tông Mặc Thanh Linh, Khung Võ Môn nội môn đệ tử, cùng với mặt khác không ít danh môn chính đạo, trung gian thế lực tới không ít, ma đạo người cũng rất nhiều.

Lục Tranh nhìn quét một vòng, có chút tiếc nuối, sớm đã tới hoàng giai Thu Văn cùng Mạc Tử Phong vẫn chưa tiến đến, thậm chí quý khốc lao tù cùng mạc gia người liền cái bóng đáng đều không có.

Ma La Cấm Hải nguy hiểm thật mạnh, có được bí bảo lại chỉ có hải minh châu một cái, nghĩ đến, Thu Văn cùng Mạc Tử Phong tạm thời không có thang này nước đục tính toán.

Âm Quỷ Môn cùng Vạn Ma Quật người cũng có một ít, nhưng Lam Bất Hồi cùng Độc Cô Kiến Thường cũng là không thấy bóng dáng.

Lục Tranh thu hồi tầm mắt, đối chung quanh đầu chú ở chính mình trên người các loại đánh giá ánh mắt làm như không thấy, vừa muốn cùng Yên Thập Tam đám người vượt tiến Hắc Dực lấy lông chim bồi dưỡng giản dị mao trong phòng, liền nghe một bên truyền đến một cái thấp phần bén nhọn thanh âm

“Yên Thập Tam, ngươi cái này khi sư diệt tổ phản đồ, cũng dám bại lộ người trước? Còn chưa chịu chết!”

“Phanh!”

Lục Tranh đám người đứng lúc nhảy khai, liền thấy lúc trước đứng thẳng vị trí, một thanh trường đao hung hăng cắm vào, cát vàng cuộn cuộn.

Một mặt bóng đen tùy theo mà đến, vừa tới liền lấy Yên Thập Tam ốt.

Yên Thập Tam một tay đem phản xạ có điều kiện liền phải động thủ Lục Tranh đẩy ra, lại xoay người, âm âm một chương, cùng người tới đối oanh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: hoang mạc tái ngộ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đột nhiên mà khởi đối chiến, làm rất nhiều không chút nào tương quan người dừng bước chân.

Đương thấy rõ đánh nhau chính là ai, xem nào nhiệt người càng nhiều.

“Khung Võ Môn rốt cuộc muốn thanh lý môn hộ?”

“Yên Thập Tam cũng không phải ăn chay.”

“Ha ha. Có thể hay không trận này đối chiến cuối cùng, là Lục Tranh cùng Lâm Viễn Quy đánh?”

“Lục Tranh nơi nào là lâm môn chủ đối thủ.”

Cùng với chung quanh nghị luận thanh khởi, Yên Thập Tam thân xoay tròn, nương cùng người đối oanh chương lực dư kinh, phi thân giữa không trung, một cái chớp mắt rút kiếm, kiếm một phân thành hai, bị Yên Thập Tam thao túng, nhanh như thiểm điện, triều đột nhiên làm khó dễ Khung Võ Môn người vọt tới.

“Phanh!”

Này Khung Võ Môn người cũng không phải ăn chay, đồng dạng nhất kiếm hóa nhị, khó khăn lắm đem Yến Thập Tam công kích chấn, ngăn trở đồng thời còn không quên cao giọng kêu gào.

“Yến Thập Tam, ngươi cái này phản đồ, đã phản bội xuất sư môn cần gì phải tiếp tục sử dụng sư môn kiếm pháp? Sư phụ ngươi Linh Cơ Tử thể diện, đều bị ngươi ném hết!”

Theo người tới mắng ra cuối cùng một câu, Lục Tranh liền hiểu được, trận này trò khôi hài nên xong việc.

Quả nhiên, tiếp theo giây Yến Thập Tam liền áp dụng không muốn sống đầu pháp, ra chiêu nhanh như thiểm điện, chiêu chiêu đều dùng Khung Võ Môn nội môn công pháp cùng võ kỹ, ý định cách ứng người giống nhau, cố tình chiêu chiêu tàn nhẫn trí mạng, gọi người khó lòng phòng bị.

“A!”

Theo một tiếng kêu thảm, lúc trước kêu gào không ngừng Khung Võ Môn người đã bị Yến Thập Tam nhất kiếm chém phi.

Không đợi Khung Võ Môn người từ trên mặt đất bò dậy, liền bị Yến Thập Tam trong tay lãnh lệ trường kiếm nhất kiếm đâm ở trên cổ.

Kêu gào người rốt cuộc thay đổi sắc mặt, ở chung quanh nghị luận thanh trong tiếng lại không cam lòng như vậy nhận thua, thẳng đến Yến Thập Tam hơi chút dùng một chút lực, cổ huyết châu chảy ra.

“Này Yến Thập Tam tu vi thế nhưng là cửu tinh Võ Vương!”

Bên cạnh có người nhìn không được tra xét một chút Yến Thập Tam tu vi, lập tức kinh hô một tiếng.

Bị Yến Thập Tam lấy kiếm chống người, lúc này sắc mặt có thể xưng được với tái nhợt, nha một cắn, thập phần không biết xấu hổ mà nói mềm lời nói, nói:

“Yến sư huynh kinh thái tuyệt diệu như cũ, ngăn ngừa một năm thời gian thế nhưng liền thành Võ Vương cửu tinh. Ngu đệ ta theo không kịp.

Chỉ là, sư huynh hiện giờ khi sư diệt tổ tội danh còn không có rửa sạch, liền cùng một cái dẫn thân vào ma đạo tiểu nhân làm bạn, thật sự là có chút kêu ta cùng cấp người sai vật đệ thất vọng buồn lòng a. Sư huynh, quay đầu lại là bờ.”

“Ha.” Yến Thập Tam cười lạnh một tiếng, lấy xem con kiến ánh mắt nhìn thoáng qua tham sống sợ chết Khung Võ Môn đệ tử, buồn bã nói:

“Thị phi đúng sai, tự tại lòng ta. Chưởng môn làm người như thế nào, cũng không phải ngươi chờ Khung Võ Môn tiểu nhân có thể nói.

Lúc này đây, ta không giết ngươi, ngươi trở về nói cho Lâm Viễn Quy, ta Yến Thập Tam, chúng có một ngày sẽ sát thượng khung võ, giết hán vì ta sư phụ báo thù.”

Dứt lời, Yến Thập Tam lưu loát thu kiếm, xoay người, cùng Lục Tranh trước sau chân tiến vào mao trong phòng.

Nào tưởng, lúc trước bị thua Khung Võ Môn đệ tử vô si đến có thể, Yến Thập Tam mới vừa quay người lại, hán liền bay lên nhất kiếm, thẳng thọc Yến Thập Tam giữa lưng.

“A.”

Yến Thập Tam tựa sau lưng có mắt, cười lạnh một tiếng, tay vừa nhấc, tu vi càng cao hán, một cái chớp mắt không chế đối phương kiếm, thân kiếm tạm dừng, lại động đó là hướng tới tới khi phương hướng một phi mà đi, ở hết thảy một tiếng trung, chém đứt người đánh lên cánh tay.

“A!”

Kêu thảm thiết chói tai, Yến Thập Tam chớp mục quay đầu lại, lạnh lùng cười không phát một tiếng, lại gọi người im như ve sầm mùa đông.

Qua đi Yến Thập Tam, ngọc thụ lâm phong, chính trực tiêu sái, hiện giờ hán, chỉ đối nhận định người triển lộ tươi cười, cả người như một ngọn núi, bất động khi, cho người ta lực áp bách mười phần.

Có người âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, bước chân không tự chủ được rời xa một ít.

Dư lại Khung Võ Môn người, lúc này rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, vội vàng một hồng mà thượng tướng mất mặt xấu hổ đồ vật nâng đi.

Lục Tranh cười nhạo một tiếng, mang theo mặt vô biểu tình Yến Thập Tam cùng nhau đến gần mao phòng, đập vào mắt đó là Hắc Dục nhân đến nhàm chán, phát tay chơi lông chim.

Lục Tranh thật lo lắng này lão yêu nhất thời hứng khởi, liền đem này lấy lông chim bồi dưỡng phòng nhỏ cấp hủy đi.

“Lấy Lão Hắc chi thấy,

Này Ma La Cấm Hải khi nào sẽ xuất hiện?”

“Này muốn xem thiên thời.” Hắc Dục nói câu vô nghĩa, liền cúi đầu tiếp tục đùa nghịch chính mình lông chim, hãy còn ngại không đủ, thỉnh thoảng đem phòng nhỏ vách tường phía trên lông chim kéo xuống tới vài miếng.

Lục Tranh nhắm mắt cảm thụ một chút, trừ bỏ chỗ sâu trong sa mạc đặc có khô ráo cùng lửa nóng ngoại, lại vô mặt khác cảm ứng.

Nhưng mọi người đều nói Ma La Cấm Hải mỗi trăm năm thủy triều là lúc liền sẽ xuất hiện, như thế lời thề son sắt, nên có một ít bằng chứng mới đúng.

Bất đắc dĩ, bọn họ này đoàn người, hoặc là là quá tuổi trẻ hoặc là là quá tị thế hoặc là là quá nhị bức, Lục Tranh không thể nào biết được Ma La Cấm Hải thủy triều cụ thể thời gian.

Nghĩ nghĩ, Lục Tranh chào hỏi, dứt khoát một mình đi ra ngoài đi dạo.

Có lẽ là bởi vì Yên Thập Tam lúc trước kia một tay quá kinh người, Lục Tranh tự mao trong phòng ra tới, chung quanh xa lánh tầm mắt như cũ, nghị luận thanh lại nhỏ không ít.

Lục Tranh vây quanh tu giả tạm cư nơi bên ngoài xoay hai vòng, như cũ không phát hiện bất luận cái gì dấu vết để lại, nhưng thật ra nhận thấy được chính mình bị người theo dõi.

Lục Tranh nhướng mày, cố ý hướng dân cư rất thưa thớt chỗ càng chạy càng xa.

Ngày gần hoàng hôn, sa mạc phía trên nhiệt độ không khí bắt đầu giảm xuống, phong lại lần nữa thổi tới, khô ráo trung có một tia ướt hàn, chỉ có đầy trời bay múa cát vàng như cũ, hạt cát đánh vào trên mặt thứ đau, gọi người nhìn không được tâm sinh vài phần bức bối.

Lục Tranh ước lượng trong tay đứt gãy Lưu Hòa Kiếm, từ từ dừng bước, xoay người nói:

“Không biết chỗ tôi tôn giá vì ai, có không hiện thân vừa thấy?”

Chỗ tôi người cũng không có che dấu rốt cuộc tính toán, nghe tiếng, phát ra một tiếng “Khanh khách” cười khẽ, như nữ quý sâu kín không mang theo ý cười độc đáo tiếng cười kêu Lục Tranh trong lòng nhảy dựng, rộng mở xoay người, Lam Bất Hối một thân hồng y nếu huyết, chậm rãi đi ra.

“Lam cô nương?” Lục Tranh thấy rõ người tới, sừng sốt, giây lát có chút kinh hi, trên tay đoạn kiếm thu hồi.

Vừa định hỏi đối phương một năm trước trượng nghĩa ra tay có không bị thương, rồi lại cảm thấy khi cách một năm chính mình hỏi lại, tổng hội có vẻ có chút hư tình giả ý.

Không đợi Lục Tranh tìm hảo chào hỏi tìm từ, liền thấy Lam Bất Hối giờ tay ném lại đây một thanh hàn quang huyết kiếm.

“Nghe nói ngươi kiếm hủy hoại?”

Lam Bất Hối tả trên mặt hắc con bướm dị văn ở hoàng hôn hoang mạc trung càng hiện trống vắng cùng quỷ dị, hơi hơi câu môi, cười như không cười, mở miệng nói:

“Ta gần nhất nhớ tới, ngươi ta là minh hữu. Như thế khó được, thật đáng mừng. Chỉ là làm ta minh hữu, lại không có một thanh nãi chém kiếm, như thế nào cũng không thể nào nói nổi. Không bằng, này kiếm tặng cho ngươi.”

Lục Tranh ngây người, liền thấy huyết kiếm xoa gương mặt, “Phanh” một tiếng trầm vang cắm vào cát vàng trung.

“Như thế nào ngươi không dám muốn?” Lam Bất Hối che miệng, “Khanh khách” cười khẽ, khoe mắt hẹp dài, hơi hơi nhử lại gian, cả người tựa muốn bay lên tới giống nhau.

Lục Tranh quay đầu nhìn thoáng qua kia đáng thương kiếm, nhưng thấy thân kiếm mạo hiểm huyết khí, cả người tản ra bất tường cùng oán niệm.

Lục Tranh không cảm nổi lên một thân nổi da gà, trong lòng suy đoán, này kiếm tám phần là Lam Bất Hối từ ở trong tay người khác đoạt tới, không nói được còn thuận tay dùng thanh kiếm này giết nguyên lai kiếm chủ nhân.

Chương 118: Ma La Cẩm Hải

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Huyết sắc hoàng hôn, hoang mạc sỏi kim, thiên địa một màu, lấp lánh sáng lên, hạt cát ở giữa không trung đánh toàn trời nổi.

Hắc y thanh niên, hồng y nữ tử, mặt đối mặt mà đứng, xa cách khoảng cách, lẫn nhau bóng dáng rồi lại trên mặt cát có trong nháy mắt đan chéo.

Giờ khắc này song ảnh giao triền, tựa hồ dự báo ngày sau tình oán gút mắt, một đao khó đoạn.

“Hô.....”

Gió lạnh xuy phát, màn trời ngày hôn, trong không khí độ ẩm sâu hàng, lại xem Lam Bất Hối như cũ một tiếng tiêu chuẩn nữ quý trang, Lục Tranh không khỏi run tam run.

Cầm ở bờ cát huyết kiếm bị Lam Bất Hối ngoắc ngoắc ngón tay, huyền phù giữa không trung, bay tới Lục Tranh trước mặt.

“Như thế nào, ngươi không dám muốn? A.” Lam Bất Hối cười nhạt, tiếp tục lấy ánh mắt đầu Lục Tranh chơi đùa như.

“Yên tâm. Đây kiếm chủ nhân cùng hắc tương quan thế lực, đều bị ta tiêu diệt. Liền tra đều không dư thừa. Không cần sợ. Ngươi thả lỏng.”

Nói, Lam Bất Hối ngón tay vừa động, liền đem chuỗi này triền mẫn huyết sắc cùng oán niệm trường kiếm lại lần nữa đưa đến Lục Tranh trước mặt, đồng thời, nàng bước chân khẽ dời, khoảng cách Lục Tranh càng gần một ít.

Lục Tranh đảo hút một hơi, đối này đưa tới cửa huyết kiếm là lấy cũng không phải không lấy cũng không phải, hắc sớm biết người này là người điên, tàn nhẫn độc ác lại cổ quái hay thay đổi. Lại vẫn là một lần so một lần bởi vì người này càng thêm đổi mới chính mình tam quan.

Vì tặng cùng chính mình một thanh kiếm, cư nhiên liền giết kiếm chủ nhân còn tiêu diệt kiếm chủ nhân sau lưng thế lực.

Tuy nói Lam Bất Hối hành vi thật sự không thể gọi người khen ngợi, nhưng trải qua Ngạo Vân Sơn một dịch, Lục Tranh lại không thể đem nàng đơn thuần làm giống nhau biến | thái xem.

Lục Tranh xua tay, đem kiếm đệ hồi, nói: “Lam cô nương ý tốt, Lục Tranh tâm lĩnh, chỉ là này kiếm sao, ta còn là thích dùng chính mình. Trước chương môn tặng cho Lưu Hòa Kiếm tuy hủy, Lục Tranh lại là dễ dàng bỏ chi không được.”

Theo Lục Tranh dứt lời, Lục Tranh sau lưng Lưu Hòa Kiếm thân kiếm khẽ nhúc nhích, phát ra cảm động khanh minh thanh, cái này làm cho Lục Tranh càng thêm kiên định cho dù là một thanh đoạn kiếm cũng muốn dùng một chút rốt cuộc quyết tâm.

Lưu Hòa Kiếm là hắc sơ tới dị thế một đường làm bạn hảo đồng bọn, muốn hắc bỏ chi, thật sự tàn nhẫn.

Lam Bất Hối thấy thế, khinh thường mà cười nhạt một tiếng, vung tay lên, liền đem nhất thời hứng khởi đoạt tới huyết kiếm làm hồng cái hoàn toàn.

Lục Tranh làm bộ không thấy được Lam Bất Hối trong mắt một cái chớp mắt dựng lên sát ý, chỉ trịnh trọng khom người, nói:

“Đa tạ lúc trước lam cô nương trọng nghĩa ra tay, nếu không Lục Tranh, có lẽ căn bản không có mệnh cùng lam cô nương lại lần nữa tương phùng.”

Âm tình bất định như Lam Bất Hối, chậm rãi chuyển mắt, qua cơn mưa trời lại sáng nói: “Ngươi ta đã là minh hữu, ta cứu ngươi cũng không có gì cùng lắm thì.”

Lam Bất Hối nói được nhẹ nhàng, nhưng chỉ bằng cửu tinh Linh Vương chi lực một mình đối chiến thánh giai truyền thuyết Mẫn Vân, bị hao tổn nghiêm trọng bao nhiêu, cũng chỉ có nàng bản thân biết, nếu không nàng cũng không cần vì mau chóng tăng lên thực lực tự mình tới rồi này Ma La Cẩm Hải.

Lam Bất Hối tự nhận, chính mình lúc trước sở dĩ sẽ ra tay là bởi vì đột nhiên mà khởi hứng thú, vì này trả giá hết thầy đại giới đều cùng người khác không quan hệ.

Một cái có thâm nghĩ ta, một cái khác lại hồn không thêm để ý, đáng tiếc, hai người chỉ gian trừ bỏ Ngạo Vân Sơn kia một dịch, tựa hồ lại vô mặt khác bình thường giao tế giống nhau.

Phù vừa thấy mặt không có dấu võ cùng đào vong, rất là không thói quen. Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Tranh cùng Lam Bất Hối nhìn nhau không nói gì.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

“Rằm”

Đúng lúc này, không quá rõ ràng cát đất lưu động thanh đột nhiên truyền đến.

Lục Tranh cùng Lam Bất Hối theo tiếng nhìn lại, lại thấy mệnh mang sa mạc nhất bên cạnh, bụi đất bay lên, đầy trời sa mạc che trời, xa xa nhìn lại, đã là một mảnh hắc ám, quỷ dị chính là, như thể đại động tĩnh, trừ bỏ xa xa truyền đến một tiếng cát đất lăn lộn thanh ở ngoài liền lại vô mặt khác.

“Rằm”

Lại là một tiếng không hiểu rõ lắm hiện cát đất lưu động thanh, liền thấy nơi xa che đầy màn trời phi sa từng bước khuyếch đại, chính hướng hai người này chỗ tới.

“Đây là.....” Lục Tranh kinh ngạc, dò hỏi Lam Bất Hối, hắc chưa bao giờ gặp qua như vậy kỳ quan, tráng lệ phi phàm, khí thế kinh người, rồi lại không phải trong trí nhớ biết rõ bão cát hoặc gió lốc.

“Thủy triều”

Lam Bất Hối khoe miệng gọi lên, ném xuống như vậy một câu, ngay sau đó một phen giữ chặt Lục Tranh nhảy lên giữa không trung.

Giữa không trung điểm đủ mượn lực, Lục Tranh ngự ra đoạn kiếm, lưu hỏa chờ khách hai người hướng càng cao không bay đi.

Lục Tranh một trương miệng liền ăn đầy miệng sa, thượng không kịp hưởng Lam Bất Hối xác nhận mặt khác, kia nơi xa lưu động sa mạc liền càng ngày càng gần, theo “Rằm” tiếng vang quá mười ba thứ, tới rồi đệ thập tứ vang thời điểm, kinh dị rốt cuộc bùng nổ.

Sa mạc chợt mở rộng, thổi quét, như sóng biển ngập trời, sóng gió dừng hướng, bọt sóng cuộn cuộn.

Đương sa quay cuồng mấy lần, rốt cuộc hóa sa vì thủy, từ thượng đi xuống, sóng triều mà đến, hùng hổ, khoảnh khắc liền đem Lục Tranh hai người lúc trước đứng thẳng phương vị hoàn toàn bao trùm, bao phủ.

“A!”

Nơi xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết, mười lăm phút phía trước còn kín người hết chỗ tu giả tạm cư mà đã thành sóng biển bao phủ chỗ, có tu giả phản ứng không kịp, bị sóng biển che dấu đỉnh đầu, nháy mắt thịt | thân biến mất, hóa ra bạch cốt, theo thê lương kêu thảm thiết, bạch cốt ầm ầm ngã xuống đất, hóa thành bụi đất, bị sóng triều một cái chớp mắt nuốt hết.

Có vận may, chỉ bị thủy mạn thân lại không có trương cập đỉnh đầu, toàn thân vô ngu, cười lớn từ sóng biển trung tạt lược mà ra, lại ở lược đến giữa không trung là lúc, chấn đỉnh trắng non một chiếu, tự người biến sa, liền thanh kêu thảm thiết đều không kịp, theo gió một thổi, tan thành mây khói.

“Lấy huyết vì tế, lấy hồn khai đạo, cảm địa hoàng hôn, thủy triều! Ma La Cẩm Hải khai hải!”

Có người kinh hô, thân hình sớm đã nhảy tới cao không.

Lục Tranh đưa mắt vừa nhìn, cùng hắc đồng dạng đứng lặng trời cao tu giả còn có không ít, mỗi người bình yên vô sự, thần sắc kích động.

Ở trong nước, cũng có số ít tu giả cảm trong tay trận pháp nỗ lực chống đỡ, đồng dạng sắc mặt phấn khởi.

Lục Tranh không nghĩ tới, này thủy triều nói đến là đến. Buông ra thần thức vừa thấy, Vân Trung Quái đám người cùng yêu mỗi người hoàn hảo không tổn hao gì, sắc mặt như thường, cũng đứng thẳng ở trời cao cách đó không xa, chỉ là không trung đứng thẳng người quá nhiều, nhất thời tầm mắt khó có thể đối thượng, tạm thời chấp đầu không được.

Liền ở Lục Tranh thu hồi tầm mắt trong nháy mắt, vẫn luôn lôi kéo hắc Lam Bất Hối đột nhiên động, vung tay, thế nhưng nhắm ngay hắc ngực chính là một chương.

Chương phong sắc bén, khí thế bá đạo, Lục Tranh ngây người, chỉ tới kịp trông thấy Lam Bất Hối cao thâm khó đoán một sợi tơ cười, ngay sau đó cả người đã bị chụp vào cuộn cuộn sóng biển trung.

Nhưng trong dự đoán sóng biển tập thân cũng không có xuất hiện, ở Lục Tranh sắp vào nước trong nháy mắt, phía chân trời không biết khi nào bò lên trên tới ánh trắng một cái chớp mắt nhiễm huyết, hơi hơi sáng lên gian, lại là liên lụy ra vô số nửa trong suốt sợi tơ, không tiếng động bắn vào sóng biển trung.

Sợi tơ vào nước, sóng biển đình trệ, cách năm mét xa địa phương liền xuất hiện một cái vô thủy hồ sâu, hồ sâu vừa nhìn không đáy, sâu kín phát ra như

ấn như hiện quang huy, quang huy trung hình như có minh châu số viên, chậm rãi du đăng.

“Là hải minh châu! Cẩm hải nhập khẩu!”

Kinh hô trung, càng ngày càng nhiều tu giả không muốn sống hưởng vô thủy hổ sâu nhảy lên.

Lục Tranh mặt triều thượng, phần lưng sắp dính thủy trong nháy mắt, trống rỗng một lần, ở Lam Bất Hối nhảy xuống thân ảnh đồng thời, thân hình một sai, vừa vặn lần tiến bên cạnh một cái trong hổ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: áy náy khó ức

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Cẩm địa hoang mạc, huyết nguyệt lên không, cát vàng hóa thủy, sóng biển cuộn cuộn, hổ sâu trải rộng, dị tượng tàn phát.

Không trung, không muốn sống tu giả đầu pháp, chém giết, phía sau tiếp trước nhảy hướng hổ sâu.

Trong nước, phòng ngự trận pháp bảo vệ tu giả cũng là không rơi người sau, ra sức chém giết, chạy gấp.

Lục Tranh giữa không trung một lần, khó khăn lắm rơi vào gần đây trong hổ sâu, phủ vừa vào hổ liền cảm dị lực tập thân, không hề sức phản kháng tạt trụy vài trăm thước lúc sau, thân hình chợt ngừng ở giữa không trung, nửa vời, kêu Lục Tranh có loại ta vì thịt cá nằm xoài trên thót tiền nhiệm người xâu xé cảm giác.

Cổ tình, chung quanh trôi nổi số viên minh châu, thành tâm đầu hấn chơi giống nhau, phiêu phiêu đăng đăng, vài lần đăng quá hấn gang tắc trước mặt, lại nhân trên tay hấn vô pháp sử lực, tro mắt bỏ qua.

Liền vào lúc này, bạch y phiêu phiêu, tự hổ đình sâu kín bay tới một mặt như tuyết đáng người, tổ nhả dù mặt che mặt, bên hông thủy lam dải lụa vũ động gian, đã sâu kín giáng đến Lục Tranh trước mặt.

Dù khẽ nâng, lộ ra Lục Tranh trong trí nhớ nhất quen thuộc nhất khắc cốt minh tâm dung nhan.

“Kiến Thường?!”

Lục Tranh dùng chỉ có sức lực, lên tiếng hô ra tới.

Kích động, vui sướng, hốc mắt đỏ lên, Lục Tranh cho rằng chính mình tái kiến Độc Cô Kiến Thường nên có một bụng nói muốn nói, nhưng chờ thật sự thấy nhiều, hấn lại một chữ đều nói không nên lời, càng sợ hãi trước mắt chứng kiến đều là ảo giác.

Độc Cô Kiến Thường tựa hồ cùng ngày xưa cũng không nhiều ít khác biệt, thần thần bí bí, lạnh lẽo, cổ tình khốc miệng ý cười vì câu, bình đạm thanh lãnh, nhất động lòng người.

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi mỉm cười, ngừng ở Lục Tranh trước người, thu dù, như giẫm trên đất bằng, thấy Lục Tranh tứ chi mở rộng ra nằm xoài trên một chỗ không nhúc nhích, không cảm che miệng, khốc mắt vi cong, ý cười điểm điểm.

Oánh oánh minh châu lác lác đến Độc Cô Kiến Thường trước mặt, chợt cao chợt thấp, điểm điểm quang huy lóng lánh, làm Lục Tranh không khỏi nhớ tới “Nguyệt hạ mỹ nhân” bốn chữ.

Độc Cô Kiến Thường từ từ thân thủ, nhỏ dài ngón tay ngọc vì thu, minh châu nấp vào trong tay, nhưng tiếp theo giây, minh châu xuyên chương mà qua, trôi nổi hồi tại chỗ, giây lát biến mất.

Lục Tranh kinh ngạc, liền nghe Độc Cô Kiến Thường nói: “Này trong hàm, trừ bỏ hư vô liền vô mặt khác, số viên minh châu chỉ là thêm vào ảo giác Linh Khí.”

Theo Độc Cô Kiến Thường dứt lời, dư lại số viên minh châu cùng nhau biến mất, ngay sau đó, Lục Tranh trước mắt chứng kiến sinh ra biến hóa.

Bốn phía sâu thẳm như cũ, lại là trống không một vật, mà lệnh người xấu hổ chính là, Lục Tranh sớm đã trụ đến đáy hố, giờ phút này cũng không phải trôi nổi giữa không trung, mà là từ chỉ mở rộng ra nằm xoải trên mặt đất.

Kìa trường hợp, thập phần buồn cười.

Độc Cô Kiến Thường lại không có lại chê cười hần, chỉ nói: “Chỉ cần nhìn thấu chân thật, hết thầy ảo giác tự sụp đổ.”

Nói, liền khom người, tính toán đem Lục Tranh tự mặt đất nâng dậy tới.

Lục Tranh lúc này nào dám làm người trong lòng nâng, mới vừa một cảm thấy trên người vô hình trói buộc biến mất, lập tức một cái xoay người, vội vàng từ trên mặt đất bò lên.

“Kêu Kiến Thường chê cười.” Lục Tranh sờ sờ chính mình cái ót, có chút răng đau.

Chờ đợi đã lâu gặp lại, thế nhưng như thế xấu hổ, hần thật là ngấm lại đều say.

“Không hề chuẩn bị, ngươi cũng dám hướng Ma La Cẩm Hải tới?” Độc Cô Kiến Thường móc ra một phương khăn lụa, cẩn thận vì Lục Tranh xoa xoa trên mặt tro bụi.

Lục Tranh thính tai đỏ lên, cũng không biết là vì Độc Cô Kiến Thường động tác vẫn là bởi vì nàng trong miệng theo như lời nói.

Vì tránh cho tiếp tục xấu hổ, Lục Tranh vội vàng đem chính mình tiến đến Ma La Cẩm Hải nguyên nhân nói ra.

Độc Cô Kiến Thường nhướng mày, thăm nghĩ, kìa Hắc Dực đã biết hải minh châu bí ẩn kỳ hiệu, kìa đối này trong hố sâu ảo giác mê trận hần là cũng là biết chi cực tế mới đúng, lại cố tình đối Lục Tranh không nói một lời, nghĩ đến là cố ý muốn chinh người.

Lục Tranh lúc này cũng là cân não vừa chuyển, liền minh bạch Lão Hắc về điểm này tính kế, lập tức đối Nhai Tỉ tất báo lão yêu có điểm ngứa răng.

“Nếu ngươi ta đều là muốn tìm hải minh châu, như vậy vừa lúc đồng hành đi.” Độc Cô Kiến Thường đem đã dơ bản khăn lụa sủy trở về, chuyển mắt tuyên bố.

Đối này, Lục Tranh cầu mà không được, đang muốn hỏi Độc Cô Kiến Thường vì sao cũng phải tìm hải minh châu, liền nghe đỉnh đầu lại truyền lực tĩnh.

Lục Tranh vội kéo Độc Cô Kiến Thường hướng bên cạnh lui một đi nhanh,

Lúc này mới ngẩng đầu tế xem, ngoài dự đoán, lại là một thân hồng y Lam Bất Hối cầm trong tay tái nhợt cây dù từ trên trời giáng xuống.

Lam Bất Hối giáng xuống thân hình đồng thời, trên tay mặc màu xanh lá trường đao tùy ý lắc lắc, lập tức vút ra vài giọt dính trù máu tươi.

Một giọt máu tươi xoa Lục Tranh gương mặt nhỏ giọt, nùng liệt mùi máu tươi ập vào trước mặt.

Không cần tưởng cũng biết, lam đại ma nữ định là ở hố ngoại bốn phía chém giết một phen, lúc này mới từ từ nhân nhân nhảy vào trong hố sâu.

Sâu thẳm đáy hố, một cái chớp mắt đứng ba người, trong đó một cái còn trường đao chưa vào vỏ, nháy mắt làm đáy hố có vẻ hẹp hòi vài phần.

Lam Bất Hối con mắt chuyển động, ánh mắt sâu kín mà nhìn phía Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Tranh hai người dặt tay chỗ, chợt lại chậm rãi chuyển động tầm mắt, đem Độc Cô Kiến Thường từ trên xuống dưới đánh giá vài vòng, lúc này mới xả miệng cười, âm trầm đáng sợ, mở miệng, nói:

“Không nghĩ tới ở chỗ này đều có thể gặp Độc Cô đại tiểu thư, xem ra ma đạo trung thịnh truyền đại tiểu thư đầu trư phong tỏa công thể một mình tiến vào thi ma biến máu, thân mình tu vi giáng đến Vương Giai nghe đồn là thật sự.”

Độc Cô Kiến Thường tu vi buông xuống Vương Giai!

Lam Bất Hối nói, giống như sét đánh giữa trời quang, “Ầm vang” một tiếng hung hăng bỏ vào Lục Tranh đỉnh đầu, kêu hần nắm chặt đôi tay, há mồm muốn hỏi, lại là một câu đều hỏi không ra tới.

Độc Cô Kiến Thường thấy thế, mảy nhăn lại, không hề cảm tình mà nhìn về phía Lam Bất Hối, đáp lễ nói:

“Ngày trước nghe nói, lam Thiếu môn chủ cùng người đối chiến, dùng bí pháp, cởi một tầng da, tu vi giáng đến tu sĩ một tinh từ đầu lại đến.

Không nghĩ tới, mới ngắn ngủn một năm, thế nhưng kêu ngươi lại lần nữa tu tới rồi Linh Vương Giai dừng.”

Lại là một đạo sét đánh giữa trời quang, tạc đến Lục Tranh bước chân lay động.

Chợt biết được hai nàng vì chính mình hy sinh, Lục Tranh nổi lòng không xong, áy náy khó làm, oán thực lực của chính mình không đủ, liền lụy người khác.

Áy náy sâu vô cùng, kích phát lâu dài tới nay đè ở đáy lòng lo lắng, nhất thời, Lục Tranh thể nhưng khí huyết dâng lên, phun ra một ngụm ứ đọng máu đen tối.

Lam Bất Hối lấy xem bệnh tâm thần ánh mắt xem Lục Tranh, cặp kia chớp cũng không nháy mắt yêu dị mắt to tựa như nói:

“Không phải đâu, hảo hảo, người đột nhiên liền phải treo, nói tốt làm ta mình hữu làm ta rồi đâu?”

Độc Cô Kiến Thường đứng lúc đem người nâng trụ, mặt mày lo lắng chỉ sắc khó nén, lấy ra Vạn Ma Quạt bảo mệnh kim đan làm Lục Tranh ăn vào, hỏi hần: “Như thế nào đột nhiên học máu, là trên người có ám thương sao?”

Lục Tranh lắc đầu, nói không nên lời lời nói. Kim đan nhập thể, hầu gian máu đen biến mất, trong lòng ứ đọng lại là nan giải.

Nhìn xem Lam Bất Hối, nhìn xem Độc Cô Kiến Thường, Lục Tranh lại lắc đầu, trong lòng cười khổ.

Này hai người chỉ đương cứu hần là tầm thường, vì này trả giá thảm trọng đại giới lại cố tình tô son trát phấn, mỗi khi nhẹ nhàng băng quơ, hờn nhiên không bỏ trong lòng.

Nếu không phải hôm nay hai nàng gặp mặt từng người không mừng, ngôn ngữ nói toạc, có lẽ này liền thành Lục Tranh vĩnh viễn không biết bí mật.

Như thế bí mật chợt cho hấp thụ ánh sáng, Lục Tranh trên mặt nóng lên, chỉ cảm thấy chính mình đối Độc Cô Kiến Thường, thậm chí đối Lam Bất Hối, đều là thua thiệt quá sâu, động thân cứu mạng, tu vi đại hàng chỉ ân, kêu hần khó còn.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: 2 nữ liên thủ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Bị Lục Tranh luôn mãi lấy một đôi đồ lên đôi mắt nhìn chăm chăm, Lam Bất Hối có chút không được tự nhiên, âm thầm nói thầm một câu: “Đầu có bệnh.”

Lục Tranh lại vào lúc này xuất khẩu hỏi: “Không biết lam cô nương lần này tiến đến, nhưng có mặt khác môn nhân đi theo?”

Lam Bất Hối cười lạnh, không chút nghĩ ngợi liền trở về một câu: “Ta từ trước đến nay yêu tha thiết độc lai độc vãng.”

Lục Tranh gật đầu, lộ ra cái “Vây là tốt rồi” biểu tình, giây lát liền đề nghị nói: “Không bằng lam cô nương cùng với chúng ta đồng hành đi.”

Lam Bất Hối: “.....” Ta không phải nói yêu tha thiết độc lai độc vãng sao, người cho ta là ở đánh rắm sao?

Trong lòng không muốn, nhưng mặc danh, Lam Bất Hối lại không có cự tuyệt Lục Tranh đề nghị.

Một hàng ba người hoặc tình nguyện hoặc không tình nguyện, kết bạn về phía trước. Không bao lâu, liền đi ra trống không một vật đáy hồ.

Chuyển ra đáy hồ trong nháy mắt, trước mắt thế giới chợt biến hóa.

Thủy lên đỉnh đầu, cá ở phi, mà dưới chân dẫm lại là trời xanh mây trắng.

Lục Tranh một không cẩn thận liền dẫm đã chết một con đang ở lấy hai chân cùng hai cánh cùng nơi hành tẩu chim nhỏ, lòng bàn chân nhào nhào dính dính, huyết nhục chảy đầy đất.

Lục Tranh sắc mặt không thể nào hảo, bị Độc Cô Kiến Thường kéo một phen, liền thấy hần ban đầu đứng thẳng vị trí, chim bay cá nhảy như ong vỡ tổ phác tới, tranh nhau đoạt thực bị hần dẫm nát vô tội chim nhỏ, kia cảm giác, thật là gọi người may mắn buổi sáng không ăn cơm.

“Đây là cảnh trong gương thế giới, cái gì đều là phản.” Độc Cô Kiến Thường nhắc nhở một câu.

Lục Tranh gật đầu, lại nâng bước, liền ý thức được Độc Cô Kiến Thường trong miệng lời nói cảnh trong gương rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Hắn rõ ràng muốn nâng chính là chân trái, cuối cùng bước ra đi lại là chân phải, mà chân trái mặc danh sau này triệt một bước.

Nháy mắt, Lục Tranh liền hai chân đại trương, chính mình giết chính mình một cái trở tay không kịp, một cái chớp mắt biệt nữ thiếu chút nữa làm hắn ngã quỵ trên mặt đất.

Độc Cô Kiến Thường cười nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, thấy Lục Tranh ném thử mấy lần mới vừa rồi chậm rãi bước ra chính xác một bước, gật gật đầu, hãy còn đi trước, hành động như thường.

Một bên Lam Bất Hối nhìn xem Độc Cô Kiến Thường nhìn xem Lục Tranh, khoe miệng vì câu, cũng không biết là ở cười nhạo cái gì, lại nâng bước, đồng dạng bước đi như bay.

Hai nàng ở phía trước, một cái so một cái đi được càng thêm thông thuận, Lục Tranh đi ở cuối cùng, tốc độ như quy bò, còn thỉnh thoảng bởi vì đạp sai rồi bước chân chân trái dẫm chân phải.

Một đoạn mấy chục mét cảnh trong gương tiểu đạo, kêu Lục Tranh dùng ra ăn nãi kính, mồ hôi đầy đầu, vất hết óc, rốt cuộc dùng một nén nhang đi một bước quy bò tốc độ an toàn đi xong.

“Hô.”

Cảnh trong gương tiểu đạo đi xong, Lục Tranh đại thư một hơi, mà ba người trước mặt thế giới lại lần nữa đã xảy ra biến hóa.

Liền thấy quanh co khúc khuỷu con sông, lấp lánh vô số ánh sao, như phôi sái đầy trời sao trời giống nhau, ánh sáng lên, kỳ quý dị thường.

Ở sông nhỏ bên cạnh, vài cọng liễu xanh, đón gió phiêu đảng, số chỉ linh diệu phiến phi, giữa sông du ngư khi thì nhảy ra.

Ba người như tới rồi một chỗ thế ngoại tiên cảnh, an tường bình thản.

Nhưng như vậy bình thản, thực mau đã bị đánh vỡ.

Lam Bất Hối tiến lên, không nói hai lời, rút đao liền đem sở hữu cây liễu chém hết. Nàng đao khó được không có sát sinh, chỉ là phi điều du ngư vừa thấy nàng kia tư thế, sớm như ong vỡ tổ chạy không ảnh.

Lục Tranh chú ý tới, Lam Bất Hối xuất đao đồng thời, kia chước nấn tình quang sông nhỏ bỗng nhiên run lên, liền như ở sợ hãi Lam Bất Hối hung hãn giống nhau.

Độc Cô Kiến Thường nhíu mày, nói: “Chợt ra tay, rút dây động rừng, người như vậy làm, thật sự không khôn ngoan.”

Lam Bất Hối hừ lạnh, châm chọc nói: “Như Độc Cô đại tiểu thư như vậy, nhìn cái gì làm cái gì đều là cục diện đáng buồn, thiên chò địch nhân đề đao giết qua tới, như thể tiêu cực chậm trễ, ta cũng là bội phục.”

Hai nàng ánh mắt chợt đối thượng, vô hình hóa hoa ở giữa không trung tạc nứt.

Lục Tranh một câu cũng cảm không thượng, nhưng tự giác là muốn đứng ở Độc Cô Kiến Thường bên này.

Hắn vừa muốn tiến lên đi đến Độc Cô Kiến Thường bên người, lại không nghĩ người sau một phen liền đem hắn đẩy ra, tuy nói đẩy lực đạo không lớn, nhưng này hành vi hung hăng mà chấn động ở Lục Tranh.

Lục Tranh cả người đều choáng váng.

Lam Bất Hối khoe mắt liếc đến Lục Tranh ngốc dạng, thiếu chút nữa phá công, trong lòng đã sớm đem Lục Tranh cái này thấy sắc quên nghĩa gia hỏa từ đầu đến chân mắng vô số lần.

Sông nhỏ biến, hai nàng giằng co, một cái ấn chuỗi đao, một cái chỉ gian băng sương bắt đầu khởi động, tình hình chiến đấu sắp thăng cấp, mà dư lại Lục Tranh đứng thẳng bất động một bên, đang ở nghĩ lại chính mình rốt cuộc ra sao chỗ chọc Độc Cô Kiến Thường không thoải mái.

Liền vào lúc này, ba người phía sau, phủ kín tinh quang sông nhỏ không tiếng động bắt đầu khởi động, đột nhiên một cái nhảy khởi, thế nhưng như cự mãnh vẩy đuôi, âm âm phiến hướng không hề phản ứng ba người.

“Oanh!”

Liền ở ngân hà cự mãnh thân hình tối sầm lại, hóa với vô hình, lập tức sắp va chạm ba người đầu là lúc, chợt một tiếng vang lớn, lại là Lam Bất Hối trường đao ra khỏi vỏ, cấp tốc một đao, thân đao run rẩy dữ dội, lại là trường đao hóa cự mãnh, mặc thanh thân hình, miệng phun kịch độc, một cái chớp mắt cùng ngân hà biến hóa mà thành vô hình cự mãnh va chạm.

“Rống!”

Ngân hà cự mãng gào rống, lại lần nữa hiện hình, rung đùi đắc ý lộ ra toàn cảnh, đầu ngựa đuôi rắn, thân khoác lân giáp, sinh lần đầu cần giác, bốn trảo, tựa long phi long.

Rít gào gian, lại lần nữa khom người khởi xướng công kích.

Độc Cô Kiến Thường đầu ngón tay băng sương kịch liệt nở rộ, một cái chớp mắt thế nhưng biến ảo vì một tòa nửa khai băng lao, đảo khẩu mà xuống, vừa lúc đem rít gào tựa giao giống nhau thủy thú đầu bao ở trong đó.

“Rống!”

Lam Bất Hối chân dẫm mẫm thanh cự mãng, thả người mà đến, độc mãng trương miệng khổng lồ, lớn tiếng rít gào gian, đuôi bộ ngắn, đem đầu bị khung trụ đuôi bộ không đầu ruồi bộ giống nhau loạn dẫm thủy thú một phen cuốn lấy.

Độc mãng cấp tốc co chặt, chớp mắt liền đem thủy thú đuôi bộ bó đến vững chắc, này còn chưa đủ, độc mãng thế nhưng chính mình cắn chính mình một ngụm.

Theo độc mãng tự mình hại mình, từ Lam Bất Hối trường đao hóa hình mà đến cự mãng thân thể kịch liệt bành trướng, không bao lâu liền hóa ra như Thái Sơn giống nhau nguy nga thân thể tới.

Nhưng thấy vị này Thái Sơn tự mình hại mình mãng thân hình hoàn thành một viên đỉnh mũ trạng, quán lấy ngân hà thủy thú đuôi bộ hung hăng đỉnh xuống đất mặt.

Một đầu một đuôi đều bị chế trụ, trong khoảng thời gian ngắn, ngân hà thủy thú không thể động dậy, chỉ có thể nức nở gào rống.

Hết thủy phát sinh ở trong chớp nhoáng, ở Lục Tranh còn không có mình bạch rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì là lúc, không cần ngôn ngữ giao lưu, Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối đã ăn ý tay, mấy giây không đến liền đem ngân hà thủy thú cấp chế trụ.

Lúc này, Độc Cô Kiến Thường chột thân thủ, một phen giữ chặt Lục Tranh bay lên, nói: “Đi, ngân hà ấu giao tới chỗ, đó là Ma La Cẩm Hải chân chính nhập khẩu.”

Nói, Lam Bất Hối thân hình cũng là tạt lược mà đến, ba người một đầu đâm tiến đã khô cạn đường sông.

Theo ba người thân hình va chạm, đường sông phát sinh biến hóa, lại là hóa thành hẹp hòi thạch thang, một đường kéo dài, hướng đường sông thượng du mà đi.

Thạch thang như vẩy cá, bén nhọn thứ người lại rậm rạp.

Lục Tranh trên người bị Độc Cô Kiến Thường phát tay bao vây một tầng trong suốt lá mỏng, một đường hướng đường sông nhất thượng du thối đi.

Bớt thời giờ quay đầu lại, liền thấy kia khí thế lên sân khấu tên là ngân hà ấu giao đồ vật, đầu đuôi cố định, giống điều vô lực con giun, cong cong vặn vẹo, thoát thân không được.

Đến lúc này, Lục Tranh mới vừa rồi hiểu được, nguyên lai hai nàng lúc trước là ở diễn kịch, vì chính là thả lỏng này giao cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: ngoài ý muốn chi hỉ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Quanh mình cảnh sắc biến hóa, thạch thang cuối cùng ngày càng gần.

Bình tĩnh đại ngộ gian, đường sông đi xong, thạch thang cuối, sâu thăm cửa động, chột lóe mà qua.

Ở nhảy quá cửa động cuối cùng một giây, Lam Bất Hối giáo phá ngón tay, máu tươi nhỏ giọt, làm một cái thu động tác, lúc trước nhìn thấy mặc thanh cự mạng khoảnh khắc từ đại hóa tiểu, vô thanh vô tức xuất hiện ở ba người trước mặt.

Biến hóa thành tầm thường con rắn nhỏ giống nhau lớn nhỏ mặc mạng, một phen cuốn lấy Lam Bất Hối thủ đoạn, hơi thở mỏng manh, nghĩ đến là lúc trước một phen tự mình hại mình với nó tạo thành nhất định tổn thương.

Lam Bất Hối vỗ vỗ mặc mạng đầu, cho một cái tán thương ánh mắt, chợt liền lấy chính mình lúc trước giáo phá ngón tay, tiến đến mặc mạng miệng trước.

Mặc mạng ánh mắt sáng lên, “Tê” một tiếng phun ra lời nhảm từ, há mồm liền đem Lam Bất Hối ngón tay ngậm lấy.

Mùi máu tươi ở trước mắt lan tràn, mặc mạng đầy mặt hưởng thụ cùng tham lam, Lam Bất Hối về mặt tán thương như cũ.

Lục Tranh cả người đều ở khởi nổi da gà, bước chân vừa chuyển, khoảng cách thoát nhìn là bình thường nhất Độc Cô Kiến Thường càng gần một ít.

Mà lúc này, ba người mới vừa rồi nhảy quá cửa động đã biến mất, biến mất trước, Lục Tranh mơ hồ nghe được một tiếng ngân hà ầu giao phần nộ rống to.

Theo cửa động đóng cửa, ba người đứng thẳng chỗ, một mảnh hắc ám, không biết thời gian trôi qua bao lâu, ẩn có quang điểm từng bước tiếp cận.

Lục Tranh trận địa sẵn sàng đón quân địch, đứng ở bên cạnh hắc cách đó không xa Độc Cô Kiến Thường lại là không chút sút mẻ, uy no rồi mặc mạng Lam Bất Hối tạm thời không thể làm mạng linh hóa đao, liền tùy tay từ không gian trung rút ra một thanh đoản chủy, trên mặt hừng thủ dạt đao, không nhanh không chậm nói:

“Ngân hà ầu giao khó nhất triển không phải không có thật thể, mà là thân hình trung dấu điểm ngân hà, thường nhân coi chi, ngày mộ liền mù, mà tu giả coi chi, sẽ sinh ra ác mộng, nhìn đến cùng chính mình huyết thống sâu nhất nhưng đã hồn về hoàng tuyền người”

Lam Bất Hối dứt lời, quang điểm tiệm gần, rốt cuộc lộ ra quang điểm sau toàn cảnh, lại là ba cái dẫn theo đèn lồng “Người”.

Khoảng cách Lam Bất Hối gần nhất chỗ, từng cấp Lục Tranh lưu lại khắc sâu ấn tượng lam công tử Lam U, nghiêng đầu, miệng mũi đỏ máu, dẫn theo đèn lồng, xiêu xiêu vẹo vẹo càng chạy càng gần, trong miệng y y nha nha mà quái kêu, cũng chỉ có cùng hắc có huyết thống liên hệ Lam Bất Hối mới vừa rồi có thể nghe hiểu được.

“Tỷ tỷ, ngươi vì sao không vì ta báo thù?”

“Tỷ tỷ, ngươi vì sao luôn mãi cứu giết ta người?”

“Tỷ tỷ, ta hận, ta hảo hận.”

Thê lương oán hận, giống như gần ở bên tai.

Lam Bất Hối lại vừa nhấc mắt, đệ đệ Lam U mặt đã tiến đến phụ cận, trắng bệch chặt vật, cơ hồ cùng nàng mặt kề mặt.

“Tỷ tỷ…… A!”

Lam U oán hận bị thê lương kêu thảm thiết đánh gãy.

Lam Bất Hối thu hồi trong tay nhẹ nhàng chủy thủ, mày nhíu lại, lộ ra làm cho người ta sợ hãi tươi cười, buồn bã nói:

“Ta đáng thương đệ đệ a, ngươi như thế nào luôn là lộng không hiểu chính mình thân phận đâu? Ngươi bắt quá là tỷ tỷ ngươi cố ý làm ra tới rồi a.”

Có Lam U bề ngoài “Người” ảnh oán hận ngã xuống đất, ngực phá một cái động lớn, mở to mắt biến mất.

Mà ở Lục Tranh trước mặt, xuất hiện chỉ là một đoàn mơ hồ hắc ảnh, Lục Tranh thượng không kịp nhìn kỹ, liền bị Độc Cô Kiến Thường nhất kiếm chém.

“A!”

Hắc ảnh chớp mắt biến mất, biến mất trước phát ra thê lương một tiếng quý khóc.

Lục Tranh có chút dở khóc dở cười, hắc không nghĩ tới, còn có thể như vậy, đại người khác bài trừ ảo giác.

Chỉ là hắc căn bản không hiểu được, vừa mới xuất hiện ở chính mình trước mặt hắc ảnh ngã xuống đất là cái thứ gì.

Nên sẽ không bởi vì hắc đến từ dị thể, cho nên này ảo giác tùy tiện lộng cái gì cũng không phải đồ vật lừa gạt chính mình?

Dẫn theo đèn lồng đi ở cuối cùng “Người”, lúc này rốt cuộc chậm rãi đi tới phụ cận.

Đó là cái cùng Độc Cô Kiến Thường khuôn mặt có sáu bảy phần tương tự nữ tử, bất đồng chính là, khí chất như nước, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, hơi hơi mỉm cười gian, như khói mù không trung tưới xuống một mảnh ánh mặt trời.

Thân thủ giải quyết “Đệ đệ” Lam Bất Hối, ôm cánh tay vây xem, Lục Tranh tưởng hỗ trợ, lại cũng không dám giống Độc Cô Kiến Thường như vậy nhất kiếm giúp nàng chém.

“Mẫu thân.” Độc Cô Kiến Thường nhẹ nhàng gọi một tiếng, liền thấy trước mặt đèn nữ tử chậm rãi vươn tay trái,

Tựa muốn vuốt ve Độc Cô Kiến Thường gò má giống nhau.

Độc Cô Kiến Thường bước chân không lùi, tùy ý đối phương lạnh lẽo lại hư vô ngón tay xẹt qua gương mặt, Độc Cô Kiến Thường hơi hơi nhắm mắt, trong tai vang lên trong trí nhớ mẫu thân dịu dàng kêu gọi.

“Kiến Thường, mẫu thân rất nhớ ngươi, không biết ngươi cùng Ly Tình quá đến như thế nào, cha ngươi như thế nào.....”

Độc Cô Kiến Thường chậm rãi tròn mắt, vừa vặn thấy Độc Cô Du một tay đề đèn, bước chân phù phiếm giữa không trung, biểu tình ôn nhu như nước, trong mắt hình như có đôi nàng vô tận quan ái cùng tưởng niệm.

Lục Tranh rất muốn nhắc nhở Độc Cô Kiến Thường một câu, đây là ảo giác, nhưng hắn vừa muốn nói chuyện, liền bị Lam Bất Hối thân thủ ngăn trở, còn bị Lam Bất Hối cười nhạo một câu.

“Ngủ giấc, Độc Cô đại tiểu thư nhưng không có người tưởng như vậy nhọc.”

Hai người khi nói chuyện, Độc Cô Du vuốt ve Độc Cô Kiến Thường tay trái lại động, đầu ngón tay hơi hơi sáng lên.

Lục Tranh trong lòng căng thẳng, vừa muốn xông lên đi, lại thấy Độc Cô Kiến Thường đôi mắt chớp cũng không nháy mắt, đầu ngón tay nổi lên băng sương, vô thanh vô tức liền đem Độc Cô Du toàn bộ “Người” đông lạnh thành khối băng.

“Ta mẫu thân là phạm nhân, cũng không từng tu luyện.”

Độc Cô Kiến Thường cùng đông lại hình người khối băng đi ngang qua nhau, chỉ ném xuống những lời này, liền nghe “Răng rắc” một tiếng, khối băng vỡ vụn.

Ba cái ảo ảnh kẻ hết biến mất, mê trận cõi bỏ, ba người bước chân khẽ nâng, trước mặt rộng mở sáng ngời, lại là một tòa đáy biển địa cung, quanh mình nước gợn khẽ nhúc nhích, thủy thảo lay động, cá tôm lác lác, mà ba người vị trí, trống trải đại diện, trắng lè, minh châu số viên trôi nổi trống rỗng vương tọa phía trên.

“Lúc này đây, nên sẽ không lại là ảo giác mê trận đi?”

Tự nhận đối Ma La Cẩm Hải hoàn toàn không biết gì cả Lục Tranh, lại nâng bước trước, cẩn thận hỏi hỏi bên cạnh Lam Bất Hối.

Mà sở dĩ hỏi Lam Bất Hối, chỉ là bởi vì Độc Cô Kiến Thường vừa mới thân thủ làm thịt khoác nàng mẫu thân bề ngoài ảo ảnh, Lục Tranh sợ nàng hãy còn ở đau buồn trung, không hảo quấy rầy.

Đến nỗi Lam Bất Hối, từ làm thịt cái kia giả đệ đệ lúc sau, hãy còn đắm chìm ở phần khởi kích động trung, trạng thái hảo đến không thể lại hảo.

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi nhíu mày, nhìn nhìn Lục Tranh bóng dáng, trầm nghĩ, chẳng lẽ là chính mình lúc trước ở đường sông bên đem Lục Tranh đẩy ra, cho nên chọc hắn không mau?

Khó được Độc Cô Kiến Thường phí tâm tư lượng một phen, chỉ là nàng hoàn toàn tưởng sai rồi.

Lúc trước nàng đẩy ra Lục Tranh, bất quá là sợ hắn đứng ở chính mình sau lưng vừa vặn bị ngân hà ấu giao công kích thôi. Xong việc, đoán được hai nàng hợp tác Lục Tranh, cũng đã sớm minh bạch Độc Cô Kiến Thường hảo ý.

Độc Cô Kiến Thường nghĩ nghĩ, lại không biết như thế nào mở miệng giải thích, đương nhìn đến Lục Tranh dừng bước lấy lòng mà vọng lại đây, lập tức cười, đi lên trước, đột nhiên nói: “Có lẽ, ta cũng là thích ngươi.”

Lục Tranh: “.....”

Lục Tranh cả người đều hồng thấu, phiêu phiêu lác lác, như đùa mây mù, sắp phi thăng giống nhau. (không tiền đồ * đập đập*)

Độc Cô Kiến Thường thổ lộ quá đột nhiên, làm hắn nhất thời sợ hãi chính mình là đang nằm mơ. Cho tới nay, Độc Cô Kiến Thường đối hắn đều là ngây thơ mờ mịt, nhiều lắm không chán ghét hắn thôi. Không nghĩ tới đột nhiên liền thông suốt!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: địa cung minh châu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tráng lệ đáy biển địa cung, huyền phù vương tọa phía trên hư hư thực thực Hải Minh Châu bảo vật thành điểm xuyết, ở Lục Tranh trong mắt, cái gì cũng so bất quá đột nhiên thông suốt Độc Cô Kiến Thường.

Đôi đôi người theo đuổi, như không có gì, đôi đôi Lục Tranh, ngây thơ mờ mịt, nhiều lần cứu hãn tánh mạng, cũng bất quá là bởi vì cảm thấy hãn không chán ghét thôi.

Lục Tranh vốn tưởng rằng, nếu muốn Độc Cô Kiến Thường thông suốt, trừ phi địa lão thiên hoàng, hãn cũng đã sớm làm tốt chuẩn bị, hiện giờ thế nhưng cũng có thể nói ra thích, như thế ngoài ý muốn, như thế kinh hi, kêu Lục Tranh nhất thời khó có thể tự mình, một phen liền đem Độc Cô Kiến Thường cấp ôm lấy, sở dụng lực đạo to lớn, tựa muốn đem Độc Cô Kiến Thường dung nhập chính mình cốt nhục bên trong giống nhau.

Lam Bất Hối vô ngữ nhìn trời, từ từ phiên cái đại bạch mắt, có lẽ là bị Độc Cô Kiến Thường đột nhiên thông báo cấp lóe, lại có lẽ là bị Lục Tranh kia về mặt vui vô cùng ngốc dạng cấp kích thích.

Địa cung bên trong, minh châu lẳng lẳng trôi nổi, Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường gắt gao ôm nhau, không cần quá nhiều ngôn ngữ, tựa sớm đã tâm ý tương thông, giờ phút này lặng im thắng qua sở hữu.

Lại cứ bên cạnh còn có một cái bóng đèn.

Lam Bất Hối cuối cùng là không chịu ngồi yên, thế nhưng một phen kéo lại Lục Tranh cánh tay, quấy rầy tình lữ ôm nhau, nàng cũng không sợ bị sét đánh.

Lam Bất Hối động tác rất lớn, Lục Tranh tưởng bỏ qua đều khó, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu lại nhìn thoáng qua nàng, liền nghe Lam Bất Hối sâu kín mở miệng nói:

“Lục Tranh, ngươi có phải hay không đem ta đã quên?”

Lục Tranh: “.....”

Độc Cô Kiến Thường: “.....”

Lam Bất Hối một câu, thành công làm ôm nhau quên mình hai người tức khắc hoàn hồn, chỉ là từng người biểu tình đều thực quỷ dị, căn bản không hiểu Lam Bất Hối rốt cuộc đang nói cái gì.

Lam Bất Hối lại ở tiếp tục phóng đại chiêu, mặt vô biểu tình một xả khóe môi, tiếp tục nói:

“Độc Cô Kiến Thường thích bung dù, ta cũng thích. Độc Cô Kiến Thường có đệ đệ, ta cũng có đệ đệ. Độc Cô Kiến Thường là cái ma tu, ta cũng là. Độc Cô Kiến Thường là trời sinh linh thể, ta cũng là. Chúng ta hai cái nhiều như vậy tương tự chỗ, vì cái gì ngươi cố tình liền thích nàng mà không thích ta?”

Lục Tranh: “Ngươi không uống lộn thuốc đi?”

Lục Tranh lời nói vừa ra, Lam Bất Hối tức khắc về mặt ăn ruồi bọ biểu tình. Kia một câu “Nàng vì ngươi mất đi hơn phân nửa tu vi, ta vì ngươi bỏ đi nửa điều tánh mạng” liền như thế nào cũng nói không nên lời.

Lam Bất Hối căn cứ cách ứng người ý tưởng nói ra mặt trên một phen cảm tính nói tới, nhưng không tới, cuối cùng bị cách ứng đến, trừ bỏ Lục Tranh, còn có chính nàng.

Độc Cô Kiến Thường nhìn mất sắc mặt không được tốt Lam Bất Hối lại nhìn mất mấy dục tìm một chỗ hảo hảo phun vừa phun Lục Tranh, chớp chớp mắt, không nói chuyện.

Vốn là âm áp tốt đẹp bầu không khí, bởi vì Lam Bất Hối nhất thời hứng khởi trở nên vô cùng xấu hổ, Lam Bất Hối cùng Lục Tranh cơ hồ lập tức tương xem hai sinh ghét.

Nếu không phải xem ở Lam Bất Hối với ngạo vân sơn cứu chính mình một mạng phân thượng, Lục Tranh sớm đã đem nàng lại lần nữa bãi ở cự tuyệt lui tới sở đen đỉnh cao nhất.

Quanh co khúc khuỷu không khí tiêu tán, ba người lúc này mới nhớ tới thượng có chính sự phải làm.

Lục Tranh vì cùng cố công thể tu phục song tu tề đoan, mà Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối còn lại là bởi vì tu vi đại hàng tiếp tục đánh sâu vào Hoàng giai, ba người mục tiêu, đều là Hải Minh Châu, càng nhiều càng tốt.

Liên ở ba người trước mặt, ánh sáng lên mình châu đã trôi nổi trống vắng vương tọa phía trên hồi lâu.

“Chẳng lẽ này đó là Hải Minh Châu?” Lục Tranh một câu đánh vỡ ba người chỉ gian xấu hổ.

Lam Bất Hối sâu kín nhìn mắt kia số viên huyền phù giữa không trung mình châu, ý vị không rõ mà câu môi, lộ ra tiêu chí tính không mang theo ý cười cười.

Độc Cô Kiến Thường nói: “Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, này số viên mình châu cùng tầm thường trần châu không sai biệt mấy, lại có linh lực tràn ra, có lẽ là thật.”

“Trước lấy lại nói.”

Lam Bất Hối lúc này rốt cuộc mở miệng, dứt lời liền dẫn đầu phi thân mà thượng.

Ba người rốt cuộc đồng hành một đoạn, lại có hợp tác chi nghi, Lục Tranh căn bản liền không hướng Lam Bất Hối muốn độc chiếm phương diện suy nghĩ, Độc Cô Kiến Thường còn lại là bởi vì không lăm để ý, cho nên, hai người liền liền đứng thẳng tại chỗ, đơn từ Lam Bất Hối một người bay đi lên.

Lam Bất Hối vẫn luôn lưu tâm chính mình sau lưng, đương phát giác kia hai cái tiểu tình lữ cư nhiên không có nhân cơ hội xông lên đánh lên nàng cũng không có cùng nhau bay lên tới cùng nàng tranh đoạt,

Lập tức không khỏi sùng sốt, chợt tự giễu cười.

Ma tu chi gian từ trước đến nay cá lớn nuốt cá bé, bảo vật chưa từng có thuộc sở hữu, ai mạnh liền tạm thời về ai, giết người đoạt bảo, trường thi phản bội là thường có sự, nàng cũng thói quen ma tu chi gian người lừa ta gạt cùng chính đạo danh môn ra về đạo mạo, lại không nghĩ rằng hôm nay nhưng thật ra đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử một hồi, lập tức cảm giác có chút lực mới lạ.

Lam Bất Hối nổi lòng muôn vàn, khó được thất thần.

Lại vào lúc này, biến cố nổi lên.

“Huru!”

Tự vương tọa phía trên đột nhiên tạt bắn mà ra mũi tên nhọn, huru một tiếng, như sao băng đuổi theo, nháy mắt liền tới rồi Lam Bất Hối phụ cận.

“Lam cô nương!” Lục Tranh hô to, dục muốn phi thân cứu trợ, lại đã là không kịp.

Lam Bất Hối lại là ánh mắt bất biến, trên cổ tay quần lấy thu nhỏ lại bản mặc măng tia chớp nhảy ra, há mồm vừa phun, u lực nọc độc nháy mắt dính bé gây nghiền nát mũi tên nhọn.

Mũi tên nhọn “Phốc” một tiếng bị ăn mòn hơn phân nửa, giấy lát rơi xuống đất, nhưng càng nhiều mũi tên nhọn như bạo vũ lê hoa tự đáy biển địa cung bốn phương tám hướng nổ bắn ra mà ra.

Lam Bất Hối với không gian mấy cái quay cuồng, lại là mục tiêu không thay đổi, thân hình gia tốc, nhoáng lên mắt tới rồi vương tọa phía trên, lấy tay liền hướng giữa không trung nổi lơ lửng mình châu chụp tới.

“Tur!”

Đột nhiên một tiếng, từ Lam Bất Hối chụp vào mình châu ngón tay phương hướng đột nhiên nhảy ra một sợi điện lưu, tiếp theo giấy điện lưu phân hoá, hội tụ thành vòng, thế nhưng đem Lam Bất Hối khóa ở đương trường.

Lam Bất Hối cả người điện lưu quấn quanh, bạo ngược “Tur tur” thanh không ngừng, trong khoảng thời gian ngắn, không thể động đậy.

Mà giữa sân mũi tên nhọn càng sâu vắng tích, một mũi tên hóa mười, thành trăm hơn một ngàn mũi tên nhọn một cái chớp mắt phân hoá, chớp mắt rậm rạp, mắt thấy liền phải đem Lam Bất Hối cầm thành con nhím.

“Rống!”

Thu nhỏ lại bản mặc mắng một tiếng rống to, chớp mắt thân hình biến ảo, khôi phục thành niên hình thái, một cái chớp mắt liền đem không thể động đậy Lam Bất Hối cuốn ở chính mình thân hình dưới, hộ đến kín mít.

Chỉ là trong không khí đột nhiên dựng lên lớn hơn nữa “Tur tur” thanh cùng với da thịt tiêu mùi hương nhĩ, gọi người trong lòng nhảy dựng.

Mà Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường, lúc này cũng là ốc cùn không mang nổi mình ốc, đầy trời mưa tên, hư hư thật thật, càng có điện lưu, một không cẩn thận, hai người bọn họ liền sẽ như nhau Lam Bất Hối bị hàng rào điện bao lại không thể động đậy.

“Hải Minh Châu!”

Lục Tranh thân hình ở giữa không trung vụn thành bánh quai chèo, khó khăn lắm né qua đoạt mệnh một mũi tên, lại vào lúc này, đáy biển địa cung vọt vào mặt khác tu giả.

“Thật là Hải Minh Châu!”

Hơn mười cái tu giả trước sau vọt tiến vào, mỗi người mặt mang điên cuồng, tựa hồ dự kiến đến chính mình sắp đột phá hoàng giai mộng đẹp thực hiện, không muốn sống vọt vào mưa tên trung, nhắm thẳng Lam Bất Hối cùng mặc mắng nơi vương tọa chỗ chạy như điên.

“A!”

Mưa tên khuynh sái, thực sắp có người trung mũi tên, kêu thảm thiết ra tiếng, cũng có người như Lam Bất Hối giống nhau thân trung điện lưu, khoảnh khắc không thể động đậy, hoặc bị gần đây tu giả một đao chém hoặc bị vụn tiến xuyên tâm.

Thoáng chốc, đáy biển địa cung một mảnh hỗn loạn, càng ngày càng nhiều phá tiếng gió từ xa tới gần, càng nhiều tu giả hướng tới địa cung tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: vây sát

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Là Hải Minh Châu!”

Hỗn loạn địa cung, chém giết tu giả, phần khởi hô to, mỗi một cái xâm nhập đáy biển địa cung tu giả trên người hoặc nhiều hoặc ít tồn tại miệng vết thương, không có gì bất ngờ xảy ra định là cùng canh giữ ở cấm hải lối vào ngân hà ầu giao đại chiến một phen.

Ngân hà ầu giao bất kể số, mỗi một cái cấm hải nhập khẩu đều có một cái, có thể giống Lục Tranh ba người như vậy vận may mà hoàn hảo không tồn hao gì vòng qua ngân hà ầu giao cũng nhanh chóng bài trừ ngân hà ầu giao ác mộng ít người chỉ lại thiếu, lúc này phương kinh ác chiến lại thoát ly ác mộng liền thấy tha thiết ước mơ bảo vật liền ở trước mắt, đồng đảo tu giả một cái chớp mắt thất thần, chỉ số thông minh nghiêm trọng offline, đối diện trước đầy trời mưa tên nhìn như không thấy, không hề nghĩ ngợi liền vọt đi lên.

“A!”

Thoáng chốc, địa cung trung, kêu thảm thiết liên tục, có bị mưa tên đánh trúng, có tu giả giết hại lẫn nhau.

“Ca.”

Hỗn loạn trung, Lục Tranh lơ tai vừa động, tựa nghe được một tiếng không hiểu rõ lắm hiện vỡ vụn thanh, chợt liền thấy vương tọa phương hướng, từ mặc mắng bao vây lấy hồi lâu chưa từng nhúc nhích Lam Bất Hối, thế nhưng phi thân mà ra, lấy một loại thập phần bu hăn tư thái một lần nữa buông xuống, vừa ra tay liền tay ném mặc mắng, phiến bay gần đây mấy chục tu giả.

Ngay sau đó, Lam Bất Hối không chút nào hấp thụ giáo huấn, không muốn sống mà lại lần nữa đem chính mình tay phải đuổi hướng về phía gang tấc trước mặt số viên minh châu.

Ở Lục Tranh xem ra, Hải Minh Châu tuy trân quý, nhưng kỳ thật vẫn chưa chân chính tiến vào Lam Bất Hối trong mắt, Lam Bất Hối lần này tuy là vì tăng lên chính mình tu vi mà đến, nhưng Hải Minh Châu đối nàng kỳ thật có thể có có thể không, đối nàng tới nói, lấy được Hải Minh Châu cũng không

kết quả cũng không quan trọng, quan trọng là lấy được quá trình muốn đủ mạo hiểm đủ kích thích.

Đó là như thế nào một loại chấp nhất biến | thái tinh thần, Lục Tranh không hiểu.

Nhưng chính là dựa vào này phân tinh thần, Lam Bất Hối đỉnh điện lưu, một cái chớp mắt xuất kích, cuối cùng đắc thủ.

“Tur!”

Kịch liệt tạc nứt thanh, kẻ yêu sủng mặc mềnh lúc sau, làm chủ người Lam Bất Hối trên người cũng bị điện ra da thịt tiêu hương. Kia bộ dáng, hắc một khối bạch một khối, thậm không nở nhìn.

Tuy là như thế, Hải Minh Châu, tới tay.

“Đi!”

Khó được Lam Bất Hối lúc này còn giữ lại hợp tác tinh thần, Hải Minh Châu tới tay, thế nhưng còn bớt thời giờ trở về một cái đầu, đối Lục Tranh cùng với Độc Cô Kiến Thường hai người tiếp đón một tiếng.

Vì Lam Bất Hối thế nhưng không ăn mảnh hành vi sở khiếp sợ, Lục Tranh dưới chân lại không do dự, cùng Độc Cô Kiến Thường liếc nhau, chuyên ở phá mũi tên, phi thân dựng lên, tề hướng Lam Bất Hối phương hướng bay đi.

Lam Bất Hối cùng mặc mềnh, một người một yêu đại chiến tứ phương, vừa ra tay đó là nháy mắt hạ gục một tảng lớn, mà Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường, một cái ném phù một cái ném băng, phối hợp ăn ý, chớp mắt liền vọt tới Lam Bất Hối phụ cận.

Mà lúc này, nhảy vào đáy biển địa cung người càng ngày càng nhiều. Xem kia tư thế, thế nhưng là sở hữu cấm hải nhập khẩu cuối cùng đều hội tụ tại đây một chỗ.

Bởi vì Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối hai người đối Ma La Cấm Hải rất nhiều nghiên cứu, lại khó được hợp tác rồi một phen, Lục Tranh ba người thế nhưng là sớm nhất đến đáy biển địa cung người.

Ba người hợp dòng, sở hướng càng là đổ, tầm thường tu giả không dám dễ dàng ở ba người trước mặt lác lư, nhưng không biết là ai rống lên một tiếng:

“Sở hữu Hải Minh Châu đều ở Lam Bất Hối trên tay! Nàng muốn độc chiếm!”

Chỉ bảo trước mặt, hết thấy vũ lực uy hiếp đều là quá vắng mây khói.

Tức khắc, không muốn sống tu giả đôi mắt đỏ lên, đầu không lăm thanh tịnh, như ong vỡ tổ vọt đi lên.

Mà địa cung giữa dòng tinh mưa to giống nhau đầu mũi tên không biết khi nào đã đình, thế nhưng lại khai mặt khác sát chiêu, một vòng một vòng nửa trong suốt nước gọn trống rỗng nhộn nhạo, không người may mắn thoát khỏi, đều bị đánh cái trở tay không kịp, ù tai, hoa mắt, chân hoảng.

Mấy trăm tu giả đều như phạm nhân uống say rượu giống nhau, một bước tam diêu, đi một bước lui hai bước, đề đao rút kiếm đối oanh cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lúc này, lại có một đám tu giả phía trước phía sau nhảy vào địa cung trung, khoảnh khắc trúng chiêu, cũng gia nhập tới rồi “Uống say” hàng ngũ, tự nhiên cũng có ngoại lệ.

Yến Thập Tam bị Vân Trung Quái cùng Hắc Dực một người đè một bên, huyền phù trên mặt đất cung ở ngoài giữa không trung, dù bận vẫn ung dung, cùng nơi xem diễn.

Thực mau, Yến Thập Tam liền nhìn thấy “Say rượu” trong đám người cũng có nhà mình chương môn.

“Chương môn!”

Yến Thập Tam này một tiếng,

Rõ ràng sáng tỏ, trung khí mười phần, thoáng chốc đưa tới vô số ánh mắt.

Lục Tranh theo tiếng nhìn lại, có chút yên tâm. Thoạt nhìn trừ bỏ Yến Thập Tam bị một chút tiểu thương ở ngoài, Vân Trung Quái cùng Hắc Dực hoàn hảo không tổn hao gì, thả một cái so một cái càng thân khắp nơi, Lục Tranh thậm chí nhìn đến Hắc Dực liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt chưa đã thêm, cũng không biết là được cái gì chỗ tốt vẫn là ăn vụng cái gì mỹ vị.

Lúc này, bởi vì địa cung nước gọn vô khác biệt công kích, Lục Tranh ba người không khỏi tách ra, từng người cách một khoảng cách.

Có người kêu to: “Là Yến Thập Tam! Còn có Lục Tranh! Giết bọn họ!”

“Lâu quân sự!” Có người ra tiếng ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Ngoài ý liệu gấp lại, thượng không kịp vui sướng, giây lát liền ngộ sát khí.

“Phanh!”

Một cái trọng quyền, xoa Lục Tranh bên tai bay qua, Lục Tranh phía sau, khoảnh khắc tạt ra một cái hố sâu.

Lục Tranh ngẩng đầu, chưa thấy rõ người tới, liền trước vút ra nhất kiếm.

Người tới nghiêng đầu, khó khăn lắm tránh thoát, chột người tới liền cùng Lục Tranh giống nhau, bởi vì nước gọn say rượu công hiệu, mất đi cân bằng, song song ngã quỵ trên mặt đất.

Lục Tranh vừa thấy, công kích chính mình thế nhưng là Ngao Vân Tông quản sự Lâu Tri, mà ở Lâu Tri phía sau xa hơn một chút chỗ, Mẫn Thanh Linh về mặt lo lắng, bị mấy cái môn trung đệ tử tả hữu giá, là bảo hộ cũng là ngăn cản.

Mà kẻ Lâu Tri đánh lén không thành lúc sau, càng nhiều Ngao Vân Tông đệ tử cùng với bên cạnh nhân cơ hội tìm việc Khung Võ Môn đệ tử kêu sát vọt đi lên.

Địa cung nội, Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối ốc còn không mang nổi mình ốc, mà địa cung ngoại, Vân Trung Quái cùng Hắc Dực thần khắp nơi thờ ơ như cũ, Yên Thập Tam sốt ruột một thả người liền nhảy tiến vào, nhưng ngay sau đó vốn nhờ động tác quá mãnh, lấy đầu chạm đất liền lăn mấy vòng mới vừa rồi đình chỉ.

Yên Thập Tam vừa mới quay cuồng xong, liền bị chung quanh mấy chục Khung Võ Môn đệ tử một ủng mà thượng cùng nhau vây công, xem kia tư thế, so chỉ Lục Tranh tình cảnh còn muốn nguy hiểm.

“Thật là soái bát quá ba giây a.”

Lục Tranh vô lực phun tào, trong tay đoạn kiếm vũ thành gió xoáy, chiêu thức bừa bãi tiêu sái, nề hà địa cung say rượu nước gọn không cho lực, hảo hảo nhất chiêu rút kiếm đoạn thủy lãng là bởi vì Lục Tranh thân hình không xong vũ thành tứ bất tượng, không chém thành địch nhân không nói, còn kém điểm đem chính mình ngón tay cấp bắm.

“Mau kết trận, giết hần!”

“Ngu ngốc, lưu người sống!”

Khung Võ Môn cùng Ngao Vân Tông hiển nhiên là có bị mà đến, nếu không nào có như vậy nhiều đệ tử đều tới cướp đoạt Hải Minh Châu, so với Hải Minh Châu, những người này càng muốn làm chính là giết chết Lục Tranh, đương nhiên, Ngao Vân Tông người có lẽ là được Mẫn Văn mệnh lệnh, càng nguyện ý tróc nã người sống.

“Phanh!”

Mấy cái bộ mặt dữ tợn tu giả đã vọt tới phụ cận, Lục Tranh giơ tay vung lên kiếm, vốn là không ôm bao lớn kỳ vọng tùy tay nhất chiêu, lại không nghĩ, phịch một tiếng vang lớn, chính mình tầm thường vung lên kiếm chiêu thế nhưng mạo danh uy lực gấp bội, một kích liền đem hướng đến nhanh nhất mấy cái tu giả cô cấp lau.

Toi mạng tu giả lãng mờ to hai mắt, thi thể như đoạn tuyến phong tranh, cấp tốc bay vút, “Oanh” một tiếng đâm ra địa cung.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: thủ vệ giao

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Phanh, phanh, phanh.”

Năm đạo thi thể thoảng như sao băng xẹt qua, cấp tốc bay ra địa cung, trọng điệp ngã xuống mặt đất, phát ra liên tục nặng nề tiếng vang.

Hỗn loạn chiến cuộc vì này một tỉnh, mọi người đều bị Lục Tranh bỗng nhiên một kích cấp chấn kinh rồi.

“Tiểu tử này nên sẽ không ăn thuốc tăng lực đi?!”

Không ngừng một cái tu giả nội tâm kích động rít gào, không chịu tin tưởng trước mắt chứng kiến. Tuy là Lục Tranh chính mình, hẳn cũng không tin, chính mình khi nào có này thần lực. Huống chi, lúc này địa cung trung thượng có nước gọn say rượu công hiệu.

“Nước gọn.....” Lục Tranh nỉ non một tiếng, có cái gì tự trong đầu một hoa mà qua, chợt kinh ngạc ngẩng đầu, thả ra thần thức đảo qua.

Ngoan ngoãn, không biết khi nào, kia hồ cha không đèn mạng nước gọn đã kể hết biến mất, thay thế chính là địa cung đông tây nam bắc bốn cái phương vị ầm ầm sáng lên trận pháp dấu vết.

Có cái gì trận pháp sắp khởi động, Lục Tranh cảm thấy dưới lòng bàn chân có một tia không hiểu rõ lắm hiện dao động, tựa ảo giác giống nhau sơ sẩy du qua.

“Nước gọn biến mất!”

Có phản ứng nhanh nhạy lại không trải qua đại não tu giả chợt hô to, cùng lúc đó, giống Lục Tranh như vậy trước tiên phát hiện địa cung trận pháp lại biến lại bất động thanh sắc người đều bị huy đao xuất kiếm, hướng khoảng cách chính mình gần nhất địch nhân chém tới.

Thoáng chốc, kêu to, chém giết, tranh đoạt, lạc chạy, hỗn loạn tiếp tục.

Hỗn loạn trung, Lục Tranh nhìn quanh một vòng, khẽ nhíu mày.

Này tòa địa cung hình như có tiến vô ra, trừ bỏ tiến vào nhập khẩu ở ngoài, thế nhưng vô nửa cái đi ra ngoài cửa động.

Mà tự cùng cái nhập khẩu tiến vào, mọi người lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, chỉ bảo Hải Minh Châu, chỉ có Lam Bất Hối trong tay kia số viên.

Cho dù sợ hãi Lam Bất Hối uy năng, sợ hãi Âm Quỷ Môn thế lực, nhưng tu giả thế giới từ trước đến nay cá lớn nuốt cá bé, người tranh ta đoạt, mọi người một ủng mà thượng, với hỗn loạn trung giết Lam Bất Hối, quái cũng chỉ quái Lam Bất Hối chính mình hoài bích có tội, bản lĩnh không đủ, chẳng trách người khác.

Tu giả thế giới đó là như thế trắng ra, thô bạo.

Theo địa cung nội trận pháp lại khai, mỗi người đều phát hiện chính mình phát ra chiêu thức đều sẽ uy lực gấp bội, mỗi người giống như ăn thuốc tăng lực, xuống tay cũng liền càng thêm hào phóng, không chỗ nào sợ hãi.

Dần dần, chiến trường chia ra làm tam, thứ nhất là Khung Võ Môn cùng Ngao Văn Tông vây sát Lục Tranh cùng Yến Thập Tam, thứ hai là hơn phân nửa tu giả vây công Lam Bất Hối, thứ ba đó là từng người vì doanh bắt được ai giết ai.

Lục Tranh, Lam Bất Hối, Độc Cô Kiến Thường, phân loại ba cái chiến cuộc, nhất thời đồng minh không thể hỗ trợ, từng người chém giết, toàn lại thân mình thực lực không tầm thường, nhất thời tuy có tiểu thương lại vô trí mạng nguy cơ.

Mà lúc này, cả tòa đáy biển địa cung bởi vì tu giả hỗn đấu bắt đầu lung lay sắp đổ, có tu giả sáng tạo khác người, như đột nhiên tới hứng thú Hắc Dục, ôm đảo ba thước đất hủy diệt hết thấy ý tưởng, ngang nhiên xuất kích, công kích đối tượng cư nhiên là khó không nói nổi đáy biển địa cung thân mình.

“Oanh!”

Vang lớn ầm vang, bụi đất thay nhau nổi lên.

Hắc Dục đánh đến hứng khởi, dứt khoát nhảy vào địa cung trong vòng, địa cung trận pháp tự làm bậy không thể sống, ở uy lực gấp bội trận pháp thêm vào hạ, Hắc Dục khôi phục yêu thân, tám tinh Võ Tôn khí tràng toàn bộ khai hỏa, bỗng nhiên chấn động hai cánh, địa chấn hải diêu, cá tôm khóc thút thút, ngang nhiên một kích, mang theo thanh quang sắc, “Phanh” một tiếng rung mạnh, Hắc Dục yêu thân mãnh công một hóa thành bốn, từ địa cung trận pháp thêm vào, uy lực phiên bội, đồng thời công kích địa cung nam bắc đông tây.

“Răng rắc!”

Dồn dập đứt gãy thanh, chấn phá người màng tai.

Mắt thường có thể thấy được, địa cung tạc nứt, bỗng nhiên vỡ thành bốn cánh.

“Phanh, phanh, phanh!”

Vô số lạc thạch hạt cát khuynh thiên mà xuống, vận khí tốt, đầu đầu về mặt thổ, vận khí không tốt, đầu đầu một khối gạch, đương trường bị mất mạng, đi đời nhà ma. Càng nhiều người, đầu rơi máu chảy, gãy xương ngã xuống đất, bị người đâm, bị sa chôn.

“Ta sát! Kẻ điên!”

“Đi tìm chết đi!”

Mãng, rít gào, không dứt bên tai.

“Ầm vang!”

Cả tòa địa cung khoảnh khắc bị diệt, đương bụi đất tan đi hơn phân nửa, một đạo mây trắng khoan công vòm như ẩn như hiện.

Mà này công vòm xuất hiện phương vị vừa lúc là lúc trước kia tòa trống rỗng vương tọa nơi, ở công vòm lúc sau, một đầu vọng không đến đuôi ngân hà giao long miệng khê nhếch,

Phun tức thành vân, cần giác đông đưa, đèn lồng đại thú đồng gắt gao nhìn chăm chăm công vòm một khác đầu khiếp sợ tu giả nhóm.

“Lộc cộc.”

Lúc trước còn gọi khổ không ngừng tu giả, đỉnh đầy mặt huyết, tham lam mà nuốt nước miếng.

Hải Minh Châu chỉ có Lam Bất Hối trên tay kia số viên sao? Không cần tưởng, đương nhiên không phải.

Phàm là nghiên cứu quá Ma La Cẩm Hải tu giả đều biết, hấp dẫn vô số vương giai đình chí bảo Hải Minh Châu, ở trong Ma La Cẩm Hải giống như cái trắng lạn đường cái, tùy tay đều có thể nhặt được, nhưng tiền đề là, cần thiết vượt qua thành niên ngân hà giao bảo hộ, tiến vào cấm hải chỗ sâu nhất.

Mà trước mắt, sáng lên công vòm, thành niên giao long, này đó mấy trăm năm cũng không từng có người có thể nhìn thấy cấm hải chỗ sâu nhất thông đạo nhập khẩu rõ ràng bãi ở trước mắt.

Tay chân cùng sử dụng bỏ dậy tu giả, mỗi người đại khí không dám ra, có thân thủ dụi mắt không chịu tin tưởng chính mình vận may, có âm thầm bắt được chuôi đao tùy thời chuẩn bị làm khó dễ, thần sắc không đồng nhất, nhưng không một phát ra tiếng vang, mỗi người đều sợ kinh động thành niên ngân hà giao, bước chân lại không tự chủ được lặng lẽ hướng thành niên ngân hà giao nơi mà đi tới.

Nhưng thực mau, này đàn không biết sợ tu giả sôi nổi lui về phía sau, đầy mặt hoảng sợ cùng kinh ngạc.

“Rống!”

Chỉ thấy công vòm kia một đầu, thành niên ngân hà giao bỗng nhiên há mồm, một tiếng rít gào giống như thực chất, oanh mà một tiếng tạc ở công vòm kia một đầu, tầng tầng sóng âm đầy ra, khí thế kinh người.

Nhưng này vẫn là tiếp theo, nhất mấu chốt chính là ở thành niên ngân hà giao đèn lồng đại hai cái thú đồng trước, mấy chục thượng trăm ngân hà ấu giao ảnh thu nhỏ đăng mà xuất hiện, mỗi người cả người tàn vong oán khí cùng huyết tinh, chết không nhắm mắt.

“Thiên a! Là ngân hà ấu giao tàn hồn!”

Có tu giả phát ra kêu sợ hãi đồng thời, ngã ngối trên mặt đất, sợ tới mức không nhẹ.

Nghe đồn ngân hà giao nãi chân long hậu duệ, mỗi đầu giáo dục trẻ em đều có Long thần phù hộ, uổng mạng tất sinh oan hồn, oan hồn đem trở về thành niên ngân hà giao chỗ, chỉ ra và xác nhận hung thủ.

Nghe đồn tuy là khoa trương, nhưng uổng mạng ngân hà ấu giao tàn hồn đích xác sẽ chỉ ra và xác nhận hung thủ, tỷ như hiện tại.

Hết thấy thành niên “Người” đều là yêu quý ấu tử, hưởng chi, chết thảm ấu tử như thế nhiều, thành niên ngân hà giao trông mắt trung đã tuôn ra nùng liệt sát ý.

“Ta sát, là ai giết ngân hà ấu giao? Quả thực tìm chết a!”

Người bình thường giết không được ngân hà ấu giao, càng không thể có thể dùng một lần sát nhiều như vậy. Ấu giao tàn hồn, thô sơ giản lược số đi, lại có thượng trăm điều nhiều.

“Ta ăn.”

Là ta ăn không phải ta sát.

Hắc Dực một chim làm việc một chim đương, vượt trước một bước đột nhiên liền thừa nhận.

Ngân hà ấu giao thịt nộn vị mỹ, ăn lại đại bổ, với chính mình tới nói càng là trời sinh bị khắc tiểu đáng thương, như thế món ngon, Hắc Dực có thể không ăn sao?

Rớt xuống cảnh vật đại lục ngàn hai trăm năm, mỗi phùng Ma La Cẩm Hải khai hải, hẳn đều sẽ nhân cơ hội lưu tiến vào ăn thượng mấy cái. Ngàn nhiều năm tích lũy, tự nhiên liền ăn đến có điểm nhiều.

Hắc Dực dư vị một chút vừa mới đến miệng mỹ vị, sờ sờ khỏe miệng, lộ ra cái thoả mãn tươi cười.

Lục Tranh cùng với những người khác: “.....”

Thành niên ngân hà giao: “Rống!”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Chi Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: vách tường hoa

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Rống!”

Thành niên ngân hà giao ngửa mặt lên trời rít gào, tiếng hô xuyên thấu công vòm, đâm thẳng mọi người màng tai.

“A.”

Hắc Dực khinh thường hừ lạnh một tiếng, giơ tay một mặt miệng, thế nhưng đối với phiêu phù ở thành niên ngân hà giao chung quanh ấu giao tàn hồn liếm liếm khỏe miệng, một bộ không ăn no còn muốn ăn bộ đáng.

“Rống!”

Nháy mắt, thành niên ngân hà giao tiếng hô lớn hơn nữa càng phần nộ, thật lớn đầu điên cuồng va chạm, công vòm run tam run, bốn cái giác bắt đầu nứt toạc.

Mọi người đồng thời lui về phía sau, không tự giác rời xa Hắc Dực này chỉ tội điều.

Khoảng cách Hắc Dực gần nhất Lục Tranh khỏe miệng run lên, nếu lão hắc không phải hẳn đồng minh, hẳn thật muốn một cái tát đem này thâm giết bằng phiên phi, ăn cái gì không thể ăn ấu giao! Ăn liền tính còn bị người ta gia trưởng phát hiện. Việc này có thể thiện sao? Hiên nhiên không thể.

“Rống!”

Theo thành niên ngân hà giao bùng nổ lần thứ ba tiếng hô, kinh thiên uy thế ầm ầm bùng nổ, vô số khí lăng quay cuồng, phá tan công vòm, triều Hắc Dực đánh tới.

Hắc Dực trừng phạt đúng tội, lại khổ đồng dạng đứng ở địa cung trung mặt khác vô tội tu giả.

Thành niên ngân hà giao thế công quá mãnh, đại chiêu vừa ra, khí lăng phiên thiên, trình bẻ gãy nghiền nát chi thế, phá tan công vòm không nói, đảo mắt liền đem sở hữu tu giả bao phủ trong đó. Tu vi hơi thấp, đều bị màng tai rách nát tứ chi nứt toạc mà chết. Tuy là Lục Tranh, cũng ở trước tiên đã bị khí lăng vọt vừa vụn.

Thật lớn xung lượng bỗng nhiên thêm thân, Lục Tranh đương trường mất đi trọng tâm, thân thể bay lên lên, với vô số khí lăng trung quay cuồng, phiêu dật, đãi Lục Tranh ổn định thân hình đã là một nén nhang chuyện sau đó, liền này ngắn ngủn một nén nhang thời gian, chung quanh cảnh tượng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lục Tranh ngẩng đầu vừa thấy, nhờ họa được phúc, hẳn cư nhiên bị khí lăng quay cuồng bay tới công vòm trong vòng.

Công vòm tuy phá, công vòm trong ngoài lại như cũ giống như hai cái thế giới, bên ngoài người muốn mạnh mẽ ngành hướng, trong thời gian ngắn trong vòng căn bản làm không được, mà hẳn khen ngược, thế nhưng không hề hay biết liền bị thành niên ngân hà giao công kích cấp không thể hiểu được vọt tiến vào.

“Ha! Ha ha!”

Bên cạnh bùng nổ kinh hi cười to, có mấy cái cùng Lục Tranh đồng dạng vận may tu giả, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, bỏ dấy liền hướng bên trong cánh cửa chỗ sâu trong chạy đi.

Thành niên ngân hà giao chính chuyên chú với đánh giết Hắc Dục, liền tính giờ phút này đã chú ý tới Lục Tranh này mấy cái tiểu nhân vật, lại như cũ không có dừng lại chính mình động tác, chỉ tùy ý vẩy vẩy trào đưa tới mấy đạo tia chớp, liền không lại phản ứng.

“Răng rắc!”

Tia chớp tấn mãnh bỏ tới, bị Lục Tranh lấy kiếm một chắn, khó khăn lắm ngăn trở, mà hấn bản nhân tắc nương tia chớp cùng lưu hóa kiếm đánh đâm lực đạo thừa cơ vừa thu lại tay, chợt thân mình một lui, hướng bên trong cánh cửa chỗ sâu trong mà đi.

“Phanh.”

Lục Tranh hảo vận cũng không phải vẫn luôn đều ở, bay ngược trên đường, phản lưng đụng phải không biết tên vật cứng, trầm đục một tiếng, chợt cũng không biết làm sao, hấn liền phát hiện chính mình bị bắt quai một cái cong, như là bay vào một cái thượng hẹp hạ khoan dài lâu thông đạo, một đường đi xuống, ngã bay đi xuống.

Theo tầm mắt trở tới, hấn căn bản không biết chính mình bay tới nơi đâu.

Vốn là không biết lộ, Lục Tranh đơn giản thuận theo tự nhiên, một đường phóng túng thân hình, thỉnh thoảng lấy chương lực đập trước mặt chương vách tường, lại nương bản ngược trở về dư kinh một đường lùi lại bay nhanh.

Trải qua dài dòng bay vút, Lục Tranh tầm mắt dần dần khôi phục, mới vừa một khôi phục, liền “Phanh” mà một tiếng phản lưng đụng phải ướt hoạt thạch vách tường, bay ngược thể khoảnh khắc đình xuống dưới.

Lục Tranh xoa eo đứng thẳng, tầm mắt càng thêm rõ ràng.

“Tỉ tách.”

Không hiểu rõ lắm hiện tích thủy thanh đột nhiên ở lòng bàn chân vang lên, Lục Tranh giương mắt chung quanh, phát hiện chính mình trong lúc vô tình thể nhưng bay đến một chỗ từ phía tích thủy hang động đá vôi bên trong.

Khắp nơi đánh giá, hang động đá vôi chừng hơn mười trượng chi khoan, sâu thăm đường hầm thoát nhìn vừa nhìn không đáy, mà ở đường hầm phía trước, tinh tinh điểm điểm ánh sáng như ẩn như hiện.

“Nên không phải là Hải Minh Châu đi?” Lục Tranh lác quan mà đoán rằng, một ngưng thần, đề hảo thủ gián đoạn kiếm, tản bộ triều đường hầm chỗ sâu trong đi đến.

“Tỉ tách” tiếng nước xa dần, “Hô hô” tiếng gió như có như không, ngẫu nhiên vang lên, mà phía trước ánh sáng càng xu rõ ràng, Lục Tranh đôi mắt trông về phía xa,

Thậm chí có thể nhìn thấy bề ngoài phẳng phát trần châu giống nhau sáng lên hình dáng.

Thấy thế, Lục Tranh bước chân chưa từng nhanh hơn, ngược lại thả chậm bước chân, càng thêm đề phòng lên.

Đúng lúc này, phía sau cách đó không xa hang động đá vôi trung truyền đến vài tiếng trầm đục, ngay sau đó liền có người tiếng bước chân mơ hồ truyền đến.

Lục Tranh thân hình một đón, chợt một cái thả người, nhảy đến giữa không trung, phản lưng dán đường hầm đỉnh chớp, tứ chi phản khẩu, cả người chặt chẽ hấp thụ ở đường hầm đỉnh, làm nổi lên một đóa an tĩnh vách tường hoa.(lạy thánh ==)

Bởi vì ánh sáng mỏng manh, đường hầm đỉnh chớp một mảnh đen nhánh duyên cớ, Lục Tranh đem hơi thở vừa thu lại liễm, nếu có người tại hạ phương đi qua, căn bản nhìn không thấy hấn, tương phản, nương phía dưới cùng nơi xa mỏng manh ánh sáng, hấn lại có thể đem phía dưới sự vật xem đến rõ ràng.

Thực mau, ba đạo thân ảnh cấp tốc nhảy tới, đương mau nhảy đến Lục Tranh chính phía dưới là lúc, ba đạo thân ảnh cảm đầu kia một cái, giờ tay làm cái ngăn cản động tác, thấp giọng nói:

“Chậm đã, phía trước có gì nguy hiểm còn không biết, người ta như vậy tùy tiện sấm đi lên, không nói được liền sẽ đi đòi nhà ma.”

“Kia sư huynh ý tứ là?”

Cầm đầu thanh niên giương mắt nhìn nhìn đỉnh đầu, một mảnh đen nhánh, cái gì cũng nhìn không tới, không khỏi lộ ra một cái tươi cười tới, vẩy tay làm hai cái sư đệ tới gần một ít, chợt đối hai cái sư đệ thấp giọng nói:

“Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, nếu người ta có thể tìm tới nơi này, tin tưởng những người khác sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới nơi này, không bằng chúng ta ba cái trước trốn đi, đến lúc đó lại lạng lẹ đi theo kẻ tới sau sau lưng, ngồi thu ngư ông thủ lợi cũng hảo, sau lưng đánh lén cũng hảo, được đến chỗ tốt chỉ biết càng nhiều, hơn nữa đã chịu tổn thương cũng có thể hàng đến thấp nhất.”

Hai cái sư đệ cũng không phải ngu dốt, vừa nghe liền cười, lại xem nhà mình sư huynh ánh mắt, nơi nào sẽ không hiểu được sư huynh ý tứ.

Lập tức, ba người cười dữ tợn, vui sướng thả người nhảy, nhảy lên đường hầm đình, bồi dấn vách đá, tứ chi đại trương, chặt chẽ hấp thụ.

Ba người nhìn nhau cười, chợt đem đầu vừa nhấc, sau đó liền run rẩy.

Lục Tranh mặt vô biểu tình, vô ngữ mà nhìn này ba người.

Ba người trừng mắt, đồng dạng không có ngôn ngữ.

Đầu năm nay, ái làm vách tường hoa nhiều, một cái nhỏ nhỏ đình chớp mắt liền bò bốn vách tường hoa.(cười chảy nước mắt = v =)

Bốn người mắt to trừng mắt nhỏ, một đoạn ngắn trầm mặc sau, hơi tuổi trẻ tu giả hít hít nước miếng, nhỏ giọng nói thầm một câu:

“Sư huynh, ta xem chúng ta vẫn là trước đem người này giết đi, hoặc là ăn cũng đúng.”

“Bang.”

Tuổi trẻ tu giả vừa mới dứt lời, đã bị hấn sư huynh vuron một cái cái đuôi, ném ở trên mặt hung hăng đánh một chút.

Lục Tranh kinh dị, hấn không nghĩ tới trước mắt này ba người thế nhưng là yêu vật biến thành, cũng chính là trong truyền thuyết yêu tu.

Chỉ là này ba cái yêu tu, cùng trong truyền thuyết quý dị âm tà truyền thống yêu tu hình tượng, thập phần bất đồng.

Yêu tu lão đại ngưng ngưng mà hướng Lục Tranh cười cười, lộ ra hàm hậu biểu tình, thấp giọng nói:

“Anh hùng, ta xem người mặt mày thanh kỳ, dáng vẻ đường đường, không bằng cùng ta hợp tác đi.”

Lục Tranh: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: ma nữ hung tàn

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Lục Tranh đôi mắt theo đối diện yêu tu chậm rãi thu hồi kia một cái cái đuôi, chậm rãi đi động.

“A.”

Thấy thế, yêu tu ra vẻ kinh ngạc gọi nhỏ một tiếng, chợt cố ý đem chính mình cái đuôi ở Lục Tranh trước người cách đó không xa hữu hảo mà quơ quơ, sau đó híp mắt cười nói:

“Nhìn ta, quên tự tiến cử. Tại hạ Bạch Phi Phi, hai vị này là ta sư đệ, phân biệt là Ngô Thanh cùng Hương Vu. Ta ba cái đều là yêu tu, nhưng bản tính thuần lương, cũng không hại người, nếu là anh hùng người không chê, liền cùng chúng ta hợp tác đi.”

Nói, danh gọi Bạch Phi Phi yêu tu vuron cái đuôi các phiến về mặt ngực thơ hai cái sư đệ một cái tát, hai sư đệ lập tức cả người run lên, thu liễm biểu tình, “Ha ha” cười gượng, biểu hiện đến thập phần vô hại.

Lục Tranh chớp chớp mắt, tròn mắt chuyển động nửa ngày, vuron một bàn tay cùng yêu tu Bạch Phi Phi cái đuôi nắm một chút, cười nói: “Tại hạ Lục Tranh, hợp tác vui sướng.”

Bạch phi liếc mắt đưa tình tình tròng lớn, giật mình nói: “Nguyên lai người chính là Lục Tranh a! Hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Lục Tranh khoe miệng trầu một chút, hần không nghĩ tới, chính mình nổi danh đã ra tới rồi yêu tu địa giới, chỉ là có thể tưởng tượng, định không phải cái gì hào thanh danh.

Dứt bỏ mặt khác không nói chuyện, một người tam yêu trải qua đơn giản nói chuyện với nhau, nhanh chóng tiến vào trạng thái, bồi dán vách đá hấp thụ hảo, thu liễm hơi thở, vì thế, bốn đóa mới mẻ ra là vách tường hoa vẫn không nhúc nhích xuất hiện.

Một người tam yêu ở trên vách đá bò số tức, nơi xa hang động đá vôi trung rất cuộc lại lần nữa truyền ra trầm đục, có tu giả thân ảnh rớt tiến vào.

Lục Tranh cũng là mới vừa nghe Bạch Phi Phi giảng thuật mới biết được, nguyên lai nội hải bên trong, sở hữu thông đạo hội tụ một chút, bất luận đi nào một cái nói, cuối cùng đều sẽ tiến vào thông hướng dưới nền đất hang động đá vôi dài lâu đường hầm.

Cho nên, phạm là vào nội hải muốn tìm tòi đến tột cùng người, cuối cùng nhất định sẽ đi ngang qua này liên tiếp hang động đá vôi cùng không biết tên chỗ hẹp hòi hắc ám đạo.

Không bao lâu, mấy đạo hắc ảnh chậm rãi nhảy lại đây, nhỏ giọng nói chuyện với nhau truyền vào Lục Tranh trong tai.

“Sư phụ, ta xem nơi này thực sự cổ quái, vạn nói hợp dòng, thông đạo lại hẹp, thật sự cho người ta ứng trung bắt ba ba cảm giác.”

“Đồ nhi theo như lời không kém, nhưng phía trước không nói được liền có bó lớn Hải Minh Châu chờ người ta. Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con? Làm tu giả, nếu muốn được đến bảo bối, sao có thể không có trả giá? Cho dù hồn phi phách tán, cũng không có gì đáng để ý.”

“Sư phụ..... Người nói rất đúng hung tàn.”

“Ngu ngốc.....”

Lục Tranh thật sợ lại đến mấy chỉ giống Bạch Phi Phi giống nhau vách tường hoa, hần nhưng thật ra không ngại cùng hần hợp tác chính là yêu, nhưng hợp tác người hoặc yêu số lượng một nhiều, khó tránh khỏi hỗn loạn, ai biết trong đó một cái hợp tác giả có thể hay không rắp tâm hại người.

Cũng may, lúc này đây, phía dưới tu giả cũng không có Bạch Phi Phi chờ yêu vật khôn khéo, chỉ là hơi làm dừng bước, liền thu liễm khỏi tức chậm rãi rời đi.

“A!”

Mấy cái tu giả đi ra không bao xa, liền thấy mạc danh ánh lửa đại thịnh, hét thảm một tiếng chột vang lên, ngay sau đó đó là có cái gì nổ mạnh tiếng vang. Lúc trước nói chuyện nhiều nhất hai thầy trò thanh âm mơ hồ truyền đến.

“Sư phụ! Cứu ta! Cứu ta!”

“Đồ nhi!”

“A!”

Kêu thảm thiết trung, lại hiểu rõ nói tiếng vang tự hang động đá vôi bên trong truyền đến.

“Phía trước có động tĩnh.”

“Nên sẽ không có người đoạt ở ta chờ phía trước, muốn độc chiếm Hải Minh Châu đi!”

“Mau! Chúng ta hãy đi trước! Hứa Phong người cùng người ba cái sư đệ đãi ở chỗ này, giấu ở chỗ tối, bất luận cái gì một cái từ cửa thông đạo tiến vào tu giả, toàn bộ giết.”

“Là, sư phụ.”

“A!”

Bất quá non nửa cái canh giờ, tiến vào hang động đá vôi trung tu giả liền tới hơn mười ba, có tránh ở chỗ tối tên bắn lén đá thương người, có khác ra ý kiến thân khoác bảo y trang cục đá, cũng có thả người nhảy đồng dạng muốn làm vách tường hoa, đối với người sau, đều bị Lục Tranh cùng Bạch Phi Phi chờ ba cái không dấu vết vô thanh vô tức giết chết, thi thể cũng chưa lưu lại một.

Theo tiến vào hang động đá vôi nội tu giả càng ngày càng nhiều, dần dần không địa phương trốn tránh tu giả chém giết làm một đoàn, càng nhiều tu giả một lòng nhớ mong chỉ bảo Hải Minh Châu, không muốn sống mà hướng ám hắc nói chỗ sâu trong vọt mạnh, lại đều không ngoại lệ trúng rơi vào,

Hồn đoạn trận pháp trung.

Lục Tranh cùng Bạch Phi Phi ba cái an an tĩnh tĩnh ở trên vách đá dài một ngày một đêm, phía dưới tu giả chi gian chém giết rất cuộc tiến vào kết thúc,

Lúc này, lại hiểu rõ nói nhẹ nhàng tiếng bước chân tự hang động đá vôi chỗ chậm rãi đi tới, Lục Tranh tập trung nhìn vào, thế nhưng là Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối.

Hai đại ma nữ cầm tay mà đến, cũng không thấy như thế nào phóng thích uy áp, toàn trường tu giả lại không tự chủ được toàn bộ đình chỉ động tác, trường hợp vì này một tỉnh.

Ngay sau đó, Lam Bất Hối chợt ra tay, trên tay mặc thanh trường đao giống như du long, một cái chớp mắt cuồng phong quá cảnh, vô khác biệt diệt sát một tầng lớn.

Mà Độc Cô Kiến Thường, sớm tại Lam Bất Hối động thủ trong nháy mắt, liền thả người nhảy, nhảy tới giữa không trung.

Không biết có phải hay không Lục Tranh ảo giác, hần tổng cảm thấy Độc Cô Kiến Thường tựa hồ hướng tới hần phương hướng liếc cái ánh mắt lại đây.

Mà lúc này, Độc Cô Kiến Thường nhẹ nhàng rơi xuống đất, đầu ngón tay bằng sương nháy mắt mà ra, tức khắc, hạp hời ám hắc nói nội, trừ bỏ Lục Tranh mấy cái nơi vách đá đỉnh ngoại, toàn bộ kết băng, mà những cái đó không thể động đậy tu giả, tiếp theo giây liền bị Độc Cô Kiến Thường biến ảo mà ra hàn kiếm nhất kiếm phong hầu, theo sát, tu giả đông lại thân hình “Răng rắc” một tiếng vỡ thành mấy cánh.

Có tu giả công pháp thuộc hỏa, may mắn bỏ chạy, còn không có chạy ra ba bước xa, liền bị Lam Bất Hối trên tay biến ảo muôn vàn trường đao hóa năng một ngụm nuốt ăn nhập bụng.

Toàn bộ hắc ám đạo nội tu giả vốn có thượng trăm, chớp mắt lại là kêu thảm thiết đều không có tới kịp phát ra một tiếng, liền bị Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối kẻ hết giải quyết.

Lục Tranh xem đến sững sốt, trong mắt có tán thưởng. Dựa gần Lục Tranh Bạch Phi Phi chờ ba cái yêu vật lại là không cảm run tam run, lạnh lẽ triều Lục Tranh chu chu môi đi, hé miệng không tiếng động mà dùng khẩu hình nói:

“Hai vị này hảo hung tàn, cùng nàng hai tường an không có việc gì ngại, thật là thần nhân một cái a.”

Lục Tranh: “.....”

Bạch Phi Phi ba cái tuy là yêu vật, lại không nghĩ rằng, biết đến sự tình còn không ít, thế nhưng hiểu được chính mình cùng hai vị đại mỹ nữ là một đám. Nhưng nếu hai người tới, hần cũng không có tiếp tục trốn ở đó tính toán.

Lục Tranh đang muốn hiện thân, lại thấy Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối hai cái nghiêng nghiêng đầu, nhìn liếc mắt một cái hang động đá vôi phương hướng, chợt, Độc Cô Kiến Thường thả người nhảy, vừa vịn nhảy đến Lục Tranh bên cạnh, đối hần cười, chợt thu liễm khỏi tức, đương nổi lên thứ năm đóa vách tường hoa.

Mà như cũ đứng trên mặt đất thượng Lam Bất Hối, tựa hồ cũng không có ẩn thân vách tường đỉnh tính toán.

Lục Tranh nghi hoặc gian, liền thấy Lam Bất Hối đem mất một bẻ, nằm ngả xuống đất mặt đồng thời, thân hình biến hóa, thế nhưng chớp mắt biến thành nàng đệ đệ Lam U bộ dáng, mà nàng bên cạnh mặc mặc thân hình co rút lại, đảo mắt trình huyết vụ trạng, lưu loát sái Lam Bất Hối đầy mặt. Lam Bất Hối cùng mặc mặc song song đem hơi thở chợt tắt, nháy mắt liền thành một cái đột tử đương trường đầy mặt là huyết bình thường tu giả, xác thực nói là một khối xen lẫn trong thi thể bên trong trong đó một cái. (giải oscar diễn xuất = v=)

Lục Tranh xem đến khóe miệng quật thẳng tới, Lam Bất Hối động tác chỉ thuần thực, hiển nhiên là không biết đã làm nhiều ít trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: ngoài ý muốn người

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đại sát tứ phương hung tàn ma nữ, đột nhiên một cái thả người dán vách tường, một cái ngã xuống đất già chết, yêu vật trực giác làm Bạch Phi Phi dự cảm lớn hơn nữa một đợt nguy hiểm đang ở từng bước tới gần trung.

Nguy hiểm vào đầu, Bạch Phi Phi không cảm quay đầu lại nhìn phía chính mình nhân tộc hợp tác giả, lại thấy kia tư đang cùng hung tàn ma nữ chi nhất mặt mày đưa tình.

Tiểu biệt thắng tâm hồn.

Trên mặt đất cung bên trong chia lìa lại đến hắc ám đạo gặp lại, trung gian cách xa nhau bất quá mấy ngày, Lục Tranh lại cảm thấy phảng phất giống như mấy năm, phân cách một năm, hẳn còn chưa kịp cùng Độc Cô Kiến Thường nói thêm cái gì, liền bị bách lại lần nữa tách ra, trong lòng khó xá tất nhiên là không thể nói nên lời.

Giờ phút này xảo, còn không đợi hẳn hiện thân, Độc Cô Kiến Thường cư nhiên chính mình thả người nhảy đi lên.

Lục Tranh nhất thời không nói gì, nhìn Độc Cô Kiến Thường, vẫn ngây ngô cười, tưởng thân thủ kéo kéo Độc Cô Kiến Thường tay nhỏ, rồi lại nhân tình huống đặc thù, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy Lục Tranh kia ngốc dạng, Bạch Phi Phi ba cái đầy đầu hắc tuyến, Độc Cô Kiến Thường còn lại là cong môi cười cười, thoáng chốc, Lục Tranh bộ dáng liền càng ngốc.

Nằm trên mặt đất trang thi thể Lam Bất Hối gương mặt vừa thấy, chợt sững sốt. Nàng nằm vị trí đỉnh xảo, vừa vặn liền ở Lục Tranh đám người chính phía dưới, làm nằm thi, Lam Bất Hối mới biết được, nguyên lai đương vách tường hoa thể nhưng có năm cái nhiều, lại xem họ Lục kia ngốc hề hề bộ dáng, Lam Bất Hối nhìn không được mắt tròn trắng, chợt đem mắt một bẻ, an tĩnh mà đương nàng nằm thi, nhắm mắt làm ngơ.

Mà hang động đá vôi bên trong lại lần nữa truyền đến động tĩnh, ngay sau đó tiếng vang biến mất.

Cơ hồ liền tại hạ một giây, vài đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở hắc ám đạo trung.

Mấy người nhìn quanh bốn phía, thế nhưng không thấy một cái người sống, nhưng thật ra mặt đất thi thể thượng trăm, mấy người trong mắt hiện ra kinh ngạc, chợt liếc nhau, trong đó một người lạnh lùng mở miệng, thanh âm rất làm Lục Tranh quen thuộc.

“Xem tình huống này, tiên tiến tới tiểu bối không ít, a, đáng tiếc đều là chút không có gì bản lĩnh phế vật.”

Lục Tranh cả kinh, kia thoát nhìn diện mạo bình thường tu giả, há mồm nói chuyện thanh âm cư nhiên cùng Khung Vô Môn môn chủ Lâm Viễn Quy giống nhau như đúc, ngay cả kia thiếu tấu ngữ khí cũng là giống nhau như đúc.

“Lâm môn chủ, mấy thứ này tự nhiên là vô pháp cùng ta chờ so sánh với.”

Nói, mấy người phiến vung tay lên, lấy ra một cái thuốc viên nuốt vào, hơi khi liền lộ ra mặt khác một bức khuôn mặt tới, trong đó một cái, thành linh đó là Lâm Viễn Quy, mặt khác mấy người cũng có một ít quen thuộc, hãy còn kiêu ngạo tự đắc, bề ngoài toàn trường.

Lục Tranh nghĩ nghĩ, thế nhưng phát hiện đi theo Lâm Viễn Quy mấy người đều là danh môn chính đạo trung bài được với hào nhân vật, đều là nhất phái chi chủ, thả mỗi người đều là võ hoàng giai đĩnh.

Như thế khó giải quyết nhân vật, trách không được lúc trước đại sát tứ phương hai vị ma nữ đột nhiên muốn trốn đi.

Chính là không biết này mấy cái không biết xấu hổ không cần da mà có ý ả vào dịch dung đan tới này Ma La Cẩm Hải rốt cuộc vì sao.

Hải Minh Châu cố nhiên trân quý, đối Lâm Viễn Quy chờ sớm đã bước lên hoàng giai cường giả tới nói lại là như nhau vô ích giống nhau tồn tại, thực chi vô dụng, trừ phi này đó chương môn giữa cũng có giống Lục Tranh như vậy linh võ song tu giả, nhưng trên thực tế hiển nhiên không phải.

Lục Tranh không tiếng động mà cười lạnh một chút, trong đầu xẹt qua một mặt suy đoán cùng tính kế.

Hơn phân nửa, những người này là tới làm việc tư, tỷ như Lâm Viễn Quy, không nói được đó là muốn lẫn vào nội hải, không dấu vết mà đem hẳn cùng Yến Thập Tam cấp sát lạc.

Lục Tranh suy đoán thực mau bị chứng thực. Chỉ thấy Lâm Viễn Quy khóe miệng một nhấp, mắt lộ sát khí, âm thanh lạnh lùng nói:

“Ta mặc kệ này đó phế vật đều là chết như thế nào, ta chỉ muốn biết họ Lục cùng Yến Thập Tam cái kia phản đồ khi nào chết!”

Có người lập tức phụ họa, cười dữ tợn nói: “Nói vậy kia hai cái li kinh phản đạo phản đồ căn bản không biết ta chờ vì hai người bọn họ hưng sư động chúng, cái trang lần lộn tiến vào.”

Lâm Viễn Quy sắc mặt hung ác nham hiểm, lần thứ hai mở miệng nói:

“Giết kia hai cái chính đạo phản đồ chỉ là tiếp theo, bắt lấy Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối này hai cái ma đạo tuổi trẻ một thế hệ nhân tài kiệt xuất, mới là quan trọng nhất. Thả, nếu là có thể làm này hai người giết hại lẫn nhau, khiến cho ma đạo nội loạn, kia liền càng tốt.”

Lục Tranh đại hút một hơi, không nghĩ tới Lâm Viễn Quy đám người dã tâm cư nhiên như thế đại, chỉ là họ Lâm vận khí có điểm bối, hẳn tính kế người thời điểm, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến muốn tính kế người kỳ thật liền ở chính mình mí mắt phía dưới.

Chỉ là vì sao Lâm Viễn Quy đám người đột nhiên toát ra như vậy ác độc kế hoạch?

Lục Tranh đối Lâm Viễn Quy đám người xuất hiện càng thêm nghi hoặc, ở hán xem ra, Lâm Viễn Quy bản nhân đã tâm cực đại, phỏng chừng nằm mơ đều suy nghĩ xưng vương xưng bá, cả đời sự nghiệp đó là khoác danh môn chính đạo da, huỷ diệt ma đạo, nhất thống chính đạo, đứng thẳng đỉnh.

Như vậy một cái đã tâm bùng bùng hạ người, dễ dàng sẽ không ra tay, vừa ra tay đó là bôn lớn nhất ích lợi mà đi.

Lúc này, phía dưới năm cái người lại lần nữa triển khai nói chuyện với nhau.

Lâm Viễn Quy nói: “Ta xem những người này bị chết kỳ quặc, hảo tử bất tử toàn đã chết, không nói được liền có cái nào ai tránh ở chỗ tối nhân cơ hội mà làm. Chỉ là này Ma La Cẩm Hải cô quái, chỉ cần tu giả bản thân thu trên người toàn bộ hơi thở, người ta như vậy hoàng giai cường giả cũng là cảm giác không đến. Ta xem vì bảo hiểm khởi kiến, liền đem nơi này toàn huỷ hoại.”

Một người khác lắc đầu, không tán thành nói: “Lời nói là như thế này nói không sai, nhưng có lẽ thật là trùng hợp cũng nói không nhất định.

Kia họ Lục cùng Độc Cô Kiến Thường đám người, không nói được đang ở tối rồi trên đường, ta chờ giờ phút này liền đem này chỗ toàn huỷ hoại, không nói được sẽ rút dây động rừng.

Huống hồ, liền tính giờ phút này có người tránh ở chỗ tối, thấy chúng ta năm vị hoàng giai, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đương bối cảnh, ta không tin có người dám không muốn sống cùng người ta mặt đối mặt.

Ta xem, chúng ta vẫn là bất động thanh sắc che dấu tại đây, ôm cây đợi thỏ đi.”

Có người không yên tâm nói: “Có thể hay không giấu đi vừa vặn chính là Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường mấy cái?”

Có người cười nhạo, không chút nghi ngại liền nói: “Nào có như vậy xảo! Huống chi, ta lúc trước thấy Yến Thập Tam còn ở cổng vòm ở ngoài lác lư, kia Lục Tranh là Yến Thập Tam chương môn, mà Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối thoạt nhìn lại như là cùng hán một đạo mà đi, không đạo lý mấy người sẽ tách ra. Ta xem liền như Lý chương môn theo như lời đi. Ta chờ có rất nhiều thực lực, tội gì tưởng quá nhiều?”

Nói, mấy người không hẹn mà cùng nhìn phía Lâm Viễn Quy.

Lâm Viễn Quy thoạt nhìn là dẫn đầu, trầm tư hồi lâu, mới vừa rồi gật đầu nói:

“Lý chương môn lời nói không kém, tuyệt đối thực lực trước mặt, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là hồ giấy.

Hiện nay luận võ đại hội sắp tới, tà ma ngoại đạo gần nhất sinh động không ít, ai cũng không biết có bao nhiêu ma tu lạng lẽ lẫn lộn tiến vào.

Lúc trước nghe đồn Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối cảnh giới đại ngã cũng không biết là thật là giả, tiểu tâm khởi kiến, liền án Lý chương môn nói, ôm cây đợi thỏ đi.”

Lục Tranh nghe đến đó, không khỏi đáy lòng cười nhạo Lâm Viễn Quy mấy người tự cho là đúng, cũng đồng thời bùng tình đại ngộ.

Trách không được Lâm Viễn Quy mấy người như thế cấp khó dần nổi, nguyên lai là luận võ đại hội sắp tới.

Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối không cần tưởng cũng biết, đúng là ma đạo môn phái trung hạt giống tuyển thủ chi nhất, nếu có thể không dấu vết đem người diệt trừ, đối chính đạo tới nói, tự nhiên là đại đại hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: dấu điểm sát khí

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nếu là đứng ở chính đạo lập trường tới nói, Lâm Viễn Quy đám người tính kế Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối không gì đáng trách, nhưng, Lục Tranh căn bản không tin Lâm Viễn Quy là cái hảo hóa, cam tâm đi theo hán cũng lấy hán vì như Thiên Lôi sai đâu đánh đó người cũng tất nhiên không phải cái gì thứ tốt.

Như vậy, trước mắt này lấy Lâm Viễn Quy cầm đầu ra về đạo mạo năm người tổ, rốt cuộc là muốn vì chính đạo trừ hại vẫn là muốn vì từng người môn

phái hoặc là bản nhân tranh một chút thanh danh hoặc là vì mặt khác một ít không thể vì ngoại nhân nói âm hiểm mưu đồ, đây là cái đáng giá suy nghĩ sâu xa vấn đề.

Trong truyền thuyết trăm năm một lần luận võ đại hội, có điểm cùng loại với cổ đại võ lâm đại hội, tuổi trẻ một thế hệ tu giả lên đài tỷ thí, dùng võ luận thắng thua, chỉ là tham gia đối tượng thống chia làm hai phái, phân biệt vì đạo tu cùng ma tu, ma tu này phương tự nhiên tất cả đều là cái gọi là tà ma ngoại đạo, mà đạo tu này một phương trừ bỏ cái gọi là danh môn chính phái ngoại còn có một ít trung gian thế lực, chỉ là khoá trước luận võ đại hội, từ trước đến nay đều là chính đạo cùng ma tu chỉ gian tranh mặt mũi luận sinh tử chọn đầu to, mà trung gian thế lực xưa nay ham thích với mua nước tương. Vì thế, ở luận võ đại hội trung, chân chính để ý thắng thua, liên lụy sinh tử, chỉ có chính đạo cùng ma đạo hai phương.

Dần dà, tại thế nhân trong mắt, luận võ đại hội liền thành chính đạo cùng ma đạo một luận đài ngắn địa phương.

Đối với Lâm Viễn Quy như vậy đã tâm gia, khó được nghe nói ma đạo hai đại tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất tu vi đại ngã, thừa dịp đối phương lạc đơn, tự nhiên muốn tính kế một phen, như thế, Lâm Viễn Quy đám người hao tổn tâm cơ cái trang giả dạng trà trộn vào Ma La Cẩm Hải cũng liền không có gì hảo kì quái.

Nếu có thể nhất cử diệt sát Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối, đối ma đạo tới nói, tổn thất không thể nói không nhỏ. Tương đối, đối Lâm Viễn Quy đám người tới nói, thanh danh thượng tự nhiên có thể nâng cao một bước.

Lục Tranh có chút khinh thường. Nếu thật là luận võ trên đài dùng võ luận thắng thua, sinh tử tự nhiên cùng người vô vu, nhưng như là Lâm Viễn Quy đám người như vậy bởi mà tiêu nhân lâm, thật sự gọi người khinh thường.

Độc Cô Kiến Thường híp híp mắt, tính kế nàng người nhiều, chỉ là vừa vận ở nàng mí mắt phía dưới tính kế, phòng chừng cũng liền Lâm Viễn Quy này năm cái.

Trên mặt đất làm nằm thi Lam Bất Hối, trong lòng cười lạnh, một thân điên cuồng hơi thở cơ hồ khắc chế không được.

Xưa nay chỉ có nàng tính kế người, không nghĩ tới hôm nay bị người cấp tính kế một phen. Chỉ là họ Lâm mấy cái muốn thực sự có kia bản lĩnh mới hảo.

Lục Tranh cùng Bạch Phi Phi mặc danh cảm thấy trên người lạnh lùng, tổng cảm thấy kế tiếp có người muốn xúi quẩy.

Mà lúc này, phía dưới, Lâm Viễn Quy đám người đại khái thương lượng ra một cái phương án, năm cái người chia làm hai tổ, một tổ bốn người từ Lâm Viễn Quy đi đầu lên vào hắc ám đạo chỗ sâu nhất mai phục, mà dư lại một người tác giấu ở hắc ám đạo trung làm cuối cùng át chủ bài.

Như thế như vậy, vô luận là cuối cùng xâm nhập chỗ sâu nhất vẫn là vương giữa đường, đều trốn bắt quá Lâm Viễn Quy đám người lòng bàn tay.

Nói đến cũng khéo, dư lại một người đó là lúc trước nhất cẩn thận vị kia Lý chương môn, vị này hoàng giai cao thủ cư nhiên cũng cùng Lam Bất Hối giống nhau, không câu nệ tiểu tiết ngay tại chỗ một nằm đương nằm thi trung một viên.

May mắn, này một vị diễn kịch tương đối nghiệm, còn không có nằm xuống liền đem đôi mắt cấp nhắm lại, nếu không, chỉ sợ lập tức liền sẽ cùng nằm sấp ở vách đá trên đỉnh làm vách tường hoa Lục Tranh đám người mắt to trừng mắt nhỏ.

Tuy nói Lý chương môn nhập diễn khá cũng so thâm, nhưng ai cũng không biết hán khi nào sẽ đột nhiên mở mắt ra tới, chỉ cần hán vừa mở mắt, trừ bỏ Lam Bất Hối, Lục Tranh đám người bộ dạng lập tức liền sẽ cho hấp thụ ánh sáng.

Bất đắc dĩ hiện tại Lâm Viễn Quy đám người ở đây, Lục Tranh mấy cái căn bản không dám vận dụng nửa điểm chân khí, tiến hành tiến thêm một bước nguy trang là không có khả năng, liền chỉ có thể hấp thụ ở vách đá trên đỉnh vẫn không nhúc nhích.

Vì để ngừa vạn nhất, Lục Tranh đành phải gắt gao trùng mắt mặt đất Lý chương môn, không dám có một chút ít lơ lửng.

Trên mặt đất Lam Bất Hối đang nằm ở khoảng cách Lý chương môn cách đó không xa, cũng là đã sớm làm tốt tùy thời nhảy lên đánh chết Lý họ nằm thi chuẩn bị. (= ., = không biết nói gì, ha ha..)

Mà Lâm Viễn Quy đám người, động tác cũng không chậm. Thấy Lý chương môn đem cả người hơi thở thu liễm, Lâm Viễn Quy lập tức mang theo dư lại ba người hướng hắc ám đạo chỗ sâu nhất đi đến.

Không bao lâu, hắc ám đạo chỗ sâu trong vang lên hết đợt này đến đợt khác trận pháp tạc nứt thanh.

“Phanh!”

Theo cuối cùng một đạo kinh người vang lớn nổ tung, lấy Lâm Viễn Quy cầm đầu bốn cái hoàng giai cao thủ sạch sẽ lưu loát mà đem hắc ám đạo chỗ sâu nhất các loại trận pháp bầy rập nhất nhất giải quyết.

Xa xa truyền đến mấy người kêu ngao cũng cuồng vọng tự đắc nói chuyện thanh.

“Không nghĩ tới nơi này trận pháp bắt quá trò đùa, muốn bài trừ bắt quá huy tung lên ống tay áo, quả thực là bôi nhọ ta chờ tu vi.”

“Được, lão vương, cũng chính là người ta như vậy hoàng giai, nếu không người cho rằng đều giống bên ngoài chết thảm những cái đó phế vật, bọn họ có thể có năng lực thuận thuận lợi lợi đi vào nơi này? Nói đến cùng, Ma La Cẩm Hải tuy nguy hiểm, lại là nhằm vào hoàng giai dưới người tới nói.”

Kể tiếp, đó là mấy người lẫn nhau thổi phồng, sau đó Lâm Viễn Quy nói một câu:

“Nơi này hẳn là chính là Ma La Cẩm Hải cuối, Hải Minh Châu tùy tay có thể nhặt, đặt ở nơi này nhưng thật ra đáng tiếc, càng đáng tiếc, thứ này đối ta chớ vô dụng.

A, này son như thế nguy nga, ta xem ta bốn người liền trước che dấu với mình châu dầy núi lúc sau, đãi thấy rõ tiến vào người là Lục Tranh, Độc Cô Kiến Thường hoặc là Lam Bất Hối này ba người bên trong bất luận cái gì một cái, liền nhanh chóng ra tay, giết một cái là một cái.”

Dư lại ba người vội vàng phụ họa, ngay sau đó liền lại vô bốn người tiếng vang, này quanh thân hơi thở cũng kể hết thu liễm lên.

Thời gian chậm rãi trôi đi, lại là một ngày một đêm qua đi, hắc ám đạo trung, hắc ám đạo chỗ sâu nhất, các hoài tâm tư tám người tam yêu không nói lời nào, toàn đương chính mình là chết, không có tiết lộ ra nửa điểm hơi thở tới.

Mà cách đó không xa hang động đá vôi trung, rốt cuộc lại lần nữa nghênh đón tân một đám khách nhân, lại là người quen, Ngao Vân Tông tiểu tổ tông Mẫn Thanh Linh cùng với quân sự Lâu Tri đám người.

Lâu Tri lời kéo Mẫn Thanh Linh, làm bảo hộ giả tư thái, nhũ mảy thấp giọng nói: “Tiểu thư, nơi này quá an tĩnh, ta xem không tầm thường, chúng ta vẫn là hơi làm chờ đợi, bàn bạc kỹ hơn đi.”

Mẫn Thanh Linh tất nhiên là gật đầu, Ngao Vân Tông người kể hết ngừng lại. Chỉ là đồng hành mặt khác môn phái người đã có thể không có như vậy bình tĩnh, thấy Lâu Tri cùng Mẫn Thanh Linh đám người không đi, những người khác mừng rỡ cao hứng, gấp không chờ nổi hướng mà liền tiến vào hắc ám đạo.

Có lẽ là bởi vì tiến vào người không phải Lục Tranh chờ ba cái mục tiêu, giấu ở chỗ tối Lâm Viễn Quy năm người cũng không hành động.

Những cái đó nhảy vào hắc ám đạo người, không chỗ nào ngăn cản, một đường vọt tới chỗ sâu nhất, lập tức, xa xa truyền đến kinh hi tiếng gọi ầm ỉ.

“Thiên a! Hải Minh Châu! Nhiều như vậy Hải Minh Châu! Lại là một ngọn núi!”

“Nuốt này đó Hải Minh Châu, gì sàu thẳng cấp hoàng giai vô vọng?!”

“Cút ngay! Ta! Đều là của ta!”

Nhảy vào chỗ sâu nhất tu giả tựa hồ đã hi đến điên cuồng, tiếng hô to một người tiếp một người, ngay sau đó đó là khắc khẩu cùng cướp đoạt, nhưng thực mau, biến cố tới.

“A! Tay của ta! Ta đôi mắt. ....”

“A!”

Hoan hô cùng tranh chấp vẫn chưa liên tục quá dài thời gian, một trận châu ngọc lạc bàn tiếng vang qua đi, đó là thê lương kêu thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: ngoài ý muốn chi cục

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thê lương tiếng kêu thảm thiết tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, hỗn loạn thoáng như một trận gió quá, trừ bỏ hắc ám đạo trung càng thêm dày đặc tử khí cùng với càng thêm tinh mịch quỷ dị bầu không khí ngoại, liền lại vô mặt khác.

Lục Tranh dùng khoeo mắt liếc liếc mắt một cái ần ần sáng lên hắc ám đạo chỗ sâu nhất, trong mắt nhiều một mặt tính kế.

Có lẽ trong Ma La Cẩm Hải trận pháp cùng bầy rập cũng không phải thật sự không đúng tí nào, nếu là lợi dụng đến hảo, không nói được Lâm Viễn Quy chờ hoàng giai cao thủ cũng sẽ ngã quy trong đó.

Lúc này, còn đái ở hang động đá vôi bên trong Lâu Tri khẽ nhủ mầy, bàn tay ấn ở bên hông chuôi đao thượng, tựa ở phòng bị tùy thời khả năng xuất hiện sát khí giống nhau.

Nhưng Lâu Tri chờ mãi chờ mãi, lẳng là không có chờ đến chỗ tối nhảy ra tu giả.

Chẳng lẽ thật là trận pháp ở giết người? Nơi này trừ bỏ bọn họ liên thật sự không còn có nửa cái người sống?

Xưa nay cẩn thận cẩn thận Lâu Tri có chút không tin, nhưng trước mắt quá phận yên lặng lại không phải do hấn không tin, hấn ám đạo chính mình lần này khả năng thật sự tưởng quá nhiều.

Lại là một trận không tiếng động chờ đợi, đáng tiếc hang động đá vôi bên trong không hề ánh sáng, Ma La Cẩm Hải bên trong lại lúc nào cũng vô hình mà áp chế tu giả ngũ cảm, Lâu Tri đám người căn bản không biết hang động đá vôi ở ngoài là bình minh vẫn là trời tối, lại càng không biết chính mình ở hang động đá vôi bên trong đái bao lâu.

Dài dòng an tĩnh chờ đợi làm người nôn nóng, một ít sắp cất bước hoàng giai vương giai đỉnh đệ tử, giờ phút này nội tâm càng là bị miêu tả giống nhau, bước chân di động, hận không thể lập tức liền vọt vào hắc ám đạo trung, huống chi lúc trước có người kêu to Hải Minh Châu chồng chất thành sơn thanh âm rõ ràng lọt vào tai.

Lâu Tri nhìn nhìn nôn nóng không thôi đệ tử, há mồm liền phải quát lớn, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh đứng ở hấn phía sau Mẫn Thanh Linh lại chớp chớp giáo hoạt mắt to, tiểu lệ khuôn mặt một mảnh trầm tư, ra tiếng nói:

“Xem ra, nơi này sở dĩ như vậy an tĩnh, là bởi vì sở hữu vọt vào tới tu giả đều chết ở trận pháp bầy rập trung.”

Nói tới đây, Mẫn Thanh Linh trong đầu không khỏi thoảng qua một trương lạnh lùng khuôn mặt, lập tức biểu tình buồn bã, nỉ non một tiếng: “Cũng không biết Lục đại ca hay không an toàn?”

“Tiểu thư?”

Lâu Tri hô Mẫn Thanh Linh một tiếng, Mẫn Thanh Linh hoàn hồn, nhanh chóng thu liễm chính mình biểu tình, chợt đối Lâu Tri đám người nói:

“Ta chờ ở nơi này chậm đợi hồi lâu cũng không từng nhìn thấy nửa điểm nguy hiểm, xem ra, có lẽ căn bản không có người nấp trong chỗ tối.

Một khi đã như vậy, ta xem chúng ta vẫn là nhanh chóng tiến vào trước mắt hắc ám tiểu đạo trung, sớm nhất thời được Hải Minh Châu sớm nhất thời rời đi, nếu không, sau đó nếu có mặt khác tu giả tiến đến, liền mất nhiều hơn được.”

Mẫn Thanh Linh tư chất không được, đầu lại còn tính thông minh, Lâu Tri nghe xong, nghĩ lại trong chốc lát cảm thấy có đạo lý, liền gật đầu dẫn đầu đại tiên phong, nói: “Mọi người vẫn như cũ đề phòng hảo.”

Dứt lời, đoàn người rút ra đao kiếm thật cẩn thận mà bước vào hắc ám đạo trung.

“Răng rắc.”

Có tiểu đệ tử không cẩn thận một chân đạp vỡ trên mặt đất tu giả tàn thi, một tiếng giòn vang thiếu chút nữa không dọa phá mấy cái tiểu đệ tử gan.

Lâu Tri nhủ mầy, nhỏ giọng phân phó nói: “Các người mấy cái khoảng cách vương giai còn có một khoảng cách, trợ người đạp vỡ hoàng giai chưởng vách tường Hải Minh Châu với các người cũng không nhiều ít tác dụng, không bằng các người mấy cái liền tạm thời chờ đợi tại đây, cũng hảo làm tiếp ứng, mặt khác, hang động đá vôi trong vòng nếu có động tĩnh gì, đúng lúc truyền lại tin tức.”

Mấy cái tiểu đệ tử lòng có không cam lòng lại cũng vô pháp, đành phải ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, lưu tại chỗ cũ, dư lại bảy người tặc từ Lâu Tri cùng Mẫn Thanh Linh đi đầu, chậm rãi hướng hắc ám đạo chỗ sâu nhất đi đến.

Đương Mẫn Thanh Linh cùng Lâu Tri đám người chậm rãi trải qua chính phía dưới là lúc, Lục Tranh đôi mắt lóe một cái chớp mắt, vừa vận nhìn đến trên mặt đất an an tĩnh tĩnh đương nằm thi Lý chương môn mí mắt xóc lên một cái té phùng, hiển nhiên người này là ở trong tối ám xác nhận tiến đến đoàn người trung có vô Lục Tranh ba người.

Theo Lý chương môn mí mắt phát động, Lục Tranh mí mắt không tự giác nhảy nhảy, liền sợ Lý chương môn phát hiện hấp thụ ở vách đá đỉnh bọn họ, may mắn trông thấy không có mục tiêu nhân vật, Lý chương môn lập tức chậm rãi nhắm mắt, bởi vì mí mắt xóc lên góc độ vấn đề, tất nhiên là cái gì cũng không phát hiện.

Nhưng, ai biết tiếp theo giây Lý chương môn có thể hay không lại một lần trợn mắt?

Một trên một dưới mặt đối mặt vị trí, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Như thế bị động,

Phảng phất cái gì cũng không thể làm cũng chỉ có khả năng chờ bị người phát hiện giống nhau, như vậy hoàn cảnh, tuyệt đối không phải Lục Tranh có thể tiếp thu.

Lục Tranh đôi mắt nhú lại, khoe miệng một xả, không tiếng động mà bật cười, chợt, Lục Tranh đột nhiên ra tay, một đạo kinh khí tập ra, giữa không trung hóa thành hai cổ, một cổ kinh khí đánh vào Lâu Tri phía sau lưng, một cổ kinh khí đánh vào giả chết Lý chương môn ngực.

Thoáng chốc, quát lớn thanh khô.

“Ai?!”

“Tìm chết!”

Lâu Tri cùng Lý chương môn hai cái cơ hồ đồng thời động tác, thân hình vừa động, tiếp theo giây song song xuất chương, đối oanh.

“Phanh!”

Thật lớn kinh lực nổ tung, Mẫn Thanh Linh đám người kẻ hết bị tạc đến lui phi vài bước.

Lâu Tri nhú mày, ngưng thần, đương thấy rõ cùng chính mình đối oanh một chương rốt cuộc là ai sau, biểu tình biến đổi, trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều.

Này Lý chương môn là ăn gan hùm mật gấu đi? Chẳng lẽ là cùng ma đạo cấu kết cố ý mai phục tại đây mưu toan tập sát tiểu thư? Tiểu thư tư chất cũng không cao, liên tính luận vô đại hội sắp tới, đối ma đạo tới nói cũng căn bản cấu không thành nguy hiểm, như vậy, có thể hay không là bởi vì chính đạo giữa cái nào ai nổi lên lòng xấu xa mưu toan bắt tiểu thư uy hiếp lão tổ tông? Hoặc là có mặt khác cái gì âm mưu quỷ kế?

Trong nháy mắt, Lâu Tri suy nghĩ rất nhiều, càng muốn mặt càng hắc. Còn không đợi Lý chương môn giải thích, liền lại lần nữa vừa ra chương, đạo tùy chương thượng, một chương vừa mới cùng Lý chương môn đối oanh, tiếp theo chiêu liền tới cái đạo bầm lão đạo đầu.

Lý chương môn chồm râu đều bị chém một nửa, lập tức cũng nổi giận.

“Lâu Tri, ngươi tìm chết!”

Họ Lâu không nói hai lời liền chém người, như vậy lúc trước ám toán chính mình quả nhiên chính là gia hỏa này!

Hào oa, chính mình hảo hảo nằm tại đây, người này cái nào thi thể không đánh cố tình đánh chính mình, đây là tồn quát xác tâm a!

Không chừng dĩ vãng chính mình ở đâu một ngày không cẩn thận đắc tội hắn, nếu không sao có thể “Chết” đều còn e ngại đối phương mất!

Lập tức, Lý chương môn giận từ tâm sinh, xuống tay tàn nhẫn, hoàng giai uy thế toàn bộ khai hỏa, hô quát gian chiêu chiêu bị mất mạng.

“Mau đi giúp lâu quân sự!”

Đi theo Lâu Tri tông em vợ tử sao có thể làm nhìn, lại phùng Mẫn Thanh Linh ra lệnh một tiếng, lập tức, như ong vỡ tổ toàn bộ vọt đi lên, các loại hoa hòe loè loẹt chiêu thức cùng pháp bảo, “Bá bá bá” cuồng ném.

Lý chương môn đôi mắt đỏ đậm, hét lớn một tiếng, bàn tay hóa ra mấy chục chương án, “Đùng” một tiếng vang lớn, chương án bỗng nhiên mà ra, tạc nứt ở Ngạo Vân Tông đệ tử giữa.

Khoảnh khắc, Ngạo Vân Tông đệ tử liền bỏ mình mấy cái.

Nơi xa hàng động đá vôi trung Ngạo Vân Tông đệ tử nghe được động tĩnh, căn bản đài không được, hét lớn một tiếng cũng vọt lại đây, chiến cuộc vì này một loạn.

Lục Tranh cùng Bạch Phi Phi đám người xem đến trọn mắt há hốc mồm, hẳn bắt quá là tùy tay ném một cái mưu kế, vốn không có trông cậy vào có thể có bao nhiêu đại thành hiệu, lại không nghĩ, kết quả ngoài dự đoán, trước mắt loạn cục hảo đến không thể lại hảo.

Gọi người xem đến hoa cả mắt đồng thời, càng gọi người xem đến thể xác và tinh thần thoải mái.

Chương 130: ra tay

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chỉ triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Tính kẻ người khác già, người hằng tính chi.

Lâm Viễn Quy đám người tính kẻ ở phía trước, hiện giờ bị người tính kẻ, cũng là xứng đáng, đối này, Lục Tranh không hề lòng áy náy, trong mắt chỉ có hứng thú dạt dào, tình xem phía dưới chiến cuộc. Đồng thời, trong lòng thay đổi thật nhanh, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Bước vào hoàng giai nhiều năm Lý chương môn, xuống tay quyết đoán lại tàn nhẫn, hướng chi, hấn tự nhận là là đối phương động thủ trước, cho nên hạ khỏi tay tới càng là sát ý bắn ra bốn phía, không hề che dấu.

Không bao lâu, mấy cái vương giai đệ tử liền trước sau lui tán nhận lấy cái chết.

“Quả nhiên như thế!”

Mắt thấy tông em vợ từ từ thương mấy cái, Lâu Tri quát lớn, hai mắt đỏ đậm.

Nếu nói, hấn lúc trước vẫn là hoài nghi, như vậy hiện tại, đó là xác nhận. Đây họ Lý quả nhiên chính là hướng về phía Ngao Vân Tông tới, lúc này họ Lý một bộ tới một cái sát một cái tới hai cái sát một đôi tư thế, kiêu ngạo, cuồng vọng, không biết sống chết!

Chính đạo ngón tay cái địa vị không dung dao động, tông môn mặt mũi không dung có thất.

Đột nhiên đối mặt người khác khiêu khích, đồng tông đệ tử máu tươi tốt lắm kích thích xưa nay đều bị mặt khác chính đạo môn phái phùng ở lòng bàn tay Ngao Vân Tông mọi người.

Cũng không biết là nhớ thương vì đồng môn báo thù, vẫn là một lòng nghĩ tìm về mặt mũi trọng chấn hùng phong.

“Giết hấn!”

Lâu Tri bắt quả gào to một tiếng, thoáng chốc, bao gồm Mẫn Thanh Linh ở bên trong sở hữu Ngao Vân Tông người, lần thứ hai như ong vỡ tổ vọt đi lên, phóng thích chân khí, liệt trận tổ đội, biến hóa trận pháp, phối hợp tương đương ăn ý, ra tay cũng như tia chớp, sát chiêu xuất hiện nhiều lần.

Kiến nhiều cắn chết tượng, không bao lâu, ở Lâu Tri cái này một tinh hoàng giai cao thủ dẫn dắt hạ, hơn mười cái vương giai đệ tử khoảnh khắc liền ở Lý chương môn trên người cất lấy mấy chục đầu đường tử.

Mắt thấy trên người miệng máu càng ngày càng nhiều, Lý chương môn sắc mặt biến đổi, rốt cuộc bất chấp rất nhiều, hướng tới hắc ám đạo chỗ sâu nhất liền hô to một tiếng:

“Lâm môn chủ, các vị, cứu mạng! Đây mười mấy tiểu oa nhi cùng họ Lục chính là một đám! Giết bọn họ!”

Lý chương môn không kêu còn hào, hấn này một kêu, Lâu Tri não động khai đến lớn hơn nữa, tức khắc liền cho rằng Lý chương môn đám người thật sự tiêu tâm mai phục tại đây vì chính là bắt được hấn gia tiểu thư thiên đạo vạn quả để kích thích lão tổ tông, tiến tới độc chiếm toàn bộ danh môn chính đạo.

Này còn tốt! Toàn bộ chính đạo chỉ có thể lấy Ngao Vân Tông như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

Cơ hồ là khoảnh khắc, Lâu Tri càng thêm không muốn sống mà cuồng bạo tu vi, lãnh Ngao Vân Tông các đệ tử dùng ra mạnh nhất công kích trận pháp, liền tường nhảy mất bóp chết sở hữu phạm thượng tác loạn.

Lâu Tri hét lớn một tiếng: “Tiểu nhân đi tìm chết!”

Mà mặt khác một bên, bị Lý chương môn một tiếng hô to bại lộ bộ dạng Lâm Viễn Quy, sắc mặt cũng là cực kỳ không tốt, thấp thấp mắng một tiếng, hắc mặt, dẫn người bay ra tới.

Tường giải thích, người không nghe, tường hưu chiến, người không chịu.

Tức giận, bất đắc dĩ, Lâm Viễn Quy mới vừa lao tới, đã bị Lâu Tri theo dõi.

“Tiểu thư, này năm người đều là hoàng giai, thả tàn nhẫn độc ác, đặc biệt Lâm Viễn Quy, lòng dạ sâu đậm, tu vi cũng cao, nhưng người trăm triệu không thể có thất a! Người trước triệt! Lâu Tri chính là liều mạng này tánh mạng, cũng muốn hộ đến tiểu thư chu toàn!”

“Lâu quân sự.....”

Mẫn Thanh Linh nôn nóng, lời nói không hô lên một nửa, khiến cho Lâu Tri không nhẹ không nặng mà chụp một chuông, người lập tức bay ra chiến cuộc, từ Ngao Vân Tông hai cái vương giai đỉnh đệ tử một tả một hữu dẫn theo, hướng hang động đá vôi cấp tốc bay đi.

Lâm Viễn Quy đám người muốn truy, lại bị Lâu Tri dẫn người để phòng ngự trận pháp ngăn trở.

“Kết thực cốt hàn băng trận!”

Lâu Tri hét lớn một tiếng, hơn mười Ngao Vân Tông đệ tử nhanh chóng biến hóa đội hình, thân hình nhất được, từng người bải cái thủ thế, lạnh cuồng phong không hề dự triệu, oanh mà đánh úp lại.

Trong lúc nhất thời, hắc ám đạo trung, nhiệt độ không khí sập hàng, rào rạt băng hoa nếu đầy sao giống nhau, giấy lát phủ kín toàn bộ hẹp hòi lại đen nhánh đường hầm.

Lâm Viễn Quy năm người đơn cái lực sát thương mười phần, nhưng phối hợp lại lại có điểm đại suy giảm, không hề ăn ý đáng nói, trong khoảng thời gian ngắn năm cái đường hoàng giai thế nhưng nháy mắt hạ gục không được Ngao Vân Tông hơn mười đệ tử, nhưng kia cũng chỉ là tạm thời, rốt cuộc, thực lực chênh lệch bải tại nơi đó.

Mất thấy Mẫn Thanh Linh bị người mang ra hang động đá vôi, Lâu Tri đám người ngạch đồ mồ hôi lạnh nỏ mạnh hết đà,

Lục Tranh khoe miệng một câu, đúng lúc nhảy ra tới, chỉ là ở hán nhảy ra phía trước, hán cấp chính mình trên người bỏ thêm một tầng ảo thuật.

Huyền Tâm Thảo nháy mắt ở Lục Tranh sau lưng hiện hình, giấy lát biến mất, mà ở mọi người trong mắt, Lục Tranh bộ dáng từ lạnh lùng biến thành bình thường, một trương người qua đường mặt, mặt mặt đôi cam đoan không có người nhận thức.

“Phanh.”

Lục Tranh từ vách đá đỉnh rút xuống, phát ra một tiếng trầm vang, vừa vặn dừng ở đánh đến chính hàm mà ở tròng bị thương nặng nhất Lý chương môn trên người.

Lý chương môn chưa chuẩn bị, lập tức liền ở trước mắt bao người bị Lục Tranh đâm ghé vào địa, cả buổi không có thể bò dậy.

Lục Tranh nhướng mày, nhún vai, thực thành ý nói: “Nga, ngưng ngưng, ta tựa hồ nhảy sai rồi địa phương.”

Mọi người: “.....”

Thừa dịp mọi người phát giác hết sức, sớm được Lục Tranh ám chỉ Bạch Phi Phi tam yêu, “Bá” mà một tiếng hướng không có một bóng người hắc ám đạo chỗ sâu nhất nhảy đi.

Gập ghenh vách đá đỉnh, đối ba cái yêu vật tới nói, như giẫm trên đất bằng, chớp mắt, kia tam yêu liền chạy trốn không ảnh.

Mà tam yêu chạy động tiếng vang, vừa vặn bị Lục Tranh đúng lúc hoạt động xương ngón tay liền hoàn thành thúy tiếng vang cái quá.

Đón mọi người khó hiểu lại vô ngữ ánh mắt, Lục Tranh giờ chân đá một chân dưới chân Lý chương môn, sau đó, chậm rì rì đem lời nói bỏ xong: “Cho nên, một không cần thận đảm đã chết người.”

“Đáng chết!”

Lý chương môn đương nhiên không có dễ dàng như vậy bị đâm chết, lúc này đã đối quá mức tới, một cái xoay người liền triều Lục Tranh công qua đi.

“Ngươi là người nào?!”

“Tìm chết!”

“Từ từ, vị nhân huynh này, ta đối diện mấy người là ma tu sở giả”

Dư lại người phản ứng không đồng nhất, có tưởng mượn sức, có muốn giết người, có thuần túy tò mò cảm thấy râu ria, nhưng làm người bị hại Lý chương môn nơi nào dung đến người khác vô nghĩa, ở vấn đề mặt mũi thượng, lập tức vứt bỏ lúc trước mình hữu cùng đối thủ, quyết đoán chuyên tâm đối phó Lục Tranh, thế muốn nhất chiêu lấy Lục Tranh tánh mạng.

Lục Tranh tay trái cấp tốc về bùa, phù lục thành trận, trận pháp loang loáng, lập tức nhảy ra tới một con chân dài cá quái, miệng phun sấm sét, khó khăn lắm ngăn trở thịnh nộ trung hoàng giai cao thủ một kích.

Lâu Tri cùng Lâm Viễn Quy lập tức neho mắt, một cái trương đại miệng không dám tin tưởng, một cái đằng mà đảo mắt ngẩng đầu nhìn phía Lục Tranh lúc trước ẩn thân chỗ.

Còn không đợi Lâm Viễn Quy thấy rõ ràng cái gì, trước mắt bóng trắng chợt lóe, Độc Cô Kiến Thường nhảy xuống tới, ở tiếng kinh hô trung, cùng Lâm Viễn Quy ngang nhiên đứng rồi một chương.

Hai người song song lùi lại, mà tu vi giảm đi Độc Cô Kiến Thường càng là thối lui đến mấy trượng ở ngoài.

“Độc Cô Kiến Thường!”

Thích giết chóc kêu to từng câu từng chữ từ Lâm Viễn Quy trong miệng nhảy ra, bất chấp nói trên dưới một câu “Kia triệu hồi ra chân dài cá quái quả nhiên chính là Lục Tranh”, Lâm Viễn Quy sau lưng lông tơ đứng chống ngược, “Phụt” một tiếng, hình như có lưỡi dao sắc bén đâm thủng eo búi.

Lâm Viễn Quy đứng lúc lẩn mà một trớn, nếu không từ sau lưng đột nhiên đột kích kia một đao liền sẽ trực tiếp đem hắn chặn ngang chặt đứt.

Lâm Viễn Quy phản lưng dựa vào vách đá, dữ tợn ngẩng đầu, ngạc nhiên phát hiện, tự sau lưng đánh lên chính mình, cư nhiên là Lam Bất Hối!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: đối chiến Hoàng Giai

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

“A!”

Đối mặt chợt hiện thân Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối, phản lưng chảy huyết Lâm Viễn Quy thiếu chút nữa cắn chính mình một hàm răng trắng, la lên một tiếng, Hoàng Giai tu vi âm âm bùng nổ, toàn bộ hắc ám đạo một trận đất rung núi chuyển, cát đá vảy ra.

Ai có thể nghĩ đến, tâm tâm niệm niệm mục tiêu nhân vật, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, thế nhưng vẫn luôn liên ở hắc ám đạo trung, uống phí mấy ngày cùng chỗ một chỗ, chính mình thế nhưng một chút không biết.

Bị lừa bịp tức giận kêu Lâm Viễn Quy nhiệt huyết sung não, lại bất chấp Lâu Tri cùng Ngạo Vân Tông đệ tử như thế nào, khi trước liền công hướng ở hắn xem ra thực lực yếu nhất Lục Tranh.

Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối nơi nào có thể làm hắn thực hiện được, hai người cơ hồ đồng thời nhảy lên, một trước một sau, một đao nhất kiếm, bức cho Lâm Viễn Quy không thể không từ bỏ nguyên bản tính toán, ngược lại cùng Độc Cô Kiến Thường hai người triển đấu cùng nơi.

Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối tuy rằng tu vi đại ngã, nhưng một cái đã từng là năm sao Linh Hoàng một cái là đã từng Vương Giai đỉnh, lại đều là linh tu, đánh nhau lên chiều thức nước chảy mây trôi, biến hóa muôn vàn, tuy là Lâm Viễn Quy cái này tâm tính Vô Hoàng, nhất thời muốn thoát thân cũng là vô pháp.

Nếu không thể thoát thân, Lâm Viễn Quy dứt khoát ánh mắt rừng mình, chuyên tâm đối phó thu hút trước Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối.

Ở Lâm Viễn Quy trong mắt, ba cái mục tiêu nhân vật giữa, Lục Tranh cố nhiên nhất đáng giận, nhưng luận thực lực kỳ thật kém cỏi nhất, nói đến cùng căn bản không đáng hắn ra tay.

Xuất phát từ coi khinh, lâm xa gộp vào không có tiếp tục chú ý Lục Tranh. Mà Lục Tranh lúc này đang cùng nộ khí đằng đằng Lý chương môn đấu đến chính hăm.

Luận thực lực, Lục Tranh bất quá thất tinh Vương Giai, mà Lý chương môn lại là nhị tinh Hoàng Giai.

Lâu Tri là cái âm hiểm, trước một giây còn cùng Lý chương môn đánh đến khó xả khó phân, này một giây lại bởi vì Lục Tranh xuất hiện, mừng rỡ tiếp đón đệ tử thu tay lại, lui đến một bên ôm cánh tay vây xem.

Nhưng đáng tiếc, Lâu Tri muốn thu tay lại, cùng Lý chương môn một đám mặt khác ba người lại là không thuận theo không buông tha.

Chân khí trong chốn giang hồ ai chẳng biết nói, Ngạo Vân Tông luôn luôn lấy chính đạo đứng đầu tự cho mình là, cái kia đối ngoại tuyên bố lãnh đời bé quan lão tổ tông Mẫn Vân càng là lâu lâu chạy ra hộ cái đoàn lữ cái mặt gì đó, trong lén lút, Mẫn Vân bên vực người mình cùng khí lượng nhỏ hẹp ở chân khí trong chốn giang hồ sớm đã không phải bí mật.

Hiện giờ bọn họ mấy cái cùng Mẫn Văn bảo bối nữ nhi động thủ, còn thuận tay giết hán môn trung mấy cái đệ tử, chạy trốn Mẫn Thanh Linh chỉ tới kịp thấy Lý chương môn mặt, còn không chạy trốn Lâu Tri lại là đưa bọn họ nắm cái mặt toàn xem xong rồi, nếu là kêu Lâu Tri tồn tại trở về, hậu quả không dám tưởng tượng.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, ba cái Hoàng Giai cao thủ ánh mắt biến đổi, nháy mắt xông ra ngoài, mục tiêu thẳng chỉ Lâu Tri cùng dư lại Ngao Văn Tông đệ tử.

Thực mau, Lâu Tri đám người liền lần thứ hai sát làm một đoàn, không chết không ngừng.

“Phanh!”

Một tiếng vang lớn, Lục Tranh bị nhị tinh Võ Hoàng tu vi Lý chương môn một chân đá trúng chuôi kiếm, thân kiếm tật run, Lục Tranh thân hình lùi lại.

Một cổ tanh ngọt xông lên hầu gian, Lục Tranh kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa phun ra một búng máu tới, mà bởi vì nội phủ bị thương, Lục Tranh sau lưng Huyền Tâm Thảo lập lòe một chút, ảo thuật biến mất, lộ ra hán tướng mạo sẵn có.

“Tiểu tử! Lục Tranh!” Lý chương môn kêu to, chân vừa giẫm, huê dơi non lấp biển chỉ thế vọt đi lên.

Độc lập đối chiến Hoàng Giai, Lục Tranh hưng phấn, kích động, duy độc không có thấp thòm cùng sợ hãi.

Tu giả, vốn là là cùng người đầu cùng thiên đấu nghịch thiên mà làm, chỉ có không ngừng mà khiêu chiến, mới có thể nhảy đến càng cao!

Lục Tranh trong mắt xẹt qua hứng thú, toàn thân tế bào đều ở kêu gào, toàn thân tựa hồ có vô cùng vô tận chân khí nhảy nhót lung tung, ngón tay muốn động, căn bản dừng không được tới. Cũng may Lục Tranh lý trí vẫn phải có, biết được đánh bừa là khẳng định thua không thắng.

“Oanh!”

Ngoại phóng khí thế một cái chớp mắt đối oanh, Lục Tranh cùng Lý chương môn hai người đồng thời chấn động, chột lớn hơn nửa gió lốc ở hai người bên trong vận chuyển.

Lục Tranh cấp tốc bay ngược, đồng thời tay trái không trung vẽ bùa lạc trận, tay phải điểm tâm khẩu kiếm ý vì dẫn, bỗng nhiên xuất kiếm.

Kiểm chiêu cùng phủ trận phối hợp, nhất thời gọi được Lý chương môn tiên công không được.

Mà lúc này, lúc trước đã bị triệu hồi ra tới chân dài cá quái ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, chột một đạo lục mang tinh trận pháp ở Lục Tranh bên cạnh người trống rỗng xuất hiện.

Ở mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú hạ, hơn mười đầu hình thù kỳ lạ dị thú rít gào mà ra, lao nhanh mãnh liệt, một cái chớp mắt hướng tới Lý chương môn phương hướng mà đi.

“Dị Thú Quyết!”

Chứa đầy ghen ghét cùng tham niệm tiếng hô từ Lý chương môn trong miệng truyền ra, đồng thời, hán một thân nhị tinh Võ Hoàng tu vi toàn bộ khai hóa, rút kiếm, đề chương, lần thứ hai vọt đi lên.

“Oanh!”

Hơn mười đầu dị thú cùng Lý chương môn chính diện đánh sâu vào, bùng nổ oanh một tiếng vang lớn, thoáng chốc, sấm sét ầm ầm, cuồng phong gào thét, một trận bụi đất bay lên, che đầy tầm mắt mọi người.

Đương bụi đất hơi chút tan đi, một đạo thân ảnh từ giữa lao ra, chớp mắt liền đến Lục Tranh trước mặt, lại là một thân chặt vật đỏ máu không ngừng Lý chương môn.

Lý chương môn cả người như đạn pháo, vọt tới Lục Tranh trước mặt đồng thời, cấp tốc nhất kiếm liền triệu Lục Tranh đầu huy qua đi.

Lục Tranh vẫn là lần đầu tiên thấy không bị thành đàn dị thú đâm bẹp tồn tại, có chút kinh ngạc, phản ứng lại không chậm, lập tức huy cánh tay nhất kiếm mà ra.

“Phanh!”

Hai kiếm đánh đâm, phát ra vang lớn, Lục Tranh lập tức cánh tay tê rần, hầu gian tanh ngọt tái khởi.

Lý chương môn tay trái vung lên, lệ chương thuận thế mà ra, lại không dự đoán được Lục Tranh phản ứng cực nhanh, một chân liền đem hán cấp đá bay.

“Răng rắc.”

Một tiếng không hiểu rõ lắm hiện răng rắc thanh làm Lục Tranh cả người chấn động, là trong tay vốn là đứt gãy một đoạn Lưu Hỏa Kiếm lần thứ hai bị thương, thân kiếm run lên, xuất hiện vết rách.

Lục Tranh không dám lại lấy kiếm đánh bừa, nếu không tiếp theo giây Lưu Hỏa Kiếm nên hồi phi yên diệt. Nhưng trước mắt Lý chương môn lại không cho hắn thờ dốt cơ hội.

Trước mặt hắc ảnh chột lóe, Lý chương môn thân hình lần thứ hai xuất hiện, giờ tay nhất kiếm hung ác bỏ tới, Lục Tranh tay phải cứng lại, vẫn chưa rút kiếm ngăn cản, ngược lại ra tay trái, đánh bừa một chương.

“Phụt!”

Máu tươi tức khắc vẩy ra, Lục Tranh tay trái thủ đoạn cong chiết, thiếu chút nữa nứt toác.

Thấy thế, Lý chương môn nhe răng cười dữ tợn, phát tay lại là nhất kiếm, bóng kiếm thật mạnh, mang theo Hoàng Giai uy thế, lấy thái sơn áp đỉnh chỉ thế, thủ nhận gió lốc, giây lát phong đem Lục Tranh căn nuốt trong đó, mà muôn vàn bóng kiếm theo sát mà đến, cao tốc xoay tròn, nháy mắt liền đem Lục Tranh toàn thân cắt thân thể vô xong da.

Thời khắc máu chót, người mặt đuôi rắn dị thú đầu lĩnh đột nhiên trống rỗng xuất hiện, vung đuôi, không khí run rẩy dữ dội, không hề phòng bị Lý chương môn bị phiền phi, bóng kiếm tiêu tán, gió lốc biến mất.

Lục Tranh thân hình rơi xuống, thật mạnh quăng ngã trên mặt đất, nửa ngày không có bò dậy.

Lúc trước phù dung sớm nở tối tàn dị thú đầu lĩnh giờ phút này đã biến mất.

Dị Thú Quyết tuy mạnh đại, nhưng dựa vào chính là tu luyện giả thân mình chân khí cùng tu vi, nếu là thi thuật giả chân khí bị hao tổn, tu vi quá thấp, triệu hồi ra dị thú tự nhiên cấp bậc liền thấp, thả xuất hiện thời gian cũng sẽ không quá dài.

Huống chi hiện tại Lục Tranh, phế phù toàn thương, nếu là ý chí hơi chút thấp một ít, đã sớm hai mắt vừa lật té xỉu.

Lúc này, nơi xa lúc trước triệu hồi ra tới chân dài cá quái chờ hơn mười đầu dị thú, cũng là vô thanh vô tức mà một lần nữa trở lại trận pháp dị thời không trung

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: ra người không ngờ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tà cổ tay cong chiết, bội kiếm tàn phá, máu tươi phù kín thân hình, Lục Tranh nằm ngửa trên mặt đất, nửa ngày không có động tĩnh, có người thậm chí hoài nghi, hẳn đã chết mất.

Khỏe mắt liếc đến một màn này, Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối đồng thời thân hình một đốn, muốn tiến lên, nhưng Lâm Viễn Quy bỗng không chịu.

Đối phương tốt xấu là tám tinh Võ Hoàng, chỉ dùng tám tầng tu vi liền làm Độc Cô Kiến Thường hai người thoát thân không được.

Ba người đánh đến khó xá khó phân, mà Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối bởi vì Lục Tranh mà phân tâm, đảo mắt lại có ả ả bị thua chi tướng.

Đột nhiên, Lục Tranh cảm thấy trên người phát lạnh, gương mặt vừa thấy, vừa lúc đối thượng Lý chương môn dữ tợn mắt.

“Phi!”

Lý chương môn phun ra một búng máu tra, từ mặt đất xoay người dựng lên, mặt mày hung ác.

Cùng lúc đó, Lục Tranh hàm răng cắn chặt, mấy phen ném thử, rốt cuộc bỏ lên.

Đồng dạng học máu chạt vật hai người, xa xa đối diện, đều hận không thể nhào lên đi đem người cắn chết.

Lúc trước dị thú đầu lĩnh xuất hiện đến quá đột nhiên, Lý chương môn không hề phòng bị hấn liền bị quăng một đuôi ba, lập tức bay ngược ra mấy trượng, thật mạnh nện ở trên mặt đất, xương sườn đều chạt đứt tam căn.

Lúc này bỗng nhiên đứng lên, khí huyết không xong, lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thoạt nhìn, kia thảm trạng thể nhưng cũng không có so chi Lục Tranh hào bao nhiêu.

Càng khó kham chính là, bởi vì hấn lúc trước triệu hoán gió lốc uy thế quá mạnh mẽ, động tĩnh quá lớn, làm cho trừ bỏ chiến đấu kịch liệt Độc Cô Kiến Thường ba người ở ngoài, ánh mắt mọi người đều hội tụ hấn cùng Lục Tranh này một chỗ. Lúc này hấn như vậy mất mặt thảm trạng, tất nhiên là bị người thu về trước mắt.

Trong lòng nổi giận, Lý chương môn cả người nếu lửa đốt, hoàn toàn thu hồi coi khinh, hô to một tiếng, thả người nhảy lên, tay trái họa viên, tay phải huy kiếm, lại là dùng ra chính mình tuyệt chiêu.

“Một hơi động núi sông!”

Theo Lý chương môn một tiếng rống ra, ở hấn trường kiếm phía trên, một cái chớp mắt toát ra số tòa nguy nga dãy núi, dãy núi toàn phi, mang theo cuồng phong từng trận, theo sát, đất rung núi chuyển, toàn bộ hắc ám đạo đều ở lung lay sắp đổ, âm vang vang lớn không ngừng.

Kịch liệt lay động thiếu chút nữa mang đảo vừa mới bỏ dậy Lục Tranh, mà liền ở Lục Tranh thân hình lay động khi, dãy núi đổ nát, đầy trời lạc thạch quay cuồng, Lục Tranh trốn tránh không kịp, lập tức đã bị tạp vài cái.

Giờ tay muốn chần, lạc thạch lại là quang mang đại thịnh, đảo mắt liền hóa kiếm khí, kiếm khí lại ngưng tụ vì thật thể, lại là chớp mắt liền rơi xuống hơn một ngàn kiếm, kiếm kiếm vì thật thể, xuyên phong phá thạch, sắc bén buru hấn.

Lục Tranh không nghĩ tới, vị này này mạo xấu xí Lý chương môn thể nhưng linh ngộ kiếm ý, tuy không có Thất Huyền Linh Tuyền hạ động thiên truyền thừa kiếm ý tới tinh diệu bằng bạc, lại cũng rất có quy mô, không dung khinh thường.

Cơ hồ là nháy mắt, mấy trăm kiếm quang liền đem Lục Tranh chạt chệch tòa đỉnh, Lục Tranh cảm thấy trên người cứng lại, thể nhưng nhất thời không thể động dậy, mà trước mắt, mấy ngàn lợi kiếm chớp mắt như mưa to tầm tã, mắt thấy liền phải đem Lục Tranh thọc thành cái sàng.

Thời gian vì này một tĩnh, giây lát đó là sống còn.

“Lục Tranh!”

Độc Cô Kiến Thường hét to một tiếng, lo lắng, nôn nóng, lại bị Lâm Viễn Quy bắt chuẩn thời cơ thừa cơ đánh một chương, Lam Bất Hối nghiêng chọn một đao, bức lui Lâm Viễn Quy, cùng Độc Cô Kiến Thường song song lùi lại.

Hai người lập tức hướng Lục Tranh nơi bay đi, nhưng Lâm Viễn Quy không phải ngốc, thể nhưng cười lớn sát chiêu tẩn ra, lại lần nữa bám trụ Độc Cô Kiến Thường hai người.

“Thờ phi phò” phá không vang lớn, hơn một ngàn kiếm ý âm âm tới.

Tới rồi lúc này, Lục Tranh lại bất chấp che dấu át chủ bài, cơ hồ nửa phế tay trái khó khăn lắm vòng cái vòng, vẽ cái đơn giản phòng ngự phù trận, chỉ có thể ngăn cản nhất thời, lại cũng đủ rồi.

Đó là tại đây nháy mắt thời gian trung, Lục Tranh tay phải đột nhiên một chút ngưng, ở tiếng kinh hô trung, một thanh sáng lên hắc kiếm từ Lục Tranh ngực trong vòng cấp tốc nhảy ra tới.

Theo hắc kiếm vừa ra, quanh mình không khí khoanh khắc đình trệ, Lý chương môn hơn một ngàn kiếm ý thể nhưng ẩn ẩn có tri trệ không tiến thậm chí phủ phục xuống đất xu thế.

Ngay sau đó, càng tỷ lệ phát sinh cao quang trường kiếm từ Lục Tranh trong cơ thể toát ra, ở hắc kiếm dẫn dắt hạ, mấy ngàn bạch kiếm một hồng mà thượng, giây lát liền cùng yếu thể đối địch kiếm ý oanh đâm.

Phân loại hai quả nhiên mấy ngàn kiếm ý ở mọi người trừng mắt kinh ngạc trung bỗng nhiên va chạm, thật lớn tiếng nổ mạnh tùy theo vang lên.

Kịch liệt nổ vang mấy muốn đâm phá người màng tai.

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, chợt liền có đêm không hết dư ba tầng tầng đẩy ra, thẳng đem người thổi trúng một lão đảo, quần áo rách nát, da thịt băng khai.

Ngay cả khó xá khó phân Độc Cô Kiến Thường ba người cũng là trước tiên gặp đánh sâu vào, từng người lùi lại mấy chục bước không ngừng.

“Đáng chết! Người thế nhưng có kiếm ý!”

Hỗn loạn trung, Lý chương môn hai mắt đỏ đậm, rống to.

Phân không rõ là khiếp sợ nhiều vẫn là ghen ghét càng nhiều, chỉ sờ đến kiếm ý da lông Lý chương môn như thế nào cũng không nghĩ tới, trước mắt cái này chỉ có thất tinh Vương Giai tu vi tiểu tử thế nhưng cũng hiểu kiếm ý, thậm chí phát ra kiếm ý so với chính mình tới càng thêm tinh thuần cùng ngưng luyện!

Chẳng lẽ là bởi vì đối phương nãi trời sinh linh thể, linh võ song tu, lại là ngàn năm một ngộ long phun châu dị tượng thêm vào giả?!

Nghe nói này họ Lục trên tay còn nắm trong truyền thuyết khó gặp tinh thần kỹ xảo! Năm đó Thanh Đế cổ mộ một dịch, vô số người quăng ngã cái đầu rơi máu chảy cuối cùng lại cái gì cũng không có được đến, này họ Lục lại là bất động thanh sắc được Thanh Đế năm đó tuyệt kỹ Dị Thủ Quyết!

Như thế nào cái gì chuyện tốt đều làm tiểu tử này một người đụng phải!

Xuất phát từ ghen ghét, tự nhận là nãi một gạch một ngói hao hết trăm cay ngàn đắng mới vừa rồi tu thành Hoàng Giai Lý chương môn, giận đỏ hai mắt.

Tu giả tu thân, tu pháp, càng tu tâm, một niệm thành ma. Ai có thể nghĩ đến, gần một cái chớp mắt, Lý chương môn vốn nhờ mãnh liệt ghen ghét sinh tâm ma.

Lục Tranh ở đối diện xem đến trợn mắt há hốc mồm, nếu không phải trường hợp không đúng, hẳn thật muốn cười to ra tiếng, như thế ngu xuẩn lại tâm trí không kiên Hoàng Giai cường giả, hẳn vẫn là lần đầu tiên gặp.

Cơ hội khó được, buông tha đó là đối chính mình tàn nhẫn.

Lục Tranh khoe miệng một xả, hai mắt chợt dừng đứng, giống như yêu thú đồng tử, một cái chớp mắt trở nên sâu thẳm không gọn sóng, kêu bỗng nhiên đâm tiến hẳn đồng tử Lý chương môn cả người đứng thẳng bất động.

Lục Tranh trong lòng ám niệm Tâm Ma Quyết khẩu quyết, đem đồng thuật hiệu lực thôi phát đến mức tận cùng.

Lý chương môn ngậy người ba giây, ở kia ba giây thời gian, Lý chương môn bình bình đạm đạm cả đời thoáng qua, trọng điểm thoáng hiện hẳn vì tu luyện mà trả giá mấy lần gian khổ, cùng với từ nhỏ nhân thiên tư không cao mà bị người cười nhạo châm chọc cảnh tượng, cuối cùng, thuộc về người khác xuất sắc xuất chúng lại bị nhát nhất thả ra, một khi đối lập, chỉ ở ba giây lúc sau, Lý chương môn đã là tâm ma thâm trung, cảnh giới tâm hàng tới rồi thấp nhất.

Tâm ma tàn sát bừa bãi, lý trí hoàn toàn biến mất, này Lý chương môn không chờ hai phương kiếm ý oanh tạc xong, liền lần thứ hai vọt đi lên.

Mà kéo thương thể mạnh mẽ dùng ra kiếm ý truyền thừa lại thi triển Tâm Ma Quyết Lục Tranh, giờ phút này sớm đã là nỗ lực hết đà, kêu lên một tiếng, rách nát nội tạng đều bị nổ ra một ít.

“Ha! Đi tìm chết!”

Lý chương môn cười dữ tợn, khoảng cách Lục Tranh càng ngày càng gần, nơi xa âm âm đối đâm kiếm ý rút cuộc hãy còn tiêu tán, đồ lưu phá hư hầu như không còn hắc ám đạo, thậm chí không nổi nhìn.

Đúng lúc này, Lục Tranh sau lưng Huyền Tâm Thảo lần thứ hai hiện hình.

Một cái chớp mắt, ở Lý chương môn trước mặt chợt xuất hiện năm cái giống nhau như đúc Lục Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 133: chạy ra sinh thiên

Tiêu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ Tác giả: Ta nếu đổi màu

Một cái chớp mắt xuất hiện năm cái ảo ảnh, thêm chi Lục Tranh bản nhân, lục đạo thân ảnh vô luận là thân hình vẫn là hơi thở, vô luận là tả xem vẫn là hữu xem, đều là giống nhau như đúc.

Lý chương môn động tác cứng lại, biểu tình có chút cương, nhưng cũng chỉ là nháy mắt thời gian.

Trước mặt Lục Tranh có sáu, phân không rõ ai là thật ai là giả, kia liền cùng nơi toàn giết chết hào.

“Chết tới!”

Tâm ma quỷ phá, thích giết chóc dục | vọng bạo ngược hướng não, Lý chương môn rộng to, chỉ dựa vào thân pháp, dựa theo bản năng, trường kiếm nếu kinh hồng, thân nếu du long, tung bay mảnh nhảy trung, hấn thân hình tựa như một đạo loang loáng, chớp mắt liền đem ba cái Lục Tranh nhất kiếm thọc xuyên, mà kia ba cái bị thọc xuyên Lục Tranh liền kêu thảm thiết một tiếng cũng không có liền hóa thành sương khói tiêu tán.

Ngay sau đó, Lý chương môn tiếp theo kiếm vung lên mà ra, bạch quang chợt lóe, lại chém phiến hai cái.

“Ha ha ha ha! Nho nhỏ tinh thần kỹ xảo bất quá như vậy!”

Chém đưa xắt rau giống nhau nhẹ nhàng dễ dàng, Lý chương môn há mồm vui sướng cười lạnh, trong mắt hồng quang đại thịnh, không đợi xác nhận, liền khinh thường mà bay vút qua hấn cho rằng sắp hóa biến mất thất hai cái hư ảnh, lóa mắt liền tới rồi cuối cùng một cái Lục Tranh trước mắt.

“Đi tìm chết đi!”

Theo một tiếng kêu to, Lý chương môn trong tay trường kiếm lần thứ hai chém ra, đem trước mặt đầy mặt kính hoảng ôm tàn kiếm không biết làm sao Lục Tranh chặn ngang chặt đứt.

Có lẽ là giết được quá thuận lợi, Lý chương môn có chút kinh ngạc chợt lại cảm thấy đương nhiên, rốt cuộc, Lục Tranh cùng hấn chi gian, cách suốt bốn sao khác biệt.

“Đáng tiếc không làm hấn đem Dị Thú Quyết nhỏ ra, sách.”

“Phốc.”

Liền ở Lý chương môn đao dạt đắc ý thu kiếm là lúc, bị chặn ngang chặt đứt Lục Tranh thân thể cấp tốc bành trướng, cuối cùng phốc một tiếng nổ tung, hóa biến mất thất.

Lý chương môn trừng lớn mắt, trong mắt hồng quang chợt lóe, toàn thân cứng đờ, chợt lĩnh ngộ đến cái gì, muốn quay đầu lại, lại giác ngực chợt lạnh, giấy lát bên nhón đau đớn lan tràn toàn thân.

Hấn không dám tin tưởng mà quay đầu lại, liền thấy trên cổ không ngừng thấm huyết Lục Tranh dữ tợn cười lạnh, dẫn theo hấn chuỗi này tàn phá bất kham Lưu Hỏa Kiếm, nhất kiếm đâm vào hấn giữa lưng.

Mũi kiếm tự ngực nhất kiếm xuyên đến trước ngực, ở giữa trái tim.

“Phanh, phanh, phanh.”

Trái tim nhảy lên thanh bị vô hạn phóng đại, ở Lý chương môn khiếp sợ cùng sợ hãi trung, tâm ma lui tán, lý trí thu hồi, cùng lúc đó, trái tim rách nát tiếng vang như sấm, như ở bên tai.

“Lộc cộc.”

Lý chương môn hai tay trước trào, trong tay trường kiếm rơi xuống đất, hấn lại không màng, chỉ nghĩ tay không bóp chết Lục Tranh, há mồm muốn rít gào, nê hà miệng một trương chỉ có thể phun ra một búng máu mật.

“Ngươi..... Lộc cộc..... Ngươi.....”

Tu già tu giả, cũng là phạm nhân tu ra tới, chỉ cần giai đưng không đến thánh giai, bản chất vẫn là phạm nhân một cái, bị vũ khí sắc bén đâm thủng trái tim, như thế nào cũng là sống không được.

Lục Tranh chủ động vượt trước một bước, thủ đoạn vừa chuyển, đâm thủng Lý chương môn trái tim mũi kiếm chuyển động, theo Lục Tranh đem kiếm rút ra, sắp vỡ thành hai cánh trái tim cũng cùng nhau bị chọn ra tới.

Không có ai tồn tại thời điểm gặp qua chính mình trái tim, nếu thấy, kia thuyết minh, người này ly chết không xa.

“Phụt” một tiếng, Lục Tranh chưa cho đối phương phản kháng đường sống, nắm chặt ngón tay, liền đem cầm ở mũi kiếm thượng rách nát trái tim cấp hoàn toàn bóp nát.

“Phanh.”

Một khối ngực phá đại động thi thể, trầm đục đảo lạc.

Lý chương môn cuối cùng không có đem hấn di ngôn nói xong, giận mở to hai mắt, ầm ầm ngã xuống đất, chết không nhắm mắt. Mà trước khi chết, hấn liền Lục Tranh một mảnh góc áo cũng chưa đựng tới.

Giết chết một cái nhị tinh Hoàng Giai, cư nhiên như thế dễ dàng, Lục Tranh chính mình đều có chút không thể tin được.

Càng không thể tin được, nguyên lai một cái Hoàng Giai cao thủ hạ màn, cũng bắt quá là như thế này một hồi thể lương hạ màn.

Tu giả giang hồ, Vương Giai hảo thủ nhiều như cầu, Hoàng Giai cao thủ lại nguyên lai cũng là mệnh như cỏ rác, nếu không đạt thánh giai, chung không thể trở thành truyền thuyết, càng không thể thoát ly thịt | thể phàm thai.

Nhất thời, Lục Tranh cảm khái thâm hậu, càng thêm kiên định muốn biến cường quyết tâm.

“Khụ khụ!”

Lục Tranh giật giật, còn không có nâng ra nửa cái chân, liền đã ho khan không ngừng, một tiếng ho khan đó là một búng máu mạt, huyết mạt trung rách nát nội tạng bột phấn thập phần thấy được.

Một trận choáng váng đánh úp lại, Lục Tranh chỉ cảm thấy thân thể của mình khoảnh khắc giống như bông, tìm không ra trọng tâm, lạc không được thật chỗ, cổ tình đảo đảo gian, hô hấp cũng bắt đầu đứt quãng.

Lý chương môn bị thua sinh tử, thay đổi trong nháy mắt chiến đấu kịch liệt hạ màn, tinh thần thượng buông lỏng biếng nhác, thân thể thượng siêu phụ tải đau nhức cùng một môi liền nhất nhất đột kích, Lục Tranh bước chân lệch về một bên, người liền phải ngã xuống.

“Cẩn thận!”

Lại vào lúc này, hai tiếng cao uống, một tiếng “Hư” tiếng xé gió, tạc nứt bên tai.

Lục Tranh trở nên cực kỳ trì độn cảm quan, trơ mắt nhìn cảm trong tay ác sát Cửu Long Dao Lâm Viễn Quy đột nhiên xuất hiện, đình dử tợn ác tướng một đao chém tới.

Chân khí hao hết, mất máu quá nhiều, đầu váng mắt hoa, ảo thuật, triệu hoán thuật, muôn vàn kiếm ý, toàn bộ mất đi hiệu lực, Lục Tranh chỉ có thể ba ba nhìn.

Tựa hồ dự kiến Lục Tranh tiếp theo giấy thi thể chia lìa, Lâm Viễn Quy ý cười khó nén, triệu ra Cửu Long trong đao ác sát oán linh, một cái chớp mắt liền triệu Lục Tranh đầu huy đi.

Lục Tranh phản xạ có điều kiện mà cử cử nắm chặt đoạn kiếm cánh tay phải, đứt gãy Lưu Hỏa Kiếm lập tức phát ra “Tư tư” chói tai thanh, Cửu Long Dao sát khí bá đạo, mới vừa vừa tiếp xúc Lưu Hỏa Kiếm thân kiếm, liền đem tàn phá thân kiếm cấp ăn mòn hơn phân nửa.

Lục Tranh thượng không kịp đau lòng, cánh tay đau xót, “Ông ông” quý khóc mông té hai lỗ tai, đen nhánh chướng khí che lấp hai mắt, chỉ có cảm giác thượng tồn, mặc danh âm khí thực cốt, vạn tiễn xuyên tâm giống nhau, thống khổ khó làm.

“Lục Tranh!”

Đúng lúc này, một tiếng đã quen thuộc lại xa lạ hô lớn vang lên, Lục Tranh thượng chỗ hắc ám, liền giác bên tai cuồng phong đảo qua, làn da thứ đau, ngay sau đó trước mắt hắc ám phá vỡ, ngũ cảm thanh minh, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, lại là biến mất hồi lâu yêu tu Bạch Phi Phi.

Cột nhà Bạch Phi Phi tựa như thần binh trời giáng, cũng không thấy hấn như thế nào động tác, càng không thấy hấn như thế nào trịnh trọng chuyện lạ, chỉ một đuôi chậm rãi quét ra, nhìn như tùy ý, chớp mắt lại là cái đuôi đón gió bạo trướng, một cái chớp mắt thể nhưng đem ác sát kẩn triền Cửu Long Dao một chút chấn khai. Mà chính hấn, lại là hoàn hảo vô thương.

Kia một cái chớp mắt, Lục Tranh bừng tỉnh phát hiện, cái này sinh nhật đầu bức yêu tu, kỳ thật còn có hấn không hiểu được mặt khác một mặt.

Đúng lúc, đi theo Bạch Phi Phi thân sau vẫn luôn không gì tồn tại cảm sư đệ Ngô Thanh cùng Hường Vu, một người một chương, các huê băng hóa, giữa không trung đánh đăm, đan chéo thành vòng, đầu đầu liền đem Lâm Viễn Quy bao lại, hai yêu lại đột nhiên sau này lôi kéo, Lâm Viễn Quy lập tức theo đẩy ra ác sát Cửu Long Dao một khối bay ngược, đâm hướng vách đá.

Sấn lúc này cơ, Bạch Phi Phi bắt lấy Lục Tranh cánh tay, thân hình chợt lóe, lại là biến mất với mọi người trước mắt, mà ở Lục Tranh bên tai, vang lên Bạch Phi Phi vui sướng kêu gọi: “Đồ vật tới tay, đi!”

Lục Tranh thân hình vừa mới biến mất, kéo Lâm Viễn Quy cùng Cửu Long Dao Ngô Thanh cùng Hường Vu, các phun một ngụm bạch khí, bạch khí thổi hướng giữa không trung, chớp mắt biến mất, cùng chi nhất khởi biến mất còn có Ngô Hường hai yêu.

Lâm Viễn Quy tức giận đến học máu, mãnh vừa quay đầu lại, Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối cũng là sớm đã biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Phi Thiên Chồn Đen

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lâm Viễn Quy đắm ngực dậm chân là lúc, Lục Tranh đắm người đã xuất hiện ở hang động đá vôi ở ngoài, mặt đất phía trên.

Dưới chân, trong động âm vang thanh không ngừng, “Thở phi phò” phá tiếng gió càng ngày càng gần, Lục Tranh tưởng tượng thấy thẹn quá thành giận Lâm Viễn Quy đang ở tùy ý phát tiết, cấp tốc xuyên qua, mưu toan “Một bước lên trời” mau chóng đuổi mà đến.

“A.”

Nghe nói động tĩnh, Bạch Phi Phi khinh thường cười lạnh, quay đầu đi, đột nhiên thử nha ngừng lại, hấn dừng lại, theo sát hấn Ngô Thanh cùng Hường Vu cũng lập tức ngừng lại, Lục Tranh bởi vì Bạch Phi Phi bỗng nhiên đình chỉ động tác bụng bị xóc bả một chút, lập tức phun ra một búng máu tó.

“A, ngưng ngưng, ta đã quên.” Bạch Phi Phi thập phần thành ý mà cúi đầu xin lỗi, biểu tình hàm hậu vô tội, lại lần nữa trở về đến lần đầu gặp mặt khi nhị bức hình tượng.

Giữa không trung, Lục Tranh cử đầu vừa nhìn, ngoan ngoãn, bốn phía rậm rạp tất cả đều là người, tìm kiếm Hải Minh Châu người.

Này những thật vất vả nhảy vào nội hải tu giả, mỗi người trọn mắt há hốc mồm, sống cùng choáng váng giống nhau, mỗi người trương đại miệng nhìn không chớp mắt mà nhìn đột nhiên tự dưới nền đất nhảy ra tới Lục Tranh đắm người.

“Nên sẽ không những người này đã bắt được Hải Minh Châu đi?”

“Nghe đồn nội hải bên trong Minh Châu khắp nơi, nhưng người ta lại thấy liền một cây mao đều không có nhìn đến, nên sẽ không sở hữu Minh Châu đều bị những người này cướp sạch đi?”

“Nếu ta không nhìn lầm, những người này tựa hồ là từ ngầm xông lên.....”

Chết giống nhau yên lặng sau, xao động nghị luận thanh tiệm khôi, càng ngày càng nhiều tu giả hai mắt tỏa ánh sáng, ngo ngoe rục rịch.

Nếu không phải Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối cho hấp thụ ánh sáng vượt qua cao, thủ đoạn lại hung tàn, phỏng chừng hơn phân nửa tu giả đã sớm ở trước tiên vọt đi lên.

Tuy là như thế, giống sói đói nhìn chằm chằm thịt mỡ ánh mắt không cần quá nhiều.

Đúng lúc này, Bạch Phi Phi nhếch miệng cười, đột nhiên liền triều phía sau hai cái sư đệ sử một ánh mắt.

Ngô Thanh cùng Hường Vu ăn ý phi thường, phi thân nhảy lên, nhìn xuống toàn trường, sau đó, cơ hồ đồng thời mở miệng, cao giọng nói:

“Hôm nay nhà của ta sư huynh cao hứng, này đó hạt châu, thưởng của các người.”

Theo hai yêu dứt lời, “Xôn xao” lạc châu thanh mỹ diệu vang lên.

Mọi người chỉ thấy Ngô Thanh cùng Hường Vu vẩy vẩy ống tay áo, thoáng chốc, bạch quang lập loè, một viên viên oánh nhuận trần châu từ trên trời giáng xuống, thô sơ giản lược đảo qua, ít nhất cũng có thượng trăm viên.

“Đây là? Hải Minh Châu! Là Hải Minh Châu!”

“Thiên a! Mau đoạt!”

Ai có thể nghĩ đến, liều sống liều chết đoạt mấy ngày chỉ bảo, đột nhiên không cần tiền từ trên trời giáng xuống.

Đương may mắn tiến đến, ở đây tu giả từ ngay từ đầu ngốc lãng đến cuối cùng một ửng mà thượng, có người hoan hô, có người nhảy lên, có người thân thù một trào, mặc kệ bắt được mấy viên, vì dễ ngửa vạn nhất, càng có người bắt lấy Hải Minh Châu liền hướng miệng tắc, càng nhiều người bắt lấy Minh Châu liền chạy.

Thoáng chốc, một mảnh hỗn loạn.

Lục Tranh xem đến trọn mắt há hốc mồm, đột nhiên, Bạch Phi Phi đem Lục Tranh tự giữa không trung ném xuống, liền ở Lục Tranh hoài nghi hán có phải hay không muốn một mình lạc chạy là lúc, lại thấy Bạch Phi Phi thân sau đột nhiên biến ra cừu điều lông xù xù hắc cái đuôi, hoa lệ dị thường, càng bu hân cực kỳ, như là Cửu vĩ hồ, rồi lại bởi vì nhan sắc quái dị mà gọi người lược cảm quý dị.

Đúng lúc này, Lục Tranh nghe được bên cạnh có người kinh hô một tiếng: “Phi Thiên Chồn Đen!”

“Thiên a, lại là Phi Thiên Chồn Đen!”

“Phi Thiên Chồn Đen, trong truyền thuyết nhất giàu có tu giả.....”

Bạch Phi Phi không tiếng động cười, cũng không để ý người khác ánh mắt, cừu điều cái đuôi tề động, thoáng chốc, nội hải biến sắc, hắc đuôi che trời.

“Rống!”

Bén nhọn găm rú tự Bạch Phi Phi trong miệng bùng nổ, Ngô Thanh cùng Hường Vu đồng thời lui về phía sau.

Mà lúc này, Bạch Phi Phi cừu vĩ tung bay, đầu chột thú chột người, há mồm vừa phun, vô hình sóng âm tầng tầng đẩy ra, bén nhọn chói tai, tùy theo, mặt đất “Răng rắc” đứt gãy, liền tiếp ngăm hang động đá vôi đường hầm không ngừng hạ ngã, mà đầy trời cự thạch khuynh lạc, chớp mắt liền đem hang động đá vôi nhập khẩu cấp phong cái kín mít.

Lục Tranh mừng rỡ Lâm Viễn Quy dám người táng thân trong động, lại cũng hiểu được sự thật không có như vậy thiên chân.

Lục Tranh thân hình rơi xuống mặt đất phía trước, Độc Cô Kiến Thường trông rỗng xuất hiện, đem hán một phen ôm, hai người bình yên rút xuống.

Lam Bất Hối đi theo sau đó, thoát nhìn trừ bỏ hơi thở không xong ở ngoài cũng không nhiều ít ngoại thương, nhưng thật ra Độc Cô Kiến Thường, lúc trước bởi vì thường xuyên phân tâm, nội thương không cạn, làm Lục Tranh đau lòng không thôi.

“Đi!”

Thừa dịp đông đảo tu giả lần thứ hai ngốc lãng hết sức, Bạch Phi Phi tiếp đón một tiếng, cùng hai cái sư đệ dẫn đầu biến mất.

Lục Tranh ba người theo sát sau đó.

Thực mau, Lục Tranh một hàng nhảy ra Ma La Cẩm Hải, tuy rằng dọc theo đường đi vẫn chưa nhìn thấy Vân Trung Quái cùng Yên Thập Tam ba cái thân ảnh, nhưng Lục Tranh cũng không nhiều ít lo lắng, có Vân Trung Quái cùng Lão Hắc này hai cái đại sát khí ở, kia một hàng ba cái chính là nghĩ ra vấn đề đều khó.

Bạch Phi Phi mang theo Lục Tranh một hàng ngừng ở khoảng cách Ma La Cẩm Hải ngoại vây so gần một tòa núi cao thượng, há mồm nói:

“Yên tâm, lúc này cảm hải chưa bé, đối tu giả ngũ cảm ăn mòn tác dụng còn ở, chúng ta đãi ở chỗ này, tuy là Hoàng Giai cũng không thể cảm thấy đến ra.”

Nói, Bạch Phi Phi hơi hơi mỉm cười, búng tay một cái, thoáng chốc mọi người thấy hoa mắt, liền thấy một tòa từ Hải Minh Châu chồng chất mà thành tiểu sơn chói lọi mà xuất hiện ở mọi người trước mắt.

Bạch Phi Phi khẳng khái nói: “Này đó Minh Châu, chúng ta mấy cái chia đều đi.”

Nói, duy Bạch Phi Phi mã đầu là chiêm Ngô Thanh cùng Hường Vu liền một người phân trạm một đầu, hành động lên, không đến một nén nhang thời gian, liền lưu loát mà đem Hải Minh Châu bình quân chia làm sáu phần, mỗi một phần ít nói cũng có hơn một ngàn viên.

Lam Bất Hối nhượng mảy, nghiêng con mắt nói: “Phi Thiên Chồn Đen quả nhiên không hổ là truyền thuyết, chúng ta thật có phúc.”

Nói, Lam Bất Hối đôi mắt lóe một chút, tựa hồ nhắc tới một chút hứng thú, néo một viên Hải Minh Châu thưởng thức, đôi mắt nhìn Bạch Phi Phi phương hướng nhảy mắt không nhảy mắt.

Lúc này, Độc Cô Kiến Thường đã hướng Lục Tranh phổ cập khoa học một phen, hán lúc này mới hiểu được, thoát nhìn thực nhị bức Bạch Phi Phi, kỳ thật rất có địa vị.

Bạch Phi Phi làm một cái yêu tu, có thể nói thiệp nhập người tu thế giới nhiều nhất một cái, về hán nghe đồn cùng xuất thân cơ hồ tới rồi phạm là tu giả

liền nghe nhiều nên thuộc nông nổi, nghe đồn Bạch Phi Phi nãi biến dị Cửu vĩ hồ một loại, trời sinh màu lông vì hắc, thiên tư cực kỳ, nãi gần trăm năm yêu tu trung nhất nổi danh nhân tài kiệt xuất chỉ nhất, ngày thường làm được nhiều nhất không phải tìm người tu tra, cũng không phải cùng đồng tu đánh nhau tranh địa bàn, mà là khắp nơi du đăng, khắp nơi đánh giá.

Nghe đồn Bạch Phi Phi thích nhất bí cảnh, sở thích đoạt bảo. Có bí cảnh có bảo bối địa phương, tất nhiên có hắc dấu chân, thả hắc thủ đoạn cao siêu, tu vì thâm hậu, cho nên, hắc bị truyền vì nhất giàu có tu giả.

Lục Tranh không cảm một lần nữa cẩn thận đánh giá trước mắt vị này yêu tu đồng minh, đối hắc bội phục chi tình đột nhiên sinh ra.

Gần ngàn năm tới, Ma La Cẩm Hải được xưng có đi mà không có về, nghe đồn nội hải trung khắp nơi là Minh Châu kỳ cảnh cũng bất quá là một cái tốt đẹp hư ảo viễn cảnh, cơ hồ không có vài người có thể từ trong Cẩm Hải bình yên mảnh đất ra hai viên trở lên Minh Châu.

Nhưng này Bạch Phi Phi khen ngược, vừa ra tay, liền đem toàn bộ cẩm Hải Minh Châu cấp dọn không. Như thế thủ đoạn, không phải do người không bội phục.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: EQ thấp

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Có Độc Cô Kiến Thường giải thích, Lục Tranh nhìn phía Bạch Phi Phi ánh mắt càng thêm khâm phục, thậm chí nội tâm ần ần có điểm ghen ghét. Không có biện pháp, hắc nghèo a! Đối phương lại là cái được xưng tu giả trung nhất giàu có tồn tại.

Nhìn đến một cái vẫn luôn lãnh khốc mặt gia hỏa đột nhiên hăm mộ ghen tị hận, Bạch Phi Phi thụ sùng nhược kinh rất nhiều cũng quái ngượng ngùng, dĩ vãng bình người tu, ánh mắt hoặc là tham Lam hoặc là nịnh bợ, khó được gặp được một ánh mắt như thế thuần túy một lòng bội phục chính mình.

Bạch Phi Phi nội tâm chính lằng lằng, một cái không đề phòng liền nghe Lam Bất Hối sâu kín mở miệng, tựa thật tựa giả tán thưởng nói:

“Phi Thiên Chồn Đen danh bất hư truyền, người khác nếu là bình gia tòa Minh Châu sơn, nhất định chết không toàn thân, mà ngươi, thế nhưng có thể bình yên vô sự một viên không dư thừa mà kể hết dọn ra tới. Bất Hối thật là hảo sinh bội phục.”

Bạch Phi Phi thoát nhìn nhị bức không đáng tin cậy, trên thực tế lại là cái thủ đoạn cao siêu kinh nghiệm lão đạo lão đạo bảo tặc, chân khí giang hồ lớn lớn bé bé bí cảnh có tám phần trở lên đều có bóng dáng của hắc, độc theo bí bảo vô số lại có thể tung tăng nhảy nhót sống đến bây giờ, cũng không biết là vận khí quá hảo vẫn là thủ đoạn quá cao hoặc là hai người đều có.

Như thế kỳ lạ một cái yêu tu, vẫn là cái biến dị Cửu vĩ hồ, cũng khó trách từ trước đến nay yêu thích mới lạ món đồ chơi Lam Bất Hối, muốn nhìn chăm chăm Bạch Phi Phi không bỏ.

Bạch Phi Phi run rẩy lệch về một bên đầu, vừa lúc đâm tiến Lam Bất Hối sâu thẳm không gọn sóng ánh mắt, lập tức sợ tới mức đánh một cái run run.

Lam Bất Hối lại như cũ nhìn chăm chăm Bạch Phi Phi nhìn không chớp mắt, thậm chí liếm liếm môi, tả trên mặt hắc con bướm dị văn bởi vì Lam Bất Hối tâm tình biến hóa mà quỷ dị mà run rẩy, ần ần lộ ra một sợi hưng phấn cùng bạo ngược.

Thấy thế, Bạch Phi Phi không tự chủ được lùi lại một bước, nuốt khẩu nước miếng, cười gượng nói:

“So với Lam thiếu chủ tới, Bạch nỗ điểm này bất quá là tiểu kỹ xảo thôi, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến. Ha ha.”

“Huống chi, kia Minh Châu trên núi bấy rập, bất quá là một cái buồn cười thủ thuật che mắt, nếu không cần tay trực tiếp chạm đến, căn bản không có việc gì, ha ha.”

Những cái đó tu giả đều thành ngu xuẩn, Hải Minh Châu chồng chất thành sơn, trực tiếp lấy nhần không gian trang thượng là được, tội gì dùng tay đi sờ? Sờ soạng sao, đó chính là tìm chết.

Bạch Phi Phi căn cứ thái độ tốt đẹp tính toán nhiều giải thích một câu, lại không nghĩ rằng, nghe xong chính mình giải thích, đối diện ma nữ càng thêm không rời được mắt.

“A.”

Lam Bất Hối che miệng cười một chút, tiêu chí tính mà không cười ý mà cười, híp mắt đem Bạch Phi Phi tới hồi đánh giá liếc mắt một cái, trong mắt hứng thú càng sâu, nửa ngày buồn bã nói:

“Phi Thiên Chồn Đen đạo bảo vô số, tự nhiên hiểu nhiều lắm.”

Lục Tranh thật lo lắng Lam đại ma nữ nhất thời hứng khởi đem Bạch Phi Phi cấp hủy đi, lập tức bước ra một chân tới rồi một người một yêu chi gian, cầm câu miệng, nói:

“Bạch huynh quả nhiên lợi hại a. Chỉ là, lục mỗ sở cần cần bản nếu không nhiều ít, dư lại Minh Châu, Bạch huynh thu hồi đi thôi.”

Bạch Phi Phi biết được Lục Tranh là ở vì hắn giải vây, cảm động đến độ mau khóc, nói cái gì cũng muốn đem Hải Minh Châu chia đều.

Hắn vào Nam ra Bắc bước vào bí cảnh vô số, gặp qua người tu muôn hình muôn vẻ, ngộ quá nguy hiểm ngàn ngàn loại, tranh quá đao dưới chân núi quá chảo dầu, tự nhận giác quan thứ sáu thập phần chuẩn xác, hắn hiện tại liền minh xác mà cảm giác đến, Lam Bất Hối muốn đem hắn một đao bỏ ra hảo hảo quan sát, hơn nữa, nếu không phải lục huynh cầm này một câu miệng, không nói được Lam Bất Hối đã động thủ.

Đối với không muốn sống ma tu, đặc biệt là không muốn sống lại đặc biệt điên ma tu, Bạch Phi Phi vẫn luôn là sợ.

Vì mạng nhỏ suy nghĩ, Bạch Phi Phi tiếp đón hai cái sư đệ, vừa chấp tay, lùi lại phi thân, chớp mắt liền chạy không ảnh, chỉ ở trong không khí lưu lại một câu: “Đa tạ lục huynh, sau này còn gặp lại!”

Lục Tranh: “.....” Tiểu tử này chạy trốn thật là nhanh a.

“A.”

Lam Bất Hối không rõ ý vị mà cười cười, nhìn thoáng qua Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường, huy tay áo thu chính mình kia một phần Hải Minh Châu, nhưng thật ra không có vội vã đuổi theo đi.

Lục Tranh ba người đều không phải nói nhiều loại hình, đặc biệt là ba người bình ở bên nhau thời điểm, lời nói liền càng thiếu.

Ba người đối diện không nói gì, thẳng đến Độc Cô Kiến Thường nhìn không được nội thương khu một tiếng, Lục Tranh lập tức biến sắc mặt, một bước vượt đến Độc Cô Kiến Thường bên người, lại là đệ được đoan thủy lại là đau lòng khó nén hỏi cái không ngừng, cả người phảng phất đột nhiên liền sống lại đây, biểu tình nhiều, lời nói càng nhiều.

“Kiến Thường, ta xem ngươi bị thương không nhẹ, nhưng Vạn Ma Quật ly này ngàn xa vạn xa, lận lội đường xa, ta không yên tâm. Không bằng ngươi theo ta hướng Tranh Vành Phong ở tạm một ít thời gian, ta cũng hảo gần đây chiếu cố ngươi.” Lục Tranh một mặt đau lòng, một mặt nhìn không được tiểu tâm cơ.

Nói rất đúng giống Tranh Vành Phong ly cái này không xa giống nhau.

Độc Cô Kiến Thường khước miệng vì công, thiếu chút nữa banh không được cười tràng, rốt cuộc ừ nhẹ một tiếng, xem như đáp ứng rồi.

Lục Tranh lập tức vui vô cùng, thiếu chút nữa tại chỗ nhảy lên. Nếu là Độc Cô Kiến Thường trở về Vạn Ma Quật, ai biết hai người lại muốn gặp mặt có thể hay không lại cách một vài năm, ngấm lại liền chua xót.

Hiện giờ hai người khó khăn tái kiến, mà Kiến Thường thật vất vả thông suốt, chính mình đương nhiên muốn nắm chắc trụ cơ hội. Không nói được như vậy đem hôn sự làm cũng là có thể.

Càng nghĩ càng mỹ diệu, càng nghĩ càng cảm thấy được không, Lục Tranh nhẫn nại không được, khước miệng đều mau liệt đến nhĩ sau cắn đi.

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi nhử mảy, đối Lục Tranh, nàng là vừa ý. Chính là, vì cái gì nàng càng xem đối phương càng cảm thấy đối phương thực ngu dân đầu, nên sẽ không ở trong Cẩm Hải bị cái nào không có mắt đã thương đầu óc đi?

Độc Cô Kiến Thường có chút lo lắng, chút nào không có ý thức được đây là cái mỹ lệ hiểu lầm, mà này hiểu lầm nguyên với nàng bản nhân EQ quá thấp.

Nếu là kêu Lục Tranh biết được vừa mới thông suốt người trong lòng kỳ thật như cũ thực hồn nhiên, phỏng chừng hắn đến ngửa mặt lên trời khóc lớn, gào khóc ba tiếng không ngừng.

Mặt khác một bên, ở Lam Bất Hối trong mắt, Lục Tranh kia kêu một cái chân chó, kia kêu một cái. Chính mình rồi thế nhưng đối với người khác đại diện ân cần, tha lòng dạ thâm còn cố ý bán xuẩn, cái này kêu lam Bất Hối trong lòng ầm ầm khó chịu.

Đúng lúc vào lúc này, nơi xa phía chân trời, nắng gắt từ từ kéo lên, ánh sáng chiếu khắp, Lục Tranh lập tức đem Độc Cô Kiến Thường đặt ở một bên lịch sự tạo nhã tố dù căng ra, tỉ mỉ che ở Độc Cô Kiến Thường đỉnh đầu, hai người nhìn nhau cười, không cần bất luận cái gì ngôn ngữ, lại làm người cảm thấy thiên địa tinh hảo.

Sờ sờ trên cổ tay lần thứ hai thu nhỏ lại ái sùng mặc mắng, ngăn chặn cũng tương đương dù dục | vọng, Lam Bất Hối híp híp mắt, cảm thấy không còn có lưu lại tất yếu, xoay người liền đi.

Lam Bất Hối là sợ tiếp tục lưu tại nơi này sẽ lóa hoa chính mình mắt, nhưng Lục Tranh chút nào không có lĩnh ngộ đến.

Đại gia tốt xấu đồng minh một hồi, hơn nữa Ngạo Vân Sơn kia một dịch, cộng lịch sinh tử cũng có hai lần, khỏe mắt liếc đến Lam Bất Hối một tiếng tiếp đón không đánh liền đi, bóng dáng còn rất cô đơn cô đơn, Lục Tranh khó được có chút bắn khoăn, theo bản năng liền gọi một tiếng: “Lam cô nương, người đây là?”

Lam Bất Hối thân hình một đốn, tưởng cất bước lại đi rồi lại không biết vì sao nhất thời không có động tác, thả ác liệt tâm tình mặc danh biến hảo, khỏe miệng một câu, trong mắt ý cười một hoa mà qua, quả nhiên, bản thiếu chủ món đồ chơi vẫn là đề ý chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Yến Thập Tam chuyện tốt

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lam Bất Hối lại xoay người khi, híp mắt đưa cho Lục Tranh một cái “Người cái ngu ngốc, này không phải đang hỏi vô nghĩa sao” biểu tình, chột miệng thoáng nhìn, thập phân ghét bỏ nói:

“Như thế nào, bản thiếu chủ phải đi, ngươi còn luyến tiếc? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta lúc trước ở đây biển địa cung lời nói là thật sự?”

“Ha?”

Lục Tranh tạm thời không minh bạch, Lam Bất Hối trong miệng lời nói là ý gì. Lam Bất Hối lại đem Lục Tranh kia phó ngực lẳng biểu tình xem thành nội tâm ý tưởng bị xuyên qua quần bách.

“Ha ha!”

Lam Bất Hối đột nhiên liền cười, Lục Tranh càng sùng sốt, càng hoài nghi Lam Bất Hối một không cẩn thận uống lộn thuốc.

Lục Tranh trước nay chưa thấy qua Lam Bất Hối cười đến như thế vui sướng, đẩy ra ừ ừ, không hề khóí mũi, ngay cả tả trên mặt hắc con bướm dị văn cũng có thể ái không ít, cả người đều tươi đẹp lên, chỉ là này ma nữ trong miệng lời nói ác liệt như cũ.

“Ta đó là đậu ngươi chơi. Sách. Ngươi thật đúng là cho rằng bản thiếu chủ vui cùng Độc Cô đại tiểu thư cướp đoạt ngươi sao? Bất quá nam nhân thú vị một cái.”

Nói, Lam Bất Hối đem Lục Tranh từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá liếc mắt một cái, chột khinh thường mà bĩu môi, lắc đầu nói:

“Tu chất kém, tính cách kém, tu vi cũng kém, lớn lên càng kém, a.”

Dứt lời, khiêu khích mà nhìn thoáng qua đầu ngón tay toát ra một tia băng hàn Độc Cô Kiến Thường, Lam Bất Hối cũng không quay đầu lại liền đi rồi.

Lục Tranh cuối cùng lộng minh bạch Lam Bất Hối đang nói cái gì, cảm tình người này đang nói lúc trước nàng ở đây biển địa cung khai vui đùa. Đây Lam đại ma nữ quả thực ác liệt cực kỳ, trước khi đi còn muốn ý định cách ứng người. Nhưng là, làm ơn, ở đây biển địa cung cái kia ác liệt vui đùa, hẳn cần bản không thật sự được chứ?

Lam Bất Hối sẽ đối chính mình có hảo cảm, kia căn bản là là trời giáng hồng vũ được chứ? Hơn nữa, kia bốn cái kém căn bản không thể đặt ở chính mình trên người đi?

Lục Tranh tưởng, Lam Bất Hối lúc này vui đùa nhắc lại, thả khẩu ra ác ngôn, hơn phân nửa là ở trả thù hấn lúc trước vì Bạch Phi Phi giải vây.

Lam Bất Hối mang thù lòng dạ hẹp hòi không kỳ quái, kỳ quái chính là nàng trả thù người thù đoạn cư nhiên là như thế không ảnh hưởng toàn cục, này nhưng cùng nàng trong lời đồn tàn nhẫn vô tình hình tượng không hợp a, cũng cùng Lục Tranh trong ấn tượng cô quái thần kinh không hề tương tự chỗ.

Nhìn nhìn Lam Bất Hối “Hừ” một tiếng căng ra trắng bệch cây dù, đi được tiêu sái như gió bóng dáng, Lục Tranh không cảm giác đầu bật cười, ngoài ý muốn phát hiện Lam đại ma nữ còn rất ấu trĩ, vừa chuyển đầu, hấn lại cười không nổi.

Độc Cô Kiến Thường thanh lãnh không gọn sóng, bình tĩnh nhìn chăm chăm chính mình, cũng không nói lời nào, càng không có biểu tình.

Lục Tranh theo bản năng cảm thấy muốn tao, nhưng lại không rõ vấn đề ra ở đâu nhĩ, chờ chính mình phản ứng lại đây phía trước, chính hấn cũng không biết chính mình đang nói cái gì.

“Ách, này Lam cô nương thật đúng là thú vị, ách, cư nhiên khai cái vui đùa, ha ha.”

Độc Cô Kiến Thường hơi hơi liếm mực, biểu tình một mảnh lãnh đạm, cả người không hề cảm tình dao động giống nhau, như nhau Lục Tranh cùng nàng lần đầu gặp gỡ như vậy, xem đến Lục Tranh kinh hãi gan nháy.

“Kiến Thường?”

Độc Cô Kiến Thường giương mắt, liếc Lục Tranh liếc mắt một cái, tiếp nhận dù bính hầy còn căng, chợt xoay người, không bao lâu đi ra vài bước xa, ở Lục Tranh đuổi theo phía trước, lại rộng mở xoay người, thanh lãnh nói:

“Người là ai? Ta không quen biết người.”

Lục Tranh trợn mắt há hốc mồm, đau lòng muốn chết, hoài nghi Độc Cô Kiến Thường là trúng tà, không kịp mở miệng, rồi lại nghe Độc Cô Kiến Thường chậm rì rì nói: “Ta cũng là chỉ đùa một chút, a.”

Lục Tranh: “.....” Ngoan ngoãn, vừa mới người lấy phản ứng căn bản không giống nói giỡn a.

Độc Cô Kiến Thường tính tình tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, cũng may cuối cùng không có một mình chạy về Vạn Ma Quật, nếu không, Lục Tranh khóc cũng chưa địa phương khóc đi.

Lục Tranh tự nhận Độc Cô Kiến Thường là chính mình gặp qua nhất ôn nhu nhất sẵn sốc người, cho nên, cứ việc không biết nàng lúc trước vì sao đột nhiên “Nói giỡn”, Lục Tranh vẫn là thành thành thật thật mà cho rằng nhất định là chính mình làm sai chỗ nào chọc tới người trong lòng không cao hứng, vì thế không nói hai lời cúi đầu xin lỗi.

Đổi mặt Lục Tranh nhận sai tốt đẹp lại một chút không biết chính mình sai ở nơi nào Lục Tranh,

Độc Cô Kiến Thường đã vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá nói đến, kỳ thật cũng không trách Lục Tranh, Độc Cô Kiến Thường cắn cắn môi, cảm thấy chính mình quá chuyện bé xé ra to, trong lòng sinh ra ti tiện thùng cùng hổ thẹn, chuyển mắt nhìn lông mi mở mắt cười vì chính mình bung dù người, chợt giờ tay đem người đất trụ, hơi hơi mỉm cười.

Lục Tranh mừng đến lập tức trở tay đem nhân thủ chỉ bắt được, hai người mười ngón tay đan vào nhau, nhìn nhau cười, không gì ngôn ngữ, cảm tình ngược lại càng tốt.

Hai người tay trong tay, chậm rãi đi ở sơn gian tiểu đạo trung, nhất thời đảo đã quên tu giả có thể đẳng vân giá vũ.

Không bao lâu, Độc Cô Kiến Thường giống như lơ đãng hỏi: “Ồ người trong mắt, Lam Bất Hối người này như thế nào?”

Lục Tranh ngẩn người, cẩn thận nghĩ nghĩ, lúc này mới trả lời nói: “Mới đầu ta cho rằng người này là cái cô quái thần kinh biến | thái, bất quá mấy phen ở chung xuống dưới, ta cảm thấy, nàng cũng không phải cái loại này tùy ý lạm sát đồ đệ. Chỉ là tính tình hay thay đổi, ác liệt cực kỳ, nhưng thật ra thật sự. Nhưng có đôi khi.....”

Có đôi khi cái gì, Lục Tranh không có nói, không phải không nghĩ nói mà là nói không nên lời. Hấn cũng không biết chính mình vì sao muốn vì Lam Bất Hối nói một hai câu lời hay, nhưng Lam Bất Hối như vậy biến | thái ma nữ, có cái gì lời hay là có thể phóng tới trên người nàng? Có lẽ là Lam Bất Hối đã cứu chính mình, thả chính mình thiếu nàng một cái mạng người. Lục Tranh vì chính mình khác thường hành vi tìm một cái lý do.

Đối Lục Tranh này đáp án, Độc Cô Kiến Thường không làm bất luận cái gì đánh giá, cũng không lại tiếp tục truy vấn.

Lúc trước cái kia vấn đề tựa hồ thật là thuận miệng vừa nói, nói qua liền đã quên.

Chỉ là lần sau Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bát Hối gặp mặt chuyện thứ nhất tình, đó là ta xem người liếc mắt một cái người xem ta liếc mắt một cái chột không nói hai lời đầu một trận, này đó là Lục Tranh không biết.

Hai người một đường không có việc gì, phi hành mấy ngày rồi cuộc đến Tranh Vành Phong.

Gọi người ngoài ý muốn chính là, Vân Trung Quái, Yến Thập Tam cùng Hắc Dực, so với bọn hắn hai người sớm hơn một ngày đến.

Hắc Dực cùng thành niên ngân hà giao đánh một hồi, hai yêu chẳng phân biệt thắng bại, chuẩn xác mà nói là lưỡng bại câu thương, thời điểm máu chốt Vân Trung Quái ra tay đem Hắc Dực vớt ra tới, tránh cho sát đồ mất thành niên ngân hà giao áp dụng tự bạo đồng quy vu tận thảm thiết hậu quả.

Tuy là như thế, Lão Hắc như cũ bị thương không nhẹ, Lục Tranh trở về thời điểm, hắn chính nhe răng trợn mắt giả dạng làm một bộ hấp hối tùy thời muốn cách thí bộ đáng, tiểu thổ bao ghé vào một bên đau lòng mà cho hắn đoán thủy uy được.(lợi dụng quá, Lục Tranh mau dài cái tâm nhân không thôi con gái người bị dụ dỗ bây giờ = A =)

Lục Tranh xem đến khoe miệng vừa kéo, nhắc chân liền phải xông lên đi đem dụ dỗ nhà mình khuê nữ Cửu Đầu Điều khiển bay ra đi, lại bị Triệu Ứng hi cực mà khóc mà một phen phác lại đây ôm lấy eo.

Triệu Ứng lại khóc lại cười giống người điên, gào khóc nói: “Chương môn, chương môn người nhưng đã trở lại! Thiên đại tin tức tốt! Sư huynh ăn một viên Vân lão tiên sinh nhất được hạt châu, bế quan đi, ta xem kia tư thế là muốn thăng cấp!”

Cũng khó trách Triệu Ứng như thế kích động, Yến Thập Tam nếu là lại thăng cấp, kia đó là Vô Hoàng.

Vứt lại Vân Trung Quái cùng Lão Hắc hai cái quái vật không nói, Yến Thập Tam xem như Tranh Vành Phong cái thứ nhất Hoàng Giai! Chính là Lục Tranh, nghe thế tin tức cũng rất kích động, chỉ là Vân Trung Quái sẽ nhất đồ vật? Phòng chừng là tùy tay ở nhân thân thượng đoạt đi?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: bổ kiếm nuốt châu

Tiểu thuyết:Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đột nghe Yến Thập Tam phải tiến giai, Lục Tranh tâm tình không khỏi thoải mái, đối Triệu Ứng nói thanh chúc mừng, ám đạo thăng cấp Hoàng Giai không phải việc nhỏ, nói chung bế quan thời gian số lượng nguyệt đến mấy năm không đợi.

Làm chương môn, Lục Tranh vui sướng rất nhiều không thể không chạy đến Yến Thập Tam bế quan động phủ ngoại coi một chút, vì Yến Thập Tam bày ra hơn mười đạo phòng ngự trận pháp, lúc này mới yên tâm.

Chờ hắn lại trở về là lúc, lại không yên tâm. Lão Hắc quái hắn gia khuê nữ không biết chạy đi đâu. Mà Độc Cô Kiến Thường cũng không thấy bóng dáng.

Ở chính mình địa bàn, tiểu thổ bao cùng Kiến Thường lại mất tích.

Lục Tranh gấp đến độ mặt đều biến sắc, lúc này, Triệu Ứng nhảy ra kêu ăn cơm.

Ở Tranh Vành Phong, vẫn luôn có một cái truyền thống, bảo trì phạm nhân tập tính, trời tối ngủ, đói bụng ăn cơm.

Lục Tranh giờ tay liền đem người huy khai. Chính mình sinh mệnh quan trọng nhất hai nữ nhân đều không thấy, còn ăn cái mao mao a!

Triệu Ứng bị huy đến sững sờ sững sờ, xem Lục Tranh một bộ trời sập biểu tình, còn tưởng rằng chính đạo liên minh công lên núi.

Tư cập nhà mình sư huynh còn ở sau núi bế quan, Triệu Ứng cất bước liền chạy, đi bảo hộ hắn gia sư huynh đi.

Lục Tranh gấp đến độ bốc hỏa, lúc này khoe mắt liếc đến một mặt thấp bé bóng dáng vẫn không nhúc nhích đứng ở một bên, lập tức liền cùng bắt được

cứu mạng rom rạ giống nhau, hướng mà liền qua đi bắt lấy canh giữ ở tại chỗ tiểu đệ tử Mạnh Thanh Hà, nồn nóng hỏi:

“Người đâu? Người nói, là Lão Hắc đột nhiên thú hóa, vẫn là họ Lâm đột nhiên công lên núi?”

Cũng may Mạnh Thanh Hà là chỉ có năm cái tiểu đệ tử giữa nhất trầm ổn một cái, tuy là trước mắt chương môn xích mắt phun hỏa sống cùng cuồng tảo chứng uống lộn thuốc giống nhau, hấn như cũ thực bình tĩnh.

Trầm mặc nửa ngày, tự nhận là chương môn hơi chút bình tĩnh một ít, Mạnh Thanh Hà lúc này mới không nhanh không chậm hướng Lục Tranh bẩm báo nói:

“Hắc trưởng lão mang theo Thanh Chúc muội muội sau này sơn phác con bướm đi, Độc Cô đại tiểu thư bị Vân lão tiên sinh lãnh trị thương đi. Lão tiên sinh trước khi đi công đạo, chương môn ngài tu vi đình trệ lâu lắm, cũng nên tiến tiến, cho nên, chạy nhanh nuốt hạt châu đi.

Nếu không, Độc Cô đại tiểu thư không biết sẽ cùng cái nào thanh niên tài tuấn chạy trốn. Đến nỗi hạt châu, Vân lão tiên sinh có ngôn, hấn tin tưởng ngài bản nhân nhất định sẽ có, cho nên, hấn lão nhân gia liền không thao cái kia tâm. Mặt khác, này bốn rền quyền sách là lão tiên sinh để lại cho ngài.”

Nói là bẩm báo, kỳ thật hơn phân nửa câu đều là rập khuôn, ắn Vân Trung Quái ý tứ một chữ không rơi thuật lại.

Lục Tranh nghe được khoe miệng run rẩy, trong lòng lo âu diệt hết, kiềm chế trụ muốn tức khắc đem Lão Hắc bắt lại cùng nhà mình khuê nữ cách ly dục | vọng, giờ tay liền ở Mạnh Thanh Hà cái ót chụp một cái tát, đối với cái này càng dài càng hàm hậu càng dài càng thiếu trừu đệ tử rất là hận sắt không thành thép, chột thân thủ đem một quyển bìa mặt phá một nửa màu đen quyền sách tiếp nhận, Lục Tranh phát hiện trong đó có một tờ bị gấp lên, mở ra vừa thấy, thể nhưng là bỏ kiếm quyết, xem nội dung, vừa vận thích hợp tu bổ đứt gãy Lưu Hỏa Kiếm. Thả Lục Tranh càng xem càng cảm thấy kỳ diệu kinh hi.

Từ này bốn có thể nói độc nhất vô nhị rền quyền sách, liền có thể nhìn ra chính mình vị kia luôn là ái đương bối cảnh sư phụ lương khổ dụng tâm, nghĩ lại sư phụ lời nói không phải không có lý, hiện giờ chính mình tu vi đích xác quá thấp một ít.

Lập tức, Lục Tranh có chút tiểu kích động, cũng có chút tiểu xúc động, nhanh chóng lấy ra chính mình chuỗi này tàn phá bất kham Lưu Hỏa Kiếm, bảo bối sờ sờ, lại thủ đoạn vừa lật, lấy ra thượng trăm viên Hải Minh Châu gọi mình thanh hoà bình phân đi xuống, lại phân phó một tiếng, cũng đi bế quan.

Mạnh Thanh Hà nhìn trước mắt trắng bóng một tảng lớn, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ hiện tại Hải Minh Châu không đáng giá tiền? Vân lão tiên sinh tùy tay là có thể nhặt về một viên hai viên, mà chương môn càng là phiên tay liền thượng trăm.

Không để ý đến nhà mình tiểu đệ tử phức tạp tâm tư, Lục Tranh hấp tấp sau này sơn chạy như điên, vung tay áo liền vào chính mình thượng bế quan một cái động phủ.

Động phủ nội trống trải ngắn gọn, chỉ có một trương thạch giường cùng với một uống thanh tuyến.

Lục Tranh lấy trận pháp phong cửa động, một phen kiểm tra qua đi, mới vừa rồi ngồi xếp bằng ngồi trên thạch giường.

Vừa lật thủ đoạn, hai trăm viên Hải Minh Châu tự nhần không gian trào ra.

Lục Tranh nhìn này hai trăm viên mượt mà hạt châu, có chút rối rắm, mới vừa rồi chạy trốn quá cấp, thể nhưng đã quên kỹ càng tỉ mỉ dò hỏi Lão Hắc.

Chẳng lẽ thật đúng là như hấn theo như lời, chính mình đến nuốt vào hai trăm viên hạt châu không thành?

Nhưng cho dù hỏi, lấy Lão Hắc cái hàm kia người chết không đền mạng niệu tính, ai cũng không hiểu được hấn sẽ nói nói thật vẫn là lời nói dối.

Không hỏi nóng lòng, hỏi lại hoài nghi. Hai tương khó xử, Lục Tranh đánh mắt lập tức xuất động tính toán.

“Nhưng thật ra không ai nói ăn nhiều sẽ có hại.”

Một phen cân nhắc, Lục Tranh nói thầm một câu, nhứ này về khỏi một viên hạt châu để vào nước suối trung rửa rửa, sau đó đưa vào trong miệng.

Nhập khẩu một cổ nhần nhạt tanh mặn, một cắn, vị lại không tồi, lại là mềm như bông lại thập phần co dãn, có điểm giống cục tẩy đường.

Lục Tranh thô sơ giản lược nhai nhai, chột bày cái tự linh liễm khí thủ thế, chậm rãi nhắm mắt, một ngụm nuốt vào.

Thực mau, một cổ nhần tì thanh khí tự trong bụng từ từ dâng lên, không bao lâu, thanh dòng khí chuyển toàn thân, cuối cùng hội tụ một chỗ, đan điền nội đan châu phía trên.

Lục Tranh trong cơ thể, hồng bạch hai sắc tướng gian đan châu lập tức nhảy lên lên, ở Lục Tranh nội coi hạ, đan châu chủ động phân ra một cổ hồng bạch dòng khí, một ngụm đem hội tụ mà đến Minh Châu thanh khí nuốt vào.

Mắt thường có thể thấy được, đan châu nhan sắc phát sinh biến hóa, thể nhưng chậm rãi rút đi hồng bạch hai sắc, ngược lại sinh ra một tia Lam nhạt.

Lục Tranh xem đến ả ả kinh hãi, liền sợ chính mình tiến hóa thành một cái quái vật.

Từ xưa đến nay, tu giả đan châu đơn giản ba loại, một loại vì võ tu đại biểu màu đỏ, một loại vì lấy linh tu vì đại biểu màu trắng, hoặc là như là Lục Tranh loại này linh võ song tu giả hồng bạch hai sắc tướng gian.

Lục Tranh chưa bao giờ nghe nói qua, có người đan châu là ả ả phiếm lam quang.

“Chẳng lẽ này đan châu là phải dùng tu vi hóa đi mà không phải trực tiếp nuốt vào?”

Lục Tranh có chút nghi hoặc, lại không vọng động, tĩnh chờ trong cơ thể đan châu chỉ khí đem một viên Hải Minh Châu thanh khí kể hết hóa đi, cũng may cuối cùng, Lục Tranh trong cơ thể đan châu lại lần nữa khôi phục hồng bạch hai sắc, chỉ là nhan sắc hơi chút phai nhạt một ít, nhưng Lục Tranh lại rõ ràng cảm nhận được, chính mình đan điền nội đan châu hơi thở càng thêm cô đọng một ít.

Chỉ là mình mình trung một cỗ cảm ứng nói cho Lục Tranh, nếu muốn đan châu hoàn toàn cô đọng thăng hoa, còn cần nuốt phục càng nhiều Hải Minh Châu.

“Xem ra Lão Hắc lời nói phi hư, một viên hạt châu là không đủ.” Lục Tranh âm thầm yên lòng, sờ nữa ra một viên hạt châu nuốt vào.

Đương Lục Tranh nuốt đến thứ ba viên hạt châu, liền nhạy bén mà cảm nhận được, đan châu chỉ khí không gì biến hóa, không phải cuối cùng thăng hoa xong, mà là lấy hần hiện tại thực lực hấp thu không được.

Lục Tranh hiện giờ tu vi bất quá Vương Giai thất tinh, mà đối tầm thường tu giả mà nói, Hải Minh Châu xưa nay chỉ đối Vương Giai đỉnh hữu hiệu.

Hiện giờ Lục Tranh có thể dùng một lần hấp thu ba viên hạt châu đã tính lấy song tu phúc, lại muốn tiếp tục hấp thu, hôm nay là không có khả năng.

Lục Tranh đơn giản đem còn thừa một trăm chín mươi bảy viên hạt châu phao nạp thanh tuyến trung, dự bị ngày mai lại ăn, chợt lấy ra Lưu Hỏa Kiếm cùng bổ kiếm quyết, bắt đầu bổ kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: đoán kiếm

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lục Tranh phùng rách nát hắc quyển sách, càng xem càng vui mừng, càng xem càng kinh hãi, đến cuối cùng, thiếu chút nữa mừng rỡ không khép miệng được.

Hắn không phải đoán tạo sự, có thể làm cũng bất quá là đem Lưu Hỏa Kiếm phía trên chỗ hồng dựa theo quyển sách thượng lời nói, lấy tự thân tinh túy linh lực phụ lấy ngực huyết chậm rãi tưới, như thế, Lưu Hỏa Kiếm tự thân linh thiết tài chất liền sẽ tự chủ phân hoá ra một tia Kiếm Linh, Kiếm Linh sinh thành, Lưu Hỏa Kiếm liền sẽ tự động phục hồi như cũ, thả cuối cùng sinh ra Kiếm Linh Lưu Hỏa Kiếm, uy lực càng sâu vãng tích, cùng Lục Tranh chi gian cũng có thể sinh ra càng thêm thân mật cảm ứng, sau này, trừ bỏ Lục Tranh, không có bất luận cái gì người có thể ngự sử kiếm này.

Thả như vậy lấy sử kiếm giả tự thân tinh khí thần bỏ đoán ra tới Lưu Hỏa Kiếm, có thể nói vô giai không có phẩm trật, kiếm mạnh yếu theo sử kiếm giả tu vi cao thấp mà biến hóa, hết thảy tự do phát huy.

“Trong thiên địa, lại có như thế huyền diệu bổ kiếm rèn pháp.” Lục Tranh lần thứ hai đối chính mình vị kia thần bí khó lường sự phụ sinh ra chặt chẽ ôn ôn dùi vàng ý tưởng (theo bản đạo nghĩ Lão Quái chắc không phải người của Phồn Tinh Đại Lục, mà là người của vị diện cấp cao hơn vì một vài lý do mà xuống đây như trốn tránh kẻ thù chẳng hạn ...)

Nằm ở Lục Tranh đầu gối Lưu Hỏa Kiếm, tựa hồ cũng có thể cảm nhận được chủ nhân vui sướng cùng kích động, tan vỡ bất kham thân kiếm khó được tinh thần mà run tam run.

Lục Tranh cúi đầu sờ sờ cùng chính mình cộng hoạn nạn Lưu Hỏa Kiếm, tựa làm trấn an, chợt vừa nhấc mắt, khoe mắt câu ra một cái sắc bén độ cung, đem trong tay quyển sách ném đi, trang sách bay lên không, không tiếng động phiến động, hình như có linh khí giống nhau, lại tựa sống lại đây, giây lát

liền hóa ra vô số tự phù phía sau tiếp trước mà dững mãnh vào Lục Tranh thức hải bên trong.

Tự phù nhập hải, như xuyên qua thuyền, bừa bãi tiêu sái, đại khai đại hợp, quá mà lưu ngân, mà ở Lục Tranh trong đầu, một đạo lại một đạo phiền phức thủ quyết chọt lóe mà qua, đều khắc vào Lục Tranh trong trí nhớ.

Lục Tranh thủ thế tùy theo mà biến, từ ban đầu một giây một cái thủ thế lại đến một giây mười một giây trăm cái, đến cuối cùng hoa cả mắt, thiên biến vạn hóa.

“Khỏi!”

Theo Lục Tranh một tiếng thanh uống, hần đầu gối Lưu Hòa Kiếm bỗng dưng bàn phi dựng lên, treo ở Lục Tranh trước ngực.

Lục Tranh thủ thế biến đổi, một tay hư nắm giữa không trung Lưu Hòa Kiếm, một tay nắm ngón tay uốn lượn thành ưng trào trạng, một trào chụp vào chính mình ngực.

Giữa không trung, Lưu Hòa Kiếm bị Lục Tranh tay trái chặt chẽ định trụ, vẫn không nhúc nhích, phảng phất thời gian đình chỉ.

Cùng lúc đó, Lục Tranh một tay kia thế như chẻ tre, đột nhiên một trào, ngực quần áo nháy mắt phá một cái không lớn không nhỏ động, trước mắt kinh phong liền phải đâm thủng da thịt.

Không thể không nói Văn Trung Quái nhân nếu như danh, cấp rèn quyền sách cũng là vô cùng hung tàn, đồng thời, đơn giản thô bạo đến quá phận.

Tựa hồ chút nào không sợ hãi chính mình mang theo kinh phong một trào có thể trong khoảnh khắc trào phá chính mình ngực đâm thủng chính mình trái tim, Lục Tranh xuống tay mau chuẩn ngoan, nội tâm vừa mới phun tào một câu “Này chỗ nào như là bổ kiếm a này căn bản là là tự mình hại mình a”, liền thấy một sợi mạng chút hồng bạch quang mang chân khí tự chính mình ngực trào ra.

Lúc trước còn quanh quẩn ở Lục Tranh hung tàn ưng trào phía trên kinh phong khoảnh khắc mà tán, duy dư một sợi an tĩnh nhu hòa căn nguyên chân khí tự Lục Tranh trong cơ thể bị dẫn ra.

Liền ở căn nguyên chân khí bị dẫn ra kia một khắc, giữa không trung phảng phất yên lặng Lưu Hòa Kiếm rốt cuộc có động tác, tựa chịu lôi kéo, đi theo Lục Tranh mạch đập có tiết tấu mà nhảy dựng lên.

Lục Tranh không có làm bất luận cái gì do dự, lập tức liền đem kia một sợi căn nguyên chân khí ném giữa không trung đã sớm ngo ngoe rục rịch Lưu Hòa Kiếm.

“Tự!”

Một trận sôi trào tiếng vang lên, chân khí vừa ầm mà không, tằm nhập giữa không trung tàn phá thân kiếm.

“Ông!”

Tùy theo, Lưu Hòa Kiếm thân kiếm ở ngoài từ từ lung khởi một trận bốc hơi sương trắng, toàn bộ thân kiếm rung động không thôi, phát ra một đạo vang dội tiếng gầm rú.

Lục Tranh cả người run lên, nói không rõ là cái gì cảm giác, giống như trong nháy mắt đột nhiên điện lưu một cái chớp mắt cháy khắp toàn thân, lại tỏ lại ma.

Đột nhiên, một cổ đau nhức đột kích.

“Tê!”

Đau nhức tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, kia một cái chớp mắt đau đớn làm Lục Tranh hít hà một hơi, lại nhất phẩm vị, chỗ đau lại nửa điểm không lắm, thay thế chính là, cơ hồ là lập tức, Lục Tranh cảm giác được chính mình cùng Lưu Hòa Kiếm chỉ gian thành lập một loại huyền diệu khó giải thích liên hệ, cứ việc này liên hệ còn thấp, thậm chí chỉ là loáng thoáng, nhưng Lục Tranh có dự cảm, này còn chỉ là vừa mới bắt đầu.

Này liên hệ giống như là một gốc cây vừa mới chui từ dưới đất lên non nớt lục miêu, mà tưới này tiểu lục miêu khỏe mạnh trưởng thành, đó là hần căn nguyên chân khí cùng với chứa đầy tu vi tinh túy tinh huyết.

Quả nhiên, Lục Tranh lấy lúc trước giống nhau như đúc thủ thế thủ pháp, lại trào một sợi chân khí đầu nhập Lưu Hòa Kiếm thân kiếm phía trên, lập tức, Lưu Hòa Kiếm thân kiếm phía trên sương trắng bốc hơi càng sâu, ầm ầm vu vu thanh lần thứ hai vang lên, mà đồng thời, Lục Tranh cảm ứng được chính mình cùng Lưu Hòa Kiếm liên hệ càng sâu.

Cơ hồ không có bất luận cái gì tạm dừng, Lục Tranh hai ngón tay song song hướng không trung một hoa, tức khắc, máu tươi trào ra, bất đồng với giống nhau máu tươi, nhan sắc thiên ám, ầm ầm phiếm ánh huỳnh quang, là Lục Tranh bức đến đầu ngón tay căn nguyên tinh huyết.

Lục Tranh ngón tay vừa động, máu rơi xuống, khó khăn lắm dừng ở Lưu Hỏa Kiếm phía trên, chột biến mất.

Ngay sau đó, Lưu Hỏa Kiếm biến hóa càng thêm rõ ràng, theo Lục Tranh mặc niệm khẩu quyết, trong miệng thốt ra hóa thành thật thể tự phù, tự phù một khi phun ra, liền giống du ngư giống nhau, nhẹ nhàng linh hoạt, đảo mắt liền hóa vào Lưu Hỏa Kiếm bên trong, mà Lưu Hỏa Kiếm tàn phá bất kham thân kiếm lấy mất thường có thể thấy được tốc độ bắt đầu chậm rãi hòa tan, thẳng đến hóa thành một bãi thủy, lại không thành kiếm hình, như thế, lại quý dị mà trôi nổi giữa không trung.

Lục Tranh không chút hoang mang, trào chân khí, trừu tinh huyết, niệm pháp quyết, một tức một động tác, lặp đi lặp lại, đảo mắt đó là một ngày qua đi.

Đương sáng sớm đệ nhất lữ ánh mặt trời chiếu ở nhắm chặt động phủ ở ngoài, động phủ nội Lục Tranh như có cảm giác, khép hờ hai mắt phủ trọn mắt khai, liền huy tay áo tự thanh đàm trung nhật ra ba viên oánh nhuận quang hoa Hải Minh Châu, một ngụm nuốt vào.

Một ngày tới không gián đoạn hút không khí lấy huyết, cộng thêm không gián đoạn mà mặc niệm pháp quyết, biến hóa thù thế, Lục Tranh có chút mệt mỏi, Minh Châu nhập rỗng, thanh khí nhập thể, lại là gọi người khoanh khắc một môi toàn tiêu. Không nói đến này Hải Minh Châu rốt cuộc có thể hay không gọi người đột phá Hoàng Giai chướng vách tường, nuốt phục hai trăm viên Minh Châu rốt cuộc có thể hay không hoàn mỹ bổ thượng Lục Tranh trong cơ thể đan châu phủ phiếm, đơn này bổ khí hoàn hồn thêm huyết hiệu dụng liền liền rất mỹ diệu, đúng là Lục Tranh hiện tại sở cần.

Hải Minh Châu ngoài ý muốn chi hiệu, kêu Lục Tranh vui vẻ, chột đó là càng vì mãnh liệt tươi tiêu lục miêu.

Nhật thăng nguyệt lạc, vật đổi sao dời, Lục Tranh bế quan ngày thứ mười lăm, Lưu Hỏa Kiếm tái khởi biến hóa, hòa tan thành một bãi thủy thân kiếm rốt cuộc bắt đầu thông thả tự chủ thành hình, mơ hồ có thể thấy trường kiếm hoàn hảo không tổn hao gì hình dáng.

Mà Lục Tranh bản nhân, đã nuốt vào hơn trăm viên Hải Minh Châu. Theo từ từ nuốt phục, Lục Tranh mỗi ngày nhưng tiêu hóa lượng cũng ở dần dần tăng nhiều trung.

“Ông.”

Lại qua năm ngày, Lưu Hỏa Kiếm đã lâu mà vù vù một tiếng, Lục Tranh tùy tay nuốt vào năm viên Minh Châu, đem mắt vừa nhắc, liền thấy Lưu Hỏa Kiếm có một nửa thân kiếm đã thành hình, thả đang không ngừng tự mình sinh trưởng biến hóa.

Cứ việc Lưu Hỏa Kiếm chưa bỏ đoán hoàn thành, Lục Tranh lại nhạy cảm mà cảm giác được, Lưu Hỏa Kiếm so chỉ dĩ vãng nhất đỉnh thời điểm còn muốn linh khí bốn phía, sức sống mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Chi Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Kiếm Linh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

?“Ông!”

Kịch liệt vù vù thanh lúc sau, đó là một tiếng giống như nước suối đổ xuống thanh thúy “Rầm” thanh, Lưu Hỏa Kiếm tùy theo tái khởi biến hóa, chớp mắt liền ngưng tụ ra hai phần ba thân kiếm, cuối cùng một bộ phận mũi kiếm ẩn ẩn nếu hiện.

Lục Tranh đôi mắt nhú lại, trên tay ngoài miệng động tác không chậm, một tức liền câu ra mấy đạo chân khí cùng tinh huyết, phối hợp hóa hư vì thật khẩu quyết tự phù, kể hết rót nhập Lưu Hỏa Kiếm bên trong.

Như thế lặp lại, lại là mười ngày, Lục Tranh nuốt vào cuối cùng một viên Hải Minh Châu, mà ở trước mặt hắn, Lưu Hỏa Kiếm bỏ đoán hoàn thành, toàn bộ thân kiếm hoa mỹ mà diệu thấp, toàn thân vì ám dạ hắc, ẩn có một tia huyết sắc lưu chuyển thân kiếm, mũi nhọn đầu điểm.

Thoạt nhìn tựa hồ cùng dĩ vãng Lưu Hỏa Kiếm không gì khác nhau, nhưng trên thực tế, quang hoa nội liễm, linh khí đầy người.

Lục Tranh nhất thời xem không rõ tân đức mà thành Lưu Hỏa Kiếm rốt cuộc ra sao giai gì phẩm.

“Chẳng lẽ thật kêu ta chiếu hắc quyền sách luyện ra một cái trong truyền thuyết vô giai không có phẩm trật?”

Lục Tranh trên mặt hiện lên vui mừng, chợt thân thủ, một phen cầm giữa không trung chậm rãi rút xuống Lưu Hỏa Kiếm.

Vào tay đó là kỳ dị, lúc đầu chỉ cảm lạnh lẽo, thượng không đến đến xương, lại có nâng cao tinh thần tinh não chi hiệu, lại nắm chặt ngón tay, lạnh lẽo xúc cảm trung đất bằng sinh ra một tia máy sưởi, tựa vào đông nắng gắt sai bản, lại tựa hàn ban đêm một ngum trà nóng nhập rỗng, gọi người toàn thân ấm áp thoải mái.

Lục Tranh chấp kiếm vùng lên, tức khắc, kiếm đuôi nổi lên lưu quang, đen nhánh như đêm thân kiếm toàn thân chợt lóe, “Phốc” một tiếng, mũi kiếm tràn ra ngọn lửa, phanh một tiếng tạc vỡ ra tới.

Tạc nứt chỗ, kiếm quang đảo qua mà qua, vách đá nứt toạc, thước dư thâm vết kiếm thỉnh linh ánh vào mi mắt, càng sâu đến, ở kia vết kiếm phía trên, ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt, mạc danh ăn mòn còn ở tiếp tục, vết kiếm không ngừng khoách thâm mở rộng trung.

Mà tạo thành như vậy đáng sợ uy lực nguyên nhân, bất quá là Lục Tranh giờ tay tùy ý như vậy vùng lên.

Lục Tranh bắt đầu chân chính kinh dị lên, không khỏi mà khoe miệng càng liệt càng lớn, đem trong tay Lưu Hỏa Kiếm lần qua lộn lại lặp lại xem xét, tựa đang tìm kiếm cái gì.

Nếu sư phụ có ở hắc quyền sách trúng thấu chú trọng tân bỏ đoán hoàn thành Lưu Hỏa Kiếm sẽ sinh ra Kiếm Linh, như vậy này Kiếm Linh liền liền nhất định sẽ sinh ra. Sư phụ tuy cô quái, cũng không nói giả đại hư không nói. Chỉ là giờ phút này kia Kiếm Linh, rốt cuộc chạy đi đâu, tại sao không có nửa điểm tung tích?

Lục Tranh khoe miệng mang cười, càng cười càng hoan, lại là nhủ lại mi, biểu tình lược quý dị, tầm mắt một cái chớp mắt không di, chấp nhất mà tìm tòi nghiên cứu ánh mắt thẳng đem niết bàn trọng sinh Lưu Hỏa Kiếm sắp nhìn chăm chăm ra một cái động tới.

Cùng lúc đó, thành như Hắc Dực lời nói, nuốt vào hai trăm viên Hải Minh Châu Lục Tranh quả nhiên nổi lên biến hóa, chuẩn xác mà nói, là hắc đan điển trong vòng hồng bạch đan châu.

Lục Tranh chính nhìn chăm chăm Lưu Hỏa Kiếm không bỏ, đột nhiên liền cả người run lên, tay một run run, thiếu chút nữa đem kiếm vút dừng ở dưới đất.

Lục Tranh vội vàng nội coi, liền thấy mây trời bốc hơi đan điển trong vòng, hồng bạch đan châu một cái chớp mắt lột xác.

Gần một tháng không gián đoạn nuốt phục Hải Minh Châu, sớm kêu Lục Tranh trong cơ thể đan châu đã xảy ra biến hóa, dĩ vãng đan chéo tương triền các không tương làm hồng bạch hai sắc sớm đã rút đi, duy dư lại một chút oánh nhuận vậy đầy đan châu đầy người, đan châu toàn thân màu u lam, có điểm giống biển rộng nhan sắc, càng giống vạn dặm trời quang, hải nạp bách xuyên, bao quát thiên địa giống nhau, tựa chất chứa vô cùng vô tận lực lượng, có được lấy chi không kiệt căn nguyên chân khí.

Lục Tranh ngón tay vừa động, thủ đong đưa trong cơ thể đan châu.

Thực mau, màu u lam đan châu động lên, giống điều linh hoạt du ngư, theo Lục Tranh ngón tay sở chỉ phương hướng, không ngừng biến hóa, du động, so chi dĩ vãng tự hành vận chuyển hoàn toàn không phản ứng người, quả thực không cần biến hóa quá nhiều.

Lục Tranh ngồi xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt, nghiêm túc tra xét một phen, phát hiện này biến hóa đổi mới hoàn toàn u lam đan châu, quả thực hết sức cô đọng, không chỉ có bề ngoài hoa lệ, nội bộ càng là cuộn cuộn vô ngần, mệnh môn vô bờ, châu nội không gian tuy rộng lớn mệnh môn, căn nguyên chân khí tuy chỉ là vô biên sơn hải giữa một tiểu cô, nhưng lại nửa điểm không hiện trống trải cùng phù phiếm.

Cái này như là một cái ổn định tân thiên địa, tuy vạn vật thượng ở nảy sinh giai đoạn, nhưng nội tình thâm hậu, khung vững chắc, không trung hơi thở sung túc, sinh cơ bừng bừng, vững như Thái sơn.

Đây là Lục Tranh lần đầu tiên đạt tới nội coi đan châu nội không gian trình độ. Hắc hiện tại tu vi bất quá thất tinh Vương Giai đỉnh, thượng không đến Hoàng Giai, lại có thể nhìn thấy chỉ có đạt tới Hoàng Giai mới có thể nhìn thấy châu nội cảnh trí. Như thế kỳ lạ, không nói được đó là căn nuốt hai trăm viên Hải Minh Châu duyên cớ.

Từ xưa đến nay, chưa từng có cái nào tu giả ở ngắn ngủn một tháng không đến thời gian liên tục nuốt phục hai trăm viên Hải Minh Châu, như thế nuốt chừng sẽ có cái gì hiệu quả về sau cũng liên không có nửa cái tham khảo.

Lục Tranh cẩn thận lại tra xét một phen, phát hiện đan châu vững chắc ngưng thật không có nửa điểm phù phiếm, đạt tới Hắc Dực lúc trước theo như lời, liền tạm thời không đi quản.

Đan châu là tu giả tu luyện bằng vào cùng cơ bản, tốt đan châu càng có thể gọi người làm ít công to, cơ sở đánh đến lao, tu luyện tu đến mau, nhưng đây là cứ thế mãi mới có thể xem tới được hiệu quả, liền tính hắc hiện tại đem đan châu tra cái để rút cũng cũng không có cái gì tác dụng, còn không bằng nhìn một cái đồng dạng biến hóa rất nhiều Lưu Hỏa Kiếm.

Áp xuống trong lòng vui sướng, Lục Tranh vừa mở mắt đó là nhướng mày, chợt nhận không được cười to.

Lưu Hòa Kiếm quả thực sinh ra Kiếm Linh.

Liên ở Lục Tranh nhắm mắt tra xét đan châu nội không gian là lúc, bị Lục Tranh ngón tay hư nắm Lưu Hòa Kiếm thể nhưng hãy còn rút nhỏ thân kiếm, càng dài ra hai điều thon dài căng chân tới, vô thanh vô tức liền nhảy ra Lục Tranh ôm ấp, một bước một dịch hướng động phủ phong bế nhập khẩu đi đến.(=., = thanh kiếm có chân, “hai điều thon dài căng chân” tưởng tượng thấy quái đản quá ...)

Lục Tranh xem đến khoe miệng run rẩy, đôi mắt trừng lớn, hiện tại hẳn cuối cùng là kiến thức tới rồi cái gọi là Kiếm Linh, nhưng này Kiếm Linh thoát nhìn như thế nào như vậy đầu đầu?

Ở Lục Tranh nhìn chăm chú hạ, Lưu Hòa Kiếm Kiếm Linh nhẹ nhàng mà nhấc chân, lại chạy ra đi mấy thước, mới vừa rồi nhận thấy được chính mình đã bại lộ.

Trộm đi hành động đột nhiên im bật, Kiếm Linh dừng lại một đôi chân ngắn nhỏ, rộng mở xoay người, cùng Lục Tranh mặt đối mặt.

Lưu Hòa Kiếm thân kiếm phía trên trường ra một đôi ngập nước mắt to, cùng Lục Tranh hai mặt nhìn nhau.

Kiếm Linh: “Kì?”

Lục Tranh: “.....” Ngươi là gà a!

Có lẽ là chợt dạ, Kiếm Linh sinh ra một đôi trẻ con ngó sen cánh tay, mười ngón mở ra, che ở chính mình trước mặt, lại xuyên thấu qua khe hở ngón tay quan sát Lục Tranh biểu tình.

Đáng tiếc hảo hảo vừa ra tỳ bà che nửa mặt hoa, sinh sôi kêu nó suy diễn thành tìm trù đầu bức phong. (cười đau bụng quá = v =)

Lục Tranh đỡ đỡ trán, có chút đau đầu lại có chút buồn cười, ngoắc ngoắc ngón tay làm Kiếm Linh lại đây, tận lực ngữ khí ôn hòa vô hại, hỏi nó nói: “Như thế nào, ngươi không thể từ thân kiếm phía trên thoát ly sao?”

Kiếm Linh biểu hiện thập phần ngoan ngoãn, giống như vừa mới trộm đi cái kia không phải nó giống nhau, tung tăng liền chạy tới, dùng sức điểm điểm thân kiếm.

Lục Tranh lại hỏi: “Vậy ngươi có thể hay không mở miệng nói chuyện?”

Kiếm Linh lắc lắc thân kiếm, ý bảo không thể, cuối cùng “Kì” một tiếng, thân kiếm buông xuống, “Lạch cạch” rớt xuống hai viên bọt nước, thoát nhìn hết sức vô tội cùng đáng thương.

Lục Tranh da mặt run lên, mới vừa mở miệng nói một cái “Ngươi” tự, lập tức liền thấy bộ dáng cũng chưa trường toàn non nớt Kiếm Linh lại lần nữa rớt xuống một trường xuyên bọt nước từ. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: ác danh tái khởi

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

?“Lạch cạch.”

Lục Tranh bị trước mắt cùng bản thân trong tưởng tượng thập phần không giống nhau Kiếm Linh hung hăng đánh sâu vào một phen là lúc, trường không được đầy đủ Kiếm Linh lại một lần rớt nước mắt, kia tiểu bộ đáng xuyên thấu qua ngập nước mắt to, thoát nhìn hết sức ủy khuất.

Ngũ quan cũng chưa trường tề, lời nói cũng không hợp ý nhau, là rất ủy khuất.

Lục Tranh gật gật đầu, hẳn tự nhận không phải cái khi dễ nhỏ yếu hạng người, lại là cái đương cha, chính là tiểu thổ bao ngày thường cũng hiếm khi ở trước mặt hẳn rớt hạt đậu vàng, hiện giờ này Kiếm Linh vừa khóc, làm hắn lập tức liền có chút luống cuống tay chân, lại là mông lại là hồng, cuối cùng làm này nước mắt rất nhiều tiêu gia hỏa ngừng nước mắt.

Lục Tranh giờ tay sờ sờ tội nghiệp Kiếm Linh, rốt cuộc ý thức được đây là cái chỉ số thông minh kỳ thấp giống như ngậy thơ trẻ con giống nhau mới sinh con trẻ, chính mình muốn dựa vào chuỗi này sinh ra Kiếm Linh Lưu Hòa Kiếm khóc suốt cuồng bá duệ đi lên đỉnh cao nhân sinh lộ còn có đến ma, trong lòng không khỏi có chút đáng tiếc lại cũng không có ghét bỏ.

“A.”

Khẽ cười một tiếng, Lục Tranh vót lên liền ngũ quan đều hóa không được đầy đủ còn công Lưu Hòa Kiếm thân kiếm Kiếm Linh hướng sơn động ngoại đi đến.

Hắn lần này bề quan mục đích đó là bỏ kiếm nuốt châu, hiện giờ hai hạng nhiệm vụ hoàn thành, cũng liền không có tiếp tục bề quan tất yếu, hắn trong lòng còn niệm đi tìm không gì làm không được sự phụ cấp này đáng thương đến cực điểm nhược kê Kiếm Linh nhìn xem giọng nói, không trông cậy vào tiểu Kiếm Linh có thể uy phong khí phách, ít nhất có thể cùng người bình thường giao lưu, đó là cực hảo.

Lục Tranh xuất quan động tĩnh không lớn, lúc trước với trong động huy kiếm động tác lại không nhỏ, này vừa ra động, liền liền khiến cho mấy cái tiểu thí hài nhi chú ý.

Mấy song tò mò lại sợ hãi đôi mắt giấu ở tảng đá lớn lúc sau, mắt trông mong mà nhìn chằm chằm tranh bề quan nơi động phủ.

Đương thấy Lục Tranh trong tay xách theo nửa người nửa kiếm quý dị ngoạn ý nhị, mấy cái hài tử đôi mắt trừng, quý khóc sói gào lên.

“Yêu quái a!”

“Yêu quái ăn thịt người!”

“Kì?”

“A!”

Trên đầu chỉ dài quá một đôi mắt Kiếm Linh tựa hồ có bị dọa đến, học tiểu kê kêu một tiếng, đây cũng là nó duy nhất phát đến ra thanh âm, nhưng đôi mắt chính là mấy cái choai choai hài tử càng thê lương kêu thảm thiết, chỉ do bị dọa.

“Kì.”

“A!”

Kế tiếp, Kiếm Linh kêu lên nghiêng giống nhau, nó kêu một tiếng, mấy cái tiểu hài tử liền kêu thảm thiết một tiếng, ma âm xò lỗ tai, một mảnh hỗn loạn.

Lục Tranh đều mau hoài nghi Kiếm Linh là cố ý.

Chỉ là, này Tranh Vành Phong thượng, khi nào nhiều ra mấy cái hài tử? Thả này đó hài tử cư nhiên có thể bình yên vô sự xuất hiện ở chính mình bề quan động phủ ở ngoài.

Lục Tranh đục lỗ nhìn quét một vòng, phát hiện này đó hài tử quần áo tuy không thống nhất, bên hông hệ đai lưng nhưng thật ra một cái sắc một cái khoản, thả kêu Lục Tranh càng xem càng quen mắt, chợt nhớ tới Mạnh Thanh Hà kia mấy cái tiểu tử bên hông cũng là hệ như vậy đai lưng, màu đen tam chỉ dài rộng mang, trường mang lên còn có một cái thật nhỏ màu đen sợi tơ bó khóa lại thượng, nói không rõ là ai phẩm vị.

Chẳng lẽ đây là phái trung tâm tuyển nhận đệ tử?

Nghĩ đến, hơn phân nửa là giờ phút này phong thượng duy nhất có cái kia thời gian rồi Triệu Ứng rốt cuộc làm hồi nhân sự, xuống núi dụ dỗ mà đến.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh không khỏi vẻ mặt ôn hoà vài phần, xoa xoa còn tưởng lại kêu Kiếm Linh, chợt lắc mình tiến lên, thập phần hung tàn mà một tay nhắc tới chạy trốn chậm nhất một cái tiểu hài tử, xách ở giữa không trung, mỉm cười nói:

“Đừng khẩn trương. Các ngươi là Triệu Ứng tâm chiêu đệ tử? Ta là Lục Tranh, các ngươi chừng môn.”

Này tự giới thiệu có điểm lược xấu hổ, nhưng cũng may tiểu hài tử phản ứng không xấu hổ, từ lúc ban đầu kinh hoảng kêu to lại đến ngốc lẳng trờng mắt, cuối cùng, tiểu hài tử biểu tình dừng hình ảnh ở kinh hi cùng ngưng ngừng.

Mặt khác tiểu cánh tay căng chân chưa chạy xa tiểu hài tử, cũng là không sai biệt lắm biểu tình, sôi nổi tung tăng chạy trở về, vây quanh Lục Tranh hỏi cái không ngừng.

Cũng may Triệu Ứng còn tính đáng tin cậy, biết được báo cho tân đệ tử chừng môn gọi là gì, nếu không, muốn kêu Lục Tranh tận tình khuyên bảo mà giải thích một đồng lớn, còn không bằng kêu hắn trực tiếp động thủ đem người đánh vụng.

Thực mau, động phủ ngoại lại lần nữa vang lên phá tiếng gió cùng tiếng bước chân, lại là nghe tiếng tới rồi Ngụy thị ngũ huynh đệ.

Ngày xưa kiêu ngạo tự mãn, hình như quý quái ác quý ngũ huynh đệ, hiện giờ tựa hồ thoát thai hoán cốt, chuyên tâm đương nổi lên Tranh Vành Phong

thủ vệ người, đồng thời kiêm nhiệm chiếu cố tuổi nhỏ đệ tử tạp dịch bảo mẫu, còn thập phần tự đắc này nhac.

Mấy cái hài tử thấy Ngụy thị ngũ huynh đệ đều thực thân cận, mà Ngụy thị ngũ huynh đệ thấy Lục Tranh cũng là khó nén kích động, vội vàng hành lễ, cung kính phi thường.

Ở Tranh Vành Phong thượng mấy năm, Vân Trung Quái ra tay gõ một lần đã từng kiệt ngạo khó thuần Ngụy thị ngũ huynh đệ, cho nên tại đây ngũ huynh đệ trong lòng, đối Lục Tranh, lại kính lại sợ, không dám có nửa phần đi quá giới hạn.

Thấy ngũ huynh đệ này thái độ, lúc trước còn rất hoạt bát hiếu động mấy cái tiểu hài tử, chạy nhanh ngoan ngoãn phi thường, không dám lại lỗ mãng.

Đối này, Lục Tranh thực bất đắc dĩ, nhưng hẳn không phải cái loại này để ý chi tiết người, hỏi hỏi Ngụy Nhất trên núi dưới núi tình huống, liền phát tay gọi người lui xuống.

Ở Lục Tranh bế quan này hơn tháng, dưới chân núi lời đồn tái khởi.

Lúc trước vây với hang động đá vôi dưới Lâm Viễn Quy đám người, có ba cái an toàn về tới lục địa, trong đó Ngạo Vân Tông quản sự Lâu Tri cùng còn thừa người không biết tung tích, mà Mẫn Thanh Linh cùng nàng kia hai cái hộ tổng nàng đồng tông sư đệ cũng ở nửa tháng trước bình yên về tới Ngạo Vân Tông.

Căn cứ Lâm Viễn Quy cùng mặt khác hai cái may mắn còn tồn tại đại phái chương môn lời nói, hang động đá vôi dưới, Lục Tranh cấu kết yêu tu tàn sát chính đạo, Lâu Tri đám người đó là bị hãm một chương tể, chính là Lâu Tri đám người trong cơ thể đan châu cũng bị Lục Tranh yêu tu đồng môn một trào móc ra tới ăn lạc. (cái lão khi hỏ này càng ngày càng muốn đá đất lão...)

Nghe đồn vừa ra, Lục Tranh lại lần nữa phát hỏa một phen. Này thiên hạ, khả năng có tu giả không biết Ngạo Vân Tông tông chủ gọi là gì, cũng có thể có thể không biết Vạn Ma Quật ma chủ là nam hay là nữ, nhưng tuyệt đối không có cái nào tu giả sẽ không biết Nghịch Thương Phái chương môn Lục Tranh.

Lục Tranh hung danh, ở hẳn dở khóc dở cười là lúc, một cái chớp mắt tới rồi có thể làm tiểu nhi ngăn khóc nông nổi.

Tuy nói tu giả trong chốn giang hồ không thiếu người thông minh, cũng có người từng lên lút nghi ngờ Lâm Viễn Quy đám người theo như lời là thật là giả, nhưng này nghi ngờ ở Ngạo Vân Tông Mẫn Thanh Linh khóc sụt sụt chạy về sơn môn cầu cứu là lúc liền bị âm âm phá giải, hướng chỉ, Lâm Viễn Quy là ai, đáng giá cố ý bề cong sự thật bôi nhọ một cái tiểu môn tiểu phái tiểu chương môn sao?

Sự thật là, Lục Tranh ác danh không ngừng, làm cho người ta sợ hãi nghe đồn một người tiếp một người, càng nhiều người tin tưởng, tin đồn vô căn cứ, chưa chắc vô nhân.

“Chương môn, này đó cái gọi là danh môn chính đạo quả thực khinh người quá đáng!”

Ngụy Nhất cảm giận bất bình, trong lòng khinh thường, chính là bọn họ ác quỷ nhất tộc, cũng cũng không từng làm hạ như thế tệ tận vô sỉ sau lưng hãm hại người hoạt động.

“Nếu là ta chò không phản kích, chỉ sợ những người đó sẽ cho rằng chúng ta quá hảo khinh. Chương môn ngài xem?”

Đối này, Lục Tranh chỉ là bĩu môi, liền lông mày đều không có chọn một chút, chỉ buồn bã nói: “Yên tâm, sẽ có thu thập bọn họ thời điểm.”

Không biết vì sao, nghe xong Lục Tranh lời này, từ trước đến nay lá gan vô cùng lớn Ngụy Nhất cả người run lên, có điểm không dám nhìn giờ phút này Lục Tranh đôi mắt, chợt lại có chút vui sướng khi người gặp họa, trong lòng ân ân kỳ | đãi khỏi Lâm Viễn Quy đám người thể thảm kết cục. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Chi Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: thiệp mời

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nào đó danh môn chính đạo vô sỉ hành vi, ba ngày ba đêm cũng nói không xong, mà chương môn thoát nhìn căn bản không phải một cái khoan dung thánh phụ, cũng liền không có gì hảo lo lắng.

Ngụy vừa thu lại liễm khởi nội tâm oán giận cùng vui sướng khi người gặp họa, lại hướng Lục Tranh hội báo một chút trên núi tình huống.

Lục Tranh một bề quan, đảo mắt đó là hơn tháng, dưới chân núi sự tình nhiều, trên núi biến hóa cũng không ít.

Lúc này, Yên Thập Tam như cũ chưa xuất quan, này bề quan động phủ ở ngoài nhưng thật ra kiếp vân từng trận, sấm sét quay cuồng, trường hợp mưa gió dục tới, kinh lực trào dâng, thực lực kém cỏi căn bản không dám tới gần.

Kia tư thế, thoát nhìn thập phần làm cho người ta sợ hãi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hẳn muốn độ kiếp tiến giai thành công, chỉ sợ còn không có khả năng.

Đối này, Lục Tranh sớm có điều liệu, đảo không kinh ngạc, có tâm há mồm hỏi một chút Độc Cô Kiến Thường tình huống, nhưng lại không hảo biểu hiện quá rõ ràng, liền chỉ phải nghe Ngụy Nhất không kham không chậm mà đem trên núi trạng huống nhất nhất nói tới.

Tại đây trong lúc, Hắc Dực quái Lục Thanh Chúc thỉnh thoảng sau sơn sấm cái họa, Tranh Vành Phong phía dưới viên ngân dặm không có một ngọn cỏ, phạm nhân bá tánh cùng tầm thường tu giả sôi nổi tránh chỉ, trời xui đất khiến mà, nhưng thật ra vì Tranh Vành Phong phía trên một chúng tu giả sáng tạo một cái an tĩnh thanh u chỗ.

Nếu không phải tiểu thổ bao lông tóc không tổn hao gì, thực lực cũng tinh tiến không ít, Lục Tranh thế nào cũng phải liều mạng một cái mệnh sống xẻo Hắc Dực không thể.

Mà từ trước đến nay tùy tiện Triệu Ứng, có lẽ là bởi vì nhà mình sư huynh sắp tiến giai Hoàng Giai cao thủ duyên cớ, hẳn bản nhân cũng tiến tới không ít, không chỉ có chủ động ôm hạ phải trung không ít chuyện vặt, càng đuổi ở Tranh Vành Phong phía dưới viên ngân dặm thiên sơn chìm bay tuyệt phía trước, hoá tốc xuống núi, dùng thực lực thuyết phục mấy cái heo lán thôn xóm nhỏ, lại là khoắc lác lại là đưa bảo, cuối cùng làm hẳn chọn lựa nhất thống đồng mười lăm cái tiểu đệ tử lên núi.

Này những tiểu đệ tử tuổi đều không đủ mười tuổi, tư chất không tính đỉnh hảo lại cũng không phải quá kém, quan trọng nhất chính là, cơ hồ mỗi người đều có một viên tò mò mà tương đạo tâm, chính thích hợp lên núi tu luyện, tuổi non nớt, tâm tính chưa định, càng thích hợp từ tiểu bồi dưỡng, không nói được ngày sau đó là trung tâm sơn môn lớn mạnh Nghịch Thương kiên định hòn đá tảng.

Đối này, toàn phái trên dưới đều là thập phần coi trọng, Ngụy Nhất mấy cái càng là chủ động ôm bảo mẫu tạp dịch sống, yêu cầu đem này đó tiểu đệ tử chiêu cố hảo.

Nói tới đây, Ngụy nhất nhất chụp đầu, vội vàng tự trong lòng ngực lấy ra một phong kim sắc thiệp, cung kính đưa tới Lục Tranh trước mặt, nói:

“Chưởng môn, ngày trước Triệu quản sự xuống núi mang về một phong thiệp mời, nói là trung gian thế lực mời chưởng môn ngài đi trước Trương Vân Thành tham gia luận võ đại hội.”

Lục Tranh nhướng mày, tiếp nhận thiệp, tùy ý lật qua, có chút xuất thần. Hẳn nhưng không nghĩ tới, lấy chính mình hiện tại ác danh lan xa, thế nhưng còn sẽ có người chủ động đệ ra luận võ đại hội khách quý thiệp.

Thiệp mời kim sắc trang mặt linh khí tràn đầy, có thể so dĩ vãng hẳn thu được bất luận cái gì một trương thiệp đẹp để quý giá rất nhiều, tả thiệp trung có ý tứ danh “Khách quý” hai chữ, này đãi ngộ, gọi được Lục Tranh kinh ngạc.

Bất quá tương tượng đến chính mình bạn tốt Thu Văn ở bên trong thế lực bên trong sở chiếm phân lượng, liền cũng bình thường trở lại.

Thiệp mời trung ghi chú rõ lần này luận võ đại hội địa điểm định ở bên trong thế lực chi nhất Trương Vân Thành cử hành, đến lúc đó, chính đạo, ma đạo cùng với trung gian thế lực bài được với hảo, hơn phân nửa đều sẽ đi trước.

Ngụy Nhất vừa thấy Lục Tranh đem thiệp xem xong, lúc này mới nói tiếp: “Ngày trước, quý khố lao tù ngài Thu Văn cũng từng phái người tiến đến, nghe nói chưởng môn ngài đã thu được thiệp liền chỉ để lại một câu.”

Lục Tranh thấy Ngụy Nhất mặt sắc có điểm cổ quái, không khỏi có chút tò mò, hỏi hẳn nói cái gì, Ngụy Nhất đạo:

“Ngài Thu Văn nói, xưa nay luận võ đại hội đó là chính ma lưỡng đạo chó cắn chó một miệng mao, nếu là chưởng môn ngài cảm thấy hứng thú, có lẽ có thể cùng hẳn thương lượng thương lượng, đến lúc đó hảo hảo một phen tự cho mình siêu phàm chính ma hai bên.”

Như thế bá khí trắc lậu lại âm hiểm giảo quyết nói, thật là Thu Văn cái kia quý khố hồ ly nói được.

Lục Tranh lắc đầu bật cười, cũng chưa nói cái gì. Chỉ là trong lòng đã làm tốt quyết định, đơn giản không có việc gì, như vậy này Trương Vân Thành, đó là lại đi thượng một tao cũng không có gì.

Lục Tranh giờ tay ý bảo việc này áp xuống, kêu Ngụy Nhất tiếp tục hội báo.

Còn lại sự tình liền đều là chút lông gà vô tội, không quan trọng gì, chỉ có một kiện, là Lục Tranh nhất quan tâm.

Từ Lục Tranh bề quan, thương thế dưỡng tốt Độc Cô Kiến Thường liền tạm thời ở tại Tranh Vành Phong thượng, mỗi ngày hoặc tu luyện hoặc dạy dỗ Lục Thanh Chúc hoặc cùng Vân Trung Quái hạ chơi cờ, trong lúc Vạn Ma Quật có ma tu tới chơi, đãi không đến nửa ngày liền rời đi.

Nghe thế tin tức, vẫn luôn không gì biểu tình biến hóa Lục Tranh quả thực mừng rỡ như điên, liền tóm được dụ dỗ nhà mình khuê nữ Lão Hắc cường tấu một đồn tính toán đều đã quên, xách theo Kiếm Linh liền sau này sơn thác nước chạy.

Lấy hấn đối Độc Cô Kiến Thường hiểu biết, sau núi thanh tuyền bên, phi thiên thác nước hạ, đó là nàng ở Tranh Vành Phong yêu thích nhất nơi.

Quả nhiên, Lục Tranh ở thác nước hạ gặp được một tháng không thấy như cách một thế hệ kỳ người trong lòng, chỉ là không quá vừa khéo, Độc Cô Kiến Thường đang cùng Vân Trung Quái chơi cờ.

Hai người một người chấp hắc tử một người chấp bạch tử, phi lập giữa không trung, vạt áo phiêu phiêu, giống như tiên nhân, vung tay áo, mây cuộn mây tan, quần cờ rơi xuống đất hóa yêu, từng người phun ra kim mộc khí hậu hảo, oanh một tiếng va chạm ở cùng nơi.

Chơi cờ đều hạ đến như vậy mờ ảo, hết sức không giống người thường, còn nữa điểm không cho người trang bức cảm giác, Lục Tranh vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Chỉ là mỗi viên quân cờ đều giống thượng cổ yêu thú giống nhau, một đôi đâm đó là thâm thiết đồng quy vu tận, như vậy chơi cờ pháp, thường nhân thật đứng là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Lục Tranh cười cười, phi ở giữa không trung hai người cũng ở trước tiên chú ý tới hấn, một cái liếc mắt thập phần ghét bỏ mà nhìn thoáng qua, một cái khác hơi hơi mỉm cười phong hoa vô song.

Lục Tranh nháy mắt khí huyết dâng lên, cái mũi có điểm phát ngứa, nhin không được liền sờ sờ cái mũi, ngây ngô cười mà lui ra phía sau non nửa bước.

Vân Trung Quái bị nhà mình đồ đệ kia ngốc dạng kích thích đến thiếu chút nữa đương trường bạo nổi, uống hấn một đời anh danh nhất thời hồ đồ a, thế nhưng một không cẩn thận thu như vậy một cái nào tàn đồ đệ.(khổ lão rồi =., =)

Trong lòng khó chịu, Vân Trung Quái cờ phong đột biến, ổng tay áo vung lên sái, đầy trời quân cờ ầm ầm rơi xuống, không hề kết cấu, lại tự thành một hệ, bùm bùm, từ đồng quy vu tận biến thành bẻ gãy nghiền nát, đuôi tận giết tuyệt, đảo mắt liền đem Độc Cô Kiến Thường sở chấp bạch tử tàn sát hầu như không còn.

Độc Cô Kiến Thường bị thua, thần nhiên rớt xuống. Nàng thật không có bởi vì Vân Trung Quái đột hạ sát thủ mà tức giận, Lục Tranh lại có chút xem bất quá đi, nhin không được liền thế người trong lòng ra một hơi, há mồm liền trêu chọc một câu.

“Sư phụ, ngài đây là tự ái hảo loại củ cải đối thành sở thích chơi cờ?”

Loại củ cải, đó là Vân Trung Quái cuộc đời này lớn nhất sai lầm không có chi nhất.

“Bang!”

Vân Trung Quái một cái tát liền vỗ vào Lục Tranh cái ót thượng, rất là hận sắt không thành thép mà trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, nào tưởng, hấn này liếc mắt một cái hoàn toàn bị đối phương trở thành không khí.

Theo Vân Trung Quái chụp người lực đạo, Lục Tranh khoa trương mà thân mình bay ngược, một phi liền bay đến Độc Cô Kiến Thường trước người.

Hai người bốn mắt tương đối, năm tháng tinh hảo, lại là vừa rồi lẫn nhau biểu tâm ý người trẻ tuổi, biểu tình lại thiếu, trong ánh mắt lại là dấu không được chuyện, chỉ như vậy tương đối mà đứng, không cần ngôn ngữ, liền đã trọn đủ. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: tiến công khuê nữ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Một đen một trắng hai người, lẳng lẳng tương đối, tựa như mới gặp, không rời được mắt.

Vân Trung Quái ở bên xem đến mắt mù, khúc khúc ngón tay, liền tưởng tiếp tục chụp đánh nhà mình đồ đệ một chút, lại thấy bản thân kia xoắn đồ đệ đột nhiên nhe răng cười, cười tùm tùm mà càng thêm đề sát vào Độc Cô Kiến Thường trước người, chột sắc mặt biến đổi, sống cùng con hát giống nhau,

biến sắc mặt so phiên thư còn nhanh, nói ra nói càng là kêu hấn cái này người cô đơn thiếu chút nữa không có rời tay đánh giết người. Thật là đứng ở tại chỗ đều xấu hổ.

Chỉ thấy Lục Tranh nhú mày, nhẹ nắm đối phương tay nhỏ, dùng điệu vịnh than mà ngữ khí khoa trương nói:

“A, Kiến Thường, nhiều ngày không thấy, người đều gầy! Là bởi vì ta không ở cạnh người, cho nên người ăn không ngon ngủ không hảo chơi không vui sao? Yên tâm, hiện tại ta xuất quan, chúng ta lại có thể song túc song tề!”

“A.”

“Phốc.”

Độc Cô Kiến Thường không nhịn xuống, lập tức liền bị Lục Tranh chọc cười. Người kia khó được phá băng mặt giãn ra, mặt mày nếu điệp phi, câu môi cười khê, ôn nhu như nước.

Lục Tranh vốn là xem đến mắt thẳng khẩu trương, cả người như đùa mây mù, phiêu phiêu lác lác, hãy còn tâm thần nhộn nhạo trung, lại không nghĩ, bên cạnh người nào đó một không cẩn thận phun cười. (không tiền đồ ==)

Tốt đẹp hình ảnh đột nhiên im bật, Độc Cô Kiến Thường nhú mày không cười, hiển nhiên là mắt khó được cười hứng thú.

Mà Lục Tranh giờ phút này lại muốn đem người đầu cười, cũng là quá khó.

Lục Tranh vốn là không phải cái loại này nói năng ngọt xớt loại hình, khó được tình cảm mãnh liệt dào dạt một phen, lại bị bách phá công, lập tức giận trừng phun cười chỗ, lại phát hiện phun cười không phải người, thế nhưng là chỉ biết học tiểu kê kêu Kiếm Linh. ....

Chẳng lẽ bộ dáng này trường không được đầy đủ Kiếm Linh trừ bỏ sẽ học tiểu kê kêu nguyên lai còn sẽ học người phun cười sao?

Lục Tranh cảm thấy, chính mình khả năng bị này tìm trư Kiếm Linh cấp chơi.

Chú ý tới Lục Tranh ánh mắt, Độc Cô Kiến Thường giương mắt nhìn qua đi, lúc này mới nhìn thấy, ở Lục Tranh trên tay chính xách theo một thanh thập phần độc đáo kiếm, này kiếm dài một đôi thon dài căng chân, một đôi tay ngắn, một đôi ngập nước mắt to.

A, không người không kiếm tiểu ngoạn ý nhi.

Độc Cô Kiến Thường đôi mắt híp lại, cười một chút, trong ánh mắt lại không nhiều ít ý cười, hỏi: “Như thế nào, này kiếm yêu là người nhặt về tới?”

Cũng không biết là không phải Lục Tranh ảo giác, đương Kiến Thường nhắc tới “Kiếm yêu” hai chữ thời điểm, cái kia non nớt tiểu Kiếm Linh cả người run lên, tựa hồ thập phần sợ hãi Độc Cô Kiến Thường.

Lục Tranh vừa muốn giải thích gia hỏa này không phải kiếm yêu, liền thấy Kiếm Linh hai chân vừa giẫm, “Phanh” một tiếng nhảy tới mặt đất, cất bước liền chạy, sống cùng mặt sau có mãnh thú ở truy giống nhau.

Nó là bất chuẩn Lục Tranh hiện nay không công phu phản ứng nó, đáng tiếc, kiếm tính không bằng thiên tính, Lục Tranh là không phản ứng hấn, nhưng cũng không đại biểu, ở đây một cái khác người nguyên ý như thể buông tha hấn.

Vân Trung Quái bắt tay đuổi ra, cũng không thấy hấn như thế nào động tác, lập tức, kia Kiếm Linh hai chân dừng lại, cả người cứng đờ, rốt cuộc lạc chạy vô năng.

Vân Trung Quái hỏi Lục Tranh: “Đây là người đoán ra tới Kiếm Linh, như thế nào này phó quý bộ dáng? Liền vô kiếm cũng chưa cỡi ra. Người cấp lấy tên sao?”

Lục Tranh vừa muốn nói này Kiếm Linh quá non nớt cũng quá nhỏ yếu, thoát không được thân kiếm càng giằng không được lời nói, lại thấy Vân Trung Quái bắt tay lại một lông tay, vừa mới khôi phục hành động tự do tiểu Kiếm Linh oanh mà xoay người, bạch quang chợt lóe, lòi ra cái ôm trường kiếm yếm tiểu đồng.

Tiểu đồng tội nghiệp trừng mắt, lấy nhất chiêu mãnh hổ rơi xuống đất thốc, “Bang” mà một tiếng quỳ rạp xuống đất, hét lớn: “Hảo hấn tha mạng!”

Lục Tranh: “.....”

Nói tốt không thể thoát ly thân kiếm, nói tốt không thể mở miệng nói chuyện đâu?!

“Người đã kêu thí hài nhi đi.” Lục Tranh run rẩy khóe miệng, đỡ trán cấp ác ý lừa gạt tìm rút Kiếm Linh định ra tên.

Tên đương nhiên không phải thí hài nhi, Vân Trung Quái làm chủ, lấy cái chiết trung tên, phát tay nói:

“Tốt xấu cũng là người Kiếm Linh, đã kêu Túi Trút Giận đi. Vừa lúc cùng Thanh Chúc thấu thành một đôi.”

Thanh Chúc cùng Kiếm Linh, một cái kêu tiểu thổ bao, một cái kêu Túi Trút Giận, thật là một đôi, nhưng bất đồng chính là, tiểu thổ bao chỉ là nhũ

danh, nhân nhi có cái đại danh kêu Lục Thanh Chúc, thanh tâm thanh nhĩ, mà Kiếm Linh chỉ có một tên, vậy kêu Túi Trút Giận.

Đường đường một cái Kiếm Linh, mới vừa sinh linh trí, sao có thể kêu nơi này danh?

Túi Trút Giận lập tức nhảy dựng lên, “Lạch cách” rớt xuống một chuỗi bọt nước tử, xoa mắt to dùng sức buồn rầu, hét lớn: “Ta không cần kêu tên này! Ta cũng là có tên có họ a. Ta kêu Lưu Hòa Kiếm a, nếu chư vị chủ nhân không mừng, kêu ta A Hòa a Lưu A Kiếm đều thành a!”

Chư vị chủ nhân, bao gồm Độc Cô Kiến Thường, đảo mắt híp lại, nhìn qua đi.

Tam song lợi mắt nhìn chăm chú hạ, Túi Trút Giận thân mình càng sức càng nhỏ, cho đến cuối cùng, hai tay ôm đầu, ngó sen cánh tay run run, nước nỏ vài tiếng, mắt to vừa lật, “Hôn” qua đi.

Luôn mãi bị Túi Trút Giận trêu đùa Lục Tranh, cái thứ nhất không tin này thí hải nhi là thật sự hôn.

Giờ tay liền tưởng trừu tiểu gia hỏa này một cái tát, nhưng vừa thấy Túi Trút Giận bắt quá hai ba tuổi bộ dáng, một đôi té cánh tay té chân nhi, rốt cuộc không nhẫn tâm thật đánh, chỉ đem giả bộ bất tỉnh Túi Trút Giận một phen nhắc lên, còn thập phần cẩn thận mà tự trong không gian lấy ra tiểu thổ bao thời trẻ quần áo cấp tiểu hải nhi phủ thêm, tổng không thể kêu này tiểu hải tử chỉ xuyên cái yếm, thí thí đều lộ ở bên ngoài.

Độc Cô Kiến Thường ở bên xem đến cười, nhìn phía Lục Tranh mặt mày càng thêm dịu dàng.

Cùng Độc Cô Kiến Thường hạ một tháng cờ cũng chưa thấy đối phương cười một lần Vân Trung Quái, lập tức cảm thấy chính mình lại bị lóe mù, chạy nhanh che mắt, mắt không thấy tâm không phiền. Người trẻ tuổi thể giới, hẳn không hiểu.

“Cha!”

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tiếng thiếu nữ vui sướng kêu gọi.

Lục Tranh sững sốt, theo tiếng nhìn lại.

Nhưng thấy một cái tươi mát ngọc nhuận, đoá hoa giống nhau tinh xảo tiểu nữ tử, âm lòng mỉm cười, yếu điệu đi tới.

“Sinh sinh lượn lờ mười ba dư, đậu khấu đầu cành hai tháng sơ.”

Lục Tranh đều mau xem ngây người, chợt là không dám tin tưởng.

“Cha.”

Đóa hoa giống nhau tiểu nữ tử đi đến Lục Tranh phụ cận, thân mật đem trụ Lục Tranh bả vai, ngoan ngoãn mà lại lần nữa gọi một tiếng, chợt dựa sát vào nhau tiến Lục Tranh ôm ấp trung.

Lục Tranh theo bản năng chợt dạ mà nhìn thoáng qua bên cạnh biểu tình không gì biến hóa Độc Cô Kiến Thường, chợt đột nhiên ý thức được không đúng, tròn to mắt càng thêm không thể tin được, do do dự dự hỏi: “Tiểu thổ bao?”

“Khanh khách.” Lục Thanh Chúc nhẹ nhàng cười, đảo không sinh khí.

Trước mắt này Tranh Vành Phong trên dưới, cũng liền nàng vị này cha dám đảm đương nàng mặt gọi chính mình nhũ danh.

“Cha, ta đều mười ba, ngươi như thế nào có thể còn gọi ta tên này nhi?”

Lục Thanh Chúc oán trách mà trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Lục Tranh, lại ngọt nhu nhu về phía bên cạnh sư công cùng tỷ tỷ vấn an.

Lục Tranh bất chấp sửa đúng khuê nữ đối Độc Cô Kiến Thường xưng hô, giờ phút này ở hẳn kịp thời đầu trung, đã sớm bị chính mình não bỏ cấp chiếm đây.

“Khuê nữ đột nhiên lớn lên lớn như vậy, đây là muốn nghịch thiên a! Hôm nay biến mười ba, ngày mai biến hai mươi, hậu thiên có phải hay không liền bốn năm mươi a? Chẳng lẽ khuê nữ chớp mắt liền phải so cha đại? Hô cha a!”

“Có thể hay không người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh, chính mình đảo mắt liền phải cấp nhà mình khuê nữ dưỡng lão tổng chung a?!”

Bị chính mình não bỏ cấp dọa đến, Lục Tranh la lên một tiếng, ôm đầu ngồi xồm xuống, không dám nghĩ tiếp. (Não bỏ quá cũng là bệnh, phải trị ==)

Chương 143: chiến đấu cha

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

“A!”

Lục Tranh la lên một tiếng, chịu không nổi kích thích, ngồi xổm xuống liền không có tái khởi tới.

Dường nhi mới biết cha mẹ ân, có khuê nữ mới hiểu được thời gian qua mau, cảnh còn người mất.

Nhưng này thời gian cũng quá “Tiện”, hẳn bắt quá là bẽ quan một tháng, như thế nào vừa ra quan liền đại biến dạng đâu?

Lục Tranh nhất thời có điểm phiền muộn, khuê nữ trưởng thành quá trình quá quý dị, kêu hẳn không thể mỗi một phân mỗi một giây tham dự trong đó, hôm qua còn ôm vào trong ngực y y nha nha làm nũng tiếu oa nhi, hôm nay liền thành cái đậu khấu niên hoa choai choai tiếu cô nương, đảo mắt liền nên gả chồng. Lục Tranh có chút mất mát, hẳn còn thần thương.

Tiến công khuê nữ, khổ bức cha.

Cũng không biết sau này sẽ tiện nghi cái nào thiên giết tiếu tử thú.

Lục Tranh chính khổ đại cừ thâm, đầy mặt rói rắm, đột nhiên liền nghe xong bên cạnh toát ra tới một câu.

“Ha, Lục đại chương môn, người đây là ở loại năm sao?”

Cùng Vân Trung Quái không sai biệt lắm, Lục Tranh cuộc đời này lớn nhất vết nhơ đó là từng ở quỷ khốc lao tù loại quá củ cải, tuy nói này loại phi bì loại, nhưng chợt nghe được “Loại năm” ba chữ, như cũ gọi người khó chịu, huống chi, này thanh âm nghe tới đáng chết quen tai.

Lục Tranh nghiêng răng nghiêng lợi mà vừa quay đầu lại, liền thấy một cái thập phần vô sỉ âm lãnh thanh niên nắm lấy nhà mình tiếu khuê nữ bả vai, cười đến nha không thấy mắt. (ăn đậu hủ con gái nhà người ta kia, vô sỉ ==)

Ở Lục Tranh trong mắt, này thanh niên biểu tình chỉ đang nói mình tám chữ: “Người đánh ta a, người đánh ta a.”

Này thanh niên không phải người khác, đúng là đã sớm bị Lục Tranh ghi tạc trong lòng khác kiêng kị Cửu Đầu Điều yêu Hắc Dực.

Hắn sớm nhìn ra này điều yêu không phải thứ tốt, một đôi tặc nhãn dùng sức nhìn chăm chăm nhà mình khuê nữ không bỏ.

Bất đắc dĩ ngày xưa vì mở rộng thực lực, hắn âm hiểm mà dụ dỗ này điều yêu lưu tại Tranh Vành Phong làm khách khanh.

Hiện giờ, Lục Tranh chỉ cảm thấy vác đá nện vào chân mình, tự làm bậy không thể sống.

Chỉ là lúc trước, hắn cũng không nghĩ tới nhà mình khuê nữ có thể trường nhanh như vậy a!

Hơn nữa, hắn đối Hắc Dực hoài nghi cũng bắt quá là mông lung, rốt cuộc, làm điều lại vô sỉ cũng không thể quá không màng liêm sỉ đi?

Lục Tranh trước kia tin tưởng Hắc Dực sẽ không đối chỉ có bảy tám tuổi đại tiểu tử bao xuống tay, nhưng hắn hiện tại không tin Hắc Dực sẽ bỏ qua đảo mắt là có thể gả chồng sinh con tươi mới tiếu hoa đoá.

Lục Tranh càng nghĩ càng giận, không đợi Hắc Dực cùng Lục Thanh Chúc hai cái biểu hiện đến quá thân mật liền chính mình đem chính mình tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Tựa hồ ông trời ý định trên chọc lục đại chương môn giống nhau, tiếp theo giây, đó là sét đánh giữa trời quang.

Chỉ thấy Lục Thanh Chúc lời kéo Hắc Dực cánh tay, nhẹ nhàng tới gần Hắc Dực kiên cố cánh tay, cười đến hết sức ấm áp, chỉ nhu nhu nói: “Cha, Hắc Dực ca nói, tiếp theo, mang ta đến Sơn Hải Yêu Thị chơi.

”

Chơi? Ta xem là muốn lừa trở về đương áp trại phu nhân đi!

Lục Tranh ngón tay run rẩy, nhắc tới trong lòng ngực giả bộ bất tỉnh Kiếm Linh Túi Trút Giận, ngo ngoe rục rịch.

Hắc Dực hẳn còn không biết sống chết, vì dương cảm, lấy thập phần bề nghệ thiên hạ trạng thái nhìn mắt Lục Tranh, há mồm nói:

“Nếu Lục chương môn có hứng thú, cũng có thể một khối đi trước, nhưng có một chút ta phải thuyết minh, ta là không chào đón ngươi.”

Lục Thanh Chúc nhú mày, trừng mắt nhìn mắt Hắc Dực, hờn dỗi nói:

“Hắc Dực ca, ngươi như thế nào có thể như vậy? Liên tính cha có tiểu đệ đệ, ngươi cũng không thể ghét bỏ hần nha, bắt quá là nhiều vừa mở miệng nhiều một chén cơm sự.”

Lục Tranh là không hiểu được nhà mình khuê nữ nói chuyện logic ở nơi nào, nhưng là nơi nào tới tiểu đệ đệ, như thế nào hần không biết?

Thả khuê nữ trong giọng nói u oán cùng ủy khuất, làm hần nhất thời liền giận đều đã quên, căn bản không hiểu được trước mắt nháo chính là nào ra.

Lục Tranh chính nghi hoặc, lại không nghĩ Hắc Dực lại lần nữa cho hần hiểu ý một kích, dùng bất đắc dĩ lại sùng nịch ngữ khí, nhẹ giọng trấn an Lục Thanh Chúc nói:

“Hào đi, liền y Thanh Chúc muội muội, ai làm ngươi là yêu thị mặt khác nửa cái chủ nhân đâu?”

Đều thành yêu thị một nửa kia chủ nhân, còn có cái gì hảo thuyết? Muốn nói Hắc Dực trong lòng không có mơ ước nhà mình khuê nữ, đánh chết Lục Tranh hần cũng không tin.

“Họ Hắc, ta muốn sống xèo ngươi!”

Tương tự đến nhà mình xanh miết giống nhau thủy nộn khuê nữ mới vừa một trương khai đã bị điều yêu ngâm đi rồi, Lục Tranh lại không nhẫn nại, vung lên hình người Túi Trút Giận liền hướng Hắc Dực trên người nhào tới.

“Cha!”

“Phanh!”

Lục Thanh Chúc lo lắng kêu to thanh bị kịch liệt tiếng đánh sở bao phủ.

“A!”

Hết thắm một tiếng, Túi Trút Giận rút cuộc giả bộ bất tỉnh vô năng, nho nhỏ ngón sen cánh tay nâng lên, sờ chính mình bị đâm đau đầu, chợt bạch quang chợt lóe, thân mình hoàn toàn dung nhập Lưu Hóa Kiếm bên trong.

Lục Tranh cười dữ tợn một tiếng, chấp kiếm vung lên, một cái chớp mắt trăm chiêu.

Hắc Dực từ lúc ban đầu phát giác, đến phản ứng lại đây phần khởi phản kích, cũng bắt quá là nháy mắt thời gian, đã có thể tại đây nháy mắt thời gian, hần trên người cư nhiên thêm ba đạo tác thâm vết thương.

“Ngươi không phải mới thất tình Vương Giai sao?”

Trả lời Hắc Dực chính là Lục Tranh càng vì mãnh liệt tiến công.

Quái khuê nữ chi thù, giống như đoạt thê chi hận, còn không có đánh, Lục Tranh liền đã giận đỏ hai mắt, đấu võ lúc sau, Lục Tranh càng tựa lý trí hoàn toàn biến mất, không muốn sống mà đi phía trước phác, trong tay sinh ra Kiếm Linh Lưu Hóa Kiếm càng là giống như cánh tay chỉ, kiếm tùy ý động, tự phun liệt hỏa, thường thường đánh đến Hắc Dực trở tay không kịp.

Hai đối mặt, Hắc Dực đầu tóc liền bị thiêu một mảng lớn.

Lục Tranh càng là chết cấn không bỏ, tay phải kiếm, tay trái phù.

Phù từ trời giáng, bông tuyết phiến từ giống nhau nhiều, đảo mắt đó là lạc phù hóa trận, các loại treo cổ hổ chôn trận pháp đem Hắc Dực tầng tầng vây quanh, bùm bùm tiếng nổ mạnh liên miên không dứt.

Không đến một nén nhang thời gian, đường đường điều vương, thế nhưng bị Lục Tranh đánh đến một bước tam lão đảo thiếu chút nữa phun ra lão huyết.

Trên người miệng vết thương càng ngày càng nhiều, mất mặt trình độ càng ngày càng hung.

Hắc Dực lại bất chấp coi khinh, rống to một thân, nửa người nửa yêu hình ảnh chợt lóe mà qua, lại xuất chương, đó là dùng tám phần lực đạo. Hần là tám tinh Võ Tôn, tám phần lực đạo cũng đủ Lục Tranh uống một hồ.

“Phốc.”

Hắc Dực một chương, khó khăn lắm xoa Lục Tranh ngực mà qua.

Kình khí bay tứ tung, thác nước vậy ra.

Lục Tranh lập tức phun ra một búng máu tóit, nhưng kêu hần kinh ngạc chính là, chính mình sở chịu nội thương cự nhiên không nặng.

Có lẽ là bởi vì nuốt phục hai trăm viên Hải Minh Châu duyên có, hần mơ hồ cảm ứng được từ chính mình đan châu cô động thăng hoa về sau, chính mình thịt thể tựa hồ so chỉ dĩ vãng mạnh mẽ không ít, đơn luận thân thể cường hần độ, liền so tầm thường cương cân thiết cốt mạnh hơn không ít.

Đến này phát hiện, Lục Tranh càng là không sợ, đấu pháp càng thêm hung ác không muốn sống, phù trận, kiểm sát, nhất chiêu tiếp nhất chiêu, thuật pháp vô phòng liên tiếp, lại lần nữa bức cho Hắc Dực tay chân vi loạn.

Hắc Dực là yêu, càng đánh hung tính càng thịnh, lại ra tay, không tự giác đó là mười tầng công lực.

“Phanh!”

Nhất chiêu hắc vũ đầy trời, Lục Tranh lập tức bay ngược mà ra, thân mình hung hăng đâm vào núi thạch trung.

To như vậy một người hình hổ, bề sâu chừng mấy trượng, nửa ngày, Lục Tranh lẳng là không bỏ dậy.

“Cha!”

Lục Thanh Chúc kêu to, muốn tiến lên, lại bị Độc Cô Kiến Thường cấp ngăn cản.

Mà lúc này, hình người trong hầm, sa yên mạn khởi, loáng thoáng có ngọn lửa “Phụt, phụt” thiêu đốt, hình như có cái gì lấy ra khỏi lồng hấp mãnh thú sắp xuất hiện chưa ra.

Không chờ trong đó chạy ra Lục Tranh bóng dáng, Hắc Dực đề quyền, đã lại lần nữa công đi lên. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: bạo khiêu yêu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Phanh” một tiếng, Hắc Dực một cái trọng quyền hung hăng bắn vào hình người trong hố sâu.

“Răng rắc!”

Hình như có cái gì đứt gãy tiếng vang xẹt qua mọi người màng tai.

Ở đây đều là người từng trải, đơn nghe thanh âm liền có thể phán đoán, này thanh giòn vang nơi phát ra, nên là người nào đó xương cốt bị đánh gãy. Mà hình người trong hầm, duy nhất chiêu dài xương cốt sinh vật là ai, căn bản không cần mọi người nghĩ nhiều.

Hắc Dực một quyền đủ để khai sơn nứt thạch, cả người hình hổ lấy mất thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng tiêu tán bụi đất, lộ ra bên trong không từ từ cảnh tượng tóit.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, căn bản không có Lục Tranh.

Hắc Dực không gì do dự, một chân vọt đi vào, hần căn bản không tin Lục Tranh có thể tránh thoát chính mình tầm mắt chạy ra sinh thiên.

Quả nhiên, liền ở Hắc Dực vọt vào hình người hổ tiếp theo giây, ghé vào hố đỉnh Lục Tranh từ trên trời giáng xuống, một kích khủy tay đánh đem đột nhiên không kịp phòng ngừa Hắc Dực đánh một cái lão đảo.

Hắc Dực mặt mày hung ác, nhanh chóng ổn định thân hình, lấy trái với quy luật tự nhiên động tác cơ hồ là lập tức liền đứng thẳng, một quyền lại lần nữa oanh ra.

Nhưng trước đó, nghênh đón hần, là Lục Tranh không hề khoảng cách sắc bén một chân.

Hắc Dực lập tức bị đá bay, toàn bộ yêu thân hung hăng khảm nhập vách đá trung.

Sấn lúc này cơ, Lục Tranh phi thân dựng lên, rời khỏi hố sâu.

Lục Tranh mới vừa một rời khỏi, hình người hổ liền “Oanh” một tiếng vỡ vụn, nửa bên núi đá thiếu một cái khẩu, tựa như gần đất xa trời thiếu nha miệng, vù vù xé gió.

“Rống!”

Bạo nộ tiếng hô thuận gió mà đến, cấp tốc thành hình gió lốc khoanh khắc liền đến trước mắt, Lục Tranh giờ kiểm muốn chán đã là không kịp. Lập tức đã bị ném đi, cuốn vào gió bão trung.

Phong như mãnh thú, người nếu đỡ liểu. Vô thanh vô tức phong, chớp mắt liền đem người nuốt hết, không cho người sức phản kháng, càng kêu kia son kia thủy đều bị liên quan trong đó.

Trong lúc nhất thời, cả tòa Tranh Vành Phong đều đang run rẩy, mà bị nuốt hết tiếng vang cấp tốc thu hồi, đình tai như óc.

Núi đá đổ nát, mặt đất lăn lộn, Lục Thanh Chúc đứng thẳng không xong, bị Độc Cô Kiến Thường đứng lúc đỡ lấy, Vân Trung Quái hơi nhủ mày.

Đột nhiên, tự cuồng phong trung tâm bắn ra một đạo lục tuyến, ầm ầm khảm nhập đại địa trung, mấy người tập trung nhìn vào, phát hiện kia kỳ thật không phải tuyến, mà là xanh biếc ướt át thảo lá cây. Kia thảo lá cây cực dài cực tế cực tính dai, một mặt thâm nhập đại địa, một mặt liên tiếp gió bão trung tâm, ban thành thẳng tắp một cái tuyến, nhậm cuồng phong như thế nào gào thét, trước sau không chút sút mẻ.

Ở đây quan chiến ba người, hoặc lai lịch phi phàm, hoặc tự mình trải qua, hoặc bác nghe quảng biết, nhãn lực đều là phi phàm, đương một nhìn kỹ, đều bị ánh mắt sáng lên, thỉnh linh phát hiện, kia lá xanh dây nhỏ lại là chuyển hóa ra thật thể Huyền Tâm Thảo biến thành.

Thực mau, một bồi đen điểm phản dẫm Huyền Tâm Thảo đỉnh, so tia chớp còn nhanh, không chờ chớp mắt, liền tự gió bão trung lược đến mặt đất, trong lúc, cùng bay ra bụi đất Hắc Dực đối chường mấy lần, tuy học máu tam khẩu, hiện ra thân hình lại là kiên nghị phi thường.

Nguyên là Lục Tranh lấy thảo thẳng làm bằng vào, thuận lợi chạy ra, mà ở hần phía sau, gió lốc cấp tốc xoay tròn, bành trướng, chột bạo liệt mở ra, hóa thành mây khói, giãy lất biến mất.

Hắc Dực thân hình theo sát sau đó, hai người rơi trên mặt đất, bốn mắt đối diện.

Kịch liệt phần nộ làm Hắc Dực một hơi thiếu chút nữa không đề đi lên. Hần đường đường tám tinh Võ Tôn, thế nhưng không thể một giây diệt sát một cái nhân loại nho nhỏ Vương Giai!

Hắc Dực giận đỏ một đôi mắt, duỗi ra tay, trên tay hắc vũ bao trùm, phản phật mà vung lên, hắc vũ đầy trời, dôi non lấp biển, khoanh khắc liền đem vừa mới đứng vững Lục Tranh kén ngã xuống đất, tung bay mấy thước.

Lục Tranh trên tay quán lấy Huyền Tâm Thảo lá cây, một tay hung hăng cắm vào mặt đất trung, khó khăn lắm ổn định thân hình.

“Lạch cạch.”

Lục Tranh trên trán nhỏ giọt một giọt máu tươi, máu tươi giãy lất bị Huyền Tâm Thảo hấp thu, chột hóa ra thật thể Huyền Tâm Thảo biến mất không thấy.

Luân phiên vận dụng át chủ bài, hao đi Lục Tranh không ít tinh lực, hần khoe miệng tràn ra vết máu, hần hô hấp bắt đầu trở nên trầm trọng, chỉ có một đôi mắt trước sau như lúc ban đầu, giống đêm tối giống nhau sâu thẳm, lại giống lang giống nhau hung ác.

Hắc Dực mày nhảy nhảy, chột chính là lớn hơn nửa hỏa khí xông thẳng trong óc. Bất quá một cái Vương Giai bất quá một nhân tộc, dám ở bốn vương trước mặt chường hiển gió nhẹ, đây là không lý trí vẫn là không muốn sống nữa?

Yêu đồng trung gió bão thành hình, Hắc Dực thả người nhảy, hắc vũ che trời, thân nếu đại bàng, bay lên mà đến.

Lục Tranh rốt cuộc không có hoàn toàn đánh mất lý trí, đánh bừa không được, vậy dùng mưu kế.

Lục Tranh liệt nhếch miệng, bước chân vừa chuyển, ở Hắc Dực giết đến đồng thời, lại là nháy mắt phân ra năm cái phân thân tới, các chiếm đồng tây nam bắc trung, còn có một bóng hình nhảy lên giữa không trung, hét lớn một tiếng, cùng nhau hướng Hắc Dực nơi vọt qua đi.

Lục Tranh chiêu thức ấy hư hư thật thật, từng trá sát một cái Hoàng Giai cao thủ với trong chớp mắt, nhiên, Hắc Dực là tám tinh Võ Tôn muốn đắc thủ, tự nhiên không có dễ dàng như vậy.

Nhưng đó là Hắc Dực một cái chớp mắt chần chờ liền là đủ rồi.

Liền ở Hắc Dực bởi vì tự hỏi thật giả vấn đề mà ngăn ngại trệ trệ kia trong nháy mắt, “Phanh” một tiếng, không trung tạc nứt một đạo loang loáng, Hắc Dực không hề phòng bị mà tầm mắt vì này nhoáng lên, mông lung gian, sấm sét lao nhanh, đuôi rắn người mặt dị thủ đầu lĩnh trống rỗng xuất hiện, một cái tát hung hăng phách về phía Hắc Dực đầu.

Hắc Dực cảnh giác mà lòng to đứng chống ngược, cấp tốc đem thân một ngưỡng, dị thú đầu lĩnh cự chưởng xoa Hắc Dực đầu mà qua.

Hắc Dực chỉ cảm da đầu tê rần, nhe răng trợn mắt, đôi mắt đều đỏ. Đứng vững vàng lại vừa thấy, một kích chưa từng đắc thủ dị thú đầu lĩnh, không sao cả lắc lắc cái đuôi, lộ ra một cái khinh miệt cười lạnh, giây lát biến mất.

Thương không thương đến, tức giận lại là hoàn toàn bị kích khởi tới.

Lúc này, nhân loang loáng tạc nứt mà tạo thành ngăn ngại tầm nhìn mờ hồ hiện tượng đã biến mất, nhưng trước mắt nơi nào còn có Lục Tranh cùng với hắc năm cái phân thân.

Hắc Dực đột nhiên cảm giác không đúng, theo bản năng toàn thân căng thẳng, lại là chậm

Không biết khi nào đã đến Hắc Dực phía sau Lục Tranh, ôm chặt Hắc Dực cổ, chợt đó là “Thở phì phò” bốn đạo phá tiếng gió, phía trên, tả phương, bên phải, phía trước, bốn cái phương vị phân biệt cấp tốc lược tới Lục Tranh hóa ảnh phân thân.

Hắc Dực đột nhiên phát lực, chấn khai sau lưng Lục Tranh nửa phần, vừa nhấc chân, lại đột nhiên phát hiện chính mình hai chân giống như là chặt chẽ mọc rễ ở đại địa bên trong giống nhau, nhất thời thể nhưng nhấc chân vô năng.

Cúi đầu vừa thấy, cuối cùng một cái Lục Tranh phân thân “Phanh” một tiếng tự đại mà trung xông ra, hai tay gắt gao bắt lấy hắc mắt cá chân.

Đúng lúc này, mặt khác năm cái phương vị Lục Tranh đồng thời giết đến, từng người một chưởng, chưởng mang phù trận, phù trận phía trên lại vẫn tuyên khắc kiếm ý.

“Phanh phanh phanh” mấy tiếng vang lớn, Hắc Dực thân hình cấp tốc bành trướng, giống tả núi cao, tiếp theo giây, lại thống khổ mà vận vẹo một chút, bụng chợt lạnh, lại là bị Lục Tranh với nhìn như không hề kết cấu loạn trong tay một chùy thủ thực vào bụng nhỏ.

Kia phương vị, kia lực độ, lại thiên một đỉnh điểm, Hắc Dực liền có thể không có nhân đạo.

“Rống!”

Rống giận trung, lưỡng đạo thân hình đồng thời thối lui.

Ở Hắc Dực sau lưng, che trời hai cánh bắt đầu hiện hình. Mà ở Lục Tranh sau lưng, Huyền Tâm Thảo bóng dáng cũng bắt đầu như ẩn như hiện.

Táo bạo bốn mắt nhìn nhau, ngập trời giận điểm quay cuồng, một người một yêu liền như là trừ ma giống nhau, không chết không ngừng. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: năm tháng tĩnh hảo

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Chịu chết đi!”

Giống như nhập ma hai “Người” đồng thời rống to, một cái hiện ra yêu hình, một cái mang theo sấm sét, âm âm đối bính.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh cấp tốc lược tới, một người một chưởng, đem táo bạo đối oanh Hắc Dực cùng Lục Tranh song song đánh bay, một hồi không chết không ngừng ác chiến đột nhiên im bật.

Bị bắt bỏ dờ ác chiến hai bên cũng chưa phản ứng lại đây, Hắc Dực ở yêu hình cùng nhân thân chi gian không ngừng biến hóa dừng không được tới, mà Lục Tranh còn lại là cả người phát run không phải sợ chính là hưng phấn, đồng dạng dừng không được tới.

“Hảo, đồng môn tương tàn, dĩ hạ phạm thượng, như là bộ dáng gì.”

Ngăn cản ác chiến đúng là Nghịch Thương Phái mạnh nhất, Vân Trung Quái.

Vân Trung Quái nhủ mày, một người nói một câu, chột liền lão thần khắp nơi mà lung tay áo tiếp tục trang hấn bối cảnh đi.(vãi lão ==)

Vân Trung Quái là không ngại nhà mình đồ đệ độc lập tự chủ, vắng tích đồ đệ mỗi khi chiến đến thoát lực muốn chết, hấn cũng cũng không nhúng tay, hấn vẫn luôn lo liệu chính mình lúc ban đầu theo như lời, không đến thời khắc mấu chốt hấn sẽ không ra tay.

Nhưng là, một môn phái giết hại lẫn nhau, vậy có đủ mất mặt. Tốt xấu, Hắc Dực này đầu điều còn treo Nghịch Thương Phái khách khanh trưởng lão chức.

Lại như vậy đánh tiếp, Lục Tranh là nhất định thua. Mà Vân Trung Quái tướng tin, Hắc Dực nếu muốn thắng, cũng đến lột da.

Người một nhà vì một ít không thể hiểu được nguyên nhân lưỡng bại câu thương, kia thuần túy là ngốc. Cho nên, Vân Trung Quái không nhận xuống, rút cuộc ra tay.

Đối Vân Trung Quái, Hắc Dực có cổ mặc danh sợ hãi cùng kiêng kỵ, mấy phen hút khí hơi thở, cuối cùng là đem tức giận hơi chút áp chế xuống dưới, không lại tiếp tục động thủ.

Lục Tranh cũng không phải ngốc, giờ phút này cũng bình tĩnh không ít, thấy Hắc Dực dẫn đầu thu tay lại, hấn tự nhiên dựa bậc thang mà leo xuống, không hề nhúc nhích.

Một hồi bởi vì không thể ngôn nói lý do dựng lên ác đấu, oanh oanh liệt liệt mà bắt đầu, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà hạ màn.

Kiểm Linh Tú Trút Giận thấy không có chính mình chuyện gì, vội vàng hóa xuất thân hình, ôm Lư Hóa Kiếm, chạy đến một bên đi. Chủ nhân toàn thân đều là huyết, trạm đến thân cận quá dễ dàng ăn mòn hấn nha.

Thấy ác đấu ngưng hấn, Lục Thanh Chúc lo lắng vội chạy vội đi lên, ôm chặt Lục Tranh eo, nhỏ giọt hai giọt đau lòng nước mắt, nhu nhu nói: “Cha, ngươi có đau hay không a?”

Khuê nữ trước mặt, Lục Tranh tất nhiên là chết cũng muốn banh trụ, một phách bộ ngực, không hề nghĩ ngợi liền nói: “Không cần để ý, bắt quá là gãi gãi ngứa.”

Hắc Dực ở một bên nghe được khoe miệng run rẩy, rất muốn nói: “Vậy ngươi trạm chỗ đó bất động, ta tiếp theo cho ngươi cào cào.”

Độc Cô Kiến Thường liếc Lục Tranh liếc mắt một cái, yên lặng đi lên trước, nhảy ra thuốc trị thương đan hoàn, lại là tri kỷ phục, lại là cẩn thận băng bó, động tác không kém thuần熟, lại trọng trong lòng ý.

Lục Tranh chỉ lo ngây ngô cười, nhậm này làm, cái này, là thật cảm thấy không đau.

Lục Thanh Chúc ở gần chỗ thấy, nhìn xem nhà mình cha lại nhìn xem hơi hơi nhủ mày Độc Cô Kiến Thường, che miệng cười nhẹ, chột khoe mắt ngó quá bên cạnh chớp chớp nước mắt to non nốt nãi oa, khuôn mặt khả nghi mà có điểm hồng, thật cẩn thận mà bắt lấy Lục Tranh không bị thương địa phương, tựa hời phi hời: “Nguyên lai này không phải ta đệ đệ nha.”

Lục Thanh Chúc nói làm tiểu Kiểm Linh nghe vừa vặn, Kiểm Linh chớp chớp mắt to, thập phần hồn nhiên nói: “Tiểu tỷ tỷ, ta là chủ nhân Kiểm Linh, ta kêu A Hòa.”

“A Hòa là biệt hiệu, đại danh kêu Tú Trút Giận.”

Không đợi Lục Thanh Chúc mở miệng, Lục Tranh không chút nào mềm lòng mà phá đám.

Tú Trút Giận đều mau khóc ra tới, tội nghiệp mà nhìn Lục Thanh Chúc không bỏ.

Thực đáng tiếc, Lục Thanh Chúc cũng không có sinh ra đồng tình tâm, chỉ là hướng về phía Tú Trút Giận gật gật đầu, chột liền nói: “Thì ra là thế, vậy ngươi chính là ta đệ đệ, Tú Trút Giận.”

Tú Trút Giận: “.....”

Lục Tranh không hiểu được nhà mình khuê nữ mạch nào, không rõ như thế nào Tú Trút Giận liền thành nàng đệ đệ, bắt quá khuê nữ cao hứng liền hảo.

Lúc này, Hắc Dực thấu lại đây, thực không biết xấu hổ mà giờ lên chính mình thoát nhìn nghiêm trọng kỳ thật chỉ là bị một chút bị thương ngoài da cánh tay, đây cồi lòng chờ mong nói:

“Thanh Chúc muội muội, ngươi xem ta đều bị thương.”

Hắc Dực nói lời này, nguyên bản là kỳ vọng Lục Thanh Chúc có thể giống Độc Cô Kiến Thường giống nhau, tự mình cho hấn uy uy đan hoàn phụ rịt thuốc phấn, nhưng hấn không nghĩ tới, chờ đợi hấn chính là Lục Thanh Chúc đôi mắt đều không nháy mắt một chút vui đùa.

“Ngươi là ai? Ta không quen biết ngươi.”

Hắc Dực: “.....”

Lục Tranh trầm mặc mà nhìn Hắc Dực ăn mật, trong lòng lửa giận rớt cuộc kẻ hết tiêu trừ.

Hắn cũng coi như là mình bạch, chọc ai đều không cần chọc nữ nhân, đặc biệt là người âu yếm nữ nhân, các nàng thích người thời điểm có thể làm người trời cao, không thích người thời điểm, có thể làm người á khẩu không trả lời được đau đớn muốn chết, thả ngay cả này tra tấn người thủ đoạn cũng là giống nhau như đúc, đơn giản chính là coi thường người quên đi người.

Nhớ trước đây, chính mình không biết vì sao chọc Kiến Thường, nàng đối chính mình lời nói cũng là hai câu này a.

Lục Tranh lau mặt, thế nhưng có điểm đồng tình khỏi Hắc Dực tới.

Hắc Dực cũng là cái da mặt dày, lúc ban đầu hiểu ý một kích qua đi, hắn nhanh chóng tỉnh lại lên, cũng không trang đáng thương, ngược lại vây quanh Lục Thanh Chúc đối tới đối lui, ăn cần đầy đủ.

Lục Tranh quét mắt nhà mình khuê nữ đầy mắt chỗ sâu trong kia mặt ý cười, phỏng chừng khuê nữ muốn luân hãm, cũng là sớm muộn gì sự. Cho nên, này họ Hắc lão yêu, vẫn là đến sát a! Chỉ là, muốn sát điều không vội ở nhất thời. (Tầm long cha vợ ==)

Trong lòng sát niệm đặt ở một bên, Lục Tranh lúc này mới nhớ tới còn có một kiện chuyện quan trọng.

“Ba tháng sau, đó là luận võ đại hội, không biết Kiến Thường sẽ không đi trước?” Lục Tranh hỏi cái này lời nói thời điểm, kỳ thật trong lòng đã có đáp án.

Quả nhiên, không ra Lục Tranh sở liệu, làm Vạn Ma Quật đại tiểu thư, Độc Cô Kiến Thường tự nhiên là muốn đi.

Độc Cô Kiến Thường gật gật đầu, nói: “Mấy ngày trước, phụ thân phái người tiến đến nói qua. Ta tính toán hai tháng sau xuất phát.”

Tranh Vành Phong cự Trương Văn Thành, này đi mấy vạn không ngừng, thả trên đường địa thế thay đổi thất thường, khí hậu vô thường, chính là tu giả, muốn bình yên đến, cũng đến phí một phen công phu cùng thời gian. Lấy nàng hiện tại khôi phục đến tám phần tu vi, nửa tháng thời gian liền đã trọn đủ.

Độc Cô Kiến Thường tuy không có nhiều lời, Lục Tranh lại là mình bạch nàng lời ngầm. Hai tháng sau, hai người cùng nhau xuất phát, trong lúc này, Độc Cô Kiến Thường cũng không có về trước một chuyến Vạn Ma Quật tính toán.

Lục Tranh tất nhiên là tâm hoa nộ phóng, nắm Độc Cô Kiến Thường tay nhỏ liền không muốn buông lỏng ra, chỉ nói: “Kia hai tháng sau, chúng ta cùng nhau xuất phát.”

Như thế, Độc Cô Kiến Thường liền ở Tranh Vành Phong thượng lại lần nữa tạm cư xuống dưới.

Mà có đầu quả tìm người trên làm bạn tại bên người, xưa nay lấy tu luyện cường tự xưng Lục Tranh khó được tranh thủ thời gian, tu luyện tạm thời buông, mỗi ngày bởi Độc Cô Kiến Thường không phải xem sơn đó là xem thủy, ngẫu nhiên cũng hạ chơi cò.

Chỉ là, hai người thực lực kém quá lớn, Độc Cô Kiến Thường chơi cò phương thức lại lược thô bạo lược quý dị, hạ quá một lần lúc sau, Lục Tranh liền không bao giờ tưởng loại kém lần thứ hai, trừ phi nào một ngày hắn tu vi đuổi kịp tới.

Ngoài ra, Lục Tranh khó được đương hội thật đánh thật chương môn, phải trung sự vật xem xét không ít, cũng tự mình thấy thấy trên núi sở hữu đệ tử, một phen dặn dò, một phen truyền thụ, làm người ngạc nhiên, nguyên lai phải tay chương môn cũng không phải không có thực học. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: cũ thức

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Yên tĩnh thời gian luôn là ngắn ngủi, hai tháng thời gian thoáng qua.

Lục Tranh đứng ở đỉnh núi, quan sát núi non, lọt vào trong tầm mắt đều là mây mù, lại nhất định tình, linh lực xa phóng, thoáng chốc, mây mù lui tán, một sợi lù độc thuộc về Tranh Vành Phong mờ mịt chân khí tự bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đến.

Phong eo, có cây hơn một ngàn năm cây hòe đuổi thân vòng eo, sắp thành tỉnh.

Phong chân, một đám chuyển nhà con kiến xúc tu khế nhúc nhích, nâng đại chính mình thể tích mấy chục lần yêu thú phản phật chạy quá.(= kiến gì mà “dùng mảnh “ quá vậy?)

Mà ở ngàn dặm ở ngoài, não nhiệt phàm nhân thành trần rượu kỳ phiêu triển, người đi đường chen vai thích cánh, vui cười, đùa giỡn, rao hàng, hét to, cò kè mặc cả, chợ sáng vừa mới vừa mới bắt đầu.

“Chưông môn, hết thầy đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Triệu Ứng một thân áo quần ngắn kính trang, giới giang xốc vác, khó được không có lại ở trần thượng thân, bước nhanh mà đến, cười ha hả mà hội báo.

Lục Tranh gật đầu, rút cuộc quay đầu.

Ở hán phía sau, mười mấy tiểu đệ tử hệ thống nhất màu đen đai lưng trắng đứng, trên mặt có non nốt có ngây thơ, đều mở to một đôi còn chưa bị trần thể nhuộm dầm đôi mắt, mắt trông mong nhìn Lục Tranh, có muốn Lục Tranh mang theo cùng nơi hướng Tương Vân Thành, có luyến tiếc, có cái gì cũng đều không hiểu thuần túy xem nào nhiệt.

“A.”

Hắc Dực ở bên, trên mặt khinh thường, phát ra cười lạnh. Đương nhìn đến Lục Thanh Chúc dời mắt vọng lại đây, lại chạy nhanh sửa cười lạnh vì cười khê, khinh thường biến thân thiết, bởi vì biểu tình biến hóa quá nhanh, toàn bộ bộ mặt đều có chút vận vẹo.(=_=)

Lục Thanh Chúc che miệng bật cười, cả người như là thần gian nở rộ đóa hoa, hồn nhiên, tốt đẹp, gọi người không rời được mắt.

Lục Tranh vô cùng đau đớn mà thu hồi ánh mắt, đương trông thấy phương xa tầm mắt cuối một mặt màu xanh lá thân ảnh càng chạy càng gần, Lục Tranh lạnh lùng bộ mặt vừa thu lại, nhảy xuống tầng đá lớn, vài bước đi qua.

Triệu Ứng ở bên nhìn xem cái này nhìn xem cái kia, sau đó hung hăng xoa nhẹ một phen bên cạnh tiểu đệ tử đầu, trong lỗ mũi hừ một hơi.

Trên núi này một cặp một cặp, là càng thêm lóe mù người mắt, căn bản không cho độc thân uông mạng sống cơ hội.

Vẫn là Vân lão tiên sinh có dự kiến trước, nhắm mắt làm ngơ, căn bản không tới.

Lúc này đây, Vân Trung Quái cũng không sẽ cùng đi trước Tương Vân Thành, Yến Thập Tam chính bề quan đánh sâu vào Hoàng Giai, mà Tranh Vành Phong thượng tiểu đệ tử hơn mười cái, căn bản không gì tự bảo vệ mình năng lực.

Cho nên, trừ bỏ Ngụy thị ngũ huynh đệ như cũ thủ sơn ngoại, Vân Trung Quái cũng khó được giữ lại. Còn thừa người, tắc đi theo Lục Tranh cùng nhau tiến đến Tương Vân.

“Đi thôi.”

Lục Tranh lời kéo Độc Cô Kiến Thường tay,

Nhìn quét một vòng, ra lệnh một tiếng, dẫn đầu nhảy dựng lên.

“Lệ!”

Đột nhiên, một tiếng hạc minh truyền đến. Liền ở Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường dưới chân, một con đỉnh đầu màu đen lông chim bạch hạc bỗng nhiên bay lên mà đến, triển khai hai cánh, xoay quanh hai người lòng bàn chân.

“Lệ!”

Lại là vài tiếng hạc minh, một hàng cơ hồ lớn lên giống nhau như đúc bạch hạc nhẹ nhàng tới, đúng là Tranh Vành Phong thượng, Ngụy thị ngũ huynh đệ nhàn tới không có việc gì nuôi dưỡng thay đi bộ phi thú, thể tích khổng lồ, tính tình thuận theo, tu giả chỉ cần đeo độc áo khí vị túi thơm, hoặc dầm hoặc ky, đều là vững chắc, thả nhưng ngày đi nghìn dặm.

Lục Thanh Chúc, Hắc Dực cùng Triệu Ứng, theo sát sau đó, nhảy thân dựng lên, vừa mới huyền phù giữa không trung, đã chịu hương khí hấp dẫn hắc vũ bạch hạc liền hết sức ngoan ngoãn mà bay lại đây, chủ động xoay quanh ở mọi người lòng bàn chân.

Mấy người sôi nổi lựa chọn trạm tư, chân dẫm lưng hạc, nghe thấy hạc minh, mệnh mang trong thiên địa phiêu diêu tùy tính, tiêu sái không kèm chế được, vạt áo theo gió động, tóc đen nhậm tự điều, rất có một phen di thể độc lập, quan sát núi sông xuất trần thể ngoại cảm giác.

Chỉ có tiểu thổ bao, khó khăn lắm tuyển đáng ngồi, xanh biếc đỡ liễu giống nhau kiêu nộn đáng người lòng le cười ở dày rộng lưng hạc thượng, thân mình vì cung, một đôi còn mang theo trẻ con phì trắng nõn cánh tay, xuyên thấu qua xanh biếc xiêm y, gắt gao ôm vào bạch hạc trên cổ, kia bộ dáng, hết sức ngây thơ chất phác.

Lục Tranh xem đến cười khẽ, càng vừa lòng Hắc Dực chưa từng không biết xấu hổ muốn cùng tiểu thổ bao cộng kỳ nhất, mắt mang ý cười cùng một bên dăng người lồi lạc Độc Cô Kiến Thường liếc nhau, chợt nói thành “Đỡ”, bạch hạc thân hình lập tức cất cao, mảnh một phách cánh chim, trên trán một nắm màu đen lông chim ban trắng, phát ra một tiếng “Lệ” kêu, mấy người thân hình khoanh khắc biến mất ở phía chân trời.

“Ngày sau, ta cũng muốn giống chúng môn giống nhau, dầm hạc du không, ngao du thiên hạ!”

Tranh Vành Phong thượng, tiễn đưa tiểu đệ từ chi nhất, mẫn hàm âm mộ cùng sùng bái, phát ra ở hân cái kia tuổi lời nói hùng hồn.

Mà Lục Tranh một hàng năm người, một đường không gì dừng lại, không đến nửa tháng liền bay hơn phân nửa lộ trình. Trên đường cũng gặp được mấy cái không có mặt, không cần Lục Tranh ra tay, Triệu Ứng một người liền thu phục.

Theo mấy người càng đi Tương Vân Thành tới gần, trên đường gặp các màu thể lực càng nhiều, nhận thức Lục Tranh kia khuôn mặt thả xem hân khó chịu cái gọi là danh môn chính đạo cũng không ít, nhưng không biết là bởi vì kiêng kỵ vẫn là cái gì, thể nhưng phần lớn nhịn xuống không có động thủ.

Lục Tranh mừng được thanh nhàn, một mặt quan sát núi sông thôn trấn, một mặt cùng Độc Cô Kiến Thường liêu chút tu luyện tâm đắc, nhưng thật ra thích ý thập phần.

Nhưng như vậy ngày lành cũng không có liên tục bao lâu, cũng không biết là vận may vẫn là xấu vận, Lục Tranh không nghĩ tới, chính mình một hàng thể nhưng sẽ cùng nhà mình cha vợ một hàng ngoài ý muốn tương phùng, hân càng không nghĩ tới, Hắc Dực cùng hân cha vợ, cư nhiên là nhận thức.

Đồng dạng không nghĩ tới, cũng bao gồm Độc Cô Thư Hà cùng Hắc Dực.

Độc Cô Thư Hà mới vừa vừa nhìn thấy nhà mình không trở về nhà nữ nhi, còn không có tới kịp đem người trao trở về, liền đột nhiên nhìn thấy khoảng cách nữ nhi bên cạnh người không xa một đạo quen thuộc thân ảnh.

Lập tức, Độc Cô Thư Hà sắc mặt có chút không tốt, cau mày, mở miệng liền nói:

“Nguyên là người cái này không biết liêm sỉ điều yêu ở bên, có phải hay không người quải Lục Tranh dụ dỗ nữ nhi của ta?”

Ở Độc Cô Thư Hà bên cạnh người, từ trước đến nay có đem tỷ tỷ đương mẫu thân giống nhau độc chiếm dục bạo lều Độc Cô Ly Tĩnh lập tức đầy mặt phần nộ, gân xanh bạo nộ, hướng mà liền phải đi lên, bắt được Hắc Dực liêu mạng.

Hắc Dực ước chừng sừng sốt hai giây, chợt một tiếng kêu to, không thể tưởng tượng nói:

“Thiên a! Hơn một ngàn năm không thấy, họ Thư người là chịu cái gì kích thích sao, thể nhưng như

thể như vậy âm dương quái khí!”

Hai vị cũ thức khó được gặp nhau, lẫn nhau gian mở miệng câu đầu tiên lời nói lại rất là không khách khí, nói mấy câu xuống dưới, liền có đại làm một hồi tư thế.

Lục Tranh xưa nay biết nhà mình cậu em vợ sức chiến đấu kinh người, nhưng hân chưa bao giờ biết, cậu em vợ kia há mồm cũng là kỹ năng chậm một chút.

Độc Cô Ly Tĩnh kéo kéo nhà mình phụ thân tay áo, hờn lạnh mặt nói:

“Người này mặt nhìn có điểm quen mắt, tựa hồ là cữu cữu đã từng cho ta xem trên bức họa người. Tựa hồ là cái gì yêu thị chi chủ, lúc trước không hỏi nguyên do thiếu chút nữa đem tỷ tỷ đánh giết.”

Độc Cô Thư Hà có lẽ không tính là là một cái ôn nhu hào phụ thân, nhưng bên ngoài, có người đánh giết chính mình nữ nhi, kia chẳng phải là đánh giết chính mình thể diện?

Hướng chi, người này vẫn là xưa nay cùng chính mình không đối phó người, không nói được người này đó là cố ý.

Độc Cô Thư Hà vẫn nhả tuần nhả khuôn mặt lập tức liền vận vẹo một chút, nhìn về phía Hắc Dực ánh mắt giống như là ở người chết.

Hắc Dực lại hãy còn không biết sống chết, không sao cả mà một cái nhượng mảy, nhìn xem cái này nhìn xem cái kia, khoe miệng dần dần mang lên một mặt hài hước mỉm cười. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 147: Một lời không hợp

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nhìn đối diện diện mạo có vài phản tương tự Độc Cô phụ tử, lại nhìn xem trước người cách đó không xa gì biểu tình đều không có Độc Cô Kiến Thường, Hắc Dực trên mặt hải hươc chỉ ý càng lúc càng lớn, khoe mỗi treo lên mỉm cười như cũ ác ý chậm rãi, trong mắt lại có nhiều một tia tìm tòi nghiên cứu cùng giật mình.

“Họ Thư, người là Độc Cô cô gái nhỏ cha? Vậy người còn không phải là Độc Cô Thư Hà? Người chừng nào thì sửa họ.....”

Hắc Dực nói cũng không có nói xong, trước mặt hắc ảnh chợt lóe, Độc Cô Thư Hà đã công đi lên.

“Phanh!”

Thật lớn va chạm thanh, âm âm tạc nứt.

Mọi người chỉ cảm thấy mắt tê rần, lại vừa mờ mắt, một người một yêu đã nhảy lên mấy vạn trời cao.

Chỉ có không ngừng quay cuồng, thiên biến vạn hóa vân, mới vừa rồi có thể kêu phía dưới mọi người biết được, một người một yêu chỉ gian âm âm ác đấu, là có bao nhiêu kịch liệt cùng chấn động.

Một tầng lại một tầng toái tán mây trắng huê bực cuồng bạo dư uy, “Oanh” một tiếng tự trời cao nhộn nhạo mà xuống. Tu vi hơi thấp già, lập tức đã bị ép tới quần áo rách nát, kêu lên một tiếng, không dám ngẩng đầu.

Càng tàn bạo, vân phiên lời lẫn, “Răng rắc, răng rắc” mấy đạo sấm sét, cấp lược mà xuống, khoảnh khắc liền đem mặt đất tạt ra mấy cái hố sâu, sơn cốc bốc khói, cây cối nứt toạc, các loại chim bay cá nhảy với trong rừng chặt vật chạy ra, ô hô ai tai kêu thành một mảnh.

Trừ bỏ Vạn Ma Quật cùng Lục Tranh một hàng, ở đây còn lại tu giả, vô luận chính ma vẫn là vị thuộc trung gian thế lực tu giả, vừa thấy tư thế, khóc thiên thương địa toàn dọa chạy, sông cùng mặt sau có lấy mạng Diêm Vương ở liễu mạng đuổi theo giống nhau.

“Lệ!”

Lục Tranh đám người thay đi bộ bạch hạc trước tiên đã chịu kinh hách, tóm lại không phải quá cao cấp phi thú, sôi nổi bén nhọn kêu to, cánh loạn phiến, thiếu chút nữa không đem Lục Tranh mấy người ném xuống đi.

Lục Tranh cố Lục Thanh Chúc tuổi nhỏ, vội vàng phi thân qua đi một tay đem người vớt lên.

Mà lúc này cậu em vợ Độc Cô Ly Tinh đã sớm đoạt lại đây, khí phách một chương trực tiếp đánh tan tỷ tỷ Độc Cô Kiến Thường sở dẫn kia một đầu vô tội bạch hạc, chợt đem tỷ tỷ mềm mại ngón tay dắt trụ, xả miệng cười cười, giấy lát thu liễm biểu tình, thấp phần lãnh khốc mà trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Lục Tranh, kia bộ dáng, thấp phần khiêu khích, cũng thấp phần thiếu trù.

Lục Tranh cảm thấy, lúc này đây, đôi hấn bị lóe mù mắt, bị cậu em vợ kia phó ngốc dạng cấp lóe, thiếu chút nữa làm hấn khí cười ra tới.

Đột nhiên, trên không truyền đến lương đạo đối đàm uy áp, Lục Tranh đám người chỉ cảm trong lòng một trận hoảng hốt khí đoàn, chân khí bị áp chế, đan châu kịch liệt chuyển động, thân thể sắp nổ mạnh giống nhau, gọi người nhện không được liền muốn bước chân lui về phía sau, theo bản năng muốn rời xa này một mảnh chiến đấu thiên địa.

Lúc này, treo ở Lục Tranh bên hông Lưu Hỏa Kiếm một trận rung động, chợt liền thấy vây quanh cái yếm quang cái rầm thí Túi Trút Giận rung đùi đắc ý chạy ra tới, xem kia thịt đồ đồ một trương không biết sống chết khuôn mặt nhỏ, thế nhưng là muốn xem náo nhiệt.

“Đem quần áo mặc tốt.” Lục Tranh xem đến khoe miệng vừa kéo, phân phó một tiếng, chợt một chân liền đem tiểu thụ khí bao cấp đá nằm sắp xuống.

Túi Trút Giận vừa mới sinh ra linh trí không lâu, tu vi còn thấp, như vậy một bò trực tiếp “Lạch cạch” một tiếng rớt trên mặt đất đi, nửa ngày không có bò dậy.

Lục Tranh khoe miệng lại là vừa kéo, liền bộ dáng này, còn tưởng xem náo nhiệt, này không ý định tìm tẩu sao?

Thông minh Vạn Ma Quật chúng ma tu, sớm tại nhà mình ma chủ động tay trước tiên, liền sôi nổi thông minh phi thân rơi xuống đất.

Giờ phút này thiên thượng đột nhiên rớt xuống cái quang thí thí nãi oa, hai mặt nhìn nhau lúc sau, sôi nổi không tự chủ được vây quanh đi lên, đối với không hề sức phản kháng Túi Trút Giận lại là sờ lại là chọc, có cái ma tu thậm chí không nhện xuống, thân thủ bắt lấy non mìn cổ chân, đem Túi Trút Giận đảo nhắc tới tới, thực không có nặng nhẹ mà đối tới đối lui.

Lục Tranh đảo hút một hơi, sợ này những ma tu một cái hứng khởi đem hấn thật vất vả đoán ra tới Kiếm Linh cấp ăn sống rồi, vớt được Lục Thanh

Chước liền đáp xuống ở mà, mới vừa vừa nhấc chân, đó là một cái lão đảo.

Chỉ thấy bên cạnh mấy chục cái ma tu một ủng mà thượng tướng đảo dẫn theo Túi Trút Giận kia một cái ma tu khoảnh khắc tẩu đến không ra hình người, chợt có một cái lớn tuổi ma tu lau nước mắt, vô cùng đau đớn mà giáo huấn nói:

“Có biết không nặng nhẹ a người! Có lẽ, đây là chúng ta đại tiểu thư cùng gia họ Lục tư sinh oa đâu?” (ha ha ha... lão nào bỏ quá nhiều ==)

Xui xẻo ma tu mặt mũi bầm dập bò dậy, nhục nhục phản bác một câu: “Ta xem không giống, hơn nữa nghe, nửa điểm không có đại tiểu thư mùi vị a.”

Xui xẻo ma tu vừa mới dứt lời, liền lại bị tẩu năm sấp xuống.

Năm ấy trường ma tu lúc đầu thờ dài, thẳng nói “Đáng tiếc”, nhưng hấn cụ thể ở đáng tiếc cái gì, Lục Tranh cũng không biết, hấn chỉ biết là, ra về trước mặt tình huống này, hấn không nên tiến lên, nếu không bị đánh đó là hấn.

Cho nên, Lục Tranh trở mặt nhìn chớp ngập nước mắt to Túi Trút Giận tiếp tục gặp mấy chục cái ma tu tàn khốc chà đạp.

Lúc này, Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai rút cuộc từ bầu trời hạ xuống.

Tỷ đệ hai phản ứng hoàn toàn không giống nhau, làm đệ đệ nói: “Như thế nào? Đây lại là họ Lục oa! Ai biết lại là cái nào đã nữ nhân sinh, tể rút ăn!”

Làm tỷ tỷ tác ngôn: “Đây là Túi Trút Giận, không cần khi dễ hấn.”

Độc Cô Kiến Thường lời này nói được nghiêm trang, nề hà “Túi Trút Giận” tên này quá không đúng đắn, tuy là bất mãn như đại sát khí Độc Cô Ly Tĩnh, lập tức cũng là hết giận sát ý liêm, da mặt run rẩy một chút, thật lâu không có động thủ.

Mà mặt khác ma tu sớm tại Độc Cô Kiến Thường mở miệng là lúc, liền sôi nổi nhấc tay cười khở, ý bảo chính mình gì cũng chưa làm, lập tức điều thú tán.

Túi Trút Giận lại lần nữa “Lạch cạch” một tiếng rút tới rồi trên mặt đất, phát ra “Kì” một tiếng.

Lục Tranh đầu đầu mà đỡ trán, nâng bước lên trước, cuối cùng nổi lên ôm hời chính mình Kiếm Linh ý tứ, nhưng phía sau, nhà mình khuê nữ động tác nhanh hơn.

Lục Thanh Chước phong giống nhau mà chạy đi lên, bẻ lên Túi Trút Giận, liền tới rồi một câu: “Đây là ta tiểu đệ đệ đâu! Từ cục đá phùng nhảy ra tới.”

Lục Tranh bước chân một đốn, đầu càng đau, hấn hoài nghi chính mình đám người không phải muốn đi tham gia đồ bỏ luận võ đại hội, thuần túy chính là mang nãi oa tới dạo chơi ngoại thành a.

Thực mau, không trung một tiếng vang lớn, tốt lắm nhấc nhờ Lục Tranh, hấn này không phải ở dạo chơi ngoại thành.

Đầy trời hắc vũ đột nhiên lưu loát trôi nổi mà xuống, liên quan một cỗ tức sát khoảnh khắc bao phủ trước mắt một mảnh tiểu thiên địa.

Phía chân trời vân biến sắc hồng, giống như huyết sắc lan tràn.

Nắng gắt đã sớm trốn vào vô biên trong bóng đêm, bắt lộ nửa điểm dấu vết.

Chợt, đầy trời phiêu khởi băng tuyết, nhiệt độ không khí sậu hàng.

Hắc Dực là điều yêu, một phát giận đó là phiêu lông chim. Mà Độc Cô Thư Hà phụ thân ba cái tu tập đều là băng tuyết quyết, một phát tiểu đó là đóng băng ba ngàn thước.

“Răng rắc!”

Sấm sét vang lớn, tựa muốn xé rách thiên.

Lưỡng đạo khí kinh cách mấy vạn trời cao, âm âm đối âm hạ, lại tưới xuống tới dư uy thế nhưng cũng là địa động sơn diêu, quỷ khóc sói gào.

“Rống!”

Mạc danh tiếng hô tự xa xôi trời cao truyền đến, tựa chợt thức tỉnh thượng cổ mãnh thú, bạo ngược, thị huyết, không giết không đủ để ngăn hung, không điên mà không thành sống.

Cục đoạn nổ vang trung, lưỡng đạo cấp tốc biến hóa thân hình loáng thoáng xuất hiện ở giữa không trung, chớp mắt một lược ngàn dặm, lại vừa thấy, hình như có cỗ kỵ hai cái hung hấn đại sát khí lại lần nữa nhảy mấy vạn, biến mất trời cao tản mát sấm sét gian. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: cha vợ là yêu

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Một người một yêu, lực công kích đều là nghịch thiên, một đôi đôi càng là vô khác biệt phạm vi lớn phóng sát chiêu.

Nếu không phải này hai cái đại sát khí có ý thức tránh đi người trong nhà, Lục Tranh đám người đã sớm trở thành bị ương cấp pháo hôi.

Nhưng có một ít người, lại cứ liên không có như vậy vận may.

“A!”

Một ít không rõ nội tình ngự kiếm qua đường tu giả, một không cẩn thận bước vào này một mảnh đã cảm ngự không phi hành không trung, lập tức kêu thảm thiết một tiếng, thân thể nổ tung, tiêu tán trong thiên địa. (kiếp pháo hôi)

Hào hảo một cái có thể nhảy có thể nhảy người, trong chớp mắt, đột nhiên run rẩy một chút, “Phanh” một tiếng, thân thể bạo liệt, hóa thành huyết hoa, tứ tán tung bay. Kia trường hợp, thập phần chấn động, càng là thập phần huyết tinh.

Theo sát mà đến còn lại tu giả không rõ nguyên do, đồng hành đều bị la lên một tiếng, rút đao rút kiếm, phóng thích Linh Khí, có muốn báo thù, có muốn truy nguyên, cũng có muốn mượn cơ lừa bịp tổng tiền gỡ ra điểm bảo bối, nhưng đương thấy rõ trên mặt đất kia từng hàng mật vô biểu tình ma tu rốt cuộc là cái nào thế lực, này đó qua đường tu giả đều không ngoại lệ, thê lương kêu, nhanh chân liền chạy.(= không lời)

Nhìn này đó tu giả chật vật bốn đào thân ảnh, Lục Tranh nhìn không được tâm sinh hâm mộ.

Ma tu lên sân khấu chính là tiện lợi, chỉ cần là đủ cường đủ ám hắc ma tu, chỉ cần xoát xoát mặt tap, bảo quản đối phương thí cũng không dám phóng một cái, quay đầu liền chạy.

Đầu gối hấn Lục Tranh, bất quá là ra vài lần nghe nhầm đồn bậy lời đồn, khoảnh khắc liền thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chính đạo đánh giết, ma môn xa lánh, trung gian thế lực cô lập, phảng phất hấn Lục Tranh cùng hấn sở dẫn dắt Nghịch Thương Phái đều là mỗi người có thể dẫm một chân bắt nhập lưu tồn tại giống nhau, lâu lâu tiến đến Tranh Vành Phong gây chuyện kêu gào người càng là nhiều đếm không xuể.

Bị trước mắt Vạn Ma Quật một chúng ma tu uy phong bát diện cảnh tượng cấp kích thích, Lục Tranh từ từ hít thở, trong lòng có so đo.

Không nói được lần này luận võ đại hội, hấn đến hào hảo lên sân khấu một lần, ít nhất muốn nói cho mọi người, hấn Lục Tranh không phải mỗi người có thể ức hiếp, sau này lại tưởng khua môi múa mép hoặc là khiêu khích tìm sự, cũng đến trước hãy còn ước lượng ước lượng.

Chỉ là khổ Lục Tranh, hấn lại không biết, hiện tại mức độ nổi tiếng cùng công nhận độ rất cao, lạc chạy tu giả quay đầu liền tưới xuống một đạo tân tin tức.

Nghịch Thương Phái chương môn Lục Tranh lại lần nữa phát rồ phát tác, liên hợp Vạn Ma Quật nửa đường chặn giết chính phái.(mấy cái tên này ... O A O)

Lại nói lúc này, mấy vạn trời cao phía trên lại lần nữa truyền đến một tiếng ầm ầm đối đâm thanh, thiên địa biến sắc gian, không trung phiêu hạ số phiến tàn phá điều vũ cùng với rách nát vật áo. Tiếp theo, đó là bỗng nhiên tĩnh mịch, mọi người nín thở ngưng thần, thiên địa vì này một tĩnh.

Rất dài một đoạn thời gian lặng im lúc sau, hai cái điểm đen tự trời cao từ từ rơi xuống, đợi cho một người một yêu thân hình một trước một sau rơi xuống mà tới, khoảnh khắc, bị cấm thời gian kể hết thu hồi, cuồng phong gào thét, lưỡng đạo thân ảnh nghịch thiên, bề ngễ ngạo thị, quét xem toàn trường.

Nhưng vấn đề là, theo thời gian trôi qua, sương khói khuếch tán, này bá khí trắc lựu lưỡng đạo thân ảnh, hoàn toàn hiện ra tới bộ dáng thực sự lực chặt vật, gọi người xem đến không nở nhìn thẳng.

Nếu không phải trường hợp không đúng, Lục Tranh đương trường liền phải phun cười ra tiếng.

Này hai cái đại sát khí, hiện giờ bộ dáng, nhưng không được tốt lắm.

Chỉ thấy hấn cha vợ Độc Cô Thư Hà, một đầu cặp eo tóc dài loạn như chim oa, quần áo càng là bên trái trường một đoạn bên phải đoản một đoạn, năm ngón tay mở ra lực khả nghi mà khó khăn lắm ngăn trở chính mình hơn phân nửa khuôn mặt, sống cùng nhận không ra người giống nhau.

Hắc Dực thăm hại hơn, bên phải bả vai mất tự nhiên thoát rũ, trên mặt mặt mũi bầm dập, đi đường lược câu lữ, thậm chí sau lưng còn chưa hoàn toàn thu hồi cánh có hơn một nửa đều đã nướng tiêu, hút cái mũi vừa nghe, lại vẫn có một sợi thịt nướng tiêu hương.

Như thế, này một người một yêu đào không giống như là mới vừa trải qua một phen kinh thiên địa quỷ thần khiếp có một không hai quyết chiến, ngược lại như là góc đường hẻm đường ruộng hai vô lại ôm làm một đoàn thập phần không có trình độ mà đối làm một hồi.

Mặc danh, hai đại sát khí tạo thành khủng bố uy áp, vô hình trung đều tan đi, hơn phân nửa vậy xem đều là một bộ mặt bộ biểu tình vận vẹo hung hăng nghẹn cười lại không dám cười bộ dáng.

Cũng may, tất cả mọi người đều tu giả, trên người linh đan diệu dược không ít, từng người thủ đoạn cũng không thấp.

Một nén nhang thời gian, trải qua đại lượng rót thuốc ăn đan, Độc Cô Thư Hà cùng Hắc Dực hai cái lại là hút khí lại là bật hơi vài cái chu thiên, lại giương mắt thời điểm, ít nhất mặt ngoài, kia phó anh minh thần võ khốc soái bộ dáng khôi phục như lúc ban đầu, tốt xấu tìm về một chút mất đi tự tôn.

Nói đến, Hắc Dực cùng Độc Cô Thư Hà này hai cái kỳ thật cũng không có bao lớn thù, chỉ là một cái xưa nay tính cách cổ quái âm u, một cái khác còn lại là gặp biến đổi lớn tính cách đại biến, cho nên vừa thấy mặt liền đánh, giờ phút này đánh xong, nhưng thật ra có thể tâm bình khí hòa nói chuyện phiếm.

Bao gồm Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường ở bên trong, mọi người thông minh lui đến một bên, cấp vừa mới làm xong một trận hai cái đại nhân vật lưu lại hai người bọn họ một chỗ thời gian cũng không gian, lại từng người yên lặng mà mở to hai mắt, vành tai, thời khắc chú ý.

Hắc Dực hơi nhíu mi, nhìn mặt bên mặt vô biểu tình trong mắt lại triệt không đi tới tầm cuồng bạo Độc Cô Thư Hà vài mắt, cuối cùng không nhịn xuống, thờ dài.

Họ Thư cùng hấn ký ức giữa kia một mặt ấn tượng, thực sự kém quá xa, làm hấn tưởng không kinh dị đều khó, mà kinh dị trung lại ngầm có ý đáng tiếc.

Trước mắt Độc Cô Thư Hà, cả người đậm nhạt như nước, lãnh khốc như băng. Nói dễ nghe một chút, là bàng quan, nói không dễ nghe điểm, kia đó là không mang theo một tia người sắc thái, không có một tia người độ ấm.

Này cùng dĩ vãng ưu nhã ôn nhuận hình tượng, thật sự là một trời một vực.

Đánh giá hiện giờ sửa lại tên họ Độc Cô Thư Hà hồi lâu, Hắc Dực cảm khái mà lại lần nữa thờ dài, chột đời mắt xoay chuyển, trợn to mắt bất quái nói:

“Thư gia ra kẻ si tình, xưa nay luôn có làm bạn lữ muốn chết muốn sống. Xem ngươi bộ dáng này, chẳng lẽ ngươi cũng là vì có bạn lữ, mới vừa rồi tính tình đại biến? Xem ngươi sống không còn gì lý luận tiếc về mặt ai đều đáng chết biểu tình, nên không phải là đã chết bạn lữ đi?”

Hắc Dực nói chuyện quá thiếu trù, nói chuyện cũng hoàn toàn không có đề thấp âm lượng. Lúc này, theo hấn bất quái nói vừa rơi xuống đất, toàn trường im như ve sầu mùa đông.

Toàn bộ đại lục người đều hiểu được, Vạn Ma Quật ma chủ ái thể thành điên, chấp niệm như ma, bất luận cái gì thời điểm đều khả năng bùng nổ, cho nên, không có bất luận cái gì một người dám can đảm ở trước mặt hấn nhắc tới hấn vong thể một chữ nửa câu.

Cố tình này Hắc Dực cái hay không nói, nói cái dở, bất quái tâm quá nặng, mắt thấy hiện trường không khí đột biến, hấn lại vẫn không thỏa mãn, đảo mắt liền ném xuống lại một quả kinh thiên bom.

Hắc Dực cười mỉa mắt, đồng dạng chưa từng đề thấp âm lượng nói: “Họ Thư, ta nói ngươi đột nhiên sửa lại họ, nên không phải là bởi vì ngươi bạn lữ liền họ ‘Độc Cô’ đi? Ngươi cũng thật đủ si tình, càng kêu ta thật sâu thuyết phục. Ngươi thế nhưng còn thành nhân! Ngươi không phải đại yêu sao? Nên sẽ không bởi vì bạn lữ vừa chết, kích thích quá lớn, cho nên bản thân dịch yêu cốt đi? Ngươi thế nhưng nguyện ý làm một cái tiện loại kém nhân tộc, thật gọi người quá giật mình.”

Hắc Dực nói được kích động, thanh âm càng nói càng đại, tươi cười cũng càng ngày càng thâm. Vạn Ma Quật ma chủ thế nhưng đã từng là yêu!

Kia một khắc, phàm là nghe được Hắc Dực trong miệng lời nói người, đều hồi hận chính mình sống ở trên đời này. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 149: nào nào đều chua xót

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoá dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Tình mạch rừng cây nhỏ trung, Lục Tranh trọn mắt há hốc mồm. Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình cha vợ đã từng thế nhưng là yêu!

Đó có phải hay không thuyết minh, hẳn tức phụ nhi cũng là yêu a? Nhưng, yêu thế nhưng có thể thành nhân, hẳn nhưng thật ra lần đầu tiên nghe nói.

Đối Lục Tranh tới nói, cha vợ là yêu là người cần bản không quan trọng gì, tức phụ nhi là yêu cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần tức phụ nhi biến thành yêu thời điểm cũng có thể cùng chính mình bình thường câu thông liền thành.

Nhưng nếu tức phụ nhi nhện không được, ở nào đó thân mật thời khắc đột nhiên không nhện xuống biến ra yêu hình, kia phải làm sao bây giờ?

Chính mình muốn hay không đi tìm bốn quyển sách nhìn xem có thể hay không từ người biến yêu? Vạn nhất, người này cùng yêu không thể vượt qua chủng tộc phải làm sao bây giờ?

Lục Tranh trong óc, khoảnh khắc thiên mã hành không, chính mình bị chính mình các loại nỗi sợ tới mức không nhẹ.

Bên cạnh Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai, lại là phản ứng nhất trí, vì nhường mảy, trong mắt xẹt qua kinh ngạc, chợt mặt vô biểu tình, cần bản là đương Hắc Dực ở đánh rắm, chẳng sợ hẳn cái này thí là thật sự.

Không có người so với bọn hắn chính mình rõ ràng hơn, chính mình là người không phải yêu.

Hãy còn chọc thủng một cái kinh thiên đại bí mật Hắc Dực hãy còn không thỏa mãn, bát quái chi hóa hùng hực thiêu đốt, tiếp tục chạy như điên ở tự làm bậy không thể sống trên đường, há mồm lại nói:

“Ta xem ngươi một đôi nhi nữ đều là người, nên không phải là ngươi nửa đường nhặt được đi? Hoặc là ngươi ở dịch yêu cốt sau tái sinh ra tới? Ta nói ngươi kia bạn lữ biết ngươi không phải người sao, ngươi bạn lữ.....”

“Phanh!”

Vang lớn qua đi, phía chân trời xẹt qua một đạo sao băng, thế giới an tĩnh.

Vẫn luôn không gì phản ứng Độc Cô Thư Hà, rốt cuộc ra tay, đem ồn ào đến cực điểm Hắc Dực một quyền đâm phi, mọi người cho rằng, Độc Cô Thư Hà rốt cuộc muốn bạo phát, Hắc Dực này xử điệu rốt cuộc muốn nhân gian chung phát rồi.

Lại không nghĩ, tai họa di ngàn năm, lão tổ tông thành không khinh ta.

Hắc Dực hùng hùng hổ hổ bỏ lại tới thời điểm, Độc Cô Thư Hà thế nhưng không có lại động thủ, ngược lại là hốc mắt đỏ lên, hãy còn chảy xuống một chuỗi nước mắt, bỗng nhiên tiến vào nhớ thể cuồng ma hình thức.

“Ta thế là người thường, không có tư chất, không có tuệ căn, với tu luyện, nhập không được môn, lại ôn nhu như nước, sẵn sóc thiện lương, vì ta sinh nhi dục nữ, lại không thể bồi ta cộng độ cả đời.

Ta từng vì nàng tìm thiên tài địa bảo, lên trời xuống đất, lại trước sau không thể kéo dài nàng thọ mệnh.

Đại khái, phạm nhân cả đời từ nhỏ liền chú định, toan đếm khổ nạn, vui buồn tan hợp, ai cũng không đổi được. Nếu không tu luyện, có thể sống mấy trăm năm, đã là xa xỉ.”

Cần bản không cho bất luận kẻ nào cùng điều phản ứng, Độc Cô Thư Hà đột nhiên liền bắt đầu mặt vô biểu tình lại nhai, kia trường hợp quý dị đến, nhiều ít ma tu muốn đoạt mà tự sát.

Lục Tranh nghe được toàn thân run lên, không phải bị buồn nôn mà là bị hãi.

Độc Cô Thư Hà cả người như cục diện đáng buồn, phảng phất vô tâm vô tình, nhưng cổ tình nước mắt ngăn không được, một bên mặt vô biểu tình, một bên khóc cái không ngừng, hãy còn nói chút hẳn cùng chính mình ái thể năm đó chuyện cũ, càng nói càng đau lòng, cổ tình hẳn trừ bỏ một đôi rơi lệ không ngừng đôi mắt ngoại, mặt bộ biểu tình lại không hề dập dờn bông bênh phập phồng, cả người quý dị đến, giống như là tàu hỏa nhập ma.

Lục Tranh bên cạnh, Độc Cô Kiến Thường vì thu mục, sớm tại nàng phụ thân nhắc mãi câu đầu tiên thời điểm, liền lãnh đạm mặt, xoay người rời đi.

“A.”

Độc Cô Ly Tinh còn lại là cười lạnh một tiếng, lãnh liếc liếc mắt một cái hãy còn đắm chìm ở chính mình thế giới phụ thân, chợt xoay người, cùng tỷ tỷ cùng nhau, đi trước một bước.

Lục Tranh xoay chuyển đầu, nhú mảy, rất có chút khó xử, đã muốn đi truy người trong lòng cùng cậu em vợ, lại tưởng tiếp tục nghe một chút cha vợ chính mình nói ra chuyện cũ bát quái, nhất thời do do dự dự, nhưng thật ra đứng ở tại chỗ, lại nghe xong trong chốc lát Độc Cô Thư Hà ma chương

giống nhau nước mắt tổ.

Sau đó, Lục Tranh liền xác định. Hắn vị này tặc thiên cha vợ, thật là tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa nhập ma thời gian không ngắn, trình độ càng không nhẹ.

Nhưng, Độc Cô Thư Hà si tình, lại như cũ gọi người thôn thức thăm than, người nghe đau lòng.

Độc Cô Thư Hà thê tử Độc Cô Du là cái không có tuệ căn không thể tu luyện bình thường phạm nhân, hắn một cái đại yêu lại nguyên ý cùng ái thê quá phạm nhân sinh hoạt, tự hủy yêu mạch, dịch yêu cốt, ăn một đồng lớn lung tung rồi loạn đồ vật, mới vừa rồi trọng tổ huyết nhục, từ đầu tu luyện.

Nhưng, yêu cùng người rốt cuộc bất đồng, yêu dịch yêu cốt có thể làm người, còn có thể tu luyện, nhưng trong xương cốt không có tuệ căn cùng thiên phú người, vô luận lại như thế nào trả giá, như cũ thành không được tu giả, không thể trường sinh bất tử.

Bởi vì thê tử Độc Cô Du không thể tu luyện, Độc Cô Thư Hà liền hãy còn đề ép tự thân tu vi, muốn cùng thê tử giống nhau làm sinh lão bệnh tử phạm nhân, đáng tiếc hắn bản thể là yêu, liền tính đã thành người, có chút bảm sinh ưu thế lại là vứt đi không được, hắn chẳng sợ một ngày cái gì cũng không làm, tu vi cũng sẽ tích lũy tháng ngày chính mình trưởng đi lên. Trái lại Độc Cô Du, đó là cái ý trời trên người bị kịch.

Độc Cô Thư Hà hao hết tâm lực cũng chỉ đến bảo trụ ái thê mấy trăm năm tánh mạng. Độc Cô Du tánh mạng đem chung là lúc, dung hoa không hề, người như khô đặng, chịu không nổi kích thích, cũng không nghĩ tiếp tục tra tấn chính mình trọng phụ, liền dứt khoát đầu nhai mà chết, chỉ để lại một phong chỗ trống thư từ.

Từ đây, vắng tích oai phong một cõi đại yêu Thư Hà sửa dùng ái thê dòng họ, tên biến thành Độc Cô Thư Hà, thả lại không một tí tươi cười, tính tình đại biến, đối cái gì đều nhắc không nổi hứng thú, suốt ngày sống ở chính mình hồi ức trung, đối đãi bản thân một đôi khi nữ cũng là không có một tia khoan dung.

Dùng Lục Tranh nói tới nói, nhà mình cha vợ không giống như là tẩu hỏa nhập ma, càng như là vạn niệm câu hồi hoạt tử nhân, chính hắn cũng không biết chính mình tồn tại còn có cái gì ý nghĩa, cho nên, tựa cục diện đáng buồn, tựa cái xác không hồn, đều không gì đáng trách.

“Ô ô.”

Có người nức nở, lại là nhện không được khóc ra tới.

Lục Tranh phía sau, Triệu Ứng khóc đến ruột gan đứt từng khúc, sống cùng đã chết ái thê thành hoạt tử nhân chính là chính hắn giống nhau.

Lục Tranh cũng là thờ dài, ai có thể nghĩ đến, đường đường ma chủ, bá khí trắc lậu sau lưng lại vẫn cất giấu như vậy chua xót.

Hắc Dực này đầu xú điều cũng khó được sinh ra trắc ẩn, không lại bát quái, không lại kích thích người.

Độc Cô Thư Hà khóc đủ rồi, liền cùng giống như người không có việc gì, mắt nhử lại, trừ bỏ hốc mắt khác sưng đỏ ở ngoài, lần thứ hai khôi phục thành một bộ đạm mạc nếu băng thần cao cao tại thượng bộ dáng.

Dù sao cũng là chính mình phụ thân, đối phụ thân phát bệnh tình huống vẫn là thập phần có nắm chắc.

Cơ hồ liền ở Độc Cô Thư Hà khôi phục như thường đồng thời, Độc Cô Kiến Thường hai tỷ đệ một người liếm một cây hồ lô ngào đường đã trở lại.

Lục Tranh nhìn xem tỷ đệ hai không có sai biệt lãnh đạm diện than mặt, trong lòng phiếm ra đau, đều nói Độc Cô Thư Hà chua xót đáng thương, kỳ thật đôi tỷ đệ này hai lại làm sao không phải?

Không cha đau, không nương ái, từ nhỏ lớn lên ở ma quật trung, khó được không không có chí tiến thủ, lại vẫn có thể ra nước bùn mà không nhiễm, rực rỡ mùa hoa, xuất sắc như vậy, thật là gọi người nhện không được muốn than một tiếng thiên địa tạo hóa, sinh mà bất phạm.

Lục Tranh hãy còn nảo bỏ, bỏ bỏ liền yên lặng chảy ra nước mắt.

Độc Cô Ly Tinh liếc lại đây một cái xem ngu ngốc ánh mắt, Độc Cô Kiến Thường lại mặc danh cười cười, đem trong tay dư lại hồ lô ngào đường đưa tới Lục Tranh trước mặt.

Lục Tranh một ngụm cắn hạ, tư vị quanh quẩn ở trong lòng, toan, ngọt. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: mắt mù trang bức

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Một thế hệ ma chủ sau lưng chưa xốt chuyện cũ, cuồng phong bão tố dường như, mơ hồ mà đến mơ hồ mà đi, tựa để lại dấu vết, lại tựa không lưu.

Trên đường, Độc Cô Thụ Hà tựa hồ rút cuộc thanh tỉnh một hồi, một thanh tỉnh liền tóm được Hắc Dực tẩn cho một trận, Hắc Dực tất nhiên là không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ chủ, một người một yêu lập tức lại lần nữa nhảy lên trời cao, giết cái trời đất u ám, nhật nguyệt thất sắc, thẳng đánh ba ngày ba đêm, mới vừa rồi từng người chặt vật một thân là thương không tình nguyện mà ngừng lại.

Có này hai cái đại sát khí thịnh thoảng trừu điện, Lục Tranh đám người dọc theo đường đi nhưng thật ra không thiếu lạc thú, hai phái hợp lưu, ở chung hòa hợp, đi đi dừng dừng, rút cuộc đuổi ở luận võ đại hội triệu khai ba ngày trước, tới rồi Trương Vân Thành.

Trương Vân Thành như nhau vắng tích, cửa thành nguy nga, thiết thủ vệ, tiến vào giả cần kinh kiểm tra, chỉ là so chi dĩ vãng, kiểm tra nghiêm mật một ít, vào thành chờ giả bài xuất hàng dài gọi người xem đến hoa cả mắt.

Đã lâu mà như là xuân vận xếp hàng lên xe cảnh tượng, gọi lên Lục Tranh một tia khó được ký ức, đôi mắt nhú lại, Lục Tranh dứt khoát tự phát mà bài tới rồi đội ngũ cuối cùng, an an tĩnh tĩnh mà hưởng thụ này đã lâu xếp hàng lạc thú.

Vạn Ma Quạt đám ma tu lẫn nhau liếc nhau, thấy ma chủ cùng đại tiểu thư cư nhiên cũng ngoan ngoãn đi theo xếp hàng đi, nhất thời có chút tiếp thu vô năng, nhưng nói thực ra, vào thành môn xếp hàng gì đó, này thể nghiệm thật đúng là mới lạ.

Kết quả là, ở Lục Tranh vô tình kéo hạ, hai phái con sông, mệnh mông mảy chục người, ám hoài kích động, xếp hạng đội ngũ cuối cùng.

Toàn bộ đội ngũ tựa như trường long, lẫn nhau gian đẩy đẩy ồn ào, tề đến thí xú, cũng liền không có cái nào người có kia nhân tâm đi xem xếp hạng chính mình phía trước cùng mặt sau người rút cuộc trường gì dạng. Nếu không, liền Lục Tranh cùng Độc Cô phụ tử một nhà mấy cái cao cho hấp thụ ánh sáng tôn dung, đã sớm khiến cho một mảnh thay đổi bất ngờ.

Đội ngũ rất dài, nhưng luôn có cuối.

Thực mau, liền đến phiên Lục Tranh.

Thủ vệ người bắt bẻ mà nhìn thoảng qua Lục Tranh, chột buông tay.

Lục Tranh chớp mắt, này thủ vệ người là muốn nhận vào thành phí, thu phí lúc sau còn phải ở danh sách thượng đẳng nhập.

Thấy Lục Tranh chậm chạp chưa động, thủ vệ người có điểm không kiên nhẫn, giờ tay tiếp đón bên cạnh hai cái đồng bạn, cao giọng nói: “Tới cái nháo sự, quăng ra ngoài.”

Hai cái thủ vệ đập cường kiện bước chân, ầm ầm ầm chạy tới, đuổi ra tay phải bắt người.

Đúng lúc này, Lục Tranh không nhanh không chậm lấy ra không gian trung kim sắc thiệp.

Cơ hồ là lập tức, phác lại đây thủ vệ động tác đột nhiên im bất, kinh ngạc cùng không thể tin được che kín bọn họ đôi mắt.

Một nén nhang lúc sau, lúc trước buông tay cái kia thủ vệ kín người mặt cung kính mà thật cẩn thận mà đệ còn Lục Tranh kim sắc thiệp mời,

Ngữ khí là thân thiết cũng sợ hãi.

“Nguyên lai là Nghịch Thương Phái Lục chương môn, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn. Kỳ thật có thiệp mời liền không cần xếp hàng, ha ha, ngài thỉnh, ngài thỉnh.”

Có thiệp mời, đó là khách quý, đó là nhân vật, căn bản không cần nhe nhỏ thủ vệ người kiểm nghiệm, trực tiếp liền quá. Nhưng ai ngờ đã có khách quý dân người, cư nhiên còn có xếp hàng Văn Nhân thí xú đam mê đâu?

Nếu không phải thủ vệ người thái độ đủ khiêm tốn đủ nịnh nọt, Lục Tranh cơ hồ cho rằng hắn nói ra cuối cùng một câu là ở cổ tình trào phúng hắn chỉ số thông minh.

Ở chung quanh đông đảo xếp hàng tu giả âm thầm hâm mộ ghen ghét ánh mắt nhìn chăm chú hạ, Lục Tranh bình tĩnh mà thu hồi chính mình kim sắc thiệp, tùy tay ném hồi chính mình không gian trung, chột đối mặt sau người gật gật đầu, liền hãy còn mang theo Nghịch Thương Phái một hàng tiên tiến cửa thành, sau đó ở một bên chờ đợi.

Thực mau, mặt khác một trương thuộc về ma tu bá chủ kim sắc thiệp xuất hiện, đó là trương so Lục Tranh trên tay thiệp càng cao cấp hóa, viền vàng phiếm hoa hồng sắc, bá khí trầm lậu.

“Không biết ma chủ đại giá quang lâm, mời vào, mời vào!”

Thủ vệ người tè ra quần, thanh âm cơ hồ là hò hét mà ra, mang theo khóc nức nở cùng run rẩy.

Ai có thể nghĩ đến đường đường ma chủ cũng sẽ “Ngớ ngẩn” xếp hàng đâu?

Mệnh môn mấy chục cái mặt vô biểu tình ma tu tự đội ngũ trung ngừng đầu ưỡn ngực, phong giống nhau rồi đi, không lưu một tia dấu vết, đồ lưu đầy đất trong lòng run sợ.

Đồng đảo xếp hạng ma chủ cùng lực họ ác nhân phía trước tu giả, cả người run run xui lợ trên mặt đất, càng có người xoay người liền chạy, liền Trương Vân Thành cũng không dám vào, liền sợ lộn vào trả thù, thi thể đều thối không được đầy đủ.

Lại nói Lục Tranh này sưng, lẳng lẳng đợi nửa ngày, rốt cuộc nhìn thấy người trong lòng quanh quệ thanh nhả khuynh thành dáng người, nhưng bắt đầu đi người kia tay trái là lực sát thương bạo biểu cậu em vợ, bên tay phải là uy lực nghịch thiên điều yêu đều có thể thọc chết mấy chỉ hù chết người không đền mạng cha vợ, trời thấy còn thương, bị đáng sợ cậu em vợ mặt lạnh trừng mắt, bị cục diện đáng buồn giống nhau cha vợ cắn răng nhìn gần, Lục đại chương môn vài lần nhắc chân, lẳng là không dám lên trước.

Lục Tranh bởi vì không thể dắt đến người trong lòng tay nhỏ mà rơi lệ đầy mặt, lại cũng không ngại ngại Nghịch Thương Phái cùng Vạn Ma Quật “Cầm sát hòa mình”.

Hai phái với cửa thành nội lại lần nữa hợp lưu, cảm tình hảo đến kề vai sát cánh không đến mức, vừa nói vừa cười lại là khó tránh khỏi.

“Phanh!”

Ngày hội lửa khói, ở giữa không trung nổ rộ, lấy tu giả chân khí khống chế các màu lệ quang, như mạng theo sắc thái giao long, xoay quanh, gào thét, bay thẳng cứu thiên, tạc lượng một phương phía chân trời, thật lâu không tiêu tan.

Lửa khói hạ, tiếng người ồn ào, đảo như là ở ăn tết.

Hai phái đứng ở tại chỗ, cùng nhau hướng bên trong thành chỗ sâu trong nhìn lại.

Lộn vào trong tầm mắt đều là đầu người, ồn ào thanh khoáng khắc lộn vào tai, rầm rầm các loại thanh âm hỗn tạp, lại căn bản biện không rõ này đó đều là đến từ phương nào.

Có lẽ là bởi vì luận võ đại hội tới gần duyên cớ, toàn bộ Trương Vân Thành kín người hết chỗ, phòng giữ lực lượng càng là nhiều như con kiến, giương mắt nhìn lên, cửa thành trong ngoài rậm rạp, tất cả đều là đầu người.

Nhìn thấy bộ dáng này, Lục Tranh cơ hồ cho rằng chính mình là ở tham gia cái gì dân gian hội chùa, mà không phải chính ma đối oanh chẳng phân biệt chết sống trăm năm luận võ.

Trang nghiêm túc mục luận võ đại hội, ở Lục Tranh cảm nhận trung hình tượng, khoáng khác biến thành lão thái thái dậy sớm trách móc đồ ăn, thích nghe ngóng.

Một hàng mấy chục người nghênh ngang dẫm chen chúc đường phố, có người tránh lui ba thước, cũng có người nghi chân đánh giá, Lục Tranh lại không nghĩ rằng, bọn họ này một hàng như thế phong cách, còn không đi bao xa, cư nhiên đã bị người ngăn cản.

Một đội trang bị hoàn mỹ mỗi người mặt cao hơn đỉnh ăn mặc tinh phẩm thị vệ phục Trương Vân Thành dân bản xứ, khó khăn lắm che ở Lục Tranh đám người trước mặt, cầm đầu lỗ mũi hướng lên trời, nghênh diện cũng không xem người, bật thốt lên liền tới rồi câu.

“Đứng lại, làm cái gì?!”

Mẹ nó thiếu năng trí tuệ!

Kìa một khác, Lục Tranh trong đầu đột nhiên liền lờ ra này bốn chữ kim câu. Thế nhưng hỏi bọn hắn là làm gì đó? Đây không rõ bãi sao? Tu giả nơi đây tới tương vãn, không phải xem diễn chính là đánh nhau, có cái gì hảo đề ra nghi vấn.

Phía sau ô áp áp một tầng lớn thống nhất phục sức Vạn Ma Quật ma tu, chẳng lẽ là bãi hảo ngoạn?

Chung quanh qua đường tu giả đại bộ phận yên lặng dừng lại, bắt đầu xem diễn, có thích nào nhiệt càng là lạng lẽ vận khởi ký lục thủy tinh, tính toán đem kế tiếp phát sinh một màn một tia không rơi ký lục xuống dưới. Nhưng thực mau, này đó vậy xem ăn dưa quần chúng mỗi người cả người run lên, về mặt sống thấy quý giống nhau biểu tình, hai chân run lên, xoay người liền muốn chạy. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 151: Tương Vân Thành gặp lại

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chỉ triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Quần chúng đôi mắt là sáng như tuyết, không bao lâu liền nhận ra tới đang bị tuần tra thị vệ khó xử người rốt cuộc là ai, thấy rõ là ai, đại bộ phận người đều phải run tam run, nề hà, có người mắt mù tìm chết hành vi còn ở tiếp tục.

Thấy Lục Tranh đám người không đáp, kia cầm đầu thị vệ lập tức hừ lạnh một tiếng, chậm rì rì đi tôn mắt, tự hạ hướng lên trên nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái.

Lục Tranh nhú mày, tái hảo tính tình đều phải khô kiệt, huống chi, hần xưa nay không ôn hòa, hiện giờ càng là bị cậu em vợ cùng cha vợ bức cho gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, trong lòng chính nén giận.

Còn không chờ Lục Tranh tức giận, kia thị vệ đầu lĩnh lại khi trước run run một chút, giống như cảnh tỉnh, đột nhiên chính là một cái khiếp sợ muốn chết biểu tình, nói chuyện đều đang run rẩy, thái độ càng là một trăm tám mươi độ đại chuyển biến, run rẩy hỏi câu: “Xin hỏi. .... Là Lục Tranh Lục chương môn sao?”

Cảm tình chính mình cư nhiên vẫn là rất có mức độ nổi tiếng, ít nhất này khuôn mặt, mở rộng trình độ rất quảng.

“Như thế nào? Người muốn tìm cái chết?”

Lục Tranh khẩu khí ác liệt, hần cho rằng đối phương cũng như giống nhau chính đạo, nhìn hần liền muốn đánh sát.

Nào tướng, hần này hỏi lại vừa ra, đối diện một đội thị vệ đồng thời run lên một chút, chân đều cong.

Vừa lúc gặp lúc này, bên cạnh cường lôi kéo Độc Cô Thụ Hà xem trọng đất Hắc Dực quá đủ nghiệm, lôi kéo Độc Cô Thụ Hà một người dẫn theo một cái tượng đất đã trở lại.

Hai đại sát khí một lộ diện, tiếng hút khí đốn khởi, đối diện thị vệ càng là bỗng dưng quý khóc sói gào, “A” hét thảm một tiếng, ở sắc mặt trắng bệch đầu lĩnh dẫn dắt hạ, tay chân cùng sử dụng, quay đầu liền chạy.

Lục Tranh: “.....”

Như thế không có trang bức tiềm chất lại chuyên nghiệp đương pháo hồi nhân vật, hần xem như thất kính.

Lục Tranh cũng là sau lại mới hiểu được, bởi vì luận võ đại hội triệu khai, Tương Vân Thành nhân thủ không đủ, lâm thời triệu tập một ít lính đánh thuê, đảm đương hộ vệ cùng tuần tra công tác.

Nhưng cũng không biết là Tương Vân Thành quân sự người quá có lệ vẫn là sao, triệu tập mà đến lính đánh thuê toàn bộ đều là đám ô hợp, ngày thường ăn mặc một thân tinh anh phục liền tự

nhận bay lên thiên, mắt cao hơn đỉnh, tự cao tự đại, thường thường tác oai tác phúc, càng thường thường đá đến ván sắt. Lập uy không thành phản dọa nước tiểu, một vô ý ném mệnh, như vậy “Thú sự” càng là khi có phát sinh.

“Có lẽ Đường Dục kia tiểu tử, chính là cố ý tìm tới này đó đầu óc đơn giản tứ chi phát đạt gia hỏa tới khôi hài, ha ha.”

Một đạo hài hước thanh âm tự nơi xa truyền đến.

Lục Tranh theo tiếng nhìn lại, chợt kinh hãi trừng lớn mắt, nói chuyện người lại là hồi lâu không thấy Mạc Từ Phong!

Mạc Từ Phong một thân tiêu sái tự tại như cũ, từ từ phe phẩy quạt vàng giấy phiến, phiến họa giang sơn, từ từ đi tới, chưa ngừng trước cười.

Mà ở hần phía sau, chịu thương chịu khó mặc gia mấy cái quân sự trong lòng ngực đều là ôm Tương Vân Thành hiểm lộ ngoạn ý nhị, tiểu núi cao sự vật đem mặt đều cấp che xong rồi.

Mạc Từ Phong như nhau văng tích, cạ lơ phát phơ, một trương tìm việc lam cười mặt, người bình thường nhìn liền tưởng tấu.

Nhưng mà, Lục Tranh đối hần là thật muốn niệm.

“Lục hiền huynh, đã lâu.”

Quen thuộc quái dị xưng hô, tự Mạc Từ Phong trung mang cười mà ra.

“Mạc hiền huynh!”

Lục Tranh trên mặt cũng lộ ra thiết tình tươi cười, bước đi lên, cùng Mạc Từ Phong trao đổi một cái chặt chẽ ôm.

Ngao Văn Sơn vội vàng từ biệt, lóa mắt đó là quanh năm, trong lúc tuy có thư từ lui tới, lại tổng so bất quá tận mắt nhìn thấy đến người mới vừa rồi an tâm.

“Còn muốn đa tạ Mạc hiền huynh lần trước cứu giúp, ta.....”

“Ai, Lục hiền huynh đây là khách khí.” Mạc Từ Phong cười tùm tùm đánh gãy Lục Tranh nói lời cảm tạ, ngược lại cầu không đổi được tật xấu, quay đầu liền cười cong một đôi mắt, thò qua đầu tới, thấp giọng bắt quái.

“Người này đủ tiêu sái a, lại là cùng cha vợ cùng lên đường. Người quái nhân gia khuê nữ, Độc Cô ma chủ thế nhưng không có một đao chém người?”

“Ha, còn có, ta nếu không có nhìn lầm nói, bên cạnh cái kia là Sơn Hải Yêu Thị điều yêu đi? Như thế nào liền cùng người một đường đâu?”

“Ha ha, huynh đệ người là ngồi hưởng tề nhân chi phúc a, có Độc Cô đại tiểu thư còn chưa đủ, thế nhưng lại thông đồng một cái nọ hoa giống nhau nũng nịu tiểu cô nương, tầm tặc, hảo phúc khí, hảo may mắn a!”

Mạc Từ Phong chuyện tốt tính nết không thay đổi, quay đầu đó là riu rít, kia bốn cột đôi mắt nhỏ, kia quý dị mạc danh tiểu biểu tình, Lục Tranh thiếu chút nữa không nhịn xuống nhất kiếm đem hắc cấp đâm thùng lặc.

Đương Mạc Từ Phong nghe được điều yêu Hắc Dực thế nhưng quy thuận Lục Tranh làm Nghịch Thương Phái khách khanh trưởng lão, Mạc Từ Phong kinh ngạc đến thiếu chút nữa không kêu ra tới.

Đương nghe xong kia nọ hoa giống nhau tiểu cô nương cư nhiên là Lục Tranh khuê nữ tiểu thổ bao, Mạc Từ Phong lập tức “A” một tiếng quái kêu, xông lên đi liền đem trưởng thành tiểu thổ bao ôm lấy, ôm lấy còn không tính xong, còn oa oa kêu bắt được tiểu nữ oa mặt liền mãnh thân. (người chết chắc rồi, lão hắc k tha mi đâu.. ==)

Lục Thanh Chúc chợt bị cái quái thúc thúc hung hăng ôm lấy còn bị hôn đầy mặt nước miếng, lập tức liền phải khóc ra tới, cũng may cái này quái thúc thúc là nàng nhận thức, nếu không, nàng thế nào cũng phải lên tiếng hét chói tai không thể.

Nhưng nàng có thể nhẫn, hắc gia cha lại không thể nhẫn.

Lục Tranh xông lên đi một chân liền đem Mạc Từ Phong đá nằm sấp xuống, sau đó, hắc đã bị rút cuộc phản ứng lại đây Hắc Dực cấp tấu.

Mạc Từ Phong ở bên nhe răng trợn mắt, một trương văn nhã khuôn mặt tuần tú thành béo đầu heo, Lục Thanh Chúc hơi hơi nức nở ý ở Hắc Dực trong lòng ngực, hai người nhỏ giọng nói lặng lẽ lời nói, thế giới rút cuộc an tĩnh.

Lục Tranh vô cùng đau đớn mà thu hồi chính mình tâm mắt, minh bạch gả đi ra ngoài khuê nữ bát đi ra ngoài thủy, không hề vấn hồi đường sống, tuy nói này khuê nữ còn không có gả đi ra ngoài đâu.

Lục Tranh nội tâm yên lặng mà rơi lệ, nhớ tới chính mình tình lộ nhấp nhô, đối lập khuê nữ cùng điều yêu tiến triển như thoát cương con ngựa hoang, trong lòng càng là khó chịu, nhất thời hối hận, không hề phản ứng động tay động chân tự làm bấy không thể sống Mạc Từ Phong.

Mạc Từ Phong bị tấu đến mặt mũi bầm dập, lại vẫn không thay đổi tật xấu, một trương miệng nghiêng nghiêng câu lấy, khoe mắt đuôi lông mày tò mò treo, nhìn quét toàn trường, một bộ tùy thời tính toán tìm việc bộ đáng.

Lục Tranh nhắm mắt làm ngơ, lệch về một bên đầu, ngược lại xem khởi bên đường nào nhiệt tới.

Trương Văn Thành làm một cái lịch sử đã lâu trung gian thành trì, lại là lần này quần ma loạn vũ thi đấu mà, náo nhiệt tất nhiên là phi phàm, bên đường người bán hàng rong bày ra tới đồ vật cũng là hiếm lạ cổ quái, cái gì đều có.

“Mua băng lạc, mua băng lạc! Chỉ cần năm cái hạ phẩm linh thạch, làm người không ra khỏi cửa liền biết thiên hạ sự, này đó đại nhân không thể chọc này đó đại nhân muốn nịnh bợ, băng thượng toàn bộ có!”

Đồng dao hiếm lạ rao hàng trung, có một đạo rao hàng thanh cô đơn tác động Lục Tranh tò mò tâm.

Lục Tranh theo tiếng nhìn lại, liền thấy một thanh niên người bán hàng rong, ước có cửu tinh tu sĩ tu vi, giờ số trương nửa khai quyền trục, rao hàng.

Mà chung quanh, vây quanh không ít theo tiếng mà đến tu giả, này đó tu giả thực lực thấp bất quá một tinh tu sĩ thực lực cao thế nhưng còn có Hoàng Giai, lại vô luận thực lực cao thấp, một phác qua đi liền gấp không chờ nổi tiền trả lấy hóa, có phủng về một trương cũng có phủng về một tá.

Thực mau, kia tuổi trẻ người bán hàng rong bên chân liền chổng chát số cũng đếm không hết hạ phẩm linh thạch.

Lục Tranh nhất thời xem đến hứng khởi, bước chân vừa chuyển, không tự chủ được cũng đi qua. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: bảng đơn

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Mua bảng lạc, chỉ cần năm cái hạ phẩm linh thạch, bao ngài vừa lòng, vật siêu sớ giá trị!”

Tuổi trẻ người bán hàng rong mặt mày hớn hở, nhiệt tình dào dạt, cao giọng lại hiếm lạ rao hàng, ở phần hoa náo nhiệt đầu đường tự thành một cảnh.

Theo thời gian trôi qua, có thể nói ma đạo luận võ thịnh hội sắp bắt đầu, lại là khó gặp gỡ trăm năm một lần, trăm tuổi dưới tu giả, phàm là có điểm thực lực, đều sẽ lên sân khấu tỷ thí tỷ thí.

Như thế đại bối cảnh hạ, Trương Văn Thành trung, tất nhiên là khắp nơi thế lực tề tụ, không đếm được thanh niên tài tuấn ngang trời xuất thế, nói không xong tài tuấn sau lưng phong vân truyền thuyết.

Ở như vậy khó được kỳ ngộ hạ, lấy này đó tài tuấn là chủ đề các loại bảng đơn đúng thời cơ mà sinh. Khắp nơi tu giả vì bất đồng nguyên nhân, đối này những bảng đơn luôn có một ít tò mò, có mua tới nhận mặt suy nghĩ mượn sức cùng nịnh bợ, cũng có thuần túy mua tới cẩn thận nhận nhận miễn cho ngày nào đó có mắt không thấy Thái Sơn tài té ngã, còn có thuần túy là tò mò bắt quái.

Mà này đó bảng đơn phía trên, đều không ngoại lệ, có nhân vật phong vân bức họa cùng với đơn giản giới thiệu.

Tuy nói đối với này đó nổi danh nhân vật trông như thế nào đều có cái dạng nào đánh giá, cũng không xem như ít có người biết, nhưng khó được chính là, có người chịu tốn tâm tư cố ý đem này đó nhân vật phong vân tụ tập dựng lên bài cái bảng.

Bảng đơn đơn sơ, bất quá một trương công nhận độ cực cao bức họa, lại phối hợp một câu chính mình viết xuống lời bình, đơn giản sáng tỏ. Đối bảng bề trên vật tới nói, thượng bảng là vinh quang, trừ phi là tâm nhân như châm tiêu, nếu không định sẽ không tìm người bán hàng rong phiên toái.

Mà đối mua bảng giả tới nói, bất quá tác không đủ nhét kẻ rằng năm cái hạ phẩm linh thạch, mua cái hiếm lạ, đồ cái bắt quái, còn có thể trường điểm kiến thức, có sao mà không làm đâu?

Không thể không nói, này bán bảng người bán hàng rong là một nhân tài.

Bất quá trong chớp lát, này mua bảng người bán hàng rong cùng hẳn những cái đó hiếm lạ bảng đơn, liền bị tu giả biến người tập nập vây quanh cái chặt như nêm cối, ngay cả linh thạch đều bắt chấp thu.

Với mệnh mạng biến người trung, nhảy bén nhận thấy được Lục Tranh kia tìm tòi nghiên cứu cùng tán thưởng ánh mắt, người bán hàng rong trên mặt tươi cười càng sâu, lại thấy Lục Tranh chậm chạp chưa xuống tay, lòng trước đây là cái tính chậm chạp.

Căn cứ có sinh ý không làm là đầu đất nguyên tắc, người bán hàng rong chạy nhanh đánh lên hoàn toàn tinh thần, gấp cong xán cười, một trận gió dường như liền tề đến Lục Tranh trước mặt, đôi tay phùng đệ vài trương quyền trực, nhiệt tình đề cử nói: “Tôn giả, chỉ cần năm cái hạ phẩm linh thạch, ngài nếu không tới mấy phân?”

Lục Tranh xem đến buồn cười, lấy ra một túi hạ phẩm linh thạch, cũng không thèm nhìn tới ném cấp người bán hàng rong, hỏi hấn: “Đều có này đó bảng đơn?”

Người bán hàng rong chạy nhanh đem túi thu hảo, thái độ càng thêm nhiệt tình cung kính, vội nói: “Bảng đơn phân loại, vậy nhiều. Có chính đạo mười quân tử bảng, võ lâm mười đại mỹ nhân bảng, giang hồ mười đại ca thủ bảng, ma tu mười sát bảng, ác nhân biến | thái mười người bảng, cực kỳ tàn ác không phải người bảng, đầu tường thảo sớm hay muộn làm phản bảng, bất chính bất tà giết người không chớp mắt bảng.....”

Tuổi trẻ người bán hàng rong tư chất bình thường,

Không mừng tu luyện, ngược lại như phàm nhân giống nhau, nhiệt tình yêu thương mua bán, này vừa nói khởi chính mình kinh doanh, đó là hai mắt tỏa ánh sáng, thao thao bất tuyệt, dừng không được tới.

Lục Tranh nghe được hoa cả mắt, xua tay ý bảo người bán hàng rong dừng lại, giờ tay lại ném ra một cái trang mẫn hạ phẩm linh thạch túi, nói: “Người kia đồ bỏ ma tu mười sát, ác nhân biến | thái, cực kỳ tàn ác, đầu tường thảo, bất chính bất tà, toàn bộ tới một phân.”

Người bán hàng rong một mặt ám đạo này khách quan khẩu vị thật kỳ lạ, một mặt chạy nhanh lấy ra Lục Tranh chỉ định bảng đơn, đôi tay đưa qua: “Tôn

già, ngài thu hảo, khó coi không cần tiền.”

Nói xong, người bán hàng rong còn không quên có tình giải thích một câu, nói: “Bởi vì nào đó nhân vật nào đó phương diện quá xuất sắc, tuy là qua trăm tuổi chỉ linh, cũng sẽ bài đi lên.”

Lục Tranh nghe được buồn cười, lông mày vừa nhấc, mắt đuôi liếc đến Độc Cô Kiến Thường cùng Mạc Từ Phong đám người cũng đi rồi đi lên, liền đơn giản đương trường mở ra bảng chỉ nhìn một cách đơn thuần xem.

Vừa thấy không biết, nhìn..... Cũng không dọa nhảy dựng.

Xảo.

Ma tu mười sát bảng xếp hạng đệ nhất đó là Độc Cô Kiến Thường, xếp hạng đệ nhị chính là Độc Cô Ly Tình, Lam Bất Hối đệ tam. Ác nhân biến | thái, xếp hạng đệ nhất chính là Thu Văn, đệ nhị là Lam Bất Hối.

Cực kỳ tàn ác bảng, xếp hạng đệ nhất chính là Hắc Dục, xếp hạng đệ nhị chính là Thu Văn, đệ tam là Lam Bất Hối. Đầu tường thảo đệ nhất là Mạc Từ Phong, đệ nhị là Lục Tranh. Bất chính bất tà đệ nhất là Lục Tranh, đệ nhị là Mạc Từ Phong.

Thô sơ giản lược đảo qua năm dán thông báo đơn quyền trực, Lục Tranh trong lòng quả thực là khác toan sàng.

Bảng đơn phía trên, bức họa như chân nhân, sinh động như thật, mà bức họa phía dưới giới thiệu càng là tự mở ra một con đường thập phần có kiến giải.

Thí dụ như nói Lục Tranh bức họa hạ, liền liền viết như vậy một câu: “Cầu kết ma tu, tàn sát chính đạo, biến | thái, vô sỉ, không phải người.” (= !!!)

Mạc Từ Phong thấy Lục Tranh biểu tình lược cổ quái, liền vội vàng thẩu đi lên nhìn nhìn, vừa thấy, “Phụt” một tiếng cả cười ra tới.

“Ha? Biến | thái, vô sỉ, không phải người? Ha, ha ha! Lục hiền huynh, nhân gia đối với người đánh giá hảo cao nha.”

Mạc Từ Phong nắm lấy Lục Tranh bả vai, cười đến đầm ngực dậm chân, hoa chi loạn chiến, giống như điên cuồng, sống cùng dùng một lần đem hấn một trăm năm cười liêu đều cười đủ giống nhau.

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, trắng liếc mắt một cái cười điểm kỳ thấp Mạc Từ Phong, sau đó liền đem có hấn bức họa bảng đơn yên lặng đưa tới hấn trước mặt, nhẹ nhàng băng quơ nói:

“Nhìn xem đi, Mạc hiền huynh, người này bài danh cũng không thấp, đầu tường thảo đệ nhất, bất chính bất tà đệ nhị. A, còn có này lời bình, cũng là không tồi.”

Mạc Từ Phong không hổ là có thể đồng thời song song hai dán thông báo đơn nhân vật phong vân, mỗi một câu lời bình đều là như vậy độc đáo.

Một câu viết: “Thẹn liệt danh môn, bất cần đời, không có việc gì tìm việc, ai biết chết không chết, dù sao không phải người.” (= v = sặc ...)

Mặt khác một câu tắc viết: “Hố cha hố hữu hố tổ tông, lặc lư không chừng, thuận lợi mà làm, sớm hay muộn làm phản, giết người không chớp mắt, ta xem không phải người.” (= _ = sặc tiếp...)

Mạc Từ Phong cười đến đánh một cái cách, chột khuôn mặt tươi cười vừa thu lại, dữ tợn mắt, một phen nheo đã bắt đầu đầu đồ mồ hôi người bán hàng rong cổ áo, chất vấn nói:

“Ha! Đây là có bao nhiêu từ nghèo a, ta như thế nào liền không phải người? Ta là người được chứ!”

Mạc Từ Phong không rối rắm mặt khác, chỉ rối rắm kia một câu “Không phải người”.

Lục Tranh quả thực phải cho Mạc Từ Phong quỳ, không hiểu hấn mạch nào.

Bên cạnh cậu em vợ cũng khó được tới hứng thú, cầm bảng đơn phủng đến trước mặt cùng tỷ tỷ Độc Cô Kiến Thường cùng nhau xem.

Lục Tranh cùng Mạc Từ Phong cùng nhau mắt lé, trộm ngắm một chút.

Bá khí trắc lậu bắt lấy ma tu mười sát bảng Trạng Nguyên cùng bảng nhân Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai bức họa hạ, lời bình giản lược đại khí, lưu loát chỉ có bốn chữ.

“Huynh đệ, chạy mau!”

“Ngốc nha, chạy mau!”

Lục Tranh cùng Mạc Từ Phong yên lặng liếc nhau, chột từng người bữu môi, làm bộ không thấy được.

Người này so nhân khí tử nhân a, hấn đến hảo, chính là không giống nhau a.

Lục Tranh ho khan một tiếng, vừa nhấc đầu vừa muốn hỏi người bán hàng rong còn có hay không mặt khác tìm kiếm cái lạ bằng đơn, lại thấy người bán hàng rong sớm đã run thành một cái cái sáng, mà chung quanh mua bằng quần chúng động tác nhất trí, cúi đầu lui về phía sau, cất bước liền chạy.

Sau đó, kia người bán hàng rong một run run, hai mắt vừa lật, thế nhưng đương trường dọa hồn mê. (= _ = !!!!)

Lục Tranh: “.....” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: thịnh hội trước quyết liệt

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Phủ tiền Trương Vân Thành, đó là liên tiếp không ngừng liên tục dọa người, Lục Tranh quả thực vô ngữ.

Cũng may theo thời gian trôi qua, tới Trương Vân Thành tu giả càng ngày càng nhiều, thả tu vi càng ngày càng cao, các có một phen thể lực cùng dựa vào, thấy bọn họ này một hàng liền lạc chạy run run tình huống, cuối cùng giảm bớt rất nhiều.

Chỉ là, Trương Vân Thành đường phố phía trên, người dẫm người tình huống càng sâu.

Trăm năm một lần luận võ đại hội sắp triệu khai, chính đạo ma đạo trung gian thể lực tam phương hội tụ, càng ngày càng nhiều tu giả ngự kiếm kỳ thú bằng phong chạy như điên mà đến, nhất thời, Trương Vân Thành kín người hết chỗ.

Theo đại hội tới gần, phó thành chủ Mạnh Ngao rút cuộc đứng dậy, bàn tay vung lên, thành chủ phủ bay ra hơn mười cái người mặc áo bào tro áo choàng lão giả.

Mười mấy người thủ thế nhất trí, một tay chỉ thiên một tay chỉ mã, hô hấp phun nạp đều là nhất trí, đồng thời hô to một tiếng “Khởi”, nháy mắt, cả tòa Trương Vân Thành đất rung núi chuyển.

“Ầm vang!”

Vang lớn trung, dọc theo Trương Vân Thành nhất bên ngoài một vòng, chợt dâng lên một đạo đem cả tòa Trương Vân Thành bao quát trong đó nửa trong suốt vòng sáng.

Vòng sáng cùng nhau, toàn bộ thiên địa chân khí vận hành tựa hồ đều đã xảy ra biến hóa, trong thành tu giả đều cảm trong cơ thể chân khí cứng lại, chợt liên giác có cái gì dòng khí tự từ Trương Vân Thành dưới nền đất chỗ sâu trong cuộn cuộn không ngừng trào ra.

Thoáng chốc, mọi người chỉ cảm thấy trong cơ thể chân khí giống như sóng giống nhau, uốn lượn du tẩu, thể hồ nghi thức xối nước lên đầu, khác một sợi thoải mái thanh tân thoải mái. Thậm chí, có hàng năm ở vào tu luyện bình cảnh kỳ tu giả hét lớn một tiếng, một sát thăng cấp.

Xôn xao trung, có người thấp giọng ní non: “Trương Vân Thành sừng sững ngàn năm không ngã, không phải không có đạo lý.”

Lục Tranh âm thầm gật đầu. Trách không được Trương Vân Thành có thể trở thành luận võ đại hội triệu khai mà, nguyên lai không ngừng là bởi vì này bàng quan đặc thù thân phận.

Đúng lúc này, phó thành chủ Mạnh Ngao cao quát một tiếng: “Trăm năm luận võ, đạo kiếm không có mất, sinh tử bất luận, phi quan giả, thỉnh tốc tốc rời đi.”

Mạnh Ngao này vừa uống dùng đặc thù truyền âm công pháp, chỉ nhằm vào không có bất luận cái gì tu vi người thường.

Tuy nói dĩ vãng Trương Vân Thành các kiểu tu giả cùng phạm nhân một khối sinh hoạt, vẫn luôn tường an không có việc gì, nhưng, trước mắt như vậy một cái tình huống, căn bản không chấp nhận được phạm nhân ở lâu, nếu không đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Tu giả đánh nhau, phạm nhân tao ương, thường thường phóng thích dư uy liền có thể bình định một tòa sơn mạch, càng không nói đến một cái thị thể phạm thai.

Trong lòng tuy là không tha, nhưng Trương Vân Thành đã sớm làm đại hội trước tổng động viên, giờ phút này phó thành chủ Mạnh Ngao như vậy sáng

ngồi giọng nói, vô luận là dân bản xứ phạm nhân vẫn là ngoại lai phạm nhân, đột nhiên thấy nhĩ vừng hoa mắt hết sức, cũng không dám làm bất luận cái gì tri hoãn, xách lên chính mình đã sớm thu thập tay nải, hấp tấp chạy đến cửa thành, lại từ cửa thành ngoại thủ lĩnh đánh thuê chịu thương chịu khó mang theo cùng nhau chạy.

Phạm nhân một chạy, Mạnh Ngao lại đánh cái thủ thế, cơ hồ lập tức, phối hợp ăn ý mười mấy Hôi bào lão giả, miệng niệm pháp quyết, chân dặng hư không, từng người tách ra, đem Trương Văn Thành vây quanh một vòng, chợt đó là cao uống liên tục.

“Oanh” một vang, cả tòa Trương Văn Thành mở rộng gấp mười lần không ngừng, quỷ dị chính là không gian lớn, tường thành bên ngoài lại còn tại tại chỗ.

Mà lúc này, khoảng cách luận võ đại hội triệu khai, chỉ còn lại có một ngày, Trương Văn Thành trung sở thừa, đều là tu giả, hoặc tham dự luận võ, hoặc đương cái ăn dưa quân chúng.

Có lẽ là lần đầu tiên tham gia luận võ thịnh hội duyên cớ, Lục Tranh có chút lược hưng phấn, tới gần luận võ đại hội khai mạc, tâm tình càng kích động.

Đối lập võ đại hội các loại tượng trưng, kêu hấn căn bản tính không xuống dưới.

Kiến Thường có hai đại hộ pháp bên người chờ đợi, khuê nữ có Hắc Dực kia đầu điều yêu một tác cũng không rời, Lục Tranh vô pháp, chỉ phải đáp Mạc Từ Phong bả vai, một khối nhảy xuống ở tạm khách điểm, xuống lầu uống rượu.

Hai người vừa mới nhảy xuống khách điểm lầu ba, chân vừa rơi xuống đất mặt, liền nghe một tiếng thét kinh hãi cùng với đề phòng rút đao rút kiếm thanh âm.

Như vậy một cái đặc thù thời kỳ, như vậy một cái đặc thù địa điểm, chủ định là cái sẽ bạn cũ thấy cố nhân thi đồ kỳ. Nhưng có cố nhân, thấy một mặt liền liền quyết liệt.

Lục Tranh giương mắt vừa thấy, đồng dạng là hồi lâu không thấy Mẫn Thanh Linh, bên cạnh đi theo mấy chục cái trang bị hoàn mỹ Ngao Văn Tông đệ tử, chính nơm nớp lo sợ nhìn chính mình.

Dĩ vãng Mẫn Thanh Linh nhìn chính mình khi, đều là thấp thỏm tiểu tâm lại ẩn ẩn tâm hoa nộ phóng, một bộ tiểu nữ tử hoài xuân như thế nào cũng thu không được bộ dáng, hiện giờ, thế nhưng sắc mặt tái nhợt, có điểm run bần bật.

Lục Tranh nhíu mày nửa ngày, chợt liền tiêu tan, tóm lại không thể đáp lại tiểu cô nương cảm tình, còn không được nhân gia thay đổi tâm ý đương hấn là cái người xa lạ sao? Tuy nói đối phương xem hấn ánh mắt, càng như là đang xem một cái giết người không chớp mắt ác quỷ.

Mẫn Thanh Linh trong tay gút gao nắm hai trương quyền trục, một trương viết “Đầu tường thảo sớm hay muộn làm phản báng”, mặt khác một trương tác viết “Bất chính bất tả giết người không chớp mắt báng”.

Tường cũng biết, Mẫn Thanh Linh là xem qua bảng trung nội dung, xếp hạng một vài danh Lục Tranh, nói vậy về hấn lời bình, Mẫn Thanh Linh là đọc qua. Kia cũng trách không được, vừa thấy đến Lục Tranh, liền sợ tới mức không nhẹ.

Nhưng xem qua lời bình liền tin, này cũng quá ngây thơ rồi đi? Thật không biết, kia Mẫn Văn lão nhân cũng như thế nào dưỡng nữ nhi.

Còn không đợi Lục Tranh cười mà qua, đối diện Mẫn Thanh Linh hoạt ở thật mạnh bảo hộ trung, run rẩy hỏi ra một câu: “Lục đại ca không. .... Lục chương môn, Lâu quân sự thật là người giết, người thật cầu kết ma đạo không đủ, còn cầu kết yêu tu?”

Lục Tranh nghe được sùng sốt, nghĩ, tốt xấu tiểu cô nương cũng chưa làm qua cái gì sai sự, há mồm liền tường giải thích một câu được.

Nhưng không nghĩ tới, còn không đợi hấn giải thích, hỏi xong lời nói Mẫn Thanh Linh hoạt một bộ thiên sập xuống biểu tình, che miệng khóc lóc liền chạy, chạy xa còn khóc rống lên một câu: “Người thật là quá kêu ta thất vọng rồi!”

Đuổi theo Mẫn Thanh Linh tạt chạy Ngao Văn Tông đệ tử tác cùng kêu lên tới một câu: “Người chờ!”

“Phốc.”

Mạc Từ Phong không chút khách khí, phụt một tiếng bật cười, cười đến bụng đau.

Lục Tranh còn lại là ót gân xanh trắng nhảy, đầu đau.

Mẫn Thanh Linh đối chính mình, nhiều lắm là niên thiếu nữ tử một chút ngây thơ cùng hướng tới, yêu thích chi tình có bao nhiêu sâu, Lục Tranh không biết, lại có thể khẳng định, tuyệt đối không đến làm lơ đồn đãi võ văn nông nổi.

Nhưng như vậy nghe phong chính là vũ không cho người giải thích cơ hội, thật đúng là kêu hấn mở rộng ra tầm mắt.

Mạc Từ Phong cười đủ rồi, thò qua miệng tới hỏi Lục Tranh, về mặt thiếu trừu nói:

“Lục hiền huynh, người thành thật công đạo, như là như vậy hồng nhan tri kỷ, người còn có mấy cái? Nhưng đừng cất giấu, chúng ta là huynh đệ, người đều nói cho ta nghe một chút đi xem.”

“Nói người muội. Lòng ta chỉ có Kiến Thường một cái.” Lục Tranh một tay đem người đẩy ra, uống rượu hứng thú cũng không có, dứt khoát quay đầu bay trở về chính mình nhà ở, ngồi xếp bằng đã tọa, bắt đầu tu luyện.

Không chừng ngày mai liền có hấn lên sân khấu cơ hội, hấn vẫn là an tâm luyện một luyện, nhìn xem có hay không thăng cấp cơ hội trước.

Mạc Tử Phong thảo một cái không thú vị, lại cũng không tức giận, vỗ tay gọi tới mạc gia một cái quản sự liền hỏi một chút Thu Văn rơi xuống.

Thu Văn làm Trương Vân Thành thành chủ Đường Dự biểu ca, đãi ngộ tất nhiên là hậu đãi, từ khi vào Trương Vân Thành liền vẫn luôn ở tại thành chủ trong phủ, Mạc Tử Phong nhân tới không có việc gì, liền Lục Tranh không thành, liền cất bước nhảy, dứt khoát hướng thành chủ phủ bay đi.

Không nói được thành chủ phủ càng có lạc thú, ha ha. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: luận võ đại hội

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đương sáng sớm đệ nhất lữ ánh mặt trời, lúc đó mưa thưa tự phía chân trời quét tới, Lục Tranh mở đóng một đêm đôi mắt, mục thanh như tuyết, nở rộ quang hoa.

Một đêm tu luyện, vẫn chưa kêu Lục Tranh vận may thăng cấp, nhưng lại khiến người tinh thần khác no đủ, thân thể cùng tu vi đều là ở vào tốt nhất trạng thái.

Lục Tranh cảm thấy, bằng hấn hiện tại trạng thái, chính là một mình đấu một cái Hoàng Giai cao thủ cũng là có thể.

“Đồng, đồng.”

Bỗng dung, truyền đến một trận nhẹ nhàng chậm chạp tiếng đập cửa.

Đồng hành người, còn có ai sẽ vào nhà gõ cửa, thả gõ đến như thế ôn nhu?

Lục Tranh có chút hồ nghi, hạ đến giường tới, ba bước đi qua đi, tương môn lôi kéo khai, đó là trước mắt sáng ngời.

Ngoài cửa đứng dáng người rực rỡ mùa hoa, mạo nếu cửu thiên hạ tiên, khóe miệng hãy còn quai ba phần thanh thiên ý cười, con người nếu tinh quang, nghịch sáng sớm trời âm áp giường mắt trông lại, hơi hơi chớp động vũ lòng mi gọi người tâm ngứa, băng tuyết thanh u khí chất càng là riêng một ngọn cỏ, đúng là người kia Độc Cô Kiến Thường.

Lục Tranh lập tức liền lộ ra một cái ngây ngô cười, cơ hồ xem ngây ngốc.

Thấy Lục Tranh này phúc ngọc dạng, Độc Cô Kiến Thường ánh mắt lại thanh u vài phần, ở Lục Tranh xem ra, kia đó là ôn nhu như nước.

“Gặp người hồi lâu chưa từng ra tới, còn tưởng rằng người quá mức.”

Tu giả qua tu sĩ giai đưng, liền không cần ăn cơm ngủ. Nhưng, luôn có một ít sở thích kỳ lạ tu giả không đổi được thói quen, thí dụ như Lục Tranh cùng hấn Nghịch Thương Phái mọi người.

Lục Tranh có chút thẹn thùng, cũng không nhiều lắm giải thích.

Luận võ đại hội quy củ tương đối kỳ ba, thường thường ở sáng sớm đệ nhất viên sao mai tinh chiếu sáng lên Đông Phương thời điểm đó là đại hội bắt đầu. Cho nên, như là Lục Tranh như vậy, canh giờ này mới tự cửa phòng ra tới người, thật là “Ngủ quên”.

Ngủ không ngủ không đề cập tới, Lục Tranh đầu lại là khác thanh tỉnh, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt khổ bức mấy ngày, rốt cuộc nghênh đón đơn độc gặp nhau nhất từ, Lục Tranh cơ hồ là hai mắt gạt lệ, một phen bắt được Độc Cô Kiến Thường tay, mười ngón tay đan vào nhau liền liền không bỏ.

“Làm Kiến Thường đợi lâu.”

Độc Cô Kiến Thường chớp một chút đôi mắt, lại không mở.

Khách điểm ngoại, đã là tiếng người ồn ào, lắng nghe đó là đủ loại kiểu dáng nghị luận lên đường thanh âm, xem ra như là Lục Tranh như vậy “Ngủ quên” người còn không ít.

Không hề trì hoãn, Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường tay cầm tay, liền đi xuống khách điểm.

Lầu một đại đường trung, Vạn Ma Quật mấy chục cái ma tu cùng với Nghịch Thương Phái hai người một chim, chính gặp nhau một khối, uống trà nói chuyện tào lao, thấy được hai người xuống lầu, nháy mắt lóe mù một đồng lớn mắt chó. (ha ha ha)

Cũng không biết Độc Cô Kiến Thường cùng nhà mình phụ thân cùng đệ đệ nói gì đó, này hai đại hộ pháp thấy Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường tay cầm tay thân mật khăng khít, trừ bỏ trợn mắt giận nhìn cũng không đoạn phóng thích sát khí ngoại, thế nhưng không có đại sảo đại nháo phác lại đây.

Lục Tranh tâm hoa nộ phóng, Độc Cô Kiến Thường nguyện ý ở mọi người trước mặt cùng hắn mười ngón tay đan vào nhau, mà Độc Cô Thư Hà phụ tử hai lại không có bạo lực ngăn cản, này liền tương đương với mọi người trước mặt, công khai hắn cùng Kiến Thường là lưỡng tình tương duyệt.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh khoe miệng ý cười càng thêm sáng lạn, Độc Cô Kiến Thường đáy mắt cũng có một tia nếp nhăn trên mặt khi cười di động.

Mạc Từ Phong bị huynh đệ tú đến một miệng nha toan, rầm rì tức, nắm lấy bên cạnh quần sự bả vai liền không được giả khóc, tựa hồ thập phần hâm mộ ghen tị hận.

Mọi người thu thập sẵn sàng, liền hướng cử hành luận võ đại hội thành chủ phủ mà đi.

Luận võ đại hội khai mạc một canh giờ có một nửa là làm chủ sự mà địa chủ Đường Dự làm miệng lên tiếng, còn có một nửa thời gian còn lại là tiên xu điệu nữ thời tiêu đánh đàn, tấu nhạc ca vũ, cho nên cũng không tính mầu chốt.

Lục Tranh đám người đuổi tới thành chủ phủ thời điểm, mỹ nhân nhóm tài nghệ biểu diễn vừa đến kết thúc, bởi vì trong tay tam phân thiệp, đoàn người đãi ngộ hậu đãi, trực tiếp bị nghênh tới rồi nhất dựa trước khách quý ghế thượng, chỉ là Lục Tranh, Độc Cô Thư Hà cùng với Mạc Từ Phong ba người phân thuộc bất đồng thế lực, cho nên chỗ ngồi là tách ra.

Lục Tranh không thể không cùng Độc Cô Kiến Thường tạm thời tách ra, nhưng nắm một đường tay nhỏ cùng với đầy đất cầm roi xuống giặt mình ánh mắt, đã cũng đủ hắn trộm nhạc cả buổi.

“Chương môn, ngài miệng lại không hợp thượng, liền phải tích nước miếng.” Triệu Ứng không nhịn xuống, chua mà đâm một câu.

Bên cạnh tiểu thổ bao lập tức “Khanh khách” bật cười, cũng mặc kệ người khác ánh mắt, dựa ở Lục Tranh bên cạnh, lại là đám vai lại là niết bối, thập phần ngoan ngoãn.

Đồng đảo phái môn người ngồi vây quanh một vòng, trừ bỏ chính ma trung gian tam phương thế lực phân biệt ngăn cách ở ngoài, cùng thế lực vòng tu giả nhóm nhưng thật ra khó được tuy hai mà một, khách quý ngồi phía trước, giữa dòng môn phái ngồi trung gian, tiểu môn tiểu phái cùng tán tu tặc ngồi mặt sau cùng, trên mặt ở chung hòa hợp, nhất trí đối ngoại.

Trung gian bị không ra một cái rộng lớn đài cao, nửa tòa sơn như vậy đại, trên đài dàn sáo quân huyền, thanh ca điệu vũ.

Lục Tranh ngẩng đầu nhìn quét một vòng, ca vũ thẳng bình trung, mặt thực người còn không ít.

Ngạo Vân Tông tới tông chủ Từ Thịnh Phong cùng với trước tông chủ chi nữ Mẫn Thanh Linh, Khung Võ Môn môn chủ Lâm Viễn Quy nhưng thật ra nơi nào đều có hắn vị trí, mà Âm Quỷ Môn phương diện, Lục Tranh cùng Lam Bất Hối vọng lại đây ánh mắt bất kỳ nhiên bình vừa vận.

Lam Bất Hối bên người ngồi một cái sắc mặt tái nhợt tới tâm trung niên nhân, một đầu quý dị Lam phát dưới ánh mặt trời hơi hơi sáng lên, cho người ta âm lãnh thực cốt cảm giác, càng đáng sợ một đôi vọng không đến để đen như mực đôi mắt, xem người ánh mắt giống tới độc dao nhỏ.

Căn cứ kia bên ngoài kia khí tràng, Lục Tranh suy đoán, này tới tâm trung niên nhân đó là Âm Quỷ Môn đương nhiệm môn chủ, Lam Bất Hối lão cha, Lam Lão Tà.

Lược quá Lam Lão Tà, Lục Tranh hướng Lam Bất Hối phương hướng gật gật đầu.

Lam Bất Hối thoạt nhìn khôi phục đến không tới, tu vi càng là thẳng cấp vì Hoàng Giai, Lục Tranh tự nhận là cùng năng còn tính bằng hữu, liền hữu hảo mà xá miệng cười cười.

Nào từng tưởng, Lam Bất Hối lại lần nữa không biết thần kinh đáp sai rồi cái nào vị trí, tả trên mặt yêu dị hắc con bướm dị văn giống muốn bay lên tới giống nhau, một đôi sâu kín đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm hắn không bỏ, đó tươi mỗi một câu, màu hồng phấn đầu lưỡi vượn một chút đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm liếm miệng mình.

Lục Tranh bị Lam Bất Hối làm cho cả người một run run, nếu là đối diện làm kia động tác đối thành một cái khác nữ tử, hắn tám phần sẽ cho rằng đối phương là muốn câu dẫn hắn. Đến nỗi Lam Bất Hối sao.....

“Tê!”

Lục Tranh hít hà một hơi, dời đi ánh mắt không dám lại xem.

Chính là lúc này, phía sau truyền đến một chút tiếng vang, Lục Tranh có điều cảm ứng, theo tiếng vọng qua đi, liền vừa lúc thấy muện tới đang ngồi ở trung gian thế lực người đôi Cổ Tâm Đồng cùng Quảng Thiên Thước.

Đối hai vị này, Lục Tranh là lâu thấy, hướng về phía đối phương gật gật đầu, trong lòng có tí xấu hổ. Rốt cuộc, hai vị là hần tiên bối, nhưng hần lại bởi vì kim sắc thiệp duyên có ngồi xuống tiên bối phía trước, này thật sự là có chút hổ thẹn.

Quảng Thiên Thước như cũ là kia mắt cao hơn đỉnh xem ai đều không vừa mắt xú tính tình, nhưng tựa hồ là bị Cổ Tâm Đồng trước tiên giáo huấn quá, vẫn là có điều thu liễm, chỉ là đối với Lục Tranh hừ khẩu khí, nhưng thật ra chưa nói cái gì khó nghe nói.

Cổ Tâm Đồng còn lại là xa xa truyền đạt cười, dùng khẩu hình nói: “Biệt lai vô dạng.”

Lục Tranh gật gật đầu, hướng hai vị tiên bối tặng cái lược cung kính thăm hỏi, lúc này mới quay đầu, nhìn phía đã thanh trảng trung gian đài cao. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: 10 cục 6 thắng

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Đang.”

Theo một đạo thanh u phong cách cổ tiếng chuông thật lâu quanh quẩn, Trương Văn Thành phó thành chủ Mạnh Ngao suất lĩnh tám ở trần đại hán, vai khiêng một tôn cổ xưa đại đỉnh, tự dưới đài phi thân dựng lên, vững vàng hạ xuống đài cao trung ương, không bắn khởi một tia bụi bặm.

Chợt, chừng mười tuổi choai choai oa tử, Trương Văn Thành thành chủ Đường Dự, người mặc tay áo rộng cảm y, cầm trong tay tam chú tế hương, tự đài cao hạ, thông thả mà vững vàng, một bước một cái cầu thang, đi bộ đăng đi lên.

“Tu giả, đến thiên ích lợi, luyện chân khí, đến trường sinh, năng giả đầy sơn đảo hải, vật đổi sao dời.....”

Dài dòng đại đoạn lời khấn cực cụ thôi miên hiệu quả, khó được Đường Dự niệm đến một chữ không kém, Lục Tranh sắp nghe được ngủ qua đi, liền thấy Đường Dự một trương một bẻ cái miệng nhỏ rốt cuộc ngừng lại.

Hướng lên trời tam bái, Đường Dự tức mực thân sắc, đem tam chú tế hương cắm vào đài cao ở giữa đại đỉnh bên trong.

“Đang.”

Lại là một tiếng phong cách cổ xưa tiếng chuông truyền đến, luận võ đại hội lúc này mới xem như chính thức bắt đầu rồi.

Đường Dự chính thức mà giảng thuật một chút luận võ quy tắc: “Lần này luận võ đại hội áp dụng lão quy củ, lên đài tỷ thí giả, cần thiết là tuổi vì trăm tuổi dưới giả, thả mỗi một môn phái cùng gia tộc phái ra mười sơ thí tu giả. Sơ thí thắng được trước mao giả, phương đến đại biểu tam phương thế lực chỉ nhất, tham gia cuối cùng luận võ cuộc đua.”

Đến nỗi cái này trước mao là như thế nào trước mao, Đường Dự không có nói tí mị, rốt cuộc mỗi một lần luận võ đại hội chuyện xấu nhiều hơn, ai cũng không hiểu được, cuối cùng có thể tồn tại đứng ở luận võ trên đài rốt cuộc có thể có bao nhiêu cái. Cho nên, luận võ đại hội lệ thường đó là, tồn tại có thể chạy có thể nhảy, liền tính trước mao.

“Đạo kiếm không có mắt, sinh tử bất luận, chư vị cố lên đi, ha ha.” Đường Dự từ đầu đến cuối đều là một bộ lão luyện thành thực bộ dáng, chỉ ở cuối cùng một cái không có hảo ý cười ngây ngô, hiện ra một tia phù hợp hần tuổi này ngây thơ hồn nhiên. Thả này tiểu hải tử hạ đài tới cũng không ngồi chỉnh mình vị trí, ngược lại dọn đem ghế dựa tiến đến Lục Tranh cùng Thu Văn trung gian.

“Hi hi.” Đường Dự hướng Lục Tranh ngây ngô cười, chợt liền lay chính mình biểu ca Thu Văn, bùm bùm nói một đồng lớn, đơn giản chính là Mạnh Ngao như thế nào nghiêm túc cũ kỹ, bối từ cỡ nào buồn tẻ khổ bức.

Tuy nói này tiểu hài tử lúc trước cố ý vô tình hớ chính mình một phen, nhưng Lục Tranh đối hẩn nhưng thật ra không có gì ác cảm. Huống chi, này tiểu hài tử vẫn là bạn tốt Thu Văn biểu đệ.

Nói đến cũng khéo, Lục Tranh vị trí vừa lúc cùng Thu Văn vị trí tới gần.

Có lẽ là Lục Tranh cùng Thu Văn giao bằng hữu duyên có, lúc trước nhìn hẩn liền phải đánh muốn giết cô nải nải Mạnh Khuynh Dao cư nhiên còn có thể đối hẩn khuôn mặt tươi cười tương hướng.

Mà này Mạnh Khuynh Dao cùng Đường Dự phó thủ Mạnh Ngao càng là thúc cháu quan hệ.

Mạnh Khuynh Dao cắn môi, nũng nịu nhìn quét một vòng, chợt đem tầm mắt đối thượng Lục Tranh, ngượng ngùng địa nhiệt uyển cười, hỏi:

“Như thế nào, Văn lão tiên sinh không cùng Lục chương môn cùng nhau? Nhân gia đối hẩn, chính là rất là tương niệm a.”

Lục Tranh trong lòng run lên.

Đều nói nữ nhân là lão hồ, lời này không phải không có đạo lý. Thu Văn là khoác da người hồ ly, hẩn này vị hôn thê đó là khoác thiên sứ da ác ma, thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng là điên cuồng lên quả thực không phải người.

Lục Tranh sợ Mạnh Khuynh Dao đương trường bão nổi, đầu mấy vòng, mới vừa rồi châm chọc nói:

“Sư phụ hẩn lão nhân gia đang ở bệ quan, không tiện tiến đến, chỉ là ta tới đây phía trước, sư phụ còn đề qua một câu, nói đúng Mạnh cô nương cũng là tương niệm được ngay.”

“Khanh khách.” Mạnh Khuynh Dao lập tức liền cười, cười đến thực vui vẻ, kêu Lục Tranh nổi lên một thân nổi da gà.

Mạnh Khuynh Dao này phúc vô hại lại kiêu tiểu bộ dáng, liền giống như lúc trước cái kia giống nữ kẻ điên giống nhau hạ lệnh lại đánh lại giết không phải nàng giống nhau.

Thu Văn không nghĩ tới, Lục Tranh cư nhiên có thể cùng Mạnh Khuynh Dao cho tới một khối đi, lập tức kinh ngạc nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, chợt cười nói:

“Có người kia dễ chịu người chính là không giống nhau, ta nhớ rõ, lúc trước Lục huynh người chính là ít khi nói cười loại hình, như thế nào, hiện tại cũng học xong nói năng ngọt xót treu đùa mỹ nhân?”

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, thật không biết Thu Văn là cố ý giễu cợt hẩn vẫn là bởi vì nghe xong Mạc Tử Phong bát quái mà cố ý treu ghẹo, dù sao không có hảo tâm.

Mấy người khi nói chuyện, đứng ở trên đài cao Mạnh Ngao ánh mắt một lẹ, chợt lúc trước từng với trên tường thành không kinh hồng thoáng nhìn hơn mười cái Hôi bào lão giả lại lần nữa xuất hiện.

Hơn mười người liên thủ, lại triển thần công vật đối sao dòi, âm vang trong tiếng, trống rỗng tạo vật.

Đài cao chia ra làm tam, hóa thành tam phân, mỗi một phần đều là một tòa có mấy chục trận pháp thêm vào mở rộng tỷ thí đài, chắc chắn bền chắc, trình ba chân thể chân vạc chi thể, bỗng dưng xoay quanh giữa không trung, cự mà trăm trượng khi mới vừa rồi dừng lại.

Như thế độ cao cùng khoảng cách, ở đây tu giả đều có thể đem tỷ thí trên đài tình huống vừa thu lại đầy mắt, thà cũng có thể tận lực giảm bớt tỷ thí trên đài bản khởi phi trần huyết nhục một không cần thận vậy ra tiến xem quan quân chúng bát trả.

Mà này tam phương tỷ thí đài, đó là chính đạo ma đạo cùng trung gian thể lực tam phương phân biệt đối chiến tràng, sơ thí khi, đó là tam phương thể lực từng người bên trong đánh nhau.

Mạnh Ngao gật đầu lui ra, hơn mười cái Hôi bào lão giả như nhau tới khi giống nhau, vô thanh vô tức, biến mất vô tung.

Liền vào lúc này, trống trải trên mặt đất, tam phương tỷ thí đài dưới, lại lần nữa đi lên một cái người mặc bạch y kính trang giới giang nhân vật, đối bốn phía liền ôm quyền, liền mở miệng cao giọng nói:

“Tại hạ Tương Văn Thành Bạch Hồng, thẹn liệt lần này đại hội chủ trì chức. Nhân thoại không đề cập tới, hiện tại liền thỉnh cố ý lên đài luận võ môn phái từng người phái ra mười người, áp dụng mười cục sáu thắng nguyên tắc, thắng được môn phái đem đặt được Tương Văn Thành vào thành lệnh bài một quả, phạm là cầm lệnh bài giả bất luận cái gì thời điểm nhưng vào thành gặp mặt thành chủ một lần, thà, thắng được môn phái đem tham gia kế tiếp người thắng tranh hùng.”

Đơn giản tới nói, hôm nay thắng được môn phái, đem ở sơ thí sau khi kết thúc, lại lần nữa một luận dài ngắn.

Lúc đó, thắng được, mới vừa rồi là có thể chân chính đại biểu khắp nơi thể lực cuối cùng xuất chiến.

Chỉ là, này hồ cha thắng lợi khen thưởng, như thế “Mới lạ” cùng..... Ấu trĩ, nên là xuất từ mười tuổi oa tử Đường Dự tay.

Quả nhiên, bên cạnh Đường Dự đứng lúc tới một câu: “Thế nào, biểu ca, ta này khen thưởng không tòi đi?”

Thu Văn nương này, không tỏ ý kiến, trong ánh mắt lại có một chút trêu chọc ý cười, hiển nhiên, hẳn cũng là cái mừng rỡ xem diễn.

Lúc này, trên đài cao đã nhảy lên đi một cái màu đen áo quần ngắn hán tử, triều khắp nơi vừa vỗ tay, cao giọng nói:

“Tại hạ chính phái đạo thống, nam thành phái Trương Võ, liền làm này thả con tép, bắt con tôm búa, gõ vang luận võ đại hội trận đầu. Các vị có ai không phục, còn thỉnh đi lên chỉ giáo.”

Luận võ đại hội, nhất không thiếu đó là khí phách hăng hái, bá khí trắc lậu.

Nam thành phái Trương Võ lời nói rơi xuống, liền có bốn năm cái tu giả tự chính đạo một phương đứng dậy, mấy người liếc nhau, từng người khiêm tốn, chợt một tiếng ầm ỹ vang lên, mấy cái lẫn nhau ôm quyền khen tặng lập tức xoay đầu, vừa thấy người tới, đều bị đảo hút khẩu khí, sau đó lui đến một bên, biết kế tiếp tạm thời không có bọn họ chuyện gì.

Bởi vì luận võ đại hội sơ thí các phái mười danh ngạch tham chiến quy củ, phạm là một người cùng mặt khác một người đối thượng, kia đại biểu đó là này hai cái môn phái khai chiến, chẳng phân biệt ra thắng bại, liền cũng không tới phiên tiếp theo cái môn phái.

Lục Tranh đục lỗ nhìn lại, liền thấy một cái thư sinh mặt trắng bộ dáng người, tự chính đạo rậm rạp ghé dựa cùng trong đám người trong đám người kia mà ra, chợt lóe thân liền tới rồi trên đài cao.

“Tại hạ chính đạo Bách Âm Môn Lý Cung Hình Cung, thỉnh chỉ giáo.”

Trương Võ da mặt trù trù, chợt xả ra cái ngoài cười nhưng trong không cười tươi cười tới, hai người vừa đối diện, mắt bốc hỏa hoa, hầy còn hét lớn một tiếng, một người rút đao, một người cầm tiêu, chớp mắt đối oanh.

Dưới đài một mảnh hô to vui mừng, náo nhiệt không thôi.

“Này nam thành phái cùng Bách Âm Môn xưa nay khắp khiêng, lần này mười cục sáu thắng, sợ muốn chết thương hơn phân nửa a, ha ha, có trò hay nhìn.”

“Mỗi một lần luận võ đại hội đều là chính đạo nhất tích cực, quả nhiên, lại là này đó nguy quân tử dẫn đầu lên sân khấu, sống cùng này thiên hạ liền bọn họ sẽ kia mấy chiều tam chân miêu đường như.”

Lục Tranh bên cạnh, không ít trung gian thế lực hùng hùng hổ hổ, trong giọng nói có khinh thường, càng nhiều lại là xem kịch vui thành phần. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: chứng thực ác danh

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Cực nóng tà dương xuyên thấu mây tía, gió thổi cuồng sa, trên đường phố bóng dáng lơ lửng, trừ bỏ các loại cờ xí pháp phối, không còn nhìn thấy nửa cái tiếng người.

Trương Văn Thành tựa hồ thành một tòa không thành, chỉ có thành chủ phủ, rất xa, phát ra một cỗ phê người uy áp, bỗng dung, ồn ào truyền đến, phía chân trời đám mây đều bị xé rách. Sắp đến gần chỗ, càng là tiếng người ồn ào.

Giờ phút này, Trương Văn Thành trung sở hữu tu giả hội tụ một chỗ, hò hét, chém giết, roi.

Trước hết lên sân khấu nam thành phái Trương Võ cùng với Bách Âm Môn Lý Cung Hình Cung, sớm đã kết cục, lưỡng bại câu thương, Lý Cung Hình Cung thắng hiểm.

Huyết vụ vấy ra, bụi đất phi dương, huyền phù giữa không trung hơn trăm trượng tỷ thí đài cao bị tầng tầng gió cát vây quanh cách trở, lại một chút không thể trở ngại tràng hạ đông đảo tu giả quan chiến tầm mắt cùng tình cảm mãnh liệt.

“Phanh!”

Một tiếng đối đâm đánh sâu vào, mấy dục đâm tới người màng tai, tựa gào đến thiên thất sắc, đất rung núi chuyển, mấy chục trận pháp thêm vào tỷ thí đài cao lại là vững như Thái sơn, bất động như tùng.

Bỗng nhiên ngừng đầu, tỷ thí đài phía trên, lưỡng đạo hình thú thuật pháp đánh sâu vào mà ra, gào rống rít gào, giấy lát bỗng nhiên đối oanh, màn trời thoáng chốc biến đổi, nổ tung số đóa nắm giống nhau mây khói, so pháo hoa càng huyền lệ, so sấm sét càng hùng dũng.

Chợt, lưỡng đạo thân ảnh vội vàng rời khỏi, trong đó một người “Oa” một tiếng phun ra một búng máu, một cái khác thừa cơ mà thượng, một cây sáo liền đem đối phương thọc cái đối xuyên.

Theo ngực phá một cái tế động nam thành phái đệ tử như phá như giống nhau từ giữa không trung bay xuống, một hồi đối chiến tạm thời hạ màn.

Nam thành phái cùng Bách Âm Môn chiến thành năm so năm, tiếp theo tràng thắng bại sẽ là máu chốt.

Cơ hồ không chờ nhiệt cay bầu không khí rút đi nửa điểm, lưỡng đạo thân ảnh tự hai cái phương hướng đồng thời nhảy ra, bang bang hai tiếng, đài cao run run lên, trợn mắt giận nhìn hai người, khí thế vạn quân, chạm vào là nổ ngay.

Lục Tranh chậm rãi nếm một miếng trà, khoe miệng mang cười, xem đến hứng khởi, coi như xem rạp chiếu phim tăng lớn.

Chỉ là, so sánh với so với quần chúng tổ chất đều không tồi rạp chiếu phim, nơi đây càng thêm náo nhiệt cùng ồn ào.

“Đánh nha, mau đánh nha! Làm thịt hán nương nương!”

“Hắc, Bách Âm Môn tiểu bạch kiểm, không ăn mà không làm đâu? Đề điểm khí lực ra tới a!”

“Nam thành phái mau thượng, các người chừng môn thời râu trừng mắt!”

Thét to đến nhất hăng say, đó là chậm chạp không chịu lên sân khấu tỷ thí trung gian thể lực.

Lục Tranh ngồi ở một đám ồn ào chuyện tốt cùng thể lực tu giả giữa, lỗ tai đều mau bị chấn điếc.

Khoá trước luận võ đại hội, trung gian thể lực đều là mưa nước tương, tán tu chiếm hơn phân nửa trung gian thể lực thường thường mừng được thanh nhàn, không có việc gì hạp hạp hạt dưa nhìn xem ma đạo luận võ, đó là cái không tồi tiêu khiển.

Lục Tranh phẩm trà nhìn tăng lớn, trong lòng đối chính mình gia nhập trung gian thể lực quyết định càng thêm cảm thấy tự đắc cùng vừa lòng.

Lại nói ma tu bên kia, đối chiến càng là kịch liệt huyết tính, chính đạo hai phái chưa đánh xong, bên kia sương đó là “Bá bá bá” giết năm luân, tình hình chiến đấu kinh người, tử thương quá nửa, cơ hồ là bại giả hán phái chết.

Như thế hung tàn khí phách, cũng khó trách đứng hàng ma tu mười sát băng đệ nhất đệ nhị danh Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ bức họa dưới, toàn bộ viết “Chạy mau”.

Tham gia sơ thí môn phái cần phái ra mười danh ngạch, này đối đồng đạo môn phái gia tộc cùng thể lực tới nói căn bản không phải sự, từng người đồ tử đồ tôn một đồng, tạp dịch càng là không cần tiền, thân thủ tùy tiện một trào chính là hơn một ngàn, có năng lực tuổi trẻ tinh anh cũng có mấy chục thượng phẩm, nhưng đối Lục Tranh tới nói sao.....

“A.” Lục Tranh hảo tâm tình cười khẽ một tiếng, trong mắt tựa than phi than.

Nghịch Thương Phái tính toán đầu ra đây đảo có hơn mười hai mươi cá nhân, nhưng là lần này tiến đến Tương Vân Thành, hơn nữa hán cái này môn chủ cũng bắt quá bốn người, trong đó có một con chim còn nghiêm trọng quá tuổi. Cũng may, hán lần này chính là tới xem diễn, cũng không có lên đài tỷ thí tính toán.

Nhưng, có một số việc không phải người muốn tránh cho liền có thể tránh cho.

Nam thành phái cùng Bách Âm Môn một hồi đại chiến rốt cuộc lấy thập phần thảm thiết phương thức kết thúc, cuối cùng thắng được Bách Âm Môn đệ tử càng là nửa người đều sụp đổ đi vào, bị đồng môn ba chân bốn cẳng nâng đi xuống.

Thực mau, chính đạo lại có hai phái ngày thường chó cắn chó người đối diện vọt đi lên, kịch liệt chém giết đánh non nửa thiên mới vừa rồi kết thúc, mà đúng lúc này, kia một thân là huyết thắng phương cư nhiên chậm chạp không chịu từ tỷ thí trên đài xuống dưới, ngược lại từ Lục Tranh nơi phương hướng đầu tới một cái thập phần khiêu khích ánh mắt, nhẹ nhàng cười to.

“Nghịch Thương Phái Lục Tranh, theo ta được biết, người chưa từng miễn trăm tuổi đi? Như thế nào, có gan phản bội chính đạo danh môn, liền không có can đảm lên đài tỷ thí tỷ thí sao? Ta xem người, a, cũng bắt quá là một cái người nhu nhược thôi.”

Lục Tranh đôi mắt hí lại, trong mắt xẹt qua châm chọc. Ở hán phía sau, Triệu Ứng một đôi lâu niên đại nắm tay lập tức liền đối bình một chút, phát ra âm vang một vang, dữ tợn kêu lên:

“Vô tri tiểu nhĩ, quá mà càn rỡ, ngươi đây là ở tìm chết!”

Kìa mặt danh kêu gào chính đạo “Phỉ” phun ra một búng máu mặt, đảo cũng không sợ, chỉ tiếp tục hướng về phía Lục Tranh bờ bãi, nắm chặt nắm tay ngón cái triều hạ, âm hiểm cười nói: “Có dám hay không lên đài tỷ thí tỷ thí?”

Bị người đâm đến trên đầu tới, chẳng lẽ còn muốn nén giận?

“A.”

Lục Tranh cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng lên, sờ sờ mắt mang sát khí Lục Thanh Chúc đầu, chợt, xoay tròn thân liền bay lên tỷ thí đài, chẳng qua phi chính là hôm nay chưa từng có người đặt chân quá trung gian thể lực tỷ thí đài.

Lục Tranh chậm rì rì mở miệng, nói: “Lục mỗ nghe qua khuyến phế, lại không ngu ngốc kêu, hôm nay xem như trường kiến thức. Chỉ là ngươi một hai phải cùng ta tỷ thí, chẳng lẽ là đang nói chệ cười?”

Lục mỗ đại biểu chính là trung gian thể lực, mà ngươi bắt quá là chính đạo một cái bé nhỏ không đáng kể kêu gào chó săn.

Lục Tranh có tin tưởng đại biểu trung gian thể lực cuối cùng tham chiến, ngươi được không?

Ngươi dám xác định chính ngươi cuối cùng có thể có tư cách trạm thượng trận chung kết thời đại biểu chính đạo vị trí sao?”

“Ngươi!”

Quanh mình cười vang trong tiếng, kêu gào chính đạo não loạn cái đồ thăm mặt, vài lần chán nản nói không ra lời, cuối cùng nghẹn ra tới một câu:

“Ngươi cái này vô sỉ tiểu nhân, giết người không chớp mắt ác ma, ngươi cho ta chờ!”

Lục Tranh bĩu môi, ha hả cười, lắc đầu nói: “Thật ngưng ngừng, ngươi nguyên ý chờ, ta lại là không muốn.

Ngươi cho ta cẩn thận một chút, không nói được ngươi liền sống không quá đêm nay.”

Lục Tranh uy hiếp dứt khoát trắng ra, nháy mắt khiến cho tăng lớn trăm trở khen ngợi cùng mừng. Nhưng thì tính sao đâu?

Nếu thể nhân báng ta bất chính bất tà, nói ta giết người không chớp mắt, ta đây sao không đem ác danh chứng thực? Dù sao này thể đạo, tự tại quan trọng nhất.

Lục Tranh khoe miệng lộ ra ý cười, trào phúng mà nhìn lúc trước kêu gào không ngừng chính đạo chó săn hai chân một run run phiến mất liền hôn mê bất tỉnh, mắt đuôi quét đến Lâm Viễn Quy phần hận mà bóp nát ghế dựa tay vịn.

Lâm Viễn Quy nội lửa giận quay cuồng, trong tay ngụy trang quá ác sát Cửu Long Dao ẩn ẩn xao động.

Hắn cố ý với đại hội trước đưa tới tiểu môn tiểu phái tiểu nhân vật làm bè, đó là muốn đem Lục Tranh thuận lợi kéo xuống nước, Lục Tranh không năng lực hỗn đến trận chung kết cuối cùng, kia đó là chính hắn không bán linh, tự nhiên uy danh tấn tang, lại thêm chỉ hấn ám mà quạt gió thêm củi, tin tưởng Lục Tranh chắc chắn trở thành toàn bộ đại lục trò cười.

Nếu là họ Lục may mắn thắng đến cuối cùng, kia hắn liền tự mình ra tay chém giết người này, lấy trừ tâm phúc họa lớn! (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Kiểm Linh sơ hiện

Tiểu thuyết: *Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú* Tác giả: Ta nếu đổi màu

Lâm Viễn Quy ánh mắt âm vụ, đầy mặt sát khí, sắp che đây không được chính mình một thân bạo tẩu phụ năng lượng.

Tuy nói Lục Tranh đích xác rơi vào rồi chính mình tính kế, rốt cuộc lên sân khấu, nhưng người này kiêu ngạo thái độ lại là càng sâu vắng tích, quả thực gọi người không thể nhìn được nữa!

Lâm Viễn Quy cơ hồ hận đến cắn chính mình một ngụm nha, mà hấn cả người phát ra hung thần hơi thở, càng là kêu bên cạnh hấn mặt khác mấy cái đại phái chương môn không tự chủ được hít hà một hơi, xem hấn ánh mắt như là đang xem cái gì hiếm lạ mới mẻ ra lò ác quỷ.

Nè hà, Lâm Viễn Quy hãy còn không tự biết, thế nhưng nhậm thứ nhất thân hung thần hơi thở tiếp tục phóng thích, cảnh giác tính như thể chỉ thấp, nhưng thật ra ra ngoài người dự kiến.

Thấy thế, Lục Tranh khoe miệng ý cười càng thật, nhìn quét toàn trường, ôm quyền nói: “Lục người nào đó tài hèn học ít, Nghịch Thương Phái chi là vừa mới chấn hưng, lần này tiến đến già, bất mãn trăm tuổi hơn nữa ta cái này chương môn cũng bất quá ba người chỉ số.

Này mười danh ngạch sao, thật sự thiếu không bỏ, không biết Bạch chủ trì, như thế, có không cho phép Lục mỗ một người đánh bốn tràng, mà dư lại môn nhân một người đánh tam tràng?”

Tiến đến tham gia luận võ đại hội, trừ bỏ hành xử khác người tán tu ngoại, trước nay chưa từng nghe qua cái nào môn phái thiếu không đồng đều mười nhân số.

Này vốn là kiện thập phần mất mặt sự tình, nhưng Lục Tranh nói được bằng phẳng, phong độ nhẹ nhàng, nhất thời, muốn giễu cợt nói móc người tự giác nhắm lại miệng.

Bạch Hồng được nhà mình thành chủ đôi mắt nhỏ, lập tức đứng ra nghiêm trang nói:

“Theo lý thuyết, đây là không được. Bất quá, Lục chương môn ngút trời kỳ tài, nếu là mất đi trận này tỷ thí cơ hội liền liền đáng tiếc. Nếu là ở đây chur vị không có ý kiến, như vậy, ngài này đề nghị cũng không phải không được.”

Dứt lời, Bạch Hồng ngẩng đầu nhìn hướng tam phương thế lực ngồi ở phía trước nhất vòng khách quý, có ý kiến gì, cũng chỉ có này đó đại lão nhóm mới vừa có tư cách phát biểu.

Thu Văn cái thứ nhất mở miệng tỏ vẻ: “Quy củ là người định, đương nhiên cũng là người sửa, Lục huynh nói cái gì, đó là cái gì.”

Thu Văn lời này thập phần cấp Lục Tranh mặt dài, mà ma đạo một phương càng là nóng bỏng trực tiếp, không đợi Độc Cô Thư Hà mở miệng, Độc Cô Kiến Thường liền buồn bã nói:

“Chính đạo xưa nay nhiều mua danh chuộc tiếng hạng người, mong rằng Lục chương môn có thể một đường thắng được, hảo kêu này đó hữu danh vô thực đồ đệ hảo sinh nhìn xem, cái gì mới là kinh thái tuyệt điểm.”

Lục Tranh lộ ra cười, nhìn phía Độc Cô Kiến Thường ánh mắt đưa tình ôn nhu, kêu an vị ở Kiến Thường bên cạnh nàng cha cái trán gân xanh thiếu chút nữa làm gãy vài căn.(cha vợ a~ = v =)

Cải cộ ồn ào chính đạo một phương, ần ần lấy Ngạo Vân Tông như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Mặc Thanh Linh sắc mặt tái nhợt thần sắc đen tối không rõ, tông chủ Từ Thịnh Phong tắc nói: “Không ý kiến.”

Dự kiến bên trong lại ngoài ý muốn ở ngoài, tam phương đại lão đều không người phản đối, Bạch Hồng hướng Lục Tranh gật đầu một cái, làm một cái thỉnh tư thế.

Lục Tranh hơi hơi mỉm cười, cười xem cắn hạt dưa uống trà trung gian thế lực một phương, hỏi: “Không biết vị nào nguyện ý lên đài chỉ giáo?”

Trung gian thế lực một phương lặng im một cái chớp mắt, chợt, một cái sơ hai điều sừng dê biện đậu khấu tiểu cô nương nhảy nhót nhẹ nhàng nhảy đi lên, đối Lục Tranh nhếch miệng cười, tùy tiện nói: “Lục ca ca, Thiên Cơ Các Mông Chiêu lãnh giáo!”

“Thỉnh!”

Lục Tranh thái độ trịnh trọng, cũng không dám xem thường cô nương này.

Tiểu cô nương Mông Chiêu cũng không khách khí, khi trước một cái đạn chân liền công đi lên.

Lục Tranh nghiêng người một trốn, chớp mắt, Lưu Hỏa Kiếm liền đã ra khỏi vỏ, “Đỉnh” một tiếng, trường kiếm toát ra hỏa hoa.

Lục Tranh tập trung nhìn vào, lại là một quả bàn tay đại mai rùa đen.

Thiên Cơ Các tổ lấy bậc tính hỏi quẻ tăng trưởng, các trung đệ tử vũ khí cũng nhiều là bậc tính công cụ.

Thoạt nhìn không chút nào thu hút mai rùa đen, lại là khoảnh khắc huyền hóa ra một cái trường đầu rắn thật lớn rùa đen, “Tê tê” hai tiếng, đầu rắn phun tin, một cổ khói trắng đằng mà nhảy ra.

Lưu Họa Kiếm thân kiếm bị khói trắng phun vừa vặn, lập tức phát ra nha toan chói tai “Tư tư” thanh.

Cùng Lưu Họa Kiếm hòa hợp nhất thể Kiếm Linh Tú Trút Giận, có lẽ là chịu đau, không đợi chủ nhân triệu hoán, không nhin xuống, một cái thịt đỏ đỏ cánh tay tự thân kiếm trung duỗi ra tới, một phen nắm phun yên rùa đen cổ, hung hăng quăng đi ra ngoài.

“Loảng xoảng.”

Giòn vang trung, đầu rắn rùa đen quăng cái để hướng lên trời, tứ chi đơng đưa, nửa ngày bò không đứng dậy.

Mông Chiêu mắt to chột lóe chột lóe, miệng khê nhếch, nửa ngày không phản ứng lại đây. Đối thủ ở sững sờ, Lục Tranh cũng không hiểu động tay.

Mà lúc này, dưới đài, đột nhiên ồn ào một mảnh.

“Vừa mới đó là cái gì?”

“Kiếm yêu?”

“Nên không phải là Kiếm Linh đi!”

“Kiếm Linh? Sao có thể!”

Ở Linh Võ Đại Lục, Kiếm Linh có thể nói đã diệt sạch thiên địa chí bảo. Liên tính là tu xuất kiếm tâm kiếm ý tuyệt thế kiếm giả, cũng hiếm khi có luyện ra Kiếm Linh.

Kiếm Linh ngoạn ý nhi này, chỉ tồn tại với trong truyền thuyết, tương truyền linh khí nhất đầy đủ thượng cổ thời điểm, mới vừa rồi xuất hiện quá.

Đương nhiên, truyền thuyết tương đối khuyếch đại, Kiếm Linh cũng không phải không có, chỉ là, đã biết còn sống Kiếm Linh, không vượt qua năm năm chi số.

Mọi người lại không có nghĩ đến, hôm nay thế nhưng có thể đến hạnh tại đây luận võ trên đài nhìn thấy một mặt.

Giây lát, có người phát ra nghi ngờ, cao giọng hét lớn: “Ta nghe nói Nghịch Thương Phái Lục Tranh tu có tinh thần kỹ xảo, không nói được ta chờ lúc trước chứng kiến cánh tay đó là ảo thuật biến thành, căn bản không phải cái gì Kiếm Linh.”

“Đối, ta xem tiểu tử này đó là ở cô lộng huyền hư.”

Càng ngày càng nhiều người chưa mà phụ họa, căn cứ ta không có người không có tất cả mọi người đều không có công bằng công chính, cơ hồ hơn phân nửa người đều tại hoài nghi Lục Tranh kiềm giữ Kiếm Linh chân thật tính.

Chỉ có ở đây tam phương đứng đầu thế lực, ngồi ở trước nhất bài khách quý đại lão nhóm, mới vừa rồi tương đối bình tĩnh. Đây Kiếm Linh ở Linh Võ Đại Lục cố nhiên là truyền thuyết, nhưng ai quy định ở Linh Võ Đại Lục ở ngoài liên không có mặt khác thế giới?

Chính là Linh Võ Đại Lục, kỳ thật cũng có không ít thế giới khác lai khách. .... Chỉ là, bậc này tân bí, không phải người bình thường có thể biết được thôi.

Ồn ào trung, Lâm Viễn Quy giáo phá miệng mình, ánh mắt đã đổ lại oán, hiển nhiên, hắn cũng là biết được cao đẳng bí tân một cái.

Lục Tranh vì liễm mục, ngón tay vuốt ve xao động Lưu Họa Kiếm thân kiếm, nhìn quét một vòng toàn trường, chột lộ ra cười, trong mắt có mặt không có hảo ý giảo hoạt.

Nếu, ác danh chứng thực, kia sao không thả ra Kiếm Linh lại hòa một phen? Tóm lại tất cả mọi người đều là con hát, tồn tại đó là xem diễn cùng bị xem diễn, kia sao không đem này tuồng xướng đến càng thêm xuất sắc, nếu có thể cấp sinh hoạt nhiều thêm vài lần thoải mái phập phồng, kia tự nhiên là thập phần thú vị.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh lại bất do nghi, một phách chuôi kiếm, nói thanh: “Tú Trút Giận, hướng đại gia đánh cái tiếp đón.”

“Kì.”

Toàn trường ngẩn ngui tĩnh lặng một cái chớp mắt, chột đó là một tiếng cao hơn một tiếng lên tiếng thét chói tai.

Chỉ thấy một cái vây quanh hỏa hồng sắc yếm tiểu nữ oa, “Kì” một tiếng tự Lục Tranh trong tay Lưu Họa Kiếm trung, trống rỗng xuất hiện, lại một bước một bước nhảy ra tới, tiểu cảm khê nhếch, bề ngễ toàn trường.

Nãi oa lớn lên phần điều ngọc trác, thập phần đáng yêu, nhưng hắn lại đáng yêu cũng che dấu không được một sự thật, hắn không phải người, là cái Kiếm Linh!

“Xôn xao!”

Bỗng nhiên, như dòng nước khuynh tiết, toàn trường xao động lên. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: tranh kỳ khoe sắc

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Nước chảy giống nhau ồn ào thanh đột nhiên dựng lên, che trời lấp đất nghị luận đình tai nhức óc.

“Ta không phải đang nằm mơ ư?”

“Này nãi oa chính là Kiếm Linh?”

“Thiên a, này Lục Tranh thế nhưng thật sự tu ra Kiếm Linh!”

“Ta xem tám phần là này họ Lục hảo vận, ở núi sâu rừng rậm trung nhật được đi? Bằng hân, là quả quyết luyện không ra truyền thuyết!”

Lục Tranh ở trên đài nghe được buồn cười, trong truyền thuyết đồ vật, chính mình luyện không ra, người khác liền cũng không thể luyện ra, đây là cái gì đạo lý?

Dưới đài đông đảo buồn cười sắc mặt che kín hâm mộ ghen tị hận, có người ngón tay thậm chí không tự chủ được ấn ở tùy thân đao kiếm thượng, cái này kêu xưa nay thói quen kéo cừu hận Lục Tranh vừa tức giận vừa buồn cười, chớp mắt, thật thành mím cười nói:

“Chư vị, Lục mỗ may mắn, với dưới ánh trăng cây liễu đầu cành ngủ một giấc, tỉnh lại liền có này Kiếm Linh. Ha hã, muốn nói trời đất này cơ duyên, chính là kỳ diệu a.”

Lục Tranh tựa thật tựa giả thờ dài, quay đầu nhìn lãnh mà sờ sờ Túi Trút Giận cái ót, giống như vô tình nói:

“Chẳng lẽ Bảo Nhi nguoi là bởi vì cây liễu đặc có tụ linh thể chất mới sinh sản ra tới? Cũng không biết này cùng đêm hôm đó mỹ lệ sáng tỏ ánh trăng có hay không quan hệ.”

Túi Trút Giận bị Lục Tranh làm cho cả người một giật mình, quay đầu đi khán đài hạ mọi người, thế nhưng phát hiện, hơn phân nửa người đều là một bộ trầm tư mặc danh bộ dáng.

Nhất thời, biểu tình biến hóa quá nhanh chư vị, mỗi người sắc mặt cứng đờ, sống cùng cương thi giống nhau.

Không nói đến từ đây về sau, có bao nhiêu tu giả ngằm tìm cây liễu, chuyên môn chọn dưới ánh trăng thời gian nằm cây liễu đầu cành ngủ.

“Kì.”

Cùng Lục Tranh tâm ý tương thông Túi Trút Giận, đột nhiên trò đùa dai dường như, học tiểu kê lại kêu một tiếng, chọt, chớp mắt, cắn ngón tay, dà dà nói:

“Chủ nhân, những nhân loại này biểu tình hảo khô khan, như là gà gổ. Kì.”

“Ha hã.” Lục Tranh hảo tâm tình mà bật cười.

“Họ Lục, nguoi tìm chết!”

Dưới đài mọi người sắc mặt khó coi, sôi nổi mắng to lên. Nếu không phải Kiếm Linh một khi nhận chủ liền cùng chủ nhân đồng sinh đồng tử, không thể cướp đoạt, đông đảo tu giả đã sớm tre già măng mọc nhào lên đi chôn sống Lục Tranh.

Đúng lúc này, hoàn hồn Mông Chiêu làm ra một cái ngoài ý muốn cử chỉ, bẻ lên chính mình rùa đen, chớp mắt, chủ động nhận thua.

“Lục ca ca liền Kiếm Linh đều có, ta còn là không đánh, này cục tính ta bại, lục ca ca cố lên.”

Lúc này đây, đôi Lục Tranh phản ứng không kịp.

Mông Chiêu như thế bằng phẳng,

Kêu hân ngoài ý muốn.

Đi vắng gặp được đối thủ, đều bị đối chính mình hận đến ngứa răng thả mỗi khi muốn diệt trừ cho sáng khoái, như là Mông Chiêu như vậy không mang theo một tia khói mù không chứa ác ý, hân vẫn là lần đầu tiên thấy, hân thậm chí ở tiểu cô nương trong mắt thấy được một tia kỳ hảo ý cười.

Lục Tranh lại không biết, bởi vì hân lúc trước chủ động nhảy lên tỷ thí đài cũng trước mặt mọi người gọi nhịp chính đạo chó săn một màn, đã ở bên trong thế lực trung tâm nhập nhãn tâm.

Trời xui đất khiến, lúc trước vẫn luôn ẩn ẩn xa lánh xa cách Lục Tranh trung gian thế lực, đại bộ phận người thế nhưng bắt đầu đối hân chậm rãi đổi mới.

Một cái hai mặt phản bội nguyên thế lực người, có lẽ gọi người vô cảm, nhưng một cái tính tình ngay thẳng yêu ghét rõ ràng người, liền rất khó làm người không tiếp thu.

Đến nỗi Lục Tranh trên tay gọi người quen mắt số cái chỉ bảo, đối chân chính có tầm mắt có nắm chắc tu giả tới nói căn bản không phải sự, này thiên hạ, có chỉ bảo tu giả nhiều đi, đến độc nhất phân thiên địa cơ duyên cũng không ở số ít, tu giả tu đó là đoạt thiên địa tạo hóa, tự nhiên không giống người thường, khác nhau chỉ ở chỗ, những người khác không có Lục Tranh như vậy xui xẻo, vừa vận át chủ bài tẩn hiện thôi.

Trung gian thế lực tu giả, đại đa số đều là không mừng khuôn sáo trời buộc, thả không mừng tranh đấu ẩn nấp núi rừng tán tu chiếm một nửa, đối Lục Tranh, trừ bỏ lúc trước tự nhiên mà vậy một cô tính chất biệt lập, liền không còn có mặt khác cái gì ác cảm. Hiện giờ thấy Lục Tranh biểu hiện không tầm thường, đối hân cũng coi như là thành tâm tiếp nhận.

Lục Tranh không biết này trong đó đạo đạo, bắt quá, dưới đài, đó là trung gian thế lực kia một phương kêu gào nháo sự thanh âm ít nhất, hân cũng không phải không biết thú, lập tức đối trên đài Mông Chiêu ôm ôm quyền, hướng phía dưới đài trung gian thế lực một phương cũng là lộ ra cái mỉm cười, kỳ hảo ý vị cũng có đủ, lập tức liền dẫn tới dưới đài đông đảo trung phương thế lực càng thêm rõ ràng hảo cảm, có người hiểu chuyện thậm chí bứt lên giọng nói hướng sào đến nhất hung chính ma hai bên đối mặt qua đi.

Thấy thế, Lục Tranh lại lần nữa cho rằng, chính mình gia nhập trung gian thế lực quyết định quả nhiên là minh xác.

Ly tràng trước, Mông Chiêu tiểu cô nương thậm chí đối hân vút tới một nị nhãn, cười duyên nói: “Lục ca ca, ta xem trọng ngươi nga, đánh đến chính đạo không quân xuyên.”

Tiểu cô nương trắng ra ngây thơ, kêu Lục Tranh dở khóc dở cười.

“Không biết kế tiếp, vị ấy nguyện ý lên đài chỉ giáo?”

“Thiên Cơ Các Hồ Bộ Phong, lĩnh giáo Lục chương môn biện pháp hay.”

Kế tiếp, Lục Tranh một người đánh bốn tràng toàn thắng, Triệu Ứng cái thứ hai ra tay, tam chiến thắng hai, không có Lục Thanh Chúc lên sân khấu cơ hội.

Lục Tranh tự trên đài xuống dưới, liền an tâm xem khởi tỷ thí tầng lớn tới.

Có Lục Tranh cùng Thiên Cơ Các nhiệt tràng, trung gian thế lực tỷ thí đài rốt cuộc cũng dần dần náo nhiệt lên, chỉ là lên sân khấu tu giả phần lớn đây dựa dây cà, chiều thức không lấy mau chuẩn ngoan, chỉ lấy chậm thiên nhu làm cơ sở chuẩn, tận lực đánh đến hòa hòa khí khí, trừ phi hai bên có thù oán.

So với khí thế ngất trời chính đạo tỷ thí đài cùng sâm la địa ngục ma tu tỷ thí đài, trung gian thế lực này một phương tỷ thí quả thực không thể càng hòa hợp, so với người chết ta sống, lên sân khấu tỷ thí giả càng có rất nhiều kỹ thuật thượng giao lưu, người ném một cái hòa cầu, ta cho người xem xem nơi nào còn kém hòa hậu, người ném một cái thủy mạc, ta cho người xem xem có thể hay không ném thử làm thăng cấp, các loại hoa hòe loè loẹt thuật pháp liền cùng đi tú giống nhau, hoa lệ mà cảnh đẹp ý vui, đi ngang qua sân khấu, khiến cho một mảnh trăm trò khen ngợi hét chói tai.

Một ngày xuống dưới, trung gian thế lực tỷ thí đài tử thương nhân số bằng không, chính đạo tỷ thí đài tử thương gần nửa, ma tu tỷ thí đài trừ bỏ người thắng liền không tồn tại.

Hoàng hôn tây nghiêng, một ngày thời gian thực mau hạ màn, nhưng ba tòa trên đài cao tỷ thí vẫn chưa kết thúc, dưới đài quan chiến cũng là cơ hồ chưa từng có người đứng dậy ly tràng.

Tu giả bất đồng với tầm thường người giang hồ, chiến cái mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ tuyệt đối sẽ không sự, thiếu cánh tay thiếu chân cũng có thể tái chiến một chinh tràng.

Cho nên, khoá trước luận võ đại hội sơ thí liền như một hồi Maraton, trừ phi quyết ra thắng bại, nếu không trên đường sẽ không tạm dừng.

Cũng may, nói chung, một cái tu giả chỉ biết lên sân khấu một lần, cho nên cũng không tồn tại huyết chiến kiệt lực không công bằng không công chính tình huống.

Lục Tranh cái này trường hợp đặc biệt xem tăng lớn xem lâu rồi, liền cũng nhìn ra điểm môn đạo, trung gian thể lực quả thật là mua nước tương, mà chính đạo một phương trừ phi là trước kia có thù oán nếu không cũng là phần lớn điểm đến mới thôi mỗi người quân tử như gió, chỉ có ma tu tỷ thí trên đài, đạo qua kiểm lại, tự bị thanh quang sắc đặc hiệu kỹ năng thuật pháp không cần tiền ném, mỗi người không muốn sống, đem đối thủ đương đại làm thịt heo dê bò, ra tay tàn nhẫn, chiêu chiêu trí mệnh, một cái chớp mắt đó là thiên biến vạn hóa, buổi diễn huyết nhục bay tứ tung.

Nhìn nhìn, Lục Tranh ánh mắt không chút do dự mà chệch đi, chuyên chú mà nhìn phía ma tu tỷ thí đài kia một phương. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: mưa gió sắp đến

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Tam phương tỷ thí đài, ba chỗ Tu La chiến trường, tràng thượng xông xáo thuận di tu giả, các sử thủ đoạn, tranh kỳ khoe sắc, thăng giết được huyết vũ tình phong, trời đất u ám.

Ngày đối tinh di, luận võ đại hội tiến hành đến ngày thứ mười, tam phương đứng đầu thể lực rốt cuộc áp trực lên sân khấu, chính đạo một mới có ai thắng, Lục Tranh cũng không có chú ý.

Đến nỗi trung gian thể lực một phương, vẫn luôn ngồi ở hần bên người Đường Dự cùng Thu Văn trước sau lên sân khấu, thực mau liền thần thanh khí sáng đã trở lại, vừa mới thắng cấp vì một tinh võ sư Đường Dự là như thế nào thắng lợi, Lục Tranh không biết, nhưng Thu Văn sẽ thắng lợi quả thực là vấn đề đã đóng thuyền sự, chân khí giang hồ lên càng truyền, quý khóc lao tù Thu Văn là trung gian thể lực trăm tuổi dưới đệ nhất nhân.

Lục Tranh có chút kinh ngạc, hần lúc trước cho rằng Thu Văn ít nhất cũng sống một ngàn năm, nếu không như thế nào ai xem đều sẽ cho rằng hần là một con tu đạo hồ ly ngàn năm tinh. Nhưng nhất kêu Lục Tranh kinh ngạc tuổi, còn không phải hần.

“Rống!”

Đột nhiên tới một tiếng long rống, bạo ngược huyết tinh, kinh thiên động địa, cả tòa thành chủ phù nháy mắt run rẩy lên.

Lục Tranh trên tay chén trà một trận nhộn nhạo, bắn ra vài giọt xanh biếc bọt nước, liền nhìn mười ngày đại chiến có chút mơ màng sắp ngủ đông đảo tu giả theo tiếng nhìn lại, phát ra nghi vấn.

“Sao lại thế này?”

“Là yêu thú lấy ra khỏi lồng hấp sao?”

“Này tiếng hô như thế nào như là trong truyền thuyết long?”

Lục Tranh hướng tới hồi lâu chưa từng chú mục chính đạo tỷ thí đài nhìn lại, vừa vặn thấy đặc ý dào dạt Lâm Viễn Quy, cầm trong tay ác sát Cửu Long Dao, hóa sập tiệm toàn Cửu Long, long đầu tề rống, sát khí quay cuồng trung, đột nhiên quét ra một đạo con lốc giống nhau hồng khí, lập tức liền đem đứng ở Lâm Viễn Quy đối diện tu giả quét ngang mà ra.

“Phốc!”

Xui xẻo tu giả bay ngược ra đài cao, phun ra một mồm to máu tươi, bóng người theo sát “Phanh” một tiếng thật mạnh té rớt trên mặt đất, sau đó, liền rút cuộc không có hơi thở.

Quan chiến tu giả không tự chủ được đem tầm mắt đưa đến bị thua tu giả trên người, lập tức, không ít người đảo hút một hơi.

Chỉ thấy kia bị thua tu giả trên người, đại đại miệng vết thương vô số, mà miệng vết thương thậm chí không ngừng mào hiểm gay mũi khói đen, chảy ra huyết đều là nửa động lại màu đen, kia máu đen trung loáng thoáng có một trượng theo sát một trượng trắng bạch mặt quý lúc ẩn lúc hiện, nhìn thập phần làm cho người ta sợ hãi.

“Này nhưng không giống như là chính đạo thủ đoạn a?”

“Lâm môn chủ không phải là trộm mà tu luyện cái gì ma công đi?”

Quanh mình ngán ngùi tỉnh mạch sau, ba năm hai cái bắt đầu châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

Mà trên đài Lâm Viễn Quy, đầy mặt dữ tợn, mắt vô tiêu cự, cả người đều ở dật tán một cỗ huyết tinh hung ác hơi thở, thấy thế nào như thế nào bất chính phái.

Hắn này phiên biểu hiện, tất nhiên là một tia không kém mà rơi vào rồi dưới đài đồng đảo người trong tầm mắt, lập tức, nghị luận thanh càng nhiều lớn hơn nữa.

Lục Tranh hít mắt, Lâm Viễn Quy hành sự thế nhưng như thế không biết che lấp, cả người hai mắt đỏ đậm, cả người hơi thở cũng là tảo bạo cuồng nộ, lại có không thể tự khống chế xu thế, thoát nhìn, liền cùng ma chương giống nhau. Ở Lục Tranh xem ra, đó là chỉ số thông minh nghiêm trọng hạ tuyến.

Nửa ngày, trên đài Lâm Viễn Quy tỉnh táo lại, một thanh tinh đó là che khăn trên tay đang ở bạo tẩu ác sát Cửu Long Đảo, chợt giương mắt vừa thấy, rốt cuộc nhớ tới muốn xem kỹ chính mình trước mắt tình cảnh cùng với xem xét chung quanh ảo cảnh, này vừa thấy không quan trọng, Lâm Viễn Quy lập tức biến sắc.

Từ Cửu Long Đảo cuồng thái tất lộ, đến quan chiến tu giả giữ kín như bưng hoài nghi đánh giá ánh mắt, lại đến trên mặt đất còn không kịp bị nâng đi bị thua đối thủ một thân thâm không nở nhìn, Lâm Viễn Quy dự cảm đến không ổn, lại liên tưởng chính mình năm gần đây thường thường mà ký ức thiếu hụt, Lâm Viễn Quy không dấu vết mà nhú nhú mày, âm thầm nắm chặt trong tay đao.

Hắn cũng không phải ngốc tử, tất nhiên là biết được ác sát Cửu Long thân đao phụ oán niệm tà khí, không phải người bình thường thao túng được, người sử dụng dần dà tự nhiên sẽ bị oán tà xâm nhập, nhẹ thì tính tình đại biến, nặng thì tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Lâm Viễn Quy tự tin lấy chính mình tâm tính cùng tu vi, định là cũng đủ khống chế ác sát Cửu Long Đảo, cho nên, lúc này thỉnh thoảng lại mất đi ký ức, hắn cũng không đương một chuyện, chỉ là hiện giờ trước mắt bao người, chính mình xuống tay lược ngoan lược tà, lấy chính mình thân phận, sợ là rất có chút không thể nào nói nổi.

Chỉ là, sự tình đã làm hạ, cùng lắm thì liền nói chính mình nhất thời thất thần thất thủ hão.

Như vậy tương tượng, không biết xấu hổ Lâm Viễn Quy liền nhả mặt vượt trước vài bước, đối với dưới đài thân chết đối thủ nơi môn phái ôm một cái quyền, trầm giọng giải thích một câu:

“Ài, quý phái đệ tử tu vi quá cao, Lâm môn nhất thời thấy cái mình thích là thèm, một kích động một thất thần xuống tay liền mất chính xác, một không cẩn thận đem người cấp sát lạc, thật là xin lỗi.”

Này rõ ràng có lệ giải thích còn không bằng không giải thích, không chỉ có cùng hắn đối chiến môn phái cùng Khung Võ Môn chính thức kết thù, trong lén lút, hoài nghi Lâm Viễn Quy tu ma công người, cũng là càng ngày càng nhiều.

Đối với này những tai hoạ ngầm, tự cho là thông minh Lâm Viễn Quy không hề sợ hãi, ngược lại tự cho mình rất cao mà một hiện vật ảo, vai khiêng đại đao, đâm phiến vân, tiêu sái bừa bãi mà khoan thai bay xuống dưới.

Lâm Viễn Quy làm cuối cùng lên sân khấu, trận này mười cục sáu thắng chế thi đấu tự nhiên này đẩy Khung Võ Môn thắng lợi vì chấm dứt.

Lục Tranh cúi đầu cười cười, thật sự là không quen nhìn kia chỉ tự cho là đúng lão không tước, liền giống như lơ đãng hỏi bên cạnh Triệu Ứng, nói: “Như thế nào, này Lâm môn chủ cư nhiên cũng là trăm tuổi dưới?”

Không đợi Triệu Ứng đáp lại, thời khắc chú ý chạm đất tranh này một phương Lâm Viễn Quy chính mình liền đáp, khiêu khích một nụ cười lạnh lúc sau, mở miệng nói:

“A. Thật ngược ngừng, bản môn chủ vừa vặn 99.”

Lục Tranh nhướng mày, không tỏ ý kiến.

Triệu Ứng “Phĩ” một tiếng, thầm nghĩ Lâm Viễn Quy không biết xấu hổ. Sao có thể như vậy vừa khéo? Đỉnh một trương cúc hoa đường như mặt già, thế nhưng cũng không biết xấu hổ tự xưng 99, ai biết hắn một trăm tuổi rốt cuộc tới không có tới.

Mọi người âm thầm đối Lâm Viễn Quy khinh bỉ cùng hoài nghi thời điểm, ma tu một phương, đại biểu Âm Quỷ Môn lên sân khấu lam Bất Hối đã hạ đến đài tới, tất nhiên là thắng tuyệt đối.

Mà kế tiếp, làm áp trực, Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ hai đại biểu Vạn Ma Quật, dẫn đầu lên sân khấu, người trước là nháy mắt hạ gục, người sau còn lại là hành hạ đến chết.

Rõ ràng đó là nhất chiêu sự, Độc Cô Ly Tinh thế nào cũng phải đem người tra tấn đến thương tích đầy mình, lúc này mới “Niệm niệm không tha” mà đem người đá hạ đài cao.

Đem người đánh bại, vị này tiểu ma đầu cũng hoàn toàn không lập tức kết cục, chỉ liền một đôi nổi lên huyết sắc giết chóc mắt hung hăng mà trừng mắt

nhìn mắt thành thoi uống trà Lục Tranh.

Tổng bị cậu em vợ lấy xem người chết ánh mắt nhìn, cũng là rất cấp bách, Lục Tranh thiếu chút nữa không có một hóp nước trà phun ra tới. Cũng may lúc này đây, cậu em vợ càng chú ý cũng không phải hấn. Trùng xong rồi Lục Tranh, Độc Cô Ly Tình lập tức đem ánh mắt chuyển hướng Lâm Viễn Quy, xác thực mà nói là chuyển hướng Lâm Viễn Quy trong tay ác sát Cửu Long Đảo.

“A.”

Ý vị không rõ mà cười cười, Độc Cô Ly Tình cảm nằm liệt một khuôn mặt, sâu kín tự trên đài phiêu xuống dưới.

Lục Tranh nương chén trà đầu đi chính mình khoe miệng lộ ra xem kịch vui cười khê.

Nếu hấn nhớ rõ không lầm lời nói, hấn vị này cậu em vợ sớm tại Sơn Hải Yêu Thị liên đới với chuỗi này ác sát Cửu Long Đảo mơ ước thượng, hiện giờ lại lần nữa thấy Cửu Long Đảo hiện thân, định là tình thế bất buộc, mà Lâm Viễn Quy bị Cửu Long Đảo oán khí xâm nhập, chỉ số thông minh đã nghiêm trọng bất gâ, như vậy trạng huống hạ, luận võ đại hội trong lúc, hai người chỉ gian tất có một hồi sinh tử đại chiến, không nói được, đến lúc đó đó là hấn hoàn toàn trừ bỏ Lâm Viễn Quy cái này thiếu năng trí tuệ thời cơ tốt nhất.(thiếu năng trí tuệ? ==)

Có một cái thiếu năng trí tuệ tùy thời ở nơi tối tăm chết nhìn chăm chăm chính mình, tùy thời chuẩn bị giết chính mình, cũng không trụ bát nước bản kéo cừu hận, Lục Tranh có thể dung đến hạ? Lâm Viễn Quy lại không phải hấn cậu em vợ càng không phải hấn cha vợ, cho nên, đối với như vậy cừu địch, nhân lúc còn sớm giết xong việc.

Lâm Viễn Quy chút nào không biết chính mình đã bị người nổi lên sát tâm, ngược lại tiếp tục dính dính tự đắc, ở đồng đảo môn hạ đệ tử vây quanh cùng khen tặng trung, phiêu phiêu dục tiên.

Lại là một ngày qua đi, luận võ đại hội sơ thí rốt cuộc hạ màn, làm chủ trì Bạch Hồng lại lần nữa xuất hiện ở mọi người trước mắt, không nhanh không chậm mà tuyên bố nói: “Chư vị vất vả, thỉnh về trước chỗ ở hơi làm điều tức, Bạch mỗ sẽ ở một ngày sau đem lần này sơ thí thắng lợi danh sách giao dư chư vị trong tay, kính thỉnh kỳ | đãi.” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: vui đùa

Tiểu thuyết:Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Liên tục mười ngày luận võ đại hội sơ thí tạm thời hạ màn, cái này như là hải tuyển tính chất thi đấu, ở mọi người xem ra, bất quá là một cái đơn giản nhiệt thân.

Vì lúc sau chém giết càng thú vị cũng càng có ý nghĩa, cơ hồ là sở hữu dự thi tu giả đều ăn ý mà ở lựa chọn đối thủ thời điểm nhảy vọt qua cùng thực lực của chính mình tương đương, tránh cho cùng cái thể lực nội lực lượng ngang nhau hoặc là cùng liệt trước mao môn phái giết hại lẫn nhau.

Nói đến cùng, luận võ đại hội là chính đạo ma tu trung gian thể lực này tam phương tranh hùng, cuối cùng thắng được không phải mỗi môn phái mà là môn phái này sau lưng sở đại biểu thể lực phương, ở chưa từng quyết ra thắng lợi phương phía trước, từng người thể lực bên trong trai cò đánh nhau chỉ có thể là mất nhiều hơn được.

Cho nên, không hề ngoài ý muốn, tam phương thể lực trung bài danh tương đối dựa trước môn phái đều lưu tới rồi cuối cùng.

Lục Tranh cầm trên tay Bạch Hồng phái người đưa tới đại hội sơ thí thắng lợi danh sách, đại khái quét một lần, quyền đương trường tri thức, danh sách thượng thắng lợi giả, vô luận cái nào đều là có chỗ đáng khen, hoặc thủ đoạn cao siêu, hoặc ăn sâu bén rễ, hoặc lực lượng mới xuất hiện, không có gì bất ngờ xảy ra, lập tức chân khí trong chôn giang hồ mạnh nhất thể lực đó là này bên trên đồng đảo danh sách chi nhất.

Lục Tranh lại quét một lần trên tay danh sách, chợt đưa cho bên cạnh Triệu Ứng.

Sơ thí sau khi chấm dứt, đại hội tạm dừng năm ngày, này năm ngày, đại đa số tu giả đều dùng để nghỉ ngơi lấy lại sức hoặc là nắm chặt thời gian tăng lên thực lực. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, thí dụ như sáng sớm liền cầm tay chạy đến Lục Tranh trong phòng uống trà nói chuyện phiếm Mạc Tử Phong cùng Thu Văn.

Lục Tranh mới vừa đem đầu thiên hướng ngoài cửa sổ, tính toán nhìn một cái mặt đường thượng tu giả đang ở làm chút cái gì, thỉnh linh liền nghe được

Mạc Tử Phong hứng thú bưng bưng tuyên ngôn.

“Ta tính toán mang theo Mạc gia gia nhập trung gian thế lực.”

“Ha ha.”

Ngồi ở một bên Thu Văn chỉ là ý vị không rõ cười khê, cũng không có phát biểu cái gì tính kiến thiết ý kiến.

Lục Tranh nhường mảy, cũng không nói gì thêm. Mạc Tử Phong tới đó là chuyện tốt ăn chơi trác táng tính tình, đột nhiên quyết định cái gì hoặc là đột nhiên làm cái gì, căn bản chẳng có gì lạ, hết thấy toàn xem tâm tình của hắn. Nhưng Mạc gia tốt xấu là số được với hào thượng năm đầu thừa kế danh môn, gia tộc nội công cong cong đạo đạo so to lớn môn đại phái chỉ nhiều không ít, Mạc Tử Phong làm một cái hàng năm mặc kệ sự phui tay gia chủ, chột đưa ra mang theo Mạc gia chuyển đầu trung gian thế lực ôm ấp, không nói chính đạo bọn quân tử như thế nào phóng đến quá hắn, chính là Mạc gia thân mình một ít trưởng lão cùng quân sự tập thể nháo lên, liền đủ Mạc Tử Phong uống một hồ.

Cho nên, Lục Tranh cùng Thu Văn hai cái, nhiều lắm đương Mạc Tử Phong nói là cái vui đùa.

Nào tưởng, Mạc Tử Phong còn nghiêm túc thượng, trắng liếc mắt một cái rõ ràng không tin Lục Tranh, ngược lại đem thượng Thu Văn bả vai, thập phần thân thiết nói: “Hắc, ta nói, lão Thu, lúc đó ta đầu trung gian thế lực, người này trung gian thế lực lão đại nhưng nhất định phải che chở ta a.”

Thu Văn bữu môi ho khan một tiếng, rốt cuộc mở miệng nói: “Nhận được Mạc huynh đề mắt, nếu như Mạc huynh thật sự mang theo Mạc gia đầu trung gian thế lực, kẻ hèn tự nhiên muốn chiêu cổ một vài. Chỉ là, Mạc huynh người xác định, người cái này vui đùa có thể thật sự? Ha ha.”

Mạc Tử Phong khoe miệng trêu một chút, kỳ thật, hắn thật là có này tính toán. Chỉ là, thân là gia tộc chỉ trưởng, rất nhiều sự lại không phải hắn một người có thể quyết định.

Tuy là hắn hướng tới trung gian thế lực vô câu vô thúc rất nhiều năm, lại cũng chỉ có thể lên lút mà bản thân một người độc thân lưu lạc, ngẫu nhiên nguy trang một chút trụ một trụ quý khốc lao tù không có gì, nhưng muốn mang theo toàn bộ Mạc gia đầu trung gian thế lực lại là không có khả năng, muốn hắn hãy còn vớt Mạc gia một người tiêu sái, hắn lại làm không được.

Nhất thời, từ trước đến nay tiêu sái tự tại Mạc Tử Phong khó được nặng nề một chút, huy tay áo đem trà đổi lại rượu, thở ngắn than dài mà tự rót tự uống.

Lục Tranh cùng Thu Văn nhìn nhau liếc mắt một cái, người trước thân thủ vỗ vỗ chột tội nghiệp Mạc Tử Phong bả vai, người sau còn lại là thần khắp nơi mà che miệng cười trộm, mừng rỡ xem người không khoái hoạt.

Mạc Tử Phong cũng không phải hối hận loại hình, hãy còn rót uống hơn phân nửa hồ, liền rút ra bản thân chuỗi này tao bao mạ vàng giang sơn họa phiến, chậm rì rì lắc lắc, chột lộ ra cái bồn cốt không có hảo ý tươi cười, tựa thật tựa giả thờ dài một tiếng, nói: “Ài, tính, ta còn là tiếp tục lưu tại chính đạo danh môn trung, vì nhị vị huynh đệ làm nội ứng đi. Không nói được, còn có thể hỗ trợ thám thính điểm cái gì tin tức tin tức.”

Nói đến, Mạc Tử Phong muốn bỏ gánh không làm ý tưởng cũng không phải một ngày hai ngày, nhưng hắn không phải một cái không có đảm đương người, lời này cũng chỉ là nói nói, tự đắc này nhạc thôi.

Rõ ràng Mạc Tử Phong nội tâm chân thật ý tưởng, Lục Tranh lắc lắc đầu, đều khó được vạch trần hắn, Thu Văn còn lại là không khách khí phá đám, nói: “Người xác định chính đạo những cái đó quân tử sẽ tin người?”

Mạc Tử Phong lông mày giật mình, còn tưởng thổi phồng, lại nghe Lục Tranh mở miệng nói:

“Mạc hiền huynh, người cũng đừng quên, thế nhân bài bảng, đầu tường thảo đệ nhất là người, bất chính không tà đệ nhị cũng là người, người nói liền người này phong bình, miễn văn cùng Lâm Viên Quy đám người còn không đem người đương phản tặc dạng đề phòng?”

Thu Văn cười ha ha, Mạc Tử Phong sừng sốt nửa ngày chính mình cũng cười, giây lát chớp mắt có một cái chủ ý, nói:

“Dứt khoát Lục hiền huynh người liền chuyển đầu ma đạo được, dù sao người hiện tại cũng cùng Vạn Ma Quật đại tiểu thư tốt hơn, liền Độc Cô đại tiểu thư kia khí tràng, Độc Cô phụ tử kia sát khí, người ở rê Vạn Ma Quật là sớm muộn gì sự, còn không bằng người bản thân nhân lúc còn sớm chủ động đầu ma đạo, còn có thể thuận tiện thảo Vạn Ma Quật trên dưới một cái niềm vui không phải?”

Người nói ta nói rất đúng sao, Lục hiền huynh? Lúc đó, người, ta còn có lão Thu, phân theo chính ma trung gian tam phương thế lực, câu thông tin tức, nội ứng ngoại hợp, bắt lấy thiên hạ, chinh phục thế giới, sắp tới a!”

Mạc Tử Phong càng nói càng kích động, đôi mắt đều ở phóng loang loáng, kia kích động chân đầm bàn ghế bộ đáng sống cùng Lục Tranh ba người đã thật sự bắt đầu ở kế hoạch giống nhau. Nhưng là cá nhân đều biết, kia bất quá là cái vui đùa.

Nhưng vào lúc này, “Phanh” một tiếng, cửa phòng bị đá văng ra. Quảng Thiên Thước xanh mặt, tránh thoát bên cạnh cổ tâm đồng trời buộc, nhảy tiến vào, chỉ vào Lục Tranh cái mũi liền khai mắng.

“Ha! Ta nói người cái này vong ân phụ nghĩa tiểu tử! Đoạn Thu Phong mặt đều làm người cấp mắt hết! Lúc trước người tự tiện bỏ quên chính đạo chuyển đầu trung gian thế lực, ta liền nên một phen bóp chết người. Lại không nghĩ rằng, người hiện giờ thế nhưng thật sự làm Vạn Ma Quật yêu nữ yếu hạ chi thân, càng sâu phương pháp tối ưu ở rê ma đạo, tới cái nội ứng ngoại hợp giành thiên hạ!

Ngươi là muốn đem này thiên hạ giao đến long trời lở đất bạch bạch đập hư Đoạn Thu Phong môn phái cùng thanh danh đứng không? Ngươi thật là một cái vô sỉ tiểu nhân, ăn cây táo rào cây sung bại hoại!”

Trong phòng nguyên bản là bốn người nghe được trợn mắt há hốc mồm, Triệu Ứng trên tay danh sách quyền sách đều bị dọa rớt.

Bốn người bốn đôi mắt đồng thời nhìn phía Quảng Thiên Thước, như xem bệnh tâm thần giống nhau.

Bọn họ mấy cái hảo hảo mà đóng lại môn thối ngư, người này đột nhiên liền nhảy ra tới, không hỏi xanh đỏ đen trắng, đem vài câu vừa nghe chính là vui đùa lời nói thật sự, còn trừng mắt giận mắt muốn nổ mạnh giống nhau, như vậy mạch não, thật gọi người sinh sôi mà thuyết phục. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: xé rách mặt

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Cửa phòng đại sảnh phòng nhỏ, phong hô hô, sàn sạt phiên giấy thanh, trong phòng mấy người trợn mắt há hốc mồm, ngoài phòng một người phản ứng không kịp, dư lại một cái vọt vào phòng đó là giận không thể át, không khí nhất thời yên tĩnh.

Quảng Thiên Thước thấy Lục Tranh không nói lời nào, còn tưởng rằng đối phương tâm tư thật sự bị chính mình nói trúng rồi, lập tức, cơn tức càng sâu, há mồm liền lại muốn lại mắng, lại bị vài bước đuổi kịp tới Cổ Tâm Đồng một cái tát chụp ở phía sau não muông thượng. (muốn giết lão đầu đất này ghê = [] =)

Cổ Tâm Đồng tốt xấu là cái cửu tinh Linh Vương, mười thành lực đạo chụp được đi, lập tức liền đem Quảng Thiên Thước chụp nằm sấp xuống.

“Tâm Đồng. ....”

Không đề ý tới uy khuất dục khóc Quảng Thiên Thước, Cổ Tâm Đồng khi trước liền đại biểu này đầu thiếu căn huyền nhị hóa hướng Lục Tranh trình trọng xin lỗi, chỉ tiếc Lục Tranh vẫn chưa đáp lại.

Tượng đất thượng có ba phần tính nóng, hướng chỉ là hấn Lục Tranh. Quảng Thiên Thước tuy là trước chương môn Đoạn Thu Phong đồng tu, nhưng luôn mãi như thế xúc động, không hỏi xanh đỏ đen trắng đối hấn nhục mạ chỉ trích, cũng không biết là đứng ở cái gì lập trường, cái này kêu Lục Tranh nhiều ít có chút khó chịu, trong lòng đối Quảng Thiên Thước định nghĩa cũng từ một cái xúc động người xa lạ biến thành không đầu óc ngu xuẩn.

Nào tưởng, thứ này còn không tự biết, tiếp tục đứng ở hấn mí mắt phía dưới nói ra nói vào.

“Tâm Đồng, ngươi cùng thăng nhải này có cái gì hảo thuyết, một cái thất tín bội nghĩa vô sỉ tiểu nhân, ta xem. ....”

“Câm miệng!” Cổ Tâm Đồng nhũ mày quát lớn một câu.

Nàng cùng Quảng Thiên Thước vốn là muốn tìm Lục Tranh nói chuyện Nghịch Thương Phái phát triển vấn đề, nhân hạ ngoại giới về hấn cùng Độc Cô Kiến Thường nghe đồn xôn xao, mỗi người đều ở truyền Lục Tranh sắp quy phụ Vạn Ma Quật, nàng cùng Quảng Thiên Thước tất nhiên là không đành lòng Đoạn Thu Phong sang hạ môn phái rơi vào người người phi nhủ kết cục, cho nên muốn tìm Lục Tranh hảo hảo nói chuyện. Nhưng hôm nay bị Quảng Thiên Thước như vậy một giáo hợp, có thể nói ra cái hảo kết quả kia mới kỳ quái.

Lục Tranh búng búng tay áo mang lên cũng không tồn tại tro bụi, rõ ràng có chút không kiên nhẫn, này hai người là trước chương môn Đoạn Thu Phong đồng tu cũng không phải là hấn Lục Tranh, nhiều phiên nhẫn nại chỉ là bận tâm Đoạn Thu Phong truyền ngôi tặng bảo ân tình, chính mình dĩ vãng đương này hai người là tiền bối, nhưng bị người khinh tới cửa tới nói ra nói vào, vẫn là thập phần khó chịu.

“Không biết hai vị tiến đến, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Lục Tranh, ngươi đây là cái gì thái độ?” Quảng Thiên Thước lập tức lại lần nữa kêu lên, bò lên thân không màng Cổ Tâm Đồng ngăn trở, bùm bùm lại là một đống chỉ trích mắng.

“Nghịch Thương Phái cũng không phải là ngươi Lục Tranh! Ngươi một người như thế nào có thể đại biểu Nghịch Thương Phái, nói đến cùng Nghịch

Thương Phái huy diệt trước, người bắt quả là một cái nhỏ nhỏ tạp dịch, hạ cừu lưu nhập không được mắt ngoạn ý nhi. Người hiện giờ bản thân đắm mình truy lạc, liên liên tính, còn tưởng lôi kéo toàn bộ môn phái cùng người cùng nhau? Người không biết xấu hổ, Nghịch Thương Phái cùng Đoạn Thu Phong còn muốn mặt! Người làm như vậy, ngày sau quy thiên thấy Đoạn Thu Phong, người còn có mặt mũi không mặt mũi?”

Lục Tranh nhú mày, Thu Văn cùng Mạc Từ Phong hai cái cũng thu cả lơ phát phơ biểu tình, ánh mắt tối sầm lại, Triệu Ứng càng là chụp bàn nhảy lên trước, vén tay áo liền muốn khai làm

“Người người này là nơi nào thả ra chó điên?! Nhà của ta chường môn như thế nào liền không thể đại biểu Nghịch Thương Phái? Người trong miệng đồ bỏ Đoạn Thu Phong sớm chết đã bao nhiêu năm, hiện giờ Nghịch Thương Phái tất cả đều là chường môn một người dốc hết sức đau khổ chống đỡ lên, ta Nghịch Thương Phái trên dưới một lòng, muốn đầu ma đạo cũng không làm người đánh rắm! Người cái không biết nơi nào nhảy ra tới lão đông tây, có cái gì tư cách ở chỗ này nói ra nói vào, nơi này không chào đón người, hoặc là lăn hoặc là đánh một hồi, người tuyến đi!”

“Người, tìm chết!”

Quảng Thiên Thước tính tình hòa bạo, bị người làm trò mặt mắng vẫn là lần đầu tiên, tự giác tự tôn bị hao tổn, ngón tay vừa kéo, liền muốn thượng thủ giết người, lại bị Cố Tâm Đồng đứng lúc ngăn cản.

Cố Tâm Đồng thở dài, trước trừng mắt nhìn liếc mắt một cái chuyện xấu Quảng Thiên Thước, chợt mới đối Lục Tranh nhú mày khuyên giải nói:

“Lục Tranh, Quảng đại ca chỉ là tính tình quá mức ngay thẳng, vẫn chưa có cái gì ác ý, người thả không cần để ý, chúng ta tiến đến cũng không phải tìm việc, xúc động cũng giải quyết không được vấn đề, còn hy vọng người khuyên nhủ các người hạ đệ tử, không cần tái khởi xung đột.”

Lục Tranh không tiếng động mà cười lạnh một tiếng, chợt xua tay làm Triệu Ứng lui ra. Hắn dĩ vãng chỉ cảm thấy Cố Tâm Đồng là cái dịu dàng đại khí, đối quá cố trước chường môn Đoạn Thu Phong thập phần quan tâm, làm người cũng bình vực người mình, lại hiện giờ mới vừa rồi hiểu được.

Người này bình vực người mình lên quả thực không có đạo lý. Việc này nói rõ có sai trước đây chính là Quảng Thiên Thước, lại không nghĩ Triệu Ứng giữ gìn hắn nói vài câu, liền bị Cố Tâm Đồng ám chỉ xúc động.

“Hai vị rốt cuộc có chuyện gì?” Lục Tranh lại hỏi một lần, ngữ khí đã là có chút sống nguội.

Cố Tâm Đồng xấu hổ mà dừng một chút, chợt đuổi ở Quảng Thiên Thước lần thứ hai bạo khiêu lên phía trước, mở miệng nói:

“Trong chốn giang hồ về người cùng Độc Cô Kiến Thường giao hảo nghe đồn càng ngày càng nhiều, ta cùng Quảng đại ca không yên tâm, liền tưởng tiến đến hỏi một chút, thả lo lắng người ở Nghịch Thương Phái tự lực khó chi, liền muốn làm giong nhập phái làm trưởng lão, giúp đỡ người quản quản đệ tử cùng tạp vụ, cũng miễn cho người không thể an tâm tu luyện.”

Cố Tâm Đồng nghĩ đến hảo, nếu như Lục Tranh rảnh rồi bề quan tu luyện, như vậy tự nhiên mà vậy liền không có dư thừa thời gian cùng Độc Cô Kiến Thường tiếp xúc, như vậy mặc kệ hai người chi gian ái muội không rõ nghe đồn là thật là giả, xa cách thời gian dài, tự nhiên đến chứng trong sạch.

Thả có hắn cùng Quảng Thiên Thước hai người gần đây nhìn, Nghịch Thương Phái cũng không đến mức ở Lục Tranh dẫn dắt hạ đi oai lộ càng không thể có thể sẵn sàng góp sức ma đạo, như thế, bọn họ cũng coi như là không làm thất vọng qua đời đồng tu, tuy nói như thế tới nay, hắn hai người liền không được tự tại thanh nhàn.

Lục Tranh không nghĩ tới Cố Tâm Đồng hai người tiến đến thế nhưng là vì việc này, lập tức có chút vừa tức giận vừa buồn cười, liếm mi nửa ngày, ngược lại giương mắt nói:

“Có lẽ là hai vị mười ngày trước tới quá muộn chưa từng thấy rõ, ta cùng với Kiến Thường tự khách điểm bắt đầu đó là tay cầm tay mười ngón khăn khẩu một đường đi tới đến thành chủ phủ, chúng ta hai người quan hệ tự nhiên liền như trong lời đồn theo như lời như vậy, tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt.”

Lục Tranh bản thân sửa lại sửa ngoại giới khó nghe đồn đãi, vì chính mình cùng Độc Cô Kiến Thường chính cái danh, chợt mới nói:

“Lại có lẽ hai vị từ trước đến nay không thể nào chú ý thời sự, kỳ thật ta Nghịch Thương Phái trung, đã có quản lý tạp vụ cùng dạy dỗ đệ tử chuyên môn nhân tài, thả phái trung đều có sự phụ tá Văn Trung Quái cùng với Sơn Hải Yêu Thị chủ nhân Hắc Dực làm trưởng lão, kia hai vị không chỉ có tu vi cao thâm, làm việc quản người cũng là thập phần lão luyện, càng chiếu cố bác văn cường thức, có bọn họ ở, Lục Tranh trả thù không được đơn đã độc đấu, càng chưa nói tới tự lực khó chi. Cho nên, hai vị thật sự không cần thiết vì ta Lục Tranh, hạ mình Tranh Văn Phong chịu khổ chịu khó.”

Ngụ ý, Lục Tranh là trực tiếp cự tuyệt, quản người hai cái là thiệt tình vẫn là giả ý, tóm lại đối ta không phải thiệt tình, nếu như thế, kia lại có cái gì tất yếu thế nào cũng phải phóng hai cái không phải một lòng đến phái môn trung, còn gần nhất chính là trưởng lão chi vị. Thật không biết đối diện hai cái đầu ra như vậy đại mặt.

Lúc này, trọn mắt há hốc mồm biến thành Cố Tâm Đồng, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, dĩ vãng đối bọn họ hai người cũng còn tính cung kính Lục Tranh, như thế nào lại đột nhiên xé rách mặt. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 162: chân tình

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đòi màu

Lục Tranh trong lòng cười lạnh liên tục, đối với như vậy mặt đại không tự biết người, liền nên như vậy, trực tiếp xé rách mặt.

“Hai vị vẫn là mời trở về đi, Lục Tranh nơi này, cũng không cần hai vị trọng nghĩa.”

Huống chi, hai vị này trọng nghĩa đối tượng trước nay liền không phải hắn, cố nhiên, hai người đối qua đòi đồng tu Đoạn Thu Phong thập phần đạo nghĩa, nhưng đối hắn Lục Tranh, đó là hoặc là theo lý thường hắn là hoặc là khoa tay múa chân.

Như thế làm, lúc đầu, hắn nhưng xem trước đây chương môn trên mặt nhăn nheo một vài, cũng coi như cung kính có thêm, nhưng như vậy không biết thủ hành vì một nhiều, liền gọi người nhìn không được hảo một phen chán ghét.

Cố Tâm Đồng sắc mặt có chút không tốt, Quảng Thiên Thước càng là nhẹ nhàng trợn mắt lại là một hồi cao giọng chửi bậy, “Vô sỉ tiểu nhân, ngươi quả thật là cái vong ân phụ nghĩa! Đoạn Thu Phong thật là mù hắc mắt chó, sắp chết cứ nhiên tuyển ngươi như vậy một cái tai họa, còn không bằng làm dương đình kia tư nhỏ cò tận gốc, đem ngươi cùng nhau giết mới hảo!”

“Lục Tranh, ngươi không cần bởi vì nhất thời tức giận liền xúc động, ta cùng với Quảng đại ca cũng là vì ngươi hảo.”

Cố Tâm Đồng còn tưởng khuyên vài câu, nhưng là bên cạnh Quảng Thiên Thước chửi bậy đến thật sự khó nghe cũng đừng không được tới, mà đối diện Lục Tranh lại từ đầu đến cuối dầu muối không ăn, cái này làm cho nàng tưởng khuyên cũng không mà khuyên, nhìn thấy Lục Tranh đột nhiên trở mặt, cũng có chút trong lòng khó chịu, cho nên nói một câu trường hợp lời nói liền cũng không hề nói.

Lục Tranh nhìn mắt nổi trận lôi đình Quảng Thiên Thước cùng với đầy mắt lệ ra thất vọng cùng khiển trách Cố Tâm Đồng, sâu kín mở miệng nói:

“Lục mỗ biết, hai vị sở dĩ như thế quan tâm Nghịch Thương quan tâm Lục Tranh, bất quá là bởi vì trước chương môn duyên cớ, nhưng cần biết, trước chương môn là trước chương môn, ta là ta, hai vị cùng ta kỳ thật cũng không nhiều ít giao tình, cho nên, Lục mỗ thật đúng là không cái kia tất yếu khổ thân, nếu hai vị cùng ta nói bất đồng thả lẫn nhau xem đến không hài lòng, kia không bằng nhân lúc còn sớm rời xa, nước giếng không phạm nước sông.”

“Ngươi!”

Cố Tâm Đồng cùng Quảng Thiên Thước sôi nổi chán nản, mắng đều mắng không ra.

Lại nghe Lục Tranh lại trở về một câu: “Đã quên nói cho nhị vị một tiếng, Nghịch Thương Phái là ta Lục Tranh ở quản, cho nên, ta Lục Tranh muốn làm cái gì sự, Nghịch Thương Phái có cái gì phát triển, kia đều là ta Lục Tranh một người nhất phái việc, nói đến cùng, cùng nhị vị cũng không quan hệ.”

Triệu Ứng đứng lúc mà bày ra một trương trào phúng mặt, nhảy ra nói: “Chương môn có việc cùng hai vị bạn tốt thương lượng, nhị vị nếu là không có việc gì, liền mời trở về đi.”

Cố Tâm Đồng cảm thấy Lục Tranh không biết tốt xấu, Quảng Thiên Thước tắc cảm thấy Lục Tranh đã chết xứng đáng, lập tức hai người trong lòng giận dữ, không bao giờ quản Lục Tranh cùng Nghịch Thương Phái thuộc sở hữu, nhấc chân liền lui đi ra ngoài, ở Quảng Thiên Thước hùng hùng hổ hổ trung, hai người giá sương mù rời đi.

Thu Văn mị một đôi hồ ly mắt, nhìn Lục Tranh cười như không cười, Mạc Từ Phong còn lại là nhìn không được nói một câu: “Lục hiền huynh, ta xem ngươi chính là tính nết quá hảo, đổi lại ta, sớm đem này hai cái xách không rõ gia hỏa đại tá tám khối.”

Lục Tranh cười cười, nói: “Mạc hiền huynh cũng nói hai vị này xách không rõ, ta đây thật sự không cần thiết phản ứng bọn họ.” Chỉ là, nếu Quảng Thiên Thước hai người lại như hôm nay như vậy tới cửa liền mắng, kia hắn liền không bao giờ sẽ bận tâm trước chương môn Đoạn Thu Phong.

Tưởng tượng đến Quảng Thiên Thước làm trò chính mình mặt mắng Độc Cô Kiến Thường là yêu nữ, Lục Tranh mảy liền nhăn chặt muốn chết, có chút sát khí tự trong mắt toát ra.

Trải qua Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng hai người một gián đoạn, Lục Tranh tâm tình bị chút ảnh hưởng, cùng Mạc Từ Phong hòa Thu Văn hai người lại hàn huyên vài câu, liền quyết đoán đứng dậy đi tìm người trong lòng tẩy đôi mắt đi.

Mạc Từ Phong cùng Thu Văn hai cái cấu kết với nhau làm việc xấu, liếc nhau, sôi nổi lặng lẽ theo đi lên, tính toán tới cái gần gũi vậy xem.

Lại không nghĩ rằng, hai tiểu tình nói chuyện yêu đương không thấy được, nhưng thật ra thấy Độc Cô Thư Hà cùng Độc Cô Ly Tình hai phụ tử thay

phiên ra trận, thừa dịp Độc Cô Kiến Thường ra ngoài, hung hăng đem Lục Tranh sửa chữa một đòn. (tội ...)

Mạc Từ Phong cùng Thu Văn đối bạn tốt không sợ chết hành vi xem thế là đủ rồi, càng than chính là, như thế dưới tình huống, Lục Tranh đối với kia đại sát khí giống nhau Độc Cô phụ tử thế nhưng còn có thể bày ra thân thiết hữu hảo khuôn mặt tươi cười tới.

Lục Tranh chính mình cũng hoài nghi chính mình có phải hay không một không cần thận có một chút thích chịu ngược tiềm chất, như thế nào bị cha vợ cùng cậu em vợ một tấu, lúc trước trong lòng buồn bực liền hơn phân nửa tiêu trừ?

Độc Cô Thụ Hà thấy Lục Tranh một bộ mặt mũi bầm dập còn không hoàn thù bộ dáng, cuối cùng là hơi chút vừa lòng một tia, chột hắc mặt giáo huấn nói:

“Nếu nữ nhi của ta khuynh tâm với ngươi, còn cố ý nắm ngươi ở đại chúng trước mặt lưu một vòng, như vậy ta cũng không hảo nói nhiều cái gì. Nhưng muốn ta hiện tại tiếp thu ngươi, lại là không có khả năng. Ngươi nếu thật tình bất biến, vậy hãy còn hảo sinh nỗ lực, trước đem này tam chân miếu tu vi nhắc lên, thế lực cũng đến khoách một khoách, cũng không nên kêu ngoại nhân nói nữ nhi của ta ánh mắt quá kém.”

Độc Cô Thụ Hà tuy cùng nữ nhi không thân cận, nhưng đối nữ nhi cơ bản quan tâm lại vẫn phải có, ít nhất sẽ không kêu tùy tiện một người đem nữ nhi quai chạy.

Lục Tranh cung kính gật đầu, biết nghe lời phải: “Lão trượng, ... Ách ma chủ nói chính là, Lục Tranh nhất định nỗ lực, tuyệt không ném Kiến Thường mặt, càng không gọi nàng chịu nửa phần ủy khuất.”

Độc Cô Ly Tĩnh ở bên cạnh ma đạo, lạnh như băng nhìn chăm chăm Lục Tranh không bỏ, như là muốn đem người sống sờ sờ cắn chết, cuối cùng lại chỉ là hừ lạnh một tiếng, chính mình cùng chính mình sinh hồn đối đi.

“Ha ha.” Lục Tranh trong lòng cười khê hai tiếng, thờ dài này hai phụ tử đủ đơn thuần.

Mạc danh, Lục Tranh trong lòng buồn bực toàn tiêu, cung cung kính kính triều cha vợ khom người chào, lại nhếch môi dâng tặng cấp cậu em vợ một cái đại đại khuôn mặt tươi cười.

Mặc kệ nói như thế nào, tuy rằng hai vị này một cái so một cái càng hận không thể thân thủ làm thịt hắn, nhưng ít ra lại là đánh đáy lòng vì Kiến Thường xuất phát, đối hắn tuy là không mừng cùng khinh thường, nhưng ít ra trong lời nói nhục mạ lại là chưa từng có, chân chính hạ sát thủ càng là không có. Như vậy hai người, trừ bỏ kêu hắn bắt đắc đi ở ngoài nhưng thật ra rất khó có cái gì ác cảm.

Chuyển biến tốt hữu trên mặt kia chán cũng ngăn không được nhộn nhạo vui mừng tươi cười, Thu Văn cùng Mạc Từ Phong thật sâu cảm thấy chính mình thấy quý, hoặc là chính là Độc Cô đại tiểu thư đích xác đoạn số quá cao mị lực quá lớn, sống sờ sờ đem hảo hảo một người từ mặt lạnh khốc nam liền thành nhị bức tiểu bạch kiểm, bọn họ huynh đệ này yêu ai yêu cả đường đi một bộ cam nguyện chịu ngược bộ dáng, sống cùng tấu hóa nhập ma giống nhau.

Liền vào lúc này, Độc Cô Kiến Thường mang theo mấy cái ma tu tự khách điểm ngoại tử từ từ đạp tiến vào.

Một bộ áo xanh tố bọc, sợi tóc phiêu phiêu, như băng tuyết trung đi ra cửu thiên hóa tiên, khuôn mặt tinh xảo mà thanh lãnh, đôi mắt không gọn sáng, không có một chút biểu tình. Nhưng chính là như vậy một người, đang xem thấy Lục Tranh trước tiên, khoe miệng không tự chủ được hướng lên trên câu nửa phần, đôi mắt từ từ chớp giạt mình, cả người khí chất liền liền thay đổi, không cười đều có ba phần ôn nhu, lại mở miệng, quan tâm nói liền liền ra tới.

“Đây là như thế nào làm cho? Nhưng có thương tích phé phủ?”

Lại xem Lục Tranh, sớm tại Độc Cô Kiến Thường mở miệng nói cái thứ nhất tự thời điểm liền liền tung tăng mà chạy đi lên.

Tối sầm một thanh lưỡng đạo thân ảnh, với khách điểm cửa hai mặt nhìn nhau, cũng không nói nữa, một cái lấy ra một phương tố khiết khăn lụa làm người lau mặt, một cái nhếch miệng ha ha ngây ngô cười, lại là ngoài ý muốn xứng đôi.

Khách điểm ngoại thỉnh thoảng có tu giả đi ngang qua, đều không ngoại lệ ở nhìn thanh kia lưỡng đạo thân ảnh là ai thời điểm chịu đựng chân, đôi mắt chuyển không khai.

Khách điểm cửa, tình đối mà đứng, nhìn nhau cười hai người, càng ly càng gần, ánh mắt chuyên chú, phảng phất trong thiên địa cũng chỉ dư lại bọn họ hai người giống nhau, xem ánh mắt kia, xem kia tình trạng, ai cũng sẽ không hoài nghi, này hai người, là có chân thật tình ý tồn tại.

Thu Văn cùng Mạc Từ Phong hai cái cũng là xem đến nhìn không chớp mắt, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy, này hai người chi gian, có lẽ thật đúng là có thể đi được lâu dài.

Không bao lâu, về Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường hai người chi gian nghe đồn có tân phiên bản.

Có người nói, kia hai vị chi gian, có lẽ thật đúng là không phải một phương dựa vào mặt khác một phương, cũng không phải theo như nhu cầu, xem kia bộ dáng, rõ ràng đó là chân tình.

Nếu không phải chân tình, có ai có thể kêu Vạn Ma Quật đại tiểu thư gột tay lau mồ hôi? Nếu không phải chân tình, lại có ai có thể có lá gan làm trò Độc Cô ma chủ cùng Độc Cô nhị thiếu gia mặt, cùng Độc Cô đại tiểu thư ôm nhau? (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: hoàn toàn mới

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Năm ngày nghỉ ngơi chính đốn thời gian chớp mắt liền quá. Đương thứ sáu ngày sáng sớm đệ nhất lữ ánh mặt trời xuyên thấu mây trắng, xa xưa phong cách cổ tiếng chuông lần thứ hai vang lên.

Bất đồng với sơ thí khi chơi phiếu tính chất tàn mạn, ngán ngủ nghỉ ngơi chính đốn sau, lại lần nữa bước vào thành chủ phủ một chúng tu giả, phần lớn thêm một phần tức mục cùng sát khí.

Bạch Hồng cũng là cái diệu nhân, đứng ở như hồ rình mồi đông đảo tu giả trước mặt, ở đông đảo không kiên nhẫn mà thúc giục trung, lắng là đem trong tay kia một phần thật dài sơ thí thắng lợi danh sách cấp một chữ không rơi mà tuyên đọc một lần, dùng hần nói tới nói, đây là người thắng vinh dự, không thể tình.

Thắng đến Lục Tranh uống xong đệ nhị ly trà, Bạch Hồng mới vừa rồi không nhanh không chậm tuyên bố nói:

“Này giới luận võ đại hội như nhau vắng tích, sơ thí lúc sau thắng cấp tái chọn dùng rút thăm hình thức, thả đồng dạng là ba cái tỷ thí đại đồng thời tiến hành tỷ thí, mà lên sân khấu tỷ thí hai bên từng người phái ra ba người, tỷ thí thời gian không có hạn chế, thắng đến chính ma trung gian tam phương thế lực từng người quyết ra mười thắng lợi môn phái mới thôi. Như vậy, hiện tại liền bắt đầu đi.”

Theo Bạch Hồng thanh âm rơi xuống, ba cái phủng ống trúc thanh tú tiểu đồng từ từ đi lên trước tới.

Kia ống trúc bắt quá bàn tay đại, nội bộ lại có càn khôn, nhân thủ với vào đi thập phần trống trải, có dấu hiệu nước cờ tự trúc thêm tự động đưa tới nhân thủ chỉ gian.

Lục Tranh vận khí còn tính không tồi, trừu đến con số vì hai mươi ba, bài vị không trước không sau, thả cái thứ nhất đối thủ không phải Thu Văn nơi Quỷ Khóc Lao Tử.

Rút thăm kết thúc, tam phương thế lực một trận xao động, lẫn nhau gian tham đầu tham não, liền muốn biết chính mình kế tiếp đối thủ sẽ là ai.

Lục Tranh cũng không có chú ý rốt cuộc ai là hai mươi bốn hào, đảo không phải hần có bao nhiêu bình tĩnh, thật sự là..... Lo liệu không hết quá nhiều việc.

Rút thăm lúc sau sẽ có ngán ngủ tự do hoạt động thời gian, cho sắp lên sân khấu tu giả làm ngán ngủ điều chỉnh.

Mà chính là tại như vậy quý giá thời khắc, đông đảo ma tu không đi điều tức dưỡng tính kế hoạch âm mưu dương mưu, cư nhiên thế nào cũng phải chạy đến Lục Tranh trước mặt sôi nổi xoát tồn tại cảm.

“A. Đây là kia Lục Tranh? Lớn lên cũng chẳng ra gì sao, sách, thực lực còn như thể kém cỏi!”

“Định là thắng nhãi này lừa gạt đại tiểu thư, như thể chẳng biết xấu hổ tiểu nhân, Lão Ma ta nhất định phải giết hần.”

“Ta cũng không tin tiểu tử này là thiết tình, định là cất giấu cái gì không thể nhận ra người mục đích.”

“Này họ Lục, nên không phải là chính đạo ngự quân tử phái tới nằm vùng đi?”

Phần lớn ma tu hành sự tự mình, không gì cố kỵ, muốn làm cái gì liền làm cái gì, làm trò người mặt không lựa lời.

Hiện giờ thế nhưng nghe nói ma tu bên trong cao lãnh chi hoa cư nhiên bị cái cũng không là ma tu nhân vật cấp trích đi, lập tức liền có chút tiếp thu vô năng, kết quả là, vừa được không, này đó từ trước đến nay tự nhận thiên lão đại hần lão nhị đám ma tu liền không hèn mà cùng mà, chạy đến Lục Tranh trước mặt xoi mói, phóng thích sát khí cùng oán khí.

Lục Tranh đau đầu đỡ trán, tuy rằng bị phiền đến có chút đôi mắt đau cũng lỗ tai đau, nhưng kỳ thật trong lòng là ám sáng.

Có lẽ là bởi vì ngày gần đây về hần cùng Kiến Thường chi gian nghe đồn hướng gió thay đổi duyên cớ, dần dần, không ngừng táo bạo không thể nhẫn

phiếm toan ma tu, chính đạo cùng trung gian thế lực bên trong đại bộ phận tu giả cũng nhận không được sôi nổi nhìn lại đây.

Cho dù sự kiện vai chính có hai cái, nhưng ai làm quả hồng nhứt mềm nhứt đầu? Độc Cô đại tiểu thư không thể chọc, như vậy, liền đành phải ủy khuất Lục Tranh.

Kết quả là, đông đảo hoặc sáng hoặc ám đánh giá ánh mắt, như tuyết phiến giống nhau, hướng tới Lục Tranh phương hướng, bay là tà phò sai lại đây. Tại đây đông đảo trong ánh mắt, có lưỡng đạo ánh mắt hơi chút đặc biệt một ít.

Lục Tranh đục lỗ nhìn lại, lại thấy kia lưỡng đạo ánh mắt chủ nhân lại là Quảng Thiên Thước cùng Cổ Tâm Đồng.

Này hai người, một cái thần sắc phức tạp, một cái lăm lăm lăm nhăm, cùng Lục Tranh tầm mắt đối thượng trong nháy mắt đều không tự chủ được mà nhũn mày chuyển khai mắt. Đối với này hai người trong lòng là cái như thế nào loanh quanh lòng vòng, Lục Tranh vẫn chưa lại phản ứng.

Có lẽ là bị thật mạnh vậy xem đàm phán hoà bình luận Lục Tranh có vẻ quá đáng thương, Độc Cô Kiến Thường rốt cuộc xem bắt quá đi, gương mặt hừ lạnh một tiếng, lập tức, đông đảo tu giả an phận, đám ma tu càng là khoa trương, mỗi người run tam run, im như ve sầu mùa đông, ma lưu mà cổ trở về chỗ cũ, trừ bỏ sắp lên sân khấu tỷ thí, còn lại ma tu động cũng không dám động một chút.

Lục Tranh ngẩng đầu hướng tới Độc Cô Kiến Thường phương hướng nhìn qua đi, ở mọi người nín thở ngưng thần trộm chú mục hạ, vốn dĩ tựa như băng tuyết lãnh thần giống nhau Độc Cô Kiến Thường đột nhiên liền cười, tuy nói cười độ cung không thâm, nhưng trước mắt bao người khoảnh khắc câu môi, sáng mắt vừa chuyển, bỗng nhiên liền thêm vài phần ôn nhu như nước.

Người kia sẽ cười không tính cái gì, nhưng băng son cười đó là thiên địa biến sắc, rực rỡ mùa hoa, làm người uyển chuyển cảnh trong mơ, tình không tới, càng không rời được mắt.

“Đang.”

Bỗng nhiên một đạo tiếng chuông vang lên, có chút tinh thần nhộn nhạo mọi người lúc này mới tỉnh táo lại. Mà lúc này, làm luận võ đại hội người chủ trì, Bạch Hồng thích hợp mà đứng dậy.

“Thình trư đến nhứt hảo thêm cùng số 2: thêm môn phái, các phái ra ba vị trăm tuổi dưới tu giả, theo thứ tự lên sân khấu, ở riêng tỷ thí đài quyết đấu. Nếu có bỏ quyền giả, đối thủ trực tiếp thắng cấp.”

Theo Bạch Hồng một ngữ rơi xuống đất, đối ứng môn phái rung lên xôn xao, thực mau, liền có thanh niên tài tuấn tự môn phái trung đi ra, hoặc phi thân hoặc thuẫn di hoặc bước trên mây hoặc ngự kiếm, cùng thi triển này có thể, nhảy lên đài cao, lẫn nhau nhất chiêu hô, chiêu thức nháy mắt ra.

So với sơ thí, Lục Tranh nhiều thêm vài phần tinh thần, tam phương tỷ thí đài đều có ghé mắt, quyền đương trường trưởng kiến thức cùng dò hỏi tình báo.

“Phanh!”

“A!”

Hoa hoè loè loẹt thuật pháp quyết đấu, cứng đối cứng quyền tiếp, thiên biến vạn hóa đao kiếm cung thương (súng), trên đài tu giả thân pháp nháy mắt động, chớp mắt liền đã giao chiến mấy chục chiêu, tinh anh thức đấu pháp phong cách, cất chứa trăm xuyên không bám vào một khuôn mẫu, ra tay đó là sinh quang sắc đặc hiệu tự động thêm vào, mỗi khi gọi người hoa cả mắt, say mê trong đó. Mà va chạm, kêu thảm thiết, không dứt bên tai.

Theo lên sân khấu tỷ thí giả áp lực càng lớn, thực lực càng cao, mỗi một hồi chiến đấu trong khoảng thời gian ngắn càng thêm khó phân thắng bại. Tới sau lại, mỗi một ngày mỗi một tỷ thí đài, thậm chí chỉ có thể quyết ra một hồi thắng bại.

Trên đài đao thật kiếm thật không muốn sống mà làm, dưới đài nhiệt tình tăng vọt gào thét trầm trồ khen ngợi chưa từng đoạn tuyệt. Cũng có nhân đến nhàn chán, khai cái đánh cuộc áp xuống trọng bảo, đánh cuộc cái thắng bại, thua bất quá một kiện bảo bối, thắng đó là anh minh lan xa giới về phán đoán, càng kiếm có mấy chục thậm chí thượng trăm hơn một ngàn linh bảo ừ ừ kéo đến.

Trên đài dưới đài các có các xuất sắc, ban ngày đêm tối chưa từng đoạn tuyệt, thắng kêu này luận võ thịnh hội phát triển đến càng cao triều.

Thăng cấp tái đánh tới ngày thứ tư, quần chúng nhóm phấn khởi hơi nghỉ, chú ý trên đài thắng bại đồng thời, đằng ra một chút dư thừa tinh lực, bày quán, rèn, giám định, chiêu thân, thu đồ đệ, từ từ chờ, đủ loại kiểu dáng rao hàng nhân tài, thiên tài địa bảo, vũ khí sắc bén thần binh, nam tu nữ tu, đủ loại kiểu dáng, cái gì cần có đều có.

Lục Tranh khoe miệng mỉm cười, xem đến không kịp nhìn, càng thêm cảm thấy chính mình lần này đáp ứng lời mời tiến đến là cái sáng suốt quyết định. Tuy nói tự mình lên sân khấu là cái ngoài ý muốn, nhưng thấy mới lạ đại môn lại lần nữa vì chính mình mở ra một cái mới tinh thể giới, như vậy cảm giác, vẫn là không tồi. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 164: 8 quẻ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chỉ triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đôi màu

Bởi vì mấy chục trận pháp thêm vào, thành chủ phủ không gian mở rộng mấy chục lần không ngừng, tuy là chột chiến trường biến thị trường, tỷ thí, rao hàng, đi lại toàn bộ tản ra, đục lỗ nhìn lại biển người tập nập, lại như cũ cũng không có vẻ chen chúc.

“Mua bằng lạc, mua bằng lạc, chỉ cần năm cái hạ phẩm linh thạch!”

“Chính ma trung gian, tam phương tranh hùng, ai thắng ai phụ, áp một kiện linh bảo, không hạn giai dừng, mua định rồi tay!”

“Tại hạ Thanh Hà quận tán tu nhân sĩ, họ Lỗ, tên một chữ một cái Tu tự, tư chất nô độn, nhập môn văn, nguyện thiêm bán mình khế, khẩn cầu nhậm một môn phân ra một thể lực thu lưu. Lỗ Tu làm trâu làm ngựa, hàm thảo kết hoàn. ....”

Lục Tranh là lần đầu tiên tiếp xúc đến như vậy độc nhất vô nhị luận võ đại hội, trên đài từ sinh huyết đấu, dưới đài rao hàng ồn ào, nhất thời mọc lên như nấm, gọi người giống như một chân bước vào cái thứ hai Sơn Hải Yêu Thị, chỉ cảm thấy hoàn toàn mới.

Bên cạnh Thu Văn, thậm chí đương trường làm nổi lên tù nhân mua bán, có yêu cầu khách hàng còn rất nhiều, thậm chí có nhân ái hảo thanh kỳ nguyện trả tiền thù lao đi trước Quỷ Khóc Lao Từ một du.

Theo dưới đài mua bán càng xu cảnh đẹp, thành chủ phủ nghiêm nhiên biến thành mặt khác một phen tân thiên địa.

“Thinh trung gian thể lực hai mươi ba hào thiêm cùng hai mươi bốn hào thiêm chuẩn bị.”

Lại là mấy ngày chớp mắt mà qua, Lục Tranh đem dưới đài mới mẻ ra lò các loại quầy hàng rao hàng đi dạo hơn một nửa, rốt cuộc nghe được Bạch Hồng tuyên bố chuẩn bị chiến tranh tin tức.

Trên tay thường thức vừa đến tay một viên huyền yêu yêu đan, Lục Tranh vỗ vỗ nhà mình khuê nữ đầu nhỏ, hỏi một câu: “Chờ lát nữa tỷ thí, người trông đệ mấy cái lên sân khấu?”

Biết nữ chi bằng phụ, lần trước sơ thí mười cục sáu thắng, Tiểu Thổ Bao cũng không có vọt đến lên sân khấu cơ hội, trong lòng định là có chút tiểu buồn bực, lần này thắng cấp tái tam cục hai thắng, nếu là theo thường lệ đem nâng xếp hạng cái thứ ba lên sân khấu, như vậy, hơn phân nửa nâng như cũ không có cơ hội lên sân khấu.

Lục Tranh nói chuyện khi, trung gian thể lực tỷ thí trên đài cao, hai phái so đấu xu gần kết thúc. So với hoa thủy giống nhau sơ thí, lần này thắng cấp tái, trung gian thể lực chư vị rốt cuộc từng người nghiêm túc lên, chiêu chiêu đoạt mệnh, xuất sắc ngoạn mục.

Lục Thanh Chúc nhìn mắt độc thuộc về trung gian thể lực kia một phương tỷ thí đài, ngoan ngoãn nói: “Nhưng nghe cha an bài, chi là, cha vất vả, Thanh Chúc muốn vì cha ra một phần lực.”

Nghe đến đó, Lục Tranh nơi nào còn sẽ không biết nhà mình khuê nữ ý tứ, lập tức liền nói: “Thắng cấp tái không cần quá nghiêm túc, nhưng an toàn quan trọng nhất, khuê nữ liền cái thứ nhất thượng đi. Chỉ là cần phải chú ý an toàn, thắng bại bất quá là tiếp theo.”

Lục Thanh Chúc vừa nghe, khoanh khắc mặt mày hớn hở, nụ hoa giống nhau tinh xảo khuôn mặt nhỏ nở rộ tia sáng kỳ dị, vui vẻ mà rúc vào Lục Tranh ôm ấp trung, nhu nhu nói: “Cha thật tốt!”

“Ha ha... Đó là!”

Khuê nữ vui vẻ, Lục Tranh cũng là thoải mái, cha con hai người nhất thời yên lặng đối diện, mắt mang ý cười, cảm tình rất tốt, hết thấy đều ở không nói trung, thẳng kêu chua lỏm Hắc Dực lén lút mà thiếu chút nữa cắn một ngụm điều nha. (ghen kia, cha vợ đám chua cũng đám ăn = v =)

“A!”

Đúng lúc này, trung gian thể lực tỷ thí trên đài cao truyền đến hết thảy một tiếng, theo sát đại biểu hai mươi hai hào môn phái tu giả tự trời cao rơi xuống, “Phanh” một tiếng hung hăng ngã vào mặt đất.

Hình người trong hố sâu, bị thua tu giả không còn có bò dậy, mà trừu đến hai mươi hai hào thiêm môn phái lấy liền tiếp hai tràng bị thua chính thức tuyên cáo bản thân thắng cấp tái thảm bại hạ màn.

Lục Tranh vì Lục Thanh Chúc sửa sửa quần áo, chờ đợi thắng lợi phương tự trời cao đặc ý phiêu hạ, chột triều Lục Thanh Chúc lộ ra một cái cổ vũ tươi cười.

Đây là Tiểu Thổ Bao lần đầu ở đông đảo tu giả trước mặt lộ tay, Lục Tranh thập phần coi trọng, cũng thập phần kỳ quái.

Lục Thanh Chúc khuôn mặt nhỏ giờ lên khỏi một mặt tự tin tươi cười, ngoan ngoãn mà hướng về phía Lục Tranh chớp chớp mắt, chột thà người nhảy, nhảy tới cao trăm trượng tỷ thí trên đài.

Xinh xắn lạnh lợi thân ảnh, hoạt bát tươi đẹp, nháy mắt hấp dẫn đại bộ phận ánh mắt, dưới đài vang lên kinh hô.

“Này nữ oa là cái nào môn phái? Còn tuổi nhỏ, căn cốt thanh kỳ, tu vi thế nhưng trấn nhập Vương Giai!”

“Giang sơn đại có tài người ra, này nữ oa ngày sau thành tựu tất nhiên không thấp.”

“Ta thấy thế nào kia nữ oa là tự Nghịch Thương Phái nhảy ra tới? Không phải nói Nghịch Thương Phái người đỉnh khó khăn liền cái vậy nước quét nhà tạp dịch đều thấu không được đầy đủ sao? Không nghĩ tới thế nhưng cũng có nhân tài như vậy.....”

Dưới đài tu giả nghị luận sôi nổi, có người nhỏ giọng mào một câu: “Ta vừa mới tựa hồ nghe thấy kia nữ oa gọi Nghịch Thương Phái Lục Tranh vì cha, nên sẽ không này nữ oa là Độc Cô đại tiểu thư sinh ra tới đi?”

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, tức khắc, liên sinh ý lửa nóng đông đảo rao hàng tu giả cũng tạm thời ngừng thanh âm, từng đôi đôi mắt ở Lục Tranh, Lục Thanh Chúc cùng với Độc Cô Kiến Thường ba người chỉ gian qua lại lác lác, không ít người đều ở ý đồ tìm Lục Thanh Chúc cùng Độc Cô Kiến Thường khuôn mặt thượng tương tự chỗ. Trong đó, tất nhiên là không thiếu vui sướng khi người gặp họa, căn bản không tin.

“Nên sẽ không này nữ oa là Lục Tranh công Độc Cô đại tiểu thư, cùng mặt khác đã nữ nhân tư sinh đi? Xem này nữ oa tuổi, Lục Tranh mười mấy tuổi liền sẽ thông đồng người. Ha ha, cũng thật đủ phong lưu a.” Có người chưa mà tán thưởng, lên lút mà tưởng.

Càng có người ước gì Độc Cô Kiến Thường trong mắt không chấp nhận được sa, tốt nhất giận dữ dựng lên, lập tức giết Lục Tranh cùng Lục Tranh tư sinh nữ, vậy càng tốt.

Mặc kệ dưới đài như thế nào phong ba, trên đài Lục Thanh Chúc lại là thập phần bình tĩnh, mơ hồ nghe được phía dưới các loại nghị luận cùng suy đoán, cũng là không chút nào để ý, thậm chí cười tủm tỉm mà hướng tới Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường phương hướng phân biệt phát phát tay, tinh xảo khuôn mặt nhỏ tốt nhất tâm tình cùng thân cận chỉ ý tiết lộ không thể nghi ngờ.

Lục Tranh mỉm cười đáp lại, Độc Cô Kiến Thường cũng là khó được mà giảm vài phần thanh lãnh, gật gật đầu.

Ba người này phiên thân mặt khăng khít giống như người một nhà tự nhiên ở chung, nháy mắt đưa tới càng nhiều chú mục cùng nghị luận.

Lúc này, dưới đài bày quán dứt khoát đều không làm, dứt khoát dọn ra ghế, đặt mộng ngồi xuống, an tâm khán đài thượng tỷ thí cùng với chỗ tối gia đình phong ba.

Ở như vậy nín thở ngưng thần thời khắc, Lục Thanh Chúc đối thủ không dám lại chậm trễ.

Trừ đến hai mươi bốn hào thêm môn phái thực mau phái ra lên sân khấu đệ nhất nhân, vô luận là thân hình vẫn là tu vi, thoát nhìn tựa hồ mọi thứ nghiền áp đối diện Lục Thanh Chúc.

“Cô gái nhỏ chưa đủ lông đủ cánh, cư nhiên liền học người lên sân khấu chém giết? Ngươi đương đây là tiểu hài tử quá mọi nhà sao, ta xem ngươi vẫn là nhân lúc còn sớm về nhà tìm mẹ đi. Ha ha ha!”

Chín thước đại hán cất tiếng cười to, ngôn ngữ kiêu ngạo phóng đảng, căn bản chưa đem đối diện tiểu nữ oa xem ở trong mắt.

Lục Tranh ánh mắt ám ám, ngón tay vừa động liền muốn động thủ, giây lát rồi lại nhịn xuống. Đối Tiểu Thổ Bao, hẳn là yên tâm, mà một mặt cung chiêu cùng bảo hộ, chỉ có thể kêu nàng phi đến không cao.

Hắc Dục là cái điều yêu, mạch não không có Lục Tranh như vậy nhiều lo lắng quanh lòng vòng, lập tức đôi mắt nhú lại, màn trời buông xuống.

Mọi người chỉ thấy không trung tối sầm lại, đột nhiên liền hạ che trời lấp đất màu đen điều vũ, đầy trời phô sái, đầu Lục Thanh Chúc đối diện kia nam tu đây người đây mặt.

Này bất quá là cái nhỏ nhỏ giáo huấn, cũng không đá thương người tánh mạng, lại kêu chín thước đại hán lập tức bị mãn tràng nhạo báng, trở thành trò cười. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 165: quật khởi môn phái

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chỉ triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Đường đường Vương Giai bốn sao chín thước đại hán, chột ở trước mắt bao người bị màu đen lông chim dính đầy toàn thân, thậm chí miệng, cái mũi cùng lỗ tai cũng khoảnh khắc bị rút đầy miệng mao, cái này kêu từ trước đến nay tự cho mình rất cao môn phái tinh anh không tiếp thu được, dưới đài đám người bộc phát ra trào phúng cười to cùng bản thân nơi môn phái trung sư đệ sư muội nhóm không chút nào che dấu chăm chọc ánh mắt, đặc biệt gọi người chịu không nổi.

Đại hán then quá thành giận, chỉ vào Lục Thanh Chúc cái mũi mắng to: “Vô sỉ yêu pháp, quả thật là yêu nữ lúc sau, không hổ là được Độc Cô Kiến Thường chân truyền! Nhưng người kia đầu tường thảo nghiêng ngã cha thật có thể tin tưởng người nương là họ Độc Cô?!”

Đại hán lời này mắng đến ngoan, mắng xong liền tung. Hắn là ghen ghét Lục Tranh quật khởi tốc độ, không cam lòng đối thủ là cái choai choai nữ oa, nhưng đối Độc Cô Kiến Thường lại là gặp mặt run tam run. Lúc này một xúc động nói không lựa lời, thiếu chút nữa chính mình đem chính mình hù chết. Nhưng lúc này lại không tới phiên chính hắn đã chết.

Có người vừa thấy đó là chộp mắt duyên. Lục Thanh Chúc có lẽ sẽ bởi vì hiểu lầm Tiểu Thổ Bao tới chỗ mà bất mãn ghen, đối Độc Cô Kiến Thường lại là cực kỳ thích, tuy rằng trong miệng kêu tỷ tỷ, tư tâm nhưng vẫn cảm thấy nàng cùng nhà mình cha là tuyệt phối. Hiện giờ, một cái không biết đánh chỗ nào chạy ra xú bụi đời, cư nhiên dám đâm đường mặt nhục mạ nàng thích nhất hai người, nàng có thể nhịn, kia mới kỳ quái.

Lục Thanh Chúc không chút nghĩ ngợi liền nói một câu thiếu chút nữa làm Độc Cô Kiến Thường phá công nói.

“Độc Cô tỷ tỷ không phải ta nương lại hơn hẳn ta nương, cùng cha ta từ nhỏ đó là người một nhà, người cái xuất khẩu trưởng thành dơ đồ vật, tìm chết!”

Dứt lời, Lục Thanh Chúc giơ tay vung lên, đầy trời thanh đằng tề phi, “Thờ phi phò” mấy tiếng, lại là trực tiếp đem đối diện tu giả đâm cái đối xuyên, chớp mắt liền thành cái sàng.

Toàn trường khiếp sợ.

Đình một trương tươi đẹp khuôn mặt, bất lộ một tia sát khí, nói động thủ liền động thủ, giơ tay bị mất mạng, giết vẫn là so với chính mình cao hơn tam tinh nhân vật. .... Liên tưởng đến Lục Thanh Chúc tuổi tác, mọi người càng thêm kinh ngạc ghé mắt.

Như thế kinh tài tuyệt đỉnh thủ đoạn tàn nhẫn tiểu nữ oa, liền tính không phải Độc Cô Kiến Thường thân khuê nữ, cũng cũng đủ gọi người âm thầm kinh hãi cùng kiêng kỵ.

“Có lẽ, này Nghịch Thương Phái muốn quật khởi.”

Đậu khấu niên hoa tiểu nữ tử vừa ra tay đó là như thế chấn động, thêm chi nhất cái thân phụ đông đảo truyền thuyết cùng át chủ bài tuổi trẻ chương môn, một cái liền kém một cái danh phận vạn ma quật đại tiểu thư, như vậy môn phái, tưởng không quật khởi đều khó.

Người có tâm lại lần nữa đem ánh mắt đầu hướng Lục Tranh nơi Nghịch Thương Phái.

So với đồ tử đồ tôn khắp nơi chạy mất khác môn phái, Nghịch Thương Phái nhân số đích xác đủ keo kiệt, tiến đến tham gia luận võ thịnh hội cư nhiên mới ba cái, lúc trước càng là mất mặt thấu không đồng đều mười danh ngạch, nhưng ai chẳng biết nói quý tính bất quý đa?

Đãi mọi người lại nhìn kỹ, thoáng chốc, có người phát ra kinh hô.

“Kia! Người họ kia mặt, thế nhưng là Sơn Hải Yêu Thị yêu chủ!”

“Này yêu chủ không phải chán ghét nhất nhân tộc sao, như thế nào sẽ cùng Lục Tranh xen lẫn trong cùng nhau?”

Đầy trời hắc vũ, đó là Sơn Hải Yêu Thị yêu chủ tức giận dấu hiệu cùng từ vong báo trước, ở đây không thiếu đến quá yêu thị lãnh hội quá yêu chủ khí phách uy năng, lập tức, nơi nào không biết Hắc Dực thân phận.

Chính là bởi vì biết Hắc Dực là ai, mọi người mới vừa rồi càng kinh ngạc.

“Sơn Hải Yêu Thị chưa đến khai trương là lúc, này yêu chủ thế nhưng liền ra tới, này không phải là muốn tiến công Trung Nguyên võ lâm tiết tấu đi!”

“Không nói được này Lục Tranh còn thật sự cầu kết yêu tu nhất tộc, Sơn Hải Yêu Thị yêu chủ cũng không phải nhân loại, này cũng không phải là cái gì bí mật. ....”

Hắc Dực cũng là cái thông minh, mắt thấy Lục Thanh Chúc tự tỷ thí trên đài cao nhảy xuống, hắn vội vàng đi nhanh đón đi lên, ân cần mà móc ra một phương khăn lụa, cẩn thận mà vì Lục Thanh Chúc lau đi cũng không tồn tại mồ hôi.

Lục Thanh Chúc bị hấn hành vì làm cho bật cười, nháy đôi mắt nói: “Hắc Dực đại ca, ngươi làm gì vậy?”

Hắc Dực ngẩn người, nhất thời có chút thất thần. Đối Lục Thanh Chúc, Hắc Dực chính mình cũng nói không rõ là cái gì cảm giác, chỉ cảm thấy nàng là chính mình trước mắt ở linh võ đại lục gặp qua nhất thuận mắt tồn tại. Vì thế, hấn cũng không để ý làm ra một ít lệnh đối phương vừa lòng sự.

Vì thế, Hắc Dực dùng ở đây tất cả mọi người nghe được đến thanh âm nói: “Đáng tiếc ta sớm đã qua trăm tuổi chỉ linh, nếu không, làm Nghịch Thương Phái khách khanh trưởng lão, ta cũng là muốn lên sân khấu tỷ thí tỷ thí. Hiện nay, liền chỉ có thể vất vả Thanh Chúc.”

Hắc Dực lời này vừa rơi xuống đất, lập tức đưa tới tảng lớn kinh hô, mọi người nhìn phía Lục Tranh ánh mắt cũng dần dần trở nên bất đồng.

“Này Lục Tranh có tài đức gì, cư nhiên có thể lung lạc Sơn Hải Yêu Thị chỉ chủ!”

“Nho nhỏ Nghịch Thương Phái cư nhiên cất giấu như vậy nội tình, chỉ sợ còn xa không chỉ như vậy, không nói được, ngày nào đó này Nghịch Thương Phái thật sự sẽ một phi dựng lên cũng nói không chừng.”

Trong đám người, Quảng Thiên Thước cùng Cố Tâm Đồng song song đối diện, sắc mặt phức tạp, âm thầm suy nghĩ muôn vàn. Cố Sơn Hải Yêu Thị chỉ chủ đảm nhiệm khách khanh, cũng khó trách Lục Tranh chướng mắt hai người bọn họ.

Lục Thanh Chúc “Khanh khách” cười hai tiếng, từ từ nhìn cố ý khoe mã Hắc Dực liếc mắt một cái, chợt nói: “Hắc Dực đại ca thật có thể nói, nếu có thể đối cha ta nói gì nghe này, vậy càng tốt.”

Hắc Dực khoe miệng trừu trừu, theo bản năng cảm thấy Lục Thanh Chúc theo như lời không có đạo lý, nhưng muốn kêu hấn xuất khẩu phản bác, hấn lại như thế nào đều không bỏ được, vì thế xuất khẩu nói liền liền thành: “Ha ha, đây là tự nhiên.”

Lục Tranh ở bên nghe, thiếu chút nữa vụn vụn biểu tình. Hấn xem như mình bạch, này đầu điều yêu thật là đối nhà mình khuê nữ tồn tại tâm tư khác, bằng không như thế nào sẽ như thế không biết xấu hổ?

Hắc Dực có hay không da mặt, trợn to mắt thấy não nhiệt đông đảo tu giả cũng không biết, nhưng có một chút là có thể khẳng định, này Hắc Dực thật là cùng Lục Tranh một đám, càng sâu đến cư nhiên cam tâm ở Lục Tranh dưới.

Mà Hắc Dực thân mình nãi tám tinh võ tôn cường giả sự thật, căn bản không phải cái gì bí mật.

Lập tức, càng nhiều người bắt đầu đối Lục Tranh cùng với Nghịch Thương Phái có tân cái nhìn, dĩ vãng coi khinh cùng xa lánh cũng ở vô hình trung thu hồi không ít.

Thực mau, Triệu Ứng cái thứ hai lên sân khấu, có lẽ là bởi vì phía trước Lục Thanh Chúc biểu hiện quá xông ra, Triệu Ứng vừa ra tràng liền mảo đủ kính nể, toàn lực ứng phó, cùng đối thủ đại chiến hai trăm hiệp, cuối cùng lấy được thắng lợi.

Lục Tranh rất vừa lòng, này trận đầu thắng cấp tái, Nghịch Thương Phái thuận lợi phá vây, khoảng cách cuối cùng trận chung kết cũng liền càng gần một bước.

So với sơ thí hải tuyền, thắng cấp tái huyết tinh không ít, bởi vì đánh nhau hai bên từng người không hề giữ lại địa nhiệt huyết rơi, buổi diễn thắng bại đều phủ kín huyết cùng hấn, tỷ thí phân thắng bại thời gian cũng đang không ngừng tăng trưởng trung, nhưng ở một cái so một cái càng thêm hiếu thắng tranh cường hùng tâm khát vọng hạ, luận võ đại hội chính thể tiết tấu lại càng nhanh không ít.

Ngày đối tinh di, thời gian bỗng nhiên mà qua, đảo mắt vòng thứ nhất rút thăm tỷ thí kết thúc, đợt thứ hai rút thăm bắt đầu, mà rút thăm tỷ thí đối tượng, đó là vòng thứ nhất thắng cấp tái rất nhiều thắng lợi môn phái. Thắng đến chính ma trung gian tam phương thể lực từng người quyết ra mười mạnh nhất môn phái.

Mà lúc này đây, Lục Tranh trừu đến số 55, khoảng cách lên sân khấu tỷ thí thượng có đại đoạn thời gian. Sân này khoảng cách, Lục Tranh tiếp tục đem còn thừa quỳ hàng đi dạo cái biển. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166 Lục chương môn uy vũ

Tiểu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

Thời gian như lưu thủy, thực mau, đột thứ hai lên sân khấu cơ hội tới đến. Lục Thanh Chúc như cũ là cái thứ nhất lên sân khấu, bùng nổ mà ra tu vi bất quá Vô Vương một tinh, nhiên một tay lục đăng thiên biến vạn hóa, giống như cánh tay sử, lại lần nữa lên sân khấu như cũ là nhất chiêu định thắng bại, thả xuống tay hung tàn, không lưu tình chút nào.

Theo thăng cấp tái sau này, lên sân khấu tỷ thí giả tu vi càng cao, cũng càng thêm thận trọng. Triệu Ứng mới vừa thăng cấp vì nhị tinh Vô Vương không lâu, thực lực không tính nhược, nhưng nếu đặt ở toàn bộ trung gian thế lực đông đảo môn phái tinh anh đệ tử trung, lại chỉ có thể tính trung du.

Cho nên Triệu Ứng sẽ bại, Lục Tranh cũng cũng không có nhiều ít giết mình, chỉ là cho cái ánh mắt an ủi.

Ở chân khí giang hồ, thắng bại là thường thức, chỉ cần lưu trữ mệnh hãn, hôm nay bị người đâm ngày nào đó người đâm người, cũng không tính cái gì.

“Thinh số 55 thêm cùng năm mươi sáu hào thêm cuối cùng một vị tu giả lên sân khấu.” Bạch Hồng đứng ở tỷ thí dưới đài, đứng lúc ra tiếng.

Chung quanh tầm mắt vì này một dị, có lúc trước Lục Thanh Chúc chú mục nháy mắt hạ gục, đông đảo tu giả không tự chủ được bắt đầu càng thêm chú ý. Nghịch Thuồng Phái mỗi một hồi thắng bại, đặc biệt là làm nhất phái chương môn Lục Tranh.

Đình đông đảo tầm mắt, Lục Tranh đạm nhiên như thường, một chỉnh vật áo, thân nhiên đứng lên, giương mắt hướng ba cái tỷ thí đài duy nhất không kia một cái từ từ nhìn lại, tiếp theo nháy mắt, hãn thân hình chợt lóe, người đã xuất hiện ở tỷ thí trên đài.

Trừu đến số năm mươi sáu thêm môn phái cũng không trì hoãn, cơ hồ liền tại hạ một giây liền nhảy ra một cái kính trang nam tu, ôm quyền xuất hiện ở tỷ thí trên đài cao.

“Tại hạ Thủy Minh Minh, cho mời Lục chương môn chỉ giáo!”

“Thinh.”

Hai người một cái đối diện, không đợi phía dưới thi đấu tiếng chuông vang lên, mặt mày vừa nhấc, thân tùy ý động, mang theo tàn ảnh thật mạnh, từ cơ sở quyền chương giao tiếp, lại đến thuật pháp đối oanh, đao kiếm tề chém, một cái chớp mắt mấy chục chiêu, người xem hoa cả mắt, cảm xúc mê mông.

Phàm là tỷ thí, hai bên thế lực ngang nhau nhất có xem đầu.

Lục Tranh cùng Thủy Minh Minh đều là thất tinh Vô Vương kiêm thất tinh Linh Vương, khó được linh võ song tu đối đâm, lại đều là ở đánh nhau trung không nói một lời thật làm hình nhân tài. Phù một đôi thượng, đó là hóa hoa vắng khắp nơi, khó xá khó phân.

Lục Tranh là lần đầu tiên gặp được cùng chính mình tương đồng linh võ song tu, thả khó được hai người thực lực tương đương, nhất thời có chút hưng phấn, phù trận, Tâm Ma Quyết, Huyền Tâm Thảo, kiếm ý, kiếm linh, sở hữu át chủ bài nhất nhất mà ra, căn bản đừng không được tới.

Thủy Minh Minh cũng là hưng phấn khó nén, hai mắt trũng, cũng không giấu dốt, tay trái đao, tay phải kiếm, đao mang băng sương, kiếm vũ hỏa xà, đồng thời mà ra, phối hợp ăn ý, xuất thần nhập hóa, nháy mắt tạo thành tỷ thí trên đài băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Trên đài hai người đấu đến hứng khởi, dưới đài mọi người xem đến chuyển không được mắt, một ít lúc trước còn chương mất thất Tinh Vương Giai đối chiến, giờ phút này cũng bị hấp dẫn ánh mắt, có người càng là nhin không được chưa kinh hồ.

“Hôm nay thế nhưng nhìn thấy hai cái linh võ song tu đối chiến, thả này hai cái song tu cư nhiên linh võ cùng giai đồng cấp, như thế trần nhập nơi tuyệt hảo cân bằng công lực, nhưng thật ra thập phân khó gặp.”

“Oanh!”

Bỗng nhiên, trên đài vang lên kịch liệt một vang, tùy theo đánh sâu vào dựng lên khí ba thăng đăng biến mây gian.

“Cẩn thận, băng hỏa lưỡng trọng thiên!”

Thủy Minh Minh hét lớn một tiếng, trên tay đao kiếm một cái chớp mắt hợp thể, giơ tay một vũ, băng hỏa giao hòa, khoảnh khắc trời giáng lưu hỏa, mà nhảy băng sương, không khí nhàn lạnh sâu nhiệt, chân khí trệ trở, như trụ hai trọng cực đoạn địa ngục.

“Ca” một tiếng, Lục Tranh hai chân bị đông lạnh, đỉnh đầu một mảnh đỏ bùng, lưu hỏa đã đến thiên linh, giây lát liền ở tiếng kinh hô trung hóa thành toái khối, oanh mà rơi xuống trên mặt đất.

Nhưng liền tại đây một khắc, Lục Tranh hoàn hảo không tổn hao gì thân ảnh thế nhưng xuất hiện ở Thủy Minh Minh lúc sau, rót vào kiếm ý nhất kiếm một cái chớp mắt bình chém.

Thủy Minh Minh thân hình tùy theo bị chặn ngang chặt đứt, nứt vì hai đoạn.

Lục Tranh huy kiếm tay phải lại là căng thẳng, tiếp theo nháy mắt đột nhiên bỏ về phía chính mình phía sau.

Mọi người chỉ thấy, một cái khác Thủy Minh Minh chợt xuất hiện ở Lục Tranh phía sau, mà hấn trong tay đã là tụ tập khối khổng lồ chân khí quang cầu, cùng lúc đó, bị Lục Tranh chém vì hai đoạn Thủy Minh Minh thân hình biến mất, hóa khói nhẹ mà đi.

“Phanh!”

Quang cầu cùng lưu hỏa kiếm nháy mắt đổi đậm, tầng tầng khí ba quyền quyền kích động, Lục Tranh cùng Thủy Minh Minh đồng thời nhảy lên, với tầng tầng khí ba trung chợt nhảy tự giữa không trung, đao kiếm lại đậm, hỏa cùng hỏa đối oanh, băng sương tàn sát bừa bãi.

“Đại nứt nham!”

Thủy Minh Minh lại là một rống, tùy theo, tỷ thí đài cao chấn động, tầng tầng thổ nham tự lòng bàn chân tung bay, huyền phù giữa không trung, tạm dừng nửa nháy mắt, đao mất bỗng nhiên ra hết, âm âm âm đậm hướng giữa không trung Lục Tranh.

Lục Tranh híp mắt chưa lui, trên tay lưu hỏa kiếm một cái chớp mắt hóa xuất thiên kiếm, bắn thẳng đến Thủy Minh Minh. Mà ở hấn phía sau, kiếm linh Túi Trút Giận bỗng dựng bay lên dựng lên, hai tay hóa kiếm, đột nhiên một vũ, “Phanh phanh phanh” vang lớn liên tục, thổ nham bị đánh rơi, trận pháp chợt lóe, tỷ thí đài khôi phục nguyên trạng.

Có người xem trọn mắt há hốc mồm, có người xem đến hai mắt sáng lên.

Ngắn ngủn thời gian, Lục Tranh cùng Thủy Minh Minh liền đã đối oanh hơn trăm lần, thân hình thiên biến vạn hóa, thỉnh thoảng huyết vụ bay tứ tung, thân ảnh rơi xuống, nhưng thâm vong thân ảnh không có chỗ nào mà không phải là huyền thể tàn ảnh.

Hai người tốc độ tương đương, tu vi tương đương, mà ngay cả đối chiến kinh nghiệm cũng là không sai biệt mấy, nhất thời, khó phân thắng bại, xuất sắc ngoạn mục.

Tự buổi trưa đến ngày mộ, tự tỷ thí đài đến giữa không trung lại đến mấy vạn trờ lên trời cao, xuyên vân phá ngày, cùng thi triển này có thể, nhất thời là từng quyền đến thịt vũ lực đối oanh, nhất thời là yêu dị quỷ quyết linh lực va chạm, đối chiến hai người linh võ luân phiên, át chủ bài ra hết, cơ hồ này đây thương đối thương đấu pháp, lực lượng ngang nhau, đua đó là át chủ bài cùng ứng chiến lực, hoặc là một cái phân tâm thất thần, tiếp theo giây liền có thể có thể trọng thương chết.

Hai người càng đánh càng sợ, càng đánh càng bội phục, kích động chuyển tương tích, hưng phấn thành phần khởi, nhất thời cũng quên mất là muốn phân thắng bại đi sinh tử, chỉ cho là một hồi khó được đối thủ giao lưu, luyện tiếu đình cũng căn bản dừng không được tới.

Nhưng so đấu luôn là muốn phân thắng bại.

Liền ở Thủy Minh Minh bị Lục Tranh cùng Túi Trút Giận liên thủ công đến thân hình một cái ngã ra sau hết sức, Lục Tranh hai mắt đột nhiên dựng ngược, mà huyền tâm thân thảo thể ở Lục Tranh sau lưng chợt lóe mà qua.

Song trọng ảo thuật thêm vào, Thủy Minh Minh ngã ngửa thân hình chợt dừng lại, ý thức ngẩn ngui chỗ trống, lại một hồi thần, Lục Tranh trường kiếm đã dể ở hấn cổ chỗ, Lục Tranh thắng.

Thủy Minh Minh có trong nháy mắt căn bản không phản ứng lại đây đã xảy ra chuyện gì, Lục Tranh khó được hảo tâm mà đem Huyền Tâm Thảo phóng thích người trước, hảo kêu Thủy Minh Minh thấy rõ Huyền Tâm Thảo tồn tại.

Đồng thời, Thủy Minh Minh cũng chú ý tới Lục Tranh đang ở dần dần khôi phục như thường sâu thăm dựng ngược hai mắt, lập tức minh bạch chính mình là thua ở ảo thuật thôi miên hạ. Lực chiến hồi lâu, khí huyết xói mòn, nhân ngẩn ngui mà túy mà trúng ảo thuật, như vậy bị thua.

Trong lòng tuy tiếc nuối, lại cũng tâm phục khẩu phục.

Lục Tranh thu hồi lưu hỏa kiếm, ôm quyền, nói: “Lục Tranh may mắn, thùy huynh đa tạ.”

Thủy Minh Minh lắc đầu, trên mặt lộ ra thiết tình cười, chạy nhanh nói: “Thủy Minh Minh tâm phục khẩu phục, Lục chương môn kỹ cao một bậc, tại hạ bội phục!”

“Ba ba.”

Dưới đài không biết khi nào vang lên đạo đạo vỗ tay, tuy thực mau biến mất, lại cũng làm Lục Tranh cùng Thủy Minh Minh hai cái không khỏi đối diện cười, hai người tuy là đánh lâu bị thương, trong lòng lại cũng sinh ra thương thức lẫn nhau, các có điều hoạch. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 167: thanh danh thước khởi

Tiêu thuyết: Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú Tác giả: Ta nếu đổi màu

“Thắng lợi phương, số 55 thêm, Nghịch Thương Phái.”

“Xôn xao!”

Theo Bạch Hồng một tiếng rơi xuống, dưới đài nghị luận xôn xao dựng lên.

Tự luận võ đại hội khai mạc cho tới bây giờ, Lục Tranh dẫn dắt Nghịch Thương Phái, người lớn điều tàn, non nót tuổi trẻ, lại là một đường thắng lợi, cho tới bây giờ đã là thắng tam tràng, xem kia thế, lại là có tiến vào trận chung kết tư thế, gọi người kinh hãi, có chút không dám tin tưởng, lại có chút thoải mái.

Có được đông đảo truyền thuyết cùng át chủ bài Lục Tranh, xuất đạo thời gian ngắn ngủi, lại bởi vì ừn ừn không dứt lời đồn đãi mà ác danh lan xa, nhưng giống hiện tại như vậy, liên quan môn phái cùng nhau nổi danh, lại là lần đầu tiên.

“Này Nghịch Thương Phái nên sẽ không rất có tới chỗ đi?”

“Tới chỗ như thế nào ta không biết, ta chỉ biết là, Nghịch Thương Phái đương nhiệm chương môn đến không được.”

“Không nói được khi nào, này Nghịch Thương Phái liền sẽ nhảy dựng lên.”

Lục Tranh nghe phía dưới nghị luận thanh, từ từ uống một ngụm trà, trong lòng có so đo, quay đầu lại đến làm Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng nhiều chiêu chút đệ tử mới là.

Thực mau, vòng thứ ba rút thăm bắt đầu, Lục Tranh lần thứ hai tự mình lên sân khấu, hữu kinh vô hiểm, lại lần nữa thắng lợi.

Lại là hơn mười tràng xuất sắc ngoạn mục chém giết, thắng cấp so đầu rồi cuộc hạ màn, chính đạo, ma tu cùng với trung gian thế lực tam phương từng người quyết ra mười mạnh nhất môn phái, Lục Tranh mang theo Nghịch Thương Phái giống như một con hắc mã, thuận lợi đứng hàng trong đó.

Thu Văn nghiêng đầu, chúc mừng một tiếng, Lục Tranh trên mặt tươi cười tịch thu, nội tâm cũng là cao hứng.

Rút thăm thắng cấp tái cuối cùng nửa thắng, rút cuộc cũng kết thúc.

Mà lúc này đây, tỷ thí tu giả nghỉ ngơi chính đến thời gian muốn vi trường một ít, có mười ngày lâu.

Nghịch Thương Phái tuy rằng làm hắc mã sát ra trùng vây, nhưng, sát nhập trận chung kết mặt khác hai mươi chín cái môn phái không có chỗ nào mà không phải là tư cách cực lão, nội tình thâm hậu, môn trung tinh anh đệ tử vô số, nhưng lên sân khấu trăm tuổi tuổi dưới nhân tài càng là đầy tay tùy tiện trào.

Nhưng mà, cùng này so sánh, Lục Tranh này một phương, tính toán đầu ra đầy nhưng lên sân khấu tu giả chỉ có ba cái, thả tu vi còn đều là ở Hoàng Giai dưới, so với Độc Cô Kiến Thường cùng Lam Bất Hối chờ tuổi còn trẻ liền liền đi vào Hoàng Giai kinh thế thiên tài tới nói, Lục Tranh ba người quả thực không đủ xem.

Tuy nói lúc ban đầu cũng không có lên sân khấu tính toán, nhưng nếu đã thượng, như vậy liền không thể thượng đến quá khó coi, ít nhất đội sổ gì đó, là tuyệt đối không thể cho phép.

Lục Tranh tự nhận tự thân thực lực cùng Nghịch Thương Phái nội tình còn quá mức nông cạn, hẳn lại không biết, bởi vì hắn thắng liên tiếp cùng với Lục Thanh Chúc ngoài ý muốn hung tàn, hẳn bản thân cùng với Nghịch Thương Phái đồng thời thanh danh thước khởi.

Nếu nói Lục Tranh quá vắng tất cả đều là ác danh cùng hung danh,

Như vậy hiện tại, hẳn mới vừa rồi là chân chính thanh danh lan xa, không phải bởi vì ác cũng không phải bởi vì hung, mà là bởi vì, hắn tự thân thực lực cùng với Nghịch Thương Phái quét khởi đồng thời được đến tam phương tu giả tán thành.

Cho dù là chán ghét hắn như Lâm Viễn Quy, cũng không thể không ở trong lòng đối hắn cùng với hắn sau lưng Nghịch Thương Phái một lần nữa đánh giá, càng thêm thận trọng.

Lập tức, Lục Tranh lại là nửa điểm không dám lơ lỏng.

Nắm tay tâm, Lục Tranh ánh mắt rùng mình, chỉ làm đơn giản nghỉ ngơi chỉnh đốn, dặn dò Lục Thanh Chúc cùng Triệu Ứng một tiếng, liền thừa dịp cùng Thủy Minh Minh một hồi lực lượng ngang nhau so đầu dư ôn thượng ở, quyết đoán nuốt đan bế quan.

Lục Tranh tu luyện đến nay, trừ bỏ tất yếu tẩy tủy luyện cốt đan cùng với thuốc trị thương đan hoàn ở ngoài, cơ hồ chưa bao giờ cắn nuốt quá thăng cấp dùng đan hoàn.

Hiện giờ Lục Tranh đã là thất Tinh Vương Giai đỉnh, cơ sở bền chắc, tu vi không thấp, chưa bao giờ nuốt phục quá đan hoàn hần, đối đan thuốc viên lực hấp thu sẽ tận khả năng đạt tới hoàn mỹ.

Tương Vân Thành thành chủ phủ bịt kín luyện công phòng ngoại, chịu biểu ca Thu Văn gửi gắm Đường Dự, công đôi tay lắc lư một vòng, lại dẫn dò nơi xa vắng mệnh hộ vệ thủ vệ hảo sinh coi chừng, lúc này mới đi dạo bước chân đi tìm chính mình biểu ca hội báo tình huống.

Ở luyện công phòng nội, trống trải nơi sân trung, Lục Tranh ngồi xếp bằng, trôi nổi giữa không trung, mà ở hần bên cạnh người, ba con bình ngọc bình yên đứng yên.

Lục Tranh đánh cái thủ quyết, trong cơ thể chân khí vận hành một vòng, đan châu xoay tròn, thăng đem tự thân trạng thái điều đến tốt nhất, lúc này mới bàn tay vừa lật, tạm chấp nhận gần một con bình ngọc xóc lên, nháy mắt, khói trắng bay là tả, thanh hương đi động.

Liền thấy một quả tinh oánh dịch thấu đan hoàn lẳng lẳng nằm ở bình ngọc trung, tinh túy nguyên khí tự đan hoàn trung ần ần phát ra mà ra, nghe chỉ thấm vào ruột gan, còn chưa từng dùng liền có thể hồ nghi thức xối nước lên đầu chi hiệu.

Lục Tranh đôi mắt tròn mắt, chỉ là hít một hơi, liền giác trong cơ thể kinh mạch ần ần rung động, cả người sáng khoải, trong cơ thể càng nhiều lực lượng mấy dục dâng lên mà ra.

Lục Tranh ngón tay một cảm, liền đem kia cái đan hoàn nắm đến ngón tay gian, chưa từng dư thừa trì hoãn, Lục Tranh một ngụm nuốt vào.

Đan hoàn vào miệng là tan, một cỗ càng thêm rõ ràng thanh hương cùng với hơi lạnh chất lỏng vẫn luôn hoàn toàn đi vào Lục Tranh hầu gian chỗ sâu trong, đan dịch thuần hầu mà xuống, lại là chất lỏng hóa yên khí, giấy lát tràn ngập Lục Tranh phế phủ gian. Hơi khí, yên hoá khí nhập kinh mạch cốt cách, dễ chịu huyết nhục, cường kiện toàn thân cốt cách huyết nhục đồng thời, dần dần sinh ra một tia tinh thuần chân khí tới. Cuối cùng này tân sinh chân khí chợt mà ra, hoàn toàn đi vào nhẹ nhàng chậm chạp xoay tròn bằng lam đan châu bên trong.

Đang ở ngưng thần nội coi Lục Tranh, liền thấy bản thân trong cơ thể biến dị đan châu càng thêm oánh nhuận ánh sáng một ít. Cùng lúc đó, đan châu trong vòng mệnh môn vô ngần không gian bên trong, tân sinh ra càng nhiều căn nguyên chân khí tới.

Tuy nói tân sinh ra căn nguyên chân khí bất quá chín trâu mất sọi lông, nhưng muỗi chân lại tiểu cũng là thịt, thả căn nguyên chân khí nhiều ít trực tiếp quan hệ đến cùng người đối chiến kéo dài lực cùng với tu vi cô đọng cùng không, bởi vậy, bất luận cái gì một cái tu giả đều sẽ không ghét bỏ như vậy độc nhất vô nhị muỗi chân.

Lục Tranh bệ quan cửu thiên, trước sau nuốt phục tinh túy đan hoàn, đều không ngoại lệ tất cả đều là cổ bốn bồi nguyên điển sinh chân khí loại hình, mà ở Lục Tranh bệ quan thứ chín thiên, chợt cảm thấy trong cơ thể kinh mạch bánh trưởng, chân khí quay cuồng, một cỗ thoải mái lại no đủ chân khí xông thẳng phế phủ cùng trong óc.

Lục Tranh vui vẻ, đôi mắt tròn mắt, mặc niệm khẩu quyết, thủ thế biến hóa, nổi lên cái tự linh hồi khí trận pháp, nháy mắt, luyện công phòng ngoại không trung, chân khí hội tụ, phong vân bắt đầu khởi động, tiếng sấm từng trận.

Thấy thế, nơi xa hộ vệ hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều có chút giật mình. Nghịch Thương Phái Lục chương môn ở bịt kín luyện công phòng nội bệ quan, bọn họ là biết đến, nhưng bọn hần không thể tưởng được, này bất quá ngắn ngủn mấy ngày, hần liền thăng cấp.

Người khác muốn từ Vương Giai thất tinh đỉnh thăng cấp đến Vương Giai tám tinh, một bệ quan, lớn lên yêu cầu một hai năm, ngắn nhất cũng đến hơn tháng. Mà Lục Tranh sở dụng thời gian bất quá mười ngày không đến.

Như vậy kinh thái tuyệt diệu, khó trách có thể tự lực duy trì một cái hủy diệt phái môn, thả này gần là Vương Giai thăng cấp liền có thể đưa tới kiếp lỗi từng trận người, bọn họ vẫn là lần đầu nhìn thấy.

“Răng rắc!”

Chợt, một đạo kiếp lỗi roi xuống, kịch liệt ầm vang thanh một quá, nhi cánh tay thô kiếp lỗi khó khăn lắm dừng ở luyện công phòng ốc đỉnh phía trên,

Luyện công phòng nội, Lục Tranh bỗng dung đứng lên, cầm kiếm phá đỉnh lao ra, ném cánh tay vung lên, khó khăn lắm cùng cửu thiên rút xuống đạo thứ hai kiếp lỗi ầm ầm đối thượng.

“Oanh” một tiếng vang lớn, kiếp lỗi theo tiếng vỡ vụn, càng nhiều kiếp lỗi theo sát mà xuống, lại thấy Lục Tranh trên tay Lưu Hỏa Kiếm thân kiếm chợt lóe, chợt, kiếm linh Túi Trút Giận tự kiếm trung nhảy mà ra. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 168: ma đạo luận võ

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đòi màuThêm vào kệ sách

Lưu Hỏa Kiếm thân kiếm quang hoa chợt lóe, chợt hiện thân Tui Trút Giận xông lên không trung, lửa đỏ yếm đón gió bay múa, vô số trường kiếm ở hân sau lưng thoáng hiện, mà Tui Trút Giận bản nhân càng là hung tàn, đôi tay cầm kiếm, huy chém phi thân, thẳng tắp đụng phải giữa không trung kiếp lỗi, đem sét đánh tán chém khai, thân thủ chớp tới liền ăn.

Lục Tranh xem đến trọn mắt há hốc mồm, nghe tiếng chú ý đông đảo tu giả phản ứng không kịp, đó là mắt thường có thể thấy được, một hơi nuốt ăn mấy chục tàn phá kiếp lỗi Tui Trút Giận thân hình đột biến, lay động thân, lại là từ hai ba tuổi nãi oa bộ dáng một cái chớp mắt biến thành bảy tám tuổi bộ dáng, trên người yếm cũng là khoảnh khắc biến thành rực rỡ áo quần ngắn kính trang.

Đột nhiên biến thân Tui Trút Giận đứng thẳng giữa không trung, vẻ mặt ngốc bức, kia lại hi lại kinh lại cứng đờ tiêu biểu tình, sững sờ hai mắt, khẽ nhếch cái miệng nhỏ, thấy thế nào như thế nào xuân, tựa hồ muốn nói: “Mụ mụ nha, ta như thế nào liền biến thân đâu?”

Lục Tranh bị Tui Trút Giận xuân dạng kích thích đến khoe mắt giật tăng tăng, lại lần nữa cảm thấy gia hỏa này căn bản là không phải trong truyền thuyết Kiếm Linh, kỳ thật hẳn là đặc dị tới bán manh.

Lục Tranh cánh tay vừa nhấc, liền tương một cái tát đem giữa không trung Tui Trút Giận nhanh chóng chụp được tới, miễn cho hắn tiếp tục mất mặt xấu hổ. Đã có thể ở trong nháy mắt, Lục Tranh toàn thân run lên, thế nhưng cảm thấy cả người một nhẹ, ngũ cảm một cái chớp mắt thêm vào đến mức tận cùng, nhưng xem ngàn dặm ngoại lông tơ, có thể nghe ngàn dặm ngoại nói nhỏ cùng hương thơm.

Lục Tranh toàn thân lại là thoải mái run lên ta, trong cơ thể sở hữu căn nguyên chân khí đồng thời mà động, đánh sâu vào toàn thân, có tạc vỡ ra tới cảm giác, nhưng lại không gọi người khó chịu. Tương phản, Lục Tranh chỉ cảm thấy nếu thoát thai hoán cốt, thân thể của mình xưa nay chưa từng có nhẹ nhàng, dòng nước ấm giống nhau căn nguyên chân khí từ từ trải rộng toàn thân, kêu hắn cả người phảng phất muốn bay lên tới giống nhau.

Đối với như vậy kỳ diệu lại vui sướng mười phần cảm giác, Lục Tranh cũng không xa lạ, hết thấy mỗi một lần thuận lợi thăng cấp, hẳn đều là cái dạng này cảm giác. Trong lòng vui vẻ, Lục Tranh cũng bất chấp lập tức đi chụp giữa không trung còn ở tiếp tục ngốc bức tiếp tục tiếp thu đông đảo khiếp sợ tâm mất căn quết Tui Trút Giận.

Mà lúc này, mặc kệ Tui Trút Giận bản nhân là có bao nhiêu trạng huống ngoại, phía dưới đông đảo tu giả lại là nổ tung nổi, tiếng kinh hô một cái so một cái lớn hơn nữa.

“Này Kiếm Linh không phải là thăng cấp đi?!”

“Trước nay chưa từng nghe qua cái nào Kiếm Linh ăn lỗi liền lớn lên!”

“Ta xem hẳn không phải Kiếm Linh là kiếm yêu đi, nào có Kiếm Linh như vậy ngu dân!”

“Răng rắc!”

Đúng lúc này, ở vậy xem tu giả thanh thanh kinh hô trung, trên chín tầng trời cuối cùng một đạo kiếp lỗi âm vang quay cuồng, đột nhiên đánh xuống. Mọi người chứng kiến, Tui Trút Giận lúc này đây cũng không có lựa chọn tiếp tục tay xé nuốt ăn, ngược lại biểu tình một chính nhanh chóng nghiêng người một lăm, đồng thời, rách nát nóc nhà thượng Lục Tranh ẩn ý nhảy, lác mình hoàn toàn xuất hiện ở kiếp lỗi dưới, dùng thân thể ngành kháng, không hề phản kháng cùng lùi bước, ngành sinh sinh mà thừa nhận rồi cuối cùng một đạo kiếp lỗi.

Kiếp lỗi nhập thể, khắp cả người nóng bỏng, khói đen cùng tiêu hương thậm chí ánh lửa, một cái chớp mắt dựng lên, huyết nhục nháy mắt bạo liệt vảy ra, có địa phương thậm chí có thể nhìn thấy xương cốt. Mà Lục Tranh mặt không đổi sắc, đỉnh đáng sợ hình dung bỗng nhiên vừa uống, khoảnh khắc, này chung quanh khí tràng biến đổi, tiếng quát kinh động biến mây, dòng khí quay cuồng, đảo mắt dòng khí liền ở Lục Tranh đỉnh đầu trời cao hội tụ, thành một xoắn ốc con ốc.

Con ốc cao tốc xoay tròn, trong đó chất chứa tinh thuần chân khí cùng uy áp bằng bạc vô cùng, gọi người vọng nhi sinh úy. Ở con ốc bên ngoài, khí dâng lên động, che trời lấp đất.

Cùng lúc đó, ở Lục Tranh thân thể mặt ngoài, da thịt bóc ra, huyết lưu như chú, bất quá trong chớp mắt, Lục Tranh cả người liền thành một cái huyết người, nhưng tiếp theo giây, tự Lục Tranh sâu trong cơ thể chợt lao ra từng đạo tinh tú căn nguyên chân khí, theo sát, Lục Tranh như vô răn lột da giống nhau, bỏ đi giờ phút này vết thương buồn thiêu ngoại da, lay động thân, tự đây trời huyết vụ cùng tàn toái lập loè lòi quang trung, tự tại chỗ đi ra cái hoàn hảo như lúc ban đầu lại khác bất đồng Lục Tranh, không có huyết nhục ban nứt, không có máu tươi như chú, cả người rực rỡ hẳn lên.

Bỗng nhiên, phong đình, lừng ngấn, mà Lục Tranh, thuận lợi thăng cấp vì Vương Giai tám tinh.

Tám tinh Vô Vương, đồng thời cũng là tám tinh Linh Vương, linh vô song tu, linh đạo cùng vô đạo cân bằng đồng tiến, hợp nhau tới cùng Hoàng Giai tam

những cũng có liều mạng chỉ lực, không phải do người không hãm mộ cùng đồ mất.

Mà một hồi vốn là lại tầm thường bất quá là tốc độ tu luyện nhanh một chút bề quan thắng cấp, cũng bởi vì Kiếm Linh Tú Trút Giận kinh người biểu hiện cùng lộ rõ tướng mạo biến hóa, làm cho Lục Tranh lại một lần phát hỏa, ở khoảng cách luận võ đại hội trận chung kết chỉ có cuối cùng một ngày là lúc, tiếp nhận rồi cực kỳ tàn ác gần gũi vậy xem cùng với các loại không chút nào che dấu cao giọng kêu sợ hãi cùng nghị luận. Nghe tin mà đến Độc Cô Kiến Thường cùng mặc tử phong đám người, biểu đạt bất đồng trình độ quan tâm cùng với ngẫu nhiên vui sướng khi người gặp họa.

Liên ở như vậy làm ồn trung, Lục Tranh sắc mặt như thường, cẩn thận mà kiểm tra rồi một phen ngoài ý muốn biến thân Tú Trút Giận, lại đơn giản đã tọa cô đọng một phen, liền lôi kéo Độc Cô Kiến Thường hảo tâm tình đi dạo phố xem sơn xem thủy đi.

Một ngày thời gian thực mau phiên trang, đương phong cách cổ xưa tiếng chuông lần thứ hai vang vọng toàn thành, sở hữu tu giả ản mang hưng phấn, lục tục lần thứ hai hội tụ một đường, đứng ở túc mục nguy nga tương Vân Thành thành chủ trong phủ.

Lục Tranh đôi tay theo bản năng cầm, chỉ cảm vừa mới cùng có tốt tám tinh Vương Giai tu vi ản ản xao động, đó là hưng phấn.

Đối diện ma tu trận doanh trung, Độc Cô Kiến Thường đứng hàng trước nhất bài, thanh lãnh tuyệt thế tư dung đứng ngạo nghễ thù địch.

Lục Tranh lên lút mà liếc liếc mắt một cái lại liếc mắt một cái, nguyên bản hưng phấn khó ức rốt cuộc dần dần ép xuống bình phục, người khôi phục bình tĩnh như lúc ban đầu, kích động tâm tình rốt cuộc chậm rãi lắng đọng lại, chỉ là như cũ luyện tiếu tự người kia trên người dòi đi ánh mắt.

Bỗng nhiên, Lục Tranh cảm thấy toàn thân lạnh lùng, ánh mắt hơi chuyển, liền đối với thượng so người trong lòng càng băng lạnh hơn càng có thể làm người nhanh chóng bình tĩnh lại người, hẳn tương lai cậu em vợ Độc Cô Ly Tinh.

Chỉ thấy vị này lãnh khốc diện than cậu em vợ, lạnh mặt ước lượng trường đao, thỉnh thoảng xem một cái Lục Tranh thỉnh thoảng xem một cái cống ác sát Cửu Long đao lâm xa về. Nhìn kỹ, Độc Cô Ly Tinh hai mắt chỗ sâu trong, thị huyết hồng quang chợt lóe mà không, cũng không biết hẳn rốt cuộc tương tề chính là ai.

Lục Tranh run lên, đem toàn thân chợt dựng lên băng hàn kẻ hết run rớt, hẳn tin tưởng vững chắc, xui xẻo xấu số sẽ chỉ là lâm xa về.

“Đang.”

Đương kinh đặc thù trận pháp thêm vào tiếng chuông lần thứ hai vang lên, luận võ đại hội tổng người chủ trì, tương Vân Thành cao cấp quản sự Bạch Hồng, đằng vân giá vũ mà đến, lược nghiêm cần khuôn mặt thượng khó được mà xả ra vẻ tươi cười tới, nhìn quét toàn trường, tuyên bố nói:

“Đầu tiên, Bạch mỗ chúc mừng trải qua thật mạnh huyết chiến trở hết tài năng chư vị, cuối cùng võ lâm tuổi trẻ đệ nhất cường đem tự các người chỉ gian ra đời! Mà đồng dạng là như nhau vắng tích, trận chung kết quy củ bất biến, chính mà trung gian tam phương thế lực ba mươi cái môn phái lên sân khấu hỗn chiến, hết thấy một môn phái có một người chiến đến tiếng chuông vang lên, đó là trận chung kết người thắng, người thắng đem có tư cách tham gia cuối cùng mà đạo luận võ, trận chung kết thời gian vì ba mươi ngày.”

Cơ hồ là nháy mắt, toàn bộ thành chủ phủ tràn ngập khởi một cỗ thị huyết đả chiến kích động không khí, toàn trường tu giả thần sắc không đồng nhất, nói tiếp xuống dưới trận chung kết thậm chí cuối cùng mà đạo luận võ lại là đồng dạng kỳ | đài.

(chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: trận doanh phân chia

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đòi màuThêm vào kệ sách

“Đang.”

Tiếng chuông vang, phong vân khởi, tương Vân Thành trung viết linh võ cao chói vọt.

Túc mục uy nghiêm thành chủ phủ, tam phương tỷ thí đài cao ảm ảm xác nhập thành một cái, biến người tấp nập nam tu nữ tu, lên tiếng thét chói tai hò hét, như chứng tinh cùng nguyệt, đồng thời nhìn lên kia duy nhất trên đài cao ba mươi cái chương môn cùng gia chủ.

Tam phương thế lực ba mươi cái môn phái, hoặc là như Vạn Ma Quật ngạo thị quần hùng, hoặc là như Ngạo Vân Tông bàng quan, hoặc là như Khung Võ Môn giữa dòng ngôn tay cái, hoặc là như Âm Quỷ Môn tàn nhẫn bá tuyệt, hoặc là như Mạc gia lịch sử danh môn, hoặc là như Quỷ Khóc Lao Tù nhân gian địa ngục, lại hoặc là như Nghịch Thương Phái cái sau vượt cái trước, không có chỗ nào mà không phải là một phương nhân tài kiệt xuất, hồ mưa gọi gió.

Ba mươi cái môn phái cùng gia tộc khoang lá người, chậm rãi bước trên đài cao, các cảm hồng hương, chịu vạn tu chiêm ngưỡng, đối thiên chấp tay thì lễ đối mà khom người, cảm tạ thiên địa ban cho cơ duyên, mà này đơn giản lại trịnh trọng nghi thức lúc sau, mới vừa rồi là chân chính quyết đấu.

Mới đầu, Lục Tranh cho rằng chính mình sẽ khản trương, nhưng đương hấn chân chính đứng ở vạn tu cúng bái nhìn lên chỗ, chỉ cảm thấy cảm xúc mê mông, nhiệt huyết quay cuồng, không có người không nghĩ biến cường, không có người không nghĩ đứng ngạo nghễ đỉnh núi, tu giả, đoạt thiên địa tạo hóa, đập toái hư không, vốn là là một hồi cùng thiên đấu cùng người đấu cùng mình đấu, cuối cùng siêu việt quá vãng, nghiền áp đối thủ, đạt tới nhân sinh đỉnh.

Hiện giờ Lục Tranh, tuy chỉ là hướng lên trên đập một bước nhỏ, lại kêu hấn phảng phát thấy được sau này càng nhiều bước. Một cái hẹp hòi lại chênh vênh sơn đạo liền ở hấn trước mắt, mà hấn phải làm, đó là không ngừng tu luyện không ngừng thí luyện, cuối cùng phân cang đỉnh núi.

Trong mắt ba quỷ vân quyết, trong lòng phiên sơn đảo hải, trên mặt lại là bình tĩnh, Lục Tranh chậm rãi bước đem trong tay hồng hương cảm | nhập trống rỗng bay tới đại đỉnh trung, mắt đảo qua, phát hiện trong mắt đục | vọng quay cuồng, xa xa không ngừng hấn một cái.

“Đang.”

Lại là một tiếng chung vang truyền đến, nghi thức kết thúc, theo Bạch Hồng tuyên cáo lời nói rơi xuống, hơn phân nửa khoang lá người bước xuống đài cao, mà mấy cái tuổi trẻ trăm tuổi dưới chương môn nhân cùng gia chủ lưu tại trên đài, bao gồm Lục Tranh, Thu Văn cùng Mạc Tử Phong chờ, bọn họ đem tự mình tham gia kế tiếp trận chung kết hỗn đánh.

“Mỗi một môn phái nhưng phải ra năm người tham dự trận chung kết, phạm là môn phái trung có một người lưu đến cuối cùng, nên môn phái thắng cấp.”

Bạch Hồng đem thi đấu quy tắc đơn giản mà lại lần nữa tuyên cáo một tiếng, đặc biệt nhắc nhở trận chung kết nhật trình vì ba mươi ngày.

Rất nhiều lần đầu tiên tham gia luận võ đại hội tu giả, cũng không lý giải vì sao một cái chỉ biết so rút thăm thắng cấp tái cang vì xuất sắc ngoạn mục trận chung kết sẽ hao phí càng nhiều thời gian.

“A. Lần này lên sân khấu, tuổi trẻ chương môn thanh niên gia chủ vượt qua năm ngón tay chỉ số, trăm tuổi dưới môn phái Đại sư huynh cang là một trào một đồng, đời kế tiếp khoang lá người cũng là một người tiếp một người, như thế chân chính kinh thái tuyệt diệu hạng người, thử hỏi như thế nào sẽ không cang thêm tình hình chiến đấu giằng co? Muốn trong thời gian ngắn phân ra thắng bại, vậy cang không có thể.”

“Huống chi, này trận chung kết hỗn đánh, chính là khó được quang minh chính đại trừ bỏ đối thủ tinh anh huyết mạch rất tốt thời cơ, liền tính không phải vì thắng lợi, vì môn phái thế lực, mọi người cũng sẽ theo bản năng cang thêm thận trọng cùng liều mạng.”

Có thích lên mặt dạy đời giang hồ lão nhân, nhỏ giọng giải thích, phổ cập khoa học này không phải bí mật bí mật.

Kế tiếp, luận võ đại hội tổng người chủ trì Bạch Hồng, nói một tiếng bắt đầu liền nhanh chóng lui tán, căn bản không dám có một chút ít dừng lại, mà một ít tính cách táo bạo, sớm tại trước tiên thiên địa biến sắc đánh vào cùng nhau.

Ở Lục Tranh bên cạnh, Triệu Ứng cùng Lục Thanh Chúc đồng thời xuất hiện, ba người liếc nhau, đồng thời mà động, một cái chớp mắt liền tạm chấp nhận gần một cái tu giả đánh bay mà ra.

Bay ra tỷ thí đài chân chạm đất mặt, cũng là tính thua.

Như Lục Tranh như vậy “Hào tâm tràng” thủ hạ lưu tình dù sao cũng là số ít, cang nhiều phản ứng so chậm tu giả là bị cắt thành khối, tắt thở bay ra.

“Hô hô hô.”

Xuyên phong tiếng xé gió liền tiếp không ngừng, thực mau, từng người môn phái nhưng phải ra năm người kể hết lên sân khấu, mà tỷ thí trên đài chân chính sinh tử hỗn chiến, lúc này chính thức kéo ra màn che.

“A!”

Thê lương kêu thảm thiết ngắn ngủi sắc nhọn, chợt lóe mà qua, không cần thiết một lát, tồn tại đứng ở trên đài người, không có cái nào ngu xuẩn đại ý, cang không có cái nào một đối mặt liền chết, huyết đấu nháy mắt đầy hướng thét chói tai cao | triều.

Tỷ thí trên đài, biển mây trời cao, thượng trăm tu giả chiến như lưu hỏa, quang huy lập loè, như sao trời, sai chiếu thiên địa, đoạt người mắt.

Thân hình một cái chớp mắt thiên biến, đao kiếm cung thương (súng), linh đạo, võ đạo, bóng người đan xen, trận pháp đều xuất hiện, thuật pháp yêu quý, tranh kỳ khoe sắc, xán nếu biển sao.

Trên đài sao băng giống nhau xẹt qua, chiêu chiêu đất rung núi chuyển rất nhiều tinh anh, gọi người không kịp nhìn, căn bản xem bắt quá tới, rất nhiều quan chiến tu giả theo bản năng lựa chọn chính mình nhất vừa ý môn phái cùng với nhất xem trọng tuyển thủ. Mà ở này thượng trăm viên sao băng trung,

luôn có như vậy mấy viên là đại đa số tu giả từ đầu đến cuối lựa chọn nhìn không chớp mắt.

Như là đánh đầu thắng đó, không gì cần nổi chém ai ai chết Độc Cô Kiến Thường tỷ đệ, thị huyết bạo ngược ám hắc ma nữ Lam Bất Hối, có được tinh thần kỹ xảo cùng truyền thuyết Kiếm Linh Lục Tranh, bởi vì hành tung thành mê một lần bị truyền sớm đã bị chết tra đều không dư thừa Mạc Từ Phong, không chế nhân gian địa ngục phía sau màn chủ nhân Thu Văn, tư chất thường thường tu vi nông cạn lại có một cái Thánh Giai lão tổ tông cha Mẫn Thanh Linh, cùng với nhìn như quá tuổi lại tự xưng tạp ở 99 tuổi tuổi hạc đã tâm bùng bùng Lâm Viễn Quy.

Không có gì bất ngờ xảy ra, này mấy người bên trong có một nửa sẽ đi đến ma đạo luận võ cuối cùng. Đến nỗi trong đó ai có thể đứng hàng đỉnh, lại không phải một người sự.

Cái gọi là luận võ đại hội, tam phương quyết đấu, xét đến cùng, vẫn là đạo tu cùng ma tu chỉ gian luận hành, trung gian thể lực vẫn thường mua nước tương cùng không bắt quá là nhân tiện. Mà chính ma trung gian tam phương thể lực sở dĩ phân lưu phân công, bắt quá là bởi vì sở đứng thẳng trắng cùng với xử sự hành vi quan niệm bất đồng thời, ở giữa mỗi một cái tu giả sở theo đuổi đồ vật lại là đại khái tương đồng, hoặc là đại đạo trường sinh hoặc là đỉnh cao nhân sinh hoặc là thực hiện nhân sinh lý tưởng.

Mà tu giả phân loại bắt quá là linh đạo, võ đạo hoặc là linh võ song tu, nhưng võ luận tu chính là cái nào hệ thống, tổng phân chia cũng bắt quá là đạo tu cùng ma tu khác nhau, cho nên, võ luận cái nào thể lực cái nào môn phái chiến đến cuối cùng, trận này luận võ đại hội như cũ là đạo tu cùng ma tu chỉ gian tranh hùng luận võ, là trận doanh cùng trận doanh chỉ gian vinh dự chi chiến.

Luận võ đại hội người thắng cuối cùng sẽ chỉ là một người, đạo tu hoặc ma tu.

Mà ở này phía trước, đạo tu trận doanh cùng ma tu trận doanh bắt đầu thấy ẩn hiện hình thức ban đầu, hơn phân nửa tu giả bắt đầu hướng phía sau trận doanh dựa sát, mà có chút trung gian thể lực tu giả chủ động nhảy xuống đài cao, nhận thua không đánh.

Khoá trước luận võ đại hội, đạo tu cùng ma tu các có thắng bại, người thắng xưng hùng ngạo thị dãy núi, bại giả mặt mũi vô tồn bị người phi nhỏ, được làm vua thua làm giặc, thắng không phải một người, bại cũng không phải một người, từ xưa đến nay, từ xưa giờ đã như vậy. Cho nên, ở như vậy đại hội bối cảnh hạ, ba mươi cái môn phái hỗn loạn chém giết dần dần cũng đi hướng một cái tất nhiên xu thế, đạo tu cùng đạo tu, ma tu cùng ma tu, tranh nhau kết minh, tạo thành trận doanh, cộng đồng đối kháng một cái khác đạo thống, cơ hồ tất cả mọi người tường ở cuối cùng đại chiến trước diệt sát càng nhiều đối thủ. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: liên minh

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

“Phanh!”

Hỗn loạn tỷ thí đài, kích động thuật pháp khí lãng, trên đài tu giả thân hình nhảy động, tàn ảnh thật mạnh, một cái chớp mắt mang ra chiều thức dời non lấp biển, vang lớn không ngừng, thẳng giáo đến thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển.

Mà ở hỗn loạn chém giết tu giả trung, đạo tu, ma tu, trận doanh dần dần phân chia, môn phái giới tuyến càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng nhiều tu giả hội tụ một chỗ, sát liên cùng nhau sát, lui liền cùng nhau lui, hoặc là vượt qua môn phái lẫn nhau tổ hợp, hoặc là dừng mảnh quá độ hãy còn nhảy ra, kết trận xuất kích, phòng ngự hộ vệ, công thủ gồm nhiều mặt, chém giết mặt càng quảng.

Dần dần, trên đài trừ bỏ đạo tu cùng ma tu hai đại trận doanh ngoại, chỉ linh tinh phân bố một ít tiểu nhân liên minh, một ít lạc đơn tu giả tắc thực mau bị cùng mà công chi, hoặc lạc bại thân vong, hoặc ngã xuống đài cao.

Mà Lục Tranh cùng Lục Thanh Chúc cùng với Triệu Ứng ba người, thì tại tỷ thí hỗn sát trung, khó có thể tránh cho mà bị ngăn cách, lẫn nhau gian rất khó chỉ viện.

Tới rồi trận chung kết ngày thứ ba, còn sống đứng ở trên đài tu giả cơ hồ không có lạc đơn, mà hết thấy muốn mạng sống hoặc là muốn thắng lợi, đều bị dẫn thân vào đạo tu trận doanh hoặc là ma tu trận doanh, dư lại đơn đả độc đầu giả như tuyết phiến giống nhau sột sột soạt soạt sôi nổi bị thua.

Như thế, vị thuộc trung gian thể lực môn phái cùng tu giả liên liên tình cảnh xấu hổ, đại đa số tu giả sở dĩ dẫn thân vào trung gian thể lực, đó là tôn trọng tự do, vui cũng chính cũng tà. Có thể sở dĩ đại hội nhất muốn phân chia đó là chính tà. Lập trường như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là người sở tu là nói vẫn là ma, như thế, trung gian thể lực trung đạo tu cùng ma tu liên liên xấu hổ, là đầu đạo tu trận doanh hảo vẫn là đầu ma tu trận doanh

hảo, tóm lại đều là vi phạm tự thân đối tự do theo đuổi.

Kết quả là, ở đạo tu cùng ma tu hai bên trận doanh giết được nhiệt huyết vấy ra, trời đất u ám là lúc, trung gian thế lực trung đại bộ phận tu giả ngồi yên đứng thẳng một bên, trừ phi phạm nhân ta nếu không ghen chết cũng bất động, một ít chuyên chú mua nước tương tu giả càng là sáng sớm liền bay ra đài cao tự đầu đại địa nhận thua, dư lại đều là chút do dự hoặc là có tâm kiên quyết xuống dưới hạng người, như Lục Tranh, như Thu Văn.

Có lẽ là vì mượn sức càng nhiều bên ta nhân viên, hai đại trận doanh ban đầu đều chưa từng đối ngồi yên ngưng chiến trung gian thế lực tu giả động thủ, nhưng thời gian dài, đối với chậm chạp không chịu quy phục người, vô luận là cái nào trận doanh, đều sẽ không để ý tàn nhẫn ra tay đem người chém giết.

Nhưng, cũng không phải tất cả mọi người là như vậy lấy đại cục làm trọng.

“Phanh!”

Lục Tranh phi thân lui về phía sau, tránh thoát Lâm Viễn Quy một cái sấn loạn đao trầm, mà ở hần lúc trước đứng thẳng vị trí, một đạo hẹp dài thả thâm vài thước đao ngân chói mắt bốc khói.

“A.”

Lục Tranh phát ra một tiếng cười lạnh, giữa không trung ngón tay vừa động, nhẹ gõ một chút Lưu Hỏa Kiếm thân kiếm, chợt, Lục Tranh thủ đoạn vung, nhắm ngay trong đám người Lâm Viễn Quy, trực tiếp đem trong tay Lưu Hỏa Kiếm cực nhanh đầu ra.

Liền ở Lưu Hỏa Kiếm thoát tay khoảnh khắc, thân kiếm quang mang chớp động, lâm xa trở về không kịp kích động với Lục Tranh tay không tác sát, còn không kịp lại một lần đánh lên, liền thấy Lưu Hỏa Kiếm Kiếm Linh Túí Trút Giận trống rỗng xuất hiện, người như quang mũi tên giống nhau, cơ hồ là nháy mắt liền xuất hiện ở đầu của hần đỉnh.

“Phụt.”

Ở Túí Trút Giận lòng bàn tay phía trên, bỗng nhiên bốc cháy lên liệt hỏa, không trung độ ẩm sâu thẳm, mà xuống một giây, Túí Trút Giận nhắm ngay Lâm Viễn Quy đầu, “Oanh” một tiếng, đem trong tay liệt hỏa quăng qua đi.

Tầm thường liệt hỏa đối lâm xa trở về nói, căn bản không đáng sợ hãi, nhưng Túí Trút Giận vút ra ngọn lửa lại là thuộc về hần bản mạng chân hỏa, nhưng vô hạn tái sinh, thả nung như dung nham, có ăn mòn cắn nuốt chỉ hiệu.

Lâm Viễn Quy vừa mới diệt trừ hoá diễm một tiểu thốc, liền thấy càng nhiều ngọn lửa tạc nứt xuất hiện, mà mỗi một hoá tinh vấy ra chỗ nhất định sẽ bay ra lớn hơn nữa càng nhiệt liệt hỏa.

“A!”

Khoảng cách Lâm Viễn Quy so gần mấy cái tu giả, lập tức đã bị thiêu vừa vụn, sôi nổi phát ra đau kêu.

Chính tránh trái tránh phải Lâm Viễn Quy không dám tiếp tục loạn nhảy, nếu không, hần không bị Lục Tranh cùng Túí Trút Giận liên thủ diệt đi, lại bị cùng trận doanh đám người khởi mà công chi vậy buồn cười.

Giờ phút này, Lục Tranh đang ở tự hỏi lại là mặt khác một chút sự tình.

Trên đài đơn đã độc đấu linh tinh tu giả càng ngày càng ít, mà đạo hai đại trận doanh bắt đầu phạm vi lớn vô khác biệt công kích cũng chỉ là sớm muộn gì sự. Mà trận chung kết nhất trình mới vừa rồi tiến hành đến ngày thứ ba, trên đài sinh tử chém giết lại đã tiến vào gay cấn, một không cẩn thận liền có thể bị thua thậm chí bỏ mạng. Như vậy bối cảnh hạ, nếu là không có đồng minh, căn bản không có người có thể bình yên nhìn qua ba mươi ngày.

Đúng lúc này, đạo tu trận doanh trung mặt khác tu giả, nhận thức hoặc không quen biết, đại khái có năm sáu người, cư nhiên không hề dấu hiệu cùng nhau hướng Lục Tranh phát đi thuật pháp công kích.

Lục Tranh vì chính mình sai người duyên mà cảm thán, rồi lại nghe được đạo tu trận doanh trung có tu giả hô to: “Lục Chưởng môn, người nếu thức thời, liền tốc tốc đầu về đạo tu trận doanh, nếu không,.....”

Nếu không lúc sau là cái gì, kia tu giả chưa nói, bắt đầu công kích Lục Tranh kia mấy cái tu giả ăn ý dừng tay, tựa hồ là biểu đạt đạo tu trận doanh thành ý giống nhau.

Như thế ngoài dự đoán mọi người phát triển, kêu Lục Tranh nhượng mảy, mà đối cái này giang hồ nhận thức lại có tân cái nhìn.

Chân khí giang hồ không có vĩnh viễn địch nhân, mà địch nhân địch nhân đó là bằng hữu. Nhưng nếu có quen thuộc bằng hữu, vì sao không cần?

Lục Tranh nhanh chóng ở bốn phía suu tầm Lục Thanh Chúc cùng Triệu Ứng bóng dáng, đồng thời cao quát một tiếng: “Mạc hiền huynh, Lão Thù!”

“Như thế nào, yêu cầu bốn gia chủ cứu giá sao?”

Cơ hồ liền tại hạ một giây, Lục Tranh sau lưng vang lên một đạo trêu đùa thanh. Lục Tranh quay đầu nhìn lại, liền thấy hỗn loạn chém giết đám người như Moses phân hải, Mạc Từ Phong phe phẩy cây quạt, nhàn nhã bước chậm mà ra.

“Người đời chúng ta làm cái gì?”

Cũng không để ý tới bên cạnh nghiêng rằng nghiêng lợi chất vấn, mạc tử quạt từ lay động, tạm chấp nhận gần mấy cái không chịu không chế tu giả kẻ hết chém giết, cũng không quản đối phương là đạo tu trần doanh vẫn là ma tu trần doanh.

Lục Tranh lộ ra cười, hần giờ phút này yêu cầu đồng minh, đó là như Mạc Tử Phong như vậy cũng chính cũng tà không sợ sự.

Mạc Tử Phong thực mau cùng Lục Tranh hội hợp, mà Thu Văn người này càng yêu, thế nhưng không ai nhìn đến hần là khi nào xuất hiện ở lục mạc hai người bên cạnh.

Ba người liếc nhau, trong mắt đều có ý cười.

Lục Tranh cười trong chốc lát, quyết đoán nói: “Kết minh?”

Mạc Tử Phong một mặt tiếp đón mạc người nhà dựa sát, một mặt quay đầu lại nói: “Tự nhiên.”

Mà chính lấy đặc thù trận pháp trực tiếp đem Quỷ Khóc Lao Tù người triệu hoán lại đây Thu Văn, cũng là lập tức gạt đầu.

Nơi xa, Lục Thanh Chúc cùng Triệu Ứng cũng chính ra sức chém giết, nhanh chóng hướng Lục Tranh này phương dựa sát.

Ma tu trần doanh trung, Độc Cô Kiến Thường cùng đệ đệ Độc Cô Ly Tinh sóng vai, một tay diệt một cái, làm ma tu trần doanh người tâm phúc, nàng căn bản không có khả năng thoát ly đội ngũ đi tìm Lục Tranh, mà nàng cũng không muốn yêu cầu Lục Tranh chuyển đầu ma tu trần doanh.

Liên ở Độc Cô Kiến Thường cách đó không xa, Lam Bất Hối hoàn toàn thấy được Độc Cô Kiến Thường nhú mày rồi rầm biểu tình, lập tức hiềm lạ mà lộ ra một cái thị huyết mỉm cười, lại theo Độc Cô Kiến Thường áy náy lại triển miên tầm mắt nhìn lại, liền vừa lúc nhìn thấy tầm mắt cuối đang ở lớn mạnh kết minh đội ngũ Lục Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Xưa nay lãnh tình vô tâm Độc Cô đại tiểu thư, cư nhiên ở hỗn chiến trung thất thân, đầu ra tầm mắt thu cũng chịu không trở về.

Chẳng lẽ này hai người vẫn là thiết tình?

Lam Bất Hối trong lòng cười nhạo một tiếng, ánh mắt chợt lóe, ném bay một cái gần đây đạo tu, chợt cũng không quay đầu lại bước ra ma tu trần doanh.

Ai cũng không nghĩ tới Lam Bất Hối sẽ trong đám người kia mà ra, chỉ thấy nàng lập tức bay đến Lục Tranh trước mặt, xả miệng cười nói: “Lục Tranh, người ta không bằng hợp tác.”

Lục Tranh ngăn người, nhìn phía Lam Bất Hối ánh mắt lại mang theo vài phần ý cười, cuối cùng nói: “Lam cô nương cùng với ta cũng là quen biết đã lâu, cùng người quen hợp tác, tự nhiên là cực hảo.”

Lam Bất Hối trong mắt cũng mang theo điểm ý cười, thị huyết lại hứng thú mười phần, nàng cùng Lục Tranh sớm tại ngao vân trên núi liên đã hợp tác rồi một hồi, hiện giờ lại lần nữa hợp tác, sợ là cũng coi như ám mà liên minh. Lam Bất Hối thập phần dễ mất Lục Tranh, tổng cảm thấy đi theo tiểu tử này đi, sẽ có tương bất tận lạc thú xuất hiện.

Lam Bất Hối là lạc thú, bên cạnh ma tu trần doanh cùng đạo tu trần doanh lại là nổ tung nổi.

Ma tu rống to: “Lam thiếu chủ! Người đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ người muốn thoát ly ma tu trần doanh sao!”

Đạo tu hừ lạnh: “Ha! Nghịch Thương Lục Tranh quả thực không phải cái gì hảo hóa, thông đồng ma nữ một người tiếp một người, chẳng lẽ hần trên người còn có cái gì độc đáo câu dẫn pháp môn không thành?”

Lãnh trào nói quá khó nghe, Lục Tranh không tính toán nhân, giờ tay, Lưu Hỏa Kiếm bay trở về trong tay, còn không đợi hắn có gì động tác, liền thấy Lam Bất Hối nhảy dựng lên, thủ đoạn hung mãnh, mặt đao ra khỏi vỏ.

Giữa không trung xẹt qua một đạo lượng mực loang loáng, mùi máu tươi ở không trung phiêu đảng, mọi người nhìn chăm chú lại xem, lúc trước ra tiếng ma đạo hai tu thân đều chia lìa, đồng thời bị mất mạng, đặc biệt là kêu la đến khó nhất nghe cái kia đạo tu, trước khi chết thậm chí bị Lam Bất Hối vớt ra mặt đao cắt đi đầu lưỡi.

Mọi người bị Lam Bất Hối tàn nhẫn thủ đoạn hung hăng kích thích một phen, mà trái lại Lục Tranh, lại chỉ là nhướng mày, chợt liền lộ ra một cái ý cười tới.

Thu Văn cùng Mạc Tử Phong liếc nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc, bọn họ không rõ Lục Tranh khi nào cùng Lam Bất Hối thành quen biết đã lâu, lúc trước còn có người ở truyền, Lam Bất Hối đệ đệ Lam U chỉ từ cùng Lục Tranh có thoát không được can hệ, nhưng xem năng lực trước đối cái kia miệng thiếu đạo tu một phen động thủ, tựa hồ đối Lục Tranh còn rất giữ gìn. Chẳng lẽ Lục Tranh trên người thật đúng là tồn tại hấp dẫn ma nữ đặc biệt là hấp dẫn đại sát khí ma nữ đồ vật?

Không nói đến Thu Văn cùng Mạc Tử Phong hai cái tư duy như thế nào thoát cương, trước mắt, bởi vì Lục Tranh quan hệ, bọn họ này một tổ mới ra lò ma đạo liên minh, có thể nói là độc nhất phân, hết sức hấp dẫn tràng thượng hai đại trận doanh ánh mắt, một ít xúc động hiếu chiến, lúc này đã gấp không chờ nổi giết đi lên.

Nghịch Thương Phái cùng Quỷ Khóc Lao Tù, Mạc gia, Âm Quỷ Môn, vượt qua tam phương thế lực, đạo tu ma tu đều có, như vậy kỳ lạ tổ hợp, cur nhiên còn có thể kết thành liên minh? Không nói đến kêu dưới đài quan chiến một chúng tu giả kinh ngạc liên tục, đơn liền trên đài đồng đạo tu giả liền liền trước tiên cách ứng thập phần.

Lục Tranh đám người tiểu liên minh, đối với ranh giới rõ ràng ma đạo hai đại trận doanh tới nói, mười phần khiêu khích.

Ma tu trận doanh bên kia thượng hảo, có Độc Cô Kiến Thường đi đầu đề nặng, tạm thời vẫn chưa có động tĩnh gì, một ít ma tu thậm chí động hợp với Lục Tranh nơi tiểu liên minh cùng nhau mượn sức thu phục, nhưng hiển nhiên, vô luận là ma nữ Lam Bất Hối vẫn là địa ngục chi chủ Thu Văn hay là càn lư phát phơ Mạc Tử Phong hoặc là ác danh không ngừng Lục Tranh, cũng chưa hứng thú đầu về người khác, mấy người trong lòng đối tạm thời tổ kiến tỵ do liên minh vừa lòng đến tốt đỉnh.

Lúc này, Kiếm Linh Tú Trút Giận bị Lâm Viễn Quy ném ra, thân hình trở xuống Lục Tranh bên cạnh, mà Lâm Viễn Quy nửa người đều bị đốt thành cháy đen, tuy không đến mức thương đến căn bản, lại cũng cũng đủ mất mặt.

Lục Tranh xem đến một nhạc, mà Lục Thanh Chúc cùng Triệu Ứng lúc này cũng đã tiện đường giết trở về, trừ bỏ ném **** quý môn môn nhân Lam Bất Hối, Lục Tranh đám người đều cùng thế lực tương ứng hội hợp.

“Sát!”

Không biết là ai hô to một tiếng, tràng thượng hỗn chiến tái khởi.

“Phanh!”

Thật lớn tiếng đánh, liên tiếp pháp phòng, các loại thuật pháp công kích mọc lên như nấm, tự hữu thanh quang sắc đặc hiệu đao kiếm cung thương (súng) lần thứ hai lên sân khấu, theo trên đài bóng người biến hóa, phong hỏa khói báo động tái khởi, cả người là gan, ngút trời anh tài tu giả nháy mắt sát làm một đoàn.

Cùng tiền tam ngày bất đồng, lần này, đồng đạo đạo tu ma tu trước tiên sát hướng Lục Tranh cùng với Lục Tranh bên người tiểu liên minh.

“Phanh!”

Đen nghìn nghịt đầu người nhanh chóng bay nhanh, vây phác mà đến, Lục Tranh nghiêng người một lăm, nhắc tới kiếm, người đã đến giữa không trung, huy kiếm đảo qua, bang bang thanh không ngừng, mà phía dưới đánh bắt ngờ tu giả như lá rụng bay tán loạn, một cái chớp mắt tản ra, có chút ngã xuống đất không dậy nổi, có chút nhân thể cắt cánh.

“A!”

“Phanh!”

Hết thắm một tiếng, một tiếng va chạm, không ngừng Lục Tranh một chỗ, bất quá chớp mắt, tỷ thí trên đài, tu giả loạn đấu, tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt, cơ hồ máu tươi thịt nát vẩy ra không ngừng.

Cùng đối thủ, cùng cừ địch, cùng người xa lạ, thậm chí cùng đồng môn, tu giả chém giết, hỗn đấu, không chết không ngừng.

Càng nhiều tu giả kinh thái tuyệt diệu, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, như Độc Cô Kiến Thường cùng Độc Cô Ly Tinh, cơ hồ tới rồi xem ai ai chết, giết ai ai tự sát nông nổi. Mà Lâm Viễn Quy cũng là không kém, một thanh ác sát Cửu Long đao, một thân tám tinh võ hoàng tu vi, thỏa thỏa ngạo thị quần hùng, khó gặp gỡ địch thủ, tuy nói hắn bởi vì Tú Trút Giận bản mạng chân hòa thiêu thật sự chặt vật.

Từ trước đến nay bất lộ thân thủ Mạc Tử Phong, động não nhiều quá động thủ Thu Văn, cũng ở trước tiên bùng nổ tu vi, một cái chớp mắt giết địch.

Lục Tranh này đầu cũng không kém, Túi Trút Giận cùng tiểu thổ bao phân loại tả hữu, như hai cái hung thần ác sát môn thần, phạm là có người tới gần, sát.

“Phụt.”

Bỗng nhiên, giữa không trung trảm đực, là da thịt bị tua nhỏ thành âm.

Lục Thanh Chúc nhảy ở giữa không trung, cầm trong tay một thứ trường tiên, sắc bén vung lên, liền đem một cái muốn đánh lên Lục Tranh đạo tu quét thành hai đoạn.

Tự thân thể ở giữa bị một thứ chia làm hai đoạn đạo tu, liền kêu thảm thiết đều không có, liền trừng mắt hai mắt rơi xuống đất ngã xuống.

Gần chỗ, Lam Bất Hối khoe miệng một câu, trong mắt hiện lên hồng quang, bỗng dung tay có chút ngửa.

Giữa không trung Lục Thanh Chúc hình như có sở cảm, theo ánh mắt trông lại, cùng Lam Bất Hối tầm mắt đối vừa vặn.

Lục Thanh Chúc xả ra một mặt thanh thuần mỉm cười, chợt quay người lại, tiếp tục chém giết tìm chết vọt tới đạo tu ma tu.

Lục Tranh cầm trong tay lưu hỏa, lời kéo kiếm tâm, thân phụ kiếm ý, phía sau lưng huyền tâm thảo, tay trái vẽ bùa bại trận, nhất thời giết được khí huyết cuộn cuộn, đông đảo át chủ bài đều xuất hiện, giống như ma thần.

“Rống!”

Sao sáu cánh quang mang chớp động, dị thú gào rống, Lục Tranh chợt thủ thế biến đổi, đem hình thù kỳ lạ dị thú triệu hoán mà ra.

Chân dài cá quái, đầu hổ kên kên, người mặt đuôi rắn đầu thú, mấy chục dị thú nhất nhất mà ra, ầm ầm ầm chạy quá tỷ thí đài cao, phun lôi phun điện, băng hòa tề phi, một vòng chạy xuống tới liền dẫm bẹp tu giả hơn mười cái nhiều.

“Rống!”

Lại là một tiếng dị thú gầm rú, lại là tràng thượng mặt khác tu giả triệu hồi ra chính mình thú sủng.

Tức khắc, người tu cùng dị thú, thuật pháp cùng thể thuật, mọi cách vũ khí cùng kỳ ảo đấu kỹ, ầm ầm đối đâm (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: vây công

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? “A!”

Trống trải thành chủ phủ, thể lương tiếng gào ừ ừ không dứt, đông đảo tu giả lại là liền kêu thảm thiết đều không kịp phát ra, liền mệnh vẫn đài cao.

Kịch liệt mà thiên biến vạn hóa chiến cuộc, gọi người không kịp nhìn, như lúc trước rút thăm thắng cấp tái khi bán hàng rong mọc lên như nấm trường hợp chưa tái xuất hiện, dưới đài quan chiến tu giả đều bị nín thở ngưng thần, luyện tức di mất. Có đồng môn lên sân khấu tỷ thí môn phái cùng gia tộc, càng là khàn cả giọng, trợ uy hò hét, quơ chân múa tay.

Trong lúc nhất thời, trên đài dưới đài, ầm ầm ầm tiếng vang liên tiếp không ngừng.

“Rống!”

Gào rống đánh sâu vào phía chân trời, dòng khí bị xé rách, biến mây tiêu tán, màn trời buông xuống, chỉ có mặt trời chói chang đứng ngạo nghễ cửu thiên như cũ, mà giữa không trung ngũ sắc quang hoa liên tiếp hiện lên, dị thú bóng dáng, người tu tàn ảnh, như nhẹ nhàng con bướm, lại như cuồng liệt gió bão, chợt lóe mà qua, mang theo con lốc, hám nhân tâm thần.

Tràng thượng chém giết càng ngày càng mãnh liệt, tỷ thí tiết tấu càng lúc càng nhanh, tới rồi trận chung kết ngày thứ năm, tỷ thí trên đài còn có thể tung tăng nhảy nhót, chỉ còn lại có tám mươi người không đến, mà này tám mươi người đều bị cả người tám máu, hoặc là dính người khác huyết hoặc là chảy chính mình.

Lục Tranh tay phải bị thương một lỗ hổng, đơn giản đôi tay cầm kiếm, mang theo mấy chục dị thú, cuồng kiếm vung lên, muôn vàn kiếm ý mãnh liệt, cả người như cuồng phong quá cảnh, nơi đi qua bụi đất phi tán, kêu thảm thiết không ngừng.

Cũng có không tin tã, cho rằng Lục Tranh bắt quá Vương Giai tám tinh, nhỏ nhỏ tu vi không đáng sợ hãi, cùng sát chi hãn là thực dễ dàng, mà Lục Tranh vừa chết, hãn trên người đông đảo bảo bối đó là vật vô chủ, không nói được chính là kia trong truyền thuyết Kiếm Linh cũng có thể bắt tới thương thức thương thức. Những người này lại là đã quên, Lục Tranh thật là Vương Giai tám tinh không sai, nhưng hãn là tu vi cân bằng linh võ song tu, đã là Võ Vương tám tinh lại là Linh Vương tám tinh, thêm chi nhất thân át chủ bài, muốn tiêu diệt sát một cái một tinh linh hoàng đô là dư dả, huống chi, không ở chính mình nắm giữ trung bảo bối càng lợi hại càng là trí mạng.

Mất thấy bởi vì càng thêm kịch liệt hỗn chiến, Lục Thanh Chúc cùng Triệu Ung này hai cái thủ vệ thần không thể không hơi chút rời xa Lục Tranh, một chúng tu giả liếc nhau, hãn còn mất mạo hung quang, như một con sói đói, cấp tốc vọt lại đây.

“Giết hãn!”

“Lục Tranh, chịu chết đi!”

Lục Tranh vừa nhấc mắt, chung quanh bốn phương tám hướng xuất hiện hơn mười tu giả, các trạm đầu trận tuyến, một cái chớp mắt khai trận, gào thét lớn giết lại đây.

Lục Tranh mặt mày một lợi, lệ khí đồn khởi, gờ tay huy chém, lại là nháy mắt cứng đờ động tác, ngay cả trong cơ thể đan châu cũng ở đồng thời mặc danh đình trệ, trong cơ thể chân khí tùy theo trệ trở, Lục Tranh đầu óc có một cái chớp mắt chỗ trống.

Cùng lúc đó, tám tu giả tự kết trận tu giả sau lưng nhảy ra, chợt lóe liền đến giữa không trung, hoặc gần người, hoặc xa công, bùm bùm, một trận gió khởi vân dũng, đồng thời công hướng toàn thân cứng đờ ma túy Lục Tranh.

Nơi xa, Lục Thanh Chúc hoàn toàn thấy như vậy một màn, cơ hồ khóe mắt muốn nứt ra, không chút suy nghĩ liền nhanh chóng chiếu nghiêng một tiên, nằng là chỉ lo chạm đất tranh, liền chính mình sau lưng không môn đại sư cũng không chú ý, cũng may Triệu đôi mắt ung lợi, đứng lúc ra tay đánh lui hai cái sản loạn đánh lên Lục Thanh Chúc trọng chiêu.

Bên kia sương, Lục Thanh Chúc một tiên giết đến, nháy mắt đánh bay bốn cái vây công Lục Tranh, nhưng động thủ công kích Lục Tranh còn dư lại bốn người.

Kia bốn người cũng là liễu mạng tánh mạng, mất thấy bốn cái đồng bạn bay ra, đôi mắt lại chớp cũng không nháy mắt, ngược lại càng thêm hung mãnh, bùng nổ tu vi, lần thứ hai hướng tới bị trận pháp hạn chế Lục Tranh phóng đi.

Lúc này, Lục Thanh Chúc lại muốn chi viện cũng đã không còn kịp rồi.

Trong chớp nhoáng, lại là Túi Trút Giận thân hình chợt lóe, bám vào Lưu Hỏa Kiếm trung.

Lục Tranh toàn thân không thể động đậy, Túi Trút Giận liền lấy tự thân cùng Lục Tranh chi gian đặc có liên hệ không chế Lục Tranh tay chân thậm chí không chế hãn toàn thân.

Liền ở bốn cái tu giả đánh tới phụ cận là lúc, Lục Tranh chợt mà động, đôi tay vung lên, Lưu Hỏa Kiếm liền bay lên không bay lên, thả nháy mắt phân hoá ra mặt khác ba thanh trường kiếm tới.

Bốn bính giống nhau như đúc trường kiếm, giống như đều có linh, xuyên không phá vân, lại là tự mạng vô cùng kiếm ý, đồng thời triều công tới bốn người bay đi.

“A!”

Bốn cái đạo tu còn không có suy nghĩ cẩn thận vì sao vốn dĩ không thể nhúc nhích Lục Tranh đột nhiên là có thể động, liền thấy đe dọa lợi kiếm đã đến, bốn người tề lui, một người phát ra kêu thảm thiết.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, lại thấy Lục Tranh thế nhưng xuất hiện ở cái kia kêu thảm thiết tu giả sau lưng, mà ở trong tay hãn, lại vẫn có mặt khác một thanh Lưu Hỏa Kiếm, kia kiếm có chút bất đồng, càng thêm linh khí bức người thả sắc bén hung thần.

Một thanh này có khác bất đồng Lưu Hỏa Kiếm, liền chính hung hăng cắm ở kêu thảm thiết tu giả rách nát trên ngực.

Lục Tranh thủ đoạn vừa chuyển, rút kiếm mà ra, thuận tiện mang ra một viên bị mũi kiếm xuyên thấu máu chảy đầm đìa trái tim.

“A.”

Lục Tranh cười lạnh một tiếng, thuận tay đem kia trái tim ném trên mặt đất, một chân dẫm toái.

Đối với tu giả tới nói, trái tim bị đào ra khả năng còn có thả lại đi phục hồi như cũ cơ hội, nhưng nếu là trái tim vỡ vụn, kia đó là như thế nào cũng nhạt không trở lại. Mà đối với muốn chính mình từ địch người, Lục Tranh trước nay không tính toán dễ dàng buông tha.

“Lục Tranh! Người thế nhưng như thế thực cay!”

“Lục Tranh, người đây là muốn cùng khắp thiên hạ đạo tu là địch sao?!”

Từ bị chính đạo bài xích đến cùng sở hữu đạo tu là địch, Lục Tranh vừa nghe lời này liền nhin không được cười.

“Như thế mặt đại tu giả, Lục mỗ thật là mờ mắt.”

Dứt lời, Lục Tranh hai tay một trương, lòng bàn tay sao sáu cánh quang mang chợt lóe mà qua, đã chịu triệu hoán chân dài cá quái cùng dị thú đầu lĩnh, mang theo mấy chục dị thú phần phật chạy ra, phi thú một cái tất đem phi ở không trung ba cái tu giả đồng thời chụp lạc, mà ở mặt đất, càng nhiều tẩu thú ầm ầm ầm lẹ xệp lao nhanh mà qua, như châu chấu quá cảnh giống nhau, nháy mắt liền đem mặt đất bày trận hơn mười tu giả dẫm bẹp dẫm vụn.

“Phốc phốc phốc.”

Dị vang không ngừng, giống như bọt khí rách nát, hợp với triệu hoán mấy chục dị thú mấy ngày, Lục Tranh rốt cuộc có chút kiệt lực, không có đầy đủ căn nguyên chân khí làm chống đỡ, Lục Tranh triệu hồi ra tới mấy chục dị thú thân hình lập loè, lục tục biến mất.

Mà ở dị thú kể hết biến mất lúc sau, dị thú lao nhanh mang đến bụi đất chậm rãi tiêu tán, độc lưu lại đầy đất hỗn độn, lúc trước kết phùng thiết kế vây công Lục Tranh hơn mười tu giả kể hết ngã xuống, cơ hồ không có còn có thể thở dốc.

Cứ việc dị thú bôn tập bất quá phù dung sớm nở tối tàn, nhưng kia uy lực quá vô cùng, cho người ta chấn động quá khắc sâu, rất nhiều tu giả căn bản phản ứng không kịp.

Chấn động qua đi, coi Lục Tranh vì cái đình trong mắt vậy càng nhiều. Dĩ vãng, đối thân phụ đồng đạo bảo bối Lục Tranh, đồng đạo tu giả nhiều là hâm mộ ghen ghét. Lần này, ở chứng kiến Nghịch Thương Phái quật khởi cùng với Lục Tranh ùn ùn không dứt thủ đoạn sau, đối Lục Tranh, đồng đạo tu giả đó là thật sâu kiêng kỵ. Đặc biệt là cùng Lục Tranh “Có cũ” Lâm Viễn Quy cùng với Ngạo Vân Tông mọi người, đó là hận không thể đuổi ở Lục Tranh chưa hoàn toàn cường đại lên phía trước chạy nhanh giết hấn.

Được Lâm Viễn Quy cùng Ngạo Vân Tông ý bảo đạo tu môn phái không ít, ở đồng đạo chí bảo truyền thuyết dụ hoặc trước mặt, một ít ma tu cũng không tất không có tham lam thị huyết tâm.

Thoáng chốc, khoảng cách Lục Tranh so gần mấy cái đạo tu cùng ma tu đồng thời nhảy lên, hoa hoè loè loẹt công kích nháy mắt liền đem nhất thời kiệt lực Lục Tranh cấp bao phủ.

(chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: chém giết cái xác không hồn

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Sấn người bệnh, muốn mạng người.

Lục Tranh nhất thời kiệt lực, vừa mới thu thập nhóm đầu tiên vây công tu giả, còn không có tới kịp nuốt cái đan bổ cái khí, lập tức đã bị đệ nhị ba vây công tu giả bao phủ.

Rậm rạp công kích ép tới người thấu bất quá khí, cơ hồ là lập tức, Lục Tranh cảm thấy trên người số chỗ tê rần, nồng đậm huyết tinh khí phác mũi, toàn thân kinh mạch nứt toạc giống nhau đau, da thịt cang là vậy ra, một thân chói mắt chặt vật, tựa như thăng cấp là lúc bị kiếp sét đánh trung giống nhau.

Bỗng nhiên, bên tai gió nổi lên, Lục Tranh ngón tay khẽ nhúc nhích, lại không né tránh, nganh sinh sinh ăn người sau lưng một đao, chợt liền thừa dịp đối phương nhất thời lơ lửng rút đao hết sức, một cái xoay người, hung hăng đem người tóm được.

Bùm bùm công kích theo đuổi mà thượng, càng nhiều tu giả dữ tợn ác tướng một hồng mà thượng, nhưng đại đa số công kích đều bị Lục Tranh dẫn theo

trên tay tu giả nhất nhất chấn.

“A, a.....”

Bị Lục Tranh bỗng nhiên bắt được đảm đương thịt thuần tu giả kêu thảm thiết liên tục, cho đến cuối cùng thanh âm tiêu tán, lại vô hơi thở.

Lục Tranh thực vô sỉ mà cuối cùng lợi dụng một tay thương dần dần lạnh băng thi thể, ngón tay không dấu vết mà vô nhẹ, chột đem thi thể cao cao ném đi, này bản nhân liền thừa dịp mọi người lực chú ý bị hấp dẫn ngẩn ngơ khe hở, móc ra một bình lớn bỏ khí hồi huyết đan, một cổ não nuốt mất bình, người còn không có khôi phục một chút, liền vội vàng tự tại chỗ tránh ra.

Mà Lục Tranh vừa mới chột lóc, hần nguyên lai đứng thẳng địa phương liền bị phản ứng lại đây tu giả ầm ầm oanh thành tra.

“Chủ nhân.”

Túi Trút Giận trước sau đứng ở Lục Tranh bên cạnh người, nhưng hần bắt quá mới vừa hóa hình, lúc này đánh nhau hồi lâu, từ lâu là mồ hôi đầy đầu, khi kiệt trình độ cùng Lục Tranh không sai biệt lắm, thả Lục Tranh khí kiệt có thể nuốt đan, Kiếm Linh khí kiệt lại là không thể, chỉ có thể dựa tự mình khôi phục.

Lục Tranh nghe tiếng nhìn thoáng qua Túi Trút Giận, thấy hần khuôn mặt tươi cười trắng bệch trắng bệch, lập tức phiến tay đem Túi Trút Giận thu vào Lưu Hòa Kiếm bên trong, hần cũng không dám tiếp tục kêu Túi Trút Giận lên sân khấu đánh tạp, vạn nhất một cái không cẩn thận kêu Túi Trút Giận chết ở nơi này, kia hần khóc cũng chưa mà khóc đi.

Mất thấy Lục Tranh thể nhưng đem Kiếm Linh thu trở về, số đánh không thành đồng đảng tu giả liếc nhau, trong mắt đều là vui mừng, lệch về một bên đầu, liền từng người ánh mắt nóng rất lần thứ hai vọt đi lên.

Đúng lúc này, lúc trước bị Lục Tranh hung hăng ném trời cao tu giả thi thể rốt cuộc sinh ra tác dụng, không hề dấu hiệu ầm ầm tạc nứt.

Đồng đảng tu giả theo bản năng nghiêng đầu né tránh, rất sợ bị đầy trời huyết nhục sái toàn thân, lại không nghĩ, giữa không trung tạc vỡ ra rõ ràng là tu giả thi thể, phiêu xuống dưới lại là một trương trương ó vàng lá bùa.

Đầy trời lá bùa, như hoa rụng rực rỡ, lưu bát một tầng lớn tung bay mà xuống, có ở giữa không trung liền liền thiêu đốt tạc nứt lên, có rơi xuống đất sinh trận, lấy kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành làm cơ sở các kiểu trận pháp không tiếng động mở ra, hoa hoè loè loẹt các kiểu trận pháp trôi buộc cùng công kích, không chỉ có ở trước tiên đem nhằm phía Lục Tranh tu giả một cổ não vấy khốn, thả cũng lan đến lớn hơn nữa phạm vi mặt khác tu giả.

Tỷ thí trên đài, thoáng chốc bụi đất bay vút lên, băng hòa hai trọng, đồng đảng tu giả chỉ cảm thấy tầm mắt một mảnh mờ hồ, mà dưới chân tất cả đều là bầy rập địa lôi, đi phía trước sau này nhất giẫm một cái chuẩn, nhưng hoàn toàn bất động lại có khả năng bị chỗ tới Lục Tranh hoặc là mặt khác ai ai ai bắt chuẩn thời cơ nhất chiêu giết chết.

Nhất thời, tỷ thí trên đài chửi bậy thanh một mảnh, Lục Tranh lại là không chút nào để ý.

Bụi đất cuộn cuộn trung, mọi người tầm mắt chậm rãi khôi phục, liền thấy Lục Tranh bên cạnh, Lục Thanh Chúc cùng Triệu Ứng này hai đại môn thần lần thứ hai xuất hiện.

Triệu Ứng tu vi tốt xấu là tam tinh Võ Vương, thả đại phái xuất thân, thuật pháp rất nhiều, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Lục Thanh Chúc tuy còn trẻ tuổi, lại thắng nơi tay đoạn kỳ dị, tay cay tâm hắc, sức bật cường, bất quá một cái một tinh Võ Vương lại có linh tu yêu kỳ dị dị, muốn sát cùng giai cao thủ càng là một giây nháy mắt hạ gục.

Có này hai đại môn thần lần thứ hai hộ vệ Lục Tranh, người bình thường căn bản giết không được.

Mà lúc này, lúc trước bị bắt tàn ra mặt khác liên minh nhân sĩ, như là Thu Văn, Mạc Từ Phong cùng với Lam Bất Hối đám người, sôi nổi lại lần nữa dựa sát.

Lục Tranh đám người kẻ hết giương mắt vọng qua đi, bị trận pháp vây khốn tay chân cùng bị trận pháp công kích giết được rơi rớt tan tác đồng đảng tu giả, nhìn không được trong lòng lộ bộ một tiếng, thảm kêu không ổn.

Mà lúc này, đó là Lục Tranh đám người phản kích.

“A!”

Kêu thảm thiết, trầm đục, máu tươi bắn đến trên mặt, thịt khối phò ở lòng bàn chân, Lục Tranh hai mắt đỏ đậm, giết được chết lặng.

Tu giả tu đạo, vốn là vô thường, đạt được vinh sinh bất tử cùng nghịch thiên cường hần đồng thời, sinh mệnh cũng càng thêm mơ hồ không chừng, trước một giây ngạo thị quần hùng tiếp theo giây hồn đoạn thiên nhai, cũng không phải cái gì hiếm lạ sự, càng lớn cơ duyên càng cần trả giá, mà tu giả tu đạo trả giá lớn nhất đại giới, đó là sinh mệnh vô thường, vì thế, giết người cùng không giết, bất quá là một cái tu giả hằng ngày.

“Lục Tranh, ngươi này ma quỷ..... A!”

Lục Tranh lắc lắc trong tay chảy huyết trường kiếm, xả ra dữ tợn cười, đối đã cắt thành hai đoạn bay ra đài cao tu giả nói một câu: “Chết thì chết, còn

phế nói cái gì đâu?”

Chẳng lẽ nguoi mắng ta một câu, ta liền xấu hổ đến không giết nguoi? Bị nguoi mắng nhiều Lục Tranh tỏ vẻ, muốn mắng cứ việc mắng, mắng ta cũng ít không được một miếng thịt, chỉ cần ta còn sống, liền liền cái gì cũng không trọng yếu.

Lúc này, đầu thất đồng môn tu giả kêu to phác đi lên, Lục Tranh vùng đầu, giết được chóng mặt nhưc đầu đầu ngấn ngùi thanh minh, chợt lần thứ hai đầu nhập đến không ngừng nghi giết chóc trung.

Tự buổi trưa giết đến nguyệt minh, tự nguyệt minh giết đến buổi trưa, thời gian phảng phất không có ý nghĩa, ngũ cảm tràn ngập tất cả đều là bạch dao nhỏ tiến hồng dao nhỏ ra nhiệt huyết cùng trực tiếp, dưới đài tu giả xem đến như si như say, trên đài tu giả chiến đến quên hết tất cả, vì trạm thượng đỉnh, vì sống đến cuối cùng, cho dù giết đến chết lặng, tỷ thí tu giả cũng không ai dừng lại.

Thắng giết được biểu tình chết lặng, cảm quan trì độ, xuống tay lại là càng lúc càng nhanh, càng ngày càng ngoan.

Liên chiến hơn mười thiên, thần cũng muốn kiệt lực, nhưng có thể dừng lại thời gian nghỉ ngơi quá ngắn, chỉ có thể thừa dịp sát lui đối thủ khoảng cách hoặc mãnh nuốt một lọ đan hoàn, hoặc từ đồng minh che chở, nho nhỏ đánh cái ngời.

Nhưng như vậy nhân nhả, rốt cuộc quá ít quá khó được, càng nhiều tu giả, giết được dừng không được tới, giống như một khối chỉ nhớ rõ huy chém cái xác không hồn, chỉ nhớ rõ thắng lợi.

Đó là ở như vậy chết lặng hỗn chiến trung, Triệu Ứng kiệt lực một cái khe hở, rốt cuộc bị vẫn luôn chết nhìn chăm chăm hấn Khung Vô Môn nguoi nhân cơ hội đánh lén, bị thua bay ra. Nhưng hấn cũng không kém, bay ra đài cao trước, chính là hét lớn một tiếng, kéo đồng thời ra tay bốn cái Khung Vô Môn môn nhân cùng nhau rơi xuống đi xuống, năm nguoi bị thua, cũng không tính cô đơn.

Lại là một ngày tinh không vạn lí, Lục Tranh cho rằng một ngày này như nhau ngày xưa, bất quá là, sát, sát, sát, bại giả ngã xuống, nguoi thắng lưu lại, sau đó, tiếp tục, sát, sát, sát. Nhưng một ngày này, lại là chủ định bất đồng.

“Độc Cô Ly Tĩnh!”

Nơi xa đột nhiên truyền đến bạo rống, quen thuộc tên gọi tư duy có chút ma túy Lục Tranh, ở huy kiếm khe hở cứng đờ mà nghiêng đầu nhìn nhìn, lại thấy hấn kia diện than cậu em vợ chính giờ một thanh đoạn đao, tinh lực mười phần, gắt gao truy kích chặt vật tẩm máu Lâm Viễn Quy. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174 :thay đổi bất ngờ

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

? Hỗn loạn chém giết, chết lặng cái xác không hồn, Lâm Viễn Quy một tiếng quát lớn giống như sấm sét phá không, như Lục Tranh giống nhau không tự chủ được theo tiếng vọng qua đi, kỳ thật không ở số ít. Thả không ít nguoi trong lòng đều ở trong tối mắng, là cái nào ngốc bức, thế nhưng còn có tính lực trung khí mười phần?

Sự thật chứng minh, trung khí mười phần không ngừng Lâm Viễn Quy một cái.

“Độc Cô Ly Tĩnh!”

“Thanh đao buông.”

“Năm mơ! Nguoi đi tìm chết đi!”

“Thanh đao buông.”

Lục Tranh ngấn nguoi, có chút thất thần tưởng, đại khái hiện tại trên đài nhất có tinh thần, liền thuộc này hai cái.

Bởi vì Lâm Viễn Quy kia một tiếng bạo rống, tỷ thí trên đài đại bộ phận nhân thần tình chết lặng mà nhìn phía hấn cùng Độc Cô Ly Tĩnh phương hướng, liền thấy kia hai nguoi thình thoảng đối oanh thình thoảng nguoi truy ta chạy, chân khí bốn phía, giết được trời đất u ám, ương cập mặt so Lục Tranh lúc

trước phù trận đại chiêu còn muốn quảng. Khó nhất đến chính là, giết được thờ hỗn hển hai người, thế nhưng còn biên sát biên đối thoại, tình lực mười phần, thập phần kéo cừu hận.

Độc Cô Ly Tinh băng lang giống nhau ánh mắt, vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Viễn Quy trong tay ác sát Cửu Long Đao không bỏ. Hung ác, tàn bạo, oán khí đầy người ác sát hung đao, Độc Cô Ly Tinh từ ánh mắt đầu tiên thấy liền không nghĩ tới muốn buông tay.

Mà Lâm Viễn Quy, không biết là thân mình đã tâm quá lớn quá chấp nhất vẫn là ác sát hung đao thật sự ảnh hưởng hấn tâm trí, tuy là bị Độc Cô Ly Tinh đuổi kịp nhảy hạ nhảy, hấn như cũ không tính toán buông tay, chẳng sợ bởi vì kia Cửu Long Đao quá hung bạo khó khổng mà một không cẩn thận ngộ sát một tầng lớn cùng trận doanh đạo tu.

Dần dần, có mặt khác thanh âm gia nhập đến Lâm Viễn Quy cùng Độc Cô Ly Tinh hai người đối thoại trung.

“A!”

“Lâm môn chủ, thỉnh cẩn thận thủ hạ!”

Người khác kêu to cùng nhắc nhở, gọi bất tỉnh Lâm Viễn Quy đần độn thần trí, cầm trong tay ác sát Cửu Long Đao Lâm Viễn Quy hung tàn như cũ, đối chém Độc Cô Ly Tinh đồng thời, một không cẩn thận liền ngộ thương một tầng lớn.

Độc Cô Ly Tinh một lòng cướp đoạt ác sát hung đao, truy kích thật sự chấp nhất, mà phảng phát nhập ma giống nhau Lâm Viễn Quy, cũng thực chấp nhất, nói cái gì cũng không buông tay, một bộ ai đoạt ta đao ta liền cùng thiên hạ là địch giết hết thiên hạ điên cuồng tư thế, hai người đều là đắm chìm ở chính mình thế giới.

Thấy thế, Lục Tranh có chút ác liệt mà cười cười, liền tính Lâm Viễn Quy hôm nay không có thể chết ở cậu em vợ lưỡi dao sắc bén hạ, ngày nào đó luận vô đại hội một kết thúc, giống như tẩu hỏa nhập ma giống nhau lâm xa quy y cũ không chiếm được cái gì kết cục tốt.

Mà Độc Cô Ly Tinh cùng Lâm Viễn Quy hai người sinh động, nhanh chóng cảm nhiễm tỷ thí trên đài đông đảo chết lặng tu giả, cái xác không hồn một lần nữa sống lại, huy kiếm cửu đao, phù trận thuật pháp tề ném, thanh quang sắc đặc hiệu tận trời, kêu sát công phòng, đừng không được tới.

Đột nhiên, sắc trời đại lượng, vốn là an an ổn ổn treo ở trời cao thái dương đột nhiên bùng nổ cường quang, nóng rực độ ẩm nung nung đại địa.

Lục Tranh vừa nhắc mắt, thế nhưng phát hiện trời cao bên trong song song xuất hiện chín thái dương! Mà ở tỷ thí đài bốn phía, thuộc về trận pháp khởi động độc đáo quang huy chợt lóe mà không.

Lam Bất Hối liền ở Lục Tranh bên người, “Bá” một tiếng liền đem không gian trung tùy thân mang theo trắng bạch cây dù đem ra, một phen căng ra che ở đỉnh đầu.

Lục Tranh chú ý tới không khí hơi hơi vụn vụn, cực nóng ánh sáng đem trên đài mọi người cùng vật lộn ra thật dài vụn vụn bóng dáng, đại địa ở bốc khói, vô hình nhiệt độc khoảnh khắc đột kích.

Lam Bất Hối một mặt sử mê muối đao chém giết đối thủ, một mặt xoay chuyển trong tay che đây mặt trời chói chang quang mang dù, đề ra một câu: “Như vậy mặt trời chói chang đốt không, tầm thường cây dù sợ là căng không đi xuống đi?”

Nghe vậy, Lục Tranh không hề nghĩ ngợi, liền hướng Độc Cô Kiến Thường nơi ma tu trận doanh nhìn lại.

Độc Cô Kiến Thường đến chỗ nào đều là hạc trong bầy gà, cho nên thấy được đến Lục Tranh liếc mắt một cái liền trông thấy.

Đó là này liếc mắt một cái, thiếu chút nữa dọa ra Lục Tranh một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy Độc Cô Kiến Thường bên người, sớm bị đạo tu thật mạnh vây quanh, mà ở nàng bốn phía càng là trận pháp quang mang lập lòe không ngừng, thà chỉ xem mặt trời chói chang ánh sáng vụn vụn trình độ liền biết, nàng kia một chỗ, là toàn bộ tỷ thí trên đài ánh sáng nhất nóng rực địa ngục.

Đột nhiên bùng nổ nóng rực, sớm có dự mưu trận pháp cùng đạo tu vây sát.

Không thể nghi ngờ đây là một hồi nhắm vào Độc Cô Kiến Thường âm mưu.

“Kiến Thường!”

Mặt trời chói chang đột nhiên bạo tẩu, che đây ánh mặt trời hơi mỏng cây dù phảng phát không có gì, thêm chi trận pháp thôi hóa, tu vi hư hao, Độc Cô Kiến Thường trong cơ thể ẩn nấp nhiều năm nhiệt độc nhất định kể hết bùng nổ, hậu quả đem không dám tưởng tượng.

Lục Tranh nôn nóng kêu to, muốn tức khắc tiến lên, lại bị một đợt lại một đợt nhảy khỏi đạo tu bao quanh vây quanh, hai nắm khó địch bốn tay, nhất thời căn bản tiến không được nửa bước.

Đạo tu trận doanh nhanh chóng phân hoá ra hơn mười cái tiểu đoàn đội, từng người tổ trận vây sát vây đồ, bất luận cái gì một cái muốn tới gần Độc Cô Kiến Thường giúp đỡ đều ở nháy mắt bị chặt chẽ khiến chế trụ, mà Độc Cô Kiến Thường tắc đồng thời gặp phải tam phương tiểu đoàn đội đồng thời thừa sát.

Đồng đảo đạo tu trạng nếu điên cuồng, phảng phất không muốn sống nữa giống nhau, liều mạng trọng thương cũng muốn điên thọc Độc Cô Kiến Thường một đao, có thậm chí tự bạo đan châu, vì chỉ là kêu Độc Cô Kiến Thường động tác ngăn ngui đình trệ.

“Giết nàng!”

“Giết nàng!”

Diên khùng gào rống, thật lâu quanh quẩn, tìm chết tu giả, cuộn cuộn không dứt.

Trăm năm một lần luận võ thịnh hội, tựa hồ trong khoảnh khắc thay đổi tính chất, biến thành chính phái liên minh đối vạn ma đứng đầu người thừa kế liên hợp đánh chết. Đến nỗi ai đem đặt được luận võ đại hội cuối cùng thắng lợi, tựa hồ đã cũng không quan trọng.

Nếu có thể nhất cử đánh chết vạn ma đứng đầu đại tiểu thư Độc Cô Kiến Thường, trận này luận võ đại hội thắng lợi cùng không lại có cái gì quan hệ? Nếu là bất hạnh ở thư sát trung chết, sự môn sẽ vì ta kiêu ngạo, đời sau sẽ đối ta kính ngưỡng. Đánh lui sở hữu đối thủ trở thành đại hội đệ nhất nhân, giống như lên trời. Nhưng vạn chúng đồng lòng treo cổ một cái ma tu, tự thân bao phủ ở đồng đảo đồng đạo bên trong, không nói được chết chính là đạo hữu mà không phải bản đạo. Như thế có lời mua bán, có sao mà không làm đâu?

Ở tẩy não phương diện, danh môn chính phái vĩnh viễn so ma tu làm được thành công.

Nhưng Độc Cô Kiến Thường làm Vạn Ma Quạt đệ nhất người thừa kế, lại cũng không phải như vậy dễ giết.

“Răng rắc.”

Một tiếng giòn vang, băng sương ở Độc Cô Kiến Thường trong tay chợt thành hình, một cái chớp mắt băng sương ngưng tụ trường kiếm xuất hiện.

Độc Cô Kiến Thường tựa như băng thượng nữ thần, một tay bung dù, một tay kia băng kiếm bay múa, thân hình nhảy động, nhanh nhạy như cũ, mà nàng mỗi một lần xoay tròn nhảy lên, liền có mấy cái đạo tu ngưng kết thành băng, bị nàng chân dài đảo qua, “Răng rắc” vỡ vụn, rốt cuộc nhất không đứng dậy.

“Giết nàng, giết cái này ma nữ!”

Đạo tu nhóm xúc động phần nộ hô to, Độc Cô Kiến Thường sắc mặt bất biến, một cái ngửa ra sau tránh thoát đập vào mặt hỏa long, thân mình ngay tại chỗ một lần gian, dứt khoát ném tay trái chống tổ nhả cây dù, sửa vì đôi tay cầm kiếm, nhảy dựng lên, tự hỏa long đầu giết đến hỏa long cái đuôi, không lồ hỏa long bị một nửa bỏ ra.

Hỏa long âm vang ngã xuống đất tiếng vang đánh thức không ít đầu óc nóng lên đạo tu, lúc này hai mắt sáng ngời, không khỏi sợ hãi lui về phía sau.

Độc Cô Kiến Thường lại là không tiến phản lui, bùng nổ tu vi, băng sương bốn phía, trên tay băng kiếm thiên biến vạn hóa.

Nhất thời trường kiếm nhất thời băng thương (súng) nhất thời văn cung, gần người, xa công, trên trời dưới đất, nhảy động thanh lãnh thân ảnh, lấy một địch trăm, chiến thần bám vào người giống nhau, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: đe dọa vây sát

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? “A!”

Thê lương kêu thảm thiết, phá tan phía chân trời, roi huyết nhục thành khối chông chất, có vướng xung phong liều chết giả bước chân, có trực tiếp rút tiến kêu thảm thiết giả miệng.

Nhất thời, tỷ thí trên đài, tỷ thí dưới đài, kêu thảm thiết, kinh hô, nồn khan, rít gào, không dứt bên tai.

Một hồi dự mưu hồi lâu vây sát, vừa mới bắt đầu liền thành chê cười.

Gặp thần sát thần, ngộ Phật sát Phật Độc Cô Kiến Thường, gọi người sợ hãi, chân cẳng một run run, có thậm chí đương trường ngã ngồi trên mặt đất, rốt cuộc không có chống cự chi lực, càng không nói đến vây sát Độc Cô Kiến Thường.

“Phanh phanh phanh phanh.”

Rộng thoáng không trung, bạo loạn mặt trời chói chang, trong suốt loang loáng, đầy trời băng tiễn tề phát, mưa to sao băng giống nhau, ầm vang vang lớn liên tục, rậm rạp tấn mãnh mà đến, đông đảo tu giả bị cấm thành con nhím. Càng khó đến như thế phạm vi lớn công kích, Độc Cô Kiến Thường thể nhưng có thể không chế như thường, trừ bỏ đạo tu, còn lại chưa đối địch ma tu cùng với mặt khác một ít trung gian thể lực tu giả, thể nhưng không hề tổn thương.

Như thế kiểm soát chính xác lực, như thế không lộ vô biên tu vi bùng nổ, lúc trước điên truyền Độc Cô Kiến Thường tu vi đại hàng lại khó khôi phục lời đồn tự sụp đổ, mà đối Độc Cô Kiến Thường nhận thức, mọi người trở lên một cái tân bậc thang.

Như thế nào ma tu đứng đầu đệ nhất người thừa kế, rất nhiều người hôm nay mới tính chân chính hiểu biết, mà Độc Cô Kiến Thường bại lộ ra thực lực, bất quá là băng sơn một góc.

Bỗng nhiên, Độc Cô Kiến Thường động tác có ngăn ngừi tạm dừng, ở nàng trên người, một sợi lữ khói hồng chợt dựng lên, trên đài Vạn Ma Quật người nhìn không được đồng thời hô to.

Nơi xa, sớm bị Độc Cô Ly Tinh ném xuống Lâm Viễn Quy, lên tiếng kêu to: “Giết nàng, nàng trong cơ thể nhiệt độc bạo phát!”

“Hôm nay Độc Cô Kiến Thường bắt tử, ngày nào đó chết chính là chúng ta!”

“Sát!”

Lâm Viễn Quy một tiếng bạo rống, như ở sồi trong chảo dầu tích nhập một giọt nước đá, chảo dầu ầm ầm tạc nứt, đạo tu đầu lại lần nữa bị nhiệt huyết tràn ngập, kêu to lần thứ hai triệu Độc Cô Kiến Thường phương hướng xung phong liều chết qua đi.

Độc Cô Kiến Thường rất mạnh, tự xuất đạo liền chưa từng một bại, thậm chí vừa ra tay đó là nhảy mất hạ gục, căn bản không người ở trên tay nàng đi ra thượng trăm chiêu, một ít sống hơn một ngàn năm lão quái vật ở nàng trước mặt cũng chỉ có quay đầu liền chạy phân. Nhưng chính là như vậy một vị công nhận giang hồ tuổi trẻ một thể hệ kinh thái tuyệt diệu đệ nhất nhân tuyệt thể thiên tài, từ khi ra đời liền có một cái trí mạng nhược điểm, kia đó là tự tử trong bụng mẹ mang ra nhiệt độc không có lúc nào là không tra tấn nàng. Người giết không được nàng, nóng rực ánh sáng mang đến nhiệt độc lại sẽ dễ dàng muốn nàng mệnh.

“Nàng nhất định là nhiệt độc bạo phát, giết nàng!”

Ti mi mưu hoa, thật mạnh trận pháp đánh sâu vào, trên chín tầng trời mặt trời chói chang liên tục không ngừng bùng nổ bị bóng, theo lý, Độc Cô Kiến Thường sớm nên nhiệt độc bùng nổ, lại bởi vì nàng tu vi cường hãn, gắt gao đem nhiệt độc ngăn chặn, càng bởi vì nàng thủ đoạn tàn nhẫn xuất kích như thần, mọi người theo bản năng quên đi, hiện giờ chợt nhìn thấy Độc Cô Kiến Thường trên người biến hóa, mọi người nơi nào không mừng?

Tin tưởng lần thứ hai trở về, xung phong liều chết lần thứ hai thành hình, càng nhiều không muốn sống đạo tu như kết bè kết đội châu chấu, ầm ầm ầm triệu Độc Cô Kiến Thường nơi phương vị phóng đi.

Độc Cô Kiến Thường trên người khói hồng càng ngày càng nhiều, bại lộ ra da thịt cũng ở ần ần phỉm ra hồng quang, mắt thường có thể thấy được, Độc Cô Kiến Thường toàn thân đang ở không ngừng phát ra nhiệt lượng, mà nàng trong tay từ băng sương ngưng kết đao kiếm cung thương (súng) kẻ hết tan đi.

Tỷ thí trên đài một mảnh xôn xao, tỷ thí dưới đài cũng là một mảnh mưa gió sắp đến.

Độc Cô Thư Hà mảy nhăn lại, bên cạnh Vạn Ma Quật ma tu ngo ngoe rục rịch, mà đạo tu một phương, lấy Ngao Vân Tông cầm đầu mấy đại danh môn chính phái cũng là vận sức chờ phát động, nếu là Độc Cô Thư Hà có bất luận cái gì động tác, diễn biến đi xuống, thế tất sẽ biến thành ma đạo đại hỗn chiến, mà trên danh nghĩa luận võ đại hội cũng sẽ đột nhiên im bật.

Độc Cô Thư Hà lại chậm chạp không có động, đám ma tu cũng không có giống danh môn chính phái giống nhau kích động đến nhảy dựng lên. Thờ phụng cường giả vì tôn, vẫn luôn là ma tu hành sự chuẩn tắc, nếu là Độc Cô Kiến Thường cùng người đối chiến trung, bọn họ tùy tiện tự dưới đài xông lên đi, kia đó là đối đại tiểu thư không tôn trọng, cũng là đối nàng không tín nhiệm.

Liền vào lúc này, Độc Cô Kiến Thường đột nhiên lại lần nữa động tác lên.

Bạch y như tuyết, cả người tung bay lên, một cái chớp mắt ra tay, đầy trời băng sương, “Răng rắc” một tiếng đem hướng đến nhanh nhất một đợt tu giả kẻ hết đông lại, chợt Độc Cô Kiến Thường phi thân nhảy, người đã đến giữa không trung, thân nhiên quay người lại, phiến nhược kinh hồng, giống như du long.

Vô số băng sương ở Độc Cô Kiến Thường phía sau thành hình, nhân nàng quanh thân phát ra nhiệt lượng, nhỏ vụn băng sương chuyển hóa thành yên, mây khói lượn lờ, sản đến Độc Cô Kiến Thường cả người đều không chân thật lên.

Vây giết đám người lại lần nữa không tự chủ được mà lui về phía sau, Độc Cô Kiến Thường lại rốt cuộc không có cho bọn hắn cơ hội, thân hình một bình thiên, người như mũi tên thốc đã vọt đi lên.

Các kiểu binh khí trọng lại xuất hiện ở Độc Cô Kiến Thường trước người phía sau, nàng huy vung lên ống tay áo, binh khí tề phát, đầy trời băng sương huê bọc con lóc một cái chớp mắt đem người vây quanh.

Mà Độc Cô Kiến Thường cảm trong tay băng kiếm, lại lần nữa nhảy lên mặt đất, vung lên kiếm, quay người lại, một ngưng mi, một câu môi, thanh lãnh như cũ, chưa mang ý cười, thành rất nhiều đạo tu nhắm mắt trước nhìn đến cuối cùng cảnh sắc.

“Yêu quái, yêu quái!”

Rõ ràng nhiệt độ bùng nổ, lại lại cứ chống được hiện tại, thả nháy mắt sát như cũ, có người bắt đầu hoảng sợ kêu to, quay đầu liền chạy.

Độc Cô Kiến Thường cầm kiếm tay một trận ma túy, động tác lại một lần đình trệ, nhiệt độ trầm kha ả ả đánh sâu vào, trước mắt chứng kiến cũng bắt đầu dần dần mờ hồ, nhưng bắt khuất ý chí kêu nàng mắt tích vì từ bỏ trong tay kiếm.

Ngửa mặt lên trời chấn động, Độc Cô Kiến Thường năm sao linh hoàng uy thế tấn phóng, xa xa gần gần chân khí sóng xung kích như cuồng phong gào thét, bề gãy nghiền nát, hơn phân nửa cái tỷ đài đều ở kia trong nháy mắt đánh sâu vào hạ bắt đầu sụp đổ.

Lâm Viễn Quy tức muốn học máu, hét lớn một tiếng, bỗng dưng xông lên đi, lại bị nghiêng bỏ ra một thứ trường tiên lập tức quần lấy eo bụng, chợt, một cái mặc thanh cự măng gào thét cần xé mà đến.

Lục Thanh Chúc cùng Lam Bất Hối song song xuất hiện ở Lâm Viễn Quy con đường phía trước thượng, Lâm Viễn Quy mặt mày dữ tợn, la lên một tiếng, lại lần nữa vọt đi lên.

Lục Thanh Chúc cùng Lam Bất Hối liếc nhau, chợt đồng thời mà động.

Ba người thực mau triển đấu một chỗ.

Lục Tranh xa xa nhìn, đôi mắt đỏ lên, mãnh nuốt một lọ đan hoàn, ngón tay vừa kéo, bång bạc năng lượng cuộn cuộn không ngừng đánh sâu vào phế phủ, khoảnh khắc, Lục Tranh tu vi khôi phục đỉnh.

Độc Cô Kiến Thường đã bị vây công mấy ngày, khí lực đã sớm hao hết, lại cứ nàng chính là không ngã, trên người hàn độc cũng tới rồi hoàn toàn bùng nổ bên cạnh, nhưng nàng như cũ tựa như ma thần, vung lên nhảy gian, quang hoa như cũ.

Đột nhiên, Lâm Viễn Quy rống lớn một tiếng: “Mau khai tị dương trận, hòa thuật cao thủ tiến lên!”

Độc Cô Kiến Thường chớp chớp mắt, chậm rãi quay đầu lại, dôi non lấp biển ngọn lửa ập vào trước mặt.

Độc Cô Kiến Thường có thể trốn, lại bởi vì biển lửa lôi kéo nhiệt độ, động tác thông thả, trọng thương là khẳng định.

Thời khắc máu chốt, lưỡng đạo thân ảnh cơ hồ đồng thời xuất hiện ở nàng bên cạnh, một cái mạnh mẽ đem nàng phác gục, khấn ôm trong lòng ngực, một cái khác nhanh chóng cời áo ngoài, kín mít che ở nàng đỉnh đầu.

Này hai người không phải người khác, đúng là phân biệt bùng nổ tu vi rốt cuộc vọt đi lên Lục Tranh cùng Độc Cô Ly Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: trận chung kết tiếng chuông

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Đột nhiên xuất hiện Lục Tranh cùng Độc Cô Ly Tinh hai cái, giống như thần binh trời giáng, một cái chớp mắt liền đem Độc Cô Kiến Thường chặt chẽ bảo vệ.

Này hai người giờ phút này trên người lớn lớn bé bé miệng vết thương vô số, xông lên thời điểm vì nhanh hơn tốc độ, căn bản không có làm bất luận cái gì phòng ngự.

Lúc này, biển lửa đã gần đến, mà Độc Cô Kiến Thường vẫn luôn cường căng thân thể rốt cuộc tự bên trong bắt đầu suy sụp sụp, nếu muốn lại dùng ra

đầy trời băng sương đối kháng liệt hỏa, căn bản là người si nói mộng, năng hiện tại ngay cả mỗi một cái hô hấp đều cực kỳ thống khổ.

Trong chớp nhoáng, liền thấy Lục Tranh trong tay Lưu Hỏa Kiếm chợt lóe, Kiếm Linh Tú Trút Giận bỗng nhiên hiện thân, há mồm vừa uống, lại là đem muôn vạn ngọn lửa kẻ hết đảo thổi trở về.

Thoáng chốc, nguyên bản thi thuật hại người hỏa hệ tu giả, sôi nổi kêu thảm thiết lên.

Tú Trút Giận lại là thừa cơ truy kích, chưa cho đối phương chạy trốn thời gian. Cứ việc hấn lúc này không phải đỉnh, nhưng phải đối phó cá biệt chính tảo lửa đốt lâu la, vẫn là dễ như trở bàn tay.

Có một thốc hai thốc hỏa hoa là tả là tả mà, xuyên thấu qua khoảng cách, bay đến Độc Cô Kiến Thường trước mặt.

Lục Tranh vội vàng thân thủ đem hoà tinh phác, một cú đầu, liền đối với thượng trong lòng ngực Độc Cô Kiến Thường đôi mắt.

Giờ này khắc này, Độc Cô Kiến Thường trên người, khối hồng không ngừng dật tán, da thịt cơ hồ toàn phiếm đỏ, một viên lại một viên bọt nước phía sau tiếp trước xông ra.

Trên người nóng rất đau đớn cùng hư nhược vô lực là tiếp theo, Độc Cô Kiến Thường chỉ là cảm thấy, chính mình này phó xấu bộ dáng lại kêu Lục Tranh nhìn lại, nhất thời có chút khó chịu, may theo bản năng nhẫn lại.

Nữ tử vì người thích mình mà trang điểm, tuy là đánh dấu thắng đó, không gì cản nổi như Độc Cô Kiến Thường, ở cảm tình trước mặt, cũng không tùy vào lộ ra vài phần tiểu nữ nhi thần thái, đặc biệt là hiện tại, năng tự giác lại ở Lục Tranh trước mặt hủy dung một lần, nghĩ đến, thật sự khó coi được ngay.

Lục Tranh lại thấy không được Độc Cô Kiến Thường như vậy, đôi tay chạy nhanh nắm tay nàng, lại không dám dùng sức, chỉ thấp giọng hồng nói: “Kiến Thường, ở lòng ta, người chừng nào thì đều là đẹp nhất.”

Vốn là cực kỳ tục khí một câu, lại kêu Độc Cô Kiến Thường nhin không được lộ ra cười, biểu tình cũng thả lỏng không ít.

Hai người nhẹ nhàng ôm nhau, năm tháng tình hảo, đảo đã quên nơi này là hỗn loạn tỷ thí đài, tùy thời khả năng có tu giả lần thứ hai vây công đi lên.

Độc Cô Ly Tình nghe được phía sau động tĩnh hung hăng xoay người, có tâm muốn phiền Lục Tranh một cái tát, rồi lại không đành lòng quấy rầy tỷ thí khó được thư thái, liền chỉ có thể lại ở trong lòng vì Lục Tranh hung hăng nhớ một chút.

Hắn sớm muộn gì muốn đem cái này dụ dỗ tỷ thí tiểu bạch kiểm, chém thành mười đoạn bát đoạn. Hoặc là xem ở hắn biểu hiện cũng không tính quá kém phân thượng, tới cái chém eo là được.

“Đang!”

Đúng lúc này, trận chung kết tiếng chuông rốt cuộc vang lên, ba mươi ngày ma túy hỗn chiến kết thúc, mà giờ phút này còn sống đứng ở trên đài cao tu giả, đó là trận này hỗn loạn chém giết cuối cùng người thắng.

Độc Cô Kiến Thường dựa vào Lục Tranh trong lòng ngực, cười cười, có chút mệt mỏi.

Lục Thanh Chúc cùng Lam Bất Hối chưa đã thèm, híp mắt dừng tay, lại như cũ chết nhìn chăm chăm đối diện Lâm Viễn Quy không bỏ, tựa hồ là gấp không chờ nổi muốn đem đối phương nhất chiêu kết quả giết nhau.

Lâm Viễn Quy thần sắc cũng không thể nào đổi, rất có kiểm nhận không trở lại tư thế.

Nhưng, trận này trong khi ba mươi ngày trận chung kết chung quy là kết thúc.

Bạch Hồng tự dưới đài trong đám người bài trừ, thật vất vả nhảy lên bộ mặt hoàn toàn thay đổi tỷ thí đài, há mồm mấy lần mới nghẹn ra tiếng âm, thanh âm kia còn rất có chút không xong, cũng không biết là sợ hãi vẫn là hưng phấn: “Chúc mừng chư vị chiến tới rồi cuối cùng, chư vị nơi môn phái đem làm trận chung kết người thắng, tham gia cuối cùng ma đạo luận võ. Thắng lợi môn phái danh sách, sau đó liền sẽ trước mặt mọi người công bố. Chư vị vất vả!”

Dứt lời, Bạch Hồng sột ruột vội hoảng mà, chạy nhanh từ trước mặt vết thương tỷ thí trên đài nhảy xuống.

Dựa theo hướng giới đại hội kinh nghiệm, trận chung kết người thắng thu không được tay, bị thua giả nuốt không dưới khí, trận chung kết tiếng chuông đã vang lên lại vẫn cứ nhin không được tái chiến một hồi, thậm chí ngộ thượng đại hội người chủ trì sự, đó là thường có.

Cơ hồ liền ở Bạch Hồng trốn cũng dường như nhảy khai đồng thời, tỷ thí trên đài ngăn ngừa chính lạng chúng tu giả quả nhiên không ít hét lớn một tiếng, lại lần nữa chiến ở cùng nhau, có tinh lực tràn đầy tự giác dùng không xong, có không cam lòng bị thua rốt cuộc bỏ dấy còn tưởng tái chiến.

Dưới đài đông đảo môn phái cũng là tiếng người ồn ào, sôi trào phiên thiên.

Lục Tranh ôm Độc Cô Kiến Thường, từ Độc Cô Ly Tình sau điện, căn bản không trì hoãn, nhanh chóng liền từ tỷ thí trên đài nhảy xuống, lập tức chạy đến cha vợ Độc Cô Thư Hà trước mặt, há mồm liền hỏi: “Lão..... Ma chủ, không biết Kiến Thường trong cơ thể nhiệt độc nhưng có áp chế phương pháp.”

Có lẽ là bởi vì một ngoan, Độc Cô Kiến Thường lúc này đã dựa vào Lục Tranh ngực ngủ say qua đi.

Độc Cô Thư Hà nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, thấy hấn trên mặt sốt ruột khủng hoảng biểu tình không giống giả bộ, ngón tay run rẩy một chút, rốt cuộc không có phản xạ có điều kiện mà đánh người, lấy ra một cái bình ngọc, tự mình uy Độc Cô Kiến Thường ăn vào đan hoàn, lúc này mới vô bi vô vui về nói: “Kể tiếp, đó là tình duyên. Bất quá, ta xem ngươi như vậy ôm thực chứng mất. Ly Tình!”

Lục Tranh còn không có phản ứng lại đây cha vợ thay đổi thất thường, liền nghe hấn đột nhiên một tiếng cao uống, chột, nhà mình cậu em vợ liền Tu La trời giáng, vung đao thượng máu chảy đầm đìa thịt nát, bước nhanh đi tới.

Này hai người không hô là toàn gia, căn bản không cần quá nói nhiều, kia kêu một cái ăn ý, Độc Cô Ly Tình vừa lên tới, liền không khỏi phản trần tự Lục Tranh trong lòng ngực đem Độc Cô Kiến Thường tiếp qua đi.

Lục Tranh: “.....”

Lục Tranh vài lần há mồm, đều nói không nên lời một câu tới, trong lòng kia kêu một cái chua lôm, nhưng hấn rốt cuộc không dám dùng sức lại cướp đoạt, đánh thức Kiến Thường còn tỉnh nhẹ, vịn nhất trên tay hấn dùng một chút lực đem đầy người bọt nước Kiến Thường làm đau, kia chính hấn cần thiết đến áy náy xấu hổ tột đỉnh.

Độc Cô Thư Hà hai phụ tử thấy hấn như thế thông minh thả trên mặt lại như thế thê lương, không khỏi đồng thời quay đầu lại nhìn hấn một cái.

Nếu không phải này phụ tử hai phần lớn thời điểm là diện than, Lục Tranh thế nào cũng phải từ này hai người trong ánh mắt nhìn ra trả thù vui sướng khi người gặp họa không thể.

Thu Văn cùng Mạc Tử Phong từ sau người tới rồi, một người chụp Lục Tranh một bả vai, cùng hấn cùng nhau nhìn phía Độc Cô Thư Hà phụ tử hai mang theo Độc Cô Kiến Thường cũng không quay đầu lại rồi đi bóng dáng, không khỏi đều cảm thấy hấn có một ít đáng thương.

Mạc Tử Phong nói: “Lục hiền huynh ngươi này truy thê lộ, từ từ không hện a, nhưng tốt xấu nhân gia Độc Cô đại tiểu thư trong lòng là có người, này liền không tòi.”

Thu Văn nói: “Lấy Độc Cô ma chủ tính nết cùng với Độc Cô Ly Tình hung tàn, thế nhưng không có giờ tay đem ngươi bỏ, kia đó là đối với ngươi cảm quan cũng không tệ lắm, ngươi lại nỗ lực nỗ lực, sẽ có hảo kết quả.”

Nếu này hai cái tồn hữu không có đang an ủi hấn lúc sau một người một tiếng thật dài khoa trương thờ dài, Lục Tranh tưởng, chính mình phỏng chừng sẽ cảm động. Này hai người, thế nhưng cũng là tới âm thầm giễu cợt hấn!

Lục Tranh vừa quay đầu lại, quả nhiên liền thấy Thu Văn cùng Mạc Tử Phong hai người song song nghẹn cười, bả vai run lên run lên.

Lục Tranh tức giận đến miệng đều oai, vừa định một người nắm một quyền, liền nghe bên cạnh truyền đến một cái không chút nào che dấu cười khanh khách thanh.

Chỉ nghe kia gọi người đất bằng sờn tóc gáy độc đáo tiếng cười, không cần quay đầu lại, Lục Tranh liền biết, đang ở công nhiên cười nhạo chính mình, là Lam Bất Hối. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: lớn nhất át chủ bài

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

? Lam Bất Hối lấy tay che miệng, tả trên mặt hắc con bướm dị văn run lên run lên, sống cùng muốn bay lên tới giống nhau, nàng thấy Lục Tranh giương mắt cảm giận vọng lại đây, liền sâu kín buông ngón tay, lại xả miệng cười khúc khích, chậm rãi chớp một chút dèm tối lông mi, nói: “Thấy ngươi quá đến không vui, ta liền vui về.”

Dứt lời, Lam Bất Hối nâng bước liền đi, tự nàng bóng dáng đều có thể nhìn ra nàng lúc này tâm tình hết sức nhẹ nhàng.

Lục Tranh thăm mắng một câu Lam Bất Hối quả nhiên đủ biến | thái, một hồi thần lại thấy Thu Văn cùng Mạc Tử Phong cùng nhau gặp quỷ giống nhau

nhìn hần, phảng phất là phát hiện cái gì kinh thiên đại bí mật giống nhau, bên cạnh không biết khi nào chạy về tới Lục Thanh Chúc cùng chính đại mắt nhảy mắt không nhảy mắt mà nhìn hần, từ từ mở miệng hỏi: “Cha, vị này Lam tỷ tỷ nên sẽ không cũng thích người đi? Người là ở chân đứng hai thuyền sao?”

Lục Thanh trong lòng lộp bộp nhảy dựng, lại xem Thu Văn cùng Mạc Tử Phong hai người một bộ quả nhiên như thế lộ liễu biểu tình, vội vàng lắc đầu làm sáng tỏ.

“Ta tỏ tông, lời này cũng không thể nói bậy, ta tâm chỉ có thể dung hạ Kiến Thường một cái. Huống chi, ta cùng Lam cô nương sao có thể? Lam cô nương người nọ thích con kiến cũng sẽ không thích ta.”

Lục Thanh phủ nhận đến mau, đối diện ba người, có hai người lại là không tin, chỉ có Lục Thanh Chúc duy Lục Thanh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cha nói cái gì, đó là cái gì, chỉ là cuối cùng nói một câu: “Kỳ thật, ta xem Lam tỷ tỷ người rất không tồi, giết người từng mảnh từng mảnh, rất lợi hại nga. Nếu không, cha đem nạng cũng thu vào cao chót vót phong?”

Lục Thanh Chúc còn muốn nói nữa, lại bị nhà mình cha bỗng nhiên che miệng lại.

Lục Thanh nhìn quanh bốn phía, liền thấy một vòng lại một vòng vãn tai đạo tu ma tu có tình cộ xát bước chân, quang minh chính đại mà nghe lén, Lục Thanh một trận đau đầu, không dám lại kêu nhà mình khuê nữ nói thêm gì nữa, nếu không, không chừng ngày mai lại sẽ truyền ra như thế nào tin đồn nhảm nhí.

Hần nhưng thật ra không sợ không thật nghe đồn, nhưng ai ngờ đến Lam Bất Hối cái kia biến | thái là như thế nào tưởng, vạn nhất một cái lời đồn đãi không cẩn thận chạm vào nạng nào một cái thần kinh, nạng một cái hứng khởi liền chạy tới trộm đem hần khuê nữ làm thịt làm sao bây giờ?

“Ai yêu, ta thân khuê nữ, ta tiểu thổ bao a. Người nói nhiều như vậy, khát nước đi, cha mang người đi uống trà.”

Nói xong, Lục Thanh liền một phen bẻ lên đã đậu khấu niên hoa Lục Thanh Chúc , đương cái nãi oa giống nhau hoành ô, cất bước liền chạy, kia bộ dáng, liền cùng phía sau có cái gì phệ người mãnh thú ở liều mạng đuổi theo giống nhau.

Chỉ lo lo lắng khuê nữ bị lặng yên không một tiếng động cắt miếng Lục Thanh, hần lại không có phát hiện, ở đối đãi Lam Bất Hối vấn đề thượng, hần rất có chút ma chứng. Từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất liền hung tàn giá trị bạo biểu cha vợ cùng cậu em vợ đều không sợ hần, lại cứ đối với Lam Bất Hối luôn có một cỗ không thể giải thích sợ hãi cùng sợ hãi, nhưng mâu thuẫn chính là, đối Lam Bất Hối, hần lại trước nay chưa từng sinh ra quá muốn chán ghét muốn rời xa ý tưởng.

Cứ việc trong lòng luôn phun tào Lam Bất Hối là âm tình bất định biến | thái, Lục Thanh lại vô nửa điểm ác ý.

Bạch Hồng lúc này đây động tác thực mau, cơ hồ là Lục Thanh mang theo tiểu thổ bao mới vừa hồi tạm cư khách điểm, về trận chung kết thắng lợi giả danh sách liền đã thông qua thanh âm trận pháp truyền khắp toàn bộ tu giả hội tụ trong Vân Thành.

Chợt, lại có tương Vân Thành hộ vệ, cầm trong tay trận chung kết danh sách tuyệt roi dường như từng cái phát ra.

Trận chung kết hỗn chiến xoát người tỉ lệ rất nhiều, cuối cùng có tu giả hoặc là chiến đến cuối cùng môn phái, thêm lên cũng bắt quá mười lăm cái, trong đó, đạo tu chiếm sáu, ma tu chiếm bảy.

Danh sách một công bố, tương Vân Thành trung liền tái khởi cơn sóng.

Ma tu cười nhạo đạo tu hữu danh vô thực, thắng được môn phái thiếu một cái. Đạo tu tắc châm chọc ma tu vụng về buồn cười, thắng được con số không may mắn.

Một lời không hợp, đạo tu cùng ma tu mâu thuẫn trở nên gay gắt, một ít chưa từng lên sân khấu không cần tỷ thí, một vén tay áo tự miệng giả đến đánh nhau, lại lần nữa một mảnh hỗn loạn làm lên.

Mà trung gian thế lực lần này như cũ xem như mua nước tương, rồi lại cùng năm rồi có khác bất đồng, trận chung kết người thắng môn phái số rớt cuộc đột phá hai cái ngón tay, một cái là Quỷ Khóc Lao Tù, một cái khác đó là Nghịch Thương Phái.

Trừ bỏ này hai cái môn phái, mặt khác trung gian thế lực tương ứng hoặc bị đánh bại hoặc tự động nhận thua.

Thu Văn nhìn người thắng danh sách, híp mắt, một bên uống trà một bên âm thầm cân nhắc, nghĩ chính mình rốt cuộc là nghiêm túc đánh một hồi hảo vẫn là một mở đầu liền chủ động nhận thua hảo.

Lục Thanh lại rất có nhiệt tình, mỗi ngày trừ bỏ dưỡng thương đó là tu luyện lại chính là cùng Độc Cô Kiến Thường cách môn phái tâm sự thiên, mỗi ngày tam điểm một đường, vui vẻ vô cùng.

Lần này nghỉ ngơi chính đốn thời gian càng dài, chừng một tháng.

Thời gian trôi qua nửa tháng, Lục Thanh trên người thương thế liền cơ bản hảo hơn phân nửa, thời gian còn lại, vẫn giác chính mình tu luyện không đủ, mà Độc Cô Kiến Thường bởi vì nhiệt độc bùng nổ lại lần nữa bị thương căn bản, trong khoảng thời gian ngắn căn bản sẽ không bị cha vợ cùng cậu em vợ thả ra, Lục Thanh trong lòng thê thê, dứt khoát phi thân ra tương Vân Thành, tìm chỗ núi sâu rừng rậm, an an tĩnh tĩnh, chuyên tâm tu luyện.

Hắn mới vừa rời thăng cấp không lâu, nếu muốn lại lần nữa thăng cấp là không có khả năng, nhưng một thân tám tinh Vương Giai tu vi, cho dù là lĩnh võ tề phát, ở hắn xem ra, như cũ không đủ xem. Càng không nói đến, tương Văn Thành người trong người ở truyền, cuối cùng ma đạo luận võ là Hoàng Giai cường giả thiên hạ.

Không huyết không tới phong, tuy là không biết giang hồ thời sự như Lục Tranh, không cần đoán cũng biết, trận chung kết thắng lợi này mười môn phái, trừ bỏ hắc Nghịch Thương Phái, còn lại phái môn đều sẽ phái ra người mạnh nhất, mà trăm tuổi dưới đứng đầu thiên tài, tu vi đạt tới Hoàng Giai, căn bản không phải kỳ tích.

Đã muốn ra tay, liền phải hảo hảo ra, tuyệt không có thể quá mất mặt, càng đừng nói, Lục Tranh một lòng tưởng hung hăng cắn hạ Lâm Viễn Quy một ngụm thịt tới.

Trải qua một phen khô tư, Lục Tranh ánh mắt sáng lên, thuật nghiệp có chuyên tấn công, thời gian còn lại, dứt khoát chỉ chuyên tâm một môn.

Lục Tranh tay trái sao sáu cánh quang mang chớp động, mặc niệm Dịch Thú Quyết khẩu quyết, quen thuộc chân dài cá quái ném cái đuôi phun lời xuất hiện, theo sát đầu hồ kên kên, song đuôi miêu yêu, người mặt đuôi rắn đầu thú, hình thù kỳ lạ dị thú một người tiếp một người tự dị thú không gian chạy ra.

Trông trái tịch mạch rừng rậm, nháy mắt bị các loại tiếng hô rít gào tràn ngập.

Lục Tranh triệu hồi ra trước mắt hắn có thể triệu hồi ra sở hữu dị thú, tổng cộng một trăm linh một đầu.

“Như vậy, bắt đầu đi.”

Lục Tranh xà miêng cười, đem đầu thú đề đến một bên, xoay người chỉ huy còn thừa dị thú một nửa chia làm hai cái trận doanh, từ hắc chân khí thao tác, âm âm đối chiến.

Hắn có thể dùng một lần triệu hoán hơn trăm đầu dị thú, dùng một lần có thể khống chế lại chỉ có mấy chục đầu, như thể đại quy mô khống chế tinh chuẩn vẫn là lần đầu tiên, lập tức liền có chút đầu mạo mồ hôi nóng, trong cơ thể kinh mạch cấp tốc khô kiệt, chân khí tán loạn, cốt cách trướng đau, hắn lại rất cao hứng.

Phá rồi mới lập.

Chỉ có mỗi một lần đem chân khí rơi hao hết, tao ngộ tu vi phụ tải bình cảnh, hắn mới có thể cắn chặt răng hung hăng lại đua, đột phá chính mình cực hạn, siêu việt hiện tại tự mình.

Liên ờ như vậy không ngừng hao hết cùng lại đua trung, Lục Tranh có thể triệu hồi ra dị thú càng nhiều, có thể khống chế dị thú số lượng cũng ở dần dần đột phá trung.

Mà Dịch Thú Quyết, đó là hắn tính toán nhảy lên ma đạo luận võ sân khấu lớn nhất át chủ bài. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: kéo ra màn che

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Thời gian như lưu thủy giống nhau, xôn xao mà qua, ngày đổi tinh di, đạo tu ma tu đánh lại đình ngừng lại đánh, Độc Cô Kiến Thương nhiệt độc áp chế hơn phân nửa ra phòng, Thu Văn cùng Mạc Từ Phong mang theo Lục Thanh Chúc đem tương Văn Thành trong ngoài đi dạo vài biển, Hắc Dực bắt lấy tương Văn Thành trong ngoài có thể ăn dị thú ăn cái biển.

Nhoáng lên, một tháng nghỉ ngơi chinh đồn thời gian, liền như vậy đi qua. Vạn chúng chú mục ma đạo luận võ, kéo ra cuối cùng màn che.

Ma đạo luận võ chính thức bắt đầu trước, còn có cái nho nhỏ nghi thức, như luận võ đại hội khai mạc khi như vậy, là từ tương Văn Thành thành chủ đường dự đi đầu chủ trì, lại là lời khấn, lại là chấp tay thi lễ, lại là cắm hương, cũng muốn một hồi lâu thời gian.

Nhưng gấp gáp đạo tu cùng đám ma tu, thậm chí trời còn chưa sáng, liền tới rồi địa giới chiếm vị trí.

Bất đồng với lúc trước, ma đạo luận võ trung, ma đạo trung gian tam phương thế lực chỗ ngồi cũng không cố định, cũng hoàn toàn không dựa theo thế lực phân chia trận doanh, tu giả nhóm tướng như thế nào ngồi liền như thế nào ngồi. Đương nhiên, đối với một ít đặc thù vị trí, tỷ như đằng trước một vòng tầm nhìn tốt nhất khách quý vị trí, người bình thường là không dám tùy tiện loạn ngồi.

Thu Văn cùng Mạc Tử Phong xem như tới vẫn, nhưng bọn hắn không nghĩ tới, còn có người so với bọn hắn càng vẫn. Nghi thức đều mau kết thúc, thế nhưng cũng không thấy được Lục Tranh bóng dáng. Lục Thanh Chúc cùng Độc Cô Kiến Thường đám người, nhưng thật ra lục tục đến, lại cứ liên kếm Lục Tranh một người.

“Như thế nào còn không có tới?”

“Có lẽ là luyện công mê mẩn.”

Mạc Tử Phong cùng Thu Văn một người một câu tán gẫu, thỉnh thoảng giúp đỡ Lục Tranh chăm sóc tiểu thổ bao cũng đề phòng lão yêu Hắc Dực, hai người đối Lục Tranh, nhưng thật ra rất yên tâm.

Quả nhiên, liền ở bắt đầu tiếng chuông sắp gõ vang một khắc trước, Lục Tranh rút cuộc thông thả ung dung bước chậm mà đến, chỉ là trên người lược chặt vật.

Một thân áo đen như ở bùn trong đất lẫn một vòng đường như, ống tay áo rách nát, sợi tóc hỗn độn, trên mặt, trên tay các có mấy cái phiếm huyết khâu từ, nhiên, Lục Tranh một đôi mắt lại khác đen nhánh sâu thẳm, tựa như trong đêm tối son động giống nhau, vọng không đến đến.

Trước tiên vọng qua đi Thu Văn cùng Mạc Tử Phong đều có chút sững sờ, cho dù người vẫn là người kia, nhưng bọn hắn tổng cảm thấy trước mắt Lục Tranh tựa hồ có cái gì bất đồng, tựa hồ trên người nhiều thêm một phân mùi máu tươi cùng tàn bạo hơi thở, nhưng căn lại tế nghe, lại cái gì đều nghe không đến.

Mạc Tử Phong suy đoán: “Người không phải là bị người đánh cướp đi?”

Thu Văn nhú mày nói tiếp: “Bị người ám sát?”

Lục Tranh một người hồi một cái xem thường, quay người lại, liền tiến đến Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Thanh Chúc bên người đi.

Hôm nay chỗ ngồi tùy tiện, Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Thanh Chúc xưa nay có mặt duyên, vừa thấy mặt liền làm một đồng đi.

Độc Cô phụ tử hai cái trong xương cốt đều có lang giống nhau hộ thói quen về ăn, cực chán ghét thân cận Độc Cô Kiến Thường cùng Độc Cô Kiến Thường thân cận ở ngoài người, nhưng Lục Thanh Chúc tuổi còn nhỏ người lại tươi đẹp thảo hỉ, nhưng thật ra không kêu này hai phụ tử thế nào.

Lục Tranh tung tăng chạy tới, đầu tiên là hướng Độc Cô Thụ Hà cùng Độc Cô Ly Tinh một người dâng tặng một cái sáng lạn tươi cười, chợt liền lão đại không khách khí chính mình dọn đem ghế dựa ngồi vào Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Thanh Chúc hai người bên người, trong chốc lát hỏi cái này thân thể hảo không một hồi lâu hỏi cái kia hôm nay ăn cái gì, đầy mặt mưa thuận gió hoà ý cười, thập phần thích ý thoải mái.

Hắc Dực xa xa nhìn, thập phần nghiêng răng nghiêng lợi, cùng Lục Thanh Chúc bất đồng, hắn là bị Độc Cô Thụ Hà cực kỳ chán ghét, căn bản tới gần không được Vạn Ma Quật địa giới, lại cứ Lục Thanh Chúc không biết là cọng dây thần kinh nào đập, chính là thập phần vui thân cận Độc Cô Kiến Thường, như thế, hắn liền thập phần đáng thương mà bị bỏ xuống.

Lục Tranh khỏe mắt liếc đến Hắc Dực kia ghen khuất dạng, cười đến càng thêm thoải mái, xoay người liền vì Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Thanh Chúc một người rót ly trà nóng, thỉnh thoảng để cái trà bánh cùng linh quả, ân cần đầy đủ.

Triệu Ung ở một bên, nhìn nhìn Hắc Dực nhìn nhìn Lục Tranh, quả thực không biết chính mình có thể ngồi chỗ nào, tốt xấu Mạc Tử Phong phúc hậu, mời hắn ngồi ở Mạc gia địa giới, nếu không hắn một người làm ba ba ở vào nơi đó, cũng là thập phần đáng thương.

Lúc này, Bạch Hồng đã ở đây thượng tuyên bố xong rồi tỷ thí quy tắc.

Làm luận võ đại hội lớn nhất võ kịch lớn, ma đạo luận võ tất nhiên là cùng lúc trước tam giai đoạn tỷ thí khác bất đồng. Mà ma đạo luận võ cuối cùng người thắng, liền đem trở thành mọi người công nhận đương kim võ lâm trăm tuổi dưới tu giả đệ nhất nhân.

Cái này đệ nhất nhân, thiên tư kinh thái tuyệt diệu là cần thiết, thế lực bối cảnh cũng cần đến thấy qua đi, nhất quan trọng là, cái này đệ nhất nhân đến có thể đánh, vũ lực giá trị cần thiết là toàn trường tuổi trẻ giả mạnh nhất, này đảo không phải nhất định chỉ tu vi tối cao, có người tu vi lại cao không chỉ số thông minh không EQ không so đầu kinh nghiệm, liền tính lên sân khấu cũng làm theo là thua. Cho nên, như vậy đệ nhất nhân, cần thiết là tổng hợp tố chất mạnh nhất, lấy một địch trăm, ngạo thị quần hùng.

Cho nên, tại đây cuối cùng ma đạo luận võ luân phiên tỷ thí trung, công bằng công chính gì đó căn bản không trọng yếu, rốt cuộc, có đôi khi khí vận cũng là thực lực một loại, mà trận này ma đạo luận võ chọn dùng đó là một chọi một huyết chiến quy củ, trừ phi một người nhận thua hoặc bị thua, nếu không tỷ thí không ngừng, mà người thắng tự động thăng cấp đến tiếp theo tràng, thắng liền tiếp tục vẫn luôn hướng lên trên, một hồi bị thua liền tức khắc xuống sân khấu.

Như thế, mười lăm cái trận chung kết thắng được môn phái các phái một người lên sân khấu, mà cái thứ nhất lên sân khấu cần thiết thắng liền tiếp mười bốn tràng, mới có thể lấy được cuối cùng thắng lợi. Đến nỗi cái này lên sân khấu đệ nhất nhân có thể hay không trên đường kiệt lực, vậy không phải mọi người muốn suy xét.

Nhưng khoá trước luận võ đại hội, ma đạo luận võ trung, cái thứ nhất lên sân khấu, chưa từng có thắng đến cuối cùng, tốt nhất thành tích cũng bất quá là thắng liên tiếp tám tràng, thả cuối cùng kết cục là đánh thử chín tràng thời điểm hao lực quá cự chân khí hỗn loạn tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên, dần dà, này cái thứ nhất lên sân khấu tiến hành ma đạo luận võ “Dừng giả”, cũng được đến một cái nhĩ hào, hào “Tử vong đệ nhất nhân”.

Triệu Ứng yên lặng niết quyền, cầu nguyện nhà mình chuông môn không cần quá xấu vận, ngàn vạn không cần trừu trung cái này tử vong đệ nhất nhân.

Thực mau, Bạch Hồng chấp tay thi lễ, mời mười lăm cái thắng được môn phái từng người phái ra một người đi lên trước tới.

Lục Tranh sửa sang lại vừa mới bớt thời giờ đôi tốt hắc y kính trang, cùng bên cạnh Độc Cô Kiến Thường cùng tiến lên.

Độc Cô Kiến Thường trong cơ thể nhiệt độ tự hành đánh tan hơn phân nửa, lại có Độc Cô Thụ Hà tự mình ra tay áp chế, trước mắt, tuyệt thế dung nhan khôi phục như lúc ban đầu, thực lực cũng khôi phục tới rồi cửu thành cửu, Vạn Ma Quật liền như cũ từ nằng áp trực lên sân khấu.

Không bao lâu, mười lăm cái các hiện phong tư nam tu nữ tu lục tục lên sân khấu, liếc mắt một cái ngó qua đi, phía dưới chư vị quan chiến hút khí trầm than.

Tu giả thực lực càng cao, khí chất liền cũng càng độc đáo, ngay cả tự thân dung mạo phảng phất cũng có thể có nhất định thêm vào.

Như thế, liếc mắt một cái nhìn lại, này mười lăm cái tham gia cuối cùng ma đạo luận võ tuổi trẻ các tinh anh, đều bị phong hoa tuyệt đại, dẫn người cứng bái, chỉ có..... Đường tâm mắt quét đến này mười lăm người trung niên kỳ 99 cái kia họ Lâm danh xa về gia hỏa khi, rất nhiều người theo bản năng nôn khan một tiếng, phảng phất trước một giây xem vẫn là tranh kỳ khoe sắc mỹ lệ vườn hoa, tiếp theo giây nhìn đến chính là một tòa lạn hãm cầu.

Nghe được phía dưới động tĩnh, Lâm Viễn Quy sắc mặt xú cực, nắm ác sát Cửu Long Dao tay một trận run rẩy, thiếu chút nữa liền không nhịn xuống đương trường phát cuồng. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: phác tuyết

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

To như vậy một cái thành chủ phù, lọt vào trong tầm mắt có thể đạt được, tình không vạn lý, gió êm dịu phơ phất, tựa hồ Thiên đạo cũng hiểu được, hôm nay là cái đặc thù ngày lạnh.

Mười lăm vị phong hoa tài tử, cả trai lẫn gái, dáng vẻ muôn vàn, khác biệt. Giống như chúng tinh phùng nguyệt, hội tụ dưới đài mấy trăm hơn một ngàn tu giả nhiệt liệt tầm mắt.

Bạch Hồng ho khan một tiếng, đứng lúc tiến lên, cười ha hả nói: “Chư vị đều là vạn trung vô nhất kinh thế đại tài, bất luận cái gì ngôn ngữ đều không đủ để khen một vài, Bạch Hồng cũng liền không như vậy nhiều lời. Nhưng thỉnh chư vị vượt trước một bước, tiếng chuông một vang, hừ không đem truy hình thù kỳ lạ dị tuyết, tuyết rơi trung dấu điểm vừa đến mười lăm mười lăm cái con số, chư vị phạm là phác trung một cái có dấu con số tuyết rơi, kia đó là chư vị sắp lên sân khấu tỷ thí trình tự. Một người chỉ có thể phác một vài tu, ha hả, như vậy, chư vị, thỉnh đi.”

Giải thích xong rồi, Bạch Hồng tức khắc huy tay áo lui ra.

Mà theo hần một lui, đang một tiếng, không trung lập tức vạn vẹo một vòng, biến mây quay cuồng thành lốc xoáy, chợt, ánh mặt trời sáng ngời, liền có đầy trời hình thù kỳ lạ dị trạng tuyết rơi sôi nổi nhiều phiêu xuống dưới.

Đầy trời bông tuyết phi phi, lại không phải sở hữu bông tuyết đều hiểu rõ giấy lộn cuốn, nhiên này bông tuyết lưu loát chỉ trôi nổi giữa không trung cũng không rơi xuống đất, cũng không cần thiết dung, nhưng thật ra thập phần độc đáo. Chỉ là kêu mười lăm vị đạo sơn biến máu xông ra tới nam tu nữ tu cùng nơi phác tuyết, kia bộ dáng liền như thế nào cũng độc đáo không đứng dậy.

Lục Tranh khóe mắt run rẩy một chút, thật sự rất khó tưởng tượng chính mình một đại nam nhân thả người đi phác tuyết rơi cảnh tượng, như thế ác thú vị thiết kế, hần còn không bằng ăn mặc váy đi phác con bướm đầu. Nhưng nghĩ lại xuống dưới, tựa hồ vô luận là phác tuyết vẫn là phác con bướm, đều không nên là hần một đại nam nhân làm.

Lục Tranh đang bị chính mình tùy thời tùy chỗ mở rộng ra não động hung hăng tra tấn, đột nhiên liền thấy bên cạnh vài cái nam tu nữ tu đã nghĩa vô phần cớ mà phác tới, thật đúng là chính là dùng phác, hai chân sau đặt, đôi tay mở ra, mười ngón loạn trảo.

Mấy cái nữ tu nhưng thật ra đáng người thút tha, diện mạo khả nhân, phủ một phác ra đi, mười ngón tung bay vô nhẹ, còn tính phiêu dật mỹ diệu. Nhưng, bên cạnh mấy cái đáng người cường tráng nam tu, kia mãnh hổ chụp mỗi bạo ngược động tác, hung hãn cuồng phiến mười ngón tay, đánh tới đánh tới, liền liền thập phần ác hàn kinh tủng.

“Phụt.”

Tức khắc, tràng hạ có người cười thành một đoàn.

Trên đài dư lại mấy người hãy còn hút khẩu khí, không như thế nào trì hoãn cũng phác tới.

Ai cũng không muốn phác đến chậm, cuối cùng không duyên cớ đương kia tử vong đệ nhất nhân.

Thoáng chốc, mười lăm cái nam tu nữ tu thân hình tung bay, phiến như cưỡi kinh hồng, giống như du long giống nhau, thân hình mấy lóe, phác khởi tuyết rơi tới.

Có người xem đến ngây ngốc, có người xem đến trù.

Thật sự là nam tu nữ tu rất có bất đồng, phác tuyệt tư thế cũng hết sức bất đồng, khí phách có, ưu nhã có, biệt nữ có, buồn cười cũng có. Nhất thời, gọi được những cái đó thượng không được đài tới tuổi trẻ tài toàn nhóm âm thầm ra một ngum toan khí.

Lục Tranh nâng vài lần tay, đều không hiểu được như thế nào động tác, lại cứ dưới đài tiểu thổ bao không sợ mất mặt không được hò hét trợ uy.

“Cha mau phác, cha mau phác!”

Lục Tranh thực sự có một đầu đánh vào đầy trời bông tuyết phiến thượng xúc động, chớp mắt, dứt khoát đi nhìn Kiến Thường cùng hai vị bạn tốt là như thế nào phác.

Kết quả vừa thấy dọa nhảy dựng.

Độc Cô Kiến Thường thân hình một cái chớp mắt bay ra, lại chỉ là ngừng ở giữa không trung, hồi lâu bất động, bỗng nhiên vừa nhấc mắt, mắt đuôi bắt quá nhẹ nhàng đảo qua, lập tức, liền có ba năm cái ma tu giang hai tay chưởng đại phác đặc phác, chợt lại mắt trông mong mà ngoan ngoãn đôi tay phụng đến Độc Cô Kiến Thường trước mặt.

Độc Cô Kiến Thường tùy tiện nhìn lướt qua, lựa một mảnh ngoại hình giống từng bách bông tuyết, miễn cưỡng nắm đến đầu ngón tay, hơi dùng một chút lực, bông tuyết không tiếng động mà toái, lạc ra một cái cuốn tiểu giấy, nâng cũng không vội mà triển khai xem con số, ngược lại từ từ quay đầu lại, để một cái mang chút ý cười lưu luyến ánh mắt cấp Lục Tranh.

Lục Tranh lập tức tâm to hơn phân nửa, hồi lâu mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại, đột nhiên nhớ tới chính mình như cũ không hề thu hoạch, vội vàng lại đi nghiêng đầu xem Thu Văn cùng Mạc Từ Phong.

Kiến Thường như vậy bá khí trắc lậu phác tuyệt pháp, trong thời gian ngắn trong vòng, hẳn là học không tới.

Lại xem một bên Thu Văn cùng Mạc Từ Phong, thế nhưng cũng còn vô thu hoạch, chỉ là hai người đều rất nỗ lực.

Mạc Từ Phong một bộ màu xanh lá trường bào, phe phẩy giang sơn họa phiến, nhất mang ý cười, mười phần một bộ hoa viên du ngoạn công tử phóng dăng ca bộ dáng, thính thoảng thân thủ cầm cái bông tuyết, bóp nát nhìn xem có hay không tiêu nước cờ tự giấy cuốn, nửa ngày vô thu hoạch, hẳn liền thay đổi một loại phương thức, sửa vì lấy cây quạt phác, trừ bỏ lực mềm nhẹ động tác gọi người xem đến nổi da gà không ngừng ngoại, đảo cũng vẫn nhả tiêu sái.

Thu Văn liền tương đối khí phách, trực tiếp bắt lấy phi ở hẳn phía trước một cái thút tha nữ tu cổ chân, oanh mà vung, liền lấy kia nữ tu thân thể phác một tầng lớn bông tuyết xuống dưới, sau đó, thẳng nhai này còn hiểu được vật tấn kì dụng, đem đầu óc choáng váng vô tội nữ tu nắm lấy tới, chỉ huy nhân gia cho hẳn nhặt tuyết niết tuyết, như thế không biết thương hương tiếc ngọc, trừ bỏ hẳn cũng là không ai.

Lục Tranh nhắm mắt lại, lại vừa mở mắt, liền đem Mạc Từ Phong cùng Thu Văn hai người phác tuyệt pháp kết hợp một chút, vung lên Lưu Hòa Kiếm, cường bách Tái Trút Giận tự thân kiếm thượng toát ra một cái đầu tới, thân thể còn lại bộ phận tắc thành thành thật thật thu ở thân kiếm không gian trung. Chợt, hẳn liền cảm thanh kiếm này tiềm mang đầu quỷ dị trường kiếm, thả người nhảy, trường kiếm quét ngang, “Xôn xao” son gian khe nước nước chảy một vang, hiệu quả kinh người, quét xuống dưới một vòng lớn bông tuyết không nói, tức giận Tái Trút Giận trong miệng còn khó khăn lắm cắn một mảnh.

Lục Tranh nhường mày cười một cái, tiện tay nheo Tái Trút Giận trong miệng kia một mảnh, hơi dùng một chút lực, vận khí không tới, rách nát bông tuyết trung hoàn toàn liền có một cái nho nhỏ giấy cuốn.

“Hỗn đản!” Tái Trút Giận mắng một tiếng, cắn Lục Tranh ngón tay một ngum, chợt liền nổi giận đùng đùng mà lại lần nữa biến mất thân ảnh.

Lại qua một nén nhang, trên đài mười lăm vị tu giả đều phác trúng có chứa con số giấy cuốn, có tu giả gấp gấp đã đem giấy cuốn mở ra, cũng không có một cái là phác trung nhất hảo.

Mở ra giấy cuốn âm thầm may mắn, không mở ra tác không được cầu nguyện.

Bạch Hồng cười ha hả đứng ở dưới đài, cũng không thúc giục, chỉ nói một câu: “Chư vị chờ lát nữa đem trong tay con số hướng tới phía dưới lượng sáng ngồi, liền là được.”

Nhìn dáng vẻ, ma đạo luận võ bài xuất hào là muốn toàn bộ công khai. Tới với cái này chờ lát nữa, rốt cuộc là muốn bao lớn trong chốc lát, lại không có văn bản rõ ràng quy định.

Lục Tranh cũng không phải kéo dài người, lúc này đã đem trong tay giấy cuốn chậm rãi triển khai, không bao lâu, đại đại một cái đồ đậm “Một” tự nhảy vào mi mắt.

Lục Tranh khoe miệng lập tức run rẩy lên, hần vận lần không ngờ, cuối cùng trừu trung này một cái tử vong đệ nhất nhân người, cư nhiên sẽ là chính mình.

Nơi xa, Lâm Viễn Quy thời khắc chú ý chạm đất tranh động tĩnh, giờ phút này thấy hần sắc mặt không tốt, lập tức để lại tâm, đại mui lăm cái tu giả đều đem giấy cuốn hủy đi, mọi người đi phía trước một bước triển lãm chính mình trong tay con số, hần cái thứ nhất liền hướng Lục Tranh trong tay nhìn, lọt vào trong tầm mắt một cái đại đại “Một” tự, lập tức kêu hần tâm hoa nộ phóng, cười ha ha ra tiếng. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: xui xẻo

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

“Ha ha! Ha ha ha!”

Trải qua Lâm Viễn Quy kia không chút nào che dấu vui sướng cũng cừu hận tươi cười, thực mau, trên đài còn thừa người theo hần tầm mắt vừa nhìn qua đi, liền biết kia trừu trung tử vong đệ nhất số thứ tự tự xui xẻo quỷ rốt cuộc là ai.

Nhất thời, mọi người nhủ may có, đồng tình có, vui sướng khi người gặp họa cũng có.

Lâm Viễn Quy đối với Lục Tranh xa xa xem ra, dữ tợn cười, thập phần khiêu khích mà giờ tay làm một cái cắt cổ động tác.

Ở hần xem ra, Lâm Viễn Quy hơn phân nửa là thật sự điên cuồng, không chỉ có chỉ số thông minh không ngừng offline, người cũng toàn bộ có chút, lao tới ở tìm chết đường xá thượng nghĩa vô phản cố.

Hần là có tâm muốn lên sân khấu hung hăng thu thập một đôn Lâm Viễn Quy, thù mới hận cũ thêm lên, cũng đủ họ Lâm chết trăm ngàn trở về.

Nếu Lâm Viễn Quy cũng đối hần thập phần nghiêng răng nghiêng lợi, kia đó là không thể tốt hơn.

Tư cập này, Lục Tranh hồi lấy một cái bề nghệ miệt thị ánh mắt, lúc này hần đối với trên tay phác trung con số đã không như vậy để ý. Nhìn nhìn Lâm Viễn Quy trong tay con số, hoàn toàn là cái tám, hần vận khí trả thù hảo. Nhưng Lục Tranh cảm thấy, chính mình cũng không phải không có khả năng bắt hòa hần giao thủ.

Như vậy một suy nghĩ, mọi người đã đem trong tay giấy cuốn thu lên, hần nhưng thật ra đã quên đi xem Kiến Thường cùng mặt khác hai vị bạn tốt con số.

Xuống đài uống lên nửa chén trà nhỏ, tỷ thí tiếng chuông liền liền vang lên.

Đường dự tự mình tiến lên, dựa gần một lần nữa nghỉ ngơi chỉnh đốn tốt từ bảo vệ trận pháp thật mạnh che chở to như vậy tỷ thí đài, lão thành giới giang địa lý lý trên người hoa phục, chợt nhẹ răng cười, cao giọng nói: “Ma đạo luận võ, sinh tử bất luận, thắng đến cuối cùng, đó là vô lâm đệ nhất nhân! Như vậy, hiện tại cho mời nhất hào cùng số 2 cùng lên sân khấu, chúc đại gia có cái vận may.”

Lục Tranh vỗ vỗ Lục Thanh Chúc đầu, cùng Độc Cô Kiến Thường đối diện cười, này liền thân hình chợt lóe, đi tới mới tình tỷ thí trên đài cao.

Bỏ nhào vào số 2 bông tuyết tu giả cũng thực mau lên sân khấu, xảo, cũng là cái nam tu, trường thân ngọc lập, lớn lên còn rất văn nhã, vừa lên tràng, liền

khiến cho một tiểu ba ái mộ thét chói tai.

Mơ hồ nghe được có nữ tử hò hét: “Đại sư huynh! Ta tin tưởng ngươi! Đại sư huynh nhất bồng!”

Lục Tranh đoán rằng, đối diện người này ngày thường nên là ở môn phái trung lãnh tụ loại hình, Đại sư huynh thân phận nhưng thật ra ngồi đến rất ổn.

Hỗn giang hồ lâu rồi, Lục Tranh đối với đại phái chương môn gia chủ gì đó thấy được nhiều, đối với môn phái đời kế tiếp người thừa kế như là Đại sư huynh này một loại tu giả, nhưng thật ra vẫn luôn ôm tò mò lại bội phục thái độ. Ở hẳn xem ra, có thể ngồi ổn Đại sư huynh vị trí, thiên tư cùng tu vi còn là tiếp theo, kia chỉ số thông minh cùng EQ cũng tuyệt đối là rất cao, người như vậy, mới là chân chính đứng đầu thanh niên tài tử.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh không tự chủ được nhìn kỹ lên sân khấu đối thủ liếc mắt một cái.

Trùng hợp đối phương cũng chính cẩn thận đánh giá hẳn.

Hai người tầm mắt đối thượng, ánh mắt đầu tiên ấn tượng đều không tính kém, một cái bội phục một cái khác tuổi còn trẻ khí độ phi phàm một người khởi động toàn bộ môn phái, một cái khác tắc cảm thấy đối phương ánh mắt trong sáng cương chính rất có Yến Thập Tam dĩ vãng vài phần bóng dáng.

Lục Tranh ôm quyền, nói: “Ngịch Thương Phái Lục Tranh, thỉnh giáo.”

Đối phương cũng chạy nhanh ôm quyền, nói: “Mang Sơn Phái Hứa Thuận Phong, thỉnh chỉ giáo.”

Lục Tranh có chút kinh ngạc. Đây Mang Sơn Phái ở chân khí trong chốn giang hồ tổ có danh tiếng, vị thuộc chính phái danh môn. Lục Tranh dĩ vãng chịu chính phái danh môn xa lánh cùng phi báng cũng đủ nhiều, hiện giờ khó được gặp được một cái đại chính mình hòa hòa khí khí chính phái Đại sư huynh, không khỏi hiếm lạ, liền liền nhìn nhiều đối phương vài lần.

Này Hứa Thuận Phong cũng là thành thật, thấy Lục Tranh chậm chạp không có động thủ, hẳn liền cũng bất động, thấy Lục Tranh nhìn chằm chằm hẳn xem, xuất phát từ lễ phép, hẳn liền cũng khách khách khí khí mà hồi xem qua đi.

Vì thế, mọi người liền nhìn thấy, rõ ràng tỷ thí tiếng chuông đã bắt đầu rồi, trên đài hai cái lại như cũ không động thủ, chỉ khách khí nhìn nhau.

Có người ở dưới đài nói thầm, mà nói thầm thanh âm không nhỏ, toàn trường trên đài dưới đài lại tất cả đều là tu luyện người, liền liền đều nghe được.

“Này đệ nhất cùng lão Nhị không phải là tương xem hai sinh liền, cho nhau đáng thương khởi đối phương tới đi? Đồng dạng là cái thứ nhất lên sân khấu, đồng dạng là muốn từ đầu chiến đến đuôi, liều mạng kiệt lực tẩu hỏa nhập ma nguy hiểm, cũng hoàn toàn không nhất định có thể chiến đến cuối cùng. Như thế, thật là đủ đáng thương.”

Dưới đài có người phát ra bưng bình đại ngộ thốn thức thanh.

Lục Tranh lòng mảy một chọn, cũng không tự chủ được thêm một phân đồng tình cấp đối diện Hứa Thuận Phong.

Hứa Thuận Phong tiếp thu đến đối thủ kia đồng tình ánh mắt, không khỏi có chút xấu hổ, ngượng ngùng mà lộ ra một cái khổ ha ha tươi cười tới.

Hứa Thuận Phong cái này phác trung lão Nhị, đích xác đáng giá đồng tình. Lão Nhị sao, đó là cái thường thường bị người bỏ qua bài vị. Người bình thường, đầu tiên chú ý hoặc là là đệ nhất hoặc là là cuối cùng, đối với đệ nhị, giống nhau là không để bụng. Cho nên, mọi người đối phác trung đệ nhất có cái từ vong đệ nhất nhân nhĩ hào, đối đồng dạng muốn từ đầu chiến đến đuôi còn hơn phân nửa không thể đi đến cuối cùng lão Nhị, lại không có nửa điểm thương hại.

Nghĩ lại xuống dưới, nhất hào cùng số 2 còn không giống nhau, đều là cái thứ nhất lên sân khấu, giống nhau xui xẻo, giống nhau thảm.

Như vậy tương tượng, Lục Tranh cùng Hứa Thuận Phong nhìn về phía đối phương ánh mắt vậy càng khách khí. Chỉ là, tỷ thí tỷ thí, vẫn là yêu cầu so.

Không đợi dưới đài không kiên nhẫn người xem phát ra không hay mắng, Lục Tranh cùng Hứa Thuận Phong đã đồng thời vọt đi lên, một đối mặt đó là khí động núi sông.

Lục Tranh vì bảo tồn thực lực, ngay từ đầu cũng không có dùng ra chính mình lớn nhất át chủ bài, chỉ bằng một thanh trường kiếm, lôi kéo kiếm tâm, dùng ra kiếm ý đánh.

Đầy trời kiếm ý cuộn cuộn không dứt, sắc bén khí phách, lại thiên biến vạn hóa, nhất chiêu nhất thức khê động sấm sét, nhất kiếm chém xuống, đất rung núi chuyển, thêm chi thỉnh thoảng toát ra tới Kiếm Linh Túi Trút Giận, thiếu chút nữa gọi người cho rằng Lục Tranh là cái thuần túy kiếm tu.

Vừa vặn, Hứa Thuận Phong cũng là sử kiếm, lại khó được là thân thể tu, cận chiến thập phần xuất sắc, thả khí lực kinh người, quyền chân phối hợp lợi kiếm, nhưng xa nhưng gần, tu vi cũng so Lục Tranh cao hơn hai tình, vô hoàng uy thế thể không thể đỡ, là cái rất khó triển đối thủ.

“Phanh!”

Lại là một lần kịch liệt đối bình, hai kiếm chạm vào nhau, hỏa hoa phụt ra, chính tình hình chiến đấu giằng co gian, bỗng nhiên, Hứa Thuận Phong đá ra một chân, chân dài tiền đường như lập tức liền quét trúng Lục Tranh bụng.

Lục Tranh kêu lên một tiếng, lại không có lui về phía sau, mãnh vừa nhấc mắt, Hứa Thuận Phong không bắt bẻ, cùng hắn đã là đứng đứng trông mắt âm âm đối thượng.

Hứa Thuận Phong đầu đột nhiên một trận chỗ trống, lại thanh tỉnh thời điểm, phát hiện chính mình cư nhiên đã phiêu ở đài ngoại giữa không trung.

Ngay sau đó, đầy trời lóe sáng lợi kiếm mưa to sao băng tạt bắn mà đến.

Hứa Thuận Phong vội vàng nâng kiếm chột lóe, thân hình xoay tròn, tựa như con ốc.

“Phanh phanh phanh!”

Liên tiếp không ngừng mãnh liệt tiếng đánh không dứt bên tai, đương cuối cùng một thanh lợi kiếm bị đánh nát, Hứa Thuận Phong thân mình vừa chuyển, lâm đến nơi đến chốn, lộ ra tự tin cười, chột liền nghe rất xa truyền đến cực kỳ kinh ngạc cùng đau lòng một tiếng rống.

“Đại sư huynh!”

Hứa Thuận Phong lúc này mới hoàn toàn tỉnh thần, tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện chính mình giờ này khắc này thế nhưng đã chân dẫm dưới đài mặt đất, bay ra tỷ thí đài, bị thua.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: thắng liên tiếp

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Hứa Thuận Phong ngưng ngắn đứng ở tại chỗ, bên tai một mảnh lâm ồn mọi người đang nói chút cái gì, hắn lại căn bản không nghe rõ, chỉ chậm rãi ngừng đầu, hướng chính mình một khắc trước còn phong vân rong ruổi tỷ thí đài nhìn lại.

Trăm trượng hướng lên trên cao cao tỷ thí trên đài, Lục Tranh chính ôm quyền, hoàn toàn nhìn xuống dưới, cao giọng nói: “Đa tạ.”

Hứa Thuận Phong nhìn Lục Tranh có chút sững sờ, nhất thời không lộng mình bạch này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đài môn phái trung ân cần Tiểu sư muội nhóm một tả một hữu đem hắn nâng hướng bản thân nơi môn phái phương vị đi rồi hơn mười bước, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình hơn phân nửa là bại tinh thần kỹ xảo thượng.

Nghe đồn Nghịch Thương Lục Tranh thân phụ tinh thần kỹ xảo sự, sớm đã không phải bí mật. Chính mình nhất thời không bắt bẻ mắc mưu, cũng là kỹ thua một bậc, chẳng trách ai.

“Thuận Phong tâm phục khẩu phục, thụ giáo.” Hứa Thuận Phong bùng tỉnh, phong độ nhẹ nhàng, vừa chấp tay, sạch sẽ lưu loát mà nhận thua.

Tràng hạ bùng nổ một trận thổn thức, ai cũng không nghĩ tới tu vi đã đến một tinh võ hoàng Hứa Thuận Phong, thế nhưng sẽ không căng quá một canh giờ liền bại.

“Xem ra này Lục Tranh đích xác lợi hại.”

“Ta xem là linh võ song tu lợi hại, cho dù hắn chỉ nhìn một cách đơn thuần một mạch tu vi bất quá Vương Giai tám tinh, nhưng hai mạch tu vi phối hợp lại, đối phó một cái một tinh võ hoàng bất quá dễ như trở bàn tay.”

“Y ta chứng kiến, này Mang Sơn Phái Hứa Thuận Phong cuối cùng bị bại kỳ quặc, ta xem hắn hiện tại đều là ngốc……”

Dưới đài ăn dưa quần chúng nhóm người một lời ta một ngữ, pha đến lạc thú.

Có tâm tư linh hoạt mà khắp nơi hoạt động lên, mở đánh cuộc, đánh cuộc Lục Tranh cái này phác trung từ vọng đệ nhất nhân xui xẻo quỷ rót cuộc có thể căng mấy tràng, đánh cuộc cuối cùng ma đạo đệ nhất nhân rót cuộc sẽ là ai.

Thực mau, phác trung số 3 giấy cuốn tu giả nhảy trên người tỷ thí đài.

Lúc này đây, Lục Tranh cùng đối thủ không có lại khách khí, hai người liền thanh tiếp đón cũng chưa đánh, cơ hồ một đối mặt liền cùng nhau vọt đi lên,

quyền chưởng giao tiếp, đao kiếm đối oanh, thuật pháp so đấu, thân pháp nhảy mất động, huyết cùng thịt đan chéo, chớp mắt, Lục Tranh liền cùng đối thủ chiến thượng trăm chiêu.

Trời đất u ám, ngày đổi tinh di, đảo mắt non nửa thiên thời gian qua đi, trăng non bò lên trên cây liễu sao, đầy sao vẩy đầy bầu trời đêm.

Lượng như ban ngày bầu trời đêm hạ, cao cao tỷ thí đài như di thể độc lập ngạo thị cao phong, bụi đất, thổ thạch, huyết vụ, cùng với tỷ thí đài thỉnh thoảng chấn động, đủ loại đan chéo biến hóa, lại cứ trên đài hai cái nhảy động thân ảnh, tình như xử nữ, động như hổ chạy, nhất cử nhất động, nhất chiêu nhất thức, chấn động tâm thần, kêu này yên tĩnh đêm bằng thêm vài phần linh động sắc thái.

Bỗng nhiên, bầu trời đêm hạ bùng nổ từng đợt reo hò.

Này thanh thanh reo hò tựa hồ mở ra một loại chốt mở, trên đài thân ảnh đột nhiên biến đổi, linh động chuyển sắc sặc, một cái chớp mắt, thiên biến vạn hóa thân ảnh mang theo tàn ảnh thật mạnh, kịch liệt va chạm, biến sao quay cuồng, hết đợt này đến đợt khác.

Một sợi lữ sương trắng bắt đầu bốc hơi lượn lờ, thỉnh thoảng liền quấn quanh toàn bộ tỷ thí đài.

Đêm trắng hạ sương mù khác thành mê, như sa mỏng giống nhau bao phủ, nhất thời, thế nhưng kêu có tu vi thêm thân tu giả cũng nhìn không thấu.

“Rống!”

Cùng ngày tế hiện ra một tia hồng quang, loáng thoáng một tiếng thú rống truyền đến, một đạo thân ảnh lùi lại bay ra, mang đầy người máu tươi, phịch một tiếng, rơi trên mặt đất, nửa ngày không có bò dậy.

Lục Tranh tự dần dần tản ra sương trắng trung đi ra, hơi hơi mỉm cười, đạm nhiên tự nhiên, vẫn như cũ là như vậy bình bình đạm đạm ba chữ.

“Đa tạ.”

Bầu trời mặt trời chói chang cùng tinh nguyệt một hoa mà qua, thời gian bóng câu qua khe cửa.

Lục Tranh tự đêm tối chiến đến ngày minh, tự ngày minh chiến đến nguyệt trắng, phủ nhảy mất, một người tiếp một người tu giả tự dưới đài càng lên đài thượng, lại tự trên đài một đám bị thua.

Lục Tranh một đường so đấu xuống dưới, từ nhẹ nhàng dùng xảo kính trắng tuyệt đối đến hao hết thủ đoạn trắng hiểm lại đến vận dụng chính mình lớn nhất át chủ bài. Lục Tranh trên người niệm máu càng ngày càng nhiều, hao phí chân khí càng lớn, thờ dốt cũng bắt đầu mang thô.

Tối rồi phác trung năm hào giấy cuốn tu giả lên sân khấu, tam tinh võ hoàng khí thế một bạo, uy năng dờn non lấp biển, vừa lên tràng liền cùng Lục Tranh đánh một cái khó xả khó phân.

“Rống!”

Đầy trời dị thú gào rống, đài cao chấn động, bóng người nhảy động.

Lục Tranh lại một lần vận dụng Dị Thú Quyết, muôn hình muôn vẻ hình thù kỳ lạ dị thú tự dị thú không gian trung lục tục nhảy ra tới, rống cuốn hổ chồm, rút gào phun lôi.

Tiếng sấm từng trận, mang theo cuồng phong, cuồng phong thổi bay Lục Tranh sợi tóc cùng quần áo, huyết phiêu phiêu, phong phần phật.

Giữa không trung hai người đồng thời mà động, đao và kiếm không muốn sống mà đối chém, thuật pháp hoa hòe loè loẹt, mỗi người đều ở bạo tu vi.

Tối rồi sáu hào giấy cuốn tu giả lên sân khấu, đài phía dưới đã là hút khí từng trận. Rất nhiều xem quan lộ ra không mấy tin được khiếp sợ ánh mắt. Lục Tranh lên sân khấu khi, không có vài người nguyên ý tin tưởng hẳn thật sự một đường thắng liên tiếp. Tuy là hết sức muốn thân thủ thu thập Lục Tranh Lâm Viễn Quy, giờ phút này cũng là mở to chính mình một đôi mắt.

Lục Tranh một hơi thắng liên tiếp năm tràng, cố nhiên dẫn người chú mục gọi người khiếp sợ, nhưng mặc cho ai đều nhìn ra được tới, liên tiếp chiến năm tràng Lục Tranh hao lực pha cực, cơ hồ đã đến nổ mạnh hết đà, không nói được khi nào liền nên ngã xuống.

“Hắc, này Lục Chương môn làm tốt lắm, nhưng cũng là không sai biệt lắm.”

“Đáng tiếc.”

Đương khí phách hăng hái sáu hào tu giả cầm giương lên, cả người vạt áo nhẹ nhàng, vận sức chờ phát động, nhị tinh linh hoàng tu vi không hề nửa điểm che lấp. Lại vừa động thủ, linh tu đặc có quý quyết yêu dị nắm lấy không ra, Hoàng Giai khí thế thể không thể đỡ.

Dưới đài thốn thức tiếc hận đám người, ánh mắt sáng lên, bắt tay vừa nhấc, chiêu bên cạnh khai đánh cuộc môn phái tu giả, đại khí vút ra một tá Linh Khí bảo bối, đè ép cái bảo.

Một phần ba người đánh cuộc Lục Tranh này so đấu thứ năm tràng phải thua, một phần ba đánh cuộc Lục Tranh trận này hoặc trọng thương muốn chết hoặc tẩu hỏa nhập ma, mặt khác một phần ba quần chúng an tâm quan chiến không cái kia nhân công phu đánh cuộc này đánh cuộc kia. Có khác một ít

“Tìm lối tắt”, đánh cuộc Lục Tranh tiếp tục thắng liên tiếp.

Sự thật là, chân lý quả thực nắm giữ ở số ít người trong tay. Lục Tranh nuốt đại lượng đan hoàn, liều mạng đan châu quay nhanh phé phủ phiên thiên thiếu chút nữa nổ tan xác đại giới, dùng một lần triệu hồi ra trăm đầu dị thú, trước kia sở không có thời khô kéo hủ chí thế, âm âm âm đem đối thủ một cái chớp mắt bao phủ.

Lục Tranh đối thủ bất quá là ra ba chiêu không đến, liền ở còn không có thu hồi bản thân khỏe miệng kia mặt tự tin kiêu ngạo tươi cười là lúc, bỗng dưng trước mắt tối sầm lại, liền bị trăm đầu dị thú đen nghìn nghịt một mảnh phác lại đây.

“A! A! A.....”

Triền miên kêu thảm thiết bạn xương cốt giòn vang đứt gãy thanh, liền tên cũng không biết đối thủ dần dần không có tiếng vang.

Siêu phụ tài Lục Tranh một ngum máu tươi phụt một tiếng phun tới, giờ tay đem trăm đầu rít gào dị thú thu trở về. Mà trước mắt hỗn độn mặt đất, lúc trước còn hết sức hoa lệ thanh niên tu giả, lúc này đã hơi thở thoi thóp, phỏng chừng trong thời gian ngắn trong vòng là bỏ không đứng dậy.

Không thể nghi ngờ, trận này, lại là Lục Tranh thắng lợi. Càng không gì đáng trách, Lục Tranh thắng đến quá nhanh, thắng đến quá mãnh.

Dưới đài ngắm ngời tĩnh lặng vài giây, chợt đó là thủy triều giống nhau xô xao kêu lớn lên.

Thua đánh cuộc, phát ra tiếng rống to. Thắng cùng không đánh cuộc, cũng đều chuyển bất quá đầu óc. Nửa ngày, phần lớn đều lấy xem quỷ ánh mắt nhìn về phía Lục Tranh.

(chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: người thắng

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? To như vậy thành chủ phủ, chợt thủy triều quay cuồng, ồn ào một mảnh, từng đạo tầm mắt hội tụ trên đài, chuẩn xác mà nói, là hội tụ ở trên đài kia duy nhất một người trên người.

Ai có thể nghĩ đến Lục Tranh ra tay như vậy tấn mãnh? Ai có thể nghĩ vậy thứ sáu cái lên sân khấu tu giả có thể có như vậy giong? Ba chiêu không đến liền cấp giây bại, đây là chính mình điểm bồi đầu vẫn là đối phương quá cường đâu?

Nhưng cũng có người âm thầm vui sướng khi người gặp họa. Lục Tranh này nhất chiêu sấm rền gió cuốn, mặt ngoài nhìn phong cảnh, nhưng kỳ thật cũng là liều mạng siêu phụ tài nổ tan xác nguy hiểm. Càng nhiều người suy đoán, Lục Tranh lúc này bất quá cường căng, kia một cái chớp mắt bùng nổ, trong thời gian ngắn trong vòng hấn nuốt lại nhiều đan dược cũng khôi phục bất quá tới.

Lục Tranh nhếch miệng ha hả cười, giờ tay xoa xoa khỏe miệng tràn ra vết máu, cường chế dòi non lấp biển phé phủ quay cuồng, đem đầu giường lên, mi một chọn, mặc kệ nội bộ bị thương nặng như thế nào, vẫn mang vài phần lang giống nhau ngoan khí cùng khí phách, tiếp tục cười.

“Không biết tiếp theo vị, phải làm ai lên sân khấu, thỉnh.”

Lục Tranh tự nhận đầu nhưng đoạn huyết nhưng lưu, nhiên khí độ là không thể vút, một phen bãi tay áo chấp tay, khỏe môi mỉm cười, đều có một phen phong hoa vô song. Cũng thật đương người nọ đi bước một tự nơi xa bước chậm mà đến, thẳng đến người đã bước lên đài cao, hấn liền rút cuộc cười không nổi.

Bạch y phiêu phiêu, áo xanh tổ bọc, dài lụa theo gió.

Thanh lãnh mặt mày, tinh xảo khuôn mặt, rục rờ mùa hoa.

Trước mắt cái này nội bạch y kính trang, áo khoác áo xanh trường bào khác nữ tử, Lục Tranh là như thế nào cũng chuyển dời mù.

Lục Tranh như thế nào cũng không nghĩ tới, xếp hạng số 7 lên sân khấu thế nhưng sẽ là Độc Cô Kiến Thường, thả nàng khó khăn lắm liền xếp hạng Lâm

Viễn Quy hơi trước một cái hào, cố tình nàng liền thành đối thủ của hắn. Trừ phi hắn đem Kiến Thường đánh bại, nếu không hắn tương thân thủ thu thập Lâm Viễn Quy một đòn ý tưởng liền không thể thực hiện.

Nhiên này đó đều là không trọng yếu. Quan trọng là, đối mặt Độc Cô Kiến Thường, Lục Tranh thực sự không biết hắn là như thế nào động thủ.

Lục Tranh tự hỏi, đối mặt đầu quả tim thương ở người, hắn thật có thể bỏ được?

Chỉ là tưởng tượng, Lục Tranh liền cảm thấy đau đầu.

Lục Tranh là như thế rồi rầm, Độc Cô Kiến Thường lại làm sao không phải?

Tỷ thí trên đài, mỉm cười tiệm tiêu Lục Tranh cùng mây hơi chau Độc Cô Kiến Thường, xa xa đứng yên, đối diện, ai cũng không mở miệng, ai cũng không có động thủ.

Thời gian phẳng phát yên lặng, chỉ có Phong nhi sần sật, thỉnh thoảng xuy phát.

Phía dưới ăn dưa quần chúng cũng không khỏi hô hấp căng thẳng, động tác phóng nhẹ, sợ bản thân một không cẩn thận phát ra nửa điểm tiếng vang kinh động đến cái gì.

Nhưng này dù sao cũng là một hồi vận chúng chú mục ma đạo luận võ, thời gian giằng co, bất quá là vì cuối cùng khai chiến súc tích càng nhiều uy thế, một khi bùng nổ, đó là đất rung núi chuyển.

Không bao lâu, liền có người ma lưu mà trộm khai đánh cuộc, đánh cuộc một đôi người có tình phản bội chém giết, chung có một cái thân chết thảm bại. Đến nỗi là ai thảm bại, đoán xem Độc Cô đại tiểu thư bỏ được không bỏ được. Ở mọi người trong mắt, liên tục ác đấu mấy tràng lại siêu phụ tài bạo phát một hồi Lục Tranh, giờ này khắc này đã mất liều mạng chỉ lực, cho nên trận này người có tình chém giết thắng bại mấu chốt toàn không ở hắn, duy ở Độc Cô Kiến Thường.

Độc Cô Kiến Thường tùy tiện vừa động thủ, phòng chừng năm thành công lực đều không cần, liền có thể đem Lục Tranh dễ như trở bàn tay mà đánh bại. Nàng lại hơi một lòng ngoan, thực dễ dàng liền có thể đem Lục Tranh đánh cho tàn phế đánh chết. Nhiên, nếu là Độc Cô Kiến Thường hơi chút nữ tính trường một ít, như thế nào cũng ra không được tay, hoặc là dứt khoát phóng thủy nhận thua, như vậy liền có đủ gọi người ngạc nhiên thậm chí kinh tủng.

Nhưng bá khí trầm lậu, lãnh tâm lãnh tình như Độc Cô đại tiểu thư, nàng thật sự cam tâm vừa lên tràng liền nhận thua sao?

Lục Tranh rồi rầm, Độc Cô Kiến Thường do dự.

Cho dù là một đôi tiểu tình, không đánh liền nhận thua sự như cũ rất khó làm được ra, huống chi, trận này thắng bại quan hệ đến có không ở ma đạo luận võ trung đi được có xa lắm không.

Lục Tranh muốn thân thủ thu thập Lâm Viễn Quy, Độc Cô Kiến Thường lại được công nhận trăm tuổi dưới giang hồ đệ nhất nhân mạnh nhất chờ tuyển. Như vậy hai người, nhất thời, chỉ có thể là càng thêm bàng hoàng, nê hà tỷ thí tiếng chuông sớm đã gõ vang non nửa thiên, hai người bọn họ lại không đánh, liền có chút không thể nào nói nổi. Rốt cuộc, tỷ thí không phải trò đùa, tỷ thí đài không phải sân khấu kịch, có một số việc là vô pháp tránh cho, thắng bại là nhất định phải phân chia.

Bỗng nhiên, Độc Cô Kiến Thường thu thu mắt, lại giương mắt, sóng mắt lưu chuyển, hơi hơi mỉm cười, từ từ nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, chột, không hề dấu hiệu mà xoay người, lại là hãy còn hướng tới dưới đài đi.

Bóng dáng thanh lãnh, mang theo phong đánh chuyển, Lục Tranh lại như cũ tự kia quen thuộc bóng dáng trông được tới rồi ôn nhu lưu luyến. Trong mắt hắn, Kiến Thường đối chính mình vẫn luôn là ôn nhu như nước. Nàng có thể ở không có tình cảm thời điểm không chút do dự vì chính mình liều mạng bảo vệ, có thể ở tình cảm mong lung khi vì chính mình liều mình nhập thi ma biển máu, vì sao lại không thể ở tình ý cho thấy phía trên chủ động nhận thua?

Lục Tranh nổi lòng một trận dao động, như gió thổi mặt hồ, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Liền ở Độc Cô Kiến Thường một chân đã đạp lên đệ nhất giai thêm đá phía trên thời điểm, dưới đài đã làm ồn thành một mảnh, Độc Cô Thư Hà ở chụp cái bàn, Độc Cô Ly Tình ở ma đạo. Liền vào lúc này, trên đài đột nhiên truyền đến Lục Tranh mang theo ý cười một tiếng.

“Ngịch Thương Lục Tranh, đánh lâu lực xấu, vô tâm từ chiến, như vậy nhận thua.”

“Xôn xao!”

Giống như bình tĩnh mặt hồ chột ném vào một viên đá, dưới đài tái khởi sóng gió mãnh liệt giống nhau ồn ào ầm ĩ, lúc này đây, Lục Tranh nghe lại rất dễ nghe.

Độc Cô Kiến Thường bỗng nhiên quay đầu, một nhú mày, há mồm liền muốn nói chút cái gì.

Nhưng Lục Tranh động tác rất nhanh, vừa mới đem nói cho hết lời, liền thả người nhảy, nhảy xuống đài cao. Chân rơi xuống đất mặt, bay ra tỷ thí đài, cái này, hắn chính là không nhận thua cũng thua.

Nhưng hần là thật sự thua sao?

Trên đài Độc Cô Kiến Thường kia oán trách phức tạp ánh mắt, tốt lắm sung sướng Lục Tranh, làm hần khoe môi treo lên ý cười càng sâu.

Lục Tranh ở đông đảo nhiệt liệt tầm mắt đan chéo hạ, bước chậm đi trở về chính mình chỗ ngồi, lúc này đây, cha vợ cùng cậu em vợ từng người ném hần một cái xem thường, nhưng thật ra khó được không chèn ép cũng không đánh người.

Thu Văn cùng Mạc Tử Phong cố ý chạy tới, một người đâm hần một chút bả vai, Thu Văn cười tủm tỉm không nói chuyện, Mạc Tử Phong tắc tiến đến hần bên tai, tán thưởng một câu: “Tiểu tử ngươi không tồi a!”

Có hay không không tồi, Lục Tranh không biết, hần chỉ biết là này phiên chủ động nhận thua, gọi được hần nội tâm thập phần vui sướng. Cho dù nghe được bên cạnh có người cười nói hần ngu đần không đáng, Lục Tranh nổi lòng như cũ thực bình tĩnh, tự giác thực đáng giá.

Ở trên chiến trường có thể thắng, kia cũng không tính cái gì.

Muốn kêu hần cùng Kiến Thường liều sống liều chết đưa ra cái thắng bại, một phương bị thương đó là khẳng định. Huống chi, hần trước mắt trạng huống căn bản là là ngạnh căng, vừa đánh lên, không nghiêm túc đánh là đối với đối phương không tôn trọng, nghiêm túc đánh tắc muốn dùng hết toàn lực. Đến lúc đó, bị thương ai, ai đều không dễ chịu. Cho dù Lâm Viễn Quy thảo người ghét, nhưng vì một cái Lâm Viễn Quy, hần còn chưa tới quên sở hữu nông nổi.

Mà biết rõ không phải đối thủ lại muốn ngạnh sinh sinh lôi kéo người trong lòng đưa sinh tử, như vậy làm, Lục Tranh là khinh thường, cũng làm không ra. Mà Kiến Thường đại khái cùng hần ý tưởng tương đồng, thế nhưng cũng có chủ động nhận thua tính toán. Như thế như vậy, hần còn có cái gì không thỏa mãn đâu? Mà có đôi khi, nhận thua lại là người thắng, liền như hiện tại. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: chuyển thiên đổi ngày

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Có Độc Cô Kiến Thường cùng Lục Tranh trước sau nhận thua hành động, toàn bộ ma đạo luận võ đầy hướng một cái nhiệt nghị tân cao | triều, đảo mắt phác trung số tám giấy cuốn Lâm Viễn Quy vừa lên tràng, thành chủ bên trong phủ không khí đầy hướng càng cao.

Một cái là ma đạo đứng đầu đệ nhất người thừa kế, một cái là năm gần đây tung hoành Trung Nguyên thịnh truyền vì chính đạo nhân tài kiệt xuất giữa dòng danh môn chương môn. Này hai người một đôi thượng, liền không chỉ có là cá nhân thắng bại, còn quan hệ đến ma đạo hai bên mặt mũi. Rốt cuộc là ma đạo người thừa kế càng vì hung tàn, vẫn là chính phái nhân tài kiệt xuất nhất môn chỉ chủ càng vì cường hãn, mọi người, không cấm nín thở ngưng thần, rửa mắt mong chờ.

Trên đài, hai người giằng co, ánh mắt đầu tiên đó là từng người nhú mày, hiển nhiên đều rất không thích đối phương.

Nhưng ở dưới đài chur vị ăn dưa quần chúng trong mắt, hai người kia một phen nhú mày đối diện, liền rất có oai phong một cồi phong rền vang hề Dịch Thủy Hàn rộng lớn mạnh mẽ, hai người tựa ở liền khí thế phong hoa ở làm bước đầu tiên âm thầm đánh giá.

Vứt lại Lâm Viễn Quy kia thoát nhìn nghiêm trọng quá tuổi bên ngoài không nói, này thân mình vẫn là rất có khí tràng. Hần đối diện Độc Cô Kiến Thường, vậy càng không cần phải nói.

Theo tỷ thí tiếng chuông một vang, Lâm Viễn Quy cố mà làm mà khê động một chút khoe miệng, lộ ra một cái ngoài cười nhưng trong không cười mà đáng sợ tươi cười, tự nhận rất có phong độ mà mở miệng: “A, thỉnh.”

Độc Cô Kiến Thường hồi lấy cười lạnh: “A.”

Chợt, gió bão sậu khởi, cát đá bay lên không.

Hai người cơ hồ đồng thời nhảy lên, ống tay áo mở ra, các chiêu sấm sét, răng rắc một tiếng vang lớn đối bình.

Giữa không trung sậu sậu mưa bay yên, biển mây bị xà nứt, mặt trời chói chang cũng ở lắc lư.

Độc Cô Kiến Thường một tay cầm dù, một tay cầm kiếm, kiếm nhưng công, dù cũng nhưng công, duy độc không có lùi bước cùng phòng thủ.

Lâm Viễn Quy cũng là một thân buru hãn, hét lớn một tiếng, càng lên càng mạnh mẽ.

Có lẽ là bởi vì ác sát Cửu Long Dao quanh thân quán quanh huyết tinh oán khí không ngừng ăn mòn duyên cớ, Lâm Viễn Quy thân mình lý trí càng ngày càng thấp, hai mắt đỏ đậm, thờ dốc như ngư, đơn dùng đại chém đại băm đao pháp nhiều quá tình diệu thuật pháp.

“Lâm môn chủ gần đây tựa hồ thực yêu tha thiết hẳn kia một thanh bảo đao sao.”

“Ta như thế nào nhớ rõ lâm môn chủ dĩ vãng sử không phải đao đâu?”

“Cùng chúng ta đại tiểu thư đối chiến, dùng vũ khí lại không phải chính mình sở trường nhất, này họ Lâm, là ý định tìm chết đi!”

Sột sột soạt soạt nghị luận, khí thế ngất trời, lại một chút không có ảnh hưởng đến trên đài hai người thiên biến vạn hóa ác đấu.

Bầu trời, ngậm, va chạm, giao tiếp, lưu hỏa, băng sương, đất rung núi chuyển, dòn non lấp biển. Hai tương đối lập hai người, thân ảnh nháy mắt động, chiêu thức quyết đấu hết đợt này đến đợt khác, đao kiếm tranh hùng.

Lục Tranh xem đến đôi mắt chớp cũng không nháy mắt, đoạn ở trên tay chén trà đều mau rút trên mặt đất cũng không nhớ tới muốn uống một ngụm, hẳn tại hạ biên xem Độc Cô Kiến Thường cùng Lâm Viễn Quy chém giết, thấy kia ác sát Cửu Long Dao hung đao hiển hách tùy ý vung lên liền mạng theo vô thượng huyết khí bạo ngược, thấy giữa không trung rơi xuống Độc Cô Kiến Thường một sợi bị chặt đứt tóc đen, lập tức trong lòng căng thẳng, cảm chén trà tay không tự chủ được dùng sức. Nửa tràng quyết đấu xem xuống dưới, cái trán toát ra mồ hôi nóng, mu bàn tay tuôn ra gân xanh, thế nhưng so với chính mình tự mình lên sân khấu còn quan trọng tương kích thích.

Liền vào lúc này, Độc Cô Kiến Thường cùng Lâm Viễn Quy đồng thời lại nhảy trời cao, đao kiếm kích đâm, hỏa hoa bắn ra bốn phía, băng sương tràn ra ngàn dặm, ác sát oán khí tận trời.

“Phanh!”

Năm sao linh hoàng cùng tám tinh võ hoàng, khí thế toàn bộ khai hỏa, chấn động mở ra uy năng khí ba ầm ầm đối đâm, tỷ thí đài bạo liệt một góc.

Rung trời động mà động tĩnh, thiếu chút nữa xé nát người mạng tai. Mà Độc Cô Kiến Thường cùng Lâm Viễn Quy hai cái bởi vì ở vào nỗ lực trung tâm, lập tức đã bị khí ba một lui, song song bay ngược mà ra.

Lâm Viễn Quy thầm mắng một câu “Đáng chết”, vừa kéo Cửu Long Dao, giữa không trung cắm xuống, giống như ở đất bằng, sinh sôi ở giữa không trung dừng lại, xoay người rơi xuống, rơi xuống mặt đất, kêu xoa đài một lui lại lui, cuối cùng khó khăn lắm ngừng ở tỷ thí đài bên cạnh.

Dưới đài mọi người có nhìn không được vì hẳn chiêu thức ấy trầm trở khen ngợi.

Lục Tranh đôi mắt từ đầu đến cuối lại đuổi sát Độc Cô Kiến Thường không bỏ.

Sớm tại Lâm Viễn Quy giữa không trung xoay người là lúc, Độc Cô Kiến Thường cũng có đột nhiên động tác. Nhân năng tu chính là phiêu dật kỳ quỹ linh đạo, thân pháp mờ ảo hay thay đổi, ở giữa không trung kéo dài cùng cân bằng lực khổng lồ, tự không phải Lâm Viễn Quy cái kia đại què mùa có thể so.

Ở Lục Tranh xem ra, sáng sớm, Độc Cô Kiến Thường đó là có thể tung bay tự nhiên. Lâm Viễn Quy vừa động đao nghiêng người là lúc, mặt ngoài xem ra đồng dạng không thể không một đường bay ngược Độc Cô Kiến Thường, đột nhiên liền vững vàng ngừng lại, chột giữa không trung quay người lại, thủ đoạn vừa lật, niệm câu khẩu quyết.

Thoáng chốc, bạch quang lập lòe, một chi trắng xoá cây bồ công anh hình dạng Linh Khí xuất hiện ở Độc Cô Kiến Thường trong tay.

Độc Cô Kiến Thường lại niệm một câu khẩu quyết, đem trong tay Linh Khí ném đi, tức khắc, cây bồ công anh xoay tròn lên, mang theo mưa bụi mênh mông, khoảnh khắc, cây bồ công anh không đếm được hạt giống bỗng nhiên phiêu khởi, bay thẳng phía chân trời. Mà cây bồ công anh mỗi một viên hạt giống sờ đến chỗ, đảo mắt sương mù che vùn vùn, càng có tiếng sấm từng trận, không bao lâu, ngay cả ngày đó đều bị mù sương cây bồ công anh toàn bộ phủ đậm chắn ở.

“A, đó là cái gì?!”

Nguyên nhân chính là Lâm Viễn Quy huyền kỹ một tay mà kinh ngạc cảm thán chur vị ăn dưa quả chúng, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ không khí sâu hàng, mấy ngày liên sắc đều nổi lên biến hóa, không khỏi kêu sợ hãi, nhìn phía không trung.

Liền vào lúc này, bỗng dưng, không trung ầm ầm ầm vang lớn, mọi người chỉ cảm thấy đột nhiên trời đất u ám, tỷ thí trên đài Lâm Viễn Quy cũng là mãnh vừa nhắc đầu, thực mau, đôi mắt trừng đến sắp xổng ra tới.

Đầy trời cây bồ công anh hạt giống phi tán phá không, tựa như lông trâu té chằm, bén nhọn lập lòe, kéo dài không dứt, cực kỳ chấn động.

“Là vô sắc chuyển thiên kéo dài chằm, địa giai thượng phẩm linh khí, nhưng đối nhật nguyệt, diên đảo âm dương! Độc Cô đại tiểu thư hảo thủ bút a!”

“Họ Lâm muốn xui xẻo, ha ha.”

Mọi người kinh hô trung, liền mỗi ngày thượng mặt trời chói chang bỗng nhiên biến mất, một vòng nửa cong ánh trăng, khoác sa mỏng, từ từ kéo lên. Cuối cùng, ngôi sao vậy đây, sắc trời chợt biến hóa, đêm tối đem ban ngày thay thế.

Độc Cô Kiến Thường không phải ngốc, dẫm quá một lần bấy rập sẽ không lại dẫm, càng sẽ ở địch nhân bấy rập bày ra tới phía trước, dẫn đầu làm khó dễ, đem hết thảy khả năng phát sinh nguyên nhân dẫn đến chém giết ở nơi trung.

Độc Cô Kiến Thường trong tay bạch dù một ném, người như kinh hồng, đột nhiên nhảy xuống, nhất kiếm thẳng triều Lâm Viễn Quy đỉnh đầu đâm tới.

“Phanh!”

Cửu Long Dao cùng băng sương hàn kiếm cấp tốc đối binh, Độc Cô Kiến Thường giải phóng ra tới tay trái tùy tay vừa lật, càng nhiều từ băng sương ngưng kết ra binh khí hoặc mất bay ra.

Lâm Viễn Quy tầm nhìn lập tức bị che trời lấp đất băng sương vũ khí sắc bén tràn ngập lan tràn.

Một phen sống hay chết kịch liệt chém giết, một cái chớp mắt vạn biến lửa nóng đối chiến, đêm tối hạ ngời chết ta sống, máu vậy ra, khí dập dờn bỗng bành dạn, vũ đài chấn động.

Từ địa giai thượng phẩm linh khí vô sắc chuyển thiên kéo dài chậm bao trùm hạ không trung, chuyển thiên đổi ngày, nhậm thời gian như thế nào trôi đi, vẫn luôn duy trì thành chủ phủ này một mảnh tiểu thiên địa ngôi sao mãi không, trắng rậm treo cao.

Chờ đợi trung thái dương chậm chậm không có dâng lên, trong dự đoán lại một lần thiết kế Độc Cô Kiến Thường nhiệt độ bùng nổ mưu kế còn không có bắt đầu liền đã kết thúc.

Lâm Viễn Quy càng đánh càng lưu hãn, không bao lâu, liền đã cảm giác được có chút lực bất tòng tâm. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: băng sương sát thần

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Không có ai cùng đôi tay giải phóng không bùng dù Độc Cô Kiến Thường đối chiến quá, không có ai ngờ hiểu, đôi tay giải phóng Độc Cô Kiến Thường mạnh như thế nào.

Năm sao Linh Hoàng? Kia bất quá là Độc Cô Kiến Thường mặt ngoài tu vi thôi, chuẩn xác mà nói, đó là năng một tay đối chiến tu vi.

Không có nhiệt độ bùng nổ nỗi lo về sau Độc Cô Kiến Thường, đôi tay quay cuồng, băng sương biến hóa, toàn bộ thân hình cũng dung nhập thiên biến vạn hóa trắng xóa băng sương trung, tựa như thần bí lại quý dị hải yêu, tóc đen phiêu tán, thân hình mấy vòng, hư hư thật thật, nắm lấy không ra. Mười ngón tung bay, giết người vũ khí sắc bén cuộn cuộn không dứt, phủ một băng sương bao trùm, phủ phát lạnh thiên địa đông lạnh, phủ một gió nổi mây phun, thẳng giết được Lâm Viễn Quy trở tay không kịp.

Trái lại Lâm Viễn Quy, bị ác sát Cửu Long Dao huyết tinh oán khí ăn mòn lâu ngày, chỉ số thông minh vốn là nghiêm trọng giảm xuống, lại vừa động thủ, đầu óc càng là không duyên cớ táo bạo, thêm chi đối thủ đột nhiên so nguyên lai cường hãn mấy lần không ngừng khí thể nghiền một cái áp, áp lực sâu tăng, đe dọa sắp tới, Lâm Viễn Quy chỉ có thể huy đao chém lung tung, liền bộ sách võ thuật đều không hiểu được. Không bao lâu, Lâm Viễn Quy liền bị giết được trúng chọi đá, ứng đối vô năng.

Đêm trắng bao phủ hạ, không biết lại là mấy cái ngày đêm qua đi, bỗng dưng nhất kiếm tây hoa, băng sương tự Đông Phương phô sai, mặt đất là có trận pháp thêm vào cứng rắn đá phiến không thể thổ động, mà bầu trời, bạch y thanh bào chợt lóe, Độc Cô Kiến Thường thân hình nháy mắt xuất hiện.

Lâm Viễn Quy giết được hoa mắt nhĩ mờ, đầu đều là ngốc, phản ứng cũng trì hoãn nửa nháy mắt. Đương hãn nhớ tới muốn phản khởi phản kích là lúc, trong tay ác sát Cửu Long Dao một trận chấn động, chợt, một cỗ huyết tinh oán khí hung mãnh mà xông thẳng hãn óc.

Lâm Viễn Quy thân hình nhaoáng lên, hai mắt nhanh chóng bị màu đỏ tơ máu lan tràn, mặt uồn ẻo, ngũ quan một tể, dữ tợn như ác quỷ, cũng không tưởng cái gì thủ đoạn, nắm hung đao liền đối với trên bầu trời trước sau nổi lên Độc Cô Kiến Thường vọt đi lên.

Độc Cô Kiến Thường vừa nhấc mắt, như cũ không nhúc nhích mấy may. Lại là ở Lâm Viễn Quy bên cạnh người cùng phía sau, Độc Cô Kiến Thường lúc trước nhìn như tùy tay một hoa mà xuống kia một mặt kiếm quang, cùng nhìn gần chỉ có mấy trượng phạm vi rắn chắc băng sương, đột nhiên sậu khởi biến hóa.

Không hề dấu hiệu mà, kiếm quang một hóa thành tam, lại từ tam hóa mười, mười hóa trăm hóa ngàn. Bổng dừng, thành trăm hơn một ngàn kiếm quang vừa lật dựng lên, mang theo mãnh liệt cuồng phong, ầm ầm ầm một vang, thẳng trảo Lâm Viễn Quy bốn phương tám hướng.

Lâm Viễn Quy cả kinh, ngăn ngui thanh tỉnh một cái chớp mắt, căng thẳng trên tay Cửu Long Dao, mãnh toàn thủ đoạn, bùm bùm một trận cuồng băm cuồng chém.

Nhưng kiếm quang rất nhiều, lại hai đám khó địch bốn tay, thực mau, Lâm Viễn Quy liền bị lọt lưới vài đạo kiếm quang cắt vỡ da, máu tươi nhỏ giọt.

Mà lúc này, băng sương sậu khởi, đón gió bành trướng, “Răng rắc răng rắc” vài tiếng, liền tự mặt đất lan tràn tự giữa không trung, đem Lâm Viễn Quy đôi tay hai chân ầm ầm đồng lại.

“Đáng chết!”

“A!”

Lâm Viễn Quy phần nộ bạo rống, kêu to, cả người gân cốt bạo liệt giống nhau đột nhiên sử lực, chân khí loạn nhảy, mưu toan lập tức tránh thoát băng sương trời buộc.

“Răng rắc.”

Một tiếng giòn vang, băng sương một góc một chút nứt toạc, làm xa nổi nhớ nhà trung vui vẻ, trên tay hung đao đã có thể một chút nâng lên. Đã có thể vào lúc này, trời cao trời nổi như tơ liễu Độc Cô Kiến Thường đột nhiên động lên.

Phiêu như tơ liễu, động như sấm sét.

Lâm Viễn Quy chỉ tới kịp nhìn đến trời cao bạch quang chột lóe, chột, một góc thanh bào chột đi vào chính mình trước mắt, lóa mắt gian, “Hô hô” một tiếng gió mạnh phá không xuyên qua, nóng rất đau đón đi vào cổ.

Từ vong sợ hãi làm Lâm Viễn Quy cả người phát run, một cái run run, trong ánh mắt hồng tơ máu đều dọa lui.

Không biết khi nào, Độc Cô Kiến Thường đã phi huyền tới rồi Lâm Viễn Quy đỉnh đầu, khó khăn lắm liền ở Lâm Viễn Quy chính phía trên gang tấc xa địa phương, mỹ nhân lạnh nhạt như băng, quần áo phản phật, phong hoa tuyệt đại, khóe môi một câu, bất lộ tươi cười, chỉ lộ sát ý.

Độc Cô Kiến Thường động tác, ở Lâm Viễn Quy trong mắt vô hạn thả chậm phóng đại, hần liền trở mắt nhìn phía trên kia mặt lạnh sát thần mãnh vùng lên khỏi băng sương trường thương, lập tức triều hần tâm oa từ phóng tới.

Sợ hãi đâm thủng người gan, kinh từng nhảy nhập trong óc. Lâm Viễn Quy dọa đến mức tận cùng, thế nhưng thập phần ngu xuẩn mà quên mất tiếp tục sử lực phản kháng, ngược lại toàn thân cứng đờ tê dại, càng mất mặt mà là hai mắt một bết, không dám trực diện từ vong.

Nhiên, trong dự đoán băng thương (súng) phá tâm lại không có tới đến, làm thay thế, Lâm Viễn Quy bụng đau xót, mà ngay cả rách nát băng sương cùng nơi bị Độc Cô Kiến Thường đá bay.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Liên tiếp đau nhức trầm đục, Lâm Viễn Quy mới vừa trong lòng run sợ mà đem đôi mắt thử thăm dò mở, liền bị Độc Cô Kiến Thường thu băng thương (súng) một trận liên hoàn đá mạnh.

“A!”

Lâm Viễn Quy tức khắc thảm thiết kêu to, thân như phá như, thẳng bị Độc Cô Kiến Thường đương đầu đá dường như, thượng đá hạ đá tả đá hữu đá toàn thân đá, không bao lâu liền “Phi thiên xuống đất” khắp nơi quay cuồng, dùng không được tới.

Lâm xa trả lại có phản kháng lực là lúc, liền bị dọa phá gan, một hồi thần, sớm bị đá đến mặt mũi bầm dập, toàn thân sưng vù, lại bị Độc Cô Kiến Thường liên tiếp đá phê đi mấy chỗ muốn mệnh đại huyết, liền hoàn toàn không có phản kháng lực.

Lúc này, Độc Cô Kiến Thường đột nhiên lại lần nữa nhảy, thon dài một chân quét tới.

Dựa theo Độc Cô đại tiểu thư lúc trước toàn phương vị lần lượt đá người quy luật, lần này, nàng nên hung hăng đá một chân Lâm Viễn Quy cổ. Lần này nếu là đá thật, Lâm Viễn Quy không dám đoán rằng chính mình có thể hay không còn có mệnh ở.

Liên liền cùng người đã cầu giống nhau, người đánh đến ngoan, cầu bị đánh đến sợ, toàn bộ hành trình ủy ủy khuất khuất ngoào ô ngoào ô kêu, không dám cản ngược lại phản kháng, lại như cũ sẽ tiêu độ cung theo bản năng né tránh.

Lâm Viễn Quy đó là như thế. Bởi vì sợ bị đá cổ, chạy nhanh dùng hết toàn thân còn sót lại hạ sức lực, dùng sức đem đầu sau này ngưỡng, ý đồ tránh thoát đau nhức một tích.

Nào tướng, Độc Cô Kiến Thường cư nhiên lại một lần lâm chiêu biến động, chân tiên vừa thu lại, trường thương lại ra, lại là ở Lâm Viễn Quy đem đầu liều mạng ngửa ra sau là lúc, một thương (súng) hiệp bọc băng sương phong lôi, “Phốc” một tiếng, hung hăng đâm vào Lâm Viễn Quy trong đan điền.

“A!”

Cơ hồ là lập tức, Lâm Viễn Quy bùng nổ kinh thiên kêu thảm thiết.

Nhưng, thời gian đã muộn.

Đâm vào Lâm Viễn Quy trong đan điền bằng thương (súng) một cái chớp mắt hòa tan, kể hết hoàn toàn đi vào máu chảy đầm đìa miệng vết thương nội, nóng bỏng cùng đóng băng hai trọng cực đoan tra tấn, khoảnh khắc bao trùm chấn động lửa đỏ đan châu.

Lâm Viễn Quy kêu thảm thiết một tiếng, hai mắt vừa lật, lại là rốt cuộc chịu đựng không được, hôn mê qua đi.

Mà ở Lâm Viễn Quy hôn mê qua đi phía trước, hần tựa hồ nghe đến một câu: “Người mệnh, là một người khác.”

Độc Cô Kiến Thường chậm rãi giương mắt, nhìn quét toàn trường.

“Lộc cộc.”

Hung tàn đáng sợ như Độc Cô Kiến Thường, nháy mắt liền đem dưới đài đại bộ phận người dọa nước tiểu. Nàng này tàn nhẫn một tay, kẻ sách liên hoàn, thế nhưng còn cố ý không cần Lâm Viễn Quy mệnh, nhưng mà đột nhiên không kịp phòng ngừa một thương (súng) thọc đối phương đan điền, bị thương đối phương đan châu.

Này Lâm Viễn Quy sau này còn có thể hay không tu luyện đều là cái vấn đề lớn. Như thế thế thảm kết cục, cùng cái tàn phế không sai biệt lắm, này có thể so trực tiếp giết chết hần còn muốn tàn nhẫn tàn nhẫn vô số lần a.

Từ đây, không còn có ai sẽ hoài nghi Độc Cô Kiến Thường rốt cuộc có hay không giảm xuống tu vi.

Càng nhân nàng này tàn nhẫn hung tàn không phải người biểu hiện, kẻ tiếp muốn lên sân khấu đạo tu cùng ma tu đều có chút tâm can phát run. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: kiếm cũng không song

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Độc Cô Kiến Thường tàn nhẫn hung tàn liên hoàn biến chiêu, cơ hồ đem người gan dạ phá.

Ngay cả đường đường tám tinh võ hoàng Lâm Viễn Quy, giờ này khắc này cũng giống chết cẩu giống nhau quỳ rạp trên mặt đất, tinh không tới.

Một ít vậy xem quần chúng, càng là nhìn không được lấy vạn phần khuynh bội cùng đồng tình ánh mắt nhìn về phía Lục Tranh.

Có thể tồn tại thu phục như thế sát thần người, kia còn có thể là người sao? Chỉ là, ai biết ở hằng ngày ở chung trung, vị này Lục Chương môn tiếp theo giây có thể hay không bị giết thần thọc đan châu diệt tánh mạng đâu?

Lục Tranh lại không như vậy tướng. Vừa nhắc mắt, liền thấy trên đài Kiến Thường cũng đảo mắt nhìn lại đây.

Hai người tầm mắt đụng phải, đều không vội mà dời đi, ngược lại hãy còn khóe miệng một câu, ở Lục Tranh trong mắt, giờ phút này Độc Cô Kiến Thường đó là ôn nhu như nước như cũ.

Giờ này khắc này, ai dám tự tiện quấy rầy sát thần đưa tình ôn nhu? Tất cả mọi người cùng thấy quý giống nhau, đối tùy ý tác động sát thần cảm xúc Lục Chương môn càng thêm khâm phục thật sâu mà thuyết phục.

Lại đợi mười lăm phút, thấy này hai người nhìn nhau đến không sai biệt lắm. Chúc trách nơi, Bạch Hồng dịch bước chân run rẩy tiến lên, tiểu tiểu thanh tuyên bố một câu: “Độc Cô đại tiểu thư thắng lợi, như vậy, tiến hành hạ. .... Tiếp theo tràng tỷ thí.”

Bạch Hồng nói chuyện đều ở run run, còn vừa nói vừa quan sát trên đài Độc Cô Kiến Thường biểu tình biến hóa, hần liền sợ nhân gia giết được không tận hứng, vạn nhất lại khó hần xuống tay vậy mất nhiều hơn được.

Cho rằng Độc Cô Kiến Thường không có giết hết hưng, có khối người, đặc biệt là còn không có lên sân khấu mấy cái, nhìn kỹ, sắc mặt đều có chút phát thanh.

Nhất tuyệt đương thuộc Mạc Tử Phong, hần là xếp hạng thứ chín cái lên sân khấu, vừa vận liền ở bộ mặt hoàn toàn thay đổi Lâm Viễn Quy bị nâng xuống đài là lúc, bị bên cạnh nhìn hần giấy cuốn con số tồn hữu Thu Văn một chương chụp tới rồi tỷ thí trên đài.

Mạc Tử Phong lấy khước mắt xem xét liếc mắt một cái cùng chính mình đi ngang qua nhau bất tỉnh nhân sự Lâm Viễn Quy thăm trạng, sau đó, quyết đoán, hần tiến lên một bước, thật sâu mà cục một đại cung, mỉm cười nói: “Độc Cô đại tiểu thư kinh thái tuyệt diệu, mặc mỗi mỗi không phải đối thủ, càng không dám múa rìu qua mắt thợ, mất mặt xấu hổ, ta nhận thua.”

Dưới đài còn chưa lên sân khấu mấy cái: “.....”

Mạc Tử Phong lời này quả thực là một gậy tre đánh chết mọi người, chỉ cần là cái lên sân khấu cùng Độc Cô Kiến Thường tỷ thí, biết rõ không phải đối thủ có khối người, nhưng dự đoán vừa lên tới liền quyết đoán nhận thua lại không có ai, Mạc Tử Phong lời này, lại đưa bọn họ đều nói thành múa rìu qua mắt thợ mất mặt xấu hổ hạng người.

Độc Cô Kiến Thường vì vừa nhắc mắt, điểm cái đầu, nhưng thật ra không có khó xử Mạc Tử Phong như vậy sáng suốt người.

Mạc Tử Phong được ****, lập tức cười tủm tỉm quay người lại, gấp không chờ nổi liền lên rồi.

Xếp hạng Mạc Tử Phong mặt sau một cái lên sân khấu, rất là nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng một đôi thượng Độc Cô Kiến Thường thanh thanh đạm đạm tầm mắt, nháy mắt liền da mặt một run run, bắt đầu trong lòng run sợ, này kết quả, tự nhiên là bại.

Có thể làm Độc Cô Kiến Thường có khả năng nhận thua tiểu tình nhân đã sớm kết cục, tám tinh vô hoàng Lâm Viễn Quy thăm bại, Mạc gia chi chủ chủ động nhận thua, trừ bỏ còn chưa ra tay Quý Khóc Lao Tù chi chủ Thu Văn, ai đều hiểu được, Độc Cô Kiến Thường là khó gặp địch thủ. Nếu vô tình ngoại, nàng cái này ma đạo đệ nhất nhân bảo tọa ván đã đóng thuyền.

Cứ việc tỷ thí trên đài bất quá là nghiêng về một bên đơn thuốc dân gian cuồng ngược, Lục Thanh Chúc xem đến lại hết sức hăng say, thỉnh thoảng kéo lôi kéo nhà mình cha ông tay áo, khanh khách khen ngợi: “Cha, Kiến Thường tỷ tỷ thật lợi hại!”

“Ân.”

Mỗi khi lúc này, Lục Tranh đều chỉ là hai mắt tỏa sáng, rụt rè mà một cái gật đầu, hơi hơi mỉm cười, khế dạ, nhưng kỳ thật nội tâm đã sớm nhạc nở hoa.

Không nghĩ tới hần này một bộ làm bộ làm tịch vụng trộm nhạc biểu tình, đã sớm chọc đến Độc Cô phụ tử muốn tiếp tục cuồng tấu hần một đốn.

Nương, lại lợi hại, cũng không phải người một người hảo sao?

Thực mau, đến phiên Thu Văn lên sân khấu.

Hần vận khí nhưng thật ra hảo, xếp hạng đếm ngược cái thứ ba lên sân khấu, hần vận khí cũng không tốt, vừa vận gặp càng đánh càng thuận tay bằng sương sát thần Độc Cô Kiến Thường.

Độc Cô Kiến Thường cùng Thu Văn, hai người đều là rất ít có biểu tình biến hóa người, một cái hàng năm khuôn mặt lãnh tình cảm nằm liệt, một cái hàng năm mang cười cười không đạt đáy mắt ngàn năm hồ ly dạng, phủ một đôi thượng, lẫn nhau gật đầu một cái, nhưng thật ra ra ngoài người dự kiến ở chung vui sướng.

Đại khái là bởi vì hai người chi gian có Lục Tranh cái này liên hệ ràng buộc tồn tại duyên cớ.

“Thu Văn nghe thấy Độc Cô đại tiểu thư truyền thuyết vô số, ngày xưa cũng từng đến hạnh gần gũi kiến thức quá Độc Cô đại tiểu thư uy năng, vẫn luôn tâm sinh cảm phục. Lần này có thể cùng đại tiểu thư giao thủ, Thu Văn tam sinh hữu hạnh.”

“Dì!”

Mạc Tử Phong ở phía dưới kinh dị một tiếng, hần thật không có nghĩ đến, Thu Văn cư nhiên là thật muốn cùng Độc Cô Kiến Thường đánh.

Độc Cô Kiến Thường gật đầu, mở miệng nói: “Vây thỉnh giáo.”

Thu Văn xà miệng cười, đáy mắt có chút quang mang xẹt qua, chợt lại nói: “Thu Văn bất tài, dự thỉnh giáo đại tiểu thư những thứ khác. Không bằng người ta đều đem chân khí tạm phong, bỏ quên tu vi, như phạm nhân giống nhau, sửa vì đơn thuần so kiếm, chỉ xem chiêu thức kiếm pháp cao thấp, như thế nào?”

Thu Văn một ngữ xuất khẩu, dưới đài chấn động, có lớn tiếng kêu Thu Văn cao minh, cũng có nói Thu Văn không biết tự lượng sức mình, còn có nói hần đa mưu túc trí, càng có nói hần âm hiểm phúc hắc.

Lục Tranh cùng Mạc Tử Phong xa xa liếc nhau, nhất thời cũng không biết Thu Văn trong hồ lô bán chính là cái gì được, nhưng lại hiểu được hần hần là không có gì ý xấu. Đến nỗi hần âm hiểm cùng không, này thật đúng là khó mà nói.

Đơn ti tu vi, Thu Văn cùng Lâm Viễn Quy một cái giai đờng, đồng dạng đều là tám tinh võ hoàng, theo lý là so Độc Cô Kiến Thường cao hơn tam tinh, nhưng bầu trời kia địa giai thượng phẩm linh khí còn vững vàng che đầy một phương thiên địa, toàn bộ thành chủ phủ đều chỗ tinh nguyệt dưới, đôi tay được đến giải phóng Độc Cô Kiến Thường thật đúng là không thể dùng lẽ thường phán đoán. Phải biết tám tinh võ hoàng như Lâm Viễn Quy, như cũ là thể lương thâm bại.

Mà mặt khác một phương diện, Độc Cô Kiến Thường liền đánh số trắng, lại cùng Lâm Viễn Quy chiến mấy ngày mấy đêm, trong cơ thể chân khí tự nhiên hao phí pha cự, tu vi có thể hay không khôi phục đến đỉnh cũng là hai nói.

Như thế, Thu Văn như vậy một đề nghị, đảo thật đúng là khó mà nói, rốt cuộc là ai chiếm ai tiện nghi. Thả như phạm nhân giống nhau đơn ti chiêu thức kiếm pháp, đôi hai người tới nói, vô luận thắng bại, tánh mạng đảo đều là vô ngu.

Theo Độc Cô Kiến Thường lại lần nữa gạt đầu, hai người chỉ gian độc đảo tỷ thí nháy mắt bùng nổ.

Bay tới nhảy đi bóng người, hoa cả mắt kiếm pháp sát chém, gió nổi lên, vân run.

Không có nhật nguyệt luân phiên, thời gian bị mơ hồ, mọi người chỉ thấy Độc Cô Kiến Thường cùng Thu Văn cùng mãnh hổ ngộ giao long, gió nổi mây phun, kiếm vũ kinh hồng, chưa từng ngừng lại, chiêu vô lặp lại, lại là chiến đến so giống nhau thuật pháp quyết đấu còn muốn xuất sắc.

Kiểm hoa trời cao, tinh nguyệt nấn thịnh, bạch y thanh bào, màu tím hoa phục, kiếm chiêu quá nhanh, chỉ tới kịp trông thấy quang huy lập loè, cuộn cuộn không dứt.

Dưới đài trầm trồ khen ngợi thanh càng ngày càng nhiều, ngấn ngủi thời gian nội, mọi người đều đã quên dưới đài kia đánh đến khó xá khó phân chính là đương đại hai đại ma đầu, chỉ cảm thấy chính mình xem một hồi trên đài khó gặp tuyệt đại kiếm giả quyết đấu, đầm đìa thống khoái, nhanh như điện chớp.

Cuối cùng, Thu Văn lấy nhất chiêu chi kém, thua ở Độc Cô Kiến Thường chột xoay người đầu kiếm một kích trung. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Đệ nhất người

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Vì tránh né trí mạng nhất kiếm tây tới, Thu Văn cấp tốc lùi lại, lại định đủ, người đã đến rồi xa tỷ thí đài mấy trượng ngoại giữa không trung.

Hần đương nhiên có thể giải phong chân khí dùng một cái đơn giản nhất bắt quá khinh thân quyết bay trở về đi tiếp tục so, nhưng, trận này tỷ thí tiền đề là, hai người đều không thể hạo dùng chân khí.

Thu Văn sững sốt, ngược lại cười, hầy còn tiêu sái rơi xuống, nâng tay áo, chấp tay, nhận thua.

“Bạch bạch bạch!”

Phong độ nhẹ nhàng, xuất sắc tuyệt luân, có một không hai một hồi kiếm so, vô song phong hoa, mang theo võ tay từng trận.

Thu Văn tuy bại, lại đưa tới nữ tử thét chói tai vô số, mạnh khuynh dao càng là cười duyên liên tục, sáng sớm liền đại phác qua đi, hung hăng đầu nhập Thu Văn ôm ấp trung, chiếm hữu dục mười phần mà cao ngạo giữa đầu nhìn quét toàn trường.

Mà một khác phê lửa nóng tầm mắt, tắc toàn bộ hội tụ ở kia số chiến bất bại tuyệt thể thân ảnh trên người.

Tựa hồ tới rồi hiện tại, mọi người lúc này mới ý thức được, ở Độc Cô Kiến Thường làm cho người ta sợ hãi hung tàn thủ đoạn hạ, còn có một trương tình

xảo vô song khuôn mặt cùng phong hoa vô song khí độ.

Đếm ngược cái thứ hai lên sân khấu chính là cái ma tu, vừa lên tới đó là biểu đạt chính mình ngũ thể đầu địa kính nể chi tình, chợt liền ở Độc Cô Kiến Thường không kiên nhẫn phía trước, đem đầu giường lên, thập phần kiều ngạo cũng tự hào mà quát: “Có thể cùng đại tiểu thư cùng lập một cái tỷ thí đài, chương phong tiêu chết cũng thỏa mãn! Ngài bảo trọng!”

Dứt lời, này họ chương tiểu tử, thế nhưng tự phong tu vi, sau đó tự trăm trọng hướng lên trên tỷ thí đài trời cao, lập tức đại bàng giường cánh không hề chống cự chỉ lực triều dưới đài mặt đất hung hăng phác đi xuống, này kết quả là, thậm không nở nhìn mà quăng ngã cái chết khiếp, bị hấn gia làm chương môn ma tu cha khóc thiên thương địa ôm đi.

Lục Tranh khoe miệng run rẩy, âm thầm cũng có chút cảnh giác. Ai biết này cuồng nhiệt phân tử rốt cuộc là đơn thuần sùng bái vẫn là tâm sinh ái mộ mơ ước đâu? Thả như vậy cuồng nhiệt phân tử, nhất định không ở số ít.

Vỗ tay, thét chói tai, rống to, các loại nhiệt tình kích động thanh âm xông thẳng tận trời.

Dưới tình huống như thế, thậm chí bộ phận chính phái đạo tu cũng nhìn không được sôi nổi vì Độc Cô Kiến Thường reo hò hò hét. Mà phác trung mười lăm hào tuyến thủ lại chậm chạp không có lên sân khấu, cũng không biết là bị này nóng rất bầu không khí cấp dọa, vẫn là quá mức bình tĩnh.

Lục Tranh uống một miệng trà, nhíu mày nghĩ nghĩ, tựa hồ hiện tại liền kém ần ần có chính đạo đứng đầu chi xưng Ngao Vân Tông chưa phái người lên sân khấu.

Xếp hạng cuối cùng một cái lên sân khấu, không thể nghi ngờ là tốt nhất vận, đối thủ đều là chân khí hao phí pha cự, muốn thắng đối thủ, cũng so dĩ vãng dễ dàng rất nhiều.

Mọi người nhón chân mong chờ, liền chờ Ngao Vân Tông cái kia người may mắn dừng cảm lớn mật mà đứng ra. Đến nỗi lúc trước là ai đại biểu Ngao Vân Tông lên sân khấu phác tuyệt, rất nhiều người đầu óc quá nhiệt nhất thời quên mất, thẳng đến kia mặt tươi đẹp thân ảnh đi lên trước tới, mọi người mới vừa rồi bình tĩnh đại ngộ mà kinh hô một tiếng.

Cái này tốt nhất vận may nhi không phải người khác, đúng là Lục Tranh nửa cái người quen, ngạo vân trường thượng tổ tông mẫu vân chi nữ, Mẫn Thanh Linh.

Mẫn Thanh Linh bước chậm đi ra Ngao Vân Tông trận doanh, ở chung quanh đồng tông sư đệ sư muội nhóm trầm trồ khen ngợi trợ uy trong tiếng, sâu kín vừa nhắc mắt, trong mắt hiện lên khối mù cùng phản hận, lại một chút mà, thả người bay lên cao cao tỷ thí đài.

Liền mục hồi lâu mới vừa rồi giường mắt, Mẫn Thanh Linh một đôi thượng Độc Cô Kiến Thường thanh lãnh không gọn sóng ánh mắt, liền nhìn không được sắc một câu: “A, Độc Cô đại tiểu thư nhưng thật ra thật lớn uy phong.”

Mọi người đều vì Mẫn Thanh Linh cả gan làm loạn mà khiếp sợ, mà Độc Cô Kiến Thường còn lại là nhẹ qua tay cổ tay, một tay cầm dần dần thành hình băng sương trường kiếm, hé mở môi nói: “Ít nói nhảm.”

Dưới đài Bạch Hồng cơ linh mà tự mình một ném đá, đúng lúc gõ vang tỷ thí tiếng chuông.

Cơ hồ là đồng thời, Độc Cô Kiến Thường nhảy lên, thanh bào phản phật, Băng Sương Kiếm ra, lạnh gió lốc nhanh chóng đem Mẫn Thanh Linh bao phủ.

Sương khói đăng khởi, phanh phanh phanh đối oanh thanh không dứt bên tai.

“A!”

Sương khói trung, bóng người nhảy động, bỗng dừng, không biết là ai phát ra một tiếng gầm rú. Chợt, mọi người liền thấy, một người nhảy thân mà ra, đôi tay nở rộ phong lôi, đúng là Mẫn Thanh Linh.

Mẫn Thanh Linh, ra ngoài mọi người dự kiến, cái này ngày thường biểu hiện đến cũng không so tiểu bạch thỏ mạnh hơn nhiều ít Ngao Vân Tông tiểu tổ tông, đột nhiên liền phát uy.

“Răng rắc!”

Kịch liệt sét đánh nổ vang, Mẫn Thanh Linh thân ảnh cấp tốc nhảy động lên, cùng bỏ ra sương mù tay cầm băng sương Độc Cô Kiến Thường lại lần nữa chiến tới rồi cùng nhau.

Nhưng nho nhỏ Mẫn Thanh Linh lại như thế nào sẽ là Độc Cô Kiến Thường đối thủ?

“Phốc.”

Mẫn Thanh Linh một ngụm máu tươi phun ra, kêu lên một tiếng, phi phác lùi lại.

Độc Cô Kiến Thường trên tay trường kiếm đối trường kích, vẫn một hoa lệ thức mở đầu, chợt người huề trường kích, như cửu thiên sấm đánh tia chớp, mau chóng đuổi Mẫn Thanh Linh mà đi.

Không ít người xem đến nín thở ngưng thần, trực giác Độc Cô đại tiểu thư muốn phóng đại sát chiêu.

Ngoài dự đoán.

“Phụt!”

Đột nhiên, một tiếng không quá rõ ràng thiêu đốt thanh tự Mẫn Thanh Linh thể nội vang lên.

Tiếp theo giây, Mẫn Thanh Linh tóc bay ngược, khoe miệng vết máu bốc hơi lên biến mất, quần áo cổ động, thể nhưng giữa không trung thân hình một đốn, sửa lui vì tiến, cấp tốc hướng tới Độc Cô Kiến Thường đối diện lên.

Ngay sau đó, Mẫn Thanh Linh quanh thân khí thể đột nhiên biến đổi.

Từng tiếng kinh hô đánh sâu vào thành chủ phủ.

“Này! Sao có thể?!”

“Thấy quý!”

Mẫn Thanh Linh thân mình bất quá bốn sao Vô Vương tu vi, hiện giờ lại cùng ẩn bí được động bí pháp giống nhau, tu vi tầng tầng kéo lên, lại rống một tiếng, khí động núi sông, thể nhưng giây lát đạt tới bốn sao vô hoàng tu vi.

“Mẫn lão tông chủ này nữ nhi quả thực không phải phạm nhân a!”

“Đột nhiên kéo lên suốt cửu tinh, thoát nhìn còn vận dụng tự nhiên, này vẫn là người sao?”

“Nhìn không ra, này Mẫn Thanh Linh lại là một con hắc mã.”

Thanh thanh kinh hô trung, Mẫn Thanh Linh trên tay lập loè lôi điện trường kiếm cùng Độc Cô Kiến Thường trong tay băng sương trường kích ngang nhiên đối đâm.

Đầy trời hòa hoa tạt bắn, lôi điện bốn phía, tư tư tư tư nha toan thanh âm tràn ngập màng tai.

“Phanh!”

Chung quy vẫn là Độc Cô Kiến Thường càng tốt hơn, nhắc chân đảo qua, liền đem tác chiến kinh nghiệm rõ ràng thiếu không biết nhiều ít lần Mẫn Thanh Linh một chân đá đi ra ngoài.

Mẫn Thanh Linh phát ra kêu rên, nâng cổ tay còn muốn tái chiến, lại bị không biết khi nào thuận di đến nàng phía sau Độc Cô Kiến Thường một chân đá trúng phần lưng, oa phun ra một mồm to huyết, tự giữa không trung rơi xuống đài cao, phanh một tiếng, quăng ngã ở trên đài.

Mẫn Thanh Linh trên mặt cùng trên tay, mạch máu xông ra, rõ ràng mạch lạc phát ra ánh sáng, nhất thời thập phần đáng sợ làm cho người ta sợ hãi, ngửa mặt lên trời một rống, đảo cũng kiên cường, lại là lần thứ hai vọt trở về.

Kế tiếp, đó là nghiêng về một bên đơn phương ngược người.

Độc Cô Kiến Thường từ từ nhàn nhàn, cũng không vội mà kết thúc chiến đấu. Mà Mẫn Thanh Linh không biết vì sao tính tình đại biến, biến thành thành tâm phát điên tìm chết hạng người, thỉnh thoảng bạo cái mạch máu, tới thanh rống to, càng đánh càng hăng.

Lúc này, trên bầu trời tinh nguyệt ngẫu nhiên run lên, lại có dần dần biến mất chỉ thế.

Giữa không trung, chính cuồng tấu Mẫn Thanh Linh Độc Cô Kiến Thường mặt mày từ từ vừa chuyển, hiểu được là vô sắc chuyển thiên kéo dài chậm sắp chóng được cuối.

Như thế, nàng cũng không cần thiết tiếp tục bồi trước mắt cái này không thể hiểu được tiểu cô nương chơi đùa.

Giơ tay nhất chiêu, kéo dài chậm theo hơi thở lập tức phiêu hồi Độc Cô Kiến Thường lòng bàn tay, mà không có kéo dài chậm bao trùm thiên địa tức khắc nóng rực sái bắn, mặt trời chói chang ngang trời.

Một thanh tổ nhả cây dù từ từ tự không trung bay tới, che ở Độc Cô Kiến Thường đỉnh đầu, Độc Cô Kiến Thường một tay cầm dù binh, một tay nắm lại lần nữa xông lên tiến đến Mẫn Thanh Linh cổ, dùng sức vung, cái này tìm đường chết mẫn cô nương liền liền “Bang kị” một tiếng trực tiếp ngã ở trên đài cao, ngạnh sinh sinh tạt ra một vài trượng hổ sấu, như thế nào cũng không đứng dậy.

Mẫn Thanh Linh nhần khuôn đỏ lên, cắn chặt môi, nửa ngày nhảy ra một câu ý vị không rõ: “Dựa vào cái gì đâu?”

Nói, nàng cũng không biết nơi nào tới sức lực, thân thể khởi động nửa bên, liền còn muốn lại hướng, lại bị Độc Cô Kiến Thường giơ tay một cái băng thứ đâm vào bên trái lồng ngực.

Mẫn Thanh Linh hai mắt mở to, lại lần nữa té ngã trên đất, tùy theo, máu tươi đại lượng trào ra, thật lâu không có nhúc nhích một chút.

Toàn trường một tĩnh, chợt, mọi người cao giọng kêu to, trầm trồ khen ngợi phá tan phía chân trời, duy độc Ngạo Vân Tông phương hướng bùng nổ phần nộ không cam lòng rống to, mà Vạn Ma Quật phương hướng còn lại là bùng nổ thét chói tai hoan hô.

Cuối cùng một hồi tỷ thí, rốt cuộc kết thúc, mà mới mẻ ra lò ma đạo luận võ đệ nhất nhân, bề nghề toàn trường, ngạo thị quần hùng! (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: thiên ngoại phi yêu

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đôi màu Thêm vào kệ sách

? Cuối cùng một hồi ngoại dự đoán mọi người tỷ thí, không ra người dự kiến mà lấy Độc Cô Kiến Thường thắng lợi vì kết thúc.

Độc Cô Kiến Thường hoàn toàn xứng đáng mà, trở thành sáng khoái nay trăm tuổi dưới ma đạo đệ nhất nhân.

“Dựa vào cái gì đâu?”

Bị Ngạo Vân Tông đệ tử khản trương nâng đi xuống Mẫn Thanh Linh, lúc này thể nhưng không bỏ mạng, che lại chính mình ngực, lại lần nữa ý vị không rõ hỏi lại một câu.

Đúng vậy, dựa vào cái gì đâu? Dựa vào cái gì chính mình lấy thiếu đốt huyết mạch bí pháp vì đại giới như cũ đánh không lại đối phương một đỉnh nửa điểm, dựa vào cái gì chính mình vô luận như thế nào đều tranh bắt quá một cái nhân tâm tuyệt tình ma nữ?

“Tiểu tử tông, ngài nói cái gì đâu? Ngài đừng lo đi?”

Bên cạnh nâng Mẫn Thanh Linh Ngạo Vân Tông tiểu đệ tử đều mau bị dọa nước tiểu, liền sợ vị này tinh quý tiểu tử tông ở chính mình trên tay đột nhiên đầu lệch về một bên cách thí, chợt nghe thế vị tiểu tử tông lại vẫn có sức lực nói chuyện, không cảm tò mò lên.

Bạch Hồng vừa mới lên đài tới trình trọng tuyên bố tỷ thí kết quả, lúc này nghe tiếng cũng không cảm nghiêng nghiêng đầu, liền sợ này Mẫn Thanh Linh đột nhiên lại có sức lực lại lần nữa xông lên đi. Nếu không trận này đã tuyên bố rồi kết quả tỷ thí rốt cuộc còn có hay không lại tiếp tục tất yếu, thật đúng là đủ làm khó người.

Cũng may, Mẫn Thanh Linh thật là bị tấu thảm thương ngoan, lúc này bắt quả là nỏ mạnh hết đà. Mà nàng sở dĩ bị Độc Cô Kiến Thường một băng thứ đâm vào ngực trái lại như cũ bất tử, bắt quả là bởi vì nàng cùng thường nhân bất đồng, từ nhỏ trái tim lớn lên ở bên phải lồng ngực thôi. Nhưng tuy là như thế, nàng như cũ bị thương nặng muốn chết, nói chuyện đều mang ho khan, dự cảm chính mình tùy thời khả năng toi mạng.

Chỉ là trong lòng kia khẩu buồn bực, như thế nào cũng tiêu tán không được.

“Khụ khụ.”

Mẫn Thanh Linh mãnh liệt một trận ho khan, bỗng nhiên một cái dùng sức đem nâng chính mình đồng tông sư đệ một phen mở, chợt nàng liền thoát lực mà lại lần nữa ngã quỵ ở trên mặt đất.

Đối Độc Cô Kiến Thường, nàng là đánh không lại không sai, nhưng xem Độc Cô Kiến Thường kia phó quạnh quẽ bộ dáng, nghĩ đến, khẩu thượng công phu hẳn là thập phần nhỏ yếu mới là. Như thế, chính mình vì sao không thể ở miệng thượng chiếm chút tiện nghi đâu?

Mẫn Thanh Linh không biết chính mình đã ma chương.

Nhìn mắt dưới đài mắt trông mong nhìn Độc Cô Kiến Thường Lục Tranh, nhìn mắt trên đài giống như chiến thần buông xuống không bị chính mình thương rớt một cây lông tơ Độc Cô Kiến Thường, Mẫn Thanh Linh trong lòng một hận, phun huyết, thở phì phò, nỗ lực nói ra một câu: “A, cái gì rồi xứng cái gì cái, chờ xem, ma đạo không liên quan, các ngươi sẽ không có hảo kết quả.”

“Bang.”

Mẫn Thanh Linh vẫn phản ứng không kịp, nàng như thế nào cũng không thể tưởng được đường đường Vạn Ma Quật đại tiểu thư

Độc Cô Kiến Thường sẽ trước mặt mọi người ném nàng một cái tát.

Như nàng sở liệu, Độc Cô Kiến Thường dùng miệng nói năng lực đích xác chẳng ra gì, nhưng nàng động khởi tay tới năng lực, ha ha.

Mẫn Thanh Linh vẫn không tin trên mặt nóng rất đau rát cuộc là đã xảy ra cái gì, vừa nhấc đầu, khoe miệng đỏ máu, đôi mắt huyết hồng, vạn phần ai oán mà trừng hướng không biết khi nào đi vào nàng trước mặt Độc Cô Kiến Thường.

Sau đó, liền thấy giữa không trung xẹt qua một đạo loang loáng, “Bang” một tiếng bàn tay giòn vang lại lần nữa vang ở bên tai.

Lúc này, Mẫn Thanh Linh trực tiếp đã bị Độc Cô Kiến Thường phiến ngất đi rồi.

Toàn trường: “.....” Hào hung tàn!

Đó là ở như vậy quý dị bầu không khí trung. Lục Tranh đi nhanh vọt đi lên, chợt, ân cần mà một tay tiếp nhận Độc Cô Kiến Thường trên tay cây dù. Sau đó, càng là lớn mặt mà bắt tay đuổi ra, chủ động đi nắm Độc Cô Kiến Thường vẫn phát ra mệnh mang băng sương hơi thở tay phải.

Độc Cô Kiến Thường liếc hần một cái, tay phải băng sương nhanh chóng tan đi, ngược lại cùng trong lòng người nọ mười ngón giao nắm. Cả người, khoảnh khắc liền tự mặt lạnh sát thân, biến thành vô hại tiểu nhi nữ.

Mọi người đều bị Độc Cô Kiến Thường không hề kiêng kỵ ở trước mắt bao người lộ ra tiểu nhi nữ thần thái cấp kinh choáng váng, liền vào lúc này, không trung đột nhiên rơi xuống vài tia màu đỏ sương khói, ngay cả nơi xa phía chân trời, đều bị mạc danh khói hồng chọn nhiễm vài điều quang mang.

“Ha! Chư vị, đánh đến đủ vất vả nha!”

Một đạo hài hước thanh âm tùy theo mà đến.

Mọi người một trận kinh ngạc, cảnh giác, mãnh vừa nhấc mắt, liền thấy hơn mười đạo thân ảnh không hề dấu hiệu mà xuất hiện ở thành chủ phủ không trung phía trên.

Mà kia dẫn đầu người, thành linh đó là lúc trước ở Ma La Cẩm Hải phù dung sớm nỡ tối tàn biến dị Cửu vĩ hồ, Bạch Phi Phi.

Ở Bạch Phi Phi phía sau, hần sư đệ Ngô thanh cùng hướng với phân loại tả hữu, có khác lạ mặt nam tu nữ tu ngạo nghễ mà đứng, đều là tuổi trẻ đẹp, yêu khí mọc lan tràn.

“Bạch Phi Phi!”

“Người dục vì sao?”

Bạch Phi Phi là cái yêu, thiên hạ nổi tiếng yêu, không chỉ có bởi vì hần là trong truyền thuyết nhất giàu có tu giả, càng bởi vì nghe đồn hần huyết thống cao quý ở Yêu tộc trung rất có kêu gọi lực.

Mà hiện giờ, như vậy một cái nổi danh yêu, đột nhiên mang theo một đám tuổi trẻ xuất chúng nam yêu nữ yêu chạy đến người tu tụ tập nơi, còn không cần hỏi, đông đảo tu giả theo bản năng liền hạ một cái kết luận, cho rằng Bạch Phi Phi là tới tạp bải.

Nếu không, như thế nào hoàn toàn luận võ đại hội mới vừa kết thúc, Bạch Phi Phi mang theo một đám yêu vật liền vừa vạn bay đến. Một ít âm mưu luận giả, đầu vừa chuyển, liền cho rằng Bạch Phi Phi là cố ý khiêu chiến lên sân khấu tỷ thí tuần tài nhóm kiệt lực trọng thương là lúc lên sân khấu, hảo tới cái một lưới bắt hết mà không cần tốn nhiều sức.

Như vậy âm mưu luận giả, nhất thời nhưng thật ra đem Độc Cô ma chủ cùng từ gió mạnh như vậy nhãn hiệu lâu đời đại nhân vật cấp hoàn toàn bỏ qua.

Trong lòng có hoài nghi, thấy cái gì liền càng xem càng tưởng.

Bạch Phi Phi bất quá xả miệng cười, liền bị phía dưới đông đảo châu đầu ghé tai đạo tu đám ma tu xem thành hần dục muốn phát động tiến công tín hiệu. Huống hồ, từ xưa người cùng yêu mâu thuẫn đó là ăn sâu bén rễ.

Bạch Phi Phi một câu: “Ai nha nha, đại gia không cần kích động sao, ta chỉ là mang theo yêu tu huynh đệ bọn tỷ muội tới chơi.”

Bất quá tâm thường một câu, lập tức đã bị cho rằng là khiêu khích.

Phi tộc của ta loại, này tâm tất dị.

Căn cứ đại gia tổ tông cùng lão mẹ đều là cùng cái chủng tộc phân thượng, xưa nay tranh đấu không ngừng đạo tu cùng ma tu, gặp Bạch Phi Phi khiêu khích, nhưng thật ra khó được đứng ở cùng trận tuyến, há mồm một mắng, cùng chung kẻ địch.

“Xả cái quý gì? Dám tìm tra luận võ đại hội! Đây là không muốn sống nữa đi!”

“Bạch Phi Phi! Ngươi không cần quá kiêu ngạo!”

“Bạch Phi Phi ngươi dám cướp đoạt chúng ta đại tiểu thư nổi bật, xem ta không đem ngươi xé thành hai nửa!”

Đột nhiên, kêu to đến hừng khởi một ít đạo tu, chớp mắt, đem đầu mâu chuyển hướng về phía Lục Tranh, kêu to chất vấn nói: “Lục Chương môn, này yêu vật, không phải là ngươi thông đồng tới đi? Ngươi quả nhiên là cùng yêu vật có một chân đi?”

Bỗng dưng, toàn trường không khí liền thay đổi.

Ma La Cẩm Hải trong, Lục Tranh là bị phi thiên chôn đen Bạch Phi Phi bọc mang ra ngấm hang động đá vôi, một màn này, lúc trước nhưng không thiếu bị người thấy.

Hiện giờ ma đạo luận võ vừa mới kết thúc, tuổi trẻ đệ nhất nhân ngang trời xuất thế, đạo tu cùng ma tu còn không kịp như nhau thường lui tới tới cái ma đạo long tranh hổ đấu khẩu thượng thấy thật chương, lại đột nhiên bị một đám từ thiên bay tới yêu vật cấp quấy rầy, lập tức, đó là đã mất hứng lại tức giận. Liên tính Bạch Phi Phi không phải tới tìm tra, bọn họ cũng không tính toán thiện.

Như thế, từng bị truyền cùng Bạch Phi Phi giao tình phi thiên Lục Tranh, tự nhiên không chiếm được cái gì sắc mặt tốt. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: ý đồ đến

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Từ xưa, đạo tu phản đầu ma tu, bất quá bị người khinh bỉ khinh thường, ai cũng nói không rõ nhân vật như vậy là đương thời kiêu hùng vẫn là đầu cơ tiểu nhân. Nhưng, một khi người tu thông đồng yêu tu, trái lại thiết kế hãm hại cả người tộc, kia tội danh có thể to lắm.

Đạo tu nhóm gào thét kêu muốn Lục Tranh cấp cái cách nói, ngay cả một ít ma tu, đều bắt đầu thần sắc không tốt.

Nếu không phải ngại với Độc Cô Kiến Thường liền ở Lục Tranh bên cạnh người, phỏng chừng lúc này Lục Tranh đã sớm bị cùng mà thượng đạo tu cùng ma tu thà giết làm không buông tha áp đặt.

“Lục Tranh, hiện giờ thiết giống nhau sự thật bãi ở trước mắt, ngươi còn có cái gì hảo thuyết? Ngươi quả thật là cái âm hiểm gian trá không có nhân tính tiểu nhân! Lưu trữ ngươi, đối toàn bộ vô lâm đều là tai họa!”

Sắc nhọn tiếng nói chứa đầy cảm tình, từng câu từng chữ tựa hồ ở phun huyết, sống cùng Lục Tranh giết hấn cha mẹ cường hấn lão bà giống nhau.

Lục Tranh theo tiếng nhìn lại, liền thấy Lâm Viễn Quy hết sức lòng đầy căm phẫn, miệng phun nước miếng, biểu tình phi nhỏ. Đáng thương hấn trọng thương chưa lành, một bên tay che đan điền, một bên phát tay huy chân. Lục Tranh thật lo lắng hấn một kích động, liền một không cẩn thận bởi vì động tác quá mãnh liệt mà chính mình đem chính mình chơi hỏng rồi.

Bên kia, mọi người thấy Lục Tranh chậm chạp chưa từng lên tiếng phản bác, đều đương bản thân tưởng tượng là sự thật.

“Ha ha, người tu vẫn là như vậy thú vị a.”

Không nghĩ, kia Bạch Phi Phi lại là tuyệt, nghe vậy bàn tay to nắm, cười nhạo một tiếng, chợt, phía sau cửu điều đêm tối giống nhau đuôi cáo chợt thả ra, hơi hơi lay động, liếm liếm môi, dùng rất là mơ ước miệng lưỡi cao giọng nói: “Nguyên lai họ Lục ngươi cũng ở chỗ này nha? Lúc trước với cẩm hải, ta liền gặp ngươi anh đỉnh xuất sắc, tuổi trẻ da nộn. Vốn định bắt lấy ngươi một ngụm ăn. Lại không nghĩ, nửa nói làm ngươi chạy mất.”

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, đón mọi người quý dị ánh mắt, đồng dạng cao giọng nói: “Họ Bạch, Lục mỡ uy vũ không thể khuất! Muốn ăn ta? Chờ kiếp sau đi.”

Mọi người đang ở kinh nghi gian, liền thấy Lục Tranh đột đem trên tay cây dù hướng Độc Cô Kiến Thường trong lòng ngực một tấc, chợt nhảy dựng lên, dẫn đầu hướng tới Bạch Phi Phi công qua đi.

Bạch Phi Phi phản ứng cũng không chậm, ngửa đầu rít gào một tiếng, đẩy ra phía sau hai sư đệ, lách lư cửu điều cái đuôi, lập tức che trời, cuồng phong gào thét.

Trước mắt bao người, hai người ra dáng ra hình mà đánh một trận, đánh nhau không lâu sau, lại rất là “Xuất sắc”, ta ở ngơ trên mặt cát một lỗ hồng, ta ở ngơ cái đuôi thượng thiêu cái lỗ thủng.

Tuy rằng hai người bị thương đều không nặng, tha không ít người cho rằng hai người huyền kỹ giống nhau đánh nhau quá sức tưởng tượng. Nhưng, động bất động liền hủy người dung mạo thiêu người cái đuôi, như thế nào đều giống khổ đại cừu thâm.

Từ đây, tuy rằng còn có một ít đạo tu không tin, nhưng yêu vật ăn thịt người nghe đồn xưa nay xôn xao. Hiện giờ Bạch Phi Phi đã công nhiên thừa nhận, lại cùng Lục Tranh không hề tình cảm mà chém giết một phen, Lục Tranh cùng yêu tu cấu kết nghe đồn liền liên tục sụp đổ.

Tiêu trừ đối Lục Tranh hoài nghi, mọi người lại đem tâm mắt tiêu điểm một lần nữa hội tụ tới rồi Bạch Phi Phi trên người.

“Nói! Ngươi rốt cuộc là tới làm cái gì?”

“Ha ha.”

Bạch Phi Phi tựa hồ là ý định, bắt luận đạo tu ma tu chửi bậy cái gì, hần toàn bộ lấy câu môi bốn mươi lăm độ nhẹ a hai tiếng làm trả lời.

Bạch Phi Phi mang đến một chứng yêu tu càng là lộ liễu, đối với trước mặt đạo tu ma tu trêu đùa mỉa mai, liêu y cười duyên, làm hết năng lực, ông ọ tạo dáng.

Ma tu còn tốt một chút, còn có thể đối với mấy năm nay nhẹ xinh đẹp nam yêu nữ yêu trêu đùa vài câu. Đạo tu liền thâm, ngại với thể diện, mặc kệ trong lòng hưởng thụ không chịu dùng, toàn bộ bày ra một bộ ra vẻ đạo mạo quân tử hình tượng, lời lẽ chính đáng quá lớn, mặt đỏ tai hồng.

Lục Tranh đã sớm kéo Độc Cô Kiến Thường trở lại trên chỗ ngồi, uống trà cắn hạt dưa, lẳng lặng xem diễn.

Lại là náo nhiệt hảo một trận, Bạch Phi Phi rút cuộc nhả ra tới một câu: “Ta xem nơi này rất náo nhiệt a, chính là không biết nơi này ai chủ sự?”

Hần hỏi tự nhiên không phải này tòa to như vậy thành chủ phủ rốt cuộc thuộc về ai, mà là nơi đây rốt cuộc ai nói lời nói có thể làm chủ.

Hần lời này hỏi đến tương đối trực tiếp, đối diện đạo tu cùng đám ma tu sùng sốt, giây lát lại có một loại rốt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi cảm giác.

Không sợ yêu vật thủ đoạn nhiều, liền sợ yêu vật không mở miệng.

Nhưng làm ai đứng ra làm lên tiếng đại biểu, đây là một vấn đề, tha này đại biểu cần thiết có được cũng đủ phân lượng. Mọi người nhìn chung quanh, cuối cùng đem tâm mắt chặt chẽ khóa ở trong đó hai nơi, đạo tu Ngạo Vân Tông tông chủ Từ Trường Phong, cùng với ma tu Vạn Ma Quật chi chủ Độc Cô Thư Hà.

Phóng nhãn toàn trường, thậm chí phóng nhãn thiên hạ, cũng liền bọn họ hai cái đủ này tư cách.

Mọi người lấy tha thiết ánh mắt nhìn chăm chăm Từ Trường Phong cùng Độc Cô Thư Hà, đôi mắt chớp cũng không nháy mắt. Nề hà này hai người một cái so một cái bình tĩnh, lại là nửa ngày không có bất luận cái gì động tác.

Cuối cùng, Từ Trường Phong nhìn ra tới Độc Cô Thư Hà là thật sự lười đến quán, do dự một chút, hần liền đi ra, đối Bạch Phi Phi một gật đầu, nói: “Ngạo Vân Tông tông chủ Từ Trường Phong, không biết bạch đạo hữu sở tới vì sao?”

Bạch Phi Phi cười tùm tùm chấp tay, làm cái áp, cất cao giọng nói: “Nguyên là nổi tiếng thiên hạ từ tông chủ, thất kính thất kính. Bạch mỗi lần này lãnh huynh đệ tỷ muội tiền đến, không vì cái gì khác, chỉ là nghe nói người tu trăm năm thịnh hội ma đạo luận võ đang ở cử hành. Nhất thời tâm sinh hướng tới, cũng muốn tham gia. Đây không, người xem ta mang theo huynh đệ tỷ muội đều là đỉnh tuổi trẻ, cũng là muốn tuân này trăm tuổi chỉ linh quy củ.”

Bạch Phi Phi buổi nói chuyện thành thành khẩn khẩn, rất khó gọi người sinh ra ác cảm. Mà người bình thường nghe được hần lời này, khách khí đại để sẽ đến một câu: “Ngượng ngùng, luận võ đại hội đã kết thúc, ngài lần sau thỉnh sớm đi.”

Từ Trường Phong đôi mắt nhú lại, lộ ra ám áp tươi cười, lại nói: “Bạch đạo hữu nói đùa. Yêu tu không có trăm ngàn năm là không thể hóa hình. Ta xem người này đó huynh đệ tỷ muội mỗi người đều là hóa hình hóa nhanh nhẹn, ha ha. Đáng tiếc quy củ chính là quy củ, bạch đạo hữu nếu muốn tham gia luận võ đại hội là không có khả năng, bất quá nếu là không chê, khi nào có thể bớt thời giờ tới xem xét xem xét, chúng ta cũng là hoan nghênh.”

“Tê!”

Từ Trường Phong lời này rơi xuống, yêu tu bên trong liền có vài cái khó chịu mà học ra tin tức, bạo ngược hơi thở đồn ra.

Người cùng yêu sao có thể là dễ dàng như vậy hữu hảo ở chung?

Người bắt yêu tới luyện hóa thuần phục, yêu bắt người cắn nuốt chơi đùa. Từ xưa, đó là mâu thuẫn không thể điều. Mà như là Hắc Dực như vậy dung nạp thể tục thể giới làm người tộc cung cấp các loại bảo bối yêu thị chi chủ, liền xem như yêu tu giữa kỳ ba.

Bạch Phi Phi lại cũng không giận, chỉ như cũ cười mắt mỉa mỉ, nhìn chăm chăm Từ Trường Phong không bỏ.

Từ Trường Phong bị hấn nhìn chăm chăm đến mí mắt vừa kéo, mày nhẩn lại, lại hỏi một lần: “Ta xem bạch đạo hữu cũng không phải ngu dốt hạng người, đương không phải vì tham gia luận võ đại hội mà đến đi? Không biết bạch đạo hữu mang theo một đám yêu tu tiến đến, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Bạch Phi Phi lau lau cái mũi, nở rộ ra một cái đại đại sáng lạn tươi cười, làm bộ làm tịch mà thở dài một hơi, đưa cho Từ Trường Phong một cái “Thật bất ngờ người không có biện pháp” ánh mắt, giãy lất nói: “Kỳ thật Bạch mỗ lần này tiến đến, trừ bỏ đối lập võ thịnh hội tâm sinh hướng tới ở ngoài, chính yếu mục đích, vẫn là muốn tìm kiếm chư vị người tu đại năng trợ giúp.” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: bầu trời rớt bánh có nhân

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đôi màu Thêm vào kệ sách

? “Cái gì? Yêu tu cư nhiên tìm chúng ta người tu hỗ trợ!”

“Ha, không biết xấu hổ yêu vật, xác định vững chắc là có cái gì âm mưu.”

“Từ tông chủ, ngài nhưng ngàn vạn không thể bị này chi hồ ly ngàn năm tinh cấp lừa a!”

Bạch Phi Phi buổi nói chuyện không chỉ có không có rơi chậm lại mọi người cảnh giới tâm, ngược lại là một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, khiến cho tranh luận vô số.

Nghe đông đảo hoài nghi suy đoán cùng không kiêng nể gì châm chọc, Bạch Phi Phi cũng không giận, chỉ như cũ cười tủm tỉm đối với Từ Trường Phong nói: “Từ tông chủ, lại quá một tháng nữa, đó là tộc của ta hiến tế đại điển, không biết ngài cùng chư vị người tu, hay không có thời gian tiến đến đánh giá đâu?”

Nếu Bạch Phi Phi lúc trước dự muốn thỉnh người tu hỗ trợ vẫn là một viên đánh nát mặt hồ hòn đá nhỏ, như vậy hấn hiện tại hiến tế xem lễ mời liền như một quả đánh vỡ không gian trời giáng to lớn thiên thạch.

Như nhau người đối yêu bài xích cùng khinh thường, yêu đối người cũng là mọi cách coi khinh cùng xa cách. Mà Yêu tộc hiến tế đại điển, so người tộc luận võ đại hội chỉ cao không thấp, ngàn năm mới vừa rồi cử hành một hồi. Thả xưa nay tham gia hiến tế đại điển, đều cần là Yêu tộc trung có trọng đại công hiến hoặc là tu vi đặc biệt cao thâm hoặc là có cái gì độc đáo pháp môn Yêu tộc mới vừa rồi có thể tham dự. Mà từ xưa đến nay, nhân tộc tham gia Yêu tộc hiến tế đại điển, chỉ có một loại phương thức, kia đó là làm bị hiến tế toi mạng công phẩm.

Từ Trường Phong híp mắt, tươi cười cũng thu liễm vài phần, nghiêm túc thả dề phòng nói: “Bạch đạo hữu mời thật là chưa từng nghe thấy, không biết năm nay Yêu tộc hiến tế đại điển lại là thời cái gì phong đâu?”

Bạch Phi Phi nói: “Đại khái là âm áp khả quan đồng nam phong đi. Ha ha. Nghĩ đến, từ tông chủ cùng chư vị, hấn là sẽ không không dám tới đi?”

Phép khích tướng có lẽ đối Từ Trường Phong không có hiệu quả, đối ở đây đại đa số cửu thị Yêu tộc người tu lại thập phần thấy hiệu quả, lập tức, tức giận mắng Bạch Phi Phi cuồng vọng tự đại người hết đợt này đến đợt khác.

Đối này, Bạch Phi Phi sờ sờ cái mũi, hấn không thèm để ý, hấn thấy Từ Trường Phong nửa điểm dao động đều không có, hồ ly mắt vừa chuyển, hẹp dài tròng mắt chậm rãi nhìn quét toàn trường, chợt, tay trái nắm tay phải một chút chính mình tay phải lòng bàn tay, búng tinh đại ngộ, cất cao giọng nói: “Ai nha, ta như thế nào đem quan trọng nhất đã quên đâu? Thật là đáng chết nha! Ha hã. Yêu tộc lần này thịnh tình tương mời, cũng là tương thuận tiện đưa mấy thứ hậu lễ cấp chư vị.”

Dứt lời, Bạch Phi Phi triệu Độc Cô Thư Hà một loan eo, cười nói: “Độc Cô ma chủ quát tháo Trung Nguyên đại lục mấy trăm hơn một ngàn năm, khó gặp gỡ địch thủ, gặp được chuyện phiền toái đều bị giải quyết dễ dàng. Bạch mỗ là bội phục. Nhưng, lệnh viện trên người nhiệt độc lại là cái phiền toái khó chơi tai hoạ ngầm a, nếu mặc kệ, không chừng ngày nào đó lệnh viện liền đi đòi nhà ma. Ha hã. Ta Đại Tư Tế nhiều năm trước từng ngẫu nhiên đến một bảo, nhưng vì Độc Cô đại tiểu thư hoàn toàn giải trừ nhiệt độc họa. Không biết Độc Cô ma chủ hay không cảm thấy hứng thú?”

Nghe vậy, Lục Tranh cả người run lên, cầm chặt Độc Cô Kiến Thường tay, nghiêng đầu đi xem thần sắc đen tối không rõ cha vợ cùng với phía trước cười tủm tỉm vò hại Bạch Phi Phi. Hấn đôi mắt cũng không dám chớp một chút, liên sợ trước mắt là mộng. Kiến Thường trên người nhiệt độc, vẫn luôn là hấn trong lòng ẩn sâu một khối sợ, ai chọc ai chết. Hiện giờ này Bạch Phi Phi thể nhưng nói giải trừ nhiệt độc có hi vọng. ....

Lục Tranh quá kích động, đều không kịp đi xem Kiến Thường ra sao phản ứng, đoạt ở cha vợ mở miệng trước, hấn liền vội vội hỏi một câu: “Không biết

Bạch huynh lời này mà khi thật?”

Lục Tranh một kích động, liền che dấu chính mình cùng Bạch Phi Phi có điều giao tình sự đều đã quên. Cũng may trước mắt mọi người lực chú ý đều tập trung ở dư vị Bạch Phi Phi lời nói thật giả thượng, nhưng thật ra làm Lục Tranh tránh được một kiếp.

Độc Cô Kiến Thường tự xuất đạo tới nay, mỗi khi đều bị bá khí trắc lậu, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi, duy nhất khuyết tật đó là không thể tiếp xúc ánh mặt trời nhiệt lượng, thả ai biết nàng tiếp theo giây có thể hay không chết bất đắc kỳ tử với nhiệt độ? Ngày nào đó, nếu là nàng trong cơ thể nhiệt độ tai hoạ ngầm tiêu hết, như vậy này thiên hạ, ai còn có thể ngăn cản nàng?

Một cái hai mươi tuổi xuất đầu năm sao Linh Hoàng, một cái không hề nổi lo về sau tuyệt thế thiên tài, một cái ma đạo đứng đầu hạ nhậm người thừa kế, này thiên hạ còn còn không phải là nàng thiên hạ?

Nhất thời, ồn ào tái khởi, có kỳ vọng này giải được là thật sự, cũng có nhiệt liệt kỳ vọng Bạch Phi Phi ở khoác lác.

Bạch Phi Phi nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, ho nhẹ một tiếng, cũng không trực tiếp cùng Lục Tranh đối thoại, chỉ đối giềng cổ không gọn sóng Độc Cô Thư Hà lại nói một câu, nói: “Đến lúc đó còn thỉnh Độc Cô ma chủ không tiếc tiền đến, Đại Tư Tế phùng bão cung nghênh.”

Dứt lời, cũng không đợi Độc Cô Thư Hà phản ứng, chợt lại đem ý vị thâm trường ánh mắt đảo qua che lại ngực sắc mặt tái nhợt Mẫn Thanh Linh, ha ha cười, đối Từ Trường Phong nói:

“Tổ nghe ngao vân trường thượng tổ mẫn vân nhất tiếu nuôi sự, đó là sinh cái tư chất bình thường nữ nhi. A, đến nỗi nguyên do sao. Tất nhiên là không đủ cùng ta ngoại hạng nhân đạo. Nhưng ta xem mẫn cô nương trong cơ thể huyết mạch đi hướng thật là thù địch, lấy bí pháp thiêu đốt, vẫn là có đoạn thời gian nội đại lượng tăng lên tu vi năng lực.”

Nhưng như thế đi xuống, mẫn cô nương sớm hay muộn huyết mạch bị thiêu đốt hầu như không còn lại vô thặng hoa không gian. Hiện giờ, ở tộc của ta cảnh nội, có một vật nhưng trợ mẫn cô nương đột phá huyết mạch hạn chế, khôi phục năng bốn ứng có phong hoa vô song. Không biết từ tông chủ, hay không cảm thấy hứng thú đâu?”

Tuy là Từ Trường Phong lại trấn định, cũng không thẳng nỗi hấn đối sự phụ chi nữ nóng bỏng yêu thương, nghe vậy không chút suy nghĩ, liền nói: “Nếu như thế, tuy là đầm rồng hang hổ, Từ mỗi người cũng muốn tự mình một lãm.”

Mẫn Thanh Linh cũng rất kích động, đầy mặt đỏ lên, một đôi mắt quang hoa chớp động, thật lâu không thể bình tĩnh.

Lục Tranh lúc này hơi chút bình tĩnh một chút, không khỏi âm thầm kỳ quái Bạch Phi Phi dụng ý.

Bạch Phi Phi một lời hai ngữ liền đem ma đạo hai phương kiến chân tâm cấp nắm lên, Độc Cô Kiến Thường trong cơ thể nhiệt độ giải trừ có hi vọng, Mẫn Thanh Linh bình thường tư chất thăng hoa không phải mộng, đối hai đại người thừa kế tới nói điểm chết người muốn nhất bảo bối, đều bị Yêu tộc nắm giữ, thả chỉ cần môn phái đứng đầu chịu tự mình đi trước, Yêu tộc liền hai tay dâng lên. Như thế bầu trời rớt bánh có nhân sự, ai sẽ tin tưởng, ai sẽ động tâm?

Độc Cô Thư Hà tâm động, Từ Trường Phong tâm động, Lục Tranh cũng tâm động.

Càng không tin, càng tâm động, càng vô pháp tự giữ.

Lục Tranh khởi thân, liền tưởng hỏi lại một lần Bạch Phi Phi lời nói hay không vì thật, may mắn thời khắc mấu chốt bị Độc Cô Kiến Thường bắt lấy thủ đoạn lôi trở lại chỗ ngồi.

Bạch phi liếc mắt đưa tình giác liếc đến Lục Tranh xao động, ngón tay vừa kéo, thiếu chút nữa nâng lên tới cuồng sát bản thân ót thượng còn không có tới kịp chảy xuống tới mồ hôi lạnh. Hắn cũng không biết nói hấn vị này nhân tộc bằng hữu là loại này xúc động loại hình. Xem ra, quả thực nữ tử tình trường hại chết cá nhân a.

Kế tiếp, Bạch Phi Phi lại liên tiếp tự bạo Yêu tộc nhiều bí bảo, thẳng đem trước mặt một chúng có nhu cầu đạo tu ma tu hấp dẫn đến hai mắt sáng lên, thiếu chút nữa không trực tiếp nhào lên đi bắt trụ hấn đương con tin.

Tựa hồ là nhìn ra người tu nhóm hung tàn ý tưởng, Bạch Phi Phi chạy nhanh nói: “Xin khuyên chư vị không cần quá xúc động, bị thương Bạch mỗ bắt Bạch mỗ thậm chí giết Bạch mỗ, toàn bộ đều là vô dụng. Cùng Yêu tộc đại nghĩa so sánh với, Bạch mỗ bé nhỏ không đáng kể. Liên tính chư vị đem Bạch mỗ phiên thành từng mảnh, máu chảy đầm đìa bãi ở Đại Tư Tế trước mặt, Đại Tư Tế cũng sẽ không chớp một chút đôi mắt.” (chưa xong còn tiếp.)

Chương 190: đêm trăng hạ biệt viện

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Bạch Phi Phi ác liệt mà làm một cái cảm dao phiến chính mình cổ động tác, hưởng thụ mà nhìn nửa ngày mọi người nghiêng răng nghiêng lợi, ngược lại tiếp đón phía sau nam yêu nữ yêu, cùng nhau triều trước mặt mắt mạo lang quang rất nhiều người tu lộ ra chính tề trắng bóng tươi cười.

“Cho nên, một tháng nửa lúc sau Yêu tộc hiển tế đại điển, ha ha, hoan nghênh đại gia tiến đến.”

Chớp mắt, hôn gió, như một trận gió, bạch phi bay tới vô ảnh, đi vô tung, mang theo một đám tuổi trẻ xinh đẹp nam tu nữ tu quay người lại, liền phi thiên biến mất.

Hắn nhưng thật ra biến mất đến mau, lại đồ lưu đầy đất kinh hải cùng hướng tới.

Bí bảo vô số Yêu tộc cấm địa, chưa từng nhân tộc tồn tại đặt chân thần bí hiển tế đại điển, chỉ nghe kỳ danh không thấy này thân Yêu tộc tối cao quyền lực Đại Tư Tế.

Mọi người hơi tưởng tượng, liền giác trước mắt quang hoa vạn tượng, như chót vót một tòa bảo sơn, một cái vào núi đại đạo rộng mở bình thản, liền chờ động tâm người đặt chân thâm nhập.

Bất đắc dĩ Bạch Phi Phi là cái vô lương, vút ra đại lượng dụ hoặc, lại không tính toán lập tức thực hiện.

Gọi lên người ăn uống, đầu uy đồ ăn lại muốn lại chờ một tháng nửa. Thả ai cũng không biết, một tháng nửa sau, kia đồ ăn là thật là giả.

Lục Tranh đã là tưởng hảo, vô luận Bạch Phi Phi lời nói là thật là giả, hắn đều phải đi trước đánh giá.

Độc Cô Kiến Thường bị Độc Cô Thụ Hà kêu đi có việc thương lượng, Lục Tranh một người trở về tạm cư khách điểm, trong lòng có sự, tính cảnh giác không thể nào cao, đẩy khai cửa phòng, liền bị nghênh diện một viên ám khí thiếu chút nữa đánh trúng ót.

Lục Tranh hoảng mất nhảy dựng, trừng mắt mắt lạnh lẽo, rút kiếm ra khỏi vỏ, giờ tay liền muốn chém, lúc này, ám khí “Lạch cạch” một tiếng rơi xuống trên mặt đất. Lục Tranh lúc này mới phát hiện, này nơi nào là cái gì ám khí, lại là một viên đậu phộng.

“Hắc.”

Tiếp đón thanh âm tự đỉnh đầu truyền đến.

Bạch Phi Phi liếc mắt đưa tình mang ý cười ném cái đuôi tự nó nhà hàng xuống dưới, ném một phen đậu phộng ở bản thân trong miệng, đôi mắt nhú lại, vây quanh thần kinh căng chặt Lục Tranh dạo qua một vòng, lúc này mới dừng lại đánh giá ánh mắt, cười ha ha nói: “Lục huynh đệ ngươi như vậy không được a, một chữ tình thật là hại người. Ta vừa mới ném nếu là bạo liệt thức phi đao, phỏng chừng ngươi lúc này nhất định đều nhất định không trở lại.”

Nói xong, Bạch Phi Phi tự giác một nhạc, đôi mắt đều cười cong.

Lục Tranh bắt lấy Lưu Hóa Kiếm chuỗi kiếm tay vừa động, tay trái vurun, một tay đem tự thân kiếm toát ra cái đầu Túi Trút Giận ẩn trở về, giây lát xả miệng cười, thu kiếm vào vỏ, đánh giá Bạch Phi Phi liếc mắt một cái, hỏi: “Không biết Bạch huynh lên giá lắm, là có gì muốn vụ?”

Kinh thành chủ phủ một hồi, Lục Tranh lại không cảm thấy trước mặt cái này phi thiên chồn đen là cái đơn thuần nhị bức, đây là một cái ngoại thô nội tế nắm lấy không ra loại hình.

Bạch Phi Phi “Tắm tắm” hai tiếng, đem trên tay cuối cùng hai viên đậu phộng ăn, lỗ tai vừa động, nghe xong nghe chung quanh động tĩnh trước, thấy không ai theo dõi nhìn coi, lúc này mới hạ giọng nói: “Lục huynh đệ ngươi như vậy tự thế, nhưng chính là thật mới lạ. Ta sao, chính là nghĩ ngươi trong lòng nhất định lo lắng Độc Cô đại tiểu thư trên người nhiệt độc, cho nên, ta liền có ý lặng lẽ vòng lại đây, nghĩ lên cùng ngươi nói chuyện.”

Lục Tranh nghe vậy sừng sốt, còn không đợi hắn nói chuyện, liền nghe Bạch Phi Phi lại nói: “Lúc trước ta theo như lời nhưng không có lừa ngươi, có thể giải nhiệt độc bảo bối, Đại Tư Tế trên tay đích xác có, thả Độc Cô ma chủ chỉ cần vừa đến Yêu tộc tham gia hiển tế đại điển, hắn liền chủ động dâng tặng. Này cũng thật sự.”

Nghe đến đó, Lục Tranh không còn có cái gì tò về, kia hắn chính là thật khờ.

Hướng tới Bạch Phi Phi làm thật sâu vái chào, Lục Tranh động dung nói lời cảm tạ: “Nằm mơ cũng không nghĩ tới Bạch huynh thế nhưng như thế sẵn sàng chân ý. Ngày nào đó nếu hữu dụng đến chạm đất tranh địa phương, cứ nói đừng ngại!”

Bạch Phi Phi nghiêng người làm quá Lục Tranh đại lễ, xoa tay nói: “Lục huynh đệ yên tâm, liền bằng ngươi ta đã từng kết minh tình nghĩa. Lúc đó, bảo bối gì đó, Bạch Phi Phi hai tay dâng lên!”

Lục Tranh cái này là thật cảm động. Hắn không có dự đoán được, bất quá một hồi nửa trò đùa hứng thú lâm thời kết minh, này Bạch Phi Phi thể nhưng cũng có thể như thế trọng tình trọng nghĩa. Cố ý lên lại đây khoan chính mình tâm, còn sẵn sóc làm ra cam đoan, như thế bằng hữu, hẳn là giao định rồi.

“Bạch huynh đại ân, Lục Tranh khắc sâu trong lòng với tâm!”

“Ha ha.” Bạch Phi Phi cười cười, nhìn xem sắc trời, chấp tay cáo từ.

“Phi phi thượng muốn cùng huynh đệ tỵ muội chạy về Yêu tộc phục mệnh, liền không cùng Lục huynh đệ nhiều lời, chúng ta một tháng nửa sau Yêu tộc lại tụ, cáo từ!”

“Bảo trọng!”

Lục Tranh nhìn theo Bạch Phi Phi như một trận gió giống nhau tán mảnh rời đi, một lòng cuối cùng là rơi xuống thật chỗ.

Chỉ là một tháng nửa sau Yêu tộc hành trình, không nói được còn có cái gì biến cố. Vì vạn vô nhất thất, hẳn cần phải lại làm một ít chuẩn bị. Mà muốn chuẩn bị chuyện quan trọng chi nhất, đó là hoàn toàn hiểu biết Lâm Viễn Quy.

Nói lên họ Lâm cái kia giáo phân côn, chỗ nào chỗ nào đều có hắn, chỗ nào chỗ nào đều chuyện xấu, nhất am hiểu đó là giáp mặt tìm việc mặt trái thọc dao, thả tâm nhân cực tiểu, trả thù tâm cường. Lục Tranh đến nay không minh bạch, chính mình rốt cuộc là bởi vì gì được Lâm Viễn Quy “Coi trọng”. Ngay cả bị buộc phản ra Khung Vô Môn Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng, đều so với hắn đãi ngộ hảo không phải nhỏ tí tẹo.

Khó được Lâm Viễn Quy bị Độc Cô Kiến Thường phế đi hơn phân nửa, Lục Tranh muốn giải quyết hiện giờ Lâm Viễn Quy, cũng không phải không có khả năng.

Lục Tranh thay đổi thân không đục lỗ áo bào tro, làm cái đơn giản dị dung, liền đến trong phòng đi ra, rút kiếm tìm kiếm Lâm Viễn Quy.

Lâm Viễn Quy chỗ ở thập phần cao lớn xa hoa, toàn bộ tương Vân Thành trừ bỏ thành chủ phủ đó là hắn sở tạm cư giang sơn biệt viện tối cao nhất loá mắt.

Mà lúc này, này tòa giang sơn biệt viện lại là kêu thảm thiết liên tục, máu tươi phô đầy đất.

Người mặc Khung Vô Môn môn phái phục sức tu giả tử tung ngang dọc nằm đầy đất, mặt khác một đám may mắn thoát khỏi với khó quỷ khóc sói gào cất bước liên chạy, vừa chạy vừa kêu to.

“Giết người! Giết người! Ma đầu giết người!”

Đứng ở trong sân ương bạch y mặt lạnh công tử, lạnh băng vô tình nhìn chăm chú vào này hết thấy, đương lạnh lẽo con ngươi chuyển hướng bị Lâm Viễn Quy nắm Cửu Long Dao khi, mới vừa có một ít sáng lên dao động.

Lâm Viễn Quy sớm bị Độc Cô Kiến Thường thọc đan châu, tu vi vốn là đại hàng, lại là trọng thương chưa lành, hiện giờ cả người run run tự biết là trốn bất quá, nhưng xưa nay uy phong bát diện kêu hắn không nghĩ dễ dàng cúi đầu, đến cuối cùng thời điểm, như cũ đôi tay chặt chẽ cầm trong tay bảo bối hung đao, đối với trước mặt hung thủ mắng to.

“Độc Cô Ly Tình! Ngươi như thể táng tận thiên lương, sẽ không có hảo kết quả! Chính phái danh môn sẽ không bỏ qua ngươi!”

Mặt lạnh công tử chậm rãi giương mắt, khuôn mặt tuấn tú diện than vô tình, đúng là đại sát khí Độc Cô Ly Tình.

Độc Cô Ly Tình nghe xong Lâm Viễn Quy chửi bậy, căn bản thờ ơ, chỉ là xoay chuyển con mắt, bứt lên mồm mép hỏi: “Nếu ta kêu ngươi đi sát mẫn văn, giết, ta liền buông tha ngươi, ngươi nói như thế nào?”

Lâm Viễn Quy khiếp sợ, da mặt kịch liệt run rẩy, sau đó chậm rãi cúi đầu, phục lại hung hăng ngẩng đầu lên, cười dữ tợn nói: “Nguyên lai ngươi là đánh áp chế ta nhập ma đạo tính toán a. A, kỳ thật này cũng không phải không thể. Ta muốn giết mẫn văn kia lão bất tử, cũng không phải một ngày hai ngày. Vì thế, ta ngầm cùng Âm Quỷ Môn Lam Bất Hối cũng là có liên hệ. Nếu ngươi cũng có này ý tưởng, kia chúng ta liền hợp tác hảo.”

“Bất quá ở ngươi ta hợp tác phía trước, ta có một cái đại bí mật muốn nói cho ngươi. Ngươi thả đưa lỗ tai lại đây, ta nói cùng ngươi nghe.”

Độc Cô Ly Tình gật gật đầu, bước chậm qua đi, đem cúi đầu, thiên nhĩ thấu qua đi.

Đúng lúc này, Lâm Viễn Quy trong mắt hồng quang chợt lóe, trong tay ác sát Cửu Long Dao đột nhiên nhảy ra một cái long đầu, hung hăng căn hướng Độc Cô Ly Tình cổ.

Lâm Viễn Quy tựa hồ đã dự kiến Độc Cô Ly Tình thâm vong, há mồm cười to mà ra, chợt, tiếng cười đột nhiên im bật, một cúi đầu, liền phát hiện Độc Cô Ly Tình tay phải không biết khi nào thật sâu mà đâm xuyên qua chính mình ngực.

Mà Độc Cô Ly Tình tay trái, một phen rút ra Lâm Viễn Quy trong tay nắm chặt ác sát Cửu Long Dao, đậm mực liếc mắt một cái, liếc hướng Lâm Viễn Quy.

Đại lượng máu tươi như nước suối trào ra, thật sâu đau đớn đảo mắt lan tràn trái tim.

Lâm Viễn Quy không có nhìn thấy Độc Cô Ly Tình mệnh tang hung đao, ngược lại trông thấy sâu thẳm lỗ thủng trung chính mình trái tim phá một cái động lớn, một trương miệng, lại rút cuộc phun không ra hoàn chỉnh một câu: “Người. .... Người. ....”

Thẳng đến lúc này, hắn mới vừa rồi suy nghĩ cẩn thận, vì sao Độc Cô Kiến Thường lúc trước có thể động thủ lại không có động thủ, hắn cũng minh bạch, vì sao Độc Cô Kiến Thường sẽ nói hắn mệnh sẽ là một người khác.

Độc Cô Ly Tình ước lượng trong tay vừa đến tay ác sát Cửu Long Đao, xả miệng cười, diện than nở hoa, hù chết cá nhân.

Giấy lát, ánh đao chợt lóe, giận dữ to mắt Lâm Viễn Quy, đầu lăn đến mặt đất.

Nhiều ít hào hùng quá vãng, nhiều ít tính kế âm mưu, vừa chết thành tro, cuối cùng dừng hình ảnh ở Lâm Viễn Quy trong mắt, ba phần kinh hoàng, ba phần mờ mịt, dư lại tất cả đều là ác độc hận cùng không cam lòng.

Nguyệt leo lên ngọn cây, ngôi sao sái ra quang mang, dần dần ám hắc xuống dưới đêm, gió lạnh phơ phất, mang theo đầy đất huyết tinh.

Độc Cô Ly Tình cảm thấy mỹ mãn mà dẫn theo trên tay dần dần hấp thu máu tươi hung đao, bước chân vừa chuyển, đối với biệt viện một góc bóng ma chỗ thả cái không cười ý cười, sâu kín mở miệng.

“Tôi nay là cái tốt đẹp đêm, bất quá ta đã thỏa mãn. Chỉ là này vừa đến tay đao, tên của hắn, ta không thể nào vừa lòng. Không bằng Lục Chương môn người nói lấy cái tên là gì hảo?”

Bóng ma chỗ một trận run rẩy, Lục Tranh xấu hổ mà đứng ra, tay trái không dấu vết mà nhéo một trương phòng ngự lá bùa, trên mặt lộ ra suy nghĩ sâu xa biểu tình, nửa ngày thử nói: “Ta xem này đao phóng Lâm Viễn Quy trong tay cùng thả người trong tay, hoàn toàn chính là hai cái dạng. Đến nỗi này đao sâu cạn, ta là nhìn không ra tới. Nếu như thế, không bằng liền gọi ‘Vô Cực’ đi. Không chừng tương lai này đao cực hạn ở nơi nào đâu.”

“Vô Cực?”

Độc Cô Ly Tình chọn hạ mi, làm như cực vừa lòng, lại nhìn chăm chăm liếc mắt một cái Lục Tranh, chợt cầm đao chỉ phía xa một chút Lục Tranh cổ, mở miệng nói: “Tên này còn tính không tồi. Chỉ hy vọng, tương lai này Vô Cực vô dụng ở trên người của người một ngày.”

Dứt lời, Độc Cô Ly Tình thân hình chợt lóe, mang theo hắn tấn sủng Vô Cực, biến mất vô tung.

“A, ha ha.”

Rất xa, Lục Tranh còn có thể nghe được Độc Cô Ly Tình kia lãnh khốc lạnh cười khê.

Lục Tranh sửng sốt ở tại chỗ run lên, cánh tay thượng nổi da gà nổi lên một đại ba, cũng không biết là bị dọa vẫn là bị lãnh.

Hắn là lần đầu tiên được nghe cậu em vợ tôn khẩu một khai nói như vậy trường một đoạn giàu có thâm ý nói, nghe xong lúc sau tổng cảm thấy có một phen máu chảy đầm đìa đao treo ở chính mình trên cổ.

Tưởng tượng tượng, Lục Tranh lại lần nữa cả người run lên, sờ sờ trên mặt đơn giản dịch dung, xoay người rồi đi.

Coi như hôm nay không có đã tới này giang sơn biệt viện đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Lưu Thủy Môn Phái

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

“Giết người!”

“Giang sơn biệt viện người, đều bị giết!”

“Lâm Viễn Quy đầu đều bị cắt bỏ. ....”

Tương Vân Thành nháo khai thời điểm, Lục Tranh đang ngồi ở khách điểm nóc nhà uống trà, bên cạnh còn ngồi Thu Văn cùng Mạc Từ Phong.

Thu Văn cùng Mạc Từ Phong vốn là tiến đến tìm Lục Tranh uống rượu, lại nhân Lục Tranh một câu “Say rượu làm điên” mà sửa vì ba người đối nguyệt uống trà.

Lúc này vừa nghe phía dưới động tĩnh, hai người trước tiên lấy hoài nghi ánh mắt nhìn về phía Lục Tranh.

Thu Văn nói: “Đây là người nói điên?”

Mạc Từ Phong tắc hạ giọng, đầy mặt hưng phấn mà hỏi: “Nên sẽ không, việc này là người làm đi?”

Lục Tranh lắc đầu, biết chính mình hai vị này bạn tốt đồng dạng nhìn không thuận mắt Lâm Viễn Quy, liền cũng không có như thế nào dấu điểm, mở miệng nói: “Sự tình tuy không phải ta làm, lại là ta vậy xem, thả ta vốn là phải làm, chỉ là bị người nhanh chân đến trước.”

“Vậy người nói nói, việc này là ai làm?” Mạc Từ Phong chuyển tốt tính cách một bị đùa lên, đó là truy hỏi kỹ càng sự việc.

Lục Tranh lắc đầu, chỉ uống trà, không mở miệng.

Mạc Từ Phong miệng một phiết, người lại càng hưng phấn, chỉ nói: “Người không nói, ta cũng biết. Có năng lực giết Lâm Viễn Quy, còn phải người âm thầm che chở, phòng chừng cũng không có vài người. Thả như thế tâm độc thủ cay, hắc hắc, vậy càng không có ai. Người nói, kia động thủ người có phải hay không họ ‘Độc Cô’?”

Mạc Từ Phong thoại cương nhất lạc, phía dưới trên đường phố liền truyền đến từng trận thê lương gào rống.

“Giết chúng ta môn chủ chính là Vạn Ma Quật Độc Cô Ly Tinh!”

“Độc Cô Ly Tinh táng tận thiên lương, không chết từ tế được! Chư vị phải vì chúng ta làm chủ a!”

Khung Vô Môn may mắn còn tồn tại môn nhân, đã sợ Độc Cô Ly Tinh sự sau diệt khẩu lại sợ lúc này vội vàng vàng chạy ra tương Vân Thành bị người chê cười cùng hoài nghi, vì thế sớm cái trang giả dạng tránh ở tương Vân Thành trung góc hẻm đường ruộng, lúc này nghe được giang sơn biệt viện huyết án rốt cuộc bị người phát hiện. Lập tức, một đám chạy ra tới, lại khóc lại kêu, tình ý chân thành, tiếng la tựa xé rách bầu trời đêm, chân đến người lỗi tai đau.

Nếu là Độc Cô Ly Tinh bị cùng mà công chi, vậy không thể tốt hơn. Lúc đó lấy một địch trăm, có thể hay không tồn tại đều là hai nói.

May mắn còn tồn tại Khung Vô Môn môn nhân trong lòng mừng thầm, trên mặt bi phần, gặp người liền nói biệt viện thám án phát sinh toàn quá trình, thẳng đem Độc Cô Ly Tinh nói thành một cái gặp người liền giết mặt lạnh ác ma.

Đương có người hỏi: “Như thế nào các người môn chủ đều bị cắt lấy đầu, người một cái nhỏ nhỏ đệ tử lại lông tóc vô thương?”

Kia chính nói được hứng khởi tiểu đệ tử, yết hầu một ngạnh, sắc mặt bá mà một bạch, ngược lại nổi giận mắng: “Người như vậy ngôn ngữ chẳng lẽ là ước gì ta chết? Chẳng lẽ người cùng kia Độc Cô ác ma cũng là một đám! Người nên sẽ không muốn đem chúng ta một khối giết đi?!”

“Giết người!”

Dứt lời, này tiểu đệ cũng mặc kệ đối diện người như thế nào sắc mặt xanh mét, la lên một tiếng, cất bước liền chạy.

“Ta phi.”

Bị oan ủng nam tu đối mà phi một ngụm, mắng to ra tiếng: “Ném xuống chính mình môn chủ, rồi đen rút đầu đường như trộm lạc chạy, ta xem này cùng giết người hung thủ cũng không có bao lớn khác nhau sao. Phi! Thật không phải đồ vật!”

Nóc nhà thượng Lục Tranh ba người, toàn bộ hành trình vậy xem trên đường phố ồn ào, thấy khắp nơi giả mô giả dạng khóc kêu Khung Vô Môn môn nhân xấu xí bộ mặt, liếc nhau, đều có chút khinh thường. Bất quá đối với giết người Độc Cô Ly Tinh, ba người lại không có gì ác cảm.

Chân khí giang hồ từ xưa giờ đã như vậy, cá lớn nuốt cá bé, được làm vua thua làm giặc, có thù oán chém giết, không thù tranh báo, từng phút từng giây đều có khả năng bùng nổ từ sinh chi chiến.

Lâm Viễn Quy không địch lại Độc Cô Kiến Thường, chỉ là bị phế đi đan châu, đó là hán vận may. Hiện giờ, hán lại thua ở Độc Cô Ly Tinh trên tay, ném một mạng, kia cũng liền không có gì hảo thuyết.

Đạo tu cùng ma tu vốn dĩ chính là không chết không ngừng, thua chiến đấu, thường thường hán phải chết không thể nghỉ ngơi.

Lâm Viễn Quy chết cùng với Khung Vô Môn thế tất xuống dốc, cũng liền không có cái gì hảo ngạc nhiên.

Chỉ là sự tình phát triển, lại là ngoài ý liệu biến đổi bất ngờ.

Trước mắt, hoàn toàn là ma đạo luận võ vừa mới kết thúc thời điểm, ma đạo đệ nhất nhân vừa mới quyết ra, một hồi ma đạo thắng bại phân ra, đạo tu chính nghẹn khuất, ma tu chính khí thịnh, cho nên Lâm Viễn Quy chết lại trở nên không như vậy không quan trọng gì.

Một ít không cam lòng bị thua với ma tu đạo tu, lập tức tức giận mắng dựng lên, đồng thời vọt tới Ngạo Vân Tông tạm chỗ ở ở, đồ mắt rống to, đem cây còn lại quả to Từ Trường Phong coi như không gì làm không được chứa cứu thế, loạn kêu một hồi, các loại yêu cầu. Có kêu Độc Cô Ly Tinh bồi mệnh, có kêu Vạn Ma Quật lăn ra giang hồ, cũng có kêu Từ Trường Phong suất lĩnh chính đạo triển khai ma đạo đại chiến.

Ma đạo này phương, cũng rất kích động, không ít bài được với hào lão ma đầu sôi nổi tìm được Độc Cô Thụ Hà, cái cọ âm ỉ, hy vọng Độc Cô Thụ Hà dẫn dắt ma đạo thừa cơ nhất thống giang hồ.

Bất quá trong chớp mắt, toàn bộ trương Vân Thành liền sôi trào lên, lọt vào trong tầm mắt có thể đạt được, tất cả đều là ồn ào nhốn nháo đạo tu ma tu, gặp mặt liền sát, thua liền sát.

Ngàn năm trung lập cổ thành, một sớm không bắt bẻ, đảo mắt liền chôn vùi, mẫn thành huyết tinh pháo hoa, đường dự thiếu chút nữa khóc vụng ở nhà xí.

Thời khắc máu chốt, làm đường dự biểu ca, Thu Văn nhìn không được, dẫn theo một thanh kiếm, mang theo Quỷ Khóc Lao Tù chúng Ma Vương, nhất nhất bãi phóng sở hữu nháo sự đạo tu môn phái cùng ma tu thế lực.

Trong đó tự nhiên có không phục, nhưng Thu Văn bắt tay vung lên, sớm được mật lệnh dấu điểm một bên còn lại trung gian thế lực một ủng mà thượng, nhiều đối một, chớp mắt liền đem không phục đánh ngã.

Tranh chấp giằng co năm ngày năm đêm, Lục Tranh âm thầm cảnh giới, suy đoán lại một hồi ma đạo luận võ sắp sửa khai chiến.

Lại không nghĩ, cho rằng bắt tử một tảng lớn tuyệt đối sẽ không bỏ qua một hồi tranh chấp hỗn chiến, lại ở Từ Trường Phong cùng Độc Cô Thụ Hà song song đứng ra ba phải điều giải hạ, tiếng sấm to hạt mưa nhỏ, tạm thời áp xuống.

Hai vị đại gia cấp ra phía chính phủ lý do, giống nhau như đúc.

Vốn là cùng căn sinh tương chiến gì quá cấp. Yêu tộc hiển tế đại diện xem lễ sắp tới, nhân tộc tự nên đoàn kết nhất trí, ứng phó Yêu tộc khả năng hết thảy tính kế.

Còn có một câu là trong lén lút truyền lưu: “Có bảo bối đại gia kiếm, trước họp lực đối phó rồi ngoại tộc lại nói.”

Đến nỗi tại đây đặc thù thời khắc, công nhiên không che mặt liền giết người còn lưu người sống Độc Cô Ly Tinh, làm phản diện giáo tài, công khai đứng dậy, nghiêm túc ngầm cam đoan: “Ta sát Lâm Viễn Quy, đó là bởi vì hắn quá chán ghét. Đến nỗi các ngươi, ta nhìn liền không tính chán ghét.”

Đương nhiên, Độc Cô Ly Tinh cũng chưa nói dư lại chính phái danh môn thảo hấn thích.

Chỉ bảo dụ hoặc cùng cá nhân an nguy trước mặt, một chúng đạo tu vui đương ngốc tử, chỉ đương lạnh thể diện vô biểu tình nói chuyện Độc Cô Ly Tinh kỳ thật là cái đơn thuần vô hại.

Đến nỗi chết thăm Lâm Viễn Quy, ai kêu hấn kỹ không bằng người đâu?

Sự tình phát triển, gọi người thôn thức. Không khỏi làm người cảm thán một câu, làm bằng sắt giang hồ, Lưu Thủy Môn Phái.

Lục Tranh nhìn mắt lại là một mảnh trời yên biển lặng tương Vân Thành, phồn hoa náo nhiệt đường phố, tu giả bắt đầu rút lui, phạm nhân lục tục trở về, ngàn năm cổ thành, hoà bình như cũ.

Mà ở hấn phía sau trong phòng, mặt mày hờ hờ Triệu Ứng đang ở hừ tiểu khúc nhi thu thập tay nải, chuẩn bị mau chóng chạy về cao chốt vót phong, nói cho hấn sư huynh, kẻ thù đã chết. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: oanh động thiên hạ

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Một tháng nửa thời gian chớp mắt liền quá, hơn nửa đi trước Yêu tộc cấm địa còn cần thời gian nhất định, cho nên, một chúng tu giả tự xưng Vân Thành rời đi, xoay người trở về từng người phái môn, một phen khua chiêng gõ mõ thu thập chuẩn bị, lại quay người lại, cơ hồ mã bất định đề mà liền lại lần nữa động tác lên.

Yêu tộc thịnh tình mời người trong thiên hạ tu hào kiệt cộng cử hiến tế đại lễ, tin tức lan truyền nhanh chóng.

Nhất thời, thiên hạ oanh động, quần hùng thay nhau nổi lên, miễn đường cái đều là kháng tay nài sốt ruột lên đường, bầu trời cũng là các loại “Hô hô hô” tiếng xé gió không ngừng, ngay cả cứng rắn đá phiến hạ, cũng thỉnh thoảng có thổ bào bốc lên lại tiêu tán phục lại cấp tốc nhảy đi.

Khai sơn lập phái các đại đạo tu ma tu thể lực, sáng sớm liền khiến phái trung trường lão cùng cấp thấp tạp dịch đệ tử cùng nơi khán hộ sơn môn, mà làm chương môn tắc mang theo một số lớn nhân thân thanh khí sáng cơ hồ khuynh đảo xuất động. Ngay cả ngày thường hàng năm ẩn cư không ra một ít lão quái vật, cũng là trong một đêm đầy khắp núi đồi mà chạy như điên.

Đó là lúc trước vô lâm đại hội, nháo ra động tĩnh cũng không có như vậy đại.

Sở hữu gấp không chờ nổi xuất động tu giả, mục đích địa đều chỉ hướng một cái, đó là hướng về phương Tây, thẳng tiến không lùi.

Yêu tộc nơi tụ cư, là cái so Ma La Cấm Hải càng thêm thần bí nguy hiểm nơi, người tu chỉ biết, kia địa phương đại khái ở phía tây, nhưng cụ thể phương vị ở đâu thì, lại chưa từng biết được.

Hiện giờ Yêu tộc cũng không có mình nói rõ địa điểm, như vậy trước mắt, bọn họ liền chỉ có thể tự cố hướng phía tây chạy trước.

Ở như vậy một hồi giang hồ xông xáo chấn động nhân tâm thời điểm, lại có một chỗ hơi yên tĩnh một ít, đó là Nghịch Thương Phái nơi Tranh Vành Phong.

Lục Tranh từ khi tương Vân Thành trở về, liền hướng đi sư phụ của mình Vân Trung Quái thỉnh an. Mà Triệu Ứng, còn lại là đi trước cấp sư phụ của mình Linh Cơ Tử thượng một lần mộ, ngược lại trở lại Tranh Vành Phong sau núi, Yên Thập Tam bế quan thạch động ngoại, cũng mặc kệ trong động Yên Thập Tam hay không có thể nghe được, cũng không suy nghĩ Yên Thập Tam nghe được lúc sau có thể hay không quá mức kích động tiến tới tẩu hỏa nhập ma.

Triệu Ứng lớn tiếng mà kêu khóc, đem đề tiện tiểu nhân Lâm Viễn Quy bị mất mạng Độc Cô Ly Tình tay sự một năm một mười toàn nói.

“Sư huynh, sư phụ đại thù đến báo, ngươi liền yên tâm đi! Hiện giờ, sư phụ cũng có thể nhắm mắt!”

Theo Triệu Ứng đem lời nói xong, Yên Thập Tam bế quan động phủ lại là run lên, chợt, nồng đậm khí thể tự trong động bỗng nhiên lao nhanh mà ra.

Theo sát, thiên tụ mây đen, mây đen quay cuồng trung, đạo đạo kiếp sét đánh hạ, tùy theo mà đến, là bàng bạc chân khí đánh toàn kịch liệt đập xuống.

Cả tòa Tranh Vành Phong tựa hồ đều khắp nơi này đủ loại dị tượng thôi hóa hạ, run lên mấy run.

Nghe được động tĩnh Lục Tranh cùng Vân Trung Quái chạy nhanh chạy tới, đương phát hiện phát sinh dị tượng thể nhưng là Yên Thập Tam bế quan nơi động phủ, lập tức đều là trong lòng nhảy dựng, liền sợ Yên Thập Tam đánh sâu vào Hoàng Giai quá trình ra cái gì ngoài ý muốn.

Triệu Ứng lúc này cũng hiểu được chính mình lúc trước như vậy rộng to kêu to có chút quá mức xúc động, vừa thấy đến Lục Tranh thầy trò hai người tới rồi, vội vàng một cái đại phách bay qua đi, ôm lấy Lục Tranh đùi, đó là một đốn mãnh gào.

“Chương môn! Chương môn! Ngươi mau nhìn xem sư huynh, không cần là xảy ra chuyện gì đi? Ta ngàn không nên vạn không nên, lại khóc lại gào còn đất rung núi chuyển. Cái này hảo, đem sư huynh cấp kinh động. Này bế quan người là không thể bị ngoại nhân quấy rầy a! Ta hồ đồ a! Ta.....”

“Phanh!”

Lục Tranh một chân đem vướng bận Triệu Ứng đá văng ra, cũng bất chấp giáo huấn, chỉ chạy nhanh quay đầu hỏi không gì không biết không gì làm không được sư phụ Vân Trung Quái.

“Sư phụ, ngài xem, này động tĩnh đại đến, sẽ có vấn đề sao?”

Vân Trung Quái nhú nhú mày, ngưng thần nhắm mắt cẩn thận mà cảm thụ một chút quanh mình chân khí biến hóa, lại giương mắt nhìn nhìn trên chín tầng trời mây đen cùng kiếp lôi, sau đó, rốt cuộc khai tôn khẩu, nói:

“Yên tâm đi. Này lôi kiếp dị tượng nhìn hung hiểm, lại cũng chỉ là tiếng sấm to hạt mưa nhỏ, thả mười ba là cái tâm tính kiên nghị, chỉ cần hấn có thể có thủ bản tâm, liền cũng sẽ không có cái gì đại nguy hiểm. Thả này phiền biến cố, vô cùng có khả năng kêu hấn nhờ họa được phúc, một kích thích, trước tiên thẳng cấp xuất quan cũng là khả năng.”

Vân Trung Quái không hổ là hỏa nhãn kim tinh, lời nói vừa mới vừa nói xong, bầu trời dị tượng liền liền tái khởi biến hóa.

Mây đen dần dần phiếm ra mặt khác lượng lệ sáng rọi, đen nhánh kiếp lôi cũng là biến đổi lại biến, cuối cùng dừng hình ảnh vì tu giả thẳng cấp vì Hoàng

Giai khi đặc có ngũ sắc màu lồi.

Quanh mình bạo động chân khí cũng dần dần ổn định lên, Tranh Vành Phong khắp không trung dòng khí bắt đầu ngày càng tương hòa cát thụ.

Lục Tranh trong lòng nhắc tới kia khẩu khí rốt cuộc buông, lúc này mới tới kịp lại đá Triệu Ứng một chân, thấp giọng mắng: “Ngươi này làm việc bất quá nào tính tình, cũng nên sửa sửa lại. Lần này Yêu tộc hành trình, ngươi cũng không cần đi, liền tại đây hảo sinh coi chừng ngươi sư huynh cùng với môn hạ đệ tử. Hiện tại, chính mình tìm cái huyền nhai vách đá diện tích tứ quá đi.”

Triệu Ứng nức nở một tiếng, tự biết sai cực, tất cả thanh, khái cái đầu, ba bước quay đầu một lần mặt đất vách tường đi.

Đến nỗi sau này Khung Võ Môn như thế nào, Triệu Ứng là nửa điểm không thêm đề ý. Hắn cùng sư huynh kẻ thù chỉ có sát sư đảo ô thủy Lâm Viễn Quy một cái, hiện giờ Lâm Viễn Quy vừa chết, liền liền hết thấy bụi bặm lạc định rồi bãi.

Lục Tranh xem Triệu Ứng này phiên bị khinh bỉ tiểu tức phụ nhi dạng lại là tức giận lại là buồn cười, thờ dài, thấy Yến Thập Tam động phủ ở ngoài cuối cùng yên ổn xuống dưới, trên chín tầng trời năm màu kiếp lồi ẩn mà không phát, nên là còn cần một đoạn thời gian mới có thể thành công đánh xuống.

Lục Tranh không cấm đem đầu chuyển hướng sư phụ Vân Trung Quái, tiếp theo nói hắn lúc trước đang muốn nhắc tới sự tình, dò hỏi: “Yêu tộc khó được một lần như thế hào phóng, thế nhưng quảng mời thiên hạ hào kiệt cộng tương thịnh hội, sợ là ngầm cất giấu cái gì không thể nói bí mật. Không biết lần này, sư phụ ngài có hay không hứng thú bồi đồ nhĩ đi một tao?”

Lục Tranh sớm nhìn ra tới, chính mình vị này sư phụ cổ quái là cổ quái, quái gờ là quái gờ, nhưng trong xương cốt đối mạo hiểm sấm cảm địa một loại, vẫn là rất cảm thấy hứng thú.

Quả nhiên, Lục Tranh vừa mới như vậy vừa hỏi, Vân Trung Quái tràn đầy nếp nhăn nếp gấp mặt liền cười thành một đóa cúc hoa, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, kia vì sư liền liền bồi ngươi đi một tao đi. Đúng rồi, ngươi cùng Độc Cô kia cô gái nhỏ chỗ đến thế nào?”

Vân Trung Quái không quên hỏi một chút chính mình cảm thấy hứng thú mặt khác một sự kiện.

Hắn sớm nhìn ra Độc Cô Kiến Thường tính tình tuy lãnh, nhưng đối hắn này gốc đồ đệ lại là phá lệ kiên nhẫn cùng khuynh tâm, chỉ là bất đắc dĩ vẫn luôn không thông suốt thôi.

“Ha ha.”

Lục Tranh một trận ngây ngô cười, chợt vượt cái ốt lộ ra một cái đắc ý ánh mắt, khoe khoang nói: “Sư phụ ngài này không phải hỏi ngu ngốc vấn đề sao? Ta cùng với Kiến Thường, tự nhiên là cực hảo! Ngay cả ta kia khó chơi cha vợ cùng hung tàn cậu em vợ, cũng đều không hèn mà cùng bị thành ý của ta sở đã động, sớm muộn gì là muốn khẳng định chúng ta.”

Lục Tranh phía trước một câu, Vân Trung Quái là tin, đến nỗi mặt sau một câu sao, nếu là không có kia “Sớm muộn gì” hai chữ, có lẽ hắn cũng có thể thử tin tưởng một vài.

Mãnh chụp một cái đồ đệ cái ốt, Vân Trung Quái phát tay áo phân phó: “Thu hồi ngươi mộng tưởng hảo huyền, đi thu thập tay nải đi. Ngươi ta cũng nên nhích người.” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: phạm nhân cũng hung tàn

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đòi màu Thêm vào kệ sách

? Lục Tranh cùng Vân Trung Quái hai cái, vừa mới làm quyết định, còn không có tới kịp xoay người, liền thấy xa xa chạy tới một người, mồ hôi đầy đầu, hấp tấp.

Người đến là hiếm khi ở Lục Tranh trước mặt chủ động lộ diện Ngụy thị ngũ huynh đệ chi nhất, Ngụy Nhị.

Ngụy Nhị nhìn thấy Lục Tranh tựa như gặp được cứu mạng Bồ Tát sống, thiếu chút nữa tiêu ra nước mắt, nôn nóng hô: “Chương môn! Ngài mau quay trở lại đi, nhà của ta lão đại đều mau bị người sống nuốt!”

“Ngụy Nhất?”

Lục Tranh kinh ngạc, không nghe mình bạch Ngụy Nhị đang nói cái gì.

Đúng lúc này, Ngụy Tam cùng Ngụy bốn cùng nhau chạy tới, một người một câu.

“Chường môn! Mau đi chân núi đi, kín người hết chỗ!”

“Chường môn, mau đi cứu cứu lão đại, hần quần đều mau bị người kéo xuống!”

Tuy rằng như cũ không rõ ràng lắm Ngụy vừa đến để đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lục Tranh có dự cảm, chỉ sợ hôm nay hần cùng sư phụ là ra không được xa nhà.

Lục Tranh đem đầu chuyển hướng Vân Trung Quái.

Vân Trung Quái nhú nhú mày, lại cũng không có ngăn cản, chỉ nói: “Vi sư về trước sau núi.”

Dứt lời, Vân Trung Quái liền nâng bước rời đi.

Vân Trung Quái chính Tranh Vành Phong sau núi một góc có chính mình đơn độc chỗ ở, tên là “Thác nước sơn cư”, linh thảo thành ẩm, thác nước phi lưu, ngẫu nhiên chạy quá mấy chỉ không có gì linh trí linh thú, chính thể nhưng thật ra thập phần thanh u.

Ngụy Nhị ba người lúc này đảo tựa rót cuộc bình tĩnh xuống dưới, khom người khom lưng đứng thẳng một bên, đại khí cũng không dám suyễn một chút.

Lục Tranh tức giận mà phát tay, nói: “Còn không mau đi?”

Một hàng bốn người phong giống nhau, tự đình chạy đến phong chân. Trên đường, Ngụy Nhị ba cái đem sự tình một năm một mười rót cuộc toàn công đạo. Nhưng Lục Tranh như thế nào cũng ở trong đầu miêu tả không ra.

Hần có chút không thể tin được.

Mà thật tới rồi địa phương, đập vào mắt đó là cái gọi là “Biển người tập nập”, tuy là nhìn quen sóng to gió lớn như Lục Tranh, cũng không khỏi bị trước mắt một màn sợ ngây người.

Ăn mặc bố y đám người, thô sơ giản lược quét tới có mấy chục cái nhiều, mỗi người thái độ thành kính cung kính, phác quỳ trên mặt đất, đối diện da mặt run rẩy Ngụy Nhất các loại ân cần ôm đùi.

“Lục Chường môn, nhìn một cái ngài này đỉnh bạt đáng người, xuất sắc dung mạo, quả thật là thiên nhân giáng thể, đáng vẻ phi phạm, đoan xem tướng mạo, đó là làm đại sự. Thật không hổ là ở Bạch Vân Thành đánh ra một mảnh thiên hạ!”

Ngụy Nhất vừa nghe đến mặt đều tái rồi: “Này đều cái gì cùng cái gì a?”

Bạch Vân Thành gì đó, hần hoàn toàn chưa từng nghe qua hảo sao? Tranh đấu giành thiên hạ lại là cái quý gì? Hơn nữa, hần căn bản là là cái thù sơn tạp địch hảo đi?

“Ai nha, Lục Chường môn ngài hảo hài hước, thật sẽ chơi!”

Bất đắc dĩ vô luận Ngụy Nhất như thế nào giải thích, ôm hần đùi chặt chẽ không bỏ đại nương chính là không bỏ, mọi người chỉ đương Ngụy Nhất là tầm mắt cao, nhìn không thượng bọn họ điểm ấy nịnh bợ.

Những người này đều là không hề tu luyện căn cơ bình thường phạm nhân, lại nhân nhiều thể hệ dựa vào tu đạo môn phái nơi dãy núi sống qua, thời gian dài, tự nhiên liền so giống nhau phạm nhân càng thêm hiểu biết tu luyện sự, một lòng cũng tương tu đạo thành tiên không nói, ngày thường còn đặc biệt sở thích bát quái chân khí giang hồ bí văn.

Không làm gì được nhập giang hồ nào biết giang hồ?

Bát quái đến lại nhiều, đều là ở tu luyện một đạo nhất bên ngoài đảo quanh, không người dẫn đường liền liền vĩnh viễn nhập không được môn. Thả bát quái tới tin tức, thường thường là khuyếch đại không chân thật, nghe lại nhiều cũng không có gì thực tế hiệu dụng.

Liền như dĩ vãng, về Lục Tranh đủ loại nghe đồn, ở chân khí giang hồ bên trong là ác danh lan xa, tại đây chút bên ngoài nhân sĩ vòng luẩn quẩn trung, truyền đến truyền đi, liền liền thành Lục Tranh trời sinh thích giết chóc gặp người liền sát hình như ác quỷ. Vì thế, cơ hồ vô phạm nhân đệ tử tự nguyện bài nhập Nghịch Thương Phái.

Chính là hiện tại bất đồng.

Tự xuất đạo liền nổi danh, tự nổi danh liền hắc lịch sử không ngừng Lục Tranh, cư nhiên đột nhiên nghịch chuyển.

Lục Tranh dẫn dắt gần như quang côn tiêu môn tiêu phái, một đường chém giết, buổi diễn thắng liên tiếp, chiến tích kinh người, cuối cùng thậm chí sát

nhập tu giả luận vô đại hội nhất đứng đầu ma đạo luận vô. Ngay cả cùng yêu tu cầu kết nghe đồn, cũng tự sụp đổ.

Càng truyền Lục Tranh bản nhân ngút trời kỳ tài, ăn cơm ngủ khi đột nhiên thăng cấp, truyền đến kia kêu một cái kỳ ảo.

Như thế một cái đột nhiên trở nên thanh danh thước khởi còn tiềm lực vô hạn chương môn, có thể nào không gọi này đó cơ hồ từ nhỏ liền khát cầu nhập đạo các phạm nhân không sùng bái không ôm đuôi đâu?

Nhất quan trọng là, Nghịch Thương Phái như bóng đêm hạ từ từ dâng lên một viên sáng ngời sao trời, quang hoa bắt mắt, chỉ biết càng ngày càng lóng lánh, phát triển không gian cực đại. Lại cứ môn phái trung đệ tử khan hiếm quân sự khan hiếm, liền kêu một ít phá lệ khát vọng một bước lên trời người càng thêm hướng tới.

Ôm Ngự Nhất đầu nhất khăn vị kia đại nương, kéo ra giọng nói một rỗng, đất rung núi chuyển.

“Lục Chương môn! Ngài xem ta cái này thân thể thế nào? Có hay không khả năng tại đây phong thượng mưu một cái phòng bếp quân sự đảm đương đương?”

Ngự Nhất: “.....”

“Lục Chương môn, không biết ngài cảm thấy ta này nhi tử thế nào? Ngài nếu để mắt, liền tùy tiện thu vào môn trung đi!”

“Lục Chương môn, ngài đừng nhìn ta tuổi lớn, nhưng ngày thường làm vậy nước quét nhà tạp dịch vẫn là dư dả. Nhưng cầu Lục Chương môn không tiếc chỉ giáo, dẫn ta nhập đạo!”

“Lục Chương môn, ta cho ngài bưng trà rót nước, hỏi han ân cần, cái gì đều làm, ngài xem như thế nào?”

Nhiệt tình như lửa phạm nhân quần chúng, da gòn thịt nộn, như vậy phác quỷ không dậy nổi, ân cần tự tiến cử, làm Ngự Nhất cái này quý tộc lần đầu chân tay luống cuống.

Này đó phạm nhân, chỉ cần hần nhẹ nhàng vung tay lên, bùm bùm lập tức chết một tầng lớn. Nhưng, hần sớm đã quyết tâm đi theo chương môn hảo hảo làm người, như thế, tự nhiên không thể tùy tiện giết người.

Trước mặt âm ỉ không tiêu tan đám người, sát không được, càng không thể phóng tới đỉnh quấy rầy chương môn cùng trưởng lão thanh tịnh.

Đó là như vậy, Ngự Nhất liền lâm vào trước mắt động triệt rớt quần xấu hổ hoàn cảnh.

Lục Tranh hơi tưởng tượng tượng, liền sẽ biết Ngự Nhất đại khái ý tưởng, trong lòng không khỏi trấn an.

Lúc trước không biết nhân tính vì sao ác quỷ ngũ huynh đệ, có thể có hôm nay như vậy nhân tính hóa thay đổi, thật sự đáng mừng. Mà có như vậy ngũ huynh đệ phụ trách bảo hộ sơn môn cùng với chiếu cố phái trung niên ấu đệ tử, hần yên tâm.

Nhưng, bị không hề tu vi phạm nhân xô đẩy đến sợi tóc hỗn độn đứng thẳng không xong, này cũng thật là đủ rồi.

Lúc này, Ngự Nhất rút cuộc xuyên qua tầng tầng nhiệt tình đầu trông thấy Lục Tranh, kia tiêu biểu tình kích động đến, Lục Tranh hoài nghi hần cơ hồ muốn hi cực mà khóc.

Tiếp theo giây, Ngự Nhất hơi trầm đan điền, đặc biệt vang dội mà gào một giọng nói: “Chương môn!”

Chính phác quỷ đến hăng say mấy chục người, nháy mắt một tỉnh, chột, đôi mắt trừng lớn, cứng đờ mà quay đầu.

Đương thấy rõ Lục Tranh dung mạo cùng khí độ sau, mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai bị ôm lấy vị này thật sự không phải Lục Tranh, tới với chân nhân sao.....

Sớm tại mọi người đầu đồng thời lệch về một bên, đôi mắt đồng thời sáng ngời là lúc, Lục Tranh liền liền nhanh chóng có động tác.

Lãnh khốc khuôn mặt, không gọn sóng đôi mắt, đôi tay phía sau lưng, chân vi tách ra, áo đen phản phật, bất động như núi.

Cao quý rụt rè phong cách, lập tức đã kêu sửa lại mục tiêu còn tưởng lại phác lại ôm đám người an tâm. Bọn họ tổng cảm thấy trước mắt vị này chân chính Lục Chương môn không được tốt phác.

Không được tốt phác Lục Chương môn, đem đám người chậm rãi nhìn quét một vòng, thế nhưng chưa thấy được một ánh mắt thanh chính, thiếu chút nữa liền phun cười.

(chưa xong còn tiếp.)

Chương 194: lưu tinh cần nguyệt

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Có lẽ đối bên chương môn tới nói, càng nhiều tới cửa bá cầu nhập đạo càng là vĩnh cửu. Nhưng đối Lục Tranh tới nói, hẳn trước sau cho rằng cùng với thật giả lẫn lộn không bằng lấy một địch trăm tinh anh lộ tuyến.

Cho dù môn phái đệ tử điều tàn lại như thế nào?

Trước mắt mấy chục cái tới cửa cầu đạo phạm nhân, đích xác đủ nhiệt tình đủ cung kính, nhưng một đám trong mắt che kín quyền dục tư lợi, sống cùng chi cần vào hẳn môn phái liền có thể một bước lên trời đường như, có cá biệt trong mắt lại vẫn cất giấu một mặt “Ta nhập ngươi này môn phái là để mất ngươi” mê dạng kiêu ngạo.

“Lục Chương môn, ta chờ không xa vạn dặm tiến đến khấu sơn, một lòng hướng đạo, thành ý từng quyền, mong rằng Lục Chương môn không cần ghét bỏ, thu ta chờ nhập môn!”

“Đừng vậy! Lục Chương môn, còn thỉnh thu ta chờ nhập môn!”

Lúc này, vô luận là bản thân thân mình liền tưởng tu luyện vẫn là nguyên bản cùng đi nhi nữ con cháu tiến đến, toàn bộ ánh mắt tỏa sáng, hướng chánh chủ Lục Tranh lại cầu một lần.

Phù hoa lý do thoát thác, mê dạng tự tin, Lục Tranh có chút đau đầu.

Lục Tranh tâm mắt hơi hơi đảo qua, phạm là bị hẳn quét đến người, đều bị trong lòng lộ bộ phận nhảy dựng, im như ve sầu mùa đông, một cử động nhỏ cũng không dám.

Nửa ngày, Lục Tranh mở miệng hỏi: “Các ngươi đều là tới làm gì?”

Đám người lại lần nữa xôn xao, tựa hồ cảm thấy Lục Tranh hỏi một cái xuẩn vấn đề, có người không nhịn xuống, lập tức liền phun bật cười, chợt, mỗi người phía sau tiếp trước mà trả lời, không ngoài “Bái sư cầu đạo” cùng “Tiến nhi nữ nhập môn” hai loại đáp án.

“A.”

Lục Tranh cười nhạo một tiếng, lại mở miệng liền mang lên một chút sương lạnh, gần từng chữ: “Ta xem các ngươi không giống như là tới cầu đạo nhập môn, đảo như là áp chế là lối khóc lóc. Nếu là đại môn đại phái, các ngươi cũng dám như thế ầm ĩ không quy củ?”

Lục Tranh mắt lạnh vừa nhắc, lại không xem một cái, xoay người liền hướng Ngụy Nhất mấy cái phân phó một câu: “Đều đuổi đi đi.”

“Lục Chương môn!”

“Dựa vào cái gì a!”

“Ngươi.....”

Đám người choáng váng, sau đó sống, khoảnh khắc lần thứ hai ầm ĩ lên, nói cái gì cũng không muốn đi.

Lục Tranh cũng không vô nghĩa, vung tay áo, trực tiếp đem này đó không thuận theo không buông tha người phiến bay đến ngàn dặm ở ngoài.

Ngụy Nhất mấy huynh đệ cả người run lên, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy Lục Tranh đối phạm nhân “Động thủ”.

Lục Tranh xoay người, đối lúc trước phân loạn bất trí một từ, chỉ đối Ngụy Nhất khen ngợi gật gật đầu, mở miệng nói: “Lần này, ngươi làm được không tồi. Chỉ là ta Nghịch Thương Phái, thu đồ đệ nạp người cũng không phải không chú ý. Về sau phạm là gặp ầm ĩ không phục quản giáo già, sớm chút đuổi ra phong chân chính là, miễn cho chương mất.”

Ngụy Nhất lưu mồ hôi lạnh trả lời.

Người bình thường đều là đánh một đòn lại cấp một viên ngọt táo, hẳn khen ngược, lại cứ đảo lại, trước cấp viên ngọt táo lại đánh một đòn, như thế thoải mái phập phồng, lại là càng thêm dọa người.

Lục Tranh lại nói: “Tuy nói ta Nghịch Thương Phái thật là đệ tử khan hiếm, nhưng này quân sự chức vị sao, làm chờ tuyền, không phải còn có các người năm cái huynh đệ sao? Các người ngũ huynh đệ cũng là phái trung nguyên lão, phẩm là khuynh lực việc làm ngoại, còn phải nhớ đến đa dụng tâm đa dụng não. Đến nỗi tuyền nhận môn đồ, tạm thời không vội, đợi Yên Thập Tam xuất quan lúc sau, lại kêu hắn nghĩ chương trình là được.”

“Là, chương môn.”

Đánh một đồn lại cấp một viên ngọt táo, Ngụy Nhất mấy huynh đệ đều có chút hốc mắt đỏ lên, trong lòng có sợ có hi, đối Lục Tranh càng thêm kính phục.

Lục Tranh lại đối Ngụy thị mấy huynh đệ đơn giản phân phó vài câu, thấy sắc trời hơi muộn, liền hãy còn bay lên đỉnh, cùng sư phụ nói một tiếng, hôm nay tạm thời trụ hạ.

Hôm sau, Lục Tranh dậy thật sớm, lại không tri hoãn, liền dắt sư phụ Vân Trung Quái đi vòng xuống núi, thẳng đến Yêu tộc cấm địa nơi phương Tây mà đi.

Thầy trò hai người đều là quyết đoán người, quay lại như gió, chớp mắt liền bay đến chân núi, vốn muốn ở chân núi điểm cái đu liền đi, nể hà nghe tin tới rồi tiểu thổ bao cùng Hắc Dực nói cái gì cũng muốn đi theo đi.

Đặc biệt là tiểu thổ bao, Lục Tranh một không đáp ứng, nàng liền mắt to nháy mắt, nước mắt muốn rớt không xong, cũng không như thế nào ủy khuất làm nũng, cố tình lại chính là kêu Lục Tranh cái này ân hình khuê nữ không chịu không nổi.

Lục Tranh vô pháp, cuối cùng lên đường thành cái bốn cái, một đường bay nhanh đương tới luyện ý trường cũng lâm thời biến thành bốn người ngự thú bay nhanh.

Phi thú giương cánh bay lượn không trung, biển mây ở bên tai quay cuồng, ánh mặt trời vẩy đầy một thân.

Ngao du phía chân trời, tất nhiên là một phen vui sướng thư hoài.

Lục Tranh trong lòng lại có chút lo lắng, bọn họ này một hàng bốn người, hắn bản thân là cái điển hình tạo thể chữ đậm nét chất, sư phụ Vân Trung Quái còn lại là cái không đến sinh từ một đường tuyệt đối không ra tay, càng muốn mệnh dư lại hai cái bản chất đều không phải người, Lục Tranh có chút lo lắng Yêu tộc cấm địa một hàng sẽ ra cái gì ngoài ý muốn. Nếu là hai vị này vừa đến yêu phân nồng đậm địa giới liền bị kích thích đến tự bạo ra nguyên hình chân thân, vậy không hảo.

Hắc Dực kia chỉ lão điều sao, Lục Tranh quản hắn đi tìm chết. Nhưng nhà mình khuê nữ, liền tính là rớt một cây tóc, hắn đều phải đau lòng hơn nửa ngày.

Lục Thanh Chúc chút nào không biết nhà mình cha trong lòng băn khoăn, lại lần nữa vô ưu vô lự mà dùng cười phi thú cổ ngọc mạnh tư thế, một mặt biển lâm non sông, một mặt cùng bên cạnh người đáng người đỉnh bật Hắc Dực nói nói cười cười.

Tiểu thổ bao như thế đơn “Xuân” vô hại bộ dáng, xem đến Lục Tranh nóng lòng, nhất thời, hắn nhưng thật ra quên mất nhà mình khuê nữ khắp nơi tai họa người khi hung tàn.

Theo Lục Tranh một hàng càng đi tây phi, trên trời dưới đất thông đạo càng thêm chen chúc.

Một đám nam tu nữ tu, như lưu tinh cản nguyệt, quang mang chột lóc, một hoa mà qua, kêu trong lúc vô tình thấy kỳ cảnh bình thường phạm nhân không dám tin tưởng mà trừng lớn mắt, còn tưởng rằng chính mình đã phát mộng tưởng hảo huyền.

Rực rỡ lung linh không trung, đáp ứng không xuể ráng màu ngũ sắc, tiêu sái bừa bãi so sao băng còn phù dung sớm nở tối tàn thiên nhân, hình thù kỳ lạ dị thú tập thể ngang trời xuất thế nào nhiệt trường hợp, trở thành đồng đảo phạm nhân rất dài một đoạn thời gian trả dư từ hậu đề tài câu chuyện.

Mà này đó tu giả, trải qua vô lâm đại hội một phen đại tập hội, phần lớn đều là quen mặt, không có thù, lẫn nhau đánh cái tiếp đón, có thù oán, lẫn nhau đương giương lên trong tay bên người vũ khí, dọc theo đường đi đảo cũng nào nhiệt.

Lục Tranh người quen cũng không ít.

Mẫn Thanh Linh xa xa liền thấy Lục Tranh một hàng, cũng may lần này Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường cũng không có dính mà ghé vào cùng nhau, nếu không, nàng thật đúng là không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì tới. Tuy rằng đối Lục Tranh, nàng thật là không có kia phân ái muội tình ý, nhưng, ái chuyên hận, thích biến oán hận, chấp niệm lại là càng sâu.

Lục Tranh nhận thấy được một đạo khiếp người ánh mắt nhìn chăm chăm vào chính mình phía sau lưng, xoay người vừa thấy, lại là không biết từ nơi nào toát ra tới Mẫn Thanh Linh.

Lục Tranh vì nhường mảy, liền dời đi ánh mắt, quyền đương không phát hiện.

Lúc này, lên đường đội ngũ càng tụ càng lớn, tam phương thế lực tương ứng càng ngày càng nhiều, kết minh tổ đội, đơn thương độc mã, đủ loại kiểu dáng, cùng thi triển có khả năng, tận khả năng phi đến càng cao xa hơn.

Theo chạy như bay thời gian ước chừng, rỗng rần hỗn tạp không lồ đội ngũ trung cũng rớt cuộc bộc phát ra từng hồi râu ria đánh nhau đấu pháp.

Nhân gian thành trần bị xa xa ném đến phía sau, càng đi tây phi, không khí càng xu khẩn trương.

Nếu không phải không có người biết được Yêu tộc nơi đích xác thiết vị trí, lúc này, không nói được tam phương thể lực trung đạo tu cùng ma tu đã chém giết thành phiến. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195 Tê Ngô Sơn

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Muốn kêu lên tu cùng ma tu hoà bình cộng phi dương, kia quả thực chính là người si nói mộng.

Ngắt ngắn một chặng đường, đạo tu cùng ma tu cơ hồ gặp mặt liền đánh.

Nhưng cũng có lẽ là bởi vì sắp thâm nhập Yêu tộc cấm địa duyên cớ, lần này, đạo tu cùng ma tu động khởi tay tới phá lệ thủ hạ lưu tình, nhiều nhất lưu điểm huyết, tánh mạng chi ưu nhưng thật ra không có. Nhưng Lục Tranh suy đoán, nếu là mọi người như cũ chậm chạp không biết Yêu tộc cấm địa đích xác thiết vị trí, như vậy không nói được sẽ bùng nổ lớn hơn nữa rối loạn, nhưng thật ra sẽ chết người chính là từng mảnh từng mảnh.

Trên thực tế, Yêu tộc còn không tính quá xảo trá.

Mất thấy một tháng nửa thời gian đã qua nửa, truyền lời Yêu tộc nhóm đúng lúc xuất hiện, thả so với đầy miệng trâu chọc Bạch Phi Phi muốn thành thật đứng đắn rất nhiều, không nói hai lời, cấp đông đảo càng bay càng hăng say tu giả chỉ đại khái phương hướng, lại đem kỹ càng tỉ mỉ lộ tuyến đồ quyền trục hào phóng mà nhân thủ quảng một phần.

Làm xong này đó, không biết từ nơi nào toát ra Yêu tộc nhóm liền kể hết biến mất, quý dị đến liền theo tới không có xuất hiện quá giống nhau.

Mà truyền lời Yêu tộc nhóm một biến mất, lên đường tu giả bên trong liền bạo phát kịch liệt ồn ào cùng ầm ĩ.

Có không dám lập tức mở ra lộ tuyến đồ tế xem, có cấp chính mình bỏ thêm bỏ lớn phòng ngự trận pháp sau đó lại xem, cũng có cao lãnh trang bức khinh thường nhìn lại, càng có người chính mình không xem chạy tới trước xem người khác.

Thực mau, tiếng kinh hô hết đợt này đến đợt khác, thăm hỏi chửi má nó thanh âm không dứt bên tai, thỉnh thoảng cũng hỗn loạn vài tiếng vui sướng khi người gặp họa cười to.

Lục Tranh trước tiên liền tay trái niết phù, tay phải mở ra quyền trục, đem kỹ càng tỉ mỉ lộ tuyến con dấu ở đầu óc trung, phẩm vị nửa ngày, vẫn chưa phát hiện cái gì dị thường. Lại trọn mắt, trong tay quyền trục lại đã mất thanh vô tức mà biến mất, cùng lúc đó, quanh mình đều là kinh hô quyền trục biến mất thanh âm.

Này liền khổ những cái đó cộ tới cộ lui, lo trước lo sau cùng ra vẻ cao lãnh tu giả, đáng thương này đó tu giả trong tay quyền trục còn không có nắm ấm áp, giây lát liền một mảnh mao đều trào không được.

Nhất thời, nhìn lộ tuyến đồ tất nhiên là may mắn cùng đặc ý, còn không có tới kịp xem lộ tuyến đồ tu giả tự nhiên là biểu tình phải có nhiều khổ bức liền có bao nhiêu khổ bức.

Các loại la lối khóc lóc lẫn lộn cùng lấy lòng thỉnh giáo thanh âm, liền như măng mọc sau mưa gấp không chờ nổi mà xông ra.

Có hảo tâm chia sẻ tin tức người, liền liền có không như vậy hảo tâm người.

Lục Tranh lắc đầu bật cười, thăm than Yêu tộc hảo thủ đoạn, này không đợi người tu đuổi tới Yêu tộc nơi đâu, người tu phía chính mình liền chính mình cùng chính mình nào loạn lên, đó là này lực ngưng tụ liền vào giờ phút này mất không ít. Huống chi, lần này lên đường tu giả có nói có ma, kia tình huống liền liền càng thêm phức tạp.

Liền vào lúc này, vẫn luôn liền cùng không đầu ruồi bọ giống nhau chỉ hiểu được hướng đại khái phương hướng chạy một chúng tu giả nhóm, nhớ kỹ lộ tuyến tu giả cấp tốc trong đám người kia mà ra, càng bay càng nhanh, có thể ném ra một cái người cạnh tranh là một cái.

Lại là mấy ngày chạy như bay, lúc trước như ong vỡ tổ lên đường tu giả đã tụt lại phía sau một số lớn, dư lại một nhóm người người xa xa dẫn đầu, người nhìn xem ta ta nhìn xem người, trong miệng tuy chưa nói cái gì, lại cũng miễn cưỡng đạt thành chung nhận thức.

Nếu đến hạnh thâm nhập tới rồi hiện tại, kia liền tạm thời áp xuống tranh chấp, không cầu cộng đồng hợp tác, chỉ cầu kế tiếp lên đường thời gian bình tĩnh hài hòa.

Lục Tranh tại đây một ít đồng dạng dẫn đầu trong đám người, thấy quang thiên thước cùng cổ tâm đồng.

Có lẽ là bởi vì lần trước gặp nhau, hắn nói chuyện quá trực tiếp quá không hiểu chế dẫu duyên cớ, quang cổ hai vị tuy cũng xa xa trông thấy hắn, lại cố tình làm bộ không quen biết hắn, đôi mắt không có ngó lại đây một chút.

“Ha ha.”

Lục Tranh ý vị không rõ mà cười khẽ hai tiếng, không chút nào để ý, ngược lại tiếp đón Vân Trung Quái chờ ba người nhanh hơn dưới chân phi thú phi hành tốc độ.

Một hàng bốn người giá thú phiêu diêu mà ra, thực mau liền đem cùng cái phương hướng tới rồi rất nhiều tu giả ném tới rồi phía sau mặt.

Lại là mấy ngày qua đi, ở tiếp cận lộ tuyến đồ thượng đánh dấu chung điểm không xa một chỗ khe sâu, Lục Tranh một hàng ngẫu nhiên gặp được Vạn Ma Quật một chúng ma tu.

Vạn Ma Quật một hàng như cũ là tham gia vô lâm đại hội khi nguyên ban nhân mã, lên đường nên bước chậm rì rì, người khác là dùng phi, bọn họ là dùng đi, như sân vắng tản bộ giống nhau hành vi, rất là kéo cừu hận.

Lục Tranh hoài nghi, Vạn Ma Quật người căn bản là không hỏi vạn ma sơn, không nói được đó là tự xưng Vân Thành vừa ra tới liền không nhanh không chậm mà đi bộ lên đường.

Lục Tranh chớp mắt, thực mau liền chăm chú vào một chúng ma tu trung phá lệ lãnh tình cũng phá lệ phong tư sáng quắc Độc Cô Kiến Thường trên người.

Ở Độc Cô Kiến Thường bên người, Lục Tranh trong lòng cam chịu cha vợ cùng cậu em vợ như xứng chức môn thần, phân loại người trong lòng tả hữu, đồng thời triều hắn lạnh như băng vọng lại đây.

Sát khí ghê rợn đánh tới, không biết người còn tưởng rằng Độc Cô Thụ Hà cùng Độc Cô Ly Tình này đối phụ tử tiếp theo giây liền phải nhào lên tới đem Lục Tranh trăm thành mười đoạn bát đoạn, chỉ có Lục Tranh liền cái trọn mắt hạt đường như, bót thời giờ một người dâng tặng một sáng lạn tươi cười, giây lát liền lại xa xa mà tiếp tục cùng Độc Cô Kiến Thường sâu kín đối diện, yên lặng mà hưởng thụ phảng phất trong thiên địa chỉ còn hai người bọn họ giống nhau thiên địa từ từ, năm tháng tĩnh hảo.

Chỉ là Độc Cô Kiến Thường bên cạnh người hai cái môn thần ánh mắt quá sắc bén quá huyết tính, muốn gọi Lục Tranh thời gian dài bỏ qua đều khó.

Lục Tranh không khỏi trong lòng âm thầm đỡ trán, đau đầu mà nói thầm: “Ta như thế nào liền như vậy tao thiên đồ đâu? Con đường phía trước kham ưu, lòng ta ưu ưu a.”

Thật đúng là nhìn không ra tới kỳ thật hắn vị này cha vợ là cái đối nhi nữ phá lệ lãnh tình chủ. Chẳng lẽ hắn đều là giả vợ?

Nghĩ đến mới gặp mặt khi cha vợ trở mặt biểu diễn, Lục Tranh rung mình một cái, đảo mắt, liền đi cường điệu quan sát một chút hung tàn cậu em vợ.

Độc Cô Ly Tình trong tay trước sau néo kia một thanh vừa mới tới tay không lâu ác sát Cửu Long Dao, huyết tính oán khí phác đầy người, cả người tựa như tự trong địa ngục đi ra, quanh mình người, trừ bỏ số ít mấy cái, toàn bộ theo bản năng mà tránh lui. Thoạt nhìn, kia Cửu Long Dao ở Độc Cô Ly Tình trên tay, tựa hồ hoàn toàn sống lại giống nhau, liền tính ẩn mà không phát, này hung đao khí thế như cũ khí phách tận trời, âm ngoan hơi thở nồng đậm, cùng ngày xưa bị Lâm Viễn Quy nắm giữ khi hoàn toàn xưa đâu bằng nay.

Thần kỳ chính là, nắm hung đao Độc Cô Ly Tình bản nhân, thoạt nhìn lại tựa hồ không có bất luận cái gì khác thường, càng không có tâm trí thất thường biểu hiện.

Lục Tranh âm thầm suy đoán, có lẽ là bởi vì hắn vị này cậu em vợ đánh tiểu tu luyện ma công duyên cớ, cho nên gặp ác sát Cửu Long Dao oán khí ăn mòn cũng không có như vậy nghiêm trọng.

Nga, đúng rồi, hiện tại kia đao gọi “Vô Cực”.

Lục Tranh chính hạ tư gian, chung quanh hơi mang hưng phấn tiếng hoan hô, càng ngày càng nhiều.

Lục Tranh hồi ức một chút đầu óc trung nhớ kỹ lộ tuyến đồ, phát hiện, bất tri bất giác đã đặt chân đến Yêu tộc cấm địa nhất bên ngoài không đủ trăm dặm chỗ.

“Hô hô hô.”

Có người gặp không chờ nổi, lập tức cấp tốc bay vút, nhảy đi ra ngoài.

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường xa xa liếc nhau, chợt, từng người tiếp đón phía sau người, cũng cấp tốc lược đi ra ngoài.

Trăm dặm lộ trình, bất quá chớp mắt bay qua.

Trước mặt mọi người người lại dừng chân, trước mặt rộng mở xuất hiện một tòa thông thiên dãy núi.

Này dãy núi thấp phần kỳ lạ, xa vẫn an không thấy, gần xem liền thẳng cảm vân gian, lại một nhìn kỹ, rồi lại phát hiện này sơn bất quá là bình thường sơn, lớn nhỏ cùng hình dạng, toàn bộ không có gì đặc biệt.

Mọi người không khỏi đề cao cảnh giác, đồng thời âm thầm vui sướng.

Trước mặt này tòa kỳ dị sơn, đúng là lộ tuyến đồ sở ký lục, Yêu tộc tụ cư nơi, Tê Ngô Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Lam ngư nhân

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Yêu tộc là cái kỳ dị chủng tộc, bản thể thiên thiên vạn vạn, trăm tu sửa hàng năm ra linh trí, thiên tuế mới vừa rồi hóa thành hình người, bộ dáng phần lớn thanh kỳ mỹ lệ, từ nhỏ liền cao ngạo tự giữ, bài xích trừ bỏ yêu bên ngoài bất luận cái gì chủng tộc.

Bởi vì này phân bài xích, đồng thời cũng là vì tự mình bảo hộ, đại bộ phận Yêu tộc nhiều thế hệ tụ cư ở rồi xa trần thế địa phương, thí dụ như gần mấy ngàn năm, Yêu tộc nhiều thế hệ nơi tụ cư, liền tuyến ở có được thiên nhiên ảo giác bảo hộ Tê Ngô Sơn.

Trừ phi cường hãn lực đạo tự không trung đánh rơi Tê Ngô Sơn trung tâm, hoặc là dựa theo sơn lối vào đặc thù bộ pháp đặt chân, nếu không, phi Yêu tộc người, đến chết cũng đi không tiến này tòa kỳ dị sơn.

Yêu tộc sở cấp lộ tuyến đồ trung, có một trương dán tờ giấy nhỏ, bên trên liền có Tê Ngô Sơn vào núi bộ pháp. Chỉ là, này bộ pháp cần phải phối hợp riêng thời gian, mà thời gian kia hoàn toàn đó là hiển tế đại điển cử hành trước một ngày đêm khuya giờ Tý. Khoảng cách hiện tại, còn dư lại ba ngày nhiều thời giờ.

Mọi người người nhìn xem ta, ta nhìn xem người, cuối cùng, không tự chủ được đồng thời nhìn phía ở đây nhất có nói chuyện quyền mấy cái nhân tài kiệt xuất môn phái.

“Yêu tộc hành sự xưa nay quý dị khó dò, theo ta thấy, ta chờ không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

“Lý chương môn ý tứ, là muốn ta chờ ở này làm chờ ba ngày trước?”

“Tần chương môn người có bản lĩnh, vậy người đi trước là được.”

“Người!”

Nói ba xạo thảo luận, mấy cái đại phái chương môn miệng một trương, tay áo một loát, liền thiếu chút nữa trực tiếp động thủ.

Cuối cùng, có người lớn mật nhìn phía trước sau không có mở miệng Từ Trường Phong cùng Độc Cô Thư Hà.

“Không biết Độc Cô ma chủ cùng từ tông chủ có cái gì kiến nghị?”

Độc Cô Thư Hà lúc này đang đứng ở cục diện đáng buồn cùng văn nghệ thư sinh tẩu hỏa nhập ma biến sắc mặt giai đoạn, nghe vậy cười cười, lấy ra bình cây quạt, ôn tồn lễ độ mà phẩy phẩy, hồi lâu lúc sau, mới vừa nói một câu: “Thư Hà không gì ý kiến, liền nghe từ tông chủ như thế nào nói.”

Ở đây rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Thư Hà này một mặt, lập tức cho rằng ban ngày thấy quý, đặc biệt là đám ma tu, có thậm chí phác gục trên mặt đất, muốn khóc lớn tru lên, xem bọn hấn vị này ma chủ có phải hay không đột nhiên hồng rồi đầu óc. Đương nhiên, này suy đoán, ai cũng không dám nói ra.

Từ Trường Phong cùng Độc Cô Thư Hà giao tiếp số lần, nhiều không kể xiết, tự nhiên đối hần ra về có điểm tẩu hỏa nhập ma tình huống thập phần hiểu biết, lúc này thấy hần đột nhiên như vậy biến sắc mặt, cũng không gì kinh ngạc, chỉ là theo bản năng nhìn chăm chăm liếc mắt một cái chính mình bên cạnh người một cái tông nội quân sự, chợt, mới vừa rồi xuất khẩu nói: “Ba ngày thời gian đối ta chờ tu giả tới nói, bất quá trong nháy mắt, đó là chờ một chút cũng không phương. Đương nhiên, nếu là có ai gấp gáp không chịu nổi, muốn vì ta chờ đảm đương mở đường người, cũng là hoan nghênh.”

“Chúng ta đều nghe từ tông chủ!”

“Đối, nghe từ tông chủ!”

Từ Trường Phong lời nói rơi xuống, liền có mấy cái đại phái chương môn khi trước phụ họa.

Dur lại rất nhiều có thể nói thượng lời nói lão ma, nhìn nhà mình ma chủ cũng chưa ý kiến, cũng chỉ hảo tạm thời kiềm chế trụ xúc động, tạm vô động tác.

Có quyền lên tiếng ma đạo đại năng nhóm cũng chưa ý kiến, dư lại tiểu ngư tiểu tôm tất nhiên là không dám có nửa điểm dị nghị.

Mọi người liền ở Tê Ngô Sơn bên ngoài, dựng trại đóng quân, hoặc nhắm mắt đã tọa, hoặc giao lưu cảm tình, hoặc mơ màng phát ngốc, hãy còn tĩnh chờ ba ngày thời gian một hoa mà qua.

Lấy chạm đất tranh nguyên kế hoạch, hần là muốn thừa dịp này ba ngày khoảng cách, cùng Độc Cô Kiến Thường hảo hảo ôn chuyện. Bất đắc dĩ biến sắc mặt cha vợ quá khiếp người, mỗi khi hần cùng Kiến Thường tiến đến cùng nhau, đình một bộ ôn tồn lễ độ da mặt cha vợ liền lấy một đôi hết sức u oán đôi mắt chết nhìn chăm chăm hần không bỏ, còn không ngừng phát ra ý vị không rõ “Ha hã” thanh.

Độc Cô Ly Tinh đã sớm chạy nạn đường như không biết chạy đi đâu, Độc Cô Kiến Thường cũng là không tự chủ được xoa nhẹ rất nhiều lần cái trán. Lục Tranh tắc nổi lên một thân nổi da gà, thật sự chống đỡ không được ma tính cha vợ, càng không đành lòng liên lụy Độc Cô Kiến Thường cùng nhau gặp tình thần tàn phá, cần rằng một cái, liền ở cha vợ lại một lần ngoài cười nhưng trong không cười tràn ngập hăm dọa ghen tị hận “Ha hã” trong tiếng, bị bắt bỏ chạy.

Trong lòng buồn bực, Lục Tranh đơn giản hướng Tê Ngô Sơn càng phía tây không biết rừng rậm đi đến. Hần bồn ý là tìm nơi không người địa phương, thả ra hình thù kỳ lạ dị thú, tu luyện Dị Thú Quyết. Lại không nghĩ, này vừa đi, liền đi ra cái “Kỳ ngộ”.

Rừng rậm mê giống nhau tĩnh mịch, không có nửa điểm điều xướng côn trùng kêu vang.

Lục Tranh không tự chủ được phóng nhẹ bước chân, một bàn tay ấn ở Lưu Hóa Kiếm chuỗi kiếm phía trên.

Đúng lúc này, một tiếng không hiểu rõ lâm hiện lá rụng sạt thanh tự đỉnh đầu truyền đến, Lục Tranh lui một đi nhanh, chợt, ngẩng đầu vừa thấy, lại phát hiện, ở hần ban đầu đứng thẳng vị trí trên không, một mặt lửa đỏ bóng người lẳng lặng đứng ở cao lớn trên ngọn cây.

Nếu không phải kia lá rụng, hần căn bản sẽ không phát hiện này rừng rậm trừ bỏ hần còn có mặt khác một người.

Bóng người khẽ nhúc nhích, lộ ra dưới ánh trăng nửa trương yêu dị sườn mặt, ánh mắt sâu kín mà vọng lại đây, hồi lâu phát ra “Khanh khách” cười.

Lục Tranh hút khẩu khí, xả ra cái khuôn mặt tươi cười, nói: “Nguyên là Lam cô nương.”

May mắn, hần không có trước tiên hướng đỉnh đầu công kích, nếu không, không nói được hiện tại hần đã bị Lam đại ma nữ cắt miếng.

Lẳng lặng đứng ở ngọn cây đương pho tượng không phải người khác, đúng là hồi lâu không thấy Lam Bất Hối.

Lục Tranh thấy Lam Bất Hối kia một khác, trừ bỏ kính hách còn có một tia nói không rõ kinh hi.

Trước đó không lâu võ lâm đại hội, cuối cùng ma đạo luận võ, Lam Bất Hối cư nhiên không có tự mình lên sân khấu, mà Âm Quý Môn liền đi theo ý đi ngang qua sân khấu giống nhau, chỉ phải một cái tư chất bình thường bình thường môn nhân lên sân khấu, gần ra nhất chiêu đã bị Độc Cô Kiến Thường nháy mắt hạ gục.

“Không biết Lam cô nương hay không thân thể không khoẻ?”

Chờ Lục Tranh phục hồi tinh thần lại, những lời này đã tự nhiên mà vậy hỏi ra khẩu.

Lấy hần đối Lam Bất Hối hiểu biết, người này đối Độc Cô Kiến Thường là có một loại chấp niệm, một loại muốn hoàn toàn đánh nhau một hồi phân cái thắng bại chấp niệm.

Dưới ánh trăng, Lam Bất Hối yêu dị càng sâu, trên mặt tái nhợt càng sâu, gọi người không khỏi lo lắng nàng có phải hay không già.

“Nga? Người là quan tâm ta?”

Lam Bất Hối kéo trường âm điều, không gì dao động mà trở về một câu, chợt không hề dấu hiệu mà từ cao lớn ngọn cây tiếp theo nhảy mà xuống.

Lam Bất Hối thân hình nhảy đến giữa không trung thời điểm, đột nhiên đã xảy ra kinh biến, nàng tựa như một mặt như điều đứt dây, chợt phiêu phiêu lắc lắc, theo gió trôi nổi, nửa điểm không tự khống chế.

Lục Tranh cả kinh, chưa kịp nghĩ nhiều, nhảy dựng lên, ở giữa không trung đem người ôm, cùng nhau rơi trên mặt đất.

“Lam cô nương, người chân thân thể không thoải mái?”

Lam Bất Hối nhàn nhạt mà nhìn mắt Lục Tranh, đôi mắt chỗ sâu trong có không dễ phát hiện ý cười, buồn bã nói: “Hải minh châu nuốt nhiều.”

“Cái gì?”

“Ta một ngụm nuốt ba trăm nhiều viên minh châu, thân thể ra điểm sai lầm, tu vi khi có khi vô.”

Lục Tranh: “.....”

Hắn vẫn luôn biết Lam Bất Hối là cái ngư nhân là cái biến | thái, lại không có nghĩ đến nàng có thể ngư đến này phân thượng. Từ xưa đến nay, ai dám loạn nuốt hải minh châu ba trăm tới viên? Cho dù hắn nuốt ăn hai trăm viên, cũng là lẽ mề tuần tự tiệm tiến, hơn nữa thân mình là linh võ song tu, thể chất đặc thù, đương nhiên có thể tiêu hóa. Mà Lam Bất Hối như vậy hồ vì, thể nhưng không có nổ tan xác mà chết, hắn thật là phục! (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Yêu Đồng Lâm

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Tối nay ánh trăng thực đậm, sao trời rất ít, ở um tùm trong rừng rậm, càng là chỉ lác đác lưa thưa đầu hạ vài giờ nhạt nhẽo quang hoa.

Nhất hồng nhất hắc lưỡng đạo thân ảnh, chỉ trên mặt đất đầu tiếp theo cái loáng thoáng hình dáng, trạm đến cực gần.

Lại cùng Lam ngư nhân thuận miệng hàn huyền vài câu, Lục Tranh có chút không chịu nổi, thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện, chính mình một cái cánh tay còn cả gan làm loạn mà ôm ở đối phương vòng eo thượng.

Cả người run lên, Lục Tranh chạy nhanh triệt tay, thấp thòm gấp cong: “Này thật là..... Đường đột Lam cô nương, Lam cô nương thứ lỗi.”

“A.”

Lam Bất Hối che miệng cười, trên mặt hắc con bướm dị văn hơi hơi chột lóe, đảo mắt hỏi: “Người tựa hồ rất sợ ta, vì cái gì?”

Lam Bất Hối vấn đề, làm Lục Tranh ngây ngẩn cả người, nửa ngày không biết như thế nào trả lời, chờ hắn nhớ tới như thế nào trả lời khi, lại giương mắt, Lam Bất Hối thân ảnh đã biến mất vô tung.

Lục Tranh lác lác đầu bật cười, trăm mặc hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi đối với không có một bóng người rừng rậm lăm bẫm: “Có lẽ là bởi vì ta hại chết người đệ đệ đi.”

Lời này, Lục Tranh chính mình đều là không tin. Nhưng muốn hỏi hắn chính mình rốt cuộc vì sao luôn sợ hãi Lam Bất Hối, hắn thật sự không thể nói tới, muốn nói là bởi vì mới gặp khi, đối phương u oán nữ quý hình tượng quá sâu nhập nhân tâm, nhưng hắn không có mặc cang trước thân mình chính là cái dựa vào quý mà sống thiên sư a.

Lục Tranh tổng cảm thấy này vấn đề không thể thâm tượng, một liêu quần áo, cũng tìm một chi ngọn cây, nhảy thân mà thượng, ngồi xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện.

Thần khôi, lộ ướt sương mù trọng, các loại ồn ào thanh âm xuyên thấu qua hơi mỏng một tầng tầng giọt sương cùng sương mù, truyền tới Lục Tranh trong tai.

Lục Tranh vừa mở mắt, hơi một cảm ứng, liền biết chính mình tại đây rừng rậm trên ngọn cây minh tượng ba ngày, mà nay nhạt tử khí, hoàn toàn đó là mọi người thâm nhập Tê Ngô Sơn thời khắc.

Tê Ngô Sơn trước, măng mọc sau mưa trống rỗng toát ra tới các kiểu doanh trướng, toàn bộ bị thu hồi.

Không ngừng biến hóa Tê Ngô Sơn, lúc này bị một tầng tầng sương mù yên hà bao phủ, càng thêm tựa mộng tựa huyền. Mà ở sơn trước, đồng đảo đảo tu ma tu, kiển chân nhìn ra xa, chờ mong, tưởng tượng thấy.

Không ít người đôi mắt tỏa sáng, cả người phát ra hưng phấn tín hiệu. Tựa vô cùng vô tận bảo tàng gần ngay trước mắt. Cho dù không gì vừa lòng bảo bối làm dự hoặc, nhưng là trong truyền thuyết vô người sống đặt chân Yêu tộc cấm địa truyền thuyết, liền kêu ở đây người đều bị tâm sinh hướng tới.

Chờ đợi thời gian, luôn là phá lệ dài lâu.

Thật vất vả ngao đến trăng lên giữa trời, giờ Tý tiến đến, lại thấy trước mặt Tê Ngô Sơn tái khởi biến hóa, lại là đột nhiên biến thành một tòa thoát nhìn chỉ tới thành niên nam tu eo cao tiểu sơn. Nói nó là sơn, còn không bằng nói nó là thổ bao.

“Này sơn nên không phải là giả đi?”

“Đầu ra như vậy nói nhảm nhiều, là thật là giả, đi qua liền biết.”

Một phen xôn xao thực mau bình ổn, mọi người trong đầu không khỏi hồi tưởng lúc trước xem qua bộ pháp đi hướng, chợt, một cái cùng một cái, tiểu tâm cẩn thận mà, từng bước một ẩn từ giấy nhỏ thượng ký lục như vậy, lấy đặc thù bộ pháp, vòng quanh đột nhiên thu nhỏ Tê Ngô Sơn đi rồi một vòng lại một vòng.

Đương xếp hạng cuối cùng một người đi xong thất thất bốn mươi chín vòng lúc sau, thanh linh nghe âm vang một tiếng, mọi người bao quanh quay chung quanh Tê Ngô Sơn chợt lần thứ hai biến đại, một cái chớp mắt từng thiên cấm vân, lôi điện quay cuồng.

Mọi người cả kinh, theo bản năng muốn rút ra đao kiếm, lại thấy trước mặt cảnh tượng đột biến.

Một mảnh sương khói mờ mịt ngổ đồng lâm, bỗng nhiên xuất hiện ở mọi người trước mắt.

Mọi người nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện không biết khi nào đã đặt mình trong tại đây phiến quỷ dị ngổ đồng trong rừng.

“Là Yêu Đồng Lâm!”

“Ta chờ tiến vào Yêu Đồng Lâm, ha ha!”

Ngẩn ngừ kinh ngạc, ngay sau đó, đó là mừng như điên hoan hô, một ít người không chịu nổi kích động, càng là khi trước bạt tấc chạy như điên lên.

Trong lời đồn so Ma La Cấm Hải càng thêm thần bí khó dò Yêu tộc nơi tụ cư, trong ngoài ba tầng, một tầng so một tầng càng thêm khó có thể thâm nhập. Nhất bên ngoài, đó là có đặc thù mê ảo trận pháp bảo hộ Tê Ngô Sơn, mà bước qua Tê Ngô Sơn, lại hướng trong đi, đó là trong truyền thuyết kỳ ảo chi sâm, Yêu Đồng Lâm. Yêu Đồng Lâm lúc sau, đó là Yêu tộc bưng, Yêu tộc chân chính tụ cư chỗ.

Yêu Đồng Lâm, trái rộng cây ngổ đồng. Sương mù che lấp, tầm mắt chịu trở, quanh hơi thở sờ nghe, lại là một cổ khác tươi mát sáng khoái.

Nghe đồn Yêu tộc là phượng cùng hoàng hậu đại, yêu nhất cây cối đó là ngổ đồng, cho nên ở bọn họ chỗ ở ở ngoài, biến tài ngổ đồng. Càng có truyền, Yêu tộc này đại Đại Tư Tế, đó là tự tới cao một gốc cây cây ngổ đồng thượng sinh ra tới.

Mọi người lọt vào trong tầm mắt toàn là ngổ đồng, chỉ cảm dày nặng lịch sử hơi thở ập vào trước mặt, mà ở này hơi thở trung, ần ần có một cổ nồng đậm yêu phân xoay quanh không tiêu tan.

“Này đó ngổ đồng sẽ không đều thành tinh đi?”

“Nên sẽ không trong rừng cây cất giấu một con phượng hoàng đi?”

“Ngư ngốc, phượng hoàng phượng hoàng, hùng vì phượng, thư vì hoàng, sao có thể dùng một con tới tường thuật tóm lược.”

Vui vẻ tu giả nhóm chính châu đầu ghé tai gian, người mặc màu trắng trường bào tinh quái muội tử, khoan thai tự Yêu Đồng Lâm chỗ sâu trong vô thanh vô tức đi ra.

Lại chớp mắt, mỗi người mỹ lệ động lòng người lại mỹ hoặc thiên thành yêu tinh muội tử, xếp thành nhất phái, xuất hiện ở mọi người trước mắt.

Kỳ dị chính là, này mười mấy tư dung khuynh thành yêu diễm muội tử, thế nhưng lớn lên giống nhau như đúc.

Có định lực kém, vọng liếc mắt một cái liền nuốt một ngụm nước miếng. Có ma tu càng là kỳ ba, ngón tay khẽ nhúc nhích, đã động ra tay trao một con yêu tinh muội tử về nhà quyến đường ý niệm.

Lục Tranh quay đầu lại, muốn nhìn một chút đã từng cũng vì đại yêu cha vợ có thể hay không ra tay giáo huấn mãi đầu óc nhan sắc tư tưởng ma tu thuộc hạ, lại thấy hần cùng Hắc Dực kia chỉ lão điều không biết vì cái gì, lại một lần trùng mất lãnh đối, một lời không hợp liền muốn động thủ tư thế.

Lục Tranh chạy nhanh đem đầu chuyển qua tới, làm bộ không quen biết kia hai cái thêm lên đều có mấy ngàn tuổi “Người”.

Yêu tinh các muội tử cực bình tĩnh, càng hiểu như thế nào vận dụng chính mình ưu thế, thướt tha bại lộ thân thể mềm mại xà giống nhau tiểu độ cung vận

vẹo, mặt mày như ba, môi đỏ khẽ mở, a khí như lan, chưa ngửi trước cười.

“Chư vị đường xa mà đến, thật là vất vả. Thừa dịp hiển tế đại điển chưa bắt đầu, không bằng chư vị tùy ta chờ tỳ muội cùng hướng yêu huyền tuyến rửa mặt chải đầu trang điểm một phen? Thuận tiện, cũng có thể tiểu làm nghỉ tạm.”

Nói, diện mạo tương đồng mười mấy yêu tinh đồng thời vặn vẹo cổ, chột, đó là một cái hóa mười, mười hóa trăm, trăm lại hóa ngàn, chớp mắt, liền liền huyền hóa ra mấy ngàn cái giống nhau như đúc yêu tinh mỹ nhân tới.

Hai cái yêu tinh nâng một cái tu giả, nói nói cười cười, cộng đồng hướng các nàng trong miệng theo như lời yêu huyền tuyến đi đến.

Phần lớn tu giả vui mừng khó nén, cũng có bộ phận tu giả tự giữ thân phận, đem yêu tinh đẩy ra, chính mình đi.

Có nữ tu cảm thấy bị hai cái so với chính mình lớn lên xuất sắc nữ yêu tinh đỡ, thập phần biệt nữ, hai nữ yêu tinh liền đối với coi liếc mắt một cái, thập phần sắc sảo mà vừa quay người biến thành anh tuấn tà khí nam yêu, tà hữu ôn nhu dặt dờ, thập phần thiện giải nhân ý.

Nhất thời, nam tu vừa lòng, nữ tu hờn dỗi, nhân yêu tương đỡ, hoà thuận vui vẻ.

Mà ở mọi người chúng yêu hoan thanh tiểu ngữ sau khi rời khỏi, trước một giây còn um tùm thúy nùng tăng lớn ngô đồng lâm, chột khô héo, bại lộ ra khô kiệt đại địa cùng biến thành màu đen đoạn thụ tàn chi. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: yêu thế giới

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đôi màu Thêm vào kệ sách

Xuyên qua toàn bộ Yêu Đồng Lâm, lại hướng tây hành vài dặm, đó là yêu huyền tuyến, một chỗ sương mù bốc hơi thiên nhiên nhiệt suối nước nóng.

Yêu huyền bên suối thượng sớm có trận pháp bố trí, đem to như vậy một cái suối nước nóng phân chia số lượng ngàn cái chờ đều tiểu suối nước nóng, thả mỗi một cái suối nước nóng quanh thân cũng có kỹ càng bình phong cùng cửa nhỏ che dầy, nghiêm nhiên đó là một đám hoàn toàn phân cách khai tiểu nhà một gian.

Có yêu tinh phục sức nam tu cùng nữ tu, đã sớm gấp không chờ nổi mà cùng bên cạnh yêu tinh cùng nhau hướng bản thân vừa ý suối nước nóng trung nhảy tới.

Chống đẩy yêu tinh hầu hạ, tắc bản thân tìm cái thoát nhìn thuận mắt, đẩy cửa mà nhập, lại đem cửa đóng lại, đến nỗi rốt cuộc có hay không phao ngâm, vậy không biết.

Lục Tranh đó là này đồng đảo tay làm hàm nhai tu giả giữa một cái. Đến nỗi hấn quan tâm kia mấy người, Lục Tranh thập phần có tin tưởng, nên là cùng hấn giống nhau độc thân một người.

Chỉ là tưởng tượng một chút hơn một ngàn nam tu nữ tu cùng với lại lịch không rõ nữ yêu tinh, kỳ thật phao như cũ là cùng cái canh, Lục Tranh liền như thế nào cũng không thể đi xuống chân, dứt khoát ngồi xếp bằng nhắm mắt, ngồi ở suối nước nóng bên cạnh ngọc trên giường, chuyên tâm tu luyện.

Nề hà quanh mình người cùng yêu quá nhiều, căn bản chuyên tâm không được, vì không tẩu hỏa nhập ma, Lục Tranh đành phải thôi, lại ở trọn mắt khi, bởi vì chính mình thả ra đi thần thức, một không cẩn thận nghe được không ít gọi người mặt đỏ tai hồng tiếng vang.

Lục Tranh mặt tối sầm, thăm than có tu giả chính là bồn phóng.

Chỉ là tại đây bồn phóng trung, Lục Tranh cũng nghe đến mấy cái tiến đến cùng nhau tu giả nhỏ giọng nói thăm.

“Này đó yêu tinh thế nhưng thật sự không có hại người, sao có thể?”

“Chẳng lẽ thật là có bầu trời rót bánh có nhân sự? Ta đoán một đêm phong lưu sau, này đó yêu tinh mỗi chỉ hoài thượng một cái tu giả huyết nhục, chờ này yêu nhân hỗn huyết sinh ra tới, thiên hạ nên đại loạn.”

“Ta xem là nguoi suy nghĩ nhiều quá đi.”

“Chờ xem, đuôi cáo chung muốn lộ ra tới.”

Vì tu giả nhóm nào động sở khiếp sợ, Lục Tranh run lên, lại bị phía sau mờ mịt bốc hơi sôi nước nóng hơi nước một chung, Lục Tranh tổng cảm thấy cả người có chút không thoải mái, liền dứt khoát tự ngọc trên giường đứng dậy, đẩy cửa mà ra.

Chỉ chít như sao trên trời tiểu sôi nước nóng cách gian không có một gian là mở cửa, Lục Tranh đôi mắt híp lại, cũng không cần tu vi, chỉ phóng nhẹ bước chân, đi bộ đi trở về lúc trước Yêu Đồng Lâm.

Chỉ thấy lúc này Yêu Đồng Lâm, hoàn toàn thay đổi, trước mắt vết thương, sống cùng có ai đem khắp ngô đồng lâm tinh khí kẻ hết hút đi giống nhau.

Nhưng mà, Lục Tranh rõ ràng mà cảm nhận được, ở dưới chân, một sợi lữ mạch lạc rõ ràng như là chảy nhỏ giọt tể lưu giống nhau đồ vật, chính dần dần tự yêu huyền tuyến phương hướng, cuộn cuộn không dứt triệu Yêu Đồng Lâm dựa sát.

Theo thời gian trôi đi, bộ mặt thâm đậm cây ngô đồng, từng cây phảng phất lại sống lại đây giống nhau, tinh khí thần dần dần bỏ tức.

“Nên sẽ không những cái đó bị yêu tinh câu đến không kèm chế được tu giả, cũng cống hiến một phần lực lượng đi?”

Yêu hút người tinh phách, xưa nay liền có truyền thuyết.

Lục Tranh nghĩ nghĩ, có suy đoán, lại cũng không tính toán xoay người trở về cứu vớt mọi người.

Yêu tộc nếu thành tâm khai Tê Ngô Sơn mời mọi người tham gia hiến tế đại điển, như vậy ở đại điển cử hành trước, chúng tu giả tánh mạng nên là vô ngu. Đến nỗi bị hút một chút tinh lực sao, có trả giá mới có thu hoạch không phải?

Đang ở Lục Tranh nhin không được phát ra tiếng cười là lúc, lại ở chính dần dần sống lại yêu đồng trong rừng nghe được không ít quý dị sột sọt soạt soạt thanh.

Mới đầu, Lục Tranh cho rằng có Yêu tộc mai phục, đài hấn lạng lẽ đến gần vừa thấy, lại phát hiện, nguyên là cùng hấn đồng dạng, đi ra sôi nước nóng tiểu cách gian tu giả nhóm, từng người bắt một cái mị hoặc yêu tinh, buộc chặt, quất đánh, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, đang ở từng người đề ra nghi vấn.

Lục Tranh sừng sốt, chột gật đầu, ám đạo: “Vết đao thương liếm huyết tu giả, quả nhiên không có nhiều ít là thật xuân.”

Lục Tranh thu hơi thở, đang định lặng yên không một tiếng động mà rời đi, khoe mắt lại vừa lúc liếc đến một mặt hồng y bóng dáng.

Chẳng lẽ là Lam Bất Hối?

Lục Tranh có chút nghi hoặc, chờ bản thân phản ứng lại đây phía trước, một đôi bước chân đã tự chủ tiềm qua đi, tập trung nhìn vào, thật đúng là Lam Bất Hối.

Lam Bất Hối chính néo một con mỹ điểm yêu tinh cổ, không đợi đối phương thét chói tai, liền giơ tay một phách, động tác dứt khoát lưu loát mà, đem yêu tinh một nửa mổ ra.

Chột, Lam Bất Hối khoe môi một câu, không nhanh không chậm mà bắt đầu ở bị giải phẫu yêu tinh trong thân thể, đồng chọn chọn tể nhặt nhặt, thỉnh thoảng phát ra một tiếng nghi hoặc, lại thỉnh thoảng nở rộ một cái khó được tươi cười.

Lam Bất Hối này nghiêm túc cẩn thận tư thái, liền đi theo làm cái gì quan trọng nghiên cứu giống nhau.

Lục Tranh xem đến cười, cười hần liền ngậy ngấn cả người, sau đó liền dọa sợ.

Xem Lam Bất Hối giải phẫu yêu tinh, hần thể nhưng theo bản năng liền cười, chẳng lẽ hần cũng bắt tri bất giác biến | thái?

Lục Tranh sợ tới mức, lập tức liền triệt chân xoay người, lặc mình trở về chính mình tiểu sôi nước nóng.

Cùng ngày tể tưới xuống quang huy, thái dương dâng lên, một đám phong bế tiểu sôi nước nóng rồi cuộc lục tục mở ra, biểu tình thoả mãn lại có chút tinh thần uể oải nam tu nữ tu từ nhỏ cách gian trung đi ra, mỗi người tinh thần no đủ nam yêu tinh nữ yêu tinh cười duyên một tiếng, hướng bên ngoài đi cả buổi độc thân tu giả nhóm vứt đi một cái mị nhãn, chột công thành lui thân, lui trước ý vị không rõ địa đạo thanh tạ.

Tiêu dao một đêm một chúng tu giả căn bản không biết đối phương ở cảm tạ cái gì, nhưng xem đối diện những cái đó độc thân tu giả một đám xem ngu ngốc giống nhau ánh mắt, lại cẩn thận cảm ứng một chút tự thân trong cơ thể trống rỗng đan châu, đốn giác thất sách, thiếu chút nữa khóc thiên thương địa.

Nề hà tinh khí thất đến quá quanh co khúc khuỷu quá mất mặt, ăn ám khuy tu giả nhóm chỉ có thể đánh rớt hàm răng cùng huyết nuốt, làm bộ cái gì cũng không phát sinh.

Nửa ngày, lại có diện mạo bình thường Yêu tộc tự nơi xa đi tới, triệu thần sắc không đồng nhất mọi người khom người, thái độ thành khẩn phi thường, lại nói một tiếng tạ, sau đó mới đưa mọi người lãnh, cùng nhau hướng chân chính Yêu tộc bưng đi ra.

Chuyển qua nghĩ lại mà kinh yêu huyền huyền, đi ngang qua như nhau mới gặp yêu dị phi phạm Yêu Đồng Lâm, mọi người lại hành quá một chỗ tiểu kiều nước chảy, cuối cùng là gặp được một sợi lũ phồn hoa như yên.

Lịch sự tao nhã uyển chuyển đình gác mái tạ, đại khí bồn phóng cô tranh phòng, nguy nga túc mục cung điện tiêm tháp, đông đảo phong cách không đồng nhất cư chỗ đan xen có hứng thú sắp hàng.

Xuất hiện ở một chúng tu giả trước mặt, rộng mở chính là một cái phổ phổ thông thông đại hình nhân gian thành trấn.

Đường phố phồn hoa, cửa hàng san sát, bán hàng rong rao hàng, các kiểu nam yêu nữ yêu tán bộ trong đó, mua bán đàm tiếu, dương dương tự đắc.

Xa hơn một chút chỗ, cao lớn cung điện tầng tầng lớp lớp, xa xa liền truyền lại ra một cỗ túc mục uy nghiêm

Dẫn đường Yêu tộc ha ha cười, vì mọi người giới thiệu: “Đó là Yêu tộc cao tầng trung tâm chỗ ở, hiển tế đại điện cũng sẽ ở cung điện trước đại quảng trường cử hành. Lúc này thời điểm thượng sớm, chư vị nếu là không bỏ, nhưng khắp nơi đi một chút nhìn xem.”

“Chỉ là, có một chút cần phải nhắc nhở chư vị. Như là yêu đồng trong rừng phồn đồng yêu như vậy chuyên hút nhân tính khí mỹ lệ yêu tinh, chư vị vẫn là không cần quá trêu chọc. Nếu không, chờ đến nguyệt lên cây sao, hiển tế đại điện bắt đầu là lúc, có tu giả bỏ không đứng dậy, ha ha, vậy khó coi.”

Dẫn đường yêu tinh vài tiếng ha ha, kêu vừa mới lại toan lại sáng vượt qua một đêm tiêu dao chúng tu giả nhất thời da mặt trắng hồng đỏ bạch, hảo không xấu hổ. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Đại Tư Tế

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Yêu tôn trọng Ngô Đồng cùng Huyết Nguyệt, cho nên, ngàn năm một lần hiển tế đại điện, thường thường dưới ánh trăng bao phủ hạ đại quảng trường cử hành, mà ở kia đại quảng trường phía trên, uy nghiêm khí thế mà đứng lạng một gốc cây cao ngất trong mây thông thiên cây Ngô Đồng.

Tục truyền, Yêu tộc Đại Tư Tế đó là tự này cây thông thiên cây Ngô Đồng thượng sờ ra đời, mà này cây thông thiên Ngô Đồng cùng kỳ dị Tê Ngô Sơn giống nhau như đúc, xa xem gần xem khác bất đồng, cao thấp tùy ý biến hóa, rất là kỳ lạ.

Khoảng cách hiển tế đại điện còn có ban ngày, Lục Tranh trộm thoảng qua Độc Cô Thư Hà cùng Độc Cô Ly Tinh, lời kéo Độc Cô Kiến Thường, dạo nổi lên Yêu tộc chợ.

Yêu cùng người, diện mạo là không sai biệt lắm, chỉ là khí chất thiên hướng yêu dị, dung mạo thiên hướng tà khí, khóa mắt nhìn lại, cơ hồ không có gì khác biệt.

Có Yêu tộc, thậm chí đem Độc Cô Kiến Thường nhận thành cùng tộc.

“Mỹ nhân, gặp người bộ dáng, nên là băng tuyết một loại tinh quái biến ảo mà thành đi? Người xuất thân như thế cao quý bất phàm, có thể nào cùng một cái ti tiện nhân loại tay trong tay?”

Còn không đợi Lục Tranh phát hỏa, liền thấy Độc Cô Kiến Thường trong lòng bàn tay, chợt toát ra từng đạo bén nhọn băng đâm tới.

Bạch quang chợt lóe, như ban ngày hạ lửa khói, giấy lát, băng thứ sái ra, kể hết hoàn toàn đi vào đến gần miệng thiếu Yêu tộc trong thân thể.

“A, sát yêu! Sát.....”

“A!”

Hết đợt này đến đợt khác kêu sợ hãi đột nhiên im bật, Độc Cô Kiến Thường đạm mạc mà nhìn mắt bị thứ thành cái sàng mùi mẫn Yêu tộc, ngược lại nhìn phía Lục Tranh, nhoen miệng cười, khoảnh khắc phong hoa tuyết đại mà thoảng như họa trung đi ra tiên, che miệng nói: “Tay run.”

Lục Tranh tâm đầu mau bị mạnh hóa, nào còn quản Độc Cô Kiến Thường tay run không tay run.

Hai người tay cầm tay, tiếp tục đem Yêu tộc thành trấn lớn lớn bé bé địa phương toàn đi rồi cái biển, gặp được vô lễ tìm việc, liền kể hết một đống bằng thứ tiếp đống qua đi, gặp được mới lạ hào ngoạn, liền giống nhau dạng ném thử cái biển.

Tốt đẹp nhất từ, luôn là quá đến đặc biệt mau.

Lục Tranh cùng Độc Cô Kiến Thường còn không có bắt đầu dạo lần thứ hai, sắc trời liền dần dần tối sầm xuống dưới.

Trăng non từ phương xa toát ra một chút bóng dáng, bóng đêm bắt đầu buông xuống.

Phồn hoa như nước chảy, nháy mắt, náo nhiệt ồn ào đường phố liền không có một bóng người, vô luận là yêu vẫn là người, lúc này đều trước đây trống trải đại quảng trường hội tụ.

To như vậy quảng trường trình hình tròn, trung gian chúng tinh phùng nguyệt mà quay chung quanh một chỗ hiển tế đài cao, đài cao bốn phía có bốn điều hẹp hòi thạch nói, thạch nói một mặt hợp với dân tế, mặt khác một mặt tắc liền tiếp mặt đất.

Mà ở mặt đất phía trên, loáng thoáng có quý dị phù văn chợt lóe mà qua.

Ở toàn bộ quảng trường chính phương Tây, thông thiên Ngô Đồng cảnh lá bạc phơ, cổ xưa dày nặng, thần nhiên đứng lặng. Ở cây Ngô Đồng một bên, một cái phô bạch thâm hoa hồng thông đạo hướng cung điện chỗ sâu trong lan tràn, mà ở thông đạo bên, mấy cái trang trọng như pho tượng giống nhau hộ vệ, vẫn không nhúc nhích cầm kiếm thủ vệ.

Không bao lâu, biểu tình tức mực an tĩnh Yêu tộc cả trai lẫn gái nối đuôi nhau mà đến, an an tĩnh tĩnh đứng ở quảng trường nhất bên ngoài, vây quanh một vòng lại một vòng, thái độ thập phần thành kính cung kính.

Đáp ứng lời mời tiến đến tham gia hiển tế đại điển người tu nhóm, thì tại một bên mặc màu trắng áo choàng Yêu tộc thị nữ dẫn đường hạ, đứng ở quảng trường một góc.

Có người nhìn kia liền tiếp dân tế bốn điều thạch nói, không tự chủ được đánh lạnh run, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Nên không phải là đem ta chờ lừa tới làm tế phẩm đi?”

“Người đương Yêu tộc là ngu ngốc, vẫn là khi chúng ta là ngu ngốc?”

“Yên tâm đi, dù sao muốn chết cũng không phải chết người một cái, đại gia làm cái bạn, hoàng tuyền trên đường còn có thể tâm sự thiên đánh đánh nhau.”

Đang ở tu giả nhóm nhỏ giọng khi nói chuyện, có xuyên tinh mỹ hoa phục áo bào trắng yêu giả đi lên trước, lạnh lùng vừa nhác mắt, phóng mục nhìn quét bốn phía, chợt, chậm rãi phun ra một câu: “Yên lặng, cung nghênh Đại Tư Tế.”

Theo yêu giả lời nói rơi xuống, quảng trường chợt khởi phong, không khí vì này biến đổi.

Lục Tranh khỏe mắt liếc đến, ần với mặt đất đá phiến thượng quý dị phù văn tựa hồ trong nháy mắt lóe lóe.

Lại đảo mắt, từ từ chung đỉnh thanh, xa xa truyền dâng. Giấy lát, quang hoa nhảy động, thông thiên cây Ngô Đồng điệp sần sật rung động, cảnh lác lác, từng đạo tuyên khắc vào dân tế bốn phía mông lung bức họa một cái chớp mắt nhảy lên, quang hoa động lòng người, ngạo thị thương sinh, lại là phương hoàng hư ảnh tề phi.

Lúc này, chò ở một bên sở hữu Yêu tộc hợp với tình hình mà phác mà phù phục, trong miệng lẩm bẩm, không dám giương mắt.

Xem lễ tu giả đã xem xong, có vội vàng móc ra ghi lại tinh thạch tính toán đem này khó gặp long trọng trường hợp một chút không rơi mà ghi lại xuống dưới. Chỉ tiếc, không biết vì sao, ghi lại tinh thạch toàn bộ mất đi hiệu lực. Không cam lòng tu giả, tất nhiên là không muốn từ bỏ, tay nâng niệm quyết, các loại ném thử.

Nhất thời, to như vậy trên quảng trường, có thể nói yêu quý cùng kỳ dị tề phi, môn đồ cùng ngốc | bức cộng một màu.

Đúng lúc này, ngoài ý muốn một màn xuất hiện.

Thành kính quý lạ rất nhiều Yêu tộc đi qua giữa không trung chiếu khắp quang hoa đảo qua, thế nhưng nguy trang diệt hết, trong chớp lát lộ ra chính mình bản thể, trong chớp lát lộ ra nhân thân khi đây người màu trắng băng gạc bị thương bộ dáng.

Người tu xem đến tròn mắt há hốc mồm, không hiểu được này bày yêu tộc rốt cuộc là đang làm cái quý gì. Nhưng làm cái quý gì, cũng không cần phải như thế mỗi người bộ dáng thê thảm đi?

Phóng nhãn quét tới, ở đây Yêu tộc liền không mấy cái là hoàn hảo không tổn hao gì, có Yêu tộc đứt tay đoạn đủ, có cang là hơi thở thoi thóp tùy thời muốn cách thế giống nhau.

Nồng đậm mùi máu tươi cùng đau thương cảm xúc, không hề dấu hiệu bắt đầu ở thần thánh hiển tế đại điển bắt đầu không lâu, lan tràn toàn trường.

Có Yêu tộc không tiếng động rơi lệ, có Yêu tộc hung hăng cắn nha nắm quyền. Một cổ phần hận cùng không cam lòng, đau thương cùng đau kịch liệt,

đu loại phức tạp đan chéo cảm xúc, chớp mắt liền tràn ngập toàn trường.

Người tu nhóm thả kinh nghi thả cảnh giác, chợt, trên quảng trường bầu không khí lại một lần nổi lên biến hóa, lúc trước Lục Tranh quan sát quá cái kia thông đạo, rốt cuộc nổi lên biến hóa.

Cầm kiếm hộ vệ nhóm đơn dưới gối quỳ, kính cẩn mà cúi đầu xuống.

Một đội áo bào trắng Yêu tộc chậm rãi đi ra.

Chúng yêu cung kính mà khom lưng cúi đầu, tề hô: “Cung nghênh Đại Tư Tế.”

Lục Tranh ngẩng đầu vừa thấy, thấy đi tuốt đằng trước mặt cái kia áo bào trắng yêu quái, khí tràng thập phần kỳ lạ, bất lộ nửa điểm tu vi, lại kêu chú mục người như dọa u tỉnh đêm tối, vọng không đến để, cũng bỏ không đứng dậy.

Lục Tranh suy đoán, này hơn phân nửa chính là Yêu tộc quyền thế tối cao giả, Đại Tư Tế không thể nghi ngờ.

Chỉ thấy vị này Đại Tư Tế, người mặc màu trắng mũ choàng trường bào, đại khí hoa lệ, tay trụ khô nhánh cây, có khác một phen khí chất, là cái mặt trắng không cần trung niên mỹ đại thúc, đặc biệt ánh mắt trách trời thương dân, chính thể thoát nhìn thập phần tố nhã đoan trang, không giống một con yêu, ngược lại như là một cái tiên.

Bạch Phi Phi an tĩnh mà đứng ở kia cổ quái Đại Tư Tế phía sau, sắc sở hữu yêu quái cùng người không chú ý, triều Lục Tranh phương hướng chớp chớp mắt.

Đại Tư Tế tựa đối phía sau Bạch Phi Phi động tác không hề phát hiện, chỉ giờ tay hư hư vừa đỡ, thanh âm như đến từ yên tĩnh xa xôi thời không: “Đều đứng lên đi.”

“Là, Đại Tư Tế.”

Chúng yêu kinh sợ, treo nước mắt, lẫn nhau nâng đứng lên.

Yêu tộc nhóm hình tượng nhiều lần biến ảo, cuối cùng như ngừng lại nhân thân, đồng thời, từng người trên người thậm không nỡ nhìn các loại băng bó, cũng toàn bộ lộ rõ. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: hiển tế

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

“Hoan nghênh chư vị đường xa mà đến.”

Đại Tư Tế đối Yêu tộc nói rõ nhóm thăm trạng, chút nào không kinh ngạc, quay người lại, đối ở đây người tu nhóm, làm một cái ngắn gọn hoan nghênh.

Cho dù vị này Yêu tộc Đại Tư Tế thoát nhìn thập phần ôn hòa hảo tính tình, nhưng bằng vào nhiều năm vết đao thương liếm huyết độc sức làm, đông đảo nhân tộc tu giả trước tiên đó là trong lòng căng thẳng, không dám làm càn.

Cực kỳ nhưng làm đại biểu lên tiếng đại phái chương môn, hoặc gật đầu, hoặc đáp lễ.

Nhất thời, người cùng yêu, nhưng thật ra ngoài ý muốn ở chung vui sướng.

Đại Tư Tế nhàn nhạt mỉm cười, kia cười liền cùng từ nhỏ liền họa ở trên mặt giống nhau, không gọi người cảm thấy biệt nữ, lại cũng không gọi người cảm thấy có bao nhiêu nóng bỏng dễ thân.

“Chư vị ở xa tới là khách, thỉnh không cần quá khách khí. Vừa lúc gặp Yêu tộc ngàn năm hiển tế, cơ hội khó được, chư vị càng phải hảo hảo thưởng thức một phen mới là. Đến nỗi chư vị tha thiết ước mơ mấy thứ bảo vật, hiển tế lúc sau, Bạch mỗ chắc chắn hai tay dâng lên.”

Có ý tưởng người tu chạy nhanh cười ha hả chấp tay, khách khí vài câu, liền theo lời tạm thời kiểm chế xuống dưới, xem xét khỏi khó gặp Yêu tộc hiển

tế.

So với nhân loại nào đó hiển tế, Yêu tộc ngàn năm hiển tế yêu quý thù địch không ít.

Đầu tiên là họ Bạch Đại Tư Tế chậm rãi đi lên đài cao, múa may trên tay nhìn không ra tài chất khô nhánh cây, mắt khép hờ, niệm một đại đoạn tức mục cầu khấn từ.

Chợt, Bạch Phi Phi bay lên trăng, phát tay ý bảo, mấy chục cái Yêu tộc hai yêu một tổ, nâng đã sớm chuẩn bị tốt tồn tại dị thú, nối đuôi nhau đi lên trông trải dân tế.

Với tung tăng nhảy nhót dị thú bất đồng, kế tiếp, cũng có mấy chục cái Yêu tộc nâng ngoạn cổ nhân tộc xác chết, bước chậm mà đến.

Quảng trường bên cạnh vây xem người tu, có nhũ mày chán ghét, lại không ai tự tiện xông lên đi động thủ.

Tóm lại chết rớt, đều không phải chính mình nhận thức.

Đại Tư Tế chậm rãi tròn mắt, hướng Bạch Phi Phi gật gật đầu.

Bạch Phi Phi tuân lệnh, hô to một tiếng: “Phóng!”

Khoảnh khắc, tồn tại dị thú, chết rớt nhân thân, dựa theo trật tự nhất nhất bị đầu nhập dân tế ở giữa một chỗ đại đình trung.

Đại đình ở ngoài, liên tiếp đó là kia bốn điều ánh sáng thật dài thạch nói.

Đại Tư Tế nhẹ gió tay trung khô nhánh cây, liền liền như vậy nhẹ nhàng nhaoáng lên.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mặt chứng kiến, lập tức trở nên như mộng như ảo, cảnh tượng vạn vạn biến sắc, các loại ồn ào kêu thảm thiết tê gào nhảy vào màng tai, hết thảy đều không như vậy chân thật.

Mà lúc này, sở hữu Yêu tộc sớm đã tức mục nhắm mắt lại, một tay nhẹ đè ở chính mình ngực, một tay an tĩnh mà phía sau lưng, không phát ra nửa điểm tiếng vang.

Lục Tranh thân mình tu tập tinh thần loại tâm pháp tâm ma quyết, lại cảm huyền tâm thân thảo thể, hàng năm cùng ảo giác giao tiếp, chỉ hít mắt hoảng thân trong chốc lát, lay động đầu liền tại thính mắt tinh thanh tỉnh lại đây.

Chỉ thấy dân tế phía trên, thoát nhìn không tính quá lớn đình, thể nhưng đem mấy chục dị thú cùng với mấy chục người thân, kể hết cắn nuốt đi vào.

Tồn tại dị thú gào rống rít gào, có thậm chí phát ra người giống nhau khóc lớn cầu xin tha thứ. Đáng tiếc dân tế thượng mấy chi cao quý yêu, thờ ơ.

Đại Tư Tế lại vẩy vẩy khô nhánh cây, đại đình nổi lên biến hóa, liên tiếp bốn điều thạch nói địa phương bỗng dưng liền phá một cái bất quy tắc đại động.

Chậm rãi, dị thú cùng người giao triền hỗn tạp máu loãng phần còn lại của chân tay đã bị cắt tự đại trong động, dần dần chảy ra. Xem kia thảm thiết hình dạng, liền cùng kinh thạch ma bị hung hăng ma quá giống nhau. Thả nhất đáng sợ chính là, này đó giao triền ở bên nhau dị thú cùng người, một tỉnh vừa động, cả đời vừa chết, lớn tiếng tru lên cùng vô thanh vô tức, mâu thuẫn hai tương tổ hợp, thoát nhìn càng thêm nhìn thấy ghê người.

Đãi này đó máu loãng phần còn lại của chân tay đã bị cắt lưu đến thạch nói nhập khẩu, thể rắn thiêu đốt bốc hơi biến mất không thấy, duy độc dư lại dính trụ yêu dị hồng trung mang tím bốc khói máu tươi, dọc theo ánh sáng thật dài thạch nói, nhất lưu mà xuống, cho đến “Ừng ục ừng ục” mà hoàn toàn đi vào mặt đất mơ hồ phù vân trung.

Phù vân lập lòe không ngừng, lúc trước nở rộ quá dị tượng phượng hoàng hư ảnh càng thêm ngưng thật.

Đồng thời, một sợi lư quang hoa xa xa rải hướng chính phương Tây thông thiên Ngô Đồng.

Lục Tranh nhìn thấy, kia Ngô Đồng thân hình nháy mắt trường, cành lá càng thêm sum xuê một ít, chính cây thụ giống như là tồn tại, có lưu thông mạch lạc, có cứng cỏi gân cốt, có yêu mị vui cười ngũ quan.

Lục Tranh xác nhận kia không phải ảo giác.

Không phải ảo giác, như vậy chính là nói, kia thông thiên Ngô Đồng thật là tồn tại, đồn đãi từ nó ra đời này nhậm Yêu tộc Đại Tư Tế, cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Đúng lúc này, Ngô Đồng cành lá giãn ra, “Sàn sạt sa” động tĩnh lên, mà theo mỗi một thanh âm vang lên, liền có một cái tòa sáng quang điểm, là tả là tả huyền phù giữa không trung, cuối cùng, quang điểm hoàn toàn đi vào thành kính nhắm mắt Yêu tộc trong thân thể. Theo quang điểm hoàn toàn đi vào, này đó bị thương thảm trọng Yêu tộc, thể nhưng một đám bắt đầu dần dần khôi phục lại, hơi thở cũng dần dần trung khí mười phần lên.

Lấy huyết dưỡng trận, trận dưỡng Ngô Đồng, Ngô Đồng lại mang cho Yêu tộc tân sinh sức sống.

Có lẽ, đây là Yêu tộc hiển tế đại điển lớn nhất mục đích.

Lục Tranh thậm chí hoài nghi, này Đại Tư Tế mời người tu tiến đến xem lễ, vì đó là cấp không biết vì sao bị thương thảm trọng yêu tu nhóm bổ sung tình khí chữa thương.

Chung quanh cùng Lục Tranh giống nhau, thoát ly ảo giác tu giả, còn có mấy cái, từng người xa xa liếc nhau, trong mắt đề phòng nồng đậm, lại đồng thời quay đầu nhìn phía hiển tế trên đài cao quý tự giữ Yêu tộc Đại Tư Tế.

Đại Tư Tế giương mắt đảo qua, chột khép hờ, căn bản không phản ứng Lục Tranh mấy cái.

Tế phẩm hiển huyết nghi thức giăng co non nửa cái canh giờ, sa vào nhập ảo giác trung người tu, tiểu bộ phận tự hành thoát ly ra tới, đại bộ phận người thăng đến hiển huyết nghi thức kết thúc, mới vừa rồi sâu kín chuyên tình, vừa tỉnh đó là hô to một tiếng, rút ra đao kiếm, bày ra trận pháp, một mặt đề phòng Yêu tộc, một mặt tự mình kiểm tra nhìn xem bản thân trên người có hay không khuyết thiếu cái gì mấu chốt linh kiện.

Vừa mới trọn mắt Yêu tộc, cũng rất kích động, từng người tình lực dư thừa, lập tức cũng rút ra vũ khí tới.

Người cùng yêu giăng co, cho nhau chửi bậy.

“Hào oa! Yêu tộc quả nhiên bất an hảo tâm, lúc trước kia ảo giác đó là dùng để đánh chết ta chờ đi!”

“Chê cười! Chính mình tinh thần vô dụng, còn quái yêu? Ta xem các ngươi người tu, mới vừa rồi là thành tâm lên vào Tê Ngô Sơn sát yêu tới đi!”

“Đừng vội vô nghĩa, xem kiếm!”

“Sát!”

Mắt thấy một hồi người cùng yêu hỗn chiến liền muốn bắt đầu, bề nghề toàn bộ đại quảng trường Đại Tư Tế rốt cuộc đã mở miệng: “Hào. Hiển tế đại điển chưa hoàn thành, làm chủ người cùng làm khách người, có thể nào trước đánh lên tới?”

Đại Tư Tế nói, không nhanh không chậm, giọng cổ không gọn sóng, lại kêu bất luận cái gì một cái nghe được người cùng yêu theo bản năng run lên, không dám lại lỗ mãng.

“Thượng tế vũ.”

Một tiếng thanh uống, ngay sau đó, vị này tức mục lại cao quý Đại Tư Tế, vẩy vẩy khô nhánh cây, tự dàn tế thượng đi rồi xuống dưới.

Cùng lúc đó, bụi đất mạn khởi.

Một đám người mặc áo bào trắng, mặt họa dị văn Yêu tộc nam nữ, cầm trong tay Ngô Đồng chi, bước chậm mà đến. Xoay tròn chuyển, khởi thân, vòng eo lắc lư, cảnh lá vũ động.

Yêu quý giai điệu tùy theo vang lên, kỳ dị vũ bộ từ chậm chuyển mau, một sợi mùi thơm ngào ngạt hương khí dần dần lan tràn.

Yêu biểu tình trở nên như si như say, mà người ánh mắt, bắt đầu tan rã mê ly.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: lễ gặp mặt

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Yêu quý tế vũ, mùi thơm ngào ngạt hương khí, tựa trong mộng gặp qua, người qua.

Theo vũ động Yêu tộc nam nữ đông đưa trong tay Ngô Đồng chi tần suất càng lúc càng nhanh, như đọa trong mộng Yêu tộc càng ngày càng nhiều, ánh mắt mê ly người tu cũng bắt đầu nổi lên tân biến hóa.

Có người tu lại lần nữa bắt đầu đầu vầng mắt hoa, một tia ảo giác bắt đầu ở trước mắt thành hình, trong lòng cảnh giác quá mức lập tức thân hình vừa động, ngón tay ấn ở đao kiếm thượng, liền tưởng bạo khởi.

Như thế xôn xao, thiếu chút nữa không đem như si như say Yêu tộc nhóm tập thể bình tĩnh.

Bạch Phi Phi nhũ mày khó chịu, được Đại Tư Tế ý bảo, đứng ra nói một câu: “Chư vị khách nhân thỉnh tĩnh tâm xem xét, này kỳ ảo hương tuy có trí huyền thôi miên tác dụng, nhưng đối nhân thể bản chất là vô hại.”

Thấy đông đảo người tu như cũ bán tín bán nghi, bạch phi liếc mắt đưa tình tình vừa chuyển, khoe mỗi một câu, cho một cái ra vẻ thập phần vô hại biểu tình, đảo mắt rồi lại bỏ thêm một câu: “Trừ phi là tự thân tinh khí có mệt, nếu không, này kỳ ảo hương cũng không nhiều ít tác dụng.”

Nguy, là nói trừ phi là lúc trước bị phồn đông yêu dụ hoặc, nếu không, căn bản sẽ không có trở ngại.

Bạch Phi Phi lời này rơi xuống, lập tức, có phản ứng mau, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, trừng lớn đôi mắt, đứng thẳng eo, nỗ lực làm ra một bộ không hề khác thường bộ dáng.

“A.”

Lục Tranh không khỏi cười nhạo một tiếng.

Thành như Bạch Phi Phi lời nói, này yêu quý vũ đạo mang thêm kỳ ảo hương đích xác không nhiều lắm chỗ hỏng, tác dụng chỉ là kêu xem xét người cùng yêu tình lục càng thêm tập trung thôi, thả một hồi tế vũ xem xét xuống dưới, thế nhưng làm người cả người thoải mái thanh tâm, ngay cả ngũ cảm cũng so dĩ vãng muốn trong sáng rất nhiều.

Tiểu bộ phận được Yêu tộc chỗ tốt người tu, cũng không làm ra vẻ, chấp tay nói lời cảm tạ.

Nhất thời, người cùng yêu không khí lại lần nữa trở nên hoà thuận vui vẻ lên.

Yêu cùng người chủng tộc bất đồng, này phẩm vị cùng sở thích tự nhiên có điều khác nhau.

Một hồi hiển tế, đại bộ phận thời gian, người tu là dùng kính ngạc ánh mắt xem mới lạ, mà Yêu tộc còn lại là toàn thân phát ra thành kính nghiêm túc thả trang trọng mà tham dự trong đó.

Hiển tế đại điển thẳng đến thái dương sơ thăng, mới vừa rồi kết thúc.

Đại Tư Tế trên tay khô nhánh cây chậm rãi vung lên, trời giáng cam lộ, tinh tinh điểm điểm chiếu vào Tê Ngô Sơn, cũng chiếu vào thông thiên Ngô Đồng cùng Yêu tộc trên người, quang mang chợt lóe, liền nhẹ hòa tan tâm nhập.

Kỳ dị chính là, cam lộ tinh điểm cũng chiếu vào người tu trên người, nhưng kia tinh điểm giống như là có thể tự chủ phân biệt giống nhau, chỉ ở nhân thân thượng đi ngang qua sân khấu, đảo mắt vừa trượt, liền rơi xuống trên mặt đất, đừng nói hòa tan tâm vào, ngay cả dính ướt cái quần áo đều không có làm được.

Mọi người chính kinh nghi, có tu giả thậm chí thân thủ lạnh lẽo nắm vài giọt, tính toán mang về nghiên cứu nghiên cứu, nhưng kia bị nắm trong tay cam lộ giấy lát liền phát huỵ, tựa chưa từng có tồn tại quá giống nhau.

Theo hiển tế đại điển kết thúc, trừ bỏ đi theo Đại Tư Tế áo bào trắng yêu giả, còn lại Yêu tộc kẻ hết lui ra.

Một đám người tu lúc này hoàn toàn cảnh giác lên.

Bạch Phi Phi trong miệng theo như lời “Hỗ trợ” rốt cuộc là chỉ cái gì, hẳn theo như lời bảo vật hai tay dâng lên là thật là giả, đáp án, sắp công bố.

Đại Tư Tế chậm rãi nhìn lướt qua quảng trường phía trên hơn một ngàn người tu, hơi hơi mỉm cười, huy động khô nhánh cây.

Khoảnh khắc, quang hoa vạn trượng.

Mọi người lại nhìn chăm chú, kinh dị phát hiện chính mình vị trí ảo cảnh đã xảy ra biến hóa.

Đối lập chỗ ngồi, hoa mỹ cung điện, Đại Tư Tế cao cao ngồi ở vương tọa phía trên, mà bên cạnh hắn, trừ bỏ khom người hầu hạ áo bào trắng yêu giả ngoại, liền chỉ có Bạch Phi Phi một cái thoạt nhìn biểu tình không lớn đứng đắn cổ quái yêu.

“Hoan nghênh đi vào Yêu tộc nhất thần bí nơi, Yêu Thần Điện. Chư vị mời ngồi đi.”

Làm lời đạo đầu, Đại Tư Tế là khách khí.

Mọi người ngơ ngác nhìn xem ta ta nhìn xem ngươi, cuối cùng ở khôi phục bình thường Độc Cô Thư Hà một cái nhướng mày, cùng với Từ Trường Phong một cái chân thành nói lời cảm tạ trung, mọi người bình yên nhập tọa, tĩnh chờ Đại Tư Tế sẽ có nói cái gì nói.

Tuy nói tự lộ diện tới nay, Yêu tộc Đại Tư Tế biểu hiện vẫn luôn là trách trời thương dân, ôn hòa dễ thân, nhưng ai có thể tin tưởng, như vậy một con thánh phụ đường như yêu thật có thể là Yêu tộc nhất cự quyền thế?

Hiển nhiên, mọi người là không tin.

Thấy mọi người theo lời ngồi xuống, Yêu tộc Đại Tư Tế biểu tình bất biến, vẫn luôn là hấn kia một bộ thoáng như họa đi lên ôn hòa gương mặt, một bên đầu, đối bên cạnh Bạch Phi Phi nói: “Phía dưới ngồi, đều là ai cùng ai, người vì ta giới thiệu một chút. Cũng miễn cho chờ lát nữa tặng lễ vật thời điểm, đưa sai rồi đối tượng.”

Đại Tư Tế cuối cùng một câu đột nhiên không kịp phòng ngừa, đánh trúng phía dưới đồng đảo người tu trái tim, lập tức xôn xao một mảnh, có gấp không chờ nổi bản thân đứng lên, thái độ cung kính có thêm, tươi cười sáng lạn, khiêm tốn có lễ, thẳng đem chính mình giới thiệu đến ba hoa chích choè.

Thấy trước mắt hỗn loạn không khí vui mừng một màn, Bạch Phi Phi thiếu chút nữa không phanh trụ một ngụm phun cười ra tới.

Có tu giả lại cũng là vững như Thái sơn, an tọa trên chỗ ngồi, gió to bất động.

Đối với chân chính có thực lực có bối cảnh, Bạch Phi Phi liền tiến đến Đại Tư Tế trước mặt lựa cường điệu muốn nói.

Đến phiên giới thiệu Lục Tranh, Bạch Phi Phi trong giọng nói liền nhiều vài phần thiết tình ý cười, đối Đại Tư Tế nhỏ giọng nói: “Lục huynh đệ sao, chính là cái kia ở hiển tế ảo giác trung trước hết tình táo lại kỳ tài. Đây chính là cái không giống người thường, là ta bằng hữu.”

Đến phiên giới thiệu Vạn Ma Quật, Bạch Phi Phi liền nói: “Đây là Lục huynh đệ tức phụ gia, lớn lên nhất lãnh xinh đẹp nhất cái kia, chính là hấn tức phụ, Độc Cô Kiến Thường, võ lâm đại hội ma đạo đệ nhất nhân. Về mặt diện than tiểu thiếu niên, là Lục huynh đệ cậu em vợ, Độc Cô Ly Tình. Thoạt nhìn không giống hình người cục diện đáng buồn cái kia, là ta Lục huynh đệ cha vợ, Vạn Ma Quật ma chủ, Độc Cô Thư Hà.”

Đại Tư Tế đôi mắt khẽ nâng, nhìn thoáng qua một lần cũng không mở miệng qua mặt lạnh vương, Độc Cô Thư Hà.

Hơn một ngàn người, có hơn phân nửa là ôm giao hảo Đại Tư Tế đạt được bảo bối mục đích, tự hành đứng lên bùm bùm các loại giới thiệu một đồng lớn, dư lại người, Bạch Phi Phi lấy ra mười mấy cùng Đại Tư Tế đại khái giảng giải một chút.

Làm khó Đại Tư Tế tuổi tuy đại, trí nhớ lại khá tốt, mỗi người nói chuyện, hấn đều điểm gật đầu một cái, đám người nói xong rồi, hấn lại kêu người có tên tự nói một tiếng “Hạnh ngộ”. Xem kia bộ dáng, lại là đem sở hữu nói qua tên người, đều nhớ kỹ.

Một phen dài dòng giới thiệu sẽ chậm rãi kết thúc, người tu nhóm ánh mắt bắt đầu nhiệt cay lên, cũng có không ít người tu âm thầm xem xét Yêu Thần Điện bố trí tính toán tùy thời bỏ chạy.

Chờ đợi thời gian không lâu lắm, Đại Tư Tế không phụ sự mong đợi của mọi người mà hơi hơi mỉm cười, gật đầu nói: “Tương phùng tức là có duyên, càng khó đến chính là liên hệ tên họ. Như thế, đại gia cũng coi như là bằng hữu. Lúc trước đáp ứng đại gia bảo vật, tự nhiên dâng lên.”

Nói, vị này Yêu tộc Đại Tư Tế vung lên khô nhánh cây, nháy mắt, toàn bộ Yêu Thần Điện bị từng vòng trời nổi quang đoàn vây quanh.

Quang đoàn mờng lung, một chút loang loáng, căn bản thấy không rõ trong đó bao vây rốt cuộc là cái gì, nhưng tự trong đó, ẩn ẩn lộ ra ý vị quang hoa, lại mỗi người chương hiển không phải vật phẩm.

Theo Đại Tư Tế một cái cười khẽ, quang đoàn theo tiếng phi tán, đảo mắt, lại là ở đây mỗi người trước người, đều nổi lơ lửng một cái.

Có người kinh nghi, có người khẩn trương, có người hưng phấn, có người thờ ơ.

Đại Tư Tế cười ha hả mở miệng, nói: “Nho nhỏ lễ gặp mặt, còn thỉnh chư vị không cần khách khí.” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: không gian phá động

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? “Lễ gặp mặt?”

“Nhân thủ một phần lễ gặp mặt, Đại Tư Tế thật đúng là danh tác a.”

Dụ hoặc quang đoàn lẳng lẳng trôi nổi, liền ở gang tấc trước mặt, bất luận kẻ nào đuổi ra tay là có thể bắt được, thả mỗi người một cái tùy tiện trao, liền tranh đoạt nguy hiểm đều không cần gánh.

Từ trước đến nay bài xích nhân tộc Yêu tộc, thế nhưng như thế danh tác, càng chương hiển đến Yêu tộc cái gọi là hỗ trợ, sẽ không đơn giản.

Hơi vừa động não, hưng phấn làm lạnh, cả gan làm loạn mà trước tiên liền đem bàn tay hướng quang đoàn, nhưng thật ra không mấy cái.

Có năng lực cùng có cơ hội tới Yêu tộc bưng, không có bao nhiêu người là thật sự ngu xuẩn. Cho dù lúc trước Yêu Đồng Lâm gặp phồn đồng yêu ám toán, cũng bất quá là chúng tu giả cảm thấy một đêm phong lưu thất điểm tinh lực căn bản không ảnh hưởng toàn cục duyên có thời. Nếu là phồn đồng yêu phạm là bị thương một chút tu giả căn bản, những cái đó hảo sắc đẹp tu giả quyết định sẽ không dung túng.

Bảo bối lại mê người, cũng muốn chính mình có mệnh hưởng mới là.

Đối yêu, đang ngồi người tu trong tiềm thức vẫn là phòng bị.

Huống chi, này thu lễ gặp mặt, đó là một cái cơ hội, một cái ám chỉ. Biểu thị kế tiếp Yêu tộc đưa ra hỗ trợ, cần thiết đáp ứng. Đương nhiên, nếu là đa mặt đủ hậu, cũng có thể làm bộ cái gì cũng đều không hiểu, chỉ thu lễ vật không hỗ trợ. Đoan xem một người phẩm tính như thế nào tự định rồi.

Mọi người tu phòng bị cùng chậm chạp không thân thủ, ở Đại Tư Tế dự kiến bên trong, nhưng lại cũng không khó trụ hấn.

Đại Tư Tế ngôn nói: “Chư vị không cần khách khí, nho nhỏ lễ vật chỉ là đại biểu Yêu tộc một chút giao hảo tâm ý, lễ vật không tính quý trọng, chỉ thắng ở lược mới lạ thôi. Thả, nếu là chư vị đối phần lễ vật này thật sự không hài lòng, bất luận cái gì thời điểm lui về tới, cũng là có thể.”

Đại Tư Tế buổi nói chuyện, tràn ngập dụ hoặc.

Mới lạ không biết bảo bối, thu còn thời lui, hai trương chồng lên, luôn là rất khó gọi người cự tuyệt.

Theo cái thứ nhất tu giả đem bàn tay ra, tựa nào đó chót mở bị mở ra, càng ngày càng nhiều đám đông đứng giống nhau đem bàn tay hướng về phía khoảng cách chính mình gần nhất quang đoàn.

Lục Tranh nhướng mày, cũng thân thủ đem chính mình trước mặt quang đoàn ôm đồm vào lòng bàn tay.

Ngưng thần tìm tòi, phát hiện quang đoàn bên trong cất giấu, thế nhưng là một viên huyền thú yêu đan. Nếu là nuốt phục luyện hóa, hấn tâm ma quyết thế tất có thể tới một cái tân độ cao.

Phủi tay đưa ra lễ gặp mặt, tùy tùy tiện tiện chính là một viên trong truyền thuyết huyền thú yêu đan, cũng không biết là tất cả mọi người có này đãi ngộ, vẫn là bởi vì Bạch Phi Phi cùng hấn giao hảo duyên cớ.

Lục Tranh giương mắt đảo qua, phát hiện cơ hồ tất cả mọi người là mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng vui sướng, đủ thấy Đại Tư Tế đích xác hảo thủ bút.

Nhưng mà, này còn không phải hấn lớn nhất bút tích. Bạch Phi Phi lúc trước lấy tới dụ hoặc Độc Cô Thư Hà cùng Từ Trường Phong chờ mấy cái đại phái khoanh lái giả bảo bối, càng là vạn trung vô nhất. Như thế chí bảo, tự nhiên sẽ không sung làm lễ gặp mặt.

Lúc này, Đại Tư Tế thanh âm lần thứ hai truyền đến.

“Ta biết một chút đạo hữu trong lòng suy nghĩ sở hệ, có khác hấn vật. Mà thứ này sao.....”

Đại Tư Tế ha hả cười, cũng không đem lời nói nói xong, chỉ là vừa lật ống tay áo, chợt, liền có hơn mười cái quang đoàn xuất hiện ở hấn chung quanh.

Đại Tư Tế đem này đó hiển nhiên không phải cấp bậc bảo bối hướng bên cạnh Bạch Phi Phi thân thượng đẩy, Bạch Phi Phi nhếch miệng cười, liền ở trước mặt bao người, đem này hơn mười dạng chí bảo kể hết thu về tới rồi chính mình trong lòng ngực.

Đối mặt phía dưới đông đảo như hổ rình mồi tầm mắt, Bạch Phi Phi lười biếng đánh một ngáp, lắc lắc phía sau đen nhánh cửu điều cái đuôi, không chút nào để ý.

Độc Cô Thư Hà khóe miệng ngoéo một cái, không lộ ý cười, chỉ giơ tay bưng một chút chính mình tóc mai. Mà Độc Cô Ly Tình nắm hung đao Vô Cực ngón tay, vô ý thức run rẩy một chút.

Lục Tranh suy đoán, nếu là Đại Tư Tế cùng Bạch Phi Phi dám ra về, cái thứ nhất sẽ không tha bọn họ, liền nên là hấn hung tàn cha vợ cùng cậu em vợ.

Lục Tranh cũng làm tốt chuẩn bị, cho dù là dùng đoạt, chỉ cần có một đường chi cơ, hấn cũng phải vì Độc Cô Kiến Thường tranh thượng một tranh.

Câu đủ mọi người ăn uống, xem đủ rồi mọi người phản ứng.

Đại Tư Tế sờ sờ chính mình rũ eo rồi tung trắng bạch tóc, ngược lại thở dài một hơi, sâu kín mở miệng nói: “Nói vậy chư vị cũng nhìn thấy, Yêu tộc gặp đại nạn. Mấy tháng trước, có người từ ngoài đến tự Tê Ngô Sơn chi đình cường thế đồ bộ, diệt Yêu Đồng Lâm, bị thương thông thiên Ngô Đồng căn bản, còn giết không ít Yêu tộc con dân.”

“A? Đây là thật sự?”

“Đại Tư Tế không phải là đầu chúng ta đi?”

“Không biết là nơi nào tới người từ ngoài đến, thế nhưng như thế cường hãn bá đạo. Tổng không có khả năng là chúng ta Trung Nguyên nhân tu đi? Hay là son hải yêu thị bên kia tới nửa yêu?”

Yêu tộc Đại Tư Tế nói quá gọi người ngạc nhiên. Tuy rằng mỗi người bị thương thảm trọng Yêu tộc con dân thoát nhìn đích xác thực quý dị, nhưng, Yêu tộc không phải mềm quả hồng, lại có bí pháp tăng tăng bảo hộ, thả mỗi người sống hơn một ngàn năm lâu, nơi nào là như vậy dễ dàng nói bị công phá đã bị công phá?

Hắc Dực sờ sờ chính mình cằm, đáy mắt cũng có chút nghi hoặc.

Nói đến Yêu tộc, cùng người xưa nay bài xích căm thù sớm đã là không tranh sự thật, mà yêu cùng nửa yêu đồng dạng là lẫn nhau khinh bỉ khinh thường. Ở son hải yêu thị, nửa yêu đồng đảo, chẳng lẽ thật đúng là bởi vì hân rời xa yêu thị lâu lắm, cho nên yêu khu phổ nửa yêu nhân cơ hội phiên thiên? Nhưng nửa yêu trung ai có như vậy năng lực?

Mặc kệ người khác tin hay không, Hắc Dực cẩn thận sau khi tự hỏi, dù sao hân là không tin.

Đại Tư Tế lắc lắc đầu, lại là một tiếng nặng nề thờ dài, hồi lâu trầm mặc sau, lần thứ hai mở miệng, đầu tiên đó là cảm tạ.

“Chư vị đối Yêu tộc quan tâm, ta thực cảm động, cũng phi thường cảm tạ. Đến nỗi kia người từ ngoài đến, tự nhiên không phải đang ngồi chur vị, cũng không phải chưa từng tiến đến Trung Nguyên những người khác tu. Mà nửa yêu, tuy rằng từ xưa cùng ta chờ thuần khiết Yêu tộc có điều khập khiễng, nhưng đại gia trong cơ thể có một nửa máu là tương thông. Yêu trọng tình nghĩa, giết hại lẫn nhau loại sự tình này, là sẽ không phát sinh.”

“Kia này người từ ngoài đến rốt cuộc là ai?”

“Không đến mức là trống rỗng toát ra tới đi!”

“Thật đúng là trống rỗng toát ra tới.”

Đại Tư Tế sâu kín một câu, làm Yêu Thần Điện chột an tĩnh lại.

Hít sâu một hơi, tựa kiểm chế trụ nội tâm cực đại bị thống cùng phần hận giống nhau, Đại Tư Tế trách trời thương dân khuôn mặt thêm vài phần khẩn cầu, mở miệng nói: “Cho nên, ta mời chur vị tiến đến, đó là tương thỉnh chur vị cùng Yêu tộc cùng, đối kháng này đó bá đạo vô lễ đã man kẻ xâm lược.”

Đại Tư Tế nói được bị phần đau thương, phía dưới người tu, lại không có mấy cái là bất kể hậu quả tùy ý hỗ trợ.

Từ Trường Phong gương mặt, triều Đại Tư Tế chấp tay, hỏi: “Không biết Đại Tư Tế đối này đàn dã man người, có cái gì hiểu biết?”

Đại Tư Tế nói: “Tộc của ta xảy ra chuyện sau, ta từng phái ra nhất thiện phi hành phi Yêu tộc tự tề ngô đỉnh núi phong không trung tìm đáp án, thu hoạch không nhỏ.”

Đại Tư Tế nói tới đây, dừng một chút. Mọi người cắn răng, cho rằng hân muốn nhân cơ hội bán cái cái nút. Lại không nghĩ rằng, hân còn rất thật thành, lại há mồm, như ong vỡ tổ mà toàn nói.

“Tề ngô đỉnh núi mấy vạn trời cao phía trên, tồn tại không gian phá động, kia người từ ngoài đến đó là tự phá trong động trống rỗng xuyên ra. Thả phi yêu ven đường tra xét, phát hiện, linh vô đại lực địa phương khác, còn có không ít như vậy cửa động. Như chur vị sở biết rõ Vạn Ma Quật cùng son hải yêu thị, cũng có như vậy không gian phá động tồn tại.”

“Cái gì?!”

Mọi người kêu sợ hãi, tầm mắt không tự chủ được mà chuyển hướng Độc Cô Thư Hà cùng Hắc Dực, quay đầu còn đái té hỏi.

Đại Tư Tế lại xua tay làm cái tạm thời dừng nóng nảy động tác, lại nói tiếp: “Kinh ta quan sát cùng tra xét, này phê người từ ngoài đến cũng không thuộc về linh vô đại lực phía trên bất luận cái gì một chủng tộc. Lấy ta phỏng đoán, những người này nên là đến từ nước khác thời không.”

Thế giới ở ngoài còn có thế giới, thời không phía trên còn có khi không.

Này đối với mỗi một cái tu giả tới nói, trong tiềm thức đều là nhận đồng, thả, từ xưa liền tồn tại rách nát hư không phi thăng thượng tầng thế giới tốt đẹp truyền thuyết.

Cho nên, đối với Yêu tộc Đại Tư Tế cách nói, một chúng tu giả trước tiên là kinh ngạc, kinh ngạc qua đi đó là mới lạ.

Rất nhiều người càng là sinh ra “Nếu không, ta trao một con nước khác lai khách tới nghiên cứu nghiên cứu” lớn mật ý tưởng.

Nhưng thật sự đến phiên cùng này đó không biết thần bí khó lường nước khác lai khách mặt đối mặt sinh tử thời gian chiến tranh, liền liền rất làm người không có động lực. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Thí Yêu Thạch

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Trầm tịch Yêu Thần Điện, đông đảo người tu biểu tình biến đổi lại biến, lắng là không có một cái mở miệng chủ động đáp ứng hỗ trợ.

Ngay cả tổ có quái vật chủng quần chi xưng Yêu tộc, cũng thảm bại ở này đó nước khác lai khách trong tay, thử hỏi bọn họ này đó giong da người tu, lại có mấy cái là nước khác lai khách đối thủ? Thả động bất động liền sát thương toàn tộc căn bản nước khác lai khách, kia vẫn là giống nhau lai khách sao?

Bảo bối cố nhiên động lòng người tâm, nhưng, ở tánh mạng uy hiếp hạ, vậy có vẻ có chút đơn bạc.

Đối mọi người trầm mặc, Đại Tư Tế rũ một chút mi mắt, chợt, phảng phất lẩm bẩm: “Này đàn nước khác lai khách tàn nhẫn độc ác, dã tâm cực đại. Nghe kia ý tứ, sát thương Yêu tộc chỉ là bọn hắn tiến công linh võ đại lục bước đầu tiên. Bước tiếp theo, bọn họ thế tất thôi quét linh võ đại lục càng nhiều thế lực trận doanh. Lúc đó, tồn tại không gian phá động thế lực đã có thể nguy hiểm. Trừ bỏ Vạn Ma Quật cùng sơn hải yêu thị, còn có này đó thế lực tồn tại phá động tới?”

Bạch Phi Phi khom người, thực tự giác mà mở miệng nói: “Phi Yêu tộc báo cáo địa phương còn rất nhiều, ta cũng không nhớ rõ.”

Đại Tư Tế gật đầu, lại nói: “Kia nước khác lai khách nói tiếp theo tiến công các thế lực lớn, là khi nào tới?”

Bạch Phi Phi: “Không nhớ rõ.”

Phía trên, Đại Tư Tế cùng Bạch Phi Phi một hỏi một đáp, tựa hồ đắm chìm ở chính mình thế giới giống nhau, đối phía dưới thần sắc khác nhau người tu, không có lại xem một cái.

Hồi lâu lúc sau, Đại Tư Tế mới vừa rồi tổng kết một câu: “Kế tiếp, xui xẻo sẽ là ai, chúng ta ai cũng không biết.”

“Cùng với không hề phòng bị mà ngồi đến bị giết, chúng ta hai tộc sao không liên khôi tay tới?”

“Nếu là chư vị chịu hỗ trợ, chư vị tha thiết ước mơ bảo bối, Bạch mỗ tự nhiên hai tay dâng lên.”

Đại Tư Tế ý có điều chỉ mà nhìn quét liếc mắt một cái ở đây nhất có thể nói được với nói kia mười mấy người tu đại năng.

Hắn đẩy đến Bạch Phi Phi trong lòng ngực chỉ bảo, tự nhiên cũng là vì này mười mấy người có ý chuẩn bị, đến nỗi ở đây những người khác tu, ai sẽ ghét bỏ cùng nhau ra trận chém giết người quá nhiều đâu?

“Nếu là chư vị nguyện ý hợp tác, đoạt nước khác lai khách đoạt được bất luận cái gì bảo bối, chúng ta hai tộc, chia đều.”

Đại Tư Tế cuối cùng một câu thấp phần động lòng người tâm, thả phù hợp rất nhiều người tu tâm tư.

Tu giả tu giả, trừ bỏ cầu trường sinh cầu quyền thế cầu tự tại tiêu sái, đối bảo bối, kia cũng là trong xương cốt liền mơ ước. Thế giới cá lớn nuốt cá bé, ai mạnh ai liền có được càng nhiều. Huống chi, là nhập nước khác lai khách như vậy hung tàn tàn nhẫn, phân đoạt đối thủ như vậy, đã vui sướng lại bản lĩnh. Nghĩ như thế, nhưng thật ra cùng Yêu tộc hợp tác cũng không phải không thể.

Đặc biệt này đàn lai lịch thành mê nước khác lai khách không biết khi nào liền sẽ tiến công linh võ đại lục, tuy nói Yêu tộc Đại Tư Tế tất nhiên có khoa trương thành phần, nhưng kia hơn mười chỗ không gian phá động lại là bị nói được có cái mũi có mắt. Ai cũng không hiểu được nhà mình gia môn trên không có hay không như vậy phá động.

Không gian phá động tồn tại với mấy vạn trời cao phía trên, không phải ai đều có phi Yêu tộc bản lĩnh, nhưng tùy tiện nhảy liền thăm cái đến tột cùng. Ngay cả cường hãn khí phách như Vạn Ma Quật cùng sơn hải yêu thị, đều tồn tại như vậy tai họa ngầm. Bọn họ này đó môn phái chẳng lẽ liền thật có thể có như vậy hảo vận, may mắn thoát khỏi với khó?

Cùng với ngồi chờ nguy hiểm buông xuống, còn không bằng hai tộc liên thủ, cộng kháng ngoại địch!

Đại Tư Tế biết phía dưới hơn phân nửa tu giả đã động tâm, mà sở dĩ hiện tại còn không mở miệng tỏ thái độ, một là thấp thỏm sợ hãi không dám tùy tiện

lên tiếng, đã không có can đảm lượng làm ra đầu điều, lại không tư cách đại biểu mọi người.

Cho nên, từ lúc bắt đầu, Đại Tư Tế ánh mắt liền chặt chẽ định ở kia riêng mười mấy trên người. Đây trong đó, liền bao gồm chính ma kiến chân Độc Cô Thử Hà cùng Từ Trường Phong, cùng với ngoài ý muốn đầu cái tiểu môn tiểu phái sơn hải yêu thị chỉ chủ Hắc Dục.

Này mười mấy người xưa nay oai phong một cõi, đậm chân một cái, toàn bộ linh võ đại lực đều phải run tam run, trừ bỏ cá biệt táo bạo xúc động, còn lại phần lớn tâm tư thâm trầm dễ dàng không mở miệng.

Đại Tư Tế không hề bụng, lại vừa mở miệng, lại là ngữ không kinh người chết không thôi, nói thẳng: “Ồ đây chừ vị giữa, có vài vị cùng ta Yêu tộc sâu xa, thâm hậu. Nói vậy, so với những người khác, hẳn là càng nguyên ý cùng ta Yêu tộc kết minh mới là.”

Nói, Đại Tư Tế liền đem ánh mắt cái thứ nhất chuyển hướng về phía Hắc Dục, mở miệng nói: “Yêu thị chỉ chủ, kính đã lâu uy danh. Lần này nhìn thấy, quả thực khí thế phi phàm. Chỉ là yêu vương ngài chân thân, tựa hồ cũng không thuộc về Tê Ngô Sơn căn nguyên Yêu tộc giữa bất luận cái gì một chi đi?”

Sơn hải yêu thị chỉ chủ là cái yêu, mọi người đều biết, mà cái này yêu yêu thân nãi Cửu Đầu Điều, đang ngồi không ít người cũng là biết đến. Nhưng đối với vị này Cửu Đầu Điều yêu vương rốt cuộc đến từ phương nào, lại không có bất luận cái gì một người biết. Mà nghe Yêu tộc Đại Tư Tế ý tứ, vị này yêu vương không phải đến từ Tê Ngô Sơn. Kia không phải Tê Ngô Sơn yêu, hẳn lại là chỗ nào yêu?

Càng nghĩ càng thấy ón, không ít người không tự chủ được mà run lên.

Hắc Dục híp híp mắt, đối với Đại Tư Tế ngôn ngữ ở ngoài lời ngầm, toàn làm không nghe hiểu xử lý, chỉ hơi hơi mỉm cười, dữ tợn lại tà khí, thả ám chỉ ý vị cực nùng mà trả lời: “Đại Tư Tế một đôi tuệ nhãn quả thực vô song, nhưng, bốn vương xem đến không thể nào thuận mắt, tổng muốn đem chi đào ra.”

“Ngươi! Làm càn!”

Một bên hầu hạ áo bào trắng yêu giả chợt mà động, hô to một tiếng, nếu không phải Bạch Phi Phi chống đỡ, đã sớm vọt qua đi.

Yêu Thần Điện trung thế cục, nháy mắt nguy cấp, một hồi bão táp, tựa tùy thời muốn tới.

Đại Tư Tế lại còn ở tiếp tục tìm đường chết, cười cười, lại đem đầu chuyển hướng Độc Cô Thử Hà, thờ dài nói: “Điều vương nói ta tuệ nhãn vô song, ta bản nhân là không tin. Thí dụ như Độc Cô ma chủ, ta liền nhìn không ra ngài chân thật lai lịch. Chẳng lẽ là bởi vì ngài chính mình đem chính mình yêu mạch hủy diệt duyên cớ?”

Nếu nói Đại Tư Tế phun tào Hắc Dục, còn là tiểu đánh tiểu nháo, như vậy lúc này hẳn ám chỉ Độc Cô Thử Hà là yêu, liền rất có một phen mưa rền gió dữ âm âm bùng nổ tư thế.

Như thế làm người nghe kinh sợ bí mật, hẳn thế nhưng một cái đột cũng chưa đánh, bùm bùm liền nói ra.

Yêu Thần Điện trung, yêu kinh ngạc, người kinh hồn.

Ai có thể nghĩ đến, quát tháo ma đạo, an cư khỏi thủ chi vị hơn một ngàn năm Độc Cô ma chủ, hẳn thế nhưng không phải người! Hẳn là yêu, lại vẫn là cái tự hủy yêu mạch yêu!

Này rốt cuộc đến có bao nhiêu thần kỳ mạch nào, mới vừa rồi sẽ phóng yêu không làm mà tự mình hại mình làm người. Huống hồ, ẩn lẽ thường tới nói, tự hủy yêu mạch, tu vi cũng sẽ tấn tang đi? Chẳng lẽ Độc Cô ma chủ phế bỏ trọng luyện, từ đầu bắt đầu cũng luyện đến tam tinh Thánh Giai? Đây vẫn là người sao!

Mọi người còn không lộng mình bạch Độc Cô ma chủ rốt cuộc là người không phải người, liền thấy Đại Tư Tế lại quăng một quả không thua gì trọng hình thiên ngoại thiên thạch biển sâu âm khí.

Trước mắt bao người, Đại Tư Tế tự trong lòng ngực lấy ra một viên hoi không lưu thu bàn tay đại thạch đầu, cười tủm tỉm nói: “Đây là Thí Yêu Thạch. Một khi tới gần yêu vật hoặc là đã từng là yêu, nó liền sẽ phát quang phát lực. Nhưng, nếu tới gần người, nó liền sẽ trở về bình thường.”

Chính khi nói chuyện, Đại Tư Tế trong tay màu xám cục đá chợt sáng lên.

Đại Tư Tế vung tay lên, lấy khô nhánh cây không chế, đem kia cục đá hướng phát triển người tu giữa.

Lập tức, kia cục đá liền liền không sáng.

Đại Tư Tế lại đem khô nhánh cây hướng Độc Cô Thử Hà phương hướng vẩy vẩy, màu xám cục đá tùy theo chậm rãi huy qua đi.

Mọi người chứng yêu nín thở ngưng thần, tầm mắt tùy theo vừa động.

Hắc Dục an vị ở khoảng cách Độc Cô Thử Hà không xa địa phương, đương cục đá phi đến Hắc Dục trước mặt khi, quang hoa đại thịnh, đương cục đá đi ngang qua ngồi ở Hắc Dục cùng Độc Cô Thử Hà chỉ gian người tu thân biên khi, tắc đập tắt quang mang.

Mắt thấy kia cục đá liền muốn bay đến Độc Cô Thử Hà trước mặt.

Lục Tranh nắm chặt quyền, âm thầm khẩn trương. Hắn đảo không lo lắng cha vợ, hắn là lo lắng Độc Cô Kiến Thường.

Nếu đương cha đã từng là yêu, có thể bị Thí Yêu Thạch kiểm nghiệm ra tới. Như vậy lưu trữ thân cha một nửa huyết mạch Độc Cô Kiến Thường, lại có thể hay không bị Thí Yêu Thạch kiểm nghiệm ra tới đâu?

Lục Tranh đã làm tốt chuẩn bị. Một khi Thí Yêu Thạch sáng lên tới, có người không biết tự lượng sức mình lái nhai dài dòng tìm tra, kia hắn liền lập tức nhảy lên tới, một cái tát phiến qua đi.

Lục Tranh ý tưởng này thực khí phách, nhưng có người, so với hắn càng khí phách. (chưa xong còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thí Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: 1 cười mẫn ân thù

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Yêu Thần Điện trung, mọi người chúng yêu liên hô hấp đều quên mất. Người tu không tin Độc Cô Thư Hà ngu bức đã vượt qua chủng tộc, mà hơn mười cái Yêu Thần Điện tới tới, tất không tin trước mắt cái này xem chỗ nào chỗ nào người đáng ghét tộc đại ma đầu cư nhiên sẽ là chính mình cùng tộc.

Theo Đại Tư Tế trong tay khô nhánh cây huy động, hô không lưu thu viên cục đá phương hướng như một, chợt gia tốc, mắt thấy liền phải đụng vào Độc Cô Thư Hà trước mặt.

Đột nhiên, Độc Cô Thư Hà tay duỗi ra, trong chớp nhoáng, trực tiếp sờ trường đem Thí Yêu Thạch cấp một cái tát chụp xuống dưới.

Này còn chưa đủ, ở Thí Yêu Thạch bắn lên tới phía trước, Độc Cô Thư Hà lại là một cái huê bọc kinh khí chương phong bế gãy nghiền nát mà bỏ qua đi.

“Răng rắc.”

Cục thanh thúy một vang, trước mắt bao người, vừa mới đại hiện thần uy không bao lâu Thí Yêu Thạch từ giữa phá vỡ, vỡ thành mấy cánh. Lại ở rơi xuống đất trước, bị Độc Cô Thư Hà hừ một hơi, hoàn toàn hóa thành bụi đất theo gió tiêu tán.

Đại Tư Tế: “.....”

Nhạc phụ đại nhân uy vũ a!

Lục Tranh mấy dục nhảy dựng lên vỗ tay, nhưng tốt xấu cố kỵ Yêu tộc Đại Tư Tế thể diện, vì thế chỉ nho nhỏ mặt mày hơn hờ một chút.

Những người khác tu biểu hiện, liền không như vậy hàm súc.

Hoài nghi hạt giống đã gieo, cứ việc Độc Cô Thư Hà đúng lúc đem Thí Yêu Thạch diệt đến tra đều không dư thừa, nhưng một chúng đạo tu như cũ có chút tiềm thức bài xích, có cá biệt một cái chớp mắt nhảy lên, biểu tình kích động, tưởng chất vấn lại không dám, sợ Độc Cô Thư Hà cái nào thời điểm liền sẽ lộ ra yêu tương nuốt ăn thịt người tộc, nhưng lúc này Độc Cô Thư Hà diện thượng nhìn là bình thường, này đó đạo tu liền như cũ không dám quá làm càn.

Cùng này so sánh, ma tu tâm tính liền phải ngay thẳng thuần túy đến nhiều. Ma chủ hoặc là người, hoặc là yêu, kia lại có cái gì quan hệ đâu? Dù sao, ở bọn họ trong mắt, cường hãn nghịch thiên Độc Cô thị ba người, xưa nay liền không phải người. Mà lúc này thấy ma chủ như thế bá khí trầm lậu, bọn họ chỉ có hò hét hoan hô.

Trên thực tế, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo Đại Tư Tế, sắc mặt rất khó xem.

“Độc Cô ma chủ thật là tính tình trung ‘ người ’ a!”

Đại Tư Tế trầm mặc hồi lâu, mới vừa rồi phun ra một câu hoàn chỉnh nói, thả đem “Người” tự phun đến rất nặng. Nhưng rốt cuộc, nước khác lại khách đã buông tha lời nói, lại lần nữa công tới cái thứ nhất muốn hạ sát thủ đó là bọn họ Yêu tộc, vì lấy đại cục làm trọng, Đại Tư Tế không thể không nuốt vào này một ngụm tức giận.

Đại Tư Tế hít sâu một hơi, chợt khôi phục khuôn mặt tươi cười, liền cùng cái gì cũng không phát sinh giống nhau, nhìn quét một vòng, lại đem tầm mắt một lần nữa định hồi Từ Trường Phong cùng Độc Cô thư lòng sông thượng, không có biện pháp, này hai người là ở đây duy nhị có thể đại biểu ma đạo hai đại trận doanh, vì thế, Đại Tư Tế đứng dậy dò hỏi: “Không biết liên Bạch mã sở đề hai tộc hợp tác việc, chư vị còn có cái gì ý kiến? Độc Cô ma chủ cùng từ tông chủ, có ý kiến gì không?”

Thành ý từng quyền, lễ gặp mặt một cái không ít, lễ nghĩa cũng chu đáo, cho dù vừa đe dọa vừa dụ dỗ hai dạng khác biệt đều có, nhưng Yêu tộc thật là phóng thả tư thái, một bộ thiết tình cầu hợp tác cầu cùng tồn tại bộ dáng.

Từ Trường Phong nhìn thoáng qua bên cạnh Mẫn Thanh Linh cùng với đi theo Mẫn Thanh Linh bên cạnh quản sự, chợt, mi vừa nhấc, làm quyết định.

“Ha ha. Từ mã tất nhiên là không dám đại biểu nhất tộc tổ thái độ. Nhưng, theo ta cá nhân mà nói, ta nguyện ý hợp tác, cộng kháng ngoại địch!”

Từ Trường Phong buổi nói chuyện leng keng hữu lực, nói xong liền hướng Đại Tư Tế chấp tay, nói: “Đương nhiên, chi tiết chỗ, còn muốn Đại Tư Tế nhiều hơn thuyết minh.”

Không thể nghi ngờ, đôi nước khác lai khách, đang ngồi giữa, Yêu tộc là nhất hiểu biết. Biết người biết ta, phương vị bách chiến bách thắng.

Đại Tư Tế vui vẻ gật đầu, cũng không biết là thật sự quá cảm động vẫn là cố ý làm bộ, thế nhưng có chút lão lệ tung hoành dấu hiệu.

“Không biết Độc Cô ma chủ?”

Đại Tư Tế thu thập một chút chính mình quá mức kích động lộ ra ngoài cảm xúc, sau đó, đem đầu chuyển hướng về phía hắc cho rằng đang ngồi khó nhất triển Độc Cô Thư Hà.

Ra ngoài Đại Tư Tế dự kiến, cũng ra ngoài mọi người dự kiến, khốc tặc thiên Độc Cô Thư Hà, thế nhưng gật đầu đáp ứng rồi.

“Đã là một cái trên đại lục kiếm ăn hàng xóm, lẫn nhau hỗ trợ, cũng không có gì không thể.”

Độc Cô Thư Hà lên tiếng thập phần cảm tính, phảng phất vừa rồi cùng Đại Tư Tế sóng ngầm mãnh liệt không phải hắc giống nhau.

Đại Tư Tế cũng là cái cơ được dẫn được, lập tức liền triệu Độc Cô Thư Hà cúc một đại cung, lại giương mắt, đó là trước mắt xấu hổ cùng xin lỗi, liên thanh nức nở nói: “Độc Cô ma chủ cao thượng! Bạch.....”

Đại Tư Tế một kích động, thiếu chút nữa đem chính mình đích thực danh nói ra.

Bạch Phi Phi ở bên thập phần đau đầu, đúng lúc ho khan một tiếng.

Đại Tư Tế lúc này mới tỉnh thần, tiếp tục nói: “Bạch cảm tạ Độc Cô ma chủ trọng nghĩa! Lúc trước nhiều có đắc tội, còn thỉnh ma chủ không cần để ý, bạch cũng là nhất thời sốt ruột tộc dân sinh tồn. Tin tưởng, đều là chúa tể một phương ngài, tất nhiên có thể thông cảm.”

Có thể hay không thông cảm, Độc Cô Thư Hà cũng chưa nói, hắc chỉ là trực tiếp vừa nhấc mắt, nói: “Nữ nhi của ta Kiến Thường cứu mạng bảo bối, không biết Đại Tư Tế hay không thật sự có?”

Độc Cô Thư Hà đủ trực tiếp, Đại Tư Tế cũng không kiên nhẫn, lập tức triệu Bạch Phi Phi trong lòng ngực ôm mười mấy quang đoàn quét một vòng, chợt tự mình động thủ, cầm trong đó một cái quang đoàn, đôi tay phùng, đưa đến Độc Cô Thư Hà trước mặt, lại là một đại cung.

Độc Cô Thư Hà đem bàn tay hướng quang đoàn thời điểm, tay run một chút.

Đại Tư Tế thấy thế, kinh ngạc nhìn hắc một cái.

Vừa lúc nhìn thấy một màn này Lục Tranh, cũng không khỏi chấn động.

Độc Cô Thư Hà lại rất mau ổn định tâm thần, dường như không có việc gì đem quang đoàn cầm, cũng không vội mà xem.

Đại Tư Tế cười cười, giơ tay đem Bạch Phi Phi chiêu đến phụ cận, lại tự mình đem Mẫn Thanh Linh yêu cầu bài trừ huyết mạch chương vách tường bảo bối, liên quan quang đoàn cùng nhau phùng đến Từ Trường Phong trước mặt, nói thanh: “Đa tạ từ tông chủ thâm minh đại nghĩa.”

So với Độc Cô Thư Hà, Từ Trường Phong kích động biểu hiện thật sự đủ, hốc mắt đỏ lên, tay run không kiềm chế được.

Bên cạnh Mẫn Thanh Linh cũng rất kích động, nàng tựa hồ đã nhìn đến chính mình bài trừ huyết mạch thượng trệ ngại, căn cốt bay vọt, oai phong một cõi.

Đại Tư Tế biến thân ngày hội không ràng buộc phát lễ vật ông già Noel, mà Bạch Phi Phi chính là trang đồng đảo thần kỳ lễ vật vớ.

Đại Tư Tế một mặt thân thủ tự bạch vớ phi phi trong lòng ngực lấy ra riêng lễ vật, một mặt chuyển hướng ngồi ở trước nhất bài còn lại hơn mười vị.

Đạo tu có Từ Trường Phong đi đầu, ma tu có Độc Cô Thư Hà gật đầu, ma đạo hai đại trận doanh, cơ bản là cùng cổ không thể nghi ngờ. Dư lại cá biệt

đại phái thế lực lớn, Đại Tư Tế phân biệt tặng đôi phượng ái mộ lễ vật.

Thế gia danh môn trung, Mạc Tử Phong cũng phân đến một phần, mà làm trung gian thế lực đại biểu nhân vật, Thu Văn tự nhiên cũng là Đại Tư Tế mượn sức đối tượng.

Thu phục đang ngồi khó nhất thu phục Độc Cô Thư Hà cùng tương đối hảo thu phục Từ Trường Phong đám người, Đại Tư Tế đem đầu vừa chuyển, chuyển hướng về phía xem tướng mạo liền hiểu được đệ nhị khó làm Hắc Dực.

“Điều vương nữ yêu thị bá chủ, thuộc hạ yêu cùng nữ yêu đông đảo, thân mình thực lực cũng là xuất chúng, mong rằng điều vương có thể vì cộng kháng ngoại địch công hiến ra bản thân một phần lực lượng.”

“Ta?”

Hắc Dực chỉ chỉ cái mũi của mình, ha ha cười, ánh mắt ý vị thâm trường, chợt thập phần tự nhiên nói: “Ta sao, hiện tại bản thân. Người muốn hỏi ta ý kiến, không bằng trực tiếp hỏi nhà của ta chường môn.”

Bị Hắc Dực ngạnh đẩy ra Lục Tranh có chút nha toan.

Nhất thời, toàn bộ Yêu Thần Điện ánh mắt đều hội tụ ở hán một thân người thượng.

Đại Tư Tế âm thầm đánh giá người này tộc thanh niên liếc mắt một cái, phát hiện, này bất quá là cái ngay cả Hoàng Giai cũng chưa đặt chân tiêu nhân vật. Nhưng, có thể được hán nghĩa tử Bạch Phi Phi coi trọng, lại đến Cửu Đầu Điều yêu thần phục, còn cùng Độc Cô Thư Hà nữ nhi tương thân tương ái, thật sự sẽ là tầm thường tiêu nhân vật sao? Thả người này thập phần bình tĩnh ôn trọng, tựa hồ trời sinh liền thích ứng vạn chủng chú mục giống nhau, thế nhưng chút nào không luống cuống.

Đại Tư Tế trong lòng cân nhắc, trên mặt lại không có chút nào chậm trễ, lập tức liền triệu Lục Tranh cũng cùng một đại cung.

Lục Tranh vội vàng nghiêng người, làm quá.

Có được dẫn được như Yêu tộc Đại Tư Tế, như vậy đại yêu nguyện ý hướng tới chính mình hành lễ, nhưng chính mình lại là chịu không nổi.

Thấy Lục Tranh chút nào không có dính dính tự đắc, Đại Tư Tế không khỏi lại xem trọng hán vài phần, trong mắt mang lên vài phần chân thật ý cười, thân thiết dò hỏi: “Không biết Lục Chương môn ý tứ là?”

Lục Tranh hơi hơi mỉm cười, điểm cái đầu, triệu Độc Cô Thư Hà chấp tay, lại triệu Đại Tư Tế cùng một đại cung đáp lễ, chợt, mở miệng nói: “Chư vị tiền bối thượng có thể đạo đức tốt, không so đo hiềm khích trước đây, Lục Tranh tự nhiên khuynh tâm hướng tới, duy chư vị như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

“Hào! Hào! Hào!”

Đại Tư Tế đại hỉ, liền nói ba tiếng cười, quay người lại, liền phân phó trong điện hầu hạ Yêu Thần Điện tới chạy nhanh bắt rượu tới.

Yêu tộc đặc nhượng thiên nhật túy, một khai đàn, đó là mẫn điện phiêu hương, mát lạnh thuần hậu mùi hương vừa vào mũi, liền gọi người hai chân phiêu phiêu, vậy muốn bay lên.

Có ma tu vui đùa nói: “Ta nói Đại Tư Tế, các người Yêu tộc quá không đạo nghĩa a, làm cái gì đều thích cố lộng huyền hư, yêu nhất đó là chế tác ảo giác, dẫn người say mê a!”

Đại Tư Tế ha ha cười, so với lúc trước nhậm nhậm mỉm cười, lúc này thoát nhìn thập phần thoải mái, giải thích nói: “Yêu tộc xưa nay đó là hảo hưởng lạc ái nằm mơ nhất tộc, cho nên, từ xưa đại yêu đều thích lộng một ít không ảnh hưởng toàn cục ảo giác, làm yêu say mê trong đó, đại mộng một hồi, thư hoài vui sướng, thả, cũng có thể gọi người ở trong mộng có điều hiểu được, với cảnh giới tăng lên cũng là cực hảo. Ngoài ra, nếu là trên người có thương tích, với ảo giác trung, càng có thể thả lỏng tâm thần, kích phát tự thân tiềm lực, tự mình chữa thương. Ha ha. Người cùng yêu, kỳ thật viễn cổ khi căn nguyên tương đồng, thả người có đan châu, yêu có yêu đan, rất nhiều nguyên lý đều là tương thông.”

Đại đế là thật sự cao hứng, bác nghe quảng trí Đại Tư Tế, cuối cùng dâng tặng một cái miễn phí quý giá thể ngộ.

Đang ngồi rất nhiều người đều là lần đầu tiên nghe nói, ảo giác còn có này chờ công năng, không khỏi ngạc nhiên khen ngợi, sôi nổi đứng lên triệu Đại Tư Tế chấp tay, nói lời cảm tạ.

Thân cụ tâm ma quyết cùng huyền tâm thảo Lục Tranh, càng là cảm thấy trước mặt tân thế giới đại môn triều chính mình mở ra, nhất thời, bê lên vô rượu, nóng lòng muốn thử, nếm thử trước, còn không quên triệu bên cạnh Văn Trung Quái cử cử vô rượu.

“Sư phụ thỉnh!”

Vừa vận nghe được Lục Tranh này một tiếng kêu Đại Tư Tế, tự nhiên mà vậy đem ánh mắt đầu hướng Lục Tranh sở xem phương hướng, lập tức, đó là cả người chấn động.

Văn Trung Quái người này, cổ quái phi thường, ngày thường yêu nhất làm đó là đương hán không hề tồn tại cảm bồi cảnh bản. Thả hán tự làm bồi cảnh

khi, thập phần thành công, hơi thở toàn liễm, người bình thường, căn bản chú ý không đến.

Đại Tư Tế cũng là thẳng đến lúc này, mới vừa rồi nhìn thấy Lục Tranh cái gọi là sư phụ, lập tức chính là trong lòng lộ bộ nhảy dựng.

Như thế hàm mà bất lộ, vọng không đến để cao nhân, hấn cư nhiên hiện tại mới phát hiện! (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: mưa gió sắp đến

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Hàng năm sương khói bao phủ Tê Ngô Sơn, hôm nay xuyên thấu mây mù thấu bản mà ra ánh sáng tựa hồ khác mãnh liệt.

Vui sướng tiếng hoan hô, hết đợt này đến đợt khác, mấy chục xuyên phá phía chân trời.

Yêu đồng trong rừng, phồn đồng yêu phân ra thiên thiên vạn vạn cái hóa thân, dẫn theo thùng nước, cho mỗi một gốc cây Ngô Đồng tưới nước, tu chi.

Mà ở Yêu tộc bụng, hẹp dài trên đường phố, náo nhiệt Yêu tộc cả trai lẫn gái sôi nổi biến ra chân thân, vừa múa vừa hát.

Xa xa tương vọng vị trí, ẩn với thông thiên Ngô Đồng lúc sau Yêu Thần Điện, ngoại tại kiến trúc tức mục trang nghiêm như cũ, xuyên qua trước sau như một nhấm chắt đại môn, lại là có khác một phen động thiên.

Rượu mạnh phiêu hương, hoan thanh tiểu ngữ, người cùng yêu cộng uống.

Có lẽ là bởi vì Đại Tư Tế một tịch hoàn toàn mới ảo giác hữu ích ngôn luận, lại có lẽ là bởi vì người cùng yêu lần đầu vượt qua chủng tộc ký kết liên minh quá mới lạ, vô luận là người vẫn là yêu, rộng mở hoài, ai đến cũng không cự tuyệt, mười có chín say đến ngã trái ngã phải, đôi mắt một bề, sau này một chuyển, khỏe miệng thể nhưng còn mang một tia hưởng thụ thỏa mãn.

Lục Tranh cũng uống không ít, lại nhân tâm ma quyết cùng huyền tâm thảo, không thể say mê trong đó cẩn thận thể vị ảo giác chỗ tốt, kỳ thật liền chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng, ảo giác không gặp, bóng người thật mạnh say rượu thái độ nhưng thật ra ẩn ẩn muốn lộ ra tới, ngoài ra, còn mang thêm cái trán phát đau.

Lục Thanh Chúc còn nhỏ, Lục Tranh là không được nàng uống rượu, Hắc Dục cùng hấn không có tiếng nói chung, sư phụ Vân Trung Quái quá cao thâm khó đoán. Lục Tranh đôi mắt vừa nhấc, cười mắt mị mị, là muốn tìm Độc Cô Kiến Thường một khối đơn độc cộng uống.

Nề hà cha vợ Độc Cô Thư Hà chính mình đánh mất ái thể, liền xem khắp thiên hạ người có tình không vừa mất, đặc biệt nhìn không thuận mắt thông đồng hấn nữ nhi cùng nhi tử.

Vì thế, vị này Độc Cô ma chủ một bên mặt vô biểu tình lôi kéo nữ nhi cùng nhi tử một cục bột nằm liệt cộng uống, một mặt triệu Lục Tranh giờ giờ lên trong tay gắt gao nắm quang đoàn, uy hiếp cùng thị uy ý vị mười phần.

Lục Tranh khỏe miệng trầu trầu, hưng hăng buồn một mồm to rượu, cuối cùng, chỉ có thể đem mục tiêu chuyển hướng sư phụ Vân Trung Quái. Lại vừa lúc nhìn thấy hấn vị này sư phụ nhú mày, vẫn luôn không có thả lỏng quá.

Cái này kỳ quái, chẳng lẽ hấn vị này sư phụ không phải thiên sập xuống đều sẽ không một chút nhú mày sao?

Lục Tranh có chút không tin mà xoa xoa hai mắt của mình, thấy trước mắt xuất hiện một màn không phải ảo giác, nháy mắt liền tới hứng thú, đem trụ Vân Trung Quái bả vai, thò lại gần hỏi: “Sư phụ hình như có tâm sự?”

Vân Trung Quái khinh bỉ trừng mắt nhìn liếc mắt một cái chính mình ngốc đồ đệ, ngốc đồ đệ quét một vòng không ai bởi còn bị Độc Cô Thư Hà âm thầm châm chọc liếc mắt một cái sự, hấn chính là toàn xem ở trong mắt.

“Biết quá nhiều, bị chết mau.” Khinh bỉ xong đồ đệ, Vân Trung Quái cứng nhắc mà nói.

Lục Tranh sờ sờ cái mũi, thở dài một tiếng, nói: “Đối sư phụ ngài lão nhân gia, ta từ trước đến nay là biết chỉ rất ít a. Thí dụ như nói, ta liền sư phụ ngài lão nhân gia đánh chỗ nào tới, cũng không biết.”

Vân Trung Quái bị Lục Tranh một ngụm một cái “Ngài lão nhân gia” nói được da mặt vừa kéo, ngược lại trầm tư nửa ngày, lại như cũ không nhả ra, chỉ nói: “Nên người biết đến thời điểm, người sẽ biết. Không nên người biết đến thời điểm, nói ra, chỉ biết cho người tu luyện đường xá tăng thêm gánh nặng.”

Cái gì là chính mình đã biết liền ảnh hưởng tu luyện?

Lục Tranh nghĩ hoặc, trong nháy mắt nào bỏ rất nhiều.

Chẳng lẽ nói không gì làm không được sư phụ kỳ thật thân phụ huyết cừu, không xa phía trước đang có một đại ba cường hãn địch nhân chờ giết hãn sư phụ ái đồ? Vẫn là nói, sư phụ lão nhân gia kỳ thật đã sớm đã chết, mà trước mắt nói với hãn lời nói cái này chẳng qua là hãn bản thể một cái phân thân, hãn bản thể đang ở nguy hiểm thật mạnh cầm địa chờ chính mình đi giải cứu? Hoặc là nói, sư phụ cùng hãn giống nhau, là xuyên qua mà đến, vẫn là mang theo nhiệm vụ xuyên qua, cái kia nhiệm vụ đó là hủy diệt toàn thể giới?

Lục Tranh nào bỏ quá nhiều, chính mình vui vẻ ước chừng mười lăm phút, mãnh một hồi thần, chính mình đều cười.

Bất quá thấy Vân Trung Quái thật sự không nghĩ nói, Lục Tranh cũng thu lòng hiếu kỳ, nhân đến nhàm chán, liền chủ động dời đi đề tài, vui đùa nói: “Ta xem kia Yêu tộc Đại Tư Tế xem sư phụ ngài ánh mắt, thiếu chút nữa bị hù chết giống nhau. Sư phụ ngài nên sẽ không, khi nào một không cẩn thận dọa quá hãn đi?”

Cho tới bây giờ, kia bụng chén rượu khắp nơi kính rượu Đại Tư Tế, đều có ý vô tình rơi rớt bọn họ cái này phương vị. Xem kia biểu tình, không giống như là có ý, đảo như là đầy bụng ủy khuất, nghĩ đến không dám tới.

Lục Tranh cái này phương vị, có cái gì là đường đường Yêu tộc Đại Tư Tế sợ hãi đâu? Lục Tranh nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện có kia nội tình dọa lui Yêu tộc Đại Tư Tế, chỉ có hãn phía sau vị này thần bí sư phụ.

Vân Trung Quái cười nhạo một tiếng, theo nói: “Vi sư trí nhớ không tốt, không nhớ rõ.”

Hãn tự nhiên không có có ý dọa quá Yêu tộc Đại Tư Tế, vị kia Đại Tư Tế bất quá là chính mình dọa chính mình thôi. Hãn nhiều nhất chính là ở Đại Tư Tế đem tầm mắt chuyển hướng hãn thời điểm, tiểu lộ một góc khí thế thôi. Đến nỗi đối phương sợ đến không dám lại đây, kia đã có thể không liên quan chuyện của hãn. Có lẽ chỉ có thể quái kia đồ bỏ Yêu tộc Đại Tư Tế cùng hãn ngốc đồ đệ giống nhau, có cái quá yêu nào bỏ tật xấu.

Một hồi nhân tộc cùng Yêu tộc đầu độ liên minh, đi qua cảm tình phong phú Yêu tộc Đại Tư Tế ra lệnh một tiếng, trực tiếp diễn biến thành người cùng yêu hai tộc cuồng hoan.

Hữu hảo cuồng hoan, tiến hành rồi ba ngày.

Ba ngày sau, người tu đồng thời tự Yêu tộc bụng cáo biệt, nhờ trại hồi từng người thể lực phạm vi. Mà cùng chi đồng hành, là trăm tới cái thần phụ bay cao xoay quanh thiên phủ phi Yêu tộc.

Này đó phi Yêu tộc, chủ yếu phái ở nhất cụ thực lực đạo tu môn phái cùng ma tu phái môn, một phương diện phụ trách thăm dò này đó môn phái mấy vạn trời cao phía trên hay không tồn tại không gian phá động, về phương diện khác phụ trách câu thông này đó phái môn cùng Yêu tộc bụng liên hệ.

Đáng giá vừa nói chính là, Đại Tư Tế lúc trước lời nói không ngừng tê ngó núi cao uống có không gian phá động tin tức, căn bản là là tin khẩu nói bậy, mục đích bất quá là dẫn rất nhiều người tu nhập bộ.

Còn không đợi biết chân thật tình huống người tu nhóm đồng thời bạo khởi, vừa mới dò xét xong trời cao phi yêu nhóm, liền mạng về một cái thảm thống tin tức.

Trên thực tế, Đại Tư Tế kia trương miệng quạ đen thật đúng là mộng đúng rồi, rất nhiều môn phái, đặc biệt là trọng đại thể lực môn phái trên không, đích xác tồn tại nhưng làm nước khác lại khách đánh vào không gian phá động. Thả kia phá động, chỉ từ nước khác mở ra, linh vô đại lực này một bên, tường phong bế cũng phong bế không được, muốn từ ngoại phá hư, phi Yêu tộc sở hữu tộc dân một ngàn nhiều chỉ cùng nhau thượng, cũng là nửa cái hồ đều oanh không ra.

Phát hiện sự thật quá bất hạnh, bất hạnh đến mọi người muốn tấu bỏ Đại Tư Tế tâm cũng chưa.

Bởi vì Hắc Dục duyên cớ, một con phi Yêu tộc đi theo Lục Tranh đám người đi tới Tranh Vành Phong. Tin tức tốt là, đã từng thuộc về hoang dã mang Tranh Vành Phong cũng không có bị nước khác lại khách coi trọng, trời cao phía trên cũng không tồn tại không gian phá động.

Nhưng, dưới tổ lạt không có trứng lành, cho dù Tranh Vành Phong an toàn nhất thời, lại không thể an toàn một đời.

Có tu giả cũng không phải không nhúc nhích quá dọn lý môn phái ý tưởng, nhưng, tu giả tu giả, đoạt thiên địa tạo hóa, mỗi một khắc đều ở trải qua từ sinh. Sao có thể một gặp được nguy hiểm liền chạy? Liền tính tránh được nhất thời, lại không dám ngáng đầu một đời.

Cùng nước khác lại khách khai chiến, là tất nhiên.

Mà thẳng đến lúc này, Lục Tranh mới vừa rồi cảm nhận được một cỗ mưa gió sắp đến khẩn trương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: khởi báo động khởi

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thủ toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

? Nhân tộc cùng Yêu tộc ký kết minh ước, cộng kháng ngoại địch. Vực ngoại chi tộc, sắp đánh vào lĩnh võ đại lục. Kinh người tin tức lan truyền nhanh chóng, trong khoảnh khắc, toàn bộ lĩnh võ đại lục sôi trào lên.

Một ít cũng không có đi trước Yêu tộc môn phái cùng thế lực, sồi nổi kết minh tổ đội, bình chia làm hai đường, một đường hướng phía tây Tê Ngô Sơn thành giáo Yêu tộc, một mặt hướng ma đạo trung gian tam phương thế lực đứng đầu môn phái xin giúp đỡ.

Ngoại địch trước mặt, dĩ vãng ân oán tình thù cùng lực đục với nhau, tựa hồ đều không như vậy quan trọng.

Đứng đầu phái môn cùng thế lực, cứ việc cái giá đoan đến như cũ lão cao, lại cũng không cự người với ngàn dặm ở ngoài.

Yêu tộc càng là thái độ khác thường, ai đến cũng không cự tuyệt, phạm là là hướng phía tây khẩu sơn tìm không thấy lộ, Yêu tộc sứ giả liền một đám chủ động lộ diện, trấn an nhân tâm, cung cấp ý kiến cùng kiến nghị, đối nước khác lại khách tình huống, biết gì nói hết không nửa lời gian dối.

Ngay cả luôn luôn ru rú trong nhà Đại Tư Tế, cũng là mạng theo Bạch Phi Phi chờ yêu vật, chủ động hiện thân người trước, cung cấp quan trọng tin tức, nói: “Này đó nước khác lai khách, nga không, chúng ta hẳn là xưng hô bọn họ vì ngoại lai cường địch. Này đàn ngoại lai cường địch, tàn nhẫn độc ác, không có chút nào nhân tính, phạm là thấy bất luận cái gì sống có linh khí sinh vật cùng đồ vật, thân thủ liền muốn tới phá hư. Như thế huyết tính tàn bạo cường địch, ta chờ càng hẳn là vút lại quá vắng thành kiến, hoàn toàn liên hợp lại. Đồng tâm hiệp lực, định có thể phản kích thắng lợi!”

Đại Tư Tế chiến trước động viên trào dâng nhiệt liệt, kích khởi nhân tộc cùng Yêu tộc ý chí chiến đấu cùng nhiệt huyết đồng thời, lại cũng khó có thể tránh cho mà đem ngoại lai chi địch cường hãn cùng hung tàn hung hăng ở người cùng yêu trước mặt xoát xoát.

Khẩn trương thấp thòm bầu không khí, tùy theo nhuộm đậm. Ai cũng không hiểu được, này đàn không có nhân tính cường địch, khi nào sẽ tiến công.

Thời gian dài tinh thần căng chặt, gọi người mệt mỏi cũng hoảng hốt.

Liền ở ngay lúc này, Đại Tư Tế phái ra Yêu tộc sứ giả truyền lời, theo cùng nơi khác ác đấu may mắn còn tồn tại xuống dưới một ít Yêu tộc lời nói, này đàn ngoại địch lẫn nhau gian dối thoạt trong lúc vô ý để lộ ra quan trọng tin tức.

Này đàn ngoại địch có một tập tính, đánh quá một hồi lúc sau, thích nghỉ ngơi nửa năm, tại đây nửa năm trong lúc, sẽ không có bất luận cái gì vận dụng vũ lực thời điểm.

Đánh một hồi, nghỉ ngơi nửa năm.

Đây là một cái cờ nào chọc cười tập tính? Đâu gốc từ đâu!

Lời này, phỏng chừng Đại Tư Tế là không tin, nếu không, hẳn cũng sẽ không ở lúc trước hai tộc kết minh thời khắc ý không nói.

Nhưng, tốt đẹp kỳ vọng, ai đều sẽ không ghét bỏ.

Cứ việc đại đa số người đối này ngây ngô tập tính không mấy tin được, nhưng tiểu bộ phận người như cũ ôm may mắn tâm tính, thả lỏng không ít.

Mặc kệ Lục Tranh tản bộ tin, Vân Trung Quái hãy còn dặn dò một câu, châm chọc nói: “Cái gọi là tập tính bất quá là vô nghĩa, đương lĩnh võ đại lục người cùng yêu đều là gốc từ đâu, tùy thời chuẩn bị đi.”

Hắn này sư phụ, khi nào như vậy quan tâm thiên hạ đại sự?

Lục Tranh cổ quái mà nhìn thoáng qua sư phụ Vân Trung Quái, gật gật đầu, trong lòng có sở nghi hoặc, lại cũng không hỏi.

Sự thật chứng minh, thật đúng là chính là vô nghĩa.

“Lục Chương môn! Không hảo! Hơn mười chỗ không gian phá động đồng thời xuất hiện dị động, nước khác chủng tộc công lại đây!”

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Lục Tranh còn ngồi xếp bằng ở trên trường kỷ phun nạp hô hấp, phòng đại môn liền bị phải trú ở Tranh Vành Phong phi yêu một cái tát chụp bay.

Lục Tranh từ từ trợn mắt, trong mắt không có gì dập dòn bông bênh.

Nên tới, vẫn là tới.

Tranh Vành Phong thượng, như là mạnh thanh hà chờ tiểu đệ tử phi chiến đấu nhân viên, từ Ngụy thị ngũ huynh đệ vòng ở bên nhau, thời khắc hộ vệ, hấn đảo không lo lắng.

“Làm phiền thông tri Tranh Vành Phong trên dưới, chuẩn bị chiến tranh!”

Lục Tranh phản phó một tiếng, nháy mắt lắc mình, người liền xuất hiện ở Tranh Vành Phong trước ngọn núi điên. Ra ngoài hấn dự kiến, ở chỗ này, hấn gặp được công đôi tay nhìn ra xa phương xa sư phụ Vân Trung Quái.

Hấn này sư phụ xác thật khác thường, thế nhưng không ở đương bối cảnh. Không nói được, cũng sẽ không lại khoanh tay đứng nhìn.

Nếu nói hấn sư phụ là bởi vì không đành lòng trăm họ lầm than, đột nhiên quá độ từ bi. Lục Tranh là không tin, cho nên vừa ra khỏi miệng, hấn liền hỏi: “Sư phụ, ngài lão không phát sốt đi?”

“Bang.”

Vân Trung Quái quay người lại, không nhẹ không nặng một cái tát liền vỗ vào Lục Tranh ót thượng, ngược lại quát lớn nói: “Đứng đắn chút, đừng đem mạng nhỏ ném”

Nói, Vân Trung Quái sâu kín mà nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, kia liếc mắt một cái hết sức phức tạp, có một loại tang thương hồi ức bao hàm trong đó, cũng có một loại dục nói hay không rồi rầm buồn khổ.

Lục Tranh xoa xoa ót, tưởng mở miệng khi, Vân Trung Quái đã lại lần nữa quay lại thân, vừa nhấc mắt, hướng phương xa nhìn lại.

Lục Tranh tiến lên, đi theo nhìn qua đi.

Liền thấy tứ bề báo hiệu bất ổn, xa xa trên bầu trời, rậm rạp điểm đen tự chỗ cao đáp xuống, chột, điểm đen tứ tán, hướng bốn phương tám hướng vội vàng rơi xuống.

Cho dù cách đến xa xôi, Lục Tranh như cũ có thể nghe được hết đợt này đến đợt khác kêu thảm thiết cùng kêu gọi, tự điểm đen rơi xuống kia một khắc bắt đầu, lan tràn khuếch tán.

“Chuẩn bị.”

Đột nhiên, Vân Trung Quái hô một tiếng.

Chột, Lục Tranh trước mắt hắc ảnh chột lóe, liền thấy che trời màn sân khấu giống nhau kỳ trang hoàng giả tự thiên mà hàng, một cái chớp mắt, rút xuống Tranh Vành Phong.

Mấy chục cái kỳ trang hoàng giả, cười dữ tợn xuất hiện ở chính mình trước mắt, đem chính mình thầy trò hai người thật mạnh vây quanh.

Cầm đầu cái kia liếm liếm môi, cười lớn một tiếng, chỉ huy nói: “Không quan trọng gì tiểu nhân vật, sát!”

Theo ra lệnh một tiếng, mấy chục kỳ trang hoàng giả đồng thời đánh sâu vào mà đến, mà còn thừa thượng trăm tu giả hướng Tranh Vành Phong tứ phía tản ra, tiến hành vơ vét treo cổ.

“Phanh!”

Không kịp kinh ngạc, không kịp lo lắng, Lục Tranh một chương đem công ở đằng trước một cái tu giả chụp phi mà ra.

Đúng lúc này, hấn sau lưng, mấy cái tu giả vô thanh vô tức mà xuất hiện, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, một cái chớp mắt hướng hấn trên người đồng thời bổ tới.

Lục Tranh tựa không hề sợ hãi, không nhúc nhích, chỉ chậm rãi vuốt ve chính mình trong tay Lư Hòa Kiếm chuôi kiếm.

Nơi xa, đại sát tứ phương Vân Trung Quái, nhìn thoáng qua liền không lại quản.

“Phụt!”

Nửa trượng cao ngọn lửa, đột nhiên tự chảy hỏa kiếm vô kiếm toát ra.

Hùng hực ánh lửa trung, mấy cái tự sau lưng đánh lên Lục Tranh kỳ trang hoàng giả, bộ mặt dữ tợn, cười cũng không thanh.

Tu giả giờ tay chém xuống, số binh lưỡi dao sắc bén mắt thấy liền phải đâm vào Lục Tranh giữa lưng.

Bỗng dung, không tiếng động cười dữ tợn đột nhiên im bất, nhận đoạn đao dung.

Ánh lửa trung, lao ra một cái dung mạo tinh xảo đưa bé.

Đưa bé phù vừa hiện thân, cánh tay một trương, càng hùng càng cao ngọn lửa toát ra, lại là một cái chớp mắt liền đem công hướng Lục Tranh sở hữu lưỡi dao chớp mắt hòa tan, cũng đem sau lưng đánh lên mấy cái kỳ trang hoàng giả toàn bộ đốt thành tra.

“Kiếm Linh!”

Có tu giả kêu to, hiển nhiên Kiếm Linh ngoạn ý nhi này, ở nước khác đồng dạng là chạm tay là bùng.

“Hắn có Kiếm Linh, giết hắn!”

Mấy người rống to, thế nhưng là đồng thời bỏ xuống càng vì đáng sợ Vân Trung Quái, ngược lại đối với Lục Tranh cường thế công tới.

Đại để, những người này là không kiến thức đến không hiện sơn không lộ thủy Vân Trung Quái chân chính đáng sợ chỗ.

Đối này đó tu giả tới nói, trợ thủ đắc lực đồng thời giết người Vân Trung Quái, chẳng qua là phi thường lợi hại. Mà có được Kiếm Linh Lục Tranh, lại là chân chính khó giải quyết, tuổi còn trẻ, tiềm lực vô cùng, nếu là phóng chạy, hậu hoạn vô cùng. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: võ hoàng xuất quan

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Lưu tại tại chỗ kỳ trang hoàng giả đầu lĩnh lần thứ hai ra lệnh một tiếng, hơn phân nửa tu giả đồng thời công hướng Lục Tranh, Lục Tranh nhất thời tay trái phù trận, tay phải kiếm, phối hợp Kiếm Linh Túi Trút Giận, khí đều suyền không ra một ngum, liền cùng tới công đối thủ đại chiến thượng trăm chiêu, quanh thân thêm không ít miệng máu.

Vân Trung Quái sẽ đề ý đối thủ bỏ xuống hắn sao, hắn không ngại.

Bị phạm vi lớn vây công Lục Tranh, áp lực sâu tăng.

Trái lại Vân Trung Quái, đánh đánh giết giết liền cùng chơi đường như, còn có nhân tâm cùng kỳ trang hoàng giả đầu lĩnh người một chút ta một chút, treo đối phương, chậm chạp không chịu hạ sát thủ.

Mà đối phương, một mặt chỉ huy cấp dưới một mặt ra chiêu, tất nhiên là một lòng lưỡng dụng, chút nào không đem Vân Trung Quái đặt ở trong mắt.

Liền vào lúc này, tự Tranh Vành Phong chỗ sâu trong, truyền đến kịch liệt tiếng đánh nhau.

Mạnh thanh hà chờ tiểu đệ tử, nhưng đều là cơ hồ tay trái gà không chặt một vài tinh tu sĩ a, tu luyện mới vừa rồi nhập môn, có thể tại hạ tay tàn nhẫn kỳ trang hoàng giả trong tay bảo hạ mệnh tới?

Lục Tranh không khỏi lo lắng Lục Thanh Chúc đám người, lập tức bút lên giọng nói hô to một tiếng: “Su phụ!”

Lục Tranh một tiếng kêu, kinh phi thiên tế mấy đoá lưu vân.

Vân Trung Quái lỗ tai vừa động, chợt, quay người lại, ở kỳ trang hoàng giả đầu lĩnh kinh ngạc dưới ánh mắt, từ từ điểm ra một lòng tay.

“Người. ....”

Là kinh ngạc, là sợ hãi, là nghi hoặc?

Kỳ trang hoàng giả đầu lĩnh chưa kịp biểu đạt ra bất luận cái gì ý tứ, vừa mới phun ra một cái “Nguoi” tự, đầu liền bị Vân Trung Quái đầu ngón tay điểm ra một đạo quang mang tập trung, ầm vang một tiếng, một cái chớp mắt tạc nứt.

Đầy trời huyết vụ, thượng không kịp tiêu một tiêu tự thân thực lực tu giả đầu lĩnh, liền như vậy rõ ràng rỗng rang xong đời.

Thẳng đến lúc này, này đàn thể tới rào rạt thiên ngoại sát thủ, mới vừa rồi mình bạch, chân chính khủng bố rốt cuộc là ai.

Nhưng, chậm

Nghiêm túc lên Vân Trung Quái, nếu như danh.

Áo bào trắng chột lóe, Vân Trung Quái nhảy tới cao không, ống tay áo giương lên, hét lớn một tiếng, tiếng quát kinh động lôi đình. Tranh Vành Phong địa giới một trận đất rung núi chuyển, chột, liền có quang mang phát ra, bạo liệt.

Theo sát, nổ mạnh thành nhỏ vụn quang điểm khác quang mang, tự thiên che trời lấp đất **** mà xuống.

Tranh Vành Phong thượng, sở hữu tu giả tránh cũng không thể tránh, một cái chớp mắt bị chiếu sáng diệu, muốn tránh tàng không chỗ trốn, tường phòng ngự, lại phát hiện, thân đã thành cái sàng, đầu gãy lát tạc nứt, thân thể phi tán, kêu thảm thiết đều không kịp phát ra một tiếng.

Đại khái, này đàn tu giả đến chết cũng chưa phản ứng lại đây, chính mình như thế nào liền đã chết.

Đương quang mang **** mà đến khi, Lục Tranh theo bản năng nâng lên Lưu Hỏa Kiếm che ở trước người, lại phát hiện, kia quang điểm với hắn mà nói, thể nhưng không hề hại.

Đối sư phụ không chế tinh chuẩn lực hết sức tán thưởng, giương mắt kinh ngạc trung, này đàn thiên ngoại sát thủ, đã là toàn diệt.

“Sư phụ, ngài chiêu thức ấy cũng thật lợi hại a, ngài cũng không thể tàng tư, khi nào giáo dạy ta bài.” Lục Tranh đôi mắt lóe sáng, tiến lên giúp sư phụ Vân Trung Quái vỗ vỗ hắn trên người cũng không tồn tại tro bụi, cười đến phá lệ nịnh nọt.

“Gia tộc tuyệt học, huyết mạch hạn chế.”

Nề hà, Vân Trung Quái chính là tường giáo, cũng giáo không được.

Đã là như thế, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng vô pháp.

Làm đương sự, Lục Tranh không có cưỡng cầu.

Nào tường, Vân Trung Quái sờ sờ cằm, một tiếng cười dữ tợn, phóng nhẹ giọng âm nói: “Này vấn đề, kỳ thật ta cũng nghĩ tới. Đãi ta tóm được gia tộc mấy chục mấy trăm người, một đám trừu huyết, đem huyết đồi đến thân thể của ngươi, lại nghiên cứu nghiên cứu, có lẽ, thứ này, ngươi là có thể học.”

Lúc này, khoe miệng run rẩy Lục Tranh, thật không biết chính mình là nên kinh ngạc với thoát nhìn là cái người cô đơn sư phụ thể nhưng có tộc nhân, hay là nên phun tào sư phụ quá hung tàn quá vô nhân tính.

“Này đó áo quần lố lăng tu giả, hắn là đó là Đại Tư Tế trong miệng thiên ngoại lai khách đi?”

“Bất quá là dò đường lính hầu, lúc này, càng nhiều càng cường địch nhân, phòng chừng đang ở không gian phá động một khác sườn bài đội đầu.”

“Cha!”

Lục Tranh đang cùng Vân Trung Quái có một câu không một câu tán gẫu, nơi xa, Lục Thanh Chúc cười hi hi chạy tới.

Ở Lục Thanh Chúc phía sau, Ngụy Nhất ngũ huynh đệ cùng với mạnh thanh hà chờ tiểu đệ tử, mỗi người bình yên vô sự, tinh thần mười phần, thả đều là hai mắt sáng lên, trước mắt sùng bái.

Hiển nhiên, Vân Trung Quái đột phát đại chiêu, kinh sợ trụ không ngừng Lục Tranh một cái.

“Cha, Triệu Ứng thúc thúc không yên tâm mười ba thúc thúc, qua đi thăm.”

Lục Thanh Chúc vừa mới vừa nói xong, liền: “Sư công, ngươi thật là lợi hại!”

“Ha ha.”

Vân Trung Quái cười to, thân thủ sờ sờ Lục Thanh Chúc đầu, nói: “Tương lai, ngươi sẽ so sư công lợi hại hơn.”

Ở Lục Thanh Chúc bên cạnh, Hắc Dực ánh mắt phức tạp thật lâu không tiêu tan, có kiêng kỵ, cũng có hoài nghi, vài lần há mồm, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nhin xuống.

“Vân lão tiên sinh, vừa mới kia nhất chiêu không phải là trong truyền thuyết bạo liệt quang đánh đi? Ngài nên sẽ không cũng là.....”

Cũng là cái gì, Hắc Dực chưa nói ra tới.

Lục Tranh chỉ nhìn thấy, lớn mặt giả thiết Hắc Dực lão điều trên cổ, một mặt quang sáng chậm rãi di động tới, mà Vân Trung Quái mặt vô biểu tình.

Hắc Dực hầu kết cổ động một chút, đảo cũng thông minh, lập tức liền câm miệng, câm miệng trước còn không quên giải thích một câu.

“Gần nhất ta lão nằm mơ, có lẽ là ta lại ở làm mộng tưởng hảo huyền, ha ha.”

Vân Trung Quái liếc nhìn hắn một cái, lúc này mới ngón tay giữa tiêm phóng ra quang sáng chậm rãi thu trở về.

Vân Trung Quái chậm rì rì động tác, lại lần nữa làm Hắc Dực ót thượng chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

Trong truyền thuyết bạo liệt quang đánh, giết người với vô hình, hết sức hung tàn vô tình, thường thường gọi người chết không toàn thây. Liền tính hắn không phải người, hắn cũng là sợ.

Lục Tranh xem đến buồn cười, đối Vân Trung Quái thân phận càng thêm tò mò, một cái lớn mặt suy đoán ở hắn trong đầu thành hình.

Nhưng là có khả năng sao? Tổng không thể bởi vì hắn sự phụ quá lợi hại, cho nên hoài nghi hắn thật là ngoại tình nhân đi?

Đột nhiên, sau núi truyền đến một trận vang lớn, theo sát, màn trời buông xuống, tiếng sấm quay cuồng.

Mọi người đồng thời nhìn trời, lại thấy từng đạo nhĩ cánh tay thô kiếp lồi quay cuồng sôi trào, chọt mà ra, chọt, ầm ầm rơi xuống.

Xem kia sét đánh phương hướng, thỉnh linh đó là Yến Thập Tam bế quan nơi.

Lục Tranh cả kinh, như thế nào cũng không nghĩ tới, Yến Thập Tam sẽ ở lúc này xuất hiện dị động.

Mọi người liếc nhau, cùng nhau sau này son phóng đi, đến thời điểm, thấy Triệu Ứng ở nhắm chặt động phủ ngoại, gấp đến độ xoay quanh, thấy Lục Tranh đám người tới rồi, lập tức mắt trông mong mà nhìn hướng Lục Tranh.

Có lẽ là bởi vì lần trước quá mức lỗ mắng thiếu chút nữa chuyện xấu duyên có, Triệu Ứng này hồi tiểu tâm quá độ, nửa điểm tiếng vang cũng không dám phát ra tới.

“Sự phụ, ngài xem?”

“Tình xem này biến.”

Vân Trung Quái ngắn ngủn bốn chữ, lại có khác trấn định nhân tâm tác dụng.

Lục Tranh thấy hắn đạm nhiên bộ dáng, trong lòng khăn trương cũng xóa không ít.

Tu giả thắng cấp, người khác rất khó nhúng tay, đặc biệt Yến Thập Tam lần này lại là tự Vương Giai thắng cấp vì Hoàng Giai, trong đó hung hiểm, liền càng không phải ngoại nhân có thể hỗ trợ.

“Răng rắc!”

Đạo đạo kiếp lồi không hề quy luật, mảnh một đánh xuống, lay động thiên địa giống nhau, đem Yến Thập Tam nơi động phủ đều cấp bỏ ra từng đạo khẩu tử.

Mà ở động phủ trung, đều có một cổ đối kháng uy thế cường hãn mà ra.

Dần dần, kiếp lồi càng phách càng chậm, mà cuộn cuộn không ngừng tinh tú chân khí bắt đầu ở giữa không trung xoay tròn thành ốc xoáy, lại kinh động phủ trung Yến Thập Tam lôi kéo dẫn, lập tức chân khí hợp dòng, kẻ hết hướng động phủ trung rút đi.

Mọi người xiết chặt lòng bàn tay, nhón chân mong chờ, tuy là kẻ tới sau như Hắc Dực, cũng không khỏi một trận khăn trương chú ý.

Kiếp sét đánh ba ngày ba đêm, bầu trời dị tượng mới vừa rồi chậm rãi biến mất.

“Phanh!”

Cuối cùng một đạo kiếp sét đánh hạ, bất kham gánh nặng động phủ rút cuộc ầm ầm tạc nứt.

Mà ở tạc vỡ ra bụi đất trung, một đạo rách tung toé thân ảnh nhảy mà ra, mắt khép hờ, trên người miệng máu cùng cháy đen chậm rãi rút đi, tân sinh ra mới tinh huyết nhục tới, đúng là rút cuộc xuất quan Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam hơi hơi mỉm cười, vạt áo phiêu phiêu, chấp tay chấp tay thi lễ gian, quanh thân khí thể bạo trướng, một cái chớp mắt, thông thiên quang

hoa huê bọc còn sót lại lõi điện chỉ lực tự hấn trên người trào ra, xông thẳng phía chân trời biển mây, đem lại một đám hương tới Tranh Vành Phong mà đến thiên ngoại chỉ định oanh thành tro bụi.

Yến Thập Tam nhìn xem bầu trời mới mẻ ra lò tro bụi, lại nhìn nhìn trên mặt đất đuổi trường cổ mọi người, thu nghỉ hoặc, chấp tay: “Làm chur vị lo lắng!” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: thế tới rào rạt

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Yến Thập Tam không nghĩ tới, chính mình bất quá là đóng một lần quan, vừa ra quan, đó là long trời lở đất, cảnh còn người mất.

Chương môn thiên phú nghịch thiên, chiếu rên quyền sách rên ra một cái trong truyền thuyết Kiếm Linh. Hồn nhiên đáng yêu tiểu thổ bao, trong một đêm trưởng thành nộ hoa giống nhau đầu khấu thiếu nữ, thả cùng Hắc Dực lão yêu ái muội khôn kể. Võ lâm đại hội kết thúc, chương môn người trong lòng Độc Cô đại tiểu thư trở thành ma đạo đệ nhất nhân, thả cùng chương môn chi gian cảm tình có chất bay vọt. Ma đạo luận võ vừa mới kết thúc, xưa nay gặp mặt liền chém đạo tu cùng ma tu cộng phó Yêu tộc, nhân tộc cùng Yêu tộc kết minh, cộng kháng ngoại địch.

Ngoại địch ở mấy vạn trời cao phía trên đánh động, này phá động có thể câu thông hai cái vị diện, dị giới cường địch tự động bên kia xuyên qua mà đến, phạm vi lớn chém giết, mà hấn vừa mới tiến giai xuất quan khi, ra về một không cẩn thận liền giết một đợt như vậy dị giới chi địch.

Đại lượng tin tức một cổ não vọt tới, Yến Thập Tam có chút loạn, cảm thấy thế giới này hết sức thần kỳ, có lẽ, hấn còn chưa ngu tỉnh đâu.

Lục Tranh vỗ vỗ Yến Thập Tam bả vai, ý bảo hấn hảo sư đệ Triệu Ứng đem chi đưa tới một bên, hảo sinh giao lưu giao lưu.

Lúc này, biến mất hồi lâu phi yêu huynh đệ vùng vẫy rách tung toé cánh, đầy mặt huyết từ phương xa cố tình đảo bay ngược tới.

“Lục Chương môn, các đại phái môn tôn thất nghiêm trọng, dị giới cường địch thế tới rào rạt, tộc của ta Đại Tư Tế thỉnh các phái chương môn hướng Tề Ngô Sơn, cộng thương thương sách.”

“Đã biết.”

Lục Tranh nhú mày, xoay người dặn dò Ngụy Nhất ngũ huynh đệ đem phái trung không gì sức chiến đấu tiểu đệ từ cổ hảo, vừa mới xuất quan Yến Thập Tam, cảnh giới thượng không xong, liền cùng với sư đệ Triệu Ứng cùng nhau, tạm lưu Tranh Vành Phong.

Đến nỗi dư lại người sao.....

Đuổi ở Lục Tranh làm ra an bài trước, Hắc Dực mở miệng nói: “Yêu thị tất nhiên cũng là bị hao tổn nghiêm trọng, cũng không biết ta nhiều năm trước tới nay sưu tập bảo bối còn dư lại nhiều ít, ta phải trở về nhìn một cái.”

Hắc Dực ngữ khí, liền như là đang nói, hấn chính là trở về núi hải yêu thị nhật bảo thị sát, đến nỗi hấn những cái đó yêu vật cùng nửa yêu thuộc hạ, hấn là chút nào không để ở trong lòng giống nhau.

Sơn hải yêu thị mấy vạn trời cao phía trên, là tồn tại không gian phá động. Không cần tưởng cũng biết, không có Hắc Dực tọa trấn yêu thị, lần này nhất định gặp một hồi đại kiếp nạn khó.

Lục Tranh không có không đáp ứng lý do, đối Hắc Dực một bộ mạnh miệng vững tâm bộ dáng, cũng chưa nói cái gì.

Được đến cho phép Hắc Dực, lại không có lập tức nhích người, mà là trước khiêu khích mà nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái, chột mí mắt một gục xuống, làm ra một bộ đáng thương hề hề bộ dáng, thâm tình lại khát vọng mà nhìn phía kéo Lục Tranh cánh tay Lục Thanh Chúc, u u oán oán hô một tiếng: “Thanh Chúc muội muội, người muốn hay không cùng ta cùng nhau đi?”

Lục Tranh thiếu chút nữa một cái tát triều làm trò hấn mặt công nhiên thông đồng hấn khuê nữ Hắc Dực chụp qua đi.

Còn không đợi Lục Tranh nói cái gì, Lục Thanh Chúc liền khoe miệng một liệt, ngọt nhu nhu mà hô một tiếng “Hắc Dực ca ca”, chột đem đầu đặt ở Lục Tranh ngực, một cùng, chính thức nói: “Ta sao, ta đương nhiên là cùng cha ta đái ở bên nhau nha. Người liền một người đi thôi.”

Hắc Dực trực giác chính mình trên ngực trúng một mũi tên, đem đầu uốn éo, che lại ngực bỏ chạy.

Lục Tranh xem đến tâm tình thoải mái, vỗ vỗ khuê nữ đầu, bàn tay vung lên, chuẩn tiểu thổ bao muốn cùng hắn đồng hành thỉnh cầu.

Lục Tranh hảo tâm tình, liên tục đến lần thứ hai buông xuống Tê Ngô Sơn.

Tê Ngô Sơn ngoại, một đám người nhảy nhót mà nhảy đặc thù bộ pháp, từ phi Yêu tộc dẫn theo, tiến vào Tê Ngô Sơn, xuyên qua Yêu Đồng Lâm.

Mọi người mới vừa vừa hiện thân, Đại Tư Tế đã mang theo thành đàn Yêu tộc ở Yêu Thần Điện ở ngoài chờ.

“Chuyện quá khẩn cấp, Bạch mỗ liền không cùng chư vị nhiều lời. Theo Bạch mỗ phải ra phi Yêu tộc hồi báo, trời cao phía trên không gian phá động liên tục mở rộng, mà ở phá động mặt khác một bên, xếp thành bài dị giới tu giả cùng dị giới đại yêu, chính thần tình phấn khởi, nóng lòng muốn thử. Y ta suy đoán, này đàn dị tộc, tùy thời đều có khả năng công lại đây.”

Lại lần nữa ngồi ở Yêu Thần Điện trung người cùng yêu, một cái chớp mắt ồn ào lên, trước đó không lâu đem rượu ngon hoan không hề, dư lại chỉ có tình cảm quần chúng phần uất, chụp bàn chửi má nó.

“Chẳng lẽ nói lúc trước kia một đám tu giả còn không phải cuối cùng?”

“Chỉ là dò đường tiên phong, liền kêu ta chờ chết thương thảm trọng, nếu là này động thật đại bộ đội công tới. ....”

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ ta chờ liền không phải động thật cách!”

“Ta cũng không tin, này những dị giới cầu nương dưỡng, còn có thể dốc toàn bộ lực lượng.”

Sự thật chứng minh, dị giới tu giả đích xác không phải khuynh sào xuất động, nhưng xuất động, tuyệt đối là trăm dặm mới tìm được một.

Mọi người chúng yêu hội tụ thương thảo hai ngày, cũng sảo hai ngày, cụ thể giải quyết phương án, lại là một cái đều không có.

Đúng lúc này, không gian phá động tái hiện dị động.

Rậm rạp dị giới tu giả cùng đại yêu, như ong vỡ tổ vọt ra, vừa ra tay liền đem lấy phi hành cùng tốc độ tăng trưởng phi Yêu tộc giết cái thất thất bát bát.

Yêu Thần Điện khiếp sợ, mọi người chúng yêu liếc nhau, chột, cũng không rảnh lo thương lượng, đề thượng vũ khí, chạy nhanh liền hồi chính mình trận địa.

Lục Tranh đám người chạy về Tranh Vành Phong là lúc, Tranh Vành Phong đã lại lần nữa trở thành chiến trường.

Kết bè kết đội tu giả người mặc kỳ dị trang phục, phi ở trên trời các góc, đủ loại kiểu dáng vũ khí sao băng mưa to giống nhau tấn mãnh phóng, ầm ầm ầm động tĩnh, mấy chục vạn người màng tai.

Trên mặt đất, Yên Thập Tam cùng Triệu lừng chim ưng chỗ tựa lưng, tới một cái sát một cái, tới một đôi sát một đôi, ở bọn họ bên cạnh, Ngụy thị ngũ huynh đệ mỗi người tám máu, đem không có gì lực công kích tiểu đệ từ nhóm chặt chẽ hộ ở sau người.

Xa hơn địa phương, luôn miệng nói chỉ cần bảo bối không cần thuộc hạ Hắc Dực, này phía sau lại đi theo không ít đây người máu chảy đầm đìa yêu cùng nửa yêu, đang cùng không trung tới phạm tu giả giết được trời đất u ám.

Lục Tranh ba người nhanh chóng gia nhập trong đó.

Xuất phát từ nào đó suy xét, lúc này đây, Vân Trung Quái cũng không có tiếp tục sử dụng hấn phạm vi lớn bạo liệt quang đánh.

Lục Tranh rõ ràng cảm thấy, lần này xâm chiếm Tranh Vành Phong dị giới tu giả, so với thượng một hồi dò đường tiên phong, cường hấn rất nhiều, thả tại đây đàn dị giới tu giả giữa, còn hỗn loạn không ít dị giới Yêu tộc, mỗi người vô cùng hung hãn.

Cùng Vân Trung Quái đồng dạng, Hắc Dực ra tay cũng có này giữ lại, liền cái lông chim cũng chưa lộ, tiện lợi chính mình là cái phổ phổ thông thông người tu, tình nguyện liều mạng bị thương ai đao nguy hiểm, cũng không lộ ra nửa cái yêu thân tới.

So với hai vị này, Lục Tranh ngay từ đầu liền sử toàn lực, thả ra Túi Trút Giận, thả ra hình thù kỳ lạ dị thú, một tay phù trận, một tay Lưu Hỏa Kiếm, huê bọc muôn vạn kiếm ý, khi trước công đi lên.

“Tóm được kia chỉ Kiếm Linh.”

“Ta muốn ăn kia chỉ chân dài cá quái.”

So với đại kinh tiểu quái tiên phong, này một đám tới phạm đối thủ không ngừng cao một cái cấp bậc, hung tàn chỉ số cũng là thẳng tắp bay lên.

Chỉ là, này nào tàn tạt xấu, lại là giống nhau như đúc.

Tướng bắt Tái Trút Giận, đương trường đã bị Tái Trút Giận đốt thành tra tra, mà muốn ăn chân dài cá quái, đào mắt đã bị cá quái một ngum nuốt vào.

Đồng bạn chết, kích phát rồi còn lại tới người vi phạm sát tính, hết đợt này đến đợt khác từng tiếng gào rống, cùng với dòi non lấp biển hung mãnh thể công, nháy mắt tràn ngập cả tòa Tranh Vành Phong. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Thương Ly Nghiêm Hoài

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Đối rất nhiều người tới nói, vực ngoại chủng tộc đột nhiên đột kích, giống như là một hồi ác mộng, tới đột nhiên, đi cũng đi đến thoải mái pháp phòng, gọi người ở rất dài một đoạn thời gian nội tâm có thừa giết mình.

Lục Tranh lại cảm thấy không thể hiểu được.

Dị giới chủng tộc, mặc danh tới công, thể tới rào rạt, một bộ thần chấn sát thần Phật chấn sát Phật tư thể, lại không nghĩ, còn không có phân ra cái thắng bại, đối phương liền đột nhiên thu tay lại.

Lục Tranh thu tay lại đứng lúc, thiếu chút nữa liền đem tiến đến Tranh Vành Phong tàn sát bừa bãi cuối cùng một cái dị giới chủng tộc cấp giết.

Nửa bên mặt đều bị huyết nhục dán lại dị giới chủng tộc, dữ tợn cười to, thái độ thấp phần cần rõ, cao giọng nói: “Chúng ta nghiêm đại nhân nói, cho dù ngươi chờ nhỏ yếu vô năng, nhưng chúng ta không vứt bỏ không buông tay, đối ngươi chờ, chúng ta là sẽ không thật sự đuổi tận giết tuyệt.”

Lục Tranh nhú mày, ám đạo, ra vẻ thiếu chút nữa bị giết tuyệt, căn bản không phải bọn họ này một phương đi?

Kia may mắn còn tồn tại dị giới chủng tộc cũng hiểu được chính mình nói ra nói mười phần và mặt, da mặt vừa kéo, tạm dừng một chút, sau đó mới nói: “Nghiêm đại nhân nói, có thực lực, chúng ta cũng không sẽ đuổi tận giết tuyệt. Nếu ngươi chờ cũng hoàn toàn không tưởng bỏ mạng, như vậy, mười ngày sau, thỉnh chạy tới trường thông thiên cây Ngô Đồng địa phương, nghiêm đại nhân có việc phân phó.”

Lục Tranh gật đầu, nguyên lai này đàn đầu bức chính là tới chơi sao?

Qua nửa ngày, Lục Tranh mở miệng hỏi: “Ngươi, đều nói xong rồi?”

Lỗ mũi hướng lên trời may mắn còn tồn tại dị tộc tu giả, cổ mà làm địa điểm từng cái ba, hồi đồ lười đến hồi một câu.

Lục Tranh lại lần nữa gật gật đầu, ngón tay ở vô kiếm thượng một gõ, bỗng nhiên giờ tay, hàn quang hiện lên, đối diện trùng lớn đôi mắt dị tộc tu giả “Phanh” một tiếng ngã xuống, liền không còn có lên quá.

Cho dù dị tộc thái độ hết sức kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng, Tê Ngô Sơn sao, vẫn là có thể đi một chuyến. Hắn đảo muốn nhìn một cái, này đàn dị giới chủng tộc rốt cuộc đang làm cái quỷ gì.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh đem đầu chuyển hướng Vân Trung Quái: “Sur phụ, ngài xem?”

Ấn Lục Tranh ý tứ, hắn tự nhiên là hy vọng Vân Trung Quái cùng hắn đồng hành, nhưng không nghĩ tới, Vân Trung Quái không cần suy nghĩ, lắc đầu liền tới rồi một câu không hề có thành ý.

“Ta lưu lại chính đốn nội vụ.”

Lục Tranh khoé mắt trừu một chút, lại đem đầu chuyển hướng đã bắt đầu nhấc chân sau này triết Hắc Dực: “Lão hắc?”

“Nga, hôm nay thời tiết không tốt, không thích hợp đi ra ngoài, ta hồi sau núi ngủ.”

Vân Trung Quái cùng Hắc Dực, hai người lý do một cái so một cái càng vô nghĩa, thả vừa chuyển đầu, chạy trốn một cái so một cái mau.

Lục Tranh híp híp mắt, như suy tư gì, chính là bên cạnh Lục Thanh Chúc cũng nhìn ra vội vàng lạc chạy hai người có chút không bình thường.

“Cha, sư công cùng hắc dục đại ca, là đột nhiên nhận không ra người sao?”

“Tiểu hài tử, không cần lo cho quá nhiều.”

Lục Tranh sờ sờ Lục Thanh Chúc đầu, phân phó Yến Thập Tam sư huynh đệ đám người lưu thủ, mà hấn tắc mang theo Lục Thanh Chúc cùng nhau chạy tới Tê Ngô Sơn.

Lục Tranh hai người đến thời điểm, thời gian lược muộn, Tê Ngô Sơn phương hướng đã là tiếng người ồn ào, bị Yêu tộc dẫn vào bụng Yêu Thần Điện phía trước, lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, càng là đầu người đen nghìn nghịt một tầng lớn.

Yêu Thần Điện trước, linh võ đại lục nhân tộc cùng Yêu tộc tu giả liên minh cùng dị giới chủng tộc tới người vi phạm, giăng co mà đứng, giương cung bạt kiếm.

“Không nói một lời, đi lên liền giết là các ngươi, sát sát đột nhiên liền kêu đình, cũng là các ngươi. Ta nói các ngươi dị giới chủng tộc, đều là đầu óc có hổ đi?”

“Tìm chết! Hạ đẳng vị diện hạ đẳng chủng tộc, cũng dám đối chúng ta Thương Ly đại lục tu giả khoa tay múa chân? Muốn đánh ngươi muốn giết ngươi, bất quá một câu sự!”

“Vậy ngươi sát a!”

Một lời không hợp, giây lát, hai cái đại lục tu giả liền muốn lần thứ hai chiến đến cùng nơi.

“Ha ha.”

Liền vào lúc này, đột nghe một tiếng cười khê.

Một cái khuôn mặt tà khí thanh niên nam tử, tự Thương Ly đại lục tu giả trung hơi hơi ngẩng đầu, như hạc trong bầy gà, thập phần thấy được.

Hắn này vừa ra tràng, dị giới chủng tộc nhóm toàn bộ cúi đầu câm miệng, nghiêng người nhường ra một cái rộng lớn nói tới.

Như chúng tinh phùng nguyệt tà khí thanh niên chậm rãi đi ra, nhìn quét đối diện một vòng, chột, khoe miệng một câu, lộ ra một cái thập phần ghét bỏ biểu tình, lấy tay bịt mũi, trào phúng nói: “Đều nói ti tiện chủng tộc, nhất buồn cười vô tri. Hôm nay ta xem như kiến thức tới rồi. Ta Nghiêm Hoài hảo tâm muốn tha ngươi chờ một cái tánh mạng, ngươi chờ lại còn không cảm kích. Như thế không thuận theo không buông tha, chẳng lẽ, thật đúng là muốn gọi ta đuổi tận giết tuyệt sao?”

“Ngươi!”

Nghiêm Hoài kiêu ngạo, tất nhiên là có người bắt nạt, nhưng mới vừa phun ra một cái “Ngươi” tự, liền ở đối phương mắt đuôi đảo qua hạ, cả người run run, mắt vừa lật, nằm trên mặt đất.

Có người ngồi xổm xuống xem xét hơi thở, thế nhưng phát hiện, người nào đó thế nhưng bị Nghiêm Hoài sống sờ sờ cắn hù chết!

Có đầu người, nào vừa chuyển liền hiểu được, người này đương nhiên không phải bị hù chết, nên là bị Nghiêm Hoài cố ý thả ra khí thế cắn đánh chết.

Này có thể so hù chết người càng muốn kinh tủng. Cái gì tu vi tu giả có thể chỉ bằng khí thế đánh chết một người?

Lục Tranh đem nhón chân muốn đi phía trước nhảy nhà mình khuê nữ cấp kéo lại.

Như là Nghiêm Hoài loại này thâm tàng bất lộ loại hình, hấn đến nay chỉ thấy quá mấy cái.

Hắn sư phụ Vân Trung Quái là một cái, Cửu Đầu Điều yêu Hắc Dục là một cái, Ngao Vân Tông Mặc Vân là một cái, hấn cha vợ Độc Cô Thụ Hà là một cái.

Nghĩ đến đây, Lục Tranh quay đầu đi xem Vạn Ma Quật cùng Ngao Vân Tông phương hướng, phát hiện Độc Cô Kiến Thường cùng Từ Trường Phong đều ở, duy độc thiếu hấn cha vợ Độc Cô Thụ Hà cùng với Mặc Vân.

Theo bản năng, Lục Tranh cảm thấy hấn vị kia cha vợ cùng Vân Trung Quái cùng với Hắc Dục giống nhau, là ở cố tình lảng tránh cái gì.

Đến nỗi Mặc Vân, ai cũng không biết vị này trong đầu suy nghĩ cái gì. Không nói được giờ phút này thiên hạ đại loạn, hấn lại độc thủ động phủ tiếp tục bết hấn quan.

Nhưng sự thật chứng minh, Lục Tranh lần này, lại tưởng sai rồi.

Đương Thương Ly đại lục một đại ba dị giới chủng tộc càn rỡ cười to, thuận tay liền đem bên cạnh một Yêu tộc đẩy đến. Mà kia Yêu tộc trùng hợp ngã xuống bên cạnh linh võ đại lục một người tu thân thượng, người nọ tu sợ phiền phức, lập tức nhảy dựng chân, sau này phi thân mau lui, lại rơi xuống đất, một không cẩn thận, một chân liền dẫm lên Từ Trường Phong bên cạnh quan tâm sự chân trên lưng.

Kia quân sự, Lục Tranh gặp qua, là lúc trước đi theo Từ Trường Phong cùng Mẫn Thanh Linh bên người, từng với Yêu Thần Điện trung uống qua rượu vị nào.

Lúc ấy, Lục Tranh liền giác vị này lạ mắt Ngao Vân Tông quân sự hết sức cổ quái, địa vị rõ ràng không kịp Từ Trường Phong cùng Mẫn Thanh Linh, nhưng cố tình này hai người lại luôn không tự chủ được đem đầu chuyển hướng cái này quân sự.

“Ha ha ha ha!”

Đối diện Thương Ly đại lục một đại ba tu giả, ngửa mặt lên trời cười to, ôm bụng cười lăn lộn, thập phần khoa trương, càng là chỉ vào bị đâm chân Ngao Vân Tông quân sự, hét lớn: “Đầu óc đơn giản, tứ chi phát đạt, liền người một nhà công kích đều trốn không thoát, người thật đúng là so heo còn bôn. .... A!”

Ra ngoài mọi người dự kiến.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang chợt lóe, chợt, kia trào phúng kêu to Thương Ly đại lục tu giả liền liền phúng cười liền kêu thảm thiết, cố sức mà thê thảm mà giãy giụa lên.

Kia Ngao Vân Tông quân sự không biết khi nào, bay đến kia thống khổ giãy giụa Thương Ly đại lục tu giả trước mặt, vung tay áo, đối diện tu giả liền liền vuron chính mình đôi tay gắt gao bóp trụ chính mình cổ, phi huyền tới rồi giữa không trung, hai chân loạn đặng, đỏ mặt tía tai, một bộ chính mình sắp sửa bóp chết chính mình bộ dáng.

Nghiêm Hoài kinh hãi, thân thủ muốn cứu, giờ tay một chương liền đánh về phía Ngao Vân Tông quân sự.

Kia quân sự không nhúc nhích, tùy ý Nghiêm Hoài chương thế đánh úp lại, đạm nhiên mà nhìn chăm chăm đối diện kia tìm chết tu giả chính mình đem chính mình véo thành một khối thi thể.

Mà lúc này, Nghiêm Hoài chương thế đã gần đến, Ngao Vân Tông quân sự lúc này mới không chút hoang mang xoay tròn thân, sâu kín một chương dò ra, đối oanh qua đi.

“Oanh!”

Nhìn như tùy ý hai chương, lại nháy mắt mang theo tận trời khí kinh, cùng với rung trời động tĩnh, khoảnh khắc lao ra phía chân trời.

Cả tòa Tê Ngô Sơn, ở kia một khắc, phi điều kinh khởi, kêu thảm thiết bay đi.

Mà Ngao Vân Tông quân sự tóc phi tán, vừa nhấc mắt, dung mạo biến hóa, tóc đen chuyển đầu bạc, đầu bạc phiêu tán che đầy hạ, chớp mắt lại là bại lộ ra một trương thanh lãnh tuấn dật quen thuộc khuôn mặt, ngũ quan bình tĩnh, ánh mắt nhạt nhẽo, mặt vô biểu tình, đúng là Ngao Vân Tông Thánh Giai lão tổ tông Mẫn Vân! (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: trên chọc cùng huyết chiến

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Mẫn Vân đột nhiên hiện thân, giống như vì một nỗi nhiệt du rót vào một giọt nước sôi, toàn bộ Tê Ngô Sơn bầu không khí âm âm tặc nứt.

Ngao Vân Tông người, trước kinh ngạc, sau hoan hô.

“Lão tông chủ! Là lão tông chủ!”

“Lão tông chủ giết hán! Giết cái này vô lễ người!”

“Làm càn, nghiêm đại nhân giết hán!”

Hai phương nhân mã khoảnh khắc đối kêu trợ uy, đã là đứng rồi một chương Mẫn Vân cùng Nghiêm Hoài, lại giương mắt gian, cơ hồ đồng thời mà

động.

Tương so với lúc trước thử ra tay, lúc này đây hai người lại là dùng tám phần lực.

Uy mãnh chừng thế, nổ lớn đối oanh.

“Phanh!”

Cường đại đánh sâu vào, kêu ở đây rất nhiều người bay ngược mà ra.

Cỏ cây tung bay, Tê Ngô Sơn chấn động.

Yêu tộc Đại Tư Tế hét lớn một tiếng, trong tay khô nhánh cây bỗng nhiên một phóng, Tê Ngô Sơn chấn động đình chỉ, toàn trường một cái chớp mắt yên lặng giống nhau, thật lâu không có chút nào động tĩnh.

“Oanh!”

Bỗng dưng, tiếng vang trở về, tĩnh cảnh chuyển động tĩnh, sở hữu vậy xem quần chúng bình yên vô sự, trái lại đối oanh hai người, mãnh một bị chọc khuếch tán dư kinh đánh trúng.

Thoáng chốc, Mẫn Vân cùng Nghiêm Hoài, đồng thời lùi lại mấy bước, dưới chân dẫm ra mấy cái hố sâu.

Đầy trời bụi đất phiêu khởi, chạy bằng khí, vân dừng, nửa ngày, động tĩnh phượng nghi.

Ngừng thân hình hai người liếc nhau, mắt mục đều là thâm trầm, trong lòng các có kiêng kị cùng cân nhắc.

“Ha!”

Cuối cùng, Nghiêm Hoài cười nhạo một tiếng, ôm ôm quyền, lười biếng nói: “Không thể tưởng được nho nhỏ linh võ đại lực, thế nhưng còn cất giấu như vậy nhân vật, Nghiêm Hoài thật là thất kính, ha ha.”

Thí sư đoạt bảo, trêu chọc người trong thiên hạ như Mẫn Vân, mặt mày bất động, thập phần đoan đến khởi, căn bản là đem Nghiêm Hoài trở thành không khí.

Quanh mình nhận ra Mẫn Vân người tu, sôi nổi tiến lên, chấp tay chấp tay thi lễ, thái độ cung kính tiểu tâm.

Ngay cả Yêu tộc Đại Tư Tế cũng xuyên qua tầng tầng đám người, cười tủm tỉm đi lên trước tới, chấp tay, cười to nói: “Nguyên là Ngạo Vân Tông mẫn lão tông chủ, lâu thấy.”

Mẫn Vân hồi lấy một cái bát phong bất động ánh mắt, nhàn nhạt gật đầu, nói câu: “Đích xác đã lâu không thấy.”

Đối với những người khác, Mẫn Vân là nửa điểm không phản ứng ý tưởng.

Hắn bên này cái giá đoan đến lão cao, đối diện Nghiêm Hoài mặt đều đen, lại rút cuộc nhìn xuống, vừa phun khí, tà cười đem đầu chuyển hướng Yêu tộc Đại Tư Tế, mở miệng nói: “Nguyên là Tê Ngô Sơn Yêu tộc Đại Tư Tế nha, lâu thấy.”

Đại Tư Tế ngón tay run lên, thiếu chút nữa bị “Y hồ lô họa giáo” Nghiêm Hoài cấp khí.

Nghiêm Hoài lại không nhiều ít vô nghĩa, cũng mặc kệ đối diện Yêu tộc Đại Tư Tế rút cuộc là cái gì tâm tình, hãy còn nhìn quét một vòng, chọc, ngẩng cao đầu, cầm khẽ nhếch, ngạo mạn mười phần nói: “Lúc trước cùng đại gia khai cái vui đùa, đánh một hai tràng không quan trọng gì tiểu giá, hai bên các có tử thương, việc này liền tính bóc đi qua.”

Nghiêm Hoài tự quyết định, đối diện linh

Võ đại lực người cùng yêu liên minh như thế nào chứ bấy oán giận, hắn toàn bộ mặc kệ, tiếp theo lại uy hiếp ý vị mười phần nói: “Ta Nghiêm Hoài bất quá là dị giới một giới bất nhập lưu tay dẫm tiểu nhân vật, giống ta loại này cấp bậc, Thương Ly đại lực một trào một đồng. Mà ta Thương Ly đại lực, nhất thừa hành đó là ăn miếng trả miếng, nếu là chực vị thật sự quá vô lễ, cũng không nên trách ta chờ cao cấp vị diện người không màng mạnh yếu ý lớn hiếp nhỏ. Ha ha.”

Nghiêm Hoài nói một câu cười một câu, tự đắc này nhạc, tiếp theo lại ngôn: “Kỳ thật sao, tất cả mọi người đều là hàng xóm, hà tất khiến cho như vậy cương đâu?”

Xác như Nghiêm Hoài lời nói, linh võ đại lực cùng hắn trong miệng Thương Ly đại lực thật đúng là chính là hàng xóm.

Cũng không phải sở hữu vị diện đều là tương thông, chỉ có liên nhau thả đại khí thành phần gần hai cái vị diện, mới có thể thành lập không gian đường hầm, thực thi xuyên qua.

Cho nên, linh võ đại lực cùng Thương Ly đại lực có thể nói khoảng cách gần nhất hai cái đại lực hàng xóm, ngay cả tu luyện hệ thống đều là không sai biệt

lắm, đại lục phía trên chủng tộc phân loại cũng là không sai biệt mấy, đồng dạng có nhân tộc có Yêu tộc có quỷ tộc có dị thú.

Nhưng nhân Thương Ly đại lục càng tới gần cửu thiên trung tâm, cho nên càng chịu Thiên đạo chiếu cố, linh khí càng thêm đầy đủ, chân khí tinh tú vô cùng, sở hữu nhập đạo tu luyện giả thiên tư cùng tốc độ càng là so chỉ linh võ đại lục phía trên tu giả cao không ngừng một cấp bậc.

Này đó là cao cấp vị diện cùng cấp thấp vị diện khác nhau, cho nên, Thương Ly đại lục tu giả tự cho mình rất cao, khinh thường linh võ đại lục tu giả, cũng không phải không có đạo lý.

Nghiêm Hoài một hồi tà cười uy hiếp, gọi người hận đến ngứa răng, xúc động đương trường liền vọt qua đi, nhưng lại đều không ngoại lệ bị Nghiêm Hoài vẩy vẩy ống tay áo oanh thành tra tra.

Nhẹ nhàng băng qua hủy người thành tro, này đó là tu luyện thể giới cá lớn nuốt cá bé nhất chân thật về hình người.

Lục Tranh hí hí mắt, giữ chặt đô miệng khó chịu tiểu thổ bao.

Nghiêm Hoài lý do thoái thác cố nhiên gọi người không mừng, nhưng này không mừng, lại cũng không nhất định thế nào cũng phải lập tức biểu hiện ra ngoài.

Có đôi khi, quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Mà Nghiêm Hoài, sở dĩ dám như vậy kiêu ngạo, một phương diện là ý vào chính hấn thực lực, về phương diện khác cũng là ý vào hấn sau lưng thể lực.

Vô luận là nào một loại, Lục Tranh đám người hiện tại đều không phải nhân gia đối thủ. Cùng với hiện tại chịu chết, còn không bằng chuyên tâm tu luyện, tạm gác lại ngày sau rửa mối nhục xưa.

Cùng Lục Tranh đồng dạng ý tưởng, không ở số ít. Này Nghiêm Hoài, thảo người ngại đồng thời, lại ngoài ý muốn làm một chuyện tốt. Tự hấn rời đi sau, linh võ đại lục phía trên, nhanh chóng nhắc lên một cỗ buồn đầu tu luyện triều dâng. Đương nhiên, đây là lời phía sau.

“Ha ha!”

Trước mắt, Nghiêm Hoài như cũ cười đến vui sướng.

Ở đây duy nhị có thể cùng hấn làm đối thủ Yêu tộc Đại Tư Tế cùng Mẫn Vân, lại là không chịu dễ dàng ra tay hạ người.

Nhất thời, Nghiêm Hoài nổi bật vô song.

Cười đủ lúc sau, Nghiêm Hoài mới vừa rồi cảm thấy mỹ mãn mà nói ra chính mình lần này tiến đến linh võ đại lục làm ra nhiều như vậy chuyện xấu, rốt cuộc là bởi vì cái gì.

“Một giáp lúc sau, đó là ta Thương Ly đại lục Trung Nguyên các đại gia tộc phái môn nhất quan trọng bí cảnh săn thú, lúc đó, đem cần một đám kháng khái trí dũng lính hầu. Đáng tiếc, chúng ta Thương Ly đại lục trung, nhất thiếu chính là lính hầu, cho nên, cái này chỗ trống, liền cố mà làm, các người linh võ đại lục người bổ thượng đi. Nga đúng rồi, yêu vật bổ thượng cũng đúng. Ha ha.”

Nghiêm Hoài tiếng cười vừa ra, liền đưa tới đối diện không sợ chết linh võ đại lục hai tộc lên án công khai cùng chửi bậy.

“Người nói cái gì? Thế nhưng muốn ta chờ làm lính hầu!”

“Xuyên qua không gian phá động, cố ý đến một cái khác đại lục tìm lính hầu, các người là đầu óc có bệnh đi! Vẫn là khi chúng ta đầu óc có bệnh!”

“Thương Ly đại lục cầu, lăn ra linh võ đại lục, nơi này không tới phiên các người làm chủ!”

“Đại gia cùng nhau thượng, giết bọn họ!”

Linh võ đại lục hai tộc, đem Nghiêm Hoài nói trở thành ý định trêu chọc, liền tính không phải trêu chọc, cũng là âm mưu thật sâu.

Trêu chọc cũng hảo, âm mưu cũng thế. Tóm lại là không đưa bọn họ mệnh đương mệnh, hoặc là thật sự đưa bọn họ coi như dẫn đầu chịu chết xung phong pháo hôi, hoặc là đưa bọn họ coi như hồ chi tức tới huy chi tức đi đậu thú cẩu. Vô luận nào giống nhau, đều kêu linh võ đại lục chúng tu giả tiếp thu vô năng.

“Phanh!”

Hỗn loạn trung, không biết là ai dẫn đầu phát ra phần nộ bạo đánh.

Chợt, trường hợp một phát không thể vấn hồi, hai cái đại lục tu giả lại lần nữa huyết chiến.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: giáp chi ước

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Hàng năm vân che sương mù vòng Tê Ngô Sơn, kỳ diệu trận pháp tầng tầng phá vỡ, yên phi tán máu, bại lộ ra tới, là đen nghìn nghịt đầu người, đầy trời chém giết, tái khởi huyết chiến, huyết nhục bay tứ tung, bóng người thật mạnh, thuật pháp cùng đao kiếm cung thương (súng), quyền tới chân hướng, mỗi một kêu sát, liền có một người hoặc một yêu ngã xuống.

Khoảnh khắc giằng co chiến cuộc, trước tiên, Mẫn Vân cùng Nghiên Hoài triển đấu đối oanh.

Yêu tộc Đại Tư Tế tùy theo bay lên, một vũ khô nhánh cây, đồng thời công hướng về phía Nghiên Hoài phía sau lưng.

Trái phải rõ ràng hạ, có đôi khi cũng không nói cái gì cái gọi là đạo nghĩa.

“Đề tiện!”

Nghiên Hoài mắng to một tiếng, cả người chấn động, cầm trong tay song đao, vũ thành trắng tròn, thân xoay tròn, song đao hóa thành con lốc, thành lốc xoáy gió lốc, gió lốc trung, vô số lưỡi dao sắc bén bay nhanh lướt ra, bỗng nhiên hướng Mẫn Vân cùng Đại Tư Tế **** mà đi.

Mẫn Vân cùng Đại Tư Tế đồng thời động tác, một người huy kiếm, một người đẩy chưởng, nháy mắt tạo thành kiếm võng chưởng phong.

Vô biên kiếm võng, sắc bén chưởng phong, gió lốc lưỡi dao sắc bén, ba loại thế công khoảnh khắc đan chéo, rậm rạp gió xoáy cùng khí kinh âm âm bạo liệt.

Ba đạo thân ảnh mau lẹ, đảo mắt, bay nhanh, va chạm, càng đánh càng hăng.

Gần chỗ, phong hỏa lôi điện, nơi xa, đao quang kiếm ảnh.

Không phải người chết, đó là ta mất mạng.

Cả tòa Tê Ngô Sơn, đã là bị kêu sát cùng huyết chiến sở vây quanh cùng bao phủ.

Lục Tranh cùng Lục Thanh Chúc, cha con cộng sự, lưng tựa lưng, một người huy kiếm, một người chấp tiên, mà kiếm linh Túi Trút Giận thỉnh thoảng toát ra lược trận, hai người nhất kiếm linh, đại sát tứ phương, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Nhiên, binh tôn tướng của sát xong rồi, nghênh đón đó là càng nhiều càng cường hãn chủ yếu chiến lực, mỗi người lấy một địch trăm, kém cỏi nhất thế nhưng cũng là Vương Giai tu vi, hoàng Giai cường giả, càng là một trào một đồng.

Lục Tranh này ba người một tổ đặc thù đội ngũ, dần dần liền có chút nguy hiểm thật mạnh.

Nghiêng xuyên tới mấy kiếm, sau lưng công tới mấy đao, trên đầu đã đến vài đạo chưởng phong.

Lục Tranh công thượng, Lục Thanh Chúc công mặt bên bát phương, Túi Trút Giận phòng phản lưng, trí mạng thật mạnh công kích vừa mới đánh tan, lại không nghĩ, càng mặt sau, thượng có hơn mười thuật pháp công kích như hồ rình mồi.

Mất thấy Lục Tranh ba người tất có một cái bị thương.

“Phá!”

Bỗng nhiên, một đạo thanh uổng, một bó băng sương che trời lấp đất tấn mãnh đánh tới.

Lọt vào trong tầm mắt một mảnh băng tuyết, sương khí đầy trời, hơn mười thuật pháp công kích khoảnh khắc tan thành mây khói.

Sương khói đăng khởi sau lưng, hơn mười kêu thảm thiết, theo sát vang lên.

Mà một đạo thướt tha bóng hình xinh đẹp, như ẩn như hiện.

Sương mù hơi đi, bại lộ ra Độc Cô Kiến Thường kia trương tuyệt thế khuynh thành lãnh tình cảm dung.

Lục Tranh xà miệng cười, giấy lát đôi mắt tròng lón, lại thấy ở Độc Cô Kiến Thường phía sau, lam bất hồi, Thu Văn cùng Mạc Tử Phong, ba người mang theo môn trung thuộc hạ, biểu tình các mặt, đột nhiên xuất hiện, cùng Độc Cô Kiến Thường cùng nhau chém giết lên.

Chợt, mấy người bỗng nhiên hướng hấn này phương hướng nhìn nhìn, ngược lại cùng nhau vọt lại đây, một đường chém giết, lại là không chút do dự cùng hấn hợp dòng.

Mấy người xuyên qua ma đạo trung gian tam phương thế lực chướng vách tường thời gian chiến tranh liên minh, lại lần nữa ăn ý tạo thành.

Ba người tiểu đội, nháy mắt mở rộng vì lấy bảy người là chủ lực, bên cạnh mang thêm mấy thế lực lớn tương ứng không lộ trần doanh.

Một cổ hùng tâm tráng chí âm âm đánh sâu vào Lục Tranh trái tim, Lục Tranh từng cái quét một vòng chính mình chiến hữu, hét lớn một tiếng, tay trái phù trận, tay phải Lưu Hỏa Kiếm, đột nhiên vọt tới trước nhất, đại khai đại hợp, tay nắm tay mười, như chiến thần bám vào người, chỉ bằng khí thế, liền ném xuống đối diện đối thủ nửa con phố.

“Ta xem tiểu tử này là ăn thuốc tăng lực đi? Ha ha!”

Nhất sẽ đến sự Mạc Tử Phong, cười to hai tiếng, cái thứ nhất theo sát vọt đi lên.

Độc Cô Kiến Thường đám người, theo sát xông lên.

Không cần bất luận cái gì ngôn ngữ, người công ta thù, ta thù người công, trận pháp biến hóa, thuật pháp theo sau, đao kiếm xung hùng, tình diệu quyền chưởng, sắc bén chân công, tới tới lui lui, đáp ứng không xuê.

Huyết mặt bay tứ tung trung, cười xem phong vân quá, nhất khí phách hăng hái, sáng tạo bất hủ.

Phù trận, kiếm linh, kiếm ý, tinh thần kỹ xảo, hư hư thật thật đấu pháp, lực phá hoại kinh người liên kích, Lục Tranh hết sức phong cách, ngắn nhất thời gian, hấp dẫn địch nhân lớn nhất hỏa lực.

Theo chiến hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ, tuy là một cái trận doanh đồng minh, cũng không khỏi bị tre già măng mọc địch thủ đánh tan.

Đào mắt, Lục Tranh đã nhập vây quanh chi cục, một người đối kháng Thương Ly Đại Lục mấy chục đối thủ, trong đó hơn phân nửa đều là hoàng Giai.

Hai đám khó địch bốn tay, hướng chỉ thực lực chênh lệch giống như hồng cầu.

Không bao lâu, Lục Tranh trên người tiêu ra máu khẩu nứt toác, cả người tím máu, lại xoay người, trước mắt số binh lười dao sắc bén rộng mở phóng đại.

Liên ở nguy cấp một khắc, thiên ngoại cảm tới một thanh sắc bén ánh đao, gần một kích, phong vân biến sắc, công hướng Lục Tranh số binh lười dao sắc bén khoanh khắc băng vỡ thành tra.

“Loảng xoảng!”

Bỗng nhiên một vang, đao cảm đại địa, lực đạo to lớn, mặt đất một cái chớp mắt xuất hiện da nẻ dấu vết.

Lục Tranh tập trung nhìn vào, phá vây cứu cấp, lại là hung đao vô cực!

Tiếp theo nháy mắt, mặt lạnh khốc thiếu niên, Độc Cô Ly Tinh từ trên trời giáng xuống, một chân khơi mào trên mặt đất cảm hung đao vô cực, tay nắm chặt, vung lên.

Thoáng chốc, cường hấn vô cùng huyết tinh oán khí tận trời, cường thế đánh sâu vào, nháy mắt đem lần thứ hai vây giết qua tới mấy chục tu giả đồng thời đẩy lui.

Độc Cô Ly Tinh đưa cho Lục Tranh một cái giờ tay cắt cổ động tác, quay người lại, mặt mày hưng phấn, nhảy vào huyết chiến trung.

Lục Tranh không nhịn được mà bật cười, ma túy bàn tay một lần nữa dùng sức, cầm Lưu Hỏa Kiếm chuôi kiếm, hét lớn một tiếng, cũng vọt đi lên.

Tự buổi trưa chiến chí nhật mộ, tự ngày mộ chiến chí nhật ra, liên tục một ngày một đêm ác đấu, đao quang kiếm ảnh, tranh kỳ khoe sắc thuật pháp công kích, cuộn cuộn không dứt, có người ngã xuống, có người nhảy lên, giết được thiên cũng biến sắc, nhật nguyệt cũng nhiễm hồng.

Lục Tranh sau lưng, muôn vạn kiếm ý lại lần nữa hiện hình, tùy hấn cánh tay chỉ, bẻ gãy nghiền nát, âm âm đánh sâu vào trước mắt đồng thời nhảy lên mấy chục hoàng Giai.

Mấy chục hoàng Giai liên thủ, như chém dưa cắt rau, giấy lát liền đem rậm rạp phô thiên kiếm ý kể hết giải quyết, nhưng ngay sau đó, lại thấy trước mặt cảnh tượng đột biến, gió thổi sa phi, bất tri bất giác, bọn họ thế nhưng đi tới một chỗ mặt trời chói chang ngang trời vô biên vô hạn hoang mạc,

Có người kinh hô: “Không tốt! Là ảo cảnh!”

Thông thiên ngô đồng phát ra “Xôn xao” kịch liệt lá rụng phiêu động thanh, lá rụng bay tán loạn trung, người cũng bay tán loạn, huyết cũng bay tán loạn.

Hai cái đại lục người, giết đỏ cả mắt rồi, sát tàn đao kiếm, lại là càng sát càng hằng mãnh, sống cùng cần thiết đưa cái người chết ta sống giống nhau.

“A!”

Chợt, Nghiên Hoài phát ra thê lương kêu thảm thiết.

Một cái nhiễm huyết cụt tay hướng lên trời quăng, nửa ngày, rơi xuống trên mặt đất, phát ra “Phanh” một tiếng trầm vang.

Mẫn Vân cùng Đại Tư Tế đồng thời mà thượng, một cái chớp mắt liên tục công kích, giết được Nghiên Hoài từng bước lùi lại, trên người máu phun trào, tánh mạng nguy cấp.

Thương Ly Đại Lục tu giả nhóm sừng sốt một cái chớp mắt, đảo mắt kêu to lên.

“Nghiêm đại nhân!”

Lại là nửa ngày huyết cùng thịt chém giết, mất đi cánh tay trái Nghiên Hoài thực lực đại hàng, bị Mẫn Vân cùng Đại Tư Tế liên thủ công đến đỡ trái hờ phải, thân chịu trọng thương, bay ngược mà ra.

Nếu không phải Thương Ly Đại Lục tu giả trung có mấy cái tử trung ở thời khắc mấu chốt lao ra ngăn cản, Nghiên Hoài một cái tánh mạng liền muốn công đạo ở nước khác cây ngô đồng hạ.

Thương Ly Đại Lục tổn hại dẫn đầu người, Linh Võ Đại Lục cũng là tử thương thảm trọng, nhất thời, hai bên đều là bi phẫn, nhưng, thực lực chênh lệch như cũ là hiện thực.

Đến từ cao cấp vị diện Thương Ly Đại Lục mọi người, vô luận là đơn người lực sát thương vẫn là tổng thể thực lực, đều phải cao hơn quá nhiều quá nhiều.

Linh Võ Đại Lục tuy chiếm sân nhà người đông thể mạnh ưu thế, lại cũng dần dần lộ ra bại tích, chỉ bằng một cỗ hùng tâm cùng oán giận một đường chống đỡ.

Nghiên Hoài đẩy ra bên cạnh hộ vệ người, lần thứ hai cùng Mẫn Vân cùng Đại Tư Tế chiến đến cùng nhau.

Ba người đồng thời mà động, chiến hai trăm hiệp, huyết nhục tung bay, lưỡng bại câu thương.

“Phốc.”

Hộc máu nhiều nhất, tự nhiên là Nghiên Hoài.

Hai đại Thánh Giai đối chiến một cái khác Thánh Giai, này một cái khác Thánh Giai vẫn là cái vừa mới mất đi một cái cánh tay tàn chương nhân sĩ, tuy thắng chi không võ, nhưng rốt cuộc, vẫn là Mẫn Vân cùng Đại Tư Tế kỹ cao một bậc.

Đương Mẫn Vân kiếm cùng Đại Tư Tế khô nhánh cây đồng thời để ở Nghiên Hoài trên cổ thời điểm, huyết chiến đột nhiên im bật.

Nỗ lực chống đỡ đến bây giờ Linh Võ Đại Lục chúng tu giả, chớp chớp mắt, đều có một cỗ nằm mơ cảm giác.

Nghiên Hoài lại là cười dữ tợn một tiếng, tà khí mười phần mà hét lớn: “Nghiêm gia thiếu ta một cái Nghiên Hoài, không quan trọng gì. Chỉ cần chư vị tiếp tục bắt lấy Linh Võ Đại Lục này đó cấp thấp heo, kia đó là thắng, nhiệm vụ cũng hoàn thành!”

Ở Nghiên Hoài trong lời nói, lại là kêu hấn đồng bạn không cần bạn tâm hấn chết sống, tiếp tục chiến đi xuống.

Nếu là như thế, Tê Ngô Sơn này nhóm người tộc cùng Yêu tộc liên minh, sẽ tử thương thảm trọng, cuối cùng huyết chiến thắng bại, hãy còn cũng chưa biết.

Thương Ly Đại Lục người, lại lần nữa xao động lên.

Mẫn Vân mặt mày lệ khí đôn khởi, giơ tay, liền muốn đem không biết sống chết Nghiên Hoài bị mất mạng lợi kiếm hạ.

Đại Tư Tế đứng lúc ngăn cản, trấn an, cao giọng nói: “Mẫn tông chủ! Thịnh thịnh trọng! Này ngoạn ý chết không đủ tích, nhưng, đại cục làm trọng, không bằng liền lưu hấn một cái tàn mệnh.”

Đại Tư Tế giữ chặt Mẫn Vân cánh tay, thò lại gần dè nặng thanh âm, dùng chỉ có bọn họ hai cái có thể nghe được âm lượng nói: “Mẫn tông chủ lần này vùng lên kiếm, nhưng thật ra giết được thống khoái, nhưng kể từ đó, Ngao Vân Tông người, chỉ sợ sẽ ở kế tiếp ác chiến trung, mất đi càng nhiều tánh mạng. Làm bọn họ lão tổ tông, người với tâm gì nhẫn đau?”

Cuối cùng, Mẫn Vân ngón tay vài lần động tác, rốt cuộc vẫn là không có đem kiếm huy đi xuống.

Mà Thương Ly Đại Lục người, cũng không phải mỗi người đều như Nghiên Hoài xá sinh quên chết.

Nghiên Hoài tự nhận chính mình không quan trọng gì, nhưng hiển nhiên, những người khác cũng không như vậy xem.

Đại Tư Tế lấy Nghiên Hoài tánh mạng tương mời, hai bên ngăn chiến, tiến hành đàm phán.

Ở Nghiên Hoài không cam lòng chửi bậy trung, hai bên đạt thành nhất trí.

Linh Võ Đại Lục thả Nghiên Hoài, cũng hứa hẹn với một giáp sau, cung nghênh Thương Ly Đại Lục người lần thứ hai buông xuống, lúc đó, lại liên lĩnh hầu công việc tiến hành cụ thể “Thương thảo”.

Mà Thương Ly Đại Lục hứa hẹn, lập tức bỏ chạy, đóng cửa không gian phá động một giáp, tại đây một giáp trong vòng, tuyệt không đặt chân Linh Võ Đại Lục.

Hai bên mọi người lấy tâm ma thẻ, uống máu cộng uống, định ra thế ước, người vi phạm ra đời tâm ma, nổ tan xác mà chết.

Nghiên Hoài bị Thương Ly Đại Lục chúng đồng bạn đè nặng, cũng bị bách lập hạ tâm ma thẻ, cũng bị sở hữu sợ vi ước nổ tan xác tu giả ủa lên trời gô, che miệng lại, đưa ra Linh Võ Đại Lục.

Chờ khách Thương Ly Đại Lục chúng tu giả phi thiên dị thú, cao cao xoay quanh, một trận lệ rỗng, giấy lát biến mất ở không gian phá động ở ngoài, mà không gian phá động tùy theo đóng cửa.

Đương khói lửa tan đi, huyết chiến hạ Tê Ngô Sơn, trước mắt vết thương, hoàn toàn thay đổi.

Trên mặt đất người cùng yêu, nắm tay nhìn theo.

Trận này vượt qua hai cái đại lục khoảng ngày huyết chiến, cuối cùng lấy hai bên ký kết giáp chi ước mà kết thúc. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: nửa đường chặn giết

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Lục Tranh cho rằng, giáp chi ước là tạm thời ngưng hẳn, lại không nghĩ, thuộc về hấn gió lốc, lúc này, mới là vừa mới bắt đầu.

Thương Ly Đại Lục người bỏ chạy, còn lại nhân tộc tu giả liền cũng không có tiếp tục dãi ở Tê Ngô Sơn tất yếu, Yêu tộc bị hao tổn pha trọng, Đại Tư Tế tuyên bố đóng cửa sơn môn, sáu mươi năm lúc sau lại khai.

Mà các phái môn cùng thế lực người tu nhóm, từng người có cảm thực lực của chính mình không đủ, sôi nổi trở lại từng người thế lực phạm vi, hoặc tuyên bố bế quan, hoặc dạy dỗ đệ tử môn nhân.

Nhất thời, cường địch tuy đi, thần hồn nát thần tính khẩn trương bầu không khí lại càng thêm dày đặc.

Cùng Lục Tranh ngắn gọn từ biệt lúc sau, Độc Cô Kiến Thường cũng trở lại vạn ma quật bế quan. Lúc trước sự vội, vẫn luôn chưa rồi rãnh, được đến Yêu tộc Đại Tư Tế tặng cho kỳ được, nàng nhưng vẫn chưa từng dùng.

Đối tu giả mà nói, một giáp thời gian, bất quá búng tay thời hồi gian chớp mắt liền quá.

Vì một giáp lúc sau khả năng đại chiến, cũng vì hoàn toàn thanh trừ trong cơ thể đe dọa nhiệt độ, Độc Cô Kiến Thường không thể không đóng cửa ngũ cảm bế chết quan.

Độc Cô Ly Tinh tất nhiên là không yên tâm, ôm hung đao vô cực, liên liền một tác cũng không rời, như cái hoạt tử nhân, vẫn không nhúc nhích canh giữ ở Độc Cô Kiến Thường bế quan động phủ trung.

Cùng Độc Cô Kiến Thường đồng dạng, vọng nuốt hải minh châu quá liều làm cho tu vi khi có khi vô Lam Bất Hối, vì đại khái lý do, đồng dạng tuyên bố bế chết quan.

Kêu Lục Tranh không nghĩ tới chính là, Lam Bất Hối bế chết quan trước, cư nhiên cố ý lên nói cho chính mình một tiếng, cái này kêu hắn thập phần thụ sủng nhược kinh.

Đối mặt Lục Tranh nghi hoặc, Lam Bất Hối phát ra một tiếng cười lạnh, chợt lãnh diễm mà ngừng đầu, hạ giọng, buồn bã nói: “Mẫn Vân đột nhiên hiện thân, ta không cho rằng hắn chỉ là tưởng gặp một lần thiên ngoại lai khách đơn giản như vậy. Hắn cũng không phải là trách trời thương dân loại hình. Người tốt nhất tiêu tâm một ít.”

Dứt lời, Lam Bất Hối liền cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Bị Lam Bất Hối độc hữu thanh u tiếng nói qua một lần đầu óc, Lục Tranh cảm thấy chính mình toàn thân nổi da gà đều nổi lên, đến nỗi nàng theo như lời.....

Lục Tranh quay đầu đi xem, lại phát hiện, Mẫn Vân mang theo Ngạo Vân Tông đoàn người, sớm biến mất vô tung.

Có lẽ là Lam Bất Hối buồn lo vô cớ đi, nhưng, rồi lại không thể không phòng.

“Hắc hắc.”

Bên tai đột nhiên truyền đến hai tiếng không có hảo ý cười gian.

Lục Tranh mãnh vừa quay đầu lại, liền bị cười đến vẻ mặt tiện hê hê Mạc Tử Phong đem ở bả vai.

Mạc Tử Phong một trận ra dáng ra hình lắc đầu thờ dài, chợt giơ ngón tay cái lên, tán thưởng một tiếng: “Lục hiền huynh không hổ là ma nữ sát thủ, mị lực kinh người a. Không thể tưởng được Lam Bất Hối như vậy âm tình bất định, đều bị người thu phục.”

Mạc Tử Phong ngữ khí khoa trương, biểu tình bốn cột, một bộ thiếu tấu dạng, Lục Tranh nhất thời tay ngựa ngáy, thiếu chút nữa liền vung lên một quyền đem hắn đập phi.

“Ha ha, mạc hiền huynh, người cũng thật sẽ nói cười.” Lục Tranh ngoài cười nhưng trong không cười, một cái tát đem Mạc Tử Phong móng vuốt từ chính mình trên vai chụp bay.

Mạc Tử Phong không để bụng, thờ dài một tiếng, ngược lại cáo biệt, nói: “Hảo, lục hiền huynh, ta liền không cùng người nhiều lời, ta tính toán thừa dịp còn có một giáp hảo sông, khắp nơi đi một chút nhìn xem, tiếp tục du lịch non sông gấm vóc, ha ha, chúng ta ngày sau gặp lại!”

“Lão thu, ngày khác tái kiến!”

Dứt lời, Mạc Tử Phong liền ở chỗ ha ha mạc gia mọi người đuổi theo hạ, vội vàng bay đi.

Mà Thu Văn cáo biệt, liền muốn ngắn gọn giới giang đến nhiều.

“Cáo từ, bảo trọng.”

Kêu Lục Tranh ngoài ý muốn chính là, Mạnh Khuynh Dao cắn môi, u oán mà trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái lúc sau, cư nhiên cũng cáo biệt một tiếng: “Lục chương môn, thay ta hướng vân lão tiên sinh vấn an, hừ.”

Mạnh Khuynh Dao kia một tiếng nũng nịu hừ lạnh, đồ cụ này hình lại không ngần có ý bất luận cái gì sát ý cùng trào phúng.

Này gọi được Lục Tranh đôi nàng đôi mới không ít.

Lục Tranh trầm nghĩ, này có lẽ thật đúng là không phải một cái giống nhau nữ kẻ điên, nếu không, Thu Văn như vậy ngàn năm cáo già, cũng không có khả năng coi trọng a? Thu Văn tổng không có khả năng đó là coi trọng mạnh mẽ từ đơn thuần gốc gác đi?

Lục Tranh lắc đầu bật cười, chỉ chớp mắt lại xem, lại phát hiện, cùng chính mình giao hảo người trong lòng, oan gia cùng bạn tốt nhóm, một đám toàn cáo từ. Đó là như vậy chỉ chớp mắt thời gian, tựa hồ xa xa trong thiên địa, liền cũng chỉ dư lại hắn một người giống nhau.

Lúc này, Lục Thanh Chúc lời kéo Lục Tranh ống tay áo, nhu nhu mà gọi một tiếng: “Cha, chúng ta về nhà sao?”

Lục Tranh ngo ngẩn, một cúi đầu, gặp được nhà mình khuê nữ kiển chân chờ đợi kiều nộn dung nhan, nháy mắt, liền cảm thấy thiên tình ngày mình, tâm tình thập phần vui sướng, cả người thương thế cũng ở trong chớp mắt hảo hơn phân nửa giống nhau.

“Ân, về nhà!”

Một con bàn tay to dắt trụ tay nhỏ, gào thét một tiếng, Nghịch Thương Phái thay đi bộ độc đao hắc vũ phi hạc xoay quanh tới.

Lục Tranh mang theo Lục Thanh Chúc, thả người nhảy, cộng thừa một con, một đường hướng cao chót vót phong phương hướng bay nhanh.

Vạn dặm không mây, gió nhẹ phơ phất, quan sát núi sông, tráng lệ đa tình.

Lục Tranh cùng Lục Thanh Chúc nuốt phục mấy viên hồi khí bổ huyết đan hoàn, một đường nói nói cười cười, chưa làm bất luận cái gì dừng lại, gần nửa ngày liền bay ra Tê Ngô Sơn ngàn dặm ở ngoài.

“Huru! Huru! Huru!”

Đột nhiên tới số mũi tên phá không, bay nhanh lướt tới, thẳng bức Lục Tranh hai người nhất!

“Lệ!”

Hắc vũ phi hạc tiêm thanh lệ kêu, Lục Tranh cùng Lục Thanh Chúc đồng thời tự lưng hạc xoay người mà xuống, mà “Phụt” một tiếng, phi hạc bị bắn trúng, phát ra cuối cùng rên rỉ, chột liền như mùa thu tung bay lá rụng, tự trời cao xoay tròn lắc lư rơi xuống.

Phi hạc rơi xuống bắn khỏi bụi đất trung, một đội nhân mã bỗng nhiên xuất hiện, mỗi người rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm phong sở chỉ, không có chỗ nào mà không phải là từ thiên phi thân rơi xuống đất Lục Tranh cha con hai người.

“Huru! Huru! Huru!”

Lại là số mũi tên nghênh diện mà đến, Lục Tranh cùng lục thanh lo lắng tốc bay ngược, một người xuất kiếm, một người huy tiên, phòng ngự trốn tránh gian, lại không thể không bị tạm thời tách ra.

Lục Tranh phản nộ nhìn chăm chú, phát hiện đối diện nhân mã, thành linh đó là Ngạo Vân Tông người!

“Ngịch Thương Phái Lục Tranh, ngươi cường đoạt bốn tọa sư phụ Thanh Đế bí kỹ Dị Thú Quyết ở phía trước, giết ta Ngạo Vân Tông quản sự Thu Văn cùng với mặt khác hơn mười người tông em vợ từ ở phía sau, to gan lớn mật, huyết tính tàn nhẫn, thiên lý nan dung, đáng chết.”

Một trường xuyên chỉ trích vu hãm kiêu Ngạo Vân Tông nhân mã lúc sau vang lên.

Một đạo màu trắng thân ảnh chậm rãi mà ra, nhạt nhẽo ánh mắt, mặt vô biểu tình, cặp eo đầu bạc, không có chỗ nào mà không phải là quen thuộc, thành linh đó là Lam Bất Hối nhắc nhở quá hẩn, Mẫn Vân!

Lục Tranh trong lòng căng thẳng, biết Mẫn Vân lúc này đây đột nhiên làm khó dễ tất là lần thứ hai động sát tâm, hẩn đảo không sợ chết, chỉ là tiểu thổ bao.....

Tựa hồ biết được Lục Tranh trong lòng sợ hãi, Mẫn Vân lần thứ hai mở miệng, giọng cổ không gọn sóng lại khác lãnh khốc vô tình nói: “Yên tâm, người nữ nhi, sẽ bồi người cùng nhau, hoàng tuyền trên đường, các người liền làm một đôi quý cha con đi.”

Lục Tranh nắm chặt Lưu Hòa Kiếm tay tuôn ra gân xanh, cắn răng từng câu từng chữ: “Mẫn Vân, chớ khinh người quá đáng! Người muốn chiến, kia liền chiến bãi!”

Dứt lời, Lục Tranh cảm kiếm dẫn đầu công đi lên.

Có này phụ tất có này nữ, Lục Thanh Chúc hét lớn một tiếng, múa may một thứ trường tiên, cũng công đi lên.

Mẫn Vân bùi ngùi bất động, vung tay lên, môi mòng nhẹ thờ: “Một cái không lưu, sát.”

Theo Mẫn Vân ra lệnh một tiếng, gió nổi mây phun, cự Tê Ngô Sơn ngàn dặm ở ngoài hoang vắng trong sơn cốc, chém giết mở ra. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 213: thực lực hồng cầu

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Phía chân trời lưu mây tụ lại tán, mặt đất kêu sát ngừng lại vang lên, một tầng lại một tầng thổ địa bị nhiễm hồng, máu tươi hương vị ở hoang vắng sơn cốc lan tràn.

Mẫn Vân đột nhiên làm khó dễ, nửa đường chặn giết, phong ba chợt khởi, nhiên, có thể giúp Lục Tranh người, lại hoàn toàn nhất nhất không ở bên người.

Là Mẫn Vân sớm có dự mưu, hay là ý trời trên cột?

Giờ này khắc này, Lục Tranh bên người cố tình chỉ có một tuổi nhỏ khuê nữ tiểu thỏ Bao tướng bạn, cố tình liền ở nửa đường tao ngộ rồi Mẫn Vân cái này Thánh Giai cường giả chặn giết.

Căn bản không cần Mẫn Vân ra tay, riêng là mấy chục Vương Giai cùng hoàng Giai cường giả tạo thành chặn giết đội ngũ, liền đem Lục Tranh hai người giết được đồ trái hô phải, bị thương liên tục.

Kiểm phong quét ngang, đầy trời tiên vũ. Hai người, hai cái chiến trường, lại là cùng loại thế cục, đồng dạng nguy cấp, đồng dạng bại cục đã lộ.

“Phanh!”

Đột nhiên, mấy đạo ba quang đồng thời đánh trúng hộ ở Lục Tranh trước mặt kiếm linh Túi Trút Giận.

Túi Trút Giận bay ngược mà ra, ở giữa không trung ném đi vật tuyến, tung bay nửa ngày, thân hình chợt lóe, rút cuộc chống đỡ không được, lóe trở về Lưu Hỏa Kiếm vô kiếm trung.

Cùng lúc đó, giữa không trung ba quang vừa chuyển, tự trời cao đột nhiên hội tụ, tuôn ra chói mắt cường quang, cường quang trung, hội tụ một đoàn ba quang lại đột nhiên tán mạn khắp nơi, liền như bay thác nước giữa không trung đổ xuống, khoảnh khắc rút hướng Lục Tranh đỉnh đầu.

Bị tinh tú chân khí nghi thức xối nước lên đầu, đó là thể hồ nghi thức xối nước lên đầu. Bị phi thác nước giống nhau cường thế ba quang nghi thức xối nước lên đầu, đó chính là toi mạng.

Trong chớp nhoáng, Lục Tranh thả người nhảy, bay lên không xoay người, huy kiếm.

Thoáng chốc, kiếm vòng thành hình, rậm rạp phun trào mà ra, cùng bằng bạc ba quang ầm ầm va chạm.

“Oanh!”

Ầm vang vang lớn, hoàn toàn bất đồng hai loại công kích ầm ầm tạc nứt.

Khoảnh khắc tán mạn khắp nơi khí kinh, đem Lục Tranh cùng hướng hấn công kích hơn mười tu giả đồng thời đánh bay.

“Ngô.”

Lục Tranh kêu lên một tiếng, trong cổ họng này lên tanh ngọt.

Hai bên đều là tự Tê Ngô Sơn một phen huyết chiến chém giết mà ra, trên người hoặc nhiều hoặc ít có chứa thương thể miệng máu, một phen bổ khí hồi huyết đan hoàn nuốt phục cũng không thể đem thương thể trị tận gốc.

Lần này đại chiến, vết thương cũ tái phát, trong cơ thể chân khí càng là tiêu hao quá lớn.

“Hô hô hô.”

Lục Tranh ánh mắt nhoáng lên, tựa có thể nghe được chính mình trong cơ thể đan châu cấp tốc vận chuyển tiếng rít.

Mệt mỏi, đau xót, đầu vầng mắt hoa.

Lục Tranh bước chân nhoáng lên, thân hình ngửa ra sau, hình như có rơi xuống giữa không trung xu thế.

Đúng lúc này, Ngạo Vân Tông nổi lên trận pháp, hơn mười Vương Giai sắp hàng, mấy cái hoàng Giai lược không, thủ thế biến hóa, đồng thời hét lớn một tiếng “Khởi”.

Nháy mắt, phía chân trời phong vân động, tiếng sấm quay cuồng, gió bão thổi quét, một đạo lưu sa cái chấn bỗng nhiên tự dưới nền đất dâng lên, vừa thấy phong, lưu sa biến ảo, cái chấn biến đao nhọn, hóa thành muôn vạn sao băng điểm điểm, “Hô hô hô” phá không, che trời lấp đất bắn về phía Lục Tranh.

Giữa không trung ngửa ra sau Lục Tranh, khoảnh khắc liền bị sao băng cát bụi bao vây bao trùm.

“Phốc, phốc, phốc.”

“Cha!”

Chói tai da thịt tan vỡ thanh hết đợt này đến đợt khác, điểm điểm huyết hồng tự trời cao rải lạc.

Nơi xa Lục Thanh Chúc kêu to liền phải xông tới, lại bị hơn mười cái vây công nàng tu giả nhân cơ hội đánh lên.

Nhất thời, thật không hiểu là đương cha bị thương càng trọng, vẫn là khuê nữ bị thương càng trọng.

Mẫn Vân từ trước đến nay không gì biểu tình lạnh nhạt khuôn mặt thương, xả ra một tia vận vẹo ý cười.

Vì phạm hãn đều phải chết, hãn không chiếm được đồ vật, người khác liền tính đến đến cũng là trăm đáp. Chẳng lẽ Lục Tranh còn có thể tại âm phủ thi triển Dị Thú Quyết sao?

“Rống!”

Bỗng nhiên, một tiếng phảng phát đến từ dị thời không thú rống tạc phá thiên.

Chợt, mọi người liền thấy, vốn nên bị lưu sa quang điểm tiến lên thành cái sàng Lục Tranh, một chân đạp lên phi hành dị thú thượng, một tay ném chân dài cá quái, huy kiếm phá sa mà ra.

Cho dù thành huyết người một cái, Lục Tranh một đôi mắt lại là cực lượng.

Ở Lục Tranh bên trái, sao sáu cánh quang huy chợt lóe mà qua, thượng trăm đầu hình thù kỳ lạ dị thú nối đuôi nhau bước ra, gào rống, lẹp xep, chạy như bay.

Thế cục khoảnh khắc nghịch chuyển, ngốc bức khởi trận tu giả nhóm, chớp mắt đã bị dị thú sóng triều thổi quét bao phủ, phát ra “A a a” kêu thảm thiết.

“Răng rắc!”

Đương đệ nhất thanh gọi người màng tai chấn động xương cốt vỡ vụn tiếng vang lên, đáng sợ toái cốt thanh liền không còn có đình chỉ quá.

Lục Tranh một đôi mắt bỗng nhiên dựng đứng, tựa như thú đồng, không hề cảm tình mà nhìn quét một vòng, cuối cùng dừng hình ảnh ở Mẫn Vân một người trên người.

Bỗng dưng, Lục Tranh thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Mọi người kinh hô, lại nhìn chăm chú, Lục Tranh thân ảnh đã xuất hiện ở Mẫn Vân sau lưng.

Hắn lại là tính toán bất giác bắt vua trước!

“Tim chết.”

Tựa tự thuật sự thật, Mẫn Vân thanh âm bình đạm. Như sau lưng trường mắt, không đợi Ngao Vân Tông môn người nhắc nhở, hãn liền ở trước tiên huy kiếm mà ra, nhất kiếm thứ hướng chính mình sau lưng.

“Đang!”

Kiểm cùng kiếm kích đâm, hỏa hoa bắn ra bốn phía.

Mẫn Vân tùy kiếm xoay người, vừa nhắc mắt, liền đâm vào Lục Tranh đôi mắt bên trong.

Chợt, Mẫn Vân trước mắt thế giới bắt đầu vận vẹo, lốc xoáy giống nhau lưu vân ở trước mắt hãn mãnh liệt thổi qua.

Lại định nhãn, trước mắt Lục Tranh một hóa thành năm, mỗi người cầm trong tay Lưu Hỏa Kiếm, thả mỗi một cái bên người đều đi theo mấy chục đầu hình thù kỳ lạ dị thú.

Dị thú đối hãn gào rống, lợi kiếm hướng hãn rít gào.

Ở Mẫn Vân trong mắt, duy dư lại Lục Tranh cấp tốc biến hóa thân hình, rậm rạp trường kiếm cùng dòi non lấp biển dị thú.

Ở Ngao Vân Tông mọi người trong mắt, bọn họ lão tông chủ đột nhiên liền đứng lại bất động, lại là ngốc đứng ở nơi đó tĩnh chờ Lục Tranh sát!

“Tông chủ!”

“Phanh!”

Kêu sợ hãi nhắc nhở người, đều không ngoại lệ bị Lục Thanh Chúc trong tay mộc thứ trường tiên một tiên ném phi.

Lục Thanh Chúc đồng tử đỏ lên, hung tính đốn khởi, cả người cùng cỏ cây thông linh, muôn vạn cỏ cây đều thành cánh tay của nàng, tùy nàng cánh tay chỉ, vây khóa, treo cổ, đánh đầu trắng đó, không gì cản nổi.

Lục Tranh nhắc tới trong tay kiếm, hét lớn một tiếng, đột nhiên hướng Mẫn Vân đầu gọt bỏ.

Lợi kiếm xẹt qua Mẫn Vân làn da, mà Mẫn Vân ánh mắt như cũ đại ra mờ mịt.

Thời gian tốc độ chảy, phảng phất đột nhiên vô hạn thả chậm.

“Lạch cạch.”

Giọt máu đầu tiên dịch tự Mẫn Vân cổ vẩy ra, nhỏ giọt bụi bặm, bắn khỏi một tia huyết vụ.

Vô tình lưỡi dao sắc bén ở Mẫn Vân cổ càng cắt càng sâu, giọt máu thứ hai dịch đã trình phun trào chỉ thế.

Lại vào lúc này, Lục Tranh kiếm lại vô tiền thêm.

Lục Tranh thủ đoạn sử lực, lại là không thu hoạch được gì, lập tức một cái cảnh giác, kiên quyết ngoi lên bay ngược.

Mẫn Vân bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt đã khôi phục thanh minh, phi thân tấn mãnh, chớp mắt đuổi theo Lục Tranh, một chương đẩy đi.

“Phanh!”

Lục Tranh lấy kiếm khó khăn lắm ngăn cản, chân sát mặt đất, thuận thế trượt.

Mà lúc này, ở Mẫn Vân sau lưng, chân dài cá quái cùng người mặt đuôi rắn đầu thú đồng thời nhảy lên, phụt lên lôi điện công hướng Mẫn Vân giữa lưng.

Mẫn Vân hình như có sở cảm, thân hình vi sùn, cũng không thềm nhìn tới, triều sau vút ra nhất kiếm, mà hấn bản nhân, cấp tốc bay ra, mau chóng đuổi Lục Tranh mà đi.

Lục Tranh cùng Mẫn Vân, một cái là Vương Giai đình, một cái là đi vào Thánh Giai nhiều năm, thực lực chênh lệch tựa như sâu không lường được hồng cầu.

Vội vàng một đôi kiếm, Lục Tranh hồ khẩu tạc nứt, lại một đôi chương, phé phủ diên đảo, vết máu tràn ra khoe miệng.

Thực lực một trời một vực, tốc độ càng là kém số trù.

Bỗng nhiên, Lục Tranh sau lưng lông tóc dựng đứng, mãnh vừa quay đầu lại, Mẫn Vân lại đã đi vào hấn phía sau, nhất kiếm thọc ra, đâm xuyên qua vai hấn giáp. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: chảy huyết sơn cốc

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

Bén nhọn đau đớn, tự vai nháy mắt lan tràn đến toàn thân.

Huyết tinh hương vị, bỗng nhiên phác mũi.

Kia một khắc, Lục Tranh cảm quan dị thường rõ ràng, hét lớn một tiếng, thân hình cường tự xoay chuyển, huy kiếm đánh ra.

Khuynh lực một kích lại như trâu đất xuống biển, Mẫn Vân hầy còn lù lù bất động, thậm chí liên ngăn cản tư thế đều không có.

Mẫn Vân lông tóc không tổn hao gì, mà, kia đã là Lục Tranh cuối cùng một lần ra chiêu cơ hội.

Bỗng dung, Mẫn Vân quần áo không gió tự động, bất quá tầm thường một cái đong đưa, nhìn như bé nhỏ không đáng kể, lại đất bằng sinh ra một cỗ uy nghiêm, tận trời khí thế hướng tới Lục Tranh nghênh diện đánh tới.

“Rống!”

Không cam lòng gào rống vang vọng thiên địa, bị Lục Tranh triệu hoán mà ra thượng trăm đầu hình thù kỳ lạ dị thú thân ảnh một trận vụn vụn, chợt, kể hết biến mất.

Cùng lúc đó, Mẫn Vân hơi hơi mỉm cười, Thánh Giai khí thế toàn bộ khai hỏa.

“Phanh!”

Thật lớn trăm đục tạc nứt ở bên ngoài thân, phế phủ kinh mạch cũng ở trước tiên bị lan đến chấn động.

Lục Tranh chỉ cảm thấy trong cơ thể đan châu đột nhiên chấn động, chợt liền có một cỗ nóng rất mà đau đớn cảm lan tràn trong óc, nóng bỏng máu tươi tự khoe mắt chảy ra, tầm mắt chợt mơ hồ.

Vượt qua suốt tam giai, mạnh mẽ thi triển tâm ma quyết, lại chỉ vậy khốn đối phương một cái chớp mắt. Mẫn Vân tự ảo giác trung thoát ra, tạo thành tâm ma quyết đối Lục Tranh phản phệ, nhất thời kêu hân thương càng thêm thương, tận trời khí thế bẻ gãy nghiền nát mà gần gũi tập kích.

Lập tức, Lục Tranh trong tay Lưu Hỏa Kiếm thoát ra, mà hân bản thân bay ngược, té ngã trên đất.

“Phốc!”

Hỗn loạn rách nát thịt khỏi huyết mạch tự Lục Tranh trong miệng phun ra.

Lại ngừng đầu, lạnh băng lợi kiếm treo ở chính mình đỉnh đầu, bức người lợi phong tùy thời có thể cắt vỡ chính mình toàn thân.

Lục Tranh không thể động dậy.

Mẫn Vân trên cao nhìn xuống, phiệt miệng nhìn xuống, từ từ mở miệng nói: “Chỉ cần ngươi đem bốn tọa đồ vật, đủ số còn tới. Bốn tọa tha cho ngươi cha con bắt từ. Nếu không.....”

Nếu không cái gì, Mẫn Vân không cần phải nói, hân trực tiếp dùng làm.

Lục Tranh trơ mắt mà nhìn Mẫn Vân vùng lên ổng tay áo, liền đem nơi xa mưa may một thứ trường tiên Lục Thanh Chúc phiến phi trên mặt đất.

Lục Thanh Chúc khoe miệng chảy ra vết máu, bị nàng không chế muôn vàn cỏ cây khoanh khắc mất đi linh tính, ầm ầm rơi xuống.

Thật lớn bụi đất oanh mà dâng khơi, mà ở bụi đất trung, Lục Thanh Chúc mặt bộ xoa cứng rắn bần mà, tứ chi gắt gao đề ở mặt đất, nghe răng trợn mắt, bò không đứng dậy, kêu cũng kêu ra tới.

Ở tuyệt đối thực lực trước mặt, vô luận là có được đồng đảo át chủ bài như hân, vẫn là thân mình vì một chi tinh quái biến ảo mà ra Lục Thanh Chúc, đều không phải nhị tinh Thánh Giai Mẫn Vân đối thủ.

Nếu không phải Mẫn Vân ngay từ đầu ôm trên chọc lão thử tư thái, từ lúc bắt đầu, Lục Tranh cha con hai liền không hề đánh trả chi lực.

Mẫn Vân: “Đây là ngươi cuối cùng một lần cơ hội, chân chính Dị Thú Quyết, đó là thuộc về bốn tọa đồ vật, ngươi là trả lại là không giao?”

“Mẫn Vân! Ngươi vì bảo thí sư, mưu hại sư phụ của mình còn chưa đủ, lại vẫn ở hân sau khi chết đạo lấy hân phần mộ. Hiện giờ, cũng không biết xấu hổ, nói kia đồ vật là của ngươi?”

Lục Tranh ngoan cố cũng không thấy quan tài không đồ lễ, ở trên Ngao Vân Sơn, Mẫn Vân liền kiến thức qua. Nhưng hân như thế nào cũng không nghĩ tới, đều tới rồi cái này phản thương, quan tài bản đã xốc lên đỉnh, hân lại như cũ cắn chặt răng, không chỉ có không giao đồ vật, thậm chí dám can đảm trước mặt mọi người vạch trần hân bí mật, đem hân bắt kham quá vắng bại lộ ở Ngao Vân Tông môn người phía trước.

Hân nên may mắn lần này chặn giết, hân cũng không có làm chính mình chính nghĩa ngay thẳng đồ đệ Từ Trường Phong tham dự sao?

Mẫn Vân giận cực phản cười, nhất kiếm đâm ra, đâm xuyên qua Lục Tranh mặt khác một bên xương bả vai.

“Ngô.”

Lục Tranh kêu rên ra tiếng, máu tươi ở hân dưới thân uốn lượn ra một bãi. Lục Thanh Chúc giảo phá miệng mình, chảy ra nước mắt.

Thấy thế, Mẫn Vân vụn vụn mà run lên lông mày, lộ ra sung sướng tươi cười, cầm chuỗi kiếm, làm mũi kiếm ở Lục Tranh xương cốt hung hăng xoay vài vòng.

Bên cạnh Ngao Vân Tông môn người mỗi người im như ve sầu mùa đông, không dám phát ra chút nào thanh âm. Cứ việc lúc trước tựa hồ nghe tới rồi một cái thiên đại bí mật, nhưng, mạng nhỏ quan trọng, bọn họ tiện lợi làm chính mình tập thể xuất hiện ảo giác. Kia Nghịch Thương Phái Lục Tranh, nhất am hiểu còn không phải là chế tạo ảo giác sao?

“Hô.”

Mẫn Vân đột nhiên thở phào một hơi, sau đó thanh âm mềm nhẹ nói: “Ta kháng kháng với Dị Thú Quyết hơn một ngàn năm, lại không nghĩ, ông trời có tình cùng ta không qua được. Kia lão đồng tây đến chết cũng không chịu đem chi hấn duy nhất đồ đệ ta. Kết quả là, càng bị người một cái danh điều chưa biết ngoại nhân ngoài ý muốn đoạt được. Thật là trò cười lớn nhất thiên hạ. Làm ta mỗi khi nghĩ vậy chút, liền cảm thấy, chuyện cũ như mây yên. Ta thật sự không nên quá chấp nhất, mình mình trung đều có thiên định. Có chút chấp niệm, ta hẳn là thừa buông”

Trong miệng nói như vậy, Mẫn Vân lại đột nhiên đem bát kiếm ra, “Phốc phốc phốc” mà liên tục triều Lục Tranh thân thể các nơi cấp thứ.

Thoáng chốc, Lục Tranh thành một cái huyết người.

“Mẫn Vân! Người tâm tâm niệm niệm Dị Thú Quyết, người không nghĩ muốn sao!”

Lục Thanh Chúc bị đại kích thích, đôi mắt hồng đến lấy máu, roi lệ đầy mặt, bỗng nhiên phun ra một búng máu, khàn cả giọng mà hét to ra tới.

Mẫn Vân di chuyển làm một đống, đột nhiên quay đầu lại nhìn mắt nơi xa Lục Thanh Chúc liếc mắt một cái, chợt, quay đầu lại, hướng về phía hơi thở thoi thóp Lục Tranh tổ chất thần kinh cười.

“Ha ha.”

Mẫn Vân nghiêng đầu, như là đối Lục Tranh nói, lại như là ở lầm bầm lầu bầu.

“Dị Thú Quyết? Bồn tọa đương nhiên muốn, kia vốn là nên là bồn tọa đồ vật. Nhưng, bồn tọa muốn, người liền sẽ cấp sao? Trên Ngạo Vân Sơn, người đối bồn tọa treu chọc, đã là đủ rồi. Nếu người chết sống không chịu đem đồ vật giao ra đây, như vậy bồn tọa không chiếm được đồ vật, liền hủy hao. Liên quan sẽ Dị Thú Quyết người cùng nhau hủy diệt, kia liền không thể tốt hơn.”

Mẫn Vân người này cực đoan, ích kỷ, chấp niệm như ma. Vì Dị Thú Quyết, có thể nhất cử thiết kế giết chết chính mình ân sư dưỡng phụ, có thể đem đối phương nghiền xương thành tro không lưu toàn thây. Đối hồng rồi hẳn chuyện tốt Lục Tranh cùng Lục Tranh trên danh nghĩa huyết mạch Lục Thanh Chúc, hẳn liền càng có thể hạ thủ được.

Mặt mày một lệ, Mẫn Vân bấm tay thành trảo, cách không đem Lục Tranh lần xuống nơi xa Lưu Hòa Kiếm hấp thụ lại đây.

Mẫn Vân cánh tay giương lên, trong tay Lưu Hòa Kiếm lập tức triều Lục Tranh cái trán chỗ hung hăng ném đi.

“Liền kêu người chết ở chính mình lưỡi dao sắc bén hạ đi!”

“Hư!”

Trường kiếm phá không, chợt lóe đã đến Lục Tranh trước mặt.

Mắt thấy mũi kiếm liền phải đâm vào Lục Tranh ấn đường, lại từ kiếm chạy ra một cái rót nước mắt đứa bé, ôm chặt trường kiếm, ngay tại chỗ một lần, khó khăn lắm giúp Lục Tranh tránh thoát một kiếp.

Này đứa bé đúng là liễu mạng phản phệ mạnh mẽ hiện thân kiếm linh Túi Trút Giận, vậy mà một lần đã dùng hết hấn cuối cùng một tia sức lực, cùng kiếm đồng thời ngã xuống thời điểm, hấn thân hình liền chợt lóe biến mất.

Mẫn Vân trôi cấp bại hoại, nâng lên đôi tay, mảnh triều trên mặt đất Lục Tranh cùng Lưu Hòa Kiếm oanh đi số chương.

Lại vào lúc này, Lục Tranh thân hình đột nhiên biến mất.

Sau đó, chuỗi này lẻ loi Lưu Hòa Kiếm bỗng nhiên bay lên không.

Mẫn Vân mới đầu cho rằng Lục Tranh là sử cái gì yêu pháp, giấu kín chỗ tối, cách không vận kiếm, dục lấy tính mệnh của hấn.

Mẫn Vân phản xạ có điều kiện mà nghiêng người một trốn, chờ hấn phản ứng lại đây là lúc, đã sai mất giết chết Lục Tranh cơ hội tốt. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: 9 chết 1 sinh

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Lục Tranh căn bản không phải vận sử yêu pháp, cũng không phải cách không vận kiếm, mà là dùng đi chính mình đi vào dị thể khi sở mang theo cuối cùng một trương ẩn nắp phù, một cái chớp mắt hơi thở toàn dấu.

Chỉ cần hắn không chủ động phát ra tiếng, tuy là vị thuộc nhị tinh Thánh Giai Mẫn Vân cũng không có thể ở trước tiên phát hiện hắn.

Lục Tranh thân hình vừa ẩn nấp, lập tức phi thân nhật lên trên mặt đất Lưu Hỏa Kiếm, sắc Mẫn Vân nghiêng người tránh né khi, dùng chính mình nhanh nhất tốc độ hướng Lục Thanh Chúc nơi phương hướng phóng đi.

Đồng thời, Lưu Hỏa Kiếm thân kiếm chợt lóe, chợt bị Lục Tranh thu vào chính mình không gian, cùng hắn đồng dạng, ở mọi người trong mắt, chợt biến mất vô tung.

Lúc này, Ngạo Vân Tông mọi người chính ngốc lập đương trường, không có Mẫn Vân mệnh lệnh không dám hành động thiếu suy nghĩ, thời cơ chính giai.

Nhưng Mẫn Vân dù sao cũng là cái người từng trải, cho dù không biết Lục Tranh thân ở nơi nào, lại biết được Lục Tranh uy hiếp ở nơi nào.

Lục Tranh tuyệt đối sẽ đi cứu Lục Thanh Chúc.

“Lục Tranh.”

Mẫn Vân đột nhiên mở miệng, nói: “Ta người thừa kế mẫn thanh linh, ngươi nhận thức đi? Ha ha, ngươi đoán nàng hiện tại ở nơi nào? Lúc này, nàng chính suất mặt khác một đội nhân mã, công thượng cao chót vót phong.”

“Phải biết rằng, vì yêu sinh hận nữ nhân đáng sợ nhất, xuống tay cũng tàn nhẫn nhất độc. Nghe nói cao chót vót phong thượng, thượng có rất nhiều tay trái gã không chặt tuổi nhỏ tiểu đệ tử. Chính là không biết bọn họ có thể hay không thuận lợi tránh né dao mổ.”

Mẫn Vân đột nhiên hóa thân lâm nhảm, mỗi lâm nhảm một câu, đều tựa ở Lục Tranh ngực thượng cắt lấy hung hăng một đao.

Lục Tranh nắm chặt nắm tay, cắn chặt môi, đem máu tươi nuốt vào. Lúc này, hắn không thể hiện thân, không thể phát ra tiếng vang.

Đúng lúc này, Mẫn Vân một tay cuốn lên màu đen gió lốc, chợt hướng Lục Thanh Chúc nơi ném qua đi.

“Tư tư tư.”

Mẫn Vân đặc có cắn nuốt công pháp, đem gió lốc nhiễm ăn mòn cắn nuốt chi hiệu, một bước một vang, chớp mắt, đem Lục Thanh Chúc nơi phạm vi mây trầm đậm bao vây trong đó.

Mà lúc này, Lục Tranh ẩn nấp thân hình vừa vận khoảng cách Lục Thanh Chúc vị trí trăm bước xa, nghiêm nhiên, cũng ở cắn nuốt gió lốc phạm vi lớn công kích trong vòng.

Chung quanh tất cả đều là phun ra nuốt vào ăn mòn bọt khí màu đen gió lốc, phía trước vu vù, Lục Tranh nắm chặt nắm tay, tuy là bị ăn mòn bọt khí tích ra một cái lại một cái huyết động, như cũ không rên một tiếng, buông ra tốc độ, quyết chí tiến lên.

“Tư tư tư.”

Ăn mòn bọt khí nở rộ ăn mòn thanh âm, không dứt bên tai.

Từng giọt đáng sợ màu đen bọt khí tự không trung xuyên qua, mang đi huyết nhục ở trước tiên phát huy thành tro, không đợi bất luận kẻ nào phát hiện nào một giọt bọt khí trung mang theo huyết khí, giây lát liền biến mất vô tung.

Rõ ràng giờ này khắc này Lục Tranh không hề hơi thở bại lộ, thân hình hoàn toàn ẩn nấp. Lục Thanh Chúc lại như là như có cảm giác, bỗng nhiên vừa nhấc đầu, kiều tiểu khuôn mặt nhỏ nở rộ ra một cái tươi đẹp tươi cười, máu chảy đầm đìa ngón tay vừa nhấc, trải ra trên mặt đất một thứ trường tiên một cái chớp mắt bay ra, như giao long ngạo du hư không, đột nhiên quán lấy chạy vội trung chưa hiện hình Lục Tranh, ở Lục Tranh kinh ngạc cùng kinh hoảng trung, một tay đem hắn mang ly chỗ cũ.

Không trung bị quán lấy thân hình, theo Lục Thanh Chúc cuối cùng giờ rơi, càng bay càng cao, càng bay càng nhanh.

“Thỏ bao!”

“Cha, không cản trở về!”

Đãi Mẫn Vân rốt cuộc phát hiện lại đây đã xảy ra chuyện gì thời điểm, muôn vàn cỏ cây phóng lên cao, ở “Tư tư tư” ăn mòn trong tiếng, xuyên phá màu đen gió lốc, che trời lấp đất triều Mẫn Vân cùng Ngạo Vân Tông mọi người thổi quét mà đến.

Mà Lục Tranh, tắc bị Lục Thanh Chúc một thứ trường tiên cuốn, càng bay càng xa.

Lục Thanh Chúc an tâm đẩy ra Lục Tranh, lưu lại sau điện, chém ra trường tiên kia một khắc liền không có lưu thủ.

“Thỏ bao!”

Lục Tranh chỉ cảm thấy nóng rát vết nước lan tràn chính mình đầy mặt, lên tiếng gào rống lại là bắt lực, tránh thoát không được, phản kháng không được.

“Phanh.”

Lục Tranh thân hình bị một thứ trường tiên gắt gao cuốn, cùng nhau rơi xuống trên mặt đất, mà ở bọn họ sau lưng, chảy huyết son cốc xa xa mong muốn.

Lục Tranh cái ót chấm đất, toàn thân máu cùng với Mẫn Vân thọc ra kiếm khẩu, tù tù tràn đầy, đại địa bị nhiễm hồng.

Lục Tranh tầm mắt bắt đầu mơ hồ, trong mắt huyết lệ càng đôi càng nhiều, đôi tay dùng sức chộp vào mặt đất, một bước một dịch hướng son cốc phương hướng nỗ lực đi bò.

Lại thấy cuốn ở hán trên người trường tiên bỗng nhiên đứng thẳng, thế nhưng huyền hóa ra Lục Thanh Chúc bộ dáng.

Lục Thanh Chúc đối hán hơi hơi mỉm cười, kiêu tiểu tươi đẹp, thanh âm nhu nhu như lúc ban đầu, ngồi xổm xuống thân, nghiêng đầu nói: “Cha, ta ở chỗ này đâu, ngươi hướng nơi nào chạy? Tới, ta cũng ngươi, chúng ta cùng nhau đi.”

Lục Tranh ngo ngẩn, ngược lại mừng như điên, tâm tình thả lỏng kia một khắc, toàn thân sức lực rốt cuộc sử xong, mắt máu quá nhiều tạo thành đầu vầng mắt hoa càng ngày càng nghiêm trọng, hán muốn cười, tưởng nói chuyện, lại làm không được bất luận cái gì một động tác.

Lục Thanh Chúc che miệng cười cười, đem hán bối ở trên người, nhảy nhảy lên từng từng cây cối, như giương cánh con bướm, phiên phi, nhảy lên, một đường bay ra Thánh Giai cường giả nhưng dùng thần thức tra xét phạm vi vòng.

Mà ở bọn họ phía sau, cuộn cuộn màu đen gió lốc bao phủ trong son cốc, Mẫn Vân đám người trước sau không có đuổi theo.

Lục Thanh Chúc công Lục Tranh, cuối cùng ở một chỗ thấp bé sườn núi nhỏ sau lưng dừng lại.

Lục Tranh ý thức đã gần đến mơ màng, ngay cả trước mắt Lục Thanh Chúc đều thấy không rõ lắm, hán loáng thoáng tựa nhìn đến Lục Thanh Chúc thân hình quơ quơ, theo gió phiêu phiêu.

Lục Tranh cố sức chỗ sâu trong chính mình bàn tay, lại ở giữa không trung bị Lục Thanh Chúc một phen cầm, ám áp độ ám lan tràn toàn thân.

Lục Thanh Chúc mặt khác một bàn tay chậm rãi cái ở hán hai mắt thượng, thấp giọng nói: “Cha, ngươi mệt mỏi, trước ngủ một giấc đi, thỏ bao bồi ngươi.”

Nhà mình khuê nữ như thế nào chịu thừa nhận chính mình cái này nữ danh nhi đâu?

Lục Tranh lắc đầu bật cười, một trận vàng sáng tự Lục Thanh Chúc cái hán hai mắt bàn tay trung phát ra.

Lục Tranh rốt cuộc hao hết cuối cùng một tia thanh minh, ở nhân nhật ám áp chạm đến trung, chậm rãi khép lại hai mắt, ngắt đi.

Mà ở lúc này, Lục Thanh Chúc nhấp nhấp miệng, lộ ra vẻ tươi cười.

Sườn núi nhỏ lúc sau, ánh mặt trời nghiêng nghiêng sắp tới, trên mặt đất một chuyến vừa đứng hình chiếu dần dần nổi lên biến hóa.

Một trận gió khởi, phong ngăn, sườn núi nhỏ sau lưng, đồ dư lại nằm nghiêng Lục Tranh, mà ở hán bên cạnh, một cái một thứ trường tiên lẳng lẳng mà cuộn tròn.

Không trung có cái gì thanh âm một phiêu mà qua.

“Cha, ngươi phải hảo hảo.”

Lục Tranh cảm thấy chính mình làm một cái rất dài mộng, trong mộng, hán về tới Thanh Đế cổ mộ, chuyện cũ từng màn dung nhập cảnh trong mơ, mà ở ở cảnh trong mơ, nhất rõ ràng, không phải cửu tử nhất sinh, không phải cùng Độc Cô Kiến Thường ôm nhau bên nhau, mà là ở hán đặt chân rồi đi cổ mộ là lúc, quay người lại nhặt lên trong một góc không biết tên cỏ cây hạt giống.

Kia viên hạt giống bị hán loại ở cao chót vót phong thượng, ngày đêm chờ đợi chiếu cố, rốt cuộc ở một ngày nào đó, trường ra một cái tiểu thỏ bao, một cái nãi oa oa run rẩy mà bỏ ra tới, khanh khách cười.....

“Thỏ bao.....”

“Sư huynh, phía trước có cái gì thanh âm? Không phải là môn trung sư thúc các sư bá rồi núi đuổi giết chúng ta tới đi?”

“Đừng nói bậy.”

Lưỡng đạo thân ảnh, chậm rãi xuất hiện ở chân trời, càng chạy càng gần, không phát ra một chút tiếng bước chân.

Cầm đầu kia một cái, trong lòng ngực ôm cái ngủ say trẻ con, mà ở hán phía sau, kính trang thanh niên trù trù cái mũi triều trong gió ngủ ngủ, giấy lát, phong giống nhau chạy ra, lập tức hướng Lục Tranh nằm sườn núi nhỏ sau lưng chạy tới.

Nửa ngày, kia thanh niên phát ra kinh hô.

“Sư huynh, nơi này có người đã chết!”

“A? Là nhận thức sao?”

Ôm ấp trẻ con thanh niên nhú nhú mày, bước nhanh đi lên tới.

Thanh niên cười dữ tợn một tiếng, chậm rãi rút ra chính mình bên hông trường đao.

“Gặp qua một mặt, liền lần trước ở luận võ đại hội đem người đánh bại Nghịch Thương Phái chương môn, giống như kẻ Lục Tranh. A! Người này còn chưa có chết thấu, bất quá ta xem hắn bị thương rất trọng, cả người không có một chỗ tốt, hơn nữa ngất đi rồi còn ở rơi lệ, ta xem hắn là rất thống khổ. Không bằng ta cho hắn bỏ một đao đi? Cũng hảo kêu hắn giải thoát.”

Thanh niên nói liền muốn động thủ, lại bị ôm ấp trẻ con sư huynh cấp một phen bắt được thủ đoạn, đem đoạt mệnh trường đao cầm trở về vô đao trung.

“Hô nháo! Mau đem người cứu lên tới, nơi này không nên ở lâu, chúng ta trước rời đi.”

Đãi mấy người rời đi, một nén nhang sau, Mẫn Vân phi thân chạy tới nơi này, lại chỉ thấy được đầy đất máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: tàn nhẫn chân tướng

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Dài dòng cảnh trong mơ lặp đi lặp lại, toan điếm khổ lạt hội tụ một chỗ, gọi người trong mộng thoải mái pháp phòng, hư hư thật thật, phân không rõ là mộng là hiện thực.

Lục Tranh tự ở cảnh trong mơ tránh thoát tỉnh lại là lúc, lửa trại nhảy lên, mà hắn cả người bị băng bó thành bánh chưng, nằm ở âm lãnh hòn đá thượng vị chỗ một cái sâu thẳm trong sơn động.

“Oa, oa oa.”

Loáng thoáng trẻ con tiếng khóc, tự sơn động ngoại đứt quãng bay tới.

Lục Tranh trong lòng căng thẳng, thiên trầm trọng đầu khắp nơi xem xét, lại nửa điểm không có phát hiện khuê nữ Lục Thanh Chúc tung tích, nhớ tới thân, lại thân trọng ngàn quân, không thể động đậy, miệng trương nhiều lần, mới vừa rồi phát ra nghẹn thanh thanh âm: “Thỏ bao?”

“Oa oa.”

Ngoài động tiếng khóc càng ngày càng gần, lưỡng đạo thân ảnh một trước một sau bước đi tiến vào.

Cầm đầu ôm trẻ con cái kia thanh niên tu giả, Lục Tranh nhìn rất quen mắt.

Thủy Minh Minh cười cười, phân phó sư đệ uy Lục Tranh uống một ngụm thủy, lúc này mới nói: “Lục chương môn, ta là Ân Sơn Môn Thủy Minh Minh, đây là ta sư đệ Vệ Tà. Chúng ta từng ở Tương Vân Thành gặp qua, người còn nhớ rõ sao?”

Đâu chỉ là gặp qua, còn đánh quá một hồi.

Lục Tranh dần dần đầu càng lúc thanh minh, rốt cuộc nhớ tới trước mặt cái này đứng thanh niên tu giả là ai.

“Nguyên lai là Ân Sơn Môn thủy huynh, đa tạ các hạ trọng nghĩa tương trợ. Không biết các hạ, có không nhìn đến nhà của ta thổ bao?”

“Khụ khụ!”

Bởi vì nói chuyện quá cấp, Lục Tranh một trận ho khan, khụ ra đại than máu tươi tới.

Theo đầu óc khôi phục thanh minh, trên người đau nhức khoảnh khắc đột kích, Lục Tranh cả người đều như là biến thành cái sàng, đau nhức giữa dòng huyết không ngừng.

Thủy Minh Minh chạy nhanh tiến lên, khuyên can muốn đứng dậy Lục Tranh, nói: “Lục chương môn không cần kích động! Người này thương yêu cầu tình dưỡng. Chỉ là người nói thổ bao là?”

Lục Tranh trong lòng đã có bất hảo dự cảm, nhưng lại không muốn từ bỏ kia một tia hy vọng, nắm chặt Thủy Minh Minh cánh tay, đứt quãng nói: “Thổ bao là nữ nhi của ta, thực kiều tiểu tươi đẹp tiểu cô nương, ở Tương Vân Thành, người hẳn là gặp qua. Nàng cùng ta cùng nhau, nàng một đường công ta..... Chúng ta.....”

Bên cạnh Thủy Minh Minh sư đệ Vệ Tà cấm câu miệng: “Cái gì người nữ nhi không nữ nhi nha? Ta cùng với sư huynh thấy người thời điểm, cũng chỉ có người một cái.”

Lục Tranh môi run rẩy, không muốn tin tưởng sự thật này.

Thủy Minh Minh trong thần sắc có chút không đành lòng, nhưng một mặt dấu điểm lại là lớn hơn nữa tàn nhẫn.

Thủy Minh Minh đem trong lòng ngực khóc thút thút không ngừng trẻ con đưa cho sư đệ Vệ Tà, mà hấn tắc tự trong lòng ngực lấy ra một cái nhiễm huyết một thứ trường tiên, đôi tay đưa tới Lục Tranh trước mặt, thở dài nói: “Ta cùng với sư đệ phát hiện lục chương môn thời điểm, chung quanh chỉ có người một cái người sống hơi thở, thả chung quanh trăm dặm trong phạm vi đều chỉ có người một người hoạt động quá dấu vết. Mà ở cạnh người duy nhất này một cái một thứ trường tiên, này trường tiên thượng dính bám vào một tầng nhân nhạ thuật pháp dao động, lấy tại hạ nhãn lực, nhìn không ra này bên trên là cái gì thuật pháp.”

Lục Tranh ngờ ngẩn đem trường tiên phùng đến trong lòng ngực, có chút run sợ mà đem hai mắt đưa đến trường tiên phía trên.

Quang mang nhân nhạ chợt lóe, Lục Tranh hai mắt biến thành dựng ngược thú đồng bộ đáng.

Tâm Ma Quyết, có thể thôi miên đối thủ, chế tác ảo giác, đồng thời, cũng có thể khám phá ảo giác.

“Oa oa.”

Sâu thăm thạch động trung, trẻ con tiếng khóc không ngừng.

Bỗng dưng, này tiếng khóc trung hỗn loạn một tiếng thống khổ kêu to.

Dự cảm bất hảo thành thật, chính mình nhất thời ngu xuẩn cùng mất vụng về, thân thủ bị mất quay đầu lại tìm thổ bao cuối cùng cơ hội.

Lục Tranh ngửa mặt lên trời cười to, cười xuất huyết nước mắt.

Thế nhân đều truyền, Nghịch Thương Phái Lục Tranh nhất thiên ảo thuật, mà ở không lâu trước đây, hẳn còn đáng tiếc chính mình chưa bao giờ trung ảo giác. Nhưng hiện giờ, lại ở nữ nhi trường tiên thượng, phát hiện ảo thuật tung tích.

Liên tưởng đủ loại, Lục Tranh thế mới biết, bởi hấn rời núi cốc, trấn an hẳn một đường đi phía trước, nguyên lai không phải hẳn nữ nhi bản nhân, mà là nàng hao hết tâm lực sử ảo thuật trường tiên.

Lục Tranh cười to mười lăm phút, khụ ra đầy người huyết, hoắc mắt đứng lên, thân hình lung lay gian, liền muốn hướng sơn động ngoại chạy tới.

Thủy Minh Minh chạy nhanh đem người trở.

“Lục chương môn, người đã ngủ ba ngày, cho dù hiện tại chạy về chỗ cũ, cũng là vu sự vô bổ. Vì nay chỉ kẻ, người khi trước đem thương thế dưỡng hảo, lại mưu đồ khác.”

Tuy là chán ghét nhân tộc như Vệ Tà, nhìn thấy Lục Tranh kia vẻ mặt sống không còn gì lý tưởng biểu tình, cũng nhìn không được khuyên ra tiếng: “Người nhưng đừng cô phụ người nữ nhi tâm ý, ta tuy rằng không biết các người gặp chuyện gì, nhưng ta tưởng, nàng nếu ở chỗ này, định không nghĩ gặp người như vậy bộ đáng. Người nếu tồn tâm đi ra ngoài chịu chết, tương lai lại có ai khuyh lực đi cứu nàng đâu?”

“Lục chương môn, người bình tĩnh chút..... Lục chương môn!”

Lục Tranh chậm rãi nhắm mắt, bỗng dưng, thân hình một ngừng, lần thứ hai hôn mê qua đi.

Đãi Lục Tranh lại tỉnh lại, như cũ là kia một cái son động kia một khối lạnh băng hòn đá, mà trong son động như cũ chỉ có hán một người.

“Oa oa.”

Nếu không phải trẻ con tiếng khóc tự son động ngoại truyện tới, Lục Tranh thế nào cũng phải cho rằng lúc trước thấy Thủy Minh Minh cùng hán sư đệ, đều là ở trong mộng.

Nắm chặt lòng bàn tay bỗng nhiên truyền đến đau đớn, Lục Tranh cúi đầu vừa thấy, phát hiện là chính mình gút gao nắm trong tay một thứ trường tiên hung hăng lạc vào lòng bàn tay da thịt trung.

Thỏ bao đem hán đây đi, vận sử trường tiên hóa thành nàng hư ảnh đem hán một đường bồi rồi núi cốc, tìm đến một đường sinh cơ, mà chính nàng lại tất nhiên rơi vào rồi Mãn Vân trong tay.

Nguyên lai này hết thấy đều không phải mộng.

Mà giờ này khắc này, thỏ bao sống hay chết, hán căn bản không biết.

Đúng lúc này, son động ở ngoài trừ bỏ trẻ con tiếng khóc, loáng thoáng truyền đến hai người nói chuyện thanh. Nghe thanh âm, nói chuyện trong đó một cái là Thủy Minh Minh, mà một cái khác, nghe không giống vệ cự tuyệt cũng là Lục Tranh trong trí nhớ quen thuộc một cái “Người”.

“Khẩn cầu Bạch huynh thu lưu Băng Nhai, chỉ có ở Tê Ngô Sơn, hán mới có thể an an ổn ổn mà lớn lên.”

“Ta tưởng, chẳng lẽ không phải Ân Sơn Môn càng thích hợp cái này tiểu quý? Đây tiểu quý là nửa yêu, mà Ân Sơn Môn toàn son môn đều là nửa yêu. Không có gì địa phương là so Ân Sơn Môn càng thích hợp.”

“Nhưng. . . . Ân Sơn Môn bài xích nửa yêu cùng người hỗn huyết. Mà Mạc trưởng lão đại nạn buông xuống, Băng Nhai mẫu thân lại bởi vì sinh hạ hán, khó sinh mà chết. Ta cùng với sư đệ là công son môn xuống núi ôm hoi hán, lần này trở về núi, tất yếu gặp một phen trách phạt, không nói được liền muốn điện bích tư quá mấy năm. Đây mấy năm thời gian, nếu là Băng Nhai không người chiếu cố, có lẽ liền bình yên lớn lên đều không thể.”

“Nói đến nói đi, người là thành tâm muốn ta đem này tiểu quý ôm hoi Tê Ngô Sơn? Nhưng Tê Ngô Sơn, nửa yêu thượng không thể tiến, hướng chi là cá nhân đâu?”

“Nhưng Băng Nhai hán cũng không phải thuần túy người.”

“Hán trên người yêu huyết mạch nông cạn.”

Son động ngoại hai người, nói chuyện thanh càng lúc càng lớn, cảm xúc cũng là càng ngày càng kích động, có sáo lên xu thế.

Đúng lúc này, trong đó một người đột nhiên ngừng nói chuyện thanh, dùng sức ngửi một chút trong không khí hương vị, chợt lãnh trùng mắt nhìn liếc mắt một cái Thủy Minh Minh cùng Vệ Tạ, ngược lại rút đao vọt vào son động.

Cầm đao Bạch Phi Phi cùng vừa mới ngồi dậy một không cẩn thận nghe xong đại bí mật Lục Tranh, một đôi mắt, hai mặt nhìn nhau. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: ngay thẳng Bạch Phi Phi

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đôi màu Thêm vào kệ sách

Lục Tranh như thế nào cũng không nghĩ tới, có một ngày hán sẽ đánh vỡ Ân Sơn Môn thật là nửa yêu môn phái kinh thiên đại bí mật. Thà này Ân Sơn Môn ra về còn cùng đối ngoại tuyên bố toàn tộc bé son không ra Tê Ngô Sơn Yêu tộc có thiên ti vạn lữ liên hệ.

“Lục huynh đệ, như thế nào là người?”

Bạch Phi Phi thần sắc mấy độ biến hóa, mặt mày rối rắm, trong tay đao mấy độ nâng lên lại mấy độ buông.

Mà Lục Tranh rũ tại bên người tay, ngón tay chậm rãi di động, nắm chặt một thứ trường tiên.

Lúc này, Thủy Minh Minh ôm ấp trẻ con vọt tiến vào, vừa thấy Lục Tranh là tỉnh, lập tức có chút nghi hoặc có chút kinh hãi, chợt chạy nhanh triều Bạch Phi Phi giải thích.

“Bạch huynh, ta ở trong sơn động điểm vô sắc vô vị an thần hương, theo lý thuyết, lục chương môn hẳn là ngủ say bất tỉnh mới là. Ta không biết lục chương môn đối an thần hương miễn dịch, đây là ta sai lầm. Ta tưởng, lục chương môn tuyệt đối không phải cố ý nghe được người ta nói chuyện. Còn thỉnh người thủ hạ lưu tình.”

Dứt lời, Thủy Minh Minh lại xoay người triều Lục Tranh cúi một đại cung, xin lỗi nói: “Thủy mỗ điểm an thần hương cũng là bách với bất đắc dĩ, thả kia kỳ hương cũng không sẽ đối lục chương môn thân thể tạo thành bất luận cái gì phương hại, cho nên. .... A, xin lỗi. Còn thỉnh lục chương môn không cần để ý, thả thỉnh lục chương môn đối hôm nay nghe được bí mật bảo mật!”

Vệ Tà cũng theo sát vọt tiến vào, vừa thấy Bạch Phi Phi hàn khuôn mặt không nói lời nào, sợ hãi hiểu lầm giận chó đánh mèo hấn sư huynh, vì thế bản thân rút đao nhắm ngay bản thân cổ, cao giọng nói: “Bạch đại nhân, ngài đừng hiểu lầm, việc này không trách ta sư huynh, đều do ta ở sườn núi nhỏ loạn nhặt người. Ngài nếu là thật muốn trách tội, kia ngài khiến cho ta chết hảo, thỉnh không cần đối ta sư huynh động thủ. Đến nỗi vị này họ Lục nhân tộc chương môn, ngài nếu muốn giết liền giết đi.”

Nếu không phải trường hợp không đúng, nếu không phải trong lòng tích tụ, Vệ Tà ngay thẳng, thế nào cũng phải làm Lục Tranh vô ngữ mà phiên cái xem thường không thể.

Trong sơn động, yên tĩnh thật lâu sau, tất cả mọi người đang đợi Bạch Phi Phi quyết định.

Cuối cùng, Bạch Phi Phi vẫn là đem trong tay trường đao buông xuống, đối Lục Tranh liền ôm quyền, mở miệng thành khẩn nói: “Lục huynh đệ thứ lỗi, thật sự là sự tình quan trọng đại, đứng ở Yêu tộc cùng Ân Sơn Môn lập trường thượng, phi phi không thể không rút đao tương hướng. Nhưng người ta là bằng hữu, càng đã từng cộng hoạn nạn, ta hẳn là tin tưởng người mới đúng.”

Nói, vị này so Vệ Tà còn ngay thẳng phi thiên chồn đen liền giờ tay hung hăng phiến chính mình một cái tát cấp Lục Tranh bồi tội, cũng một trương miệng, bùm bùm đem Tê Ngô Sơn Yêu tộc cùng Ân Sơn Môn nửa yêu nhóm liên hệ toàn nói.

Nguyên lai, cho tới nay thừa hành ân mà không ra, điệu thấp xử thế Ân Sơn Môn, từ lúc bắt đầu, đó là từ nửa yêu sáng lập, thả môn phái trung “Người” không có chỗ nào mà không phải là nửa yêu.

Mà Ân Sơn Môn từ lúc bắt đầu, đó là làm Tê Ngô Sơn Yêu tộc bên ngoài ám tuyến mà tồn tại, một mặt thay thế Yêu tộc hành tẩu nhân gian giám thị người tu, một mặt thu nạp lưu lạc bên ngoài yêu cùng người hỗn huyết, tư chất hảo thu về vì môn đồ đánh tiêu bồi dưỡng, tư chất kém tắc sung vì chạy chân tạp dịch, khắp nơi truyền lại tin tức.

Đến nỗi Bạch Phi Phi, hoàn toàn đó là này một thể hệ liên lạc người, câu thông Ân Sơn Môn cùng Tê Ngô Sơn chi gian liên hệ, cũng truyền lại Tê Ngô Sơn mệnh lệnh cùng yêu cầu.

Lục Tranh nghe được trọn mắt há hốc mồm, đã vì Tê Ngô Sơn cùng Ân Sơn Môn bí mật quan hệ mà khiếp sợ, lại vì Bạch Phi Phi khác ngay thẳng mà khiếp sợ.

Gặp được như vậy một cái trọng nghĩa ngây thơ yêu, Lục Tranh tự giác thấp phần thẹn thùng, hổ thẹn không bằng, càng cảm thấy chính mình vẫn luôn chỉ đem đối phương coi như bằng hữu bình thường hành vi hết sức đáng xấu hổ.

“Bạch huynh đệ! Ta. .... Khụ khụ!”

Lục Tranh một kích động, nói không nên lời một câu hoàn chỉnh nói, lại lần nữa khụ xuất huyết tới.

Bạch Phi Phi chạy nhanh tiến lên đem người đỡ lấy, tự mình bắt mạch thăm hỏi, chợt phía đối diện thượng đã hoàn toàn ngốc lập thành tượng đá Thủy Minh Minh cùng Vệ Tà nói: “Lục huynh đệ bị thương như thế chi trọng, như thế nào không cho lục huynh đệ dùng Ân Sơn Môn bí được hồi thiên đan?”

Vệ Tà cứng đờ nói: “Hồi thiên đan không phải chỉ cấp sơn môn trung người một nhà dùng sao?”

“Lục huynh đệ không phải ngoại nhân.”

Bạch Phi Phi bàn tay vung lên, trực tiếp từ đồng dạng cứng đờ Thủy Minh Minh trong tay đem trang có hồi thiên đan bình ngọc đoạt lại đây.

“Lục huynh đệ, người mau đem này đan hoàn nuốt, bao người thu hoạch tân sinh, hồi huyết ngăn đau, hồi khí dưỡng thần, không ra nửa ngày là có thể xuống giường đi đường.”

“Người thả nói cho ta biết, là cái nào thiên giết đem người sát thành như vậy, ta đi bộ hấn bao tài.”

Thủy Minh Minh cùng Vệ Tà ở một bên lại lần nữa xem ngốc, ngay cả Thủy Minh Minh trong lòng ngực vẫn luôn khóc lớn không ngừng trẻ con đều giương quên mất khóc thét.

Lúc trước không còn một bộ hận không thể lập tức tể người diệt khẩu tư thế sao? Như thế nào hiện tại liền xưng huynh gọi đệ tương thân tương ái?

Thế giới biến hóa quá nhanh, xin thứ cho bọn họ theo không kịp tiết tấu.

Lúc này, một viên sỏi thiên đan xuống bụng, Lục Tranh lập tức cảm thấy dòng khí hướng não, đan điền trung kịch liệt vận chuyển mấy chục rách nát đan châu khoáng khắc ổn định xuống dưới, ngay cả trên người bị Mẫn Văn điên cuồng đâm hơn mười nói kiếm khẩu cũng ở chậm rãi thịt tươi hồi huyết trung.

Cho dù không thể dùng một lần khôi phục thất thất bát bát, lại sinh sôi đem Lục Tranh tự gần chết trạng thái kéo về tới rồi năng động có thể nói không học máu trạng thái. Mà kế tiếp dưỡng thương, liền muốn dựa chính hắn.

Thấy thế, Bạch Phi Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn là thật đem Lục Tranh đương bằng hữu, cảm thấy cùng đối phương hợp ý, nếu là kêu Lục Tranh chết ở hắn mí mắt phía dưới, nói cái gì, hắn cũng bản khoan.

Có lẽ là nhìn ra bạch phi liếc mắt đưa tình hạ tâm tình còn tính không tồi, Thủy Minh Minh cắn cắn môi, ôm phun bong bóng ngủ gà ngủ gật trẻ con tiến lên, lần thứ hai mở miệng nói: “Bạch huynh, người xem Băng Nhai còn như vậy tiểu liên liền không nơi nương tựa, người liền làm chủ thu lưu hắn đi. Chỉ cần người một mở miệng, Tê Ngô Sơn quy củ căn bản là.....”

Bạch Phi Phi nhíu mày, giờ tay đánh gãy Thủy Minh Minh khuyên bảo: “Không phải ta không giúp người, chỉ là, Yêu tộc cấm địa so Ân Sơn Môn càng vì bài xích ngoại tộc. Cho dù hiện tại Yêu tộc cùng nhân tộc kết thành liên minh, nhưng kia lại là lấy đại cục làm trọng tạm thời cử chỉ. Yêu cùng người chỉ gian, như cũ vất ngang khó có thể vượt qua hồng cầu. Ta nếu làm chủ thu lưu cái này yêu mạch nông cạn tiểu oa nhi, Tê Ngô Sơn quy củ liền thùng rỗng kêu to.”

Thủy Minh Minh còn muốn nói nữa cái gì, Bạch Phi Phi lại đã đem Thủy Minh Minh trong lòng ngực trẻ con một phen đề ra qua đi.

Thủy Minh Minh cho rằng Bạch Phi Phi đây là muốn một phen bóp chết trẻ con, sợ tới mức nói chuyện đều đang run rẩy.

“Bạch huynh! Thành không cần.....”

“Này tiểu oa nhi liền tạm thời đặt ở ta nơi này, ta mang theo hắn ở Tê Ngô Sơn ngoại du lịch mấy năm, đối đãi người diện bích tư quá kết thúc, ta sẽ đem chi đưa tới nơi này, lúc đó, người lại qua đây lấy là được.”

Đột nhiên xuất hiện biến chuyển, cứ việc không phải Thủy Minh Minh kỳ vọng nhất, lại như cũ kêu hắn kinh hi đến thiếu chút nữa khóc thút thít ra tới.

Chỉ là, Bạch Phi Phi đem nãi oa trở thành đồ vật giống nhau lời nói, thật sự là làm Thủy Minh Minh nhìn không được hoài nghi, làm tiểu oa nhi từ đi theo Bạch Phi Phi vài năm cuối cùng có thể hay không thiếu cánh tay thiếu chân.

Lục Tranh theo Thủy Minh Minh lo lắng tầm mắt vọng qua đi, lần đầu tiên đem kia khóc bao giống nhau em bé thấy rõ ràng.

Mềm mại trắng nõn, béo trên mặt còn có hai luồng hồng nhạt mây tia, thập phần non nớt đáng yêu.

Hoàn toàn lúc này, vẫn luôn nhắm mắt lại nãi oa bỗng nhiên nửa mở khai một con thủy linh linh mắt to, cư nhiên ngậy ngốc mà đối với Lục Tranh nhếch miệng cười. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: sinh tử không rõ

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Màn trời buông xuống, ánh trăng tối tăm, ngày xưa an tĩnh tường hòa không thể ngọn núi, tựa từ ban ngày rơi vào đêm tối, chết giống nhau yên tĩnh, không một tí người sống hơi thở nhưng thăm.

Trong không khí như có như không mùi máu tươi, theo gió thổi kín người mặt.

Tranh Vành Phong hạ, Lục Tranh nắm Lưu Hỏa Kiếm, chính lảng nửa ngày, chợt, hít sâu một hơi, không màng trên người thỉnh thoảng thứ đau rậm rạp miệng vết thương, để khí bay lên Tranh Vành Phong đỉnh.

Trụi lụi đỉnh, bụi đất vắng khắp nơi, đỉnh dài lâu các ngã trái ngã phải, linh tinh mà chói mắt huyết điểm phi sai các nơi.

Lục Tranh ngón tay nặn ra máu tươi, ngực hơi thở cuộn cuộn.

Mấy ngày trước, hắn cùng Bạch Phi Phi đám người cáo biệt, một đường đề nặng thương thể ngự kiếm hướng Tranh Vành Phong chạy như điên, nhưng chờ hắn trở về giờ khắc này, tựa hồ mới phát hiện, hết thảy thời gian đã muộn.

“Ta nói, ngươi tại đây bị ai đầu vẫn là làm thạch điều đầu?”

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm từ Lục Tranh sau lưng vang lên.

Lục Tranh đột nhiên quay đầu lại, lọt vào trong tầm mắt đó là Vân Trung Quái kia trương thiếu đánh cục hoa mặt.

“Sư phụ! Ngươi không có việc gì?”

“Bang.”

Vân Trung Quái một cái tát ném ở Lục Tranh ót thượng, nhũ mảy quá lớn: “Ta ngày thường đều là như thế nào dạy ngươi? Uống ngươi đứng hàng nhất phái chỉ chủ, lại vẫn là như thế lỗ mãng xao động, vô nghĩa hết bài này đến bài khác. Ngươi xem ta như là có việc bộ dáng sao?”

Lục Tranh bị đánh ngốc, trong lòng lại là vui sướng.

Hắn này dọc theo đường đi, nào bỏ rất nhiều, tổng cho rằng Tranh Vành Phong liền toàn diệt, chó gà không tha, cho dù trên núi này còn có sâu không lường được Vân Trung Quái cùng Hắc Dực hai cái tọa trấn, nhưng một khi lo lắng nổi lên cái đầu, liền liền rút cuộc ngăn không được.

“Không biết những người khác như thế nào?”

Lục Tranh trong lòng thấp thỏm mà ôm ấp hy vọng.

Có hán vị này thần thần bí bí sư phụ ở, nói vậy, nên là không có gì vấn đề lớn mới là. Mà trên núi này rất nhiều chói mắt huyết điểm, nên là đến từ Mẫn Thanh Linh chờ địch nhân mới đúng.

Nhưng ngoài ý liệu, Vân Trung Quái nghe vậy, mảy lại là theo bản năng mà nhấn lại, nửa ngày mới nói: “Tranh Vành Phong thượng lưu trữ người hơn phân nửa có điều bị thương, lại không có bất luận cái gì một cái mất đi tính mạng. Chỉ là, Ngụy thị ngũ huynh đệ cùng tiểu đệ từ nhóm, không biết chạy đi nơi đâu. Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng, tắc ra ngoài tìm đi.”

Vân Trung Quái bởi vì phải đợi Lục Tranh cùng Lục Thanh Chúc, đồng thời yêu cầu trấn thủ đại bản doanh, liền không có rời đi.

Nguyên lai, Mẫn Thanh Linh sở dẫn nhân mã, so với Mẫn Vân tự mình dẫn dắt chặn giết đội ngũ, nhân số chỉ nhiều không ít, thả tu vi thấp nhất đều là Vương Giai, một đường sát lên núi, trừ bỏ Vân Trung Quái cùng Hắc Dực, ai đều khó có thể toàn thân trở ra.

Vì bảo toàn Tranh Vành Phong thượng nhất không có phản kháng lực hơn mười cái tiểu đệ tử, từ lúc bắt đầu, Ngụy Nhất ngũ huynh đệ liền che chở Mạnh Thanh Hà chờ đệ tử, sau này sơn mật đạo xuống núi, tìm địa phương trốn tránh đi.

Lúc đó, ai cũng không biết, kể Mẫn Thanh Linh lúc sau, có thể hay không có càng nhiều càng cường hãn địch nhân công lên núi tới, thí dụ như không biết vì sao cũng không có ở trước tiên hiện thân Mẫn Vân cùng Từ Trường Phong.

Lại không nghĩ, Mẫn Thanh Linh không biết cọng dây thần kinh nào đáp sai, hết sức chấp nhất, thế nhưng một mình đuổi theo từ Ngụy thị ngũ huynh đệ hộ tống tránh né Mạnh Thanh Hà chờ hơn mười tiểu đệ tử.

Vân Trung Quái cùng Hắc Dực còn có Hắc Dực thủ hạ nhóm, bởi vì bị phong bế trên hải báam trụ, sai mất đuổi theo đi thời cơ tốt nhất.

Ngụy thị ngũ huynh đệ năm người liên hợp lại thực lực siêu việt Võ Vương, tổng thể tác chiến có thể đạt tới Võ Vương đỉnh trình độ, nhưng lại như cũ không phải nhưng bằng thiêu đốt huyết mạch bỗng nhiên bay lên đến bốn sao võ hoàng Mẫn Thanh Linh đối thủ.

Mà Mạnh Thanh Hà chờ tiểu đệ tử, toàn bộ đều chỉ là mới nhập môn tu sĩ trình độ.

Vốn là đánh không lại Mẫn Thanh Linh Ngụy Nhất ngũ huynh đệ, che chở Mạnh Thanh Hà chờ tiểu đệ tử cùng nhau chạy, bị đuổi theo là chuyện sớm hay muộn.....

Lúc đó, Mẫn Thanh Linh là giết hết sở hữu, vẫn là tóm được sở hữu, đoan xem tâm tình của nàng, mà lấy Lục Tranh trước đó không lâu mới cùng hắn gặp mặt khi tình hình tới xem, đối phương đối hắn, như cũ là oán khí dày đặc.

Như thế, Mẫn Thanh Linh có thể hay không thuận tay một đạo giải quyết sở hữu?

Lục Tranh càng nghĩ càng kinh hãi, quay người lại, liền muốn truy xuống núi đi.

Lại vào lúc này, xa xa bay tới năm cái thân hình chật vật, lại là Ngụy Nhất ngũ huynh đệ!

Nhưng xuất hiện cũng chỉ là bọn họ huynh đệ năm cái, Yên Thập Tam sư huynh đệ cùng Mạnh Thanh Hà chờ đệ tử, không có nửa điểm bóng dáng.

“Chường môn!”

Ngụy Nhất năm cái, vừa thấy đến Lục Tranh, phù phù một tiếng liền quỳ gối trên mặt đất, hồng hộc mất hô to.

“Chường môn, ta huynh đệ năm cái thẹn với ngài, các đệ tử, không thấy!”

“Cái gì!”

Lục Tranh thân hình nhoáng lên, thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Như nhau Lục Tranh lúc trước sở liệu, Mẫn Thanh Linh thực mau liền đuổi theo Ngụy Nhất nhất hành, ngay sau đó, nàng liền ra tay đánh hôn mê Ngụy Nhất năm người, chờ Ngụy Nhất năm cái tỉnh lại thời điểm, đã là mấy ngày về sau, mà ở bọn họ bên người, nửa điểm tiểu đệ tử tung tích đều không có.

Mẫn Thanh Linh là đem các đệ tử bắt thượng Ngao Vân Sơn, vẫn là đem các đệ tử diệt thành tra đều không dư thừa, Ngụy Nhất năm cái không thể nào biết được. Vừa tỉnh lại đây, liền vô cùng lo lắng khắp nơi sưu tầm tra tìm, lại như cũ không hề thu hoạch.

“Chỉ sợ, Mạnh Thanh Hà chờ tiểu đệ tử, là dư nhiều lắm ít.....”

Mà còn có một câu, Ngụy cùng nhau không có nói thẳng.

Cho dù các đệ tử bảo toàn tánh mạng, nhưng nhân gặp như vậy một hồi huyết tính ác đấu, Mạnh Thanh Hà chờ vừa mới đi vào tu luyện con đường tiểu đệ tử, trong lòng sợ hãi sợ hãi là khẳng định, như vậy kinh hách dưới tình huống, cũng không biết sẽ có mấy cái nguyện ý bản thân chạy về tới.

Nhưng, bọn họ lại không thể bởi vì như vậy, liền trốn tránh trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, Ngụy Nhất tiếng âm nghẹn ngào, một quyền đâm trên mặt đất, mãnh ngẩng đầu chờ lệnh.

“Chường môn! Là ta huynh đệ năm cái bảo vệ bất lực! Ta huynh đệ năm cái cái này sát thượng Ngao Vân Tông, đem họ mẫn giết, báo thù rửa hận!”

“Tuồng chịu chết cũng không phải như vậy đưa!” Lục Tranh lớn tiếng quát lớn, cảm xúc kích động, khí huyết cuộn cuộn.

Nếu luận muốn xông lên Ngao Vân Tông, không có người so với hắn càng khát vọng càng không thể ngăn chặn. Nhưng, một mặt xúc động chỉ có thể là chịu chết, chỉ có thể là sai sai lệch lệch chính báo thù cơ hội.

Hắn hiện tại thực lực không đủ, căn bản không đủ.

Lục Tranh hốc mắt đỏ tươi ướt át, trong tay Lưu Hỏa Kiếm nắm đến vang.

Đột nhiên, Lục Tranh đôi mắt mở to, mãnh ngẩng đầu nhìn phía sư phụ Vân Trung Quái, vội vàng nói: “Sư phụ, tiểu đồ bao bị Mẫn Vân bắt được, lúc này cũng không biết là sinh là chết, ta..... Ta năng lực không đủ, còn thỉnh sư phụ cùng ta một đạo sát thượng Ngao Vân Tông! Cũng vì Thanh Hà chờ đệ tử báo thù!”

Ngụy Nhất năm cái, lập tức đứng dậy, rút đao rút kiếm, tỏ vẻ nguyện cùng Lục Tranh cộng tử sinh.

Vân Trung Quái trên mặt cũng có tức giận thoáng qua, tuy rằng hắn từng nói qua, không đến thời khắc mấu chốt tuyệt đối không ra tay, nhưng giờ phút này không ra tay, còn muốn đợi khi nào? Huống chi, Ngao Vân Tông khinh người quá đáng, diệt người đệ tử, bắt người đồ tôn! Thiên địa bất dung, thực sự đáng chết!

“Hắc Dực cùng hắn những cái đó yêu vật thủ hạ, đã giết đến Ngao Vân Tông đi. Nhưng vì để ngừa vạn nhất, chúng ta lúc này liền nhích người, cũng giết đi lên, giết hắn Mẫn Vân cùng với Mẫn Vân đồ tử đồ tôn!”

Vân Trung Quái là thật tức giận, chút nào không nhớ tới, chính mình lúc trước còn ở quát lớn đồ đệ quá xao động.

Mấy người vừa đối diện, quần áo phiêu động, lập tức liền muốn phi thân nhắm phía Ngao Vân Sơn.

Lúc này, lại nghe xa xa phía chân trời từ bay tới một sợi lù sắt phạt cùng huyết tính. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 219: mất mà tìm lại

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đôi màuThêm vào kệ sách

Đột nhiên bay tới huyết tinh cùng sát phạt hơi thở, gọi người cả người run lên, tinh thần căng chặt.

Ngụy Nhất mấy cái nắm tay, thần sắc đề phòng, oán hận nói: “Chẳng lẽ là Ngao Vân Tông, lại công lên đây?”

Lại không nghĩ, Vân Trung Quái cái mũi giật giật, chợt vui sướng mà một phen giữ chặt Lục Tranh cánh tay, lớn tiếng nói: “Là Hắc Dực kia điều yêu hương vị, còn có tiểu thổ bao hương vị!”

Đang nói, phía chân trời rốt cuộc lộ ra bóng người, quả nhiên là ôm ấp Lục Thanh Chúc Hắc Dực, cùng với hắc đen nghìn nghịt một tầng lớn yêu cùng nửa yêu thuộc hạ.

“Cha.”

“Thỏ bao!”

Lục Tranh hướng mà liền lên rồi, một phen tự Hắc Dực trong lòng ngực đem người đoạt lại đây, thấy Lục Thanh Chúc hơi thở thiên nhược, cả người huyết đầm đìa, lập tức liền đau lòng mà rơi lệ, tự trách mà đại phiến chính mình một cái bàn tay, nói thẳng đều là chính mình sai, không có hộ hảo khuê nữ.

Nhưng mất mà tìm lại vui sướng lại là khó nén, nhất thời, Lục Tranh lại khóc lại cười, hình như điên cuồng.

Lục Thanh Chúc thấy rõ Lục Tranh không có việc gì, cũng là hi cực mà khóc.

Cha con hai người ôm chặt lấy, khóc lớn ra tiếng.

Thấy thế, vốn dĩ tính toán đem Lục Tranh hảo hảo giáo huấn một đốn Hắc Dực, đem nắm tay nâng lên lại buông, chung quy không có dám qua đi.

Cha con hai người đều là trọng thương hoạn, lại đều trải qua đại bi đại hi, nỗi lòng kịch liệt kéo chặt lại bỗng nhiên thả lỏng, một phen lăn lộn, sức lực xói mòn pha mau.

Không bao lâu, Lục Thanh Chúc liền nằm ở Lục Tranh trong lòng ngực, hôn mê qua đi.

Lục Tranh cũng đầu óc trầm trọng, đem hôn dục hôn, lại nhân trong lòng nhớ mong không biết tung tích môn trung các đệ tử, cường chống cuối cùng một tia thanh minh.

“Lão hắc, người ở trên Ngao Vân Sơn, có từng nhìn thấy Thanh Hà chờ đệ tử?”

Hắc Dực nhủ mảy lác đầu, ngay sau đó lại nghiêng đầu đem chính mình bọn thuộc hạ lần lượt từng cái dò hỏi một lần, chờ đến đáp án lại đều giống nhau.

Trên Ngao Vân Sơn, trừ bỏ đầy khắp núi đồi thiếu chém tìm chết Ngao Vân Tông người trong, liền chỉ còn Lục Thanh Chúc như vậy một cái người một nhà.

Lục Tranh trong lòng trầm trọng, sợ Mạnh Thanh Hà chờ đệ tử đã bị tính cách đại biến Mặc Thanh Linh thuận tay chém.

Mọi người ở đây càng nghĩ càng cảm thấy Mạnh Thanh Hà chờ đệ tử không có bất luận cái gì còn sống hy vọng thời điểm, ra ngoài tìm người không có kết quả Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng phi thân đã trở lại.

Bọn họ hai cái, đồng dạng không thu hoạch được gì.

Lục Tranh mặt mày nháy mắt hồi bại, trong lòng trầm trọng, liền eo bối đều không thể thẳng lên, thiếu chút nữa ôm hôn mê qua đi Lục Thanh Chúc cùng nhau té ngã trên đất.

Bên cạnh thời khắc chú ý Hắc Dực, vội vàng tiến lên đem Lục Thanh Chúc đoạt trở về, một phen thăm mạch xem xét, trước mắt đau lòng cùng tự trách, uy đan vũ bối, động tác thật cẩn thận, như đối đãi một cái dễ toái phẩm.

Lục Tranh thấy như vậy một màn, không biết vì sao liền cảm thấy hốc mắt chua xót lên.

Đi theo Hắc Dực phía sau an tĩnh đến giống chim cú giống nhau yêu cùng nửa yêu nhóm, âm thầm đối diện, đều có chút hòa thượng quá cao sò không

tới đầu (không hiểu được tình huống).

Bọn họ bắt quá là non nửa năm không có thấy Đại vương, lại không biết Đại vương tại sao biến thành hôm nay như vậy, hành vi quý dị, cá tính khác thường, như bị người đoạt xá giống nhau, không chỉ có cùng nhân tộc ở chung hòa thuận, thậm chí dần thân vào nhân tộc môn phái, còn ái thượng một nhân tộc tiểu cô nương, ra vẻ vẫn là tương tư đơn phương.

Cứ việc trong lòng nghi hoặc khó hiểu, nhưng này đó yêu vật lại đều minh bạch, cái này đau thương lại khổ sở mầu chột, bọn họ vẫn là không cần biểu hiện đến quá xuất chúng mới hảo, liền an tĩnh mà đương cái bối cảnh bản hảo.

Bọn họ không biểu hiện, bọn họ Đại vương lại là sẽ không để sót này phê miễn phí lao động, đả xác định Lục Thanh Chúc chỉ là hôn mê, cũng không nửa điểm trí mạng phương hại, Hắc Dực triều chính mình phía sau bọn thuộc hạ phân phó nói: “Các người chia làm hai đội, một đội lại thăm Ngao Văn Sơn, mặt khác một đội lấy Tranh Vành Phong vì trung tâm khuếch tán tìm tòi. Cần phải tìm được kia mười mấy người tộc tiểu oa nhi, nếu là tìm không thấy, các người cũng không cần đã trở lại.”

Hắc Dực một mở miệng, như cũ là ngày xưa khí phách lãnh khốc yêu vương bộ dáng, chỉ là này phân phó quá nhân tình vị, hẳn bọn thuộc hạ thiếu chút nữa không phản ứng lại đây.

Đại vương dĩ vãng không đều là tới một câu “Không hoàn thành công đạo, ăn các người”? Hiện tại cư nhiên không ăn bọn họ, quả nhiên là tính tình đại biến.

Một chúng yêu vật mở rộng ra não động, vội vàng tận trời lên tiếng, xoay người liền phải lui tán.

Lại không nghĩ, hôm nay Tranh Vành Phong thượng ngoài ý muốn kinh hi một người tiếp một người.

“Chường môn!”

“Ô ô, chường môn!”

“Ô ô, sư phụ!”

“Ô ô, Ngụy Nhất thúc thúc!”

Hết đợt này đến đợt khác hơn mười nói khóc tiếng la, từ xa tới gần.

Chậm rãi, một đám mặt xám mày tro đầy người trắng da thiếu niên sau này son nghiêng ngã lão đảo khóc kêu chạy ra, phác lại đây, ôm lấy Lục Tranh đám người, liền lớn tiếng khóc thét, hảo không ủy khuất.

Lục Tranh đếm đếm, một lần vô tung vô ảnh hơn mười cái tiểu đệ tử, cư nhiên một cái không ít, đại khái đều là bình yên vô sự, trên người trừ bỏ va chạm loại trắng da, lại vô mặt khác.

Yến Thập Tam cùng Triệu Ứng cũng là kích động, từng người ôm chính mình đồ đệ, hốc mắt đỏ lên hỏi kỹ.

Nguyên lai, Mẫn Thanh Linh thật là tóm được Mạnh Thanh Hà chờ tiểu đệ tử, mang ly Tranh Vành Phong phạm vi, dục sát dục chôn, nhờ cô tận gốc.

Nhưng không biết vì sao, người này lại ở cuối cùng thời điểm, trong lòng mềm nhũn, đem sở hữu tiểu đệ tử thả chạy.

Này đàn tiểu đệ tử người tiểu tâm lại rất tế, ở sư huynh Mạnh Thanh Hà dẫn dắt hạ, một đường chạy như điên, lạng lẹ dọc theo Tranh Vành Phong sau núi mật đạo, một bước một bỏ lại bỏ trở về, vẫn luôn tránh ở mật đạo khẩu không dám nhúc nhích, đợi nghe được Hắc Dực yêu vật bọn thuộc hạ cùng kêu lên ứng hòa, mới vừa rồi phản ứng lại đây, nguy cơ đã giải trừ, lúc này mới vội vàng vàng tự mật đạo trung bỏ ra tới.

Mà lúc trước vô luận là Ngụy Nhất ngũ huynh đệ vẫn là Yến Thập Tam sư huynh đệ hai người, đều là ở Tranh Vành Phong hạ tìm, mà Vân Trung Quái cùng Lục Tranh đám người lại nhất thời đại ý vẫn chưa thả ra thần thức hảo sinh tra xét sau núi, lúc này mới trời xui đất khiến mà bỏ lỡ.

Vốn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ tiểu đệ tử nhóm, thế nhưng bình yên vô sự một cái không ít toàn bộ chạy trở về.

Ngoài ý muốn chi hi, kêu mọi người lại là một phen ôm nhau khóc thút thít.

Đại để nhân tâm đều là phức tạp, Mẫn Thanh Linh đặc biệt là. Thích đến mặc danh, oán hận đến đột nhiên, mềm lòng đặc ý ngoại.

Giờ này khắc này, Lục Tranh cảm thấy Mẫn Thanh Linh hết sức phức tạp hay thay đổi, lại là tự đáy lòng mà cảm tạ tay nàng hạ lưu tình.

Nhưng đối Mẫn Thanh Linh cha, lãnh khốc làm khó dễ nguy quân tử Mẫn Vân, Lục Tranh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trở về nhà trên đường, nổi bật biến cố, cửu tử nhất sinh, kết quả là, chung quy một cái không ít, đều còn sống!

Lục Tranh hốc mắt nóng bỏng, trong lòng căng chặt cuối cùng một cây huyền rốt cuộc thả lỏng lại, một thả lỏng, liền thân hình nhoáng lên, hướng trên mặt đất đảo đi.

“Chường môn!”

Mọi người kêu sợ hãi gian, Vân Trung Quái thân thủ, một tay đem người tiếp được.

Lại thấy Lục Tranh mí mắt trầm trọng đến đã là không mở ra được, lại như cũ không biết vì sao cường chống cuối cùng một tia thanh minh không chịu ngủ qua đi.

Vân Trung Quái thờ dài, đối Lục Tranh nói: “Rút kinh nghiệm xương máu, đau thế nào thay. Bị thương ký ức, cừu hận chấp niệm, cố nhiên gọi người không bỏ xuống được, cũng không thể phóng. Nhưng, người nếu nhất định không chịu tạm thời buông, không chịu trước đem thương thế dưỡng hảo. Đây đó thù, người đó là cả đời đều báo không được.”

Lục Tranh đôi mắt chớp chớp, há mồm dục nói cái gì, lại bị Vân Trung Quái đánh gãy, nói: “Ngủ đi.”

Nói, Vân Trung Quái một tay che lại Lục Tranh hai mắt.

Lục Tranh giãy giụa vài cái, rốt cuộc toàn thân thả lỏng, chết ngất qua đi. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: sát thần vào đời

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Tranh Vành Phong thượng, bởi vì Lục Tranh té xiu, một trận người ngã ngựa đổ.

Vân Trung Quái tự mình cấp đồ đệ dò xét mạch, nháy mắt phát hiện Lục Tranh toàn thân trên dưới đều từng bị người lấy kiếm hung hăng thọc xuyên qua. Máu máu quá nhiều, thương thế quá nặng, cừu tử nhất sinh.

Đổi thành người bình thường, đã sớm đuổi chân cách thì.

Vân Trung Quái sắc mặt tức khắc thập phần khó coi, lại nhìn nhìn đồ tôn tiểu tử bao rõ ràng một bộ nhận hết tra tấn bộ đáng, lập tức, vung tay áo, một mình, sát thượng Ngao Vân Tông.

Hắc Dực ngẩng đầu nhìn mắt, vốn dĩ muốn đuổi theo, nghĩ lại tượng tượng, có được “Bạo liệt quang đánh” Vân gia nhân, giết chết Mẫn Vân cái kia lão bất tử đều là dư dả.

Hắn cùng với lo lắng Vân Trung Quái, còn không bằng lo lắng Mẫn Vân chết đến không thể càng chết.

Lúc trước nghe nói Mẫn Thanh Linh cùng Lục Tranh nửa đường tao chặn giết, Hắc Dực sát thượng Ngao Vân Sơn, mục đích là cứu người, cùng Mẫn Vân cũng chỉ là ngăn ngừa một giao thủ, hai bên chưa phân thắng bại, mà Hắc Dực, cũng tính toán lưu trữ Mẫn Vân mệnh chậm rãi thanh toán.

Nhưng lúc này, Vân Trung Quái ra tay, kia Mẫn Vân còn có thể lưu một hơi cho hắn sao?

Trên thực tế, Vân Trung Quái lửa giận ngập trời, lại như cũ bảo trì một phân thanh tỉnh, hiểu được thọc hướng Mẫn Vân một đòn trí mạng hẳn là ai.

“Liên trước phế bỏ người này tìm đường chết tay chân.”

Nhẹ nhàng băng quơ gian, Vân Trung Quái một đường thông suốt, thần chấn sát thần Phật chấn sát Phật, không đến một lát liền sát thượng Ngao Vân Sơn, cùng Mẫn Vân một cái đối mặt, bạo liệt quang đánh che trời lấp đất, không chút nào lãng phí, toàn bộ ném tới rồi Mẫn Vân trên người.

Kia một ngày, thiên địa biến sắc, Ngao Vân Sơn chấn động, toàn bộ Ngao Vân Tông ầm ầm ầm vang lớn không ngừng.

Vân Trung Quái cùng Mẫn Vân đại chiến ba trăm hiệp, giết cái trời đất u ám, cuối cùng, ở sở hữu Ngao Vân Tông môn người không dám tin tưởng chủ mục hạ, Mẫn Vân cả người miệng vết thương, thảm bại. Mà đối thủ của hắn, Vân Trung Quái, lông tóc vô thương, bề ngẩng ngạo thị, quần áo phần phật, vẫn thành thạo. (vân lão bá nhé ^^)

“Tông chủ!”

“Lão tông chủ!”

“Tiểu sư tỷ!”

Ở mọi người tiếng kêu sợ hãi trung, Ngao Vân Tông đương nhiệm tông chủ Từ Trường Phong phi thân vọt đi lên, lại là nhất chiêu chưa ra, liền bị Vân Trung Quái phát tay áo phiến phi, ngực phá cái đại động, quỳ rạp trên mặt đất, hồi lâu không có bò dậy.

Đến nỗi Mẫn Thanh Linh, Vân Trung Quái lại thủ hạ lưu tình.

Nhất chiêu hoàn bại Từ Trường Phong, trùng phi theo sát xông lên Mẫn Thanh Linh, Vân Trung Quái lại xoay người, liền ở Mẫn Vân kinh hải mạc danh nhìn chăm chú hạ, tựa như sát thần, từng bước một đi qua, một tay đem người nhắc tới giữa không trung, bỗng nhiên một quyền oanh qua đi.

Mẫn Vân bị đánh đến đầu thiên mặt xưng phù, thể diện toàn vô.

Độc thuộc về Mẫn Vân cắn nuốt công pháp, một cái chớp mắt bùng nổ, bao phủ không trung, lại ở vừa mới thành hình kia một khắc, liền bị Vân Trung Quái trên người chột đằng khơi bạo đánh quang sáng một cái chớp mắt đánh bại.

Mẫn Vân khoe mắt muốn nứt ra, không dám tin tưởng, kêu to ra tới.

“Ngươi rốt cuộc là người nào! Tại sao đối ta động thủ!”

“Ta là Nghịch Thương Phái trưởng lão, Lục Tranh sư phụ, thô bạo sư công, Vân Trung Quái.”

Vân Trung Quái lạnh lùng vừa phun, trả lời Mẫn Vân đồng thời, lần thứ hai ra tay, mà hấn lúc này đây ra tay, nháy mắt mang theo hết thảy một tiếng cùng một mảnh huyết vụ.

Vân Trung Quái trực tiếp chọn Mẫn Vân gân tay gân chân, cũng dẫn theo phé vật một cái Mẫn Vân ném tới tu giả hội tụ các đại thành trấn lần lượt từng cái lộ mặt, lại xoay người huỷ hoại Ngao Vân Tông hơn phân nửa cái phái môn.

Như thế như vậy một hồi phát tiết, ném xuống một câu: “Ngươi mệnh, là ta đồ Lục Tranh.”

Vân Trung Quái không chút nào lưu luyến mà đem Mẫn Vân lại tấu mấy quyền, thẳng đánh thành một cái đầu heo, chột đem hấn ném tới Ngao Vân Tông rách tung toé cửa, huy tay áo rời đi.(hấn... *lau mồ hôi*)

Cuồng phong bão tố tới, bẻ gãy nghiền nát mà đi.

Vân Trung Quái chột ra tay, như một trận gió lốc bỗng đứng thổi quét.

Chân khí giang hồ chấn động, Ngao Vân Tông mặt mũi vô tồn, Mẫn Vân càng là xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Tu giả bị chọn gân tay gân chân còn không tính cái gì, ngoạn ý nhi này còn có thể lại trường ra tới, mà tu giả bản thân cũng không sẽ bởi vậy tàn phế. Nhưng không tàn phế lại sống không bằng chết.

Trước mặt mọi người và mặt, ở đồ từ đồ tôn trước mặt bị người mọi cách nhục nhã, lại tại thể nhân trước mặt lần lượt từng cái triển lộ phé vật bộ dáng. Đây đối với từ trước đến nay cho rằng thiên lão Nhị hấn lão đại Mẫn Vân, ngửa mặt lên trời gầm rú, khí hướng đỉnh đầu, một cái chớp mắt, đầu bạc phi tán, thiếu chút nữa tấu hỏa nhập ma.

Cuối cùng, Mẫn Vân học máu tam khẩu, hôn mê qua đi.

Thiên hạ chấn động, tu giả cùng ồn ào nghị luận.

Đường đường nhị tinh Thánh Giai, Thanh Đế đồ đệ Mẫn Vân, tung hoành chân khí trên giang hồ ngàn năm, tay cầm thiên hạ chính đạo đệ nhất tông, lại bị người đơn thương độc mã sát thành phé vật đánh thành đầu heo, môn phái cũng huỷ hoại hơn phân nửa.

Cuối cùng nếu không phải nhân gia không lấy mệnh ý tứ, không nói được, bao gồm Mẫn Vân ở bên trong sở hữu Ngao Vân Tông người, trong một đêm liền sẽ bị kẻ hết diệt môn.

Tu giả nhóm âm thầm trào phúng cười nhạo ngoài ý muốn là cái phé vật Mẫn Vân ở ngoài, tùy theo, tu giả nhóm cũng đối ngư bức cho không giống người Vân Trung Quái sinh ra lớn lao sợ hãi cùng tò mò.

Đương phát hiện, Vân Trung Quái thể nhưng là Nghịch Thương Phái Lục Tranh sư phụ, mà toàn bộ giang hồ thể nhưng trước sau chưa từng truyền lưu hấn truyền thuyết thời điểm, mọi người lần thứ hai ý thức được Vân Trung Quái đáng sợ cùng sâu không lường được.

Đương một người đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi dễ dàng phé bỏ Thánh Giai truyền thuyết, cũng không tính quá đáng sợ, chân chính đáng sợ chính là, người này vẫn luôn cam tâm bối cảnh bản luôn là gọi người bỏ qua hấn tồn tại.

Như vậy một cái che dấu sâu đậm ám dạ giống nhau đáng sợ sát thần, đột nhiên liền bạo phát.

Chẳng lẽ là Mẫn Vân tìm đường chết trên chọc vị này sát thân, có phải hay không đối phương liền vẫn luôn che dấu đi xuống? Không nói được, nào một ngày một không cẩn thận trên chọc sát thân xui xẻo quỷ chính là chính mình.

Càng nghĩ càng thấy ón, có tu giả thậm chí hoài nghi vừa thấy liền tính tình không tốt lắm Vân Trung Quái tiếp theo giây liền phải hủy diệt toàn bộ đại lục.

Bị mọi người thật sâu sợ hãi cùng hoài nghi Vân Trung Quái, giờ này khắc này lại chính một tay một chi hồ lô ngào đường đầu chơi chính mình đồ tôn.

Hắc Dực ở bên, mắt trông mong mà nhìn cười khanh khách Lục Thanh Chúc, rất muốn kéo lôi kéo đối phương mềm mại hương hoạt tay nhỏ, nhìn một cái đối phương thương có hay không rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, lại sợ hãi với đại sát thân Vân Trung Quái, không dám nửa điểm động tác.(tội...=_=)

Lục Tranh vừa mới tỉnh lại, liền một bước một dịch dịch tới rồi Lục Thanh Chúc cư trú sau núi tiểu viện, còn không có tiến sân, liền nghe được sư phụ Vân Trung Quái cùng nữ nhi tiểu thổ bao hoan thanh tiểu ngữ.

Lục Tranh sững sốt, giây lát yên tâm, lại một bước một dịch, hút khí, sắc mặt tái nhợt mà hướng chính mình tiểu viện đi.

Lúc này, Lục Tranh lại không biết, liền ở đầu của hắc đỉnh hơn mười trượng vị trí, lưỡng đạo thân ảnh đã nhìn chăm chú hắc đỉnh thật lâu sau.

Hồng y như hòa Lam Bất Hối, lẳng lặng nhìn một lát tạm thời không chết được cũng không có nhụt chí đã có tìm chết tính toán Lục Tranh, nhấp nhấp khóe miệng, chọc, xoay người, ý bảo bên cạnh ngôn phu nhân rời đi.

“Thiếu môn chủ, ngài cái này đi rồi?”

Ngôn phu nhân Ngôn Linh Vận khó hiểu, vì sao Thiếu môn chủ mắt trông mong mà ngăn dậm xa xôi tới rồi, tới rồi rồi lại không thấy, không thấy liền tính, nhìn trong chốc lát, còn muốn im ắng mà đi.

Nàng là càng ngày càng không hiểu nhà mình Thiếu môn chủ tâm tư.

Kỳ thật, há ngần là ngôn phu nhân không hiểu, chính là Lam Bất Hối bản nhân cũng không hiểu.

Nàng vừa muốn bẻ quan, liền nghe được Lục Tranh cùng hắc nữ nhi ở nửa đường bị Mẫn Vân chặn giết, thả Mẫn Vân còn phái người sát thượng Tranh Vành Phong.

Nàng cũng không biết lúc ấy là cái gì tâm tình, chờ nàng đầu óc hơi chút thanh tỉnh một chút thời điểm, người đã hướng Tranh Vành Phong bên này chạy đến.

Chỉ là, nàng đến thời gian so vẫn, Lục Tranh phiền toái, đã giải quyết. Hơn nữa hắc kia không gì làm không được sư phụ cũng giúp hắc ra quá khí, dư lại, liền chỉ chờ Lục Tranh tự mình giết tới Ngạo Vân Sơn tìm Mẫn Vân thân thủ báo thù.

Nhưng một cái cửu tinh Vương Giai khi nào mới có thể là nhị tinh Thánh Giai đối thủ?

Giữa không trung Lam Bất Hối, vạt áo phiêu phiêu, hẹp dài đôi mắt híp lại, tà trên mặt hắc con bướm dị văn vỗ cánh sắp bay.

Đứng ở Lam Bất Hối bên cạnh Ngôn Linh Vận có chút lo lắng, sợ Lam Bất Hối là ma chướng. Đối một cái sát đệ kẻ thù, dùng đến trả giá công thể lui tán đại giới trợ giúp kim thiên thoát xác sao, dùng đến vừa nghe đến đối phương sinh tử không rõ liền vội cấp chết quan cũng không đóng sao?

Trở về đi Lục Tranh, đột nhiên dừng lại bước chân, hình như có sở cảm hướng đỉnh đầu không trung nhìn lại, lại nửa cái bóng dáng đều không có nhìn đến.

Mà ở Lục Thanh Chúc trong tiểu viện, Vân Trung Quái híp híp mắt, Hắc Dực bữu môi, người trước mặc danh thờ dài, người sau nhỏ giọng nói thầm một câu: “Diễm phúc không cạn.” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: huyết dạ trước yên lặng

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Vân Trung Quái cái này sát thần, liền tựa một trận gió, bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên biến mất, đương hán cuốn lên gió lốc khiến cho mọi người chú ý là lúc, hán lại lặng yên không một tiếng động mà tiếp tục đương hán bối cảnh bản đi.

Vô số người muốn xông lên trên Tranh Vành Phong đỉnh núi lễ cúng bái, rồi lại sợ hãi với Vân Trung Quái tàn nhẫn huyết tinh thủ đoạn, như thế dưới tình huống, liền có người tự mở ra một con đường, bái cầu nhập môn.

Nhất thời, văng tích trước cửa có thể giăng lưới bắt chim Tranh Vành Phong bỗng dừng trở nên người đến người đi, đen nghìn nghịt đầu người đầy khắp núi đồi bò sát, chạy như bay, một ít sớm có môn phái hoặc là đã nhập đạo tu giả, cũng sôi nổi buồng tự tôn, cùng bình thường phạm nhân cùng nơi lên núi hỏi.

Chỉ tiếc Lục Tranh cái này chương môn, thật sự quá bất bệ, cũng không phải mọi người người tưởng nhập môn liền kêu người nhập môn.

Mặt khác một bên, rất có đem Sơn Hải Yêu Thị nửa vứt đi Hắc Dực, mặc cho tính lên, dứt khoát đem hán đáng tin nhiệm yêu vật bọn thuộc hạ như ong vỡ tổ toàn bộ dọn đến Tranh Vành Phong.

“Lão Lục, này đó yêu quái cùng nửa yêu, người muốn nhận liền thu, không nghĩ thu, vậy làm miễn phí tạp dịch hảo.”

Lão Hắc ngay thẳng cùng trực tiếp gọi người khỏe miệng run rẩy, nhưng tốt xấu, lúc trước Hắc Dực công thượng Ngao Vân Sơn cứu giúp Lục Thanh Chúc là lúc, này đó yêu vật cũng là đưa quá lực.

Lục Tranh liền từ Yến Thập Tam đỡ, lần lượt từng cái đem Hắc Dực yêu vật bọn thuộc hạ nhìn nhìn, không xem tu vi cùng tự chất, chỉ nhìn một cách đơn thuần mắt duyên, đến nỗi phẩm tính, nếu có thể được Hắc Dực tin nhiệm cùng không bỏ ngại, nói vậy hảo hảo không đến chỗ nào đi hư cũng hư không đến chỗ nào đi.

Một vòng lớn xem xuống dưới, Lục Tranh tự giác không thấy ra cái gì tên tuổi, chỉ là không biết có phải hay không ảo giác, như thế nào hán tổng cảm thấy, nhóm người này yêu vật thập phần ngu dân đầu? Cười ha ha, về mặt ngây thơ cùng vô tội. Đặc biệt là đương Lục Thanh Chúc xuất hiện thời điểm, này bảy yêu vật càng là trang đến giống tân hôn tiểu tức phụ giống nhau, nói có bao nhiêu thảo hi liền có nhiều thảo hi.

Đối với nhóm người này ra vẻ đầu bị đâm hư yêu vật, Lục Tranh nắm tay họ khan hai tiếng, ở chúng yêu tiếng hoan hô trung, mở miệng đem người nhận lấy.

Từ đây, Sơn Hải Yêu Thị hơn một ngàn yêu vật nhóm, “Lấy chồng theo chồng”, đi theo bọn họ yêu vương cùng nhau, trực thuộc Nghịch Thương Phái, đối ngoại thuộc về Nghịch Thương Phái một phần tử, nhưng thực tế, càng nhiều vẫn là liên minh hợp tác quan hệ, tương đối tự do.

Đối với nhóm người này tự do gốc yêu, Lục Tranh phân phó Yến Thập Tam hảo sinh an bài, cần phải không thể làm cho bọn họ quá nhàn rỗi.

Trước mắt, kết bệ kết đội phạm nhân cùng tu giả leo núi cầu nhập môn, Tranh Vành Phong nhất thời kín người hết chỗ, phân biệt cùng quản lý đáp ứng không xuê.

Yến Thập Tam liền dứt khoát phái này đàn mỗi ngày ăn không ngồi rồi yêu tu nhóm, phụ trách sàng chọn cùng duy trì trật tự.

Bởi vì Vân Trung Quái ngang trời xuất thế, Nghịch Thương Phái nháy mắt lần thứ hai xoát mất mọi người tầm mắt cùng trong óc, nhất thời, nổi bật vô song. Lại nhân Sơn Hải Yêu Thị công nhiên kết minh, Nghịch Thương Phái chính thể thực lực nháy mắt tự không gì bối cảnh tiểu môn tiểu phái bay lên vì không thể khinh thường giữa dòng phái môn.

Vô luận là sát thần Vân Trung Quái, vẫn là lai lịch thành mê yêu vương Hắc Dực, hay là từ từ dâng lên Lục Tranh, bất luận cái gì một cái đi ra ngoài, đều là gọi người thật sâu sợ hãi cùng kiêng kỵ nhân vật.

Tuy là ba người trung thực lực yếu nhất Lục Tranh, hán có thể bái nhập sát thần môn hạ, dốc hết sức khởi động Tranh Vành Phong, thu phục yêu vương Hắc Dực, tình đất ma đạo đệ nhất nhân Độc Cô Kiến Thương. Nhân vật như vậy, còn có thể đơn lấy thực lực luận sao?

Cùng Nghịch Thương Phái hấp tấp tương phản, Ngao Vân Tông khoáng khắc trở thành thiên hạ trò cười, sinh sôi một bộ nửa khép sơn môn, xấu hổ với gặp người bộ dáng.

Đường đường Thánh Giai nhị tinh, Linh Võ Đại Lục một bàn tay số đến lại đây đứng đầu truyền thuyết chi nhất, bị người tấu lên núi môn, không hề đánh trả chi lực, phế bỏ gân tay gân chân, càng bị giết thần dẫn theo, đạo phổ thị chúng, mất hết mặt mũi.

Mất mặt nếu này, Mẫn Vân lại không có ở trước tiên đi ra báo thù rửa hận, ngược lại là nửa khép sơn môn quyền đương chuyện gì cũng không có phát sinh quá giống nhau.

Thật đương thiên hạ người đều là gốc tử sao?

Mẫn Vân nghiêm nhiên một bộ “Bồn tọa vẫn luôn đang bế quan, liền không hiện thân quá”, “Hết thầy đều là tung tin vịt” lừa mình dối người bộ dáng, chỉ có thể kêu thế nhân càng vì khinh thường cùng phúng cười.

Cùng lúc đó, Vân Trung Quái sát thượng Ngao Vân Sơn nguyên do, Mẫn Vân nửa đường chặn giết Lục Tranh cha con, Hắc Dực công thượng Ngao

Vân Tông cứu người, Mẫn Thanh Linh khác suất đội ngũ tiến công Tranh Vành Phong ý đồ đuổi tận giết tuyệt, điều điều kinh người tin tức, trải qua Hắc Dực yêu vật bọn thuộc hạ cố tình truyền bá, lan truyền nhanh chóng.

Không cần thiết mấy ngày, liền người trong thiên hạ tất cả đều biết.

Dần dần, càng vì kinh người tin tức cho hấp thụ ánh sáng.

Ngàn năm trước, Mẫn Vân vì đoạt chỉ bảo Dị Thú Quyết, phát rồ ám hại nghĩa phụ kiêm ân sư Thanh Đế, làm cho Thanh Đế luyện công trên đường tẩu hỏa nhập ma nổ tan xác mà chết. Ở Thanh Đế sau khi chết, Mẫn Vân càng trộm đạo đào Thanh Đế thời trẻ bố trí mộ chôn quần áo và di vật.

Ngàn năm sau, vì mưu đoạt cơ duyên xảo hợp rơi vào Lục Tranh trong tay Dị Thú Quyết, Mẫn Vân không màng Thánh Giai cùng Vương Giai chỉ gian hùng câu giống nhau chênh lệch, sẵn Lục Tranh không hề phòng bị, bên cạnh chỉ có ấu nữ làm bạn là lúc, nửa đường chặn giết, trọng thương Lục Tranh, bắt được Lục Tranh Chước.

Như thế nghe rộn cả người sự thật, cùng quá vắng nghe đồn như thế hoàn toàn bất đồng Ngạo Vân Tông Mẫn Vân. Lòng lang dạ sói, đề tiện vô sỉ, ra vẻ đạo mạo, ngụy quân tử.

Nhất thời, tiếng máng tái nói. Chính phái tu giả phần lớn khinh thường, mà ma đạo tu giả phần lớn là vui sướng khi người gặp họa.

Mẫn Vân bị kéo xuống cao cao tại thượng thần đàn, tuy là tương tiếp tục phùng má giả làm người mập, cũng có chút tự tin không đủ.

Càng có người vây, Mẫn Vân nữ nhi Mẫn Thanh Linh sở dĩ không có kế thừa đến hấn ưu tú tư chất, hoàn toàn chính là bởi vì mình mình bên trong Thiên đạo báo ứng khó chịu.

Ngạo Vân Tông nội, có đệ tử thậm chí tập thể nháo muốn lui tông trốn đi.

Tục truyền, Ngạo Vân Tông đương nhiệm tông chủ, Mẫn Vân đồ đệ Từ Trường Phong, cùng Mẫn Vân đại sảo một trận, cãi nhau nội dung không biết, chỉ là, từ đây, Mẫn Vân toàn diện tiếp quản Ngạo Vân Tông, mà Từ Trường Phong xoay người bế quan, mấy năm chưa ra.

Có nghe đồn, Mẫn Vân dưới sự giận dữ, đem chính mình đồ đệ Từ Trường Phong cấp giết hại.

Mà Mẫn Vân nữ nhi Mẫn Thanh Linh, sau đó, cũng lấy gột rửa huyết mạch tạp chất bay lên tư chất vì từ, bế quan không ra.

Oai phong một cõi hơn một ngàn năm Ngạo Vân Tông, trong một đêm đại biến bộ dáng.

Tạo thành này hết thấy “Đầu sỏ gây tội” Lục Tranh, từ đầu đến cuối vẫn chưa ra mặt, mà Mẫn Vân cũng không có tự mình công hương Tranh Vành Phong chấm dứt thù hận.

Đối này quý dị phát triển, một chúng tu giả ăn dưa xem náo nhiệt đồng thời, không khỏi suy đoán sôi nổi.

Có nói Mẫn Vân chính là cái hồ giấy, cũng có nói đồng dạng ăn lỗ nặng Lục Tranh không hề tranh đấu tâm.

Nhưng một vị hùng bá nhiều năm Thánh Giai nhị tinh sẽ là hồ giấy? Độc căng quang côn phái môn một đường thẳng được tỏa sáng rực rỡ sát thần đồ đệ sẽ vô tranh đấu tâm?

Thông minh bộ phận tu giả, thông minh cảm miệng trọn mắt, chậm đợi tình thế phát triển.

Một ít phái môn thế lực càng là âm thầm ngo ngoe rực rộ, tính toán sẵn mưa gió giã khơi là lúc, đầu cơ mà ra, hoặc bay lên một chút môn phái bài danh, hoặc nhân cơ hội công chiếm nội tình thâm hậu Ngạo Vân Tông vớt vớt chỗ tốt, cũng có muốn kết giao Lục Tranh thầy trò trường kỳ đầu tư.

Lục Tranh đứng ở Tranh Vành Phong thượng, quan sát gió nổi mây phun muôn sông nghìn núi, trong lòng dâng lên một cổ huyết khí cuộn cuộn, một hồi thân, y phiêu ảnh động, đã làm ra quyết đoán. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: chém giết màn che

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Giang hồ từ xưa nhất không thiếu đó là huyết vũ tinh phong, môn phái chi gian chém giết thù hận càng là thừa thót bình thường. Nhưng như là Lục Tranh cùng Mẫn Vân này hai người chi gian kết thù nguyên do cùng phát triển, liên liên rất có thể gọi người chú mục.

Càng đừng nói, này trung gian còn cầm một cái ngang trời xuất thế tuyệt thế cao thủ, sát thần Vân Trung Quái.

Một hồi nhưng dự kiến huyết tinh chém giết, ít ngày nữa nhất định sẽ triển khai. Mọi người duy nhất không có thể dự kiến chính là, trận này chém giết cách cục cuối cùng sẽ phát triển trở thành cái gì quy mô.

Rất nhiều nhân tới không có việc gì ăn đưa quần chúng, trộm khai đánh cuộc, đánh cuộc Lục Tranh cùng Mẫn Vân ai trước nhìn không được ai ra tay trước, đánh cuộc Lục Tranh sát thần sư phụ Vân Trung Quái có thể hay không trở lên Ngao Vân Sơn chơi một chơi, đánh cuộc chính bế chết quan Độc Cô Kiến Thường có thể hay không nghe nói tin tức trước tiên xuất quan, đánh cuộc Mẫn Vân có thể hay không lại đến một lần âm hiểm xảo trá chặn giết. Đánh cuộc cuối cùng, trận này tư nhân ân oán có thể hay không bởi vì Lục Tranh cùng Mẫn Vân từng người đặc thù thân phận mà phát triển trở thành vì ma đạo trung gian tam phương thế lực có một không hai hỗn chiến.

Một chúng tu giả nhiệt tình tăng vọt, tình cảm mãnh liệt không lùi. Làm đương sự Lục Tranh cùng Mẫn Vân, Nghịch Thương Phái cùng Ngao Vân Tông, lại cùng độc lập thế ngoại giống nhau, lãnh diễm cao quý mà, phảng phất đương chuyên gì cũng không có, vừa không hai phái huyết đua, cũng không chém giết hỗn chiến, liên cùng hết thấy đều là mọi người tung tin vịt cùng ảo giác giống nhau.

Nhưng tất cả mọi người có một cái trực giác, một khi một phương lên tiếng, thế tất huyết vũ tinh phong khoảnh khắc tới.

Mà như vậy nhặt từ, thế tất không xa.

Ôm có lớn lao nhiệt tình ăn đưa quần chúng nhóm, cũng không có đợi lâu.

Đúng lúc này, xưa nay hành sự không có kỳ yêu vương Hắc Dực, đột nhiên đứng dậy, ném xuống một câu: “Son Hải Yêu Thị chính thức cùng Nghịch Thương Phái kết minh, mà hán Hắc Dực chính thức đầu về Nghịch Thương Phái môn hạ, nghe Nghịch Thương chương môn Lục Tranh hiệu lệnh, thấy Mẫn Vân một lần tấu một lần.”

Không có ai sẽ hoài nghi ở không tuân ra yêu thân dưới tình huống liên có tám tinh vô tôn tu vi Hắc Dực, rốt cuộc có phải hay không nhị tinh Thánh Giai Mẫn Vân đối thủ. Mọi người chỉ là nghi hoặc, vì cái gì Hắc Dực lời nói là tấu mà không phải sát?

Chẳng lẽ âm lãnh thích giết chóc Hắc Dực yêu vương đột nhiên đổi tính?

Mọi người nghi hoặc mới vừa khởi, ít ngày nữa liền được đến đáp án.

Vì sao Vân Trung Quái chỉ là tấu mà không phải sát, vì sao Hắc Dực phóng nhãn như thế mềm nhẹ khiêm tốn, nguyên lai, phải đối phó Mẫn Vân, có khác người khác.

Trầm mặc hồi lâu Lục Tranh rốt cuộc lên tiếng, phái người hướng Ngao Vân Tông đệ ra một trương chiến thiếp.

“Mười năm lúc sau, mười lăm tháng tám trăng tròn, Lục Tranh thân thượng Ngao Vân Sơn, một hồi Mẫn Vân Thánh Giai uy năng.”

Mà Mẫn Vân, đồng dạng hồi lấy một dán.

“Tĩnh chờ kiến cang.”

Từ đây, Ngao Vân Tông cùng Nghịch Thương Phái, Lục Tranh cùng Mẫn Vân, hai bên chi gian ân oán tình thù chính thức kéo ra màn che.

Quần chúng nhóm nhiệt tình khó hiểu, não động liên tục mở rộng ra, đối mười năm sau hai bên ước chiến, không hẹn mà cùng chờ mong.

Phàm nhân có “Quân tử báo thù, mười năm không muộn” cách nói, mà Lục Tranh liền dứt khoát tham ô, tính toán tự mình còn lấy lợi hại. Chỉ là cố ý đem đại chiến tuyên ở mười lăm trăng tròn như vậy một cái thời điểm, cũng không biết là hán ác thú vị, vẫn là có khác mặt khác ý vị.

Đến nỗi Mẫn Vân trả lời, ác ý sáng tỏ, kiêu ngạo tự phụ như cũ, kêu một chúng chính mắt gặp qua hán đạo phổ thị chúng tu giả nhóm lại là hảo một hồi bối mà cười nhạo cùng nói móc.

Nếu là đặt ở trước kia, có lẽ tất cả mọi người sẽ nói Lục Tranh kiêu chiến không biết tự lượng sức mình.

Nhưng là hiện tại, mọi người đều là một bộ xem kịch vui bộ dáng. Đến nỗi, cuối cùng xem chính là ai trò hay, lúc đó liền biết.

Tuy nói cửu tinh Vương Giai Lục Tranh lại tu luyện mười năm, dựa theo lẽ thường như cũ không phải là Thánh Giai nhị tinh Mẫn Vân đối thủ, nhưng ai lại quy định, trận này đơn đả độc đấu, đua chỉ là đối chiến hai bên cá nhân thực lực đâu? Lúc đó, hai bên sau lưng, đầu nhập chiến lực, mới vừa rồi là mọi người nhất chờ mong.

Nhưng, cũng không phải không có người đối Lục Tranh ôm có tin tưởng.

Xa cuối chân trời Mạc Tử Phong, cố ý người đưa tới thăm hỏi tin, tin kết cục trịnh trọng tỏ vẻ, hẳn tin tưởng Lục Tranh định có thể thắng lợi, mà lúc đó, hẳn nhất định sẽ tự mình trình diện hò hét trợ uy.

Đồng dạng đưa tới giấy viết thư trợ uy duy trì, còn có Thu Vãn cùng hẳn vị hôn thê mạnh khuynh dao, người trước đối Lục Tranh tỏ vẻ quan tâm cùng duy trì, người sau đối Vân Trung Quái tỏ vẻ mơ ước thật sâu càng luyện tiếu buồn tay.

Khó được chính là, hẳn tương lai cha vợ, từ trước đến nay xem hẳn không vừa mắt Độc Cô ma chủ, thế nhưng cũng phát gởi thư tiên, tuy chỉ một câu, lại bá khí trắc lậu phi phạm.

“Họ nấn nhè chân hiệp, nhất kiếm liền có thể băm thành tra.”

Độc Cô Thư Hà cùng người đối chiến vũ khí từ trước đến nay là mọi cách binh khí, biến hóa không chừng, nhưng càng ái tay xé. Mà vẫn thường dùng kiếm, còn lại là Lục Tranh.

Không nghĩ tới tương lai cha vợ đối chính mình kỳ vọng còn rất đại.

Lục Tranh lắc đầu bật cười, ngược lại nhìn thoáng qua mạnh khuynh dao đưa tới đậm phần sắc giấy viết thư, đối một bên vân trung chả trách: “Mạnh cô nương khẩn cầu sư phụ đi trước quý khách lao tù làm khách.”

Đối mạnh khuynh dao, Vân Trung Quái trước sau có một cổ mạc danh ác hàn cảm, lập tức run lên, một cái tát thật mạnh phách về phía dám can đảm trêu chọc hẳn ác đồ, thẳng chộp đến Lục Tranh cũng run lên, lúc này mới nói lên chính sự tới.

“Người muốn thân thượng Ngạo Vân Tông tuyết hận huyết chiến, tự nhiên là cực hảo. Nhưng bằng người hiện tại tốc độ tu luyện, mười năm lúc sau, nếu muốn nhất cử thắng lợi, căn bản là là người si nói mộng.”

Lục Tranh gật đầu, cũng không lấy chi lấy làm hổ thẹn, mắt nhử lại, thuận thế đem chính mình trong lòng quyết đoán nói ra: “Cũng nên là hạ mãnh được lúc. Ta tính toán rồi đi Tranh Vành Phong một đoạn thời gian, một mình rèn luyện.”

Cái này ý tưởng, Lục Tranh vẫn luôn đều có, chỉ là bởi vì ở hẳn sau lưng, có Nghịch Thương Phái đã Nghịch Thương Phái mọi người chờ ở Tranh Vành Phong, hẳn cũng không thể phui tay vừa đi chi. Hiện giờ, lại tới rồi hẳn không thể không một mình lang bạt bách chính mình lúc.

Chỉ có dứt bỏ hết thảy, đối chính mình tàn nhẫn, mới vừa rồi có thể tiến bộ đến nhanh hơn.

Vân Trung Quái gật gù đầu, ánh mắt lược thăm trầm rồi lại tràn ngập vui mừng, nói: “Vi sư từ ánh mắt đầu tiên thấy ngươi, liền biết ngươi là cái kiên nghị tính dai. Đi thôi. Tranh Vành Phong, vi sư sẽ chăm sóc. Vi sư thực chờ mong mười năm sau, ngươi tỏa sáng rực rỡ, đem kia họ mẫn lão nhân tẩu đến hẳn cha mẹ đều không quen biết.”

Lục Tranh cười cười, đối Vân Trung Quái trịnh trọng cục một cái cung, lại xoay người, liền cũng không quay đầu lại, hầy còn rồi đi.

Tránh đi Tranh Vành Phong hạ sở hữu lui tới nhân viên, Lục Tranh ngự sử lưu hòa kiếm một bước lên trời, tay vừa lật, tự không gian trung lấy ra một sách Linh Võ Đại Lục kỷ càng tỉ mỉ bản đồ.

Mở ra đồ sách, lọt vào trong tầm mắt là một cái tổng mục lục, đánh dấu Linh Võ Đại Lục đại khái địa vực phân chia.

Lục Tranh giờ tay phiên đến đồ sách mục lục cuối cùng một tờ, bắt mắt màu đỏ đánh dấu Linh Võ Đại Lục nguy hiểm nhất thần bí nhất địa vực, mười đại hung sơn, mười đại hung mà, chín đại cấm địa.

Lục Tranh cười cười, ngón tay tại đây chút màu đỏ chữ viết thượng một hoa mà qua, ánh mắt trở nên kiên định cùng hướng tới.

Mười năm thời gian một hoa liền quá, hẳn cần thiết cấp chính mình tới điểm đột nhiên.

Sửa sang lại trên người giản tiện hình dạng, Lục Tranh nắm chặt nắm tay, cuối cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi xa tiếng người ồn ào Tranh Vành Phong, tầm mắt vừa chuyển, dưới chân phi kiếm gia tốc.

Bỗng nhiên, một trận cuồng phong thổi qua, phong ngăn vân tĩnh khí, không trung đã không có Lục Tranh thân ảnh. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Cuồng Sa Cổ Thành

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

? Yên tĩnh hoàng hôn, lầy dính thượng âm màu cam quang huy sa mạc, xa xa dâng tới một trận gió nhẹ, trong gió mang ra sần sật tiếng bước chân.

Một đạo đỉnh bạt màu đen thân ảnh đập tin tức ngày hoàng hôn, chậm rãi từ xa tới gần.

Đó là cái đầu đội đầu lạp, người mặc màu đen kính trang, nghiêng bồi trường kiếm tuổi trẻ tu giả, trên cổ lỏng lẻo mà vây quanh một cái thật dài màu xám khăn quàng cổ.

Một tòa nửa vút đi cổ thành chậm rãi xuất hiện ở trước mắt hắn.

Đỉnh đầy cát vàng cổ cửa thành một góc, nửa thanh chôn ở cát bụi tấm bia đá lộ ra gương nanh múa vuốt chữ như gà bới giống nhau “Cuồng Sa Cổ Thành” bốn chữ.

Tuổi trẻ tu giả như sương mây, chậm rãi đập đi vào, bước vào cổ thành trong nháy mắt, thừa thốt ngọn đèn dầu ánh vào mi mắt, chỗ tối đạo đạo như lang tựa hồ đánh giá tầm mắt khoảnh khắc đột kích.

Tu giả nhìn như không thấy, bình tĩnh mà nâng bước, vừa nhắc bước, liền cảm nhận được lòng bàn chân mặt đất biến hóa.

Cổ trong thành, mặt đất là màu đen đá phiến, đặt chân đệ nhất cảm giác là lạnh ngạnh chắc chắn, nhưng đập đệ nhị chân cảm giác, lại là quý dị mềm mại buông lỏng, mặt đất tựa đột nhiên biến thành hoàn tốc bắt đầu khởi động lưu sa giống nhau.

Nhưng ở người tầm mắt chú mục hạ, mặt đất như cũ là vững chắc một tầng bất biến màu đen đá phiến.

“A.”

Đôi này mặc danh tình huống, tuổi trẻ tu giả ý vị không rõ cười khẽ một tiếng.

Bỗng nhiên, cuồng phong đánh úp lại, tu giả trên đỉnh đầu đầu lạp khoảnh khắc lay động, thiếu chút nữa rơi xuống.

Tu giả đúng lúc vron một cái cánh tay, đem đầu lạp bắt được, chặt chẽ khấu lên đỉnh đầu.

Ở kia một cái cánh tay nghiêm mật che đầy hạ, là một trương thanh lãnh tuần dật mặt, mặt vô biểu tình, hai mắt thâm thúy như đêm tối, đúng là một mình ra ngoài rèn luyện Lục Tranh.

Lục Tranh nhắm mắt, run rớt lông mi thượng cứng rắn hạt cát, ngược lại kéo trên cổ khăn quàng cổ, che khuất miệng cái mũi, che lại nửa khuôn mặt.

Chợt dường như không có việc gì, đi vào khoảng cách cổ cửa thành gần nhất một nhà cũ nát tiêu khách điểm.

Khách điểm tuy nhỏ, lại là ngũ tạng đều toàn. Lầu một làm từ quán sinh ý, lầu hai cùng lầu ba là dừng chân phòng.

Ở lầu một đại sảnh bốn phía trên vách tường, dán rậm rạp trang giấy, có rất nhiều thời sự bát quái, có còn lại là danh nhân bức họa, còn có một ít là cá biệt phái môn cùng thế lực tuyên bố môn phái nhiệm vụ.

Tại đây chút trang giấy trước mặt, mấy chục cái tu giả xúm lại nhìn kỹ, châu đầu ghé tai.

Có khác hơn mười cái tu giả thừa thốt mà ngồi ở đại sảnh các góc, dùng bữa uống rượu, nói chuyện phiếm đánh thí.

Lục Tranh giống như tùy ý mà nhìn quét một vòng, câu môi cười cười, đè ép một chút trên đỉnh đầu đầu lạp, đi hướng quầy phía sau chính ngũ gà ngũ gặt chường quầy.

“Một gian bình thường khách phòng, một đôn thức ăn, đưa đến ta phòng?”

Bên tai đột nhiên vang lên lạnh băng tiếng nói, kêu chường quầy cả người run lên, đầu óc nháy mắt thanh tỉnh.

Vừa thấy người tới, ngoan ngoan, cái gì đều che xong rồi, liền lộ ra một đôi không hề gọn sóng đen nhánh đôi mắt, công một thanh trường kiếm. Như vậy trang điểm, hoặc là ở trang bức, hoặc là là nhận không ra người, tóm lại không dễ chọc. Lấy chường quầy trà trộn giang hồ nhiều năm kinh nghiệm, hắn trực giác Lục Tranh là thuộc về người sau.

Đáng kinh ngạc dọa về kinh hách, tất yếu trình tự vẫn là phải đi.

Chường quầy thật cẩn thận mà mở miệng: “Quần chúng quan lạ mặt, nên là lần đầu tiên đến Cuồng Sa Cổ Thành đi? Chúng ta này địa giới tương đối đặc thù, rong rã hỗn tạp, mỗi ngày đều có người một không cẩn thận mà biến mất, cho nên thành chủ có lệnh, phạm là là vào ở khách điểm ngoại lai nhân sĩ, cần thiết đăng ký tên họ. Không biết khách quan ngài gọi tên gì?”

“Lục Sơn. Kỳ quái lục, non sông gấm vóc sơn.”

Chường quây thấy Lục Tranh ngoài ý muốn dễ nói chuyện, lập tức nhẹ nhàng không ít, lại lấy ra một khối trắng xoá ngọc bài, đặt ở quây thượng, đối Lục Tranh nói: “Đây là nghiệm thật ngọc, khách quan ngài ngón tay giữa tiêm một giọt tinh huyết tích nhập, đồng thời nói ra tên của ngài, này ngọc bài liền có thể trắc ra khách quan ngài theo như lời hay không vì sự thật.”

Nghiệm thật ngọc? Tinh huyết? Sự thật? Trụ cái cũ nát tiểu khách điểm, dùng đến này rất nhiều quy củ?

Lục Tranh nhú mày, ngón tay chậm chạp không có vờn đi, chường quây mà xấu hổ mà cười mỉa, thúc giục một tiếng.

Đúng lúc này, Lục Tranh nghe được bên cạnh truyền đến vài đạo xem kịch vui mà cười khê thanh, lại quét mắt vừa thấy, ở quây thượng, có một sách mở ra vào ở ký lục sổ sách, bên trên các loại chú thích, thật là mỗi một vị vào ở khách quan đều có ký lục thượng tên, nhưng tại đây tên lúc sau, chỉ có sổ rất ít mới dùng bút son đánh dấu “Đã nghiệm” hai chữ.

“A.”

Tâm tư vừa động, Lục Tranh cười nhạo một tiếng, biết chính mình là bị này gặp người nói tiếng người gặp quý nói chuyện ma quý khách điểm chường quây cấp lừa dối.

Có lẽ, Cuồng Sa Cổ Thành đích xác có này rất nhiều phá quy củ, nhưng này đó hứa quy củ lại không phải cường chế, nguyện ý tuân thủ ngoại lai nhân sĩ cũng là cực nhỏ.

“Khách quan, ngài xem hôm nay sắc cũng không còn sớm, ngài hãy mau.....”

Chường quây nói đột nhiên im bặt.

Chỉ thấy Lục Tranh sâu kín giương mắt, chậm rãi nhìn chăm chăm hướng chường quây.

Chường quây bị kia một đôi không có gì cảm xúc đôi mắt một nhìn chăm chăm, cả người lại lần nữa chấn động, nhin không được liền run lập cập.

Lục Tranh chậm rãi thân thủ, chường quây lập tức thét chói tai ôm đầu ngồi xổm đi xuống, lại thấy Lục Tranh chỉ là cầm lấy hắc bút ở vào ở ký lục thượng viết xuống một cái rồng bay phượng múa “Lục Sơn” hai chữ.

“Thức ăn ba mươi phút trong vòng đưa đến.”

Dứt lời, Lục Tranh cũng mặc kệ trên lầu rốt cuộc cái nào phòng là không, lập tức liền chạy lên lầu, tùy ý chọn một phòng, hoàn toàn chính là không ai trụ.

Lầu một trong đại sảnh, mấy người lẫn nhau liếc nhau, lén lút lẫn nhau đệ một cái “Thằng nhãi này không dễ chọc” ánh mắt.

Sáng sớm hôm sau, đương đệ nhất lũ nắng sớm vừa mới chiếu tiến vì khai cửa sổ, đơn sơ trường kỳ thượng nhắm mắt đã tọa Lục Tranh, đứng giờ mở một đôi đen nhánh đôi mắt.

Tại đây một đôi mắt trung, so chi dĩ vãng, tăng thêm một ít thâm trầm lạnh nhạt cùng huyết tinh, nhưng ở Lục Tranh một cái chớp mắt sau, sở hữu cảm xúc nhất nhất dấu đi, duy dư lại đêm tối u ám không gọn sóng con người.

Đảo mắt, hần đã độc thân rời đi Tranh Vành Phong non nửa năm.

Tại đây non nửa năm thời gian, Lục Tranh đi qua muôn sông nghìn núi, lúc ban đầu bởi vì đại ý, chưa từng che mặt ngự trang, bị không ít người ám toán vây giết qua, có đánh giao hảo ngự trang cố tình tiếp cận, có giờ không đánh không quen nhau nhất tiểu mẫn ân cừu hận nọ, có làm bộ là người qua đường không hề sở giác. Nhưng quay người lại, những người này liền lộ ra xấu xí đích thực bộ mặt, thế nhưng tất cả đều là Mẫn Văn cố tình an bài đuổi giết giả.

Nguyên lai, Mẫn Văn mặt ngoài không gì động tác, ngầm lại sớm phái người ngồi xổm thủ Tranh Vành Phong, thấy hần một mình rời núi, lập tức khiến người đuổi kịp, một đường theo đuổi, chế tác các loại cơ hội, mưu toan ám sát.

Trên đời này không có như vậy nhiều vô duyên vô cớ duyên phận, trừ bỏ thật là kiếp trước có duyên kiếp này tới gặp, phần lớn đều là ôm có nào đó mục đích, nếu không đâu ra như vậy nhiều xảo ngộ?

Kiếp trước có duyên cùng không, một đường ăn số đạo số kiếm số chường Lục Tranh, đã không có cái kia tinh lực đi phán đoán, cùng với một không cẩn thận bị người tự sau lưng thọc dao, còn không bằng từ lúc bắt đầu ai đều phòng bị ai đều không tin nhiệm.

Lục Tranh thừa nhận, hần là bị âm hiểm xảo trá Mẫn Văn cấp hãm hại, hãm hại đến có một tia rất nhỏ bị bắt hại vọng tưởng chứng, thấy ai đều có hoài nghi. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: thí luyện Cổ Tháp

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Bái chấp nhất lại âm hiểm Mẫn Vân ban tặng, ở trải qua non nửa năm bị bắt đồng bên người người ám sát cùng đuổi giết lúc sau, Lục Tranh quyết đoán mà hóa dùng giả danh, mang lên đầu lạp, che khuất khuôn mặt.

Đối này, Lục Tranh thật không biết, chính mình là nên cảm tạ Mẫn Vân một đường chấp nhất phái ra các loại nhân tài ám sát, hay là nên phần nộ với người này đề tiện vô si. Nhưng, có một chút, lại là không thể phủ nhận, Mẫn Vân giáo hội hân giống nhau đồ vật, ra tới hỗn liên nhất định phải tiểu tâm cẩn thận.

Đơn giản rửa mặt sau, Lục Tranh mặc chỉnh tề, đem màu xám trường khăn quàng cổ vòng quanh mặt vòng ba vòng, thẳng đến hạng nặng võ trang, lúc này mới tự trong phòng đi ra.

Hạ đến lầu một đại sảnh thời điểm, chương quỳ đang cùng tiểu nhị phân phó công việc, vừa thấy Lục Tranh, phản xạ có điều kiện mà liền lộ ra một cái sợ hãi cùng lấy lòng tươi cười tới, cả người thẳng run run tình huống nhưng thật ra đã không có.

Đại khái vị này thân kinh trăm luyện chương quỳ, thấy nhiều các màu mặt lạnh thủ đoạn độc ác, lá gan cũng tăng trưởng. Không nói được, hôm qua rất nhiều sợ hãi, cũng là một loại tự mình bảo hộ nguy trang.

Lục Tranh đem một trong túi phẩm linh thạch ném tới quỳ thượng, đối chương quỳ công đạo: “Phòng vì ta lưu trữ, ta đại khái còn sẽ ở vài ngày.”

“Là, là, là!”

Chương quỳ vội vàng liền thanh đáp ứng, xoay người liền phân phó tiểu nhị chạy nhanh lên lầu vì Lục Tranh sửa sang lại phòng.

Lúc này, Lục Tranh đã đi ra khách điểm.

Ở khách điểm ở ngoài, sôi trào tiếng người ập vào trước mặt, hi nhưng qua đường tu giả, hoặc tốp năm tốp ba hoặc một mình lên đường, phần lớn nên bước trầm ổn giới giang, vừa thấy đó là thường xuyên khắp nơi đi lại.

Mà này đó chen vai thích cánh đám người, hành tẩu phương hướng đại khái chỉ hướng cùng cái phương vị, kia đó là Cuồng Sa Cổ Thành chỗ sâu nhất.

Lục Tranh đứng ở khách điểm cửa, giương mắt nhìn ra xa một chút phương xa, chỉ thấy Cuồng Sa cổ ngoài thành địa vực, đã đã xảy ra phiên thiên biến hóa.

Như nhau Lục Tranh trong lòng ngực kia sách đại lục đồ sách thượng lời nói, mặt mà Cuồng Sa Cổ Thành, bên ngoài địa giới một tịch biến đổi, không chỗ nào thường hình, chỉ có Cuồng Sa từng từng không ngừng.

Cổ ngoài thành, hôm qua hoang mạc, hôm nay ốc đảo, hạt cát biến thành lục thảo mà, sa đồi biến thành thưa thớt đan xen xương rồng bà cùng chỗ trũng thùy đầm. Cũng không biết này phiên độc đáo tiểu thiên địa hạ, lưu động rốt cuộc là này tòa Cuồng Sa Cổ Thành, vẫn là cổ ngoài thành vây quanh hoang mạc cùng ốc đảo.

Trên đường người đi đường đối cổ ngoài thành biến hóa thờ ơ, cơ bản không gì dừng lại, hiển nhiên là đã sớm biết hoặc đã sớm xem qua.

Lục Tranh ngón tay xoa xoa sau lưng lưu hỏa kiếm, xoay người, hướng đám người hội tụ phương hướng chậm rãi đi đến.

Linh Võ Đại Lục thành hình với hàng tỉ năm trước, xa xăm lịch sử, thần bí lai lịch, bồi dưỡng trên đại lục rất nhiều chưa giải chi mê, cũng sinh ra rất nhiều khí tràng không nhiều lắm linh khí dị thường nơi, thí dụ như nguy hiểm thật mạnh mười đại hung sơn, mười đại hung mà cùng chín đại cấm địa, lại thí dụ như dấu điểm chưa giải chi mê ai cũng có sở trường riêng mười đại mê cảnh.

Mà dưới chân Cuồng Sa Cổ Thành, đó là trong đó một điều bí ẩn cảnh.

Tuyên cổ tồn tại, sớm chiều biến đổi lớn, thẳng cấp mê địa, là Cuồng Sa Cổ Thành đại danh từ.

Đương gió thổi khỏi Cuồng Sa, mây đen che dấu mặt trời chói chang là lúc, ngày đêm điên đảo, tinh nguyệt treo cao, cổ thành thâm cửa mở, thí luyện Cổ Tháp hiện.

Cuồng Sa Cổ Thành, biệt xưng rèn luyện nơi, ở đặc thù thời điểm sẽ ở trong thành chỗ sâu nhất xuất hiện một tòa thần bí tháp cao.

Đối với này thí luyện Cổ Tháp, không người biết này lai lịch, chỉ biết là đột nhiên một ngày nào đó, Cuồng Sa Cổ Thành nguyên trụ dân trong một đêm toàn bộ thất khiếu đổ máu mà chết. Mà này đó nguyên trụ dân máu tươi, chậm rãi hội tụ một chỗ, bên ngoài tới tu giả đuổi tới là lúc, hoàn toàn dị tượng xuất hiện, ban ngày biến thành đêm tối, mặt trời chói chang thối lui, tinh nguyệt huyền thượng trời cao, một tòa tổng cộng 99 tầng tang thương Cổ Tháp với trong máu bỗng nhiên mà sinh.

Tại đây tòa tháp nội, cất giấu thứ gì, ai cũng không biết.

Không phải không có người tự trong tháp tồn tại đi ra, nhưng vô luận là ai, phạm là muốn há mồm nói ra trong tháp bí mật, không có chỗ nào mà không phải là hai mắt mê mang quên mất hết thảy, cũng có ý chí kiên định thần thức thanh tỉnh, lại ở há mồm dục nói trong nháy mắt, cùng cổ thành nguyên trụ dân giống nhau, không hề dấu hiệu mà thất khiếu chảy ra máu đen, ngã xuống đất bỏ mình.

Nếu sự kiện chỉ là như vậy phát triển, mạc danh xuất hiện thần bí Cổ Tháp cũng chỉ là vì Linh Võ Đại Lục thần bí khó lường nhiều thêm một tia râu ria bát quái truyền thuyết, lại không nghĩ, mọi người thực mau phát hiện, phạm là là tự trong tháp đi ra tu giả, đều bị tu vi bạo trưởng, thả này trưởng thế khả quan đồng thời, căn cơ không chút nào phù phiếm, với người kế tiếp tu luyện cũng không nửa điểm hại.

Dần dần, thần bí Cổ Tháp thí luyện chỉ danh, lan truyền nhanh chóng.

Càng ngày càng nhiều tu giả, tre già măng mọc, tiến vào này tháp.

Có người hoạch ích đồng thời, tự nhiên cũng có người có đi mà không có về.

Mỗi một năm, một cái đại nạn buông xuống kỳ quái lão ma, trước khi chết xong một lần thí luyện Cổ Tháp, thuận lợi đi vào, thuận lợi ra tới.

Hắn tu vi thật là tăng lên, nhưng lại như cũ không có thay đổi hắn đại nạn buông xuống vận mệnh. Này lão ma sắp chết đảo làm một chuyện tốt, quảng cáo thiên hạ, thí luyện Cổ Tháp 99 tầng, mỗi một tầng thí luyện bất đồng, khó khăn cũng không cùng, càng lên cao đi, nguy hiểm càng sâu, hoạch ích lại cũng càng sâu.

Lão ma sắp chết chỉ nói ra như vậy một cái vô cùng đơn giản tin tức, liền thất khiếu đổ máu đi đòi nhà ma.

Nhiên, chính là đơn giản như vậy một cái tin tức, lại nháy mắt cấp nổ toàn bộ giang hồ, tu giả mỗi người chấn động, không đi Cổ Tháp lập tức đại tay nài chạy như điên đi, không gì chuẩn bị lập tức quay đầu mang lên đại lượng Linh Khí cùng đan dược, mỗi người đều tưởng đi vào nguy hiểm cùng hoạch ích song trọng tồn tại thí luyện Cổ Tháp, mỗi người đều tưởng hướng càng cao chỗ bỏ.

Có thể nói chân khí trong chôn giang hồ phạm là có điểm danh khí, không một chưa từng đã tới này tháp, thí dụ như Độc Cô Kiến Thương, thí dụ như lam bất hồi, thí dụ như Mạc Tử Phong. Có miễn phí thăng cấp vũ khí sắc bén bãi ở trước mắt, không cần là ngốc tử.

Mà Lục Tranh mục đích, đó là bước lên này tháp, đến nỗi hắn có thể tới đạt đệ mấy tầng, tạm thời không biết.

Đến nỗi hiện tại sao, hắn là giải quyết trước tới điều nghiên địa hình.

Đi theo đại bộ đội càng chạy càng hoang vắng.

Cuồng Sa Cổ Thành nguyên trụ dân đã sớm toàn bộ chết kiêu kiêu, hiện tại cổ trong thành cư trú hoặc sống qua hoặc làm buôn bán, bao gồm cái gọi là Cuồng Sa Cổ Thành thành chủ, không có chỗ nào mà không phải là sau lại ngoại lai dân cư.

Này đó ngoại lai dân cư cơ hồ đem cổ thành hai phần ba địa vực đều khai quật lợi dụng, lại không dám quật động dư lại một phần ba bất luận cái gì một thảo một mộc.

Này cuối cùng một phần ba địa vực, đó là cổ thành chỗ sâu nhất, nội thành.

Ở bên trong thành ở ngoài, có một hàng năm nhắm chặt nội thành môn.

Ngày đó đêm điên đảo khi, này nội thành môn mới vừa rồi sẽ mở ra, lúc đó, mọi người mới có thể vượt tiến nội thành tiến vào cùng xuất hiện thí luyện Cổ Tháp.

Mặt khác bất luận cái gì thời điểm, vô luận như thế nào ngoại lực phá hư, nội thành môn trước sau lù lù bất động, càng sẽ phản phệ công kích giả.

Đã từng, có một Thánh Giai năm sao cường giả, tự cao vũ lực, một quyền oanh hướng nhắm chặt nội thành môn, đương trường đã bị một tia dao động đều không có nội thành môn cấp phản phệ thành trọng thương, thả không mấy ngày liền thất khiếu lưu máu đen ngã xuống.

Từ đây, Cuồng Sa Cổ Thành phụ có nguyên rửa nghe đồn, xôn xao.

Nhưng cùng lúc đó, muốn biến cường tu giả nhóm, đối thần bí càng sâu Cuồng Sa thí luyện Cổ Tháp, càng thêm xa như xa vệt. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: dị thú không gian

Manh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Ánh mặt trời mờ mờ sáng sớm, nhắm chặt nội thành môn, nhón chân mong chờ đám người.

Lục Tranh đi theo chen chúc đám người, đi rồi non nửa cái canh giờ, đi tới một mảnh bị mọi người bao quanh vây quanh đích thực không mang.

Đồng đảo tu giả đôi mắt tỏa ánh sáng, cùng bên người đồng bạn cúi đầu giao lưu, đôi mắt lại trước sau nhìn kia nhắm chặt nội thành môn.

Bởi vì nguyên rủa nghe đồn tồn tại, không một tu giả dám ở nội thành môn chưa khai là lúc đặt chân cửa thành phạm vi mười trượng phạm vi.

Lục Tranh đồng dạng đứng ở nơi xa, không có tự tiện tiến lên.

Nội thành môn khi nào khai, không người biết này xác thực thời gian, nhưng tồn tại nhiều năm như vậy thí luyện Cổ Tháp, đại gia đẩy ra một chút quy luật.

Thí dụ như gần nhất một lần nội thành cửa mở, nên là ba năm ngày sau.

Mà lúc này, còn không đến thời điểm.

Không ngừng nội thành môn nhắm chặt, nội thành môn bên trong, xa xa nhìn ra xa, cũng là hai bàn tay trắng, không có nửa cái Cổ Tháp bóng dáng.

“Chờ đợi, chờ đợi, ta vẫn luôn đang chờ đợi. Chờ đến ta tóc đều biến dài quá.”

Bên cạnh có một văn nghệ ca, một mặt vuốt ve chính mình đầu tóc, một mặt ngửa mặt lên trời cảm khái, mục phiếm lệ quang.

Lục Tranh bị hấn “Manh” đến cả người nổi da gà đều nổi lên, vội vàng hướng bên cạnh dịch ly vài bước.

Giống này huynh đệ giống nhau chờ đến hoa nhi đều phải cảm tạ tu giả, có khối người. Nếu không, cũng sẽ không không tới thời gian, liền có nhiều như vậy tu giả không chịu nổi tịch tịch tre già măng mọc mà trước tiên tới rồi.

Có đứt khoát tại đây dựng trại đóng quân, tính toán gần đây ngồi xỏm thủ, gần quan được ban lộc.

Nhưng người như vậy ở số ít, đến nỗi nguyên nhân sao.....

“Sư huynh, không bằng chúng ta cũng ở chỗ này đóng quân chờ đi. Không nói được còn có thể cái thứ nhất vọt vào đi, chiếm trước tiên cơ.”

“Ngươi ngu ngốc a? Không biết nơi này có nguyên rủa sao? Nếu là nửa đêm thất khiếu chảy huyết, sư phụ lão nhân gia tự mình lại đây, cũng không thể nào cứu được ngươi mạng nhỏ.”

Sợ chết, không sợ chết, không người lẫn nhau khinh bỉ, chỉ là mỗi người có mỗi người lựa chọn thôi.

Mà Lục Tranh lựa chọn tạm cư khách điểm.

Điểm cũng dầm, náo nhiệt cũng nhìn, Lục Tranh xoay người hỏi khách điểm, mà liền ở hấn xoay người trong nháy mắt, cách đó không xa hai cái cúi đầu rũ mục đích tu giả liếc nhau, chậm rãi theo đi lên.

Lục Tranh mảy chọn một chút, làm bộ cái gì cũng không thấy được, đáng đi nhàn nhả, đi đến đường phố trung ương khi, với trong đám người bước chân vừa chuyển, lập tức hướng bên cạnh một yên lặng hẻm nhỏ đi đến.

Theo đuôi mà đến hai người lẫn nhau xem một cái, âm thầm đề phòng, đi theo đi vào.

Hai người vừa mới đi vào hẻm nhỏ chỗ ngoặt, lập tức liền sừng sốt.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, lúc trước còn tung tăng nhảy nhót Lục Tranh, lúc này thế nhưng đầy mặt máu tươi, hai mắt mờ to, ngã vào trong một góc vẫn không nhúc nhích.

Theo đuôi mà đến hai người kinh ngạc đối diện, đều có chút phản ứng không kịp.

Trầm mặc một lát, hai tiếng bắt đầu cho nhau nhéo cổ áo, khắc khẩu lên.

“Sao có thể? Họ Lục cư nhiên ở chúng ta mí mắt phía dưới bị những người khác giết?”

“Không phải là người trộm nói cho mặt khác đuôi giết già đi?”

“Sao có thể! Toàn bộ Cuồng Sa Cổ Thành nên là không có mặt khác đồng bạn mới là. Lại nói hảo đôi ta chia đều chỗ tốt, ta sao có thể lại nói cho những người khác, ta có như vậy ngu xuẩn?”

“Vậy người nói hấn là bị ai giết?”

“Tổng không thể hấn là chính mình giết chết chính mình đem, có lẽ là..... Hấn ở già chết?”

Đột nhiên tỉnh ngộ, tới quá muộn, đãi hai người đồng thời đại phác đi phía trước đi thăm Lục Tranh hơi thở là lúc, thời gian đã muộn.

Hai thốc ngọn lửa “Phụt” một tiếng ở hai người sau lưng bỗng bùng nổ rõ, hai người nghe tiếng mãnh quay đầu lại, lại bị không biết khi nào xuất hiện ở bọn họ sau lưng kiếm linh Túi Trút Giận, một người một thiêu đốt nắm tay, thọc xuyên trái tim.

“Phanh.”

Hai người song song ngã xuống đất, tầm mắt cuối cùng, là ngã trên mặt đất Lục Tranh, thông thả ung dung mà chụp phui tro bụi hoàn hảo không tổn hao gì mà bỏ lên. Mà Lục Tranh trên mặt máu tươi, cũng ở khoảnh khắc hóa thành biến mất.

Túi Trút Giận nhảy nhót đến Lục Tranh trước mặt, tranh công dường như cử cử chính mình một đôi nhiễm huyết nắm tay, cao hứng nói: “Chủ nhân người xem, ta một đôi nắm tay lại sắc bén không ít.”

Lục Tranh ghét bỏ mà tùy ý nhìn thoáng qua, chợt lấy ra một khối khăn đem Túi Trút Giận hai đấm thượng máu nhất nhất lau đi, lúc này mới rồi rãnh nhìn mắt còn không có sinh ra liền liền vứt bỏ tánh mạng bị kịch hai người tổ.

Hắn lúc trước sờ dĩ có ý già chết, đó là muốn nhìn một chút trừ bỏ này hai người, còn có hay không mặt khác Mẫn Vân người truy tung đến tận đây.

Mà trước trước hai người chỉ gian đối thoại đại khái có thể phỏng đoán, một đường đi theo hấn theo tới Cuồng Sa Cổ Thành đuôi giết già, hấn là chỉ có này hai cái.

Lục Tranh sờ sờ Túi Trút Giận đầu, đưa cho hấn một bao đường bánh làm tường thượng. Này non nửa năm, Túi Trút Giận xuất lực không ít, cũng tiến bộ không nhỏ, tuy rằng như cũ có điểm nhị.

Nửa ngày, Lục Tranh từ nhỏ hẻm chỗ sâu trong đi ra, điệu thấp an tĩnh như trước, mà Túi Trút Giận sớm đã lần thứ hai dung nạp lưu hỏa kiếm bên trong.

Kế tiếp, Lục Tranh ăn không ngồi rồi, trước đem Cuồng Sa Cổ Thành có thể đạo địa phương đi dạo cái biển, mua một phần mới nhất cổ thành bản đồ, lại đến cổ trong thành lớn nhất từ lâu nghe xong nghe tạp nghe bát quái, giầy lát, liền trở về tạm cư tiểu khách điểm, đóng cửa không ra, một mặt nghiên cứu cổ thành bản đồ, một mặt nắm chặt hết thấy thời gian nhắm mắt tu luyện.

Như là Lục Tranh như vậy đi vào Cuồng Sa Cổ Thành đại môn không ra cổng trong không mại một lòng chỉ vì sát tháp người, vô số kẻ. Cho nên, chường quầy vẫn chưa đổi Lục Tranh quá đề ý nhiều, hấn lại không biết, Lục Tranh bức họa, liền ở lâu một đại sảnh một góc công khai mà dán đầu.

Mỗ nặc danh nhân sĩ ra giá cao, lấy Lục Tranh tánh mạng, sự thành lúc sau, tam kiện huyền giai thượng phẩm linh khí hai tay dâng lên.

Sinh động như thật trên bức họa, vẫn chưa đánh dấu Lục Tranh thân phận, nhưng lại đối hấn tu vi cùng vẫn thượng át chủ bài, nhất nhất có ngôn. Một ít thông minh, đã suy đoán đến bức họa người thân phận, đến nỗi ám mà thả ra này cách xa đánh chết lệnh nặc danh nhân sĩ rốt cuộc là ai, người thông minh đều có người thông minh suy đoán.

Khách điểm chường quầy cũng thuộc về loại này người thông minh giữa một cái, cùng sở hữu người thông minh giống nhau, biết già không biết nói liền hảo.

Lúc này, đang bị Mẫn Vân ngầm khắp nơi treo giải thưởng đánh chết Lục Tranh, ngồi xếp bằng nhắm mắt ngồi ở giường nệm thượng, trợ thủ đắc lực thủ thế giao điệp biến hóa, một trận vẫn thượng hô hấp phun nạp hậu, thủ thế đột nhiên biến đổi, trên tay trái không hiện lên quang mang.

Quang mang chợt lóe, lục mang tinh trận pháp xuất hiện, rung đùi đắc ý chân dài cá quái vron nửa cái đầu tới, nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái.

Lục Tranh chợt tròn mắt, hơi hơi mỉm cười.

Lại chớp mắt, phòng bên trong Lục Tranh thân hình biến mất.

Lục Tranh khép hờ mục, lại tròn mắt, người đã xuất hiện ở dị thú không gian trung.

Gần đoạn thời gian, Lục Tranh thông qua chăm học khổ luyện, rốt cuộc nắm giữ một môn tân kỹ năng, kia đó là thông qua triệu hồi ra một đầu hình thù kỳ lạ dị thú, cùng chi sinh ra tâm linh cảm ứng, chợt, hần bản nhân liền có thể thông qua này đầu dị thú, cùng nhau tiến vào dị thú nơi độc đáo không gian.

Mà ở dị thú không gian trung, thời gian tốc độ chảy là ngoại giới một phần ba, cho nên, hần tại đây dị thú không gian trung tiến hành tu luyện, đồng dạng thời gian, sẽ làm ít công to. Thả tại đây không gian trung, cùng dị thú chi gian ăn ý cảm ứng cũng có thể nước chảy thành sông tự nhiên mà vậy trên mặt đất thẳng. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: cửa mở tháp hiện

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

Lục Tranh ở dị thú không gian trung đãi sáu ngày, bước ra không gian là lúc, thế giới hiện thực mới vừa rồi qua đi hai ngày, mà khoảng cách nội thành cửa mở ít nhất còn có một ngày nhàn rỗi.

Rộn ràng nhốn nháo đường phố đã bắt đầu náo nhiệt lên, rất nhiều cấp khó dần nổi dục muốn nhập tháp tu luyện tu giả đã bắt đầu gấp không chờ nổi mà hướng nội thành môn đuổi.

Bách với nghe rộn cả người nguyên rủa, không ít người không dám quá dựa trước, nhưng đãi ở một cái xa xa mong muốn thấy nội thành môn địa phương, vẫn là có thể.

Trong khách sạn vào ở tu giả nhân số bắt đầu kịch liệt giảm bớt, cùng lúc đó, tự ngoại bước qua hoang mạc tranh quá ốc đảo tiến vào Cuồng Sa Cổ Thành tu giả, càng ngày càng nhiều.

Thí luyện Cổ Tháp, cả đời chỉ có thể vào một lần.

Cũng có người tựa trời sinh liền cùng thí luyện Cổ Tháp vô duyên, bỏ lỡ một lần lại một lần, cho đến đại nạn tiến đến cũng không từng tiến tháp một lần, không duyên có bỏ lỡ nhập tháp thăng cấp cơ hội, khóc cũng chưa địa phương khóc đi.

Cho nên, mỗi một lần khó được thí luyện cơ hội, đều có rất nhiều chưa từng nhập quá tháp tu giả nhóm người trước ngã xuống, người sau tiến lên đi mà đến.

Lục Tranh sửa sang lại chính mình toàn thân võ trang, lập tức liền từ lầu ba phòng cửa sổ xoay người mà xuống, nhìn quét liếc mắt một cái chung quanh hoàn cảnh, không phát hiện bất luận cái gì dị thường hành, lúc này mới công Lư Hòa Kiếm, lần thứ hai hướng nội thành mà đi.

Càng đi nội thành phương hướng, càng là kín người hết chỗ.

Thiên đạo giảng xuống cơ duyên, nhưng chạm đến nhưng thấy, có thể nói việc trọng đại, thiên hạ cộng cử. Tuy là lại nghĩ như thế nào gom tiền như Cuồng Sa Cổ Thành đương nhiệm thành chủ, cũng không dám ở như vậy mấu chốt hạ vì tu giả nhóm thiết hạn cuối chế.

Cho nên, trừ bỏ vào ở giả cần thật danh đăng ký này một cái thùng rỗng kêu to quy củ ngoại, cổ thành cũng không thiết trí mặt khác hạn nhập điều kiện. Này liền trực tiếp làm cho Cuồng Sa Cổ Thành ai đến cũng không cự tuyệt, phàm là có kia tâm tư có kia tư cách, muốn tới thì tới, càng ngày càng nhiều.

Đen nghìn nghịt đám người, thẳng đem cổ thành này một mảnh tiểu thiên địa đều cấp áp đen, lòng bàn chân thỉnh thoảng lưu động biến hóa đá phiến cũng bất kham trọng áp, phát ra “Kèo kẹt kèo kẹt” giòn tiếng vang.

Ở khoảng cách nội thành thượng có hơn mười trượng vị trí, Lục Tranh dừng bước chân, phóng nhãn vừa thấy, tuyến gần nhất một gốc cây cao lớn cây hòe, thả người nhảy lên, nghiêng dựa thân cây, ngói xếp bằng ngói xuống.

Lúc này, sóng triều giống nhau đám người, cũng như Lục Tranh không sai biệt lắm bộ dáng, phần lớn dừng bước chân, gần đây tìm một chỗ an tĩnh ngói xỏm thủ, còn có chút quá mức vội vàng, như củ một đường lập tức đi phía trước triều, thẳng đến mau dựa gần cổ cửa thành, mới vừa rồi dừng lại bước chân.

“A! Chết người!”

“Mau xem! Là thất khiếu đỏ máu! Là nguyên rủa! Đại gia mau lui lại!”

“Không đúng a, ta thấy thế nào vị này xui xẻo lão huynh là bị người trộm làm vỡ nát tạng phủ, mới đưa đến thất khiếu đỏ máu đâu?”

Nhất tới gần nội thành cửa vị trí, xôn xao bắn khởi, một trận ồn ào, một trận không thể hiểu được mà từ khắc khẩu phát triển trở thành quần áo tranh đấu.

Lục Tranh nhìn thoáng qua, liền dời đi tầm mắt, cũng không đi quân kia rốt cuộc là trong truyền thuyết cái gọi là nguyên rủa ứng nghiệm, vẫn là nào đó tu giả ngấm âm mưu tính kế.

Lục Tranh ôm Lưu Hóa Kiếm dựa vào thân cây nằm mảnh nhỏ khác, liền nghe được bên cạnh một cây đại thụ phía trên ba cái tu giả tự cho là nhỏ giọng châu đầu ghé tai.

Trong đó một người, lo lắng sốt ruột, trong giọng nói rất có một cỗ lo lắng thiên hạ thánh phụ cảm.

“Làm sao bây giờ? Chỉ cần một giáp thời gian, thương ly đại lục tu giả liền muốn công lại đây. Lúc đó, đối phương nhất định tinh anh ra hết. Như kia nghiêm hoà giống nhau nhân vật, nhất định là một trào một đồng, đến lúc đó, chúng ta nhưng không có một đồng mẫn lão tông chủ với Yêu tộc Đại Tư Tế ra mặt đối kháng. Ta xem, chúng ta là muốn xong rồi. Này thiên hạ cũng muốn xong rồi, phạm nhân bá tánh như thế nào sinh tồn đi xuống?”

Mặt khác hai cái đồng bạn, ngôn ngữ gian lại là thực không cho là đúng.

“Sư huynh người này đó là buồn lo vô cớ. Cùng với lo lắng một giáp sau tương lai, còn không bằng lo lắng gần ngay trước mắt thí luyện sâm tháp. Nếu là ta chờ có mệnh sống đến khi đó, rồi nói sau.”

Cuối cùng một cái nói: “Tu giả tu đạo, vốn là là một cái hỏi Thiên đạo lịch sử sinh lập lại quá trình, khi nào tao ngộ biến cố, khi nào tao ngộ từ kiếp, cũng chưa cái gì nhưng đáng giá kinh ngạc. Đến nỗi kia nghiêm hoà kia thương ly đại lục, muốn tới thì tới đi. Lúc đó, muốn chiến liền chiến, tóm lại không ném ta chờ Linh Võ Đại Lục tu giả thể diện chính là.”

Thật là nhân sinh nơi chốn có chân lý để, vô luận là ai, luôn có xuyên thấu qua hiện tượng nhìn thấu nguồn gốc thời điểm.

Nghe xong bên cạnh ba người ngôn luận, Lục Tranh không khỏi hơi hơi tròn mắt nhìn thoáng qua, thấy đối phương bất quá chính là phổ phổ thông thông ba cái Vương Giai tu giả, khuôn mặt non nớt kiên nghị, một thân chính khí dương cương.

Lục Tranh có chút kinh ngạc.

Hắn là hồi lâu chưa thấy được như vậy bộ dáng chính phái tiểu đệ tử.

Cho tới nay, ở hắn ánh giống trung, cái gọi là chính đạo danh môn luôn có chút ra vẻ đạo mạo, đặc biệt là cái gọi là chính đạo ngón tay cái như Mẫn Vân như Lâm Viễn Quy, một cái so một cái càng gọi người vô si khinh thường. Hiện giờ nhìn xem bên cạnh kia ba cái người trẻ tuổi, rồi lại không thể không nói, chính đạo bên trong cũng không được đầy đủ là trong ngoài không đồng nhất nguy quân tử. Chính nghĩa quả cảm, tích cực hướng về phía trước dương quang hảo thanh niên, vẫn là tồn tại.

Lục Tranh cảm thán mà gờ tay sờ sờ không hề động tĩnh Lưu Hóa Kiếm vô kiếm, chợt tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Lại tĩnh đợi một ngày nửa, trước sau nhắm chặt nội thành môn rốt cuộc có động tĩnh.

“Răng rắc.”

Không hiểu rõ lắm hiện mở cửa thanh, ở đêm tối vang lên, tĩnh tĩnh sở hữu chộp mắt cùng đã tọa mình tương gần đây tu giả nhóm.

Ngay sau đó, ba tầng ngoại ba tầng vây quanh một vòng lại một vòng sở hữu tu giả, toàn bộ thẳng khởi vòng eo, nín thở ngưng thần, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm hướng nhìn như cũ không hề động tĩnh nội thành môn.

Lại tựa ý định khảo nghiệm một chúng tu giả kiên nhẫn giống nhau, nội thành môn thật lâu chưa động. Đám người tự trời tối chờ đến bình minh, lại đến nắng sớm hơi lộ ra chờ đến mặt trời đã cao trung thiên.

“Này đồ bỏ thí luyện Cổ Tháp, nên sẽ không ở chơi người đi?”

Một ít tĩnh tĩnh táo bạo tu giả, rốt cuộc cấp khó dần nổi mà nhỏ giọng nói thầm lên.

Liền đúng lúc này, bỗng nhiên, một trận cuồng phong đánh úp lại, sa sương mù híp mắt, cửu thiên ở giữa thái dương đột nhiên thân hình nhoáng lên, giây lát kịch liệt rơi xuống, thay thế chính là, đầy trời đầy sao không hề dấu hiệu chợt xuất hiện.

Cùng lúc đó, ánh mặt trời đại ám, ngày đêm điên đảo, nửa cong huyết nguyệt chậm rãi bò thẳng.

“Răng rắc.”

Chờ mong trung mở cửa thanh rớt cuộc lần thứ hai vang lên, ở đông đảo tu giả tiếng hoan hô trung, trước sau nhắm chặt nội thành môn bồng dung mở rộng ra.

Theo sát, nội thành trung tối tăm vô ngần trống trải đường phố, ánh vào mọi người mi mắt.

Một đạo lại một đạo mơ hồ hư ảnh tự trống trải cũ trên đường, chậm rãi trôi qua, không phát ra nửa điểm thanh âm, quý dị mà âm trầm.

“Lộc cộc.”

Có người nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, đôi tay rét run.

Đột nhiên, mọi người tầm mắt cuối, mơ hồ bóng người kẻ hết biến mất cuối cùng một khác, một tòa thông thiên Cổ Tháp chậm rãi xuất hiện, sừng sững không ngã.

“Là thí luyện Cổ Tháp!”

Không biết là ai phát ra đệ nhất thanh kêu sợ hãi, chợt, càng ngày càng nhiều tu giả không thể khống chế, kêu to, phi thân vọt đi lên.

Lục Tranh ước lượng trên tay Lưu Hỏa Kiếm, thả người nhảy xuống, đồng thời đem chạy ở chính mình phía trước mấy cái tu giả lấy vỏ kiếm bỏ ra, chợt, thân hình chợt lóe, biến mất ở đêm tối trong sương mù. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 227: sấm tháp

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Ngày đêm điên đảo Cuồng Sa Cổ Thành, nội thành chỗ sâu nhất, sương mù tiệp tiêu, hư ảnh phiêu tán, duy dư lại một tòa cao ngất trong mây đá xanh tiệp tháp, nhìn lên không đến đỉnh.

Thủy triều giống nhau dòng người, nhanh chóng hướng Cổ Tháp ló vào dựa sát, cũng có bộ phận tu giả từ lúc bắt đầu liền liền đem chủ ý đánh vào nửa đường phiến cửa sổ nhảy vào càng cao tầng, một phi thân, liền hướng Cổ Tháp ở ngoài giữa không trung nhắm chặt cửa sổ đánh tới.

Thoáng chốc, như thể đầu cơ trục lợi giả, đều bị đâm cái đầu roi máu chảy, ai hô kêu thảm thiết.

Chạy ở sau đó mặt Lục Tranh, ở giữa không trung đứng lúc sát trụ chân, quay người lại, ngoan ngoãn rơi xuống đất, từ xưa tháp tầng thứ nhất nhập khẩu, đập bộ mà nhập.

Cổ ngoài tháp là biển người tấp nập, Cổ Tháp nội lại là không gian diện tích rộng lớn, dân cư rất thưa thớt.

Từ xưa tháp nhập khẩu tiến vào một chúng tu giả, không biết đều bị phân tán tới rồi nơi nào, nhất thời, Lục Tranh đục lỗ nhìn lại, bốn phía chỉ có hơn mười cái tu giả.

Hiển nhiên, Cổ Tháp trong vòng không gian có khác quý dị, tuy là đứng hàng tầng chót nhất không gian cũng là như vậy nắm lấy không ra.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh nhanh chóng từ sườn phương hướng Lục Tranh dựa sát.

“Phanh.”

Cọ qua màng tai trầm đục, Lục Tranh trong tay Lưu Hỏa Kiếm đặt tại người tới trên cổ.

Người tới hoảng sợ, làm như không nghĩ tới Lục Tranh phản ứng sẽ như thế nhanh chóng mà “Quá kích”.

Trên thực tế, một đường bị người lấy các loại phương thức ám sát non nửa năm Lục Tranh, nếu là thật quá kích, đã sớm nhất kiếm đem người thọc xuyên.

“Hắc! Huynh đài đừng kích động! Ta chỉ là muốn tìm người tổ cái đội! Người xem?”

Lục Tranh nhìn cái này đầy mặt mang cười tu giả liếc mắt một cái, tu vi chỉ so hần kém hai tinh, hai mắt hơi mang giao hoạt, phán đoán không ra có phải hay không bất an hảo tâm.

Đem kiếm thu hồi, Lục Tranh cũng không quay đầu lại mà rời đi.

“Ngượng ngừng, ta thích độc lai độc vãng.”

Lục Tranh phía sau, kia bị cự tuyệt tu giả cũng không giận, trái lại giờ ngón tay cái lên, tán thưởng một tiếng: “Huynh đài ngời ngời!”

Bên cạnh một thon gầy tu giả chạy tiến lên, nhỏ giọng nói: “Lão đại, kia hiện tại làm sao bây giờ?”

Kia bị Lục Tranh cự tuyệt tu giả, gãi gãi cái ót, nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Tận lực nhiều tìm chút lạc đơn nhân sĩ tở đội đi, này cổ trong tháp nguy hiểm thật mạnh, nhiều người nhiều trọng bảo đảm.”

Hai người khi nói chuyện, Lục Tranh đã quải quá một cái cong nói, đi tới Cổ Tháp tầng thứ nhất mặt khác một góc, đồng dạng là không gian trống trải, dân cư rất ít.

Bảy tám tu giả linh tinh mà phân bố, khắp nơi xem xét.

Lục Tranh đã đến, vẫn chưa khiến cho mọi người chú ý.

Cổ Tháp không gian lại đại, tiến vào tu giả lại là cuộn cuộn không dứt, không ngừng có tân nhân tiến vào, cũng không có gì hảo hiểm lạ.

“Âm vang.”

Một tiếng rõ ràng tiếng đóng cửa vang lên ở Cổ Tháp nội các góc, theo sát mà đến chính là, ngoài tháp như có như không thanh thanh đầm mặt đất chửi bậy.

Thí luyện Cổ Tháp mỗi một lần khai thác thời gian có dài có ngắn, cũng không cố định, tựa hồ toàn xem Cổ Tháp thân mình tâm tình giống nhau.

Mà lúc này, thí luyện cổ hần hầy còn đóng lại.

Bên ngoài người vào không được, bên trong người, tạm thời cũng ra không được.

Cổ Tháp một khi đóng cửa, trừ phi tới rồi tiếp theo ngày đêm điên đảo nếu không sẽ không lại khai. Mà nhập tháp người, lại không thể đợi cho lúc ấy. Cùng phê nhập tháp người, với trong tháp đãi thời gian dài ngắn, có thể nói là cùng một nhịp thở. Đương trong tháp cuối cùng một người hoàn toàn mất đi ý thức, Cổ Tháp liền sẽ đem trong tháp mọi người kể hết truyền tống đi ra ngoài, mà truyền tống địa điểm không chừng, có thể là chân trời góc biển cũng có thể có thể chính là ngoài tháp nội thành trung.

Bởi vì này đặc thù quy củ, tháp nội tuy thường thường có chém giết, lại giống nhau sẽ không lấy nhân tính mệnh, ai đều tương ở thí luyện Cổ Tháp bên trong nhiều đãi một đoạn thời gian, cho dù là chính mình không có ý thức thời điểm.

Lục Tranh thập phần có thăm dò tinh thần, dọc theo tháp vách tường, đem Cổ Tháp một tầng sở hữu không gian đều đi rồi một cái biến.

Tháp nội thời gian tựa hồ có chút dị thường, gọi người dần dần mất đi ứng có thời gian cảm ứng, thực mau, liền có chút không biết đêm nay là năm nào.

Cổ Tháp sâu kín tang thương phong cách cổ vô không bất nhập, đem người tâm cũng chậm rãi nhiễm một cổ trải qua tang thương ý vị.

Một ít tu vi yếu kém tâm trí không kiên, thậm chí chậm rãi ngồi quỳ xuống dưới, che mặt khóc thút thút, rốt cuộc khôi không tới.

Nhưng cùng lúc đó, này đó đã là không có sấm sét hy vọng người, bọn họ trên người lại không hận mà cùng tạo nên tầng tầng sóng gợn sóng, mắt thường có thể thấy được, một sợi lại một sợi tạp chất hắc khí tự bọn họ trên người chậm rãi chảy ra.

Lục Tranh bàn tay vỗ về dần dần sinh ra dao động biến hóa vách đá, trong mắt như suy tư gì.

“Xem ra, thí luyện Cổ Tháp quả thực thập phần khảng khái, thế nhưng đối kẻ thất bại cũng là như vậy bác ái.” Bởi vậy, đối kiên trì xuống dưới bò lên trên càng cao tầng tu giả khen thưởng, vậy càng không cần phải nói.

Đúng lúc này, Lục Tranh bàn tay hạ tháp vách tường bỗng nhiên kịch liệt vừa động, cả tòa thí luyện Cổ Tháp đột nhiên lay động lên, tháp nội sở hữu tu giả đều ở kia một khắc đầu vàng mắt hoa trong nháy mắt.

Lại định đầu nhìn chăm chú, tháp nội tầng thứ nhất đã phát sinh biến hóa.

Vốn là tứ phía phong bế vách đá, lại đảo mắt, thế nhưng vô thanh vô tức mà biến hóa ra mấy chục đạo hướng lên trên trèo lên thềm đá.

Tìm một vòng cũng chưa tìm được hướng lên trên tẩu đạo lộ Lục Tranh, bởi vì bàn tay vẫn luôn chống ở trên vách đá, giờ phút này vách đá liền thềm đá, chợt biến hóa, thiếu chút nữa kêu hần một cái trọng tâm không xong ngã quỵ trên mặt đất.

“Là cầu thang! Mau thượng!”

Thủy triều giống nhau bắt đầu khởi động thanh âm, bỗng nhiên đột kích.

Trống trải một tầng, đột nhiên tự bốn phương tám hướng trào ra vô số kích động tu giả.

Mỗi người đều hướng thêm đá phóng đi.

Liên tại đây những người này lưu cùng Lục Tranh đi ngang qua nhau là lúc, Lục Tranh nhìn thấy trong đó bộ phận tu giả thân thể thể nhưng một bước nhoáng lên thoát nhìn thập phần phù phiếm.

“Phanh!”

Liên ở hai cái phù phiếm tu giả nhìn như lơ đãng gian một tả một hữu mang theo hấn cùng nơi đi phía trước chạy thời điểm, Lục Tranh bỗng dừng oanh ra một chuông, đem hai người khoảnh khắc oanh phi.

Hai người rơi xuống đất trong nháy mắt, thân ảnh đông đờ, giây lát biến mất.

“A!”

Lúc này, từng tiếng kêu thảm thiết tự Lục Tranh phía sau vang lên.

Lục Tranh quay đầu lại, vừa thấy, lúc trước hướng đến nhanh nhất một đám tu giả, có hơn phân nửa đều ngã vào bỗng nhiên xuất hiện huyền nhai thâm giản trung.

Trước một giây còn bốn phương thông suốt thêm đá, giờ khắc này đã thành căn nuốt mạng người luyện ngục.

Mà ở luyện ngục bên cạnh, một đám lại một đám không dấu vết dẫn người cùng nơi đi phía trước hướng phù phiếm thân ảnh, chậm rãi phát ra cười dữ tợn, giây lát hóa thành sương khói, tiêu tán.

“Là ảo giác! Là giết người ảo giác!”

“Đáng chết!”

“Mau lui lại, này đó thông đạo đều là giả!”

Kêu sợ hãi cùng mắng hét đột này đến đột khác, phanh phanh phanh tiếng đánh nhau theo sát vang lên.

Đại bộ phận người cũng không biết chính mình bên người người xa lạ rốt cuộc là ảo giác vẫn là người tu, dứt khoát trực tiếp ra tay. Vừa ra tay, tranh luận lấy đem không lực đạo, hai bên đều tưởng trí đối phương vào chỗ chết.

Nhất thời, hỗn loạn chém giết thành hình.

Lục Tranh nhảy dựng lên, vút ra đầu lạp, đem triều chính mình vọt tới vài đạo bóng người kẻ hết đánh tan, chột mũi chân một chút, không trung mượn lực, trực tiếp hướng chỗ cao bay đi.

Bãi ở mọi người trước mắt rất nhiều thêm đá, cũng không hoàn toàn là ảo giác, rất nhiều đều là chân thật tồn tại, chỉ là này chân thật trung lại ngầm có ý không ít trí mạng cơ quan, phàm là người hai chân dẫm đi lên, tiếp theo giây cơ quan liền sẽ khởi động, chân thật thêm đá liền sẽ biến thành căn nuốt vực sâu.

Như thế, trên mặt đất lộ là đi không thông.

Một tầng tháp để đỉnh chớp là cứng rắn màu đen nham thạch, bị Lục Tranh cầm kiếm chém mấy chục hạ, chỉ lưu lại đạo đạo kém cỏi bạch ngân mà thôi.

Một ít cùng Lục Tranh có đồng dạng phi thân tận trời tính toán tu giả, thấy thể không khỏi lui bước vài bước.

Lục Tranh lại là thân hình vừa chuyển, bỗng dừng lấy kiếm quét sát đỉnh chớp hắc nham, mà hấn bản thân hình như linh hoạt viên hầu, một đường phản treo, theo hắc nham hướng một tầng tháp đỉnh bên cạnh đi vòng quanh.

Đương Lục Tranh hoạt đến tháp đỉnh cùng hừ hừ thật thật thêm đá nói đường ray lỗ trống bên cạnh chỗ khi, hơi hơi mỉm cười, Lưu Hóa Kiếm dùng một chút lực, mũi kiếm ở hắc nham biến chuyển góc cạnh thượng sát ra mảnh liệt hòa hoa, người như đại bàng giương cánh đột nhiên hướng bên cạnh chỗ vuông góc phía trên nhẩy tới.

Lại rơi xuống đất, trên dưới diên đảo, Lục Tranh đã ở vào một chỗ thêm đá chỗ ngoặt chỗ.

Dưới chân mặt loáng thoáng truyền đến kịch liệt tiếng đánh nhau, mà thêm đá hướng lên trên địa phương, Cổ Tháp tầng thứ hai như ẩn như hiện. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: trên đường đi gặp cuồng nhiệt phần

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đòi màu Thêm vào kệ sách

Lục Tranh giải trên mặt che đầy khăn quàng cổ, tùy ý vây quanh ở bên hông, trên tay dẫn theo không tính toán lại vào võ Lư Hỏa Kiếm, một bước một bước, chậm rãi bước trên tháp nội một tầng cùng nhị tầng cuối cùng hơn mười cấp cầu thang.

Có lẽ Lục Tranh là cái thứ nhất bước lên tháp nội tầng thứ hai, thả ra thần thức, trừ bỏ chính hấn tiếng bước chân ngoại, lại không nghe được bất luận cái gì động tĩnh, mặt khác hơi thở cũng là nửa điểm toàn vô.

Cổ Tháp tầng thứ hai rõ ràng muốn so tầng dưới chót nhỏ không ít, Lục Tranh không bao lâu liền đem tầng thứ hai dạo xong rồi, bước đầu xem ra, như cũ không có nổi thẳng cao hơn tầng thêm đá xuất hiện.

Là cơ quan vẫn là ảo giác?

Lục Tranh mắt khép hờ, lại mở, hai mắt dựng đứng, chậm rãi đảo qua, trừ bỏ nhìn thấy tầng thứ hai dòng khí so chỉ tầng thứ nhất còn muốn thông thả cùng vẫn đục không ít ở ngoài, cũng không có nhìn đến nửa điểm ảo giác bóng dáng.

Chỉ là bốn phía tháp trên vách, đánh nhau cùng sát hoạt dấu vết, rậm rạp. Cũng không biết là nhập tháp tu giả giết hại lẫn nhau vẫn là mặt khác.

“Đồng, đồng.”

Đột nhiên, đi thông tầng thứ hai thêm đá thượng xuất hiện tân tiếng bước chân.

Lục Tranh ngón tay đề đề Lư Hỏa Kiếm, giây lát, bay lên vách tường đỉnh, lại lần nữa sắm vai một hồi an an tĩnh tĩnh vách tường hoa.

Thực mau, ba đạo thân ảnh thật cẩn thận đạp ra tới. Không bao lâu, lại có hơn mười cái tu giả thân ảnh, chậm rãi xuất hiện.

Rõ ràng không thuộc về cùng trận doanh hơn mười cái tu giả, một đối mặt liền tiểu đánh một hồi, đương xác định đối phương không phải tháp nội thân mình liền tồn tại ảo giác hư ảnh hậu, quyết đoán thu tay lại lui về phía sau, một mặt lẫn nhau đề phòng một mặt cùng thi triển này có thể.

Có móc ra lừa lớn lực Linh Khí bỗng nhiên oanh kích từ phía vách đá, có lấy ra tốc độ hình tiểu chỉ dị thú thả ra khắp nơi nghe nghe nhìn xem, còn có chính mình vén tay áo tiến lên đối với không khí một hồi sờ sờ bò bò.

Theo thời gian trôi đi, đặt chân tầng thứ hai tu giả càng ngày càng nhiều, càng nhiều tu giả gia nhập tới rồi thăm dò cùng nghiên cứu đội ngũ giữa.

“A!”

Có tu giả, ở thăm dò trong quá trình, phát ra kêu thảm thiết, bỗng nhiên đã bị thiên biến vạn hóa Cổ Tháp cấp căn nuốt. Cũng có tu giả đang sờ tác vách đá trong quá trình, một chân dẫm không, ngã vào vạn trượng vực sâu.

Lục Tranh dãi ở vách tường đỉnh, ôm cánh tay bàng quan không ít thời điểm. Hấn lúc trước đã ném thử qua, như là hấn lúc trước kia liền treo vách tường đỉnh bên cạnh xoay người hướng lên trên cách làm, đã không thể thực hiện được. Giờ này khắc này, hấn trên đỉnh đầu còn treo một cái loáng thoáng bao, đó là xoay người hướng lên trên không thành, đụng vào cứng rắn trên vách đá đâm ra tới.

“Lúc trước có người không phải tự vách tường đỉnh xoay người đi lên sao?”

Bỗng nhiên, có người không biết là cố ý vẫn là vô tình, phát ra như vậy một tiếng kêu sợ hãi.

Thoáng chốc, đông đảo như lang tựa hồ ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm hướng tầng thứ hai vách tường đỉnh.

Căn bản chưa làm như thế nào che dấu Lục Tranh, lập tức bại lộ ở đông đảo tu giả kinh ngạc trong tầm mắt.

Lục Tranh thập phần bình tĩnh xoay người mà xuống, cũng mặc kệ bao nhiêu người kể hấn lúc sau tiếp tục đi đâm vách đá.

Trong đầu một hồi tưởng, lúc trước mọi người thăm dò cùng nghiên cứu từng mảnh ở Lục Tranh đầu óc trung nhanh chóng qua một lần.

Lục Tranh bước chân vừa chuyển, bắt được đồng đảo tu giả số ít chưa từng đặt chân quá mấy cái địa phương, tùy ý chọn lựa trong đó một cái, tấn mãnh vọt đi lên, rút kiếm chém liên.

Đệ nhất hạ chém đánh bất lực trở về, chỉ chém rơi xuống một tầng bụi bặm. Đệ nhị hạ chém đánh, đồng dạng không hề thu hoạch.

Liên ở Lục Tranh chém ra đệ tam kiếm thời điểm, “Ầm vang” một tiếng, còn chưa bị mặt khác bất luận kẻ nào thăm dò quá một chỗ vách đá, bỗng nhiên vang lớn, phá ra một cái nhưng kham một người thông qua đại động.

Lục Tranh lấy kiếm đưa ngang ngực, tay trái hướng chính mình trên người nhanh chóng ném xuống mấy cái phòng hộ trận pháp, lập tức nhanh chóng mà vọt đi vào.

Phá động ở Lục Tranh nhảy vào tiếp theo giây thân nhiên biến mất.

Khoảng cách so gần tu giả, người nhìn xem ta ta nhìn xem người, thật sự làm không hiểu Lục Tranh rốt cuộc là bị bắt rập nuốt sống vẫn là tìm đúng thật sự đột phá khẩu.

Nhưng nằm ngang phá động thật sự có thể một đường hướng lên trên thông hướng Cổ Tháp tầng thứ ba sao?

Ngẩn ngừ do dự sau, có không sợ chết đột nhiên oanh ra một cái lưu tinh chùy, hấn dùng mười tầng lực đạo, lập tức, nhưng kham một người thông qua phá động lại lần nữa xuất hiện.

Kia gan lớn người, lần này nửa điểm do dự đều không có, khi trước vọt đi vào.

“Ha ha! Ha ha ha!”

Phá động biến mất kia trong nháy mắt, tự trong đó truyền ra vị này gan lớn tu giả vui mừng cười to.

Lúc này, dư lại tu giả như ong vỡ tổ vọt đi lên, mãnh chém mãnh đâm, liên chờ mong phá động lại lần nữa xuất hiện.

Chỉ tiếc, cơ hội liên như vậy một lần, một khi sai mất, liên không bao giờ sẽ trở về.

Giờ này khắc này, cái thứ nhất nhảy vào phá động Lục Tranh cùng cái thứ hai nhảy vào phá động gan lớn tu giả đối mặt.

Lớn lên giống hừng giống nhau cường tráng tu giả, vừa nhìn thấy Lục Tranh mặt vô biểu tình mặt, lập tức sợ tới mức một lão đạo, té ngã trên mặt đất, ngón tay run rẩy mà chỉ vào Lục Tranh, nửa ngày không phun ra một câu hoàn chỉnh nói tới: “Người. .... Người. .... Người không phải kia lục. ....”

“Người nhận thức ta?”

Lục Tranh nhướng mày, ngón tay giống như lơ đãng mà hoạt động một chút, Lưu Hỏa Kiếm rất nhỏ rung động, giây lát liền chuẩn bị lao ra đi.

Phàm là nhận thức hấn lại sợ hãi hấn, có rất đại một bộ phận đều nên là Mẫn Văn ám mà phái ra sát thủ mới là. Nếu không, hấn cũng không làm gì sự, sao có thể kêu giống nhau tu giả một đối mặt liền sợ hãi?

Kia gan lớn tu giả chút nào không biết chính mình đã một chân bước vào địa ngục bên cạnh, lúc này nuốt khẩu nước miếng, cuối cùng trấn định một chút, lộ ra một cái đã nịnh nọt lại sùng bái tươi cười, nhanh nhẹn nói: “Lục Chương môn như thế kinh thái tuyệt diệu, còn có cái sát thần sư phụ cùng sát thần lão bà, ta tự nhiên là nhận được! Ha ha.”

Lục Tranh khoe miệng vừa kéo, kia một tiếng “Lão bà” chính là đại đại lấy lòng hấn, nhất thời, hấn cũng hoàn toàn không để ý lưu đối phương sống lâu nửa tức thời gian.

Lục Tranh giống như tùy ý hỏi: “Nga, phải không? Vậy người còn tính thật tình mặt, không biết người lại là người phương nào?”

Đối phương nói: “Ta là Mộc Trọng Thiên, là cái tán tu, ha ha, lúc trước trong lúc vô tình nhìn đến người nào đó cách xa đánh chết Lục Chương môn nhiệm vụ tuyên bố, liền thuận tay tiếp tiếp.”

Nói tới đây, này hừng giống nhau tu giả chút nào không có ý thức được chính mình đã mau hai chỉ chân đều bước vào địa ngục, lại nói: “Bất quá, ta cũng không phải là vì đuổi giết Lục Chương môn, ta là vì gần gũi vây xem Lục Chương môn! Như là Lục Chương môn như vậy, có cái cường đại như thần sư phụ, lại có cái băng sương nữ thân giống nhau lão bà, chính là ta bồi thảo căn mẫu mực, ta tưởng, bằng thượng đài, đi lên đỉnh cao nhân sinh, nói chính là người a! Ta lấy người vì mục tiêu tới!”

Lục Tranh quả thực không lời nào để nói, hấn như thế nào cũng không nghĩ tới, trước mắt người này, cư nhiên sẽ là chính mình cuồng nhiệt sùng bái phần.

Lục Tranh có chút cảm động gât gât đầu, thân thủ vỗ vỗ đối phương bả vai, sau đó ở đối phương mắt lấp lánh kích động nhìn chăm chú hạ, thân thủ đem người nâng dậy tới, một tay vòng đến đối phương gáy, trấn an mà sờ sờ đối phương cứng rắn tóc ngắn, ngữ khí cũng rất kích động.

“Không nghĩ tới a, ta Lục Tranh thế nhưng cũng có fan.”

“Lục Chương môn, cái gì là fan?”

Đại hùng Mộc Trọng Thiên hỏi chuyện đột nhiên im bất, hần thần tượng Lục Tranh, một mặt cảm khái, một mặt thuận tay cầm một quả mộc đâm vào hần cái ót, quyết đoán đem hần mê đi. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Di Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: da dê cuốn

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán di thủ toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đôi màuThêm vào kệ sách

Lục Tranh đem không biết là thật là giả cuồng nhiệt fan Mộc Trọng Thiên đảo kéo, đặt ở Cổ Tháp tầng thứ ba một mặt chỗ ngoặt ẩn nấp chỗ, ngược lại vỗ vỗ bàn tay, dường như không có việc gì bắt đầu dạo tháp.

Túi Trút Giận tự Lưu Hỏa Kiếm trên chuôi kiếm toát ra một cái đầu, mắt lấp lánh nói: “Chủ nhân người hảo ngoan, này chẳng lẽ không phải người cái thứ nhất fan sao? Người cư nhiên hạ như vậy ngoan tay, nếu là người fan bởi vậy biến thành gốc từ nhưng làm sao bây giờ a?”

Lục Tranh nói: “Người cư nhiên biết fan?”

Lục Tranh hoài nghi có phải hay không cái này Túi Trút Giận không biết khi nào đánh cắp chính mình ký ức.

Chút nào không biết nhà mình chủ nhân bị bắt hại vọng tưởng chứng đã là phát tác Túi Trút Giận, cười khúc khích, nghiêng đầu tự nhiên mà vậy nói: “Đương nhiên đã biết, fan sao, đó chính là ăn lạc. Một cái tu giả cam nguyện biến thành thức ăn bị người ăn, kia đối với người chính là chân ái lạc. Này lớn lên giống đầu hùng gia hóa, đối chủ nhân người, chính là chân ái nha.”

Túi Trút Giận giải thích, thiếu chút nữa kêu Lục Tranh đem mấy ngày hôm trước ăn cơm sáng cấp nhỏ ra.

Bước đầu tra xét, Cổ Tháp tầng thứ ba cũng không có như vậy nhiều cổ lộng huyền hư, hướng lên trên đi thêm đá chói lọi mà bãi ở trước mắt, nửa điểm không có cơ quan che dấu.

Lục Tranh mở ra tâm ma quyết, nhìn nhìn, kia thêm đá chân thật tồn tại, cũng không phải cái gì ảo giác.

Túi Trút Giận bị Lục Tranh ném đến thêm đá thượng lại bình yên vô sự mà bản thân bắn trở về.

Lục Tranh sờ sờ cằm, một chân quyết đoán mà đạp đi ra ngoài.

Đã có thể vào lúc này, Lục Tranh bước ra chân phải bỗng nhiên trầm xuống, như trọng ngàn quân.

Lục Tranh thân hình một đốn, chợt lóe, thiếu chút nữa quỵ xuống đất.

“Phanh!”

Không hề phòng bị mà, tiếp theo giây, Lục Tranh liền bị đột nhiên ném tới rồi vách tường đình, phần lưng phịch một tiếng, hung hăng đụng phải đi lên. Còn không đợi hần làm ra phản kích, thân hình đột nhiên một trọng, lại phịch một tiếng hung hăng té rớt trên mặt đất.

Mặt bộ đều mau bị quãng ngã nát lực độ, làm Lục Tranh hai lỗ tai một trận nổ vang.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Ngay sau đó, Lục Tranh thân hình hoàn toàn không thể khống, bỗng nhiên trọng như ngàn quân bỗng nhiên nhẹ như hồng mao, chợt cao chợt thấp, đâm vách tường chống đối mặt đất, đánh tới đánh tới, bày vụng tám tở.

Túi Trút Giận cùng hần tương đồng đãi ngộ.

Nhưng không nghĩa khí Túi Trút Giận, sớm đã thân hình chợt lóe, trốn vào Lưu Hỏa Kiếm bên trong.

“Phanh!”

Lại là một cái hung hăng phi đâm vách tường đình, Lục Tranh phản lưng một trận cay đau, rớt cuốc phun ra một ngụm vẩy ra máu tươi tới.

“Thùng thùng.”

Lại có tân tiếng bước chân dần dần truyền đến. Tiến vào Cổ Tháp tầng thứ ba tu giả càng ngày càng nhiều, đột nhiên mà khỏi Tu La địa ngục tàn khốc tra tấn lại là càng diễn càng liệt.

Theo tiến vào tầng thứ ba tu giả càng nhiều, chột cao chột thấp bính tới đánh tới tu giả, giữa không trung mấy cái quay cuồng, khó tránh khỏi liền ở bị bắt đưng phải đâm hạ trong quá trình lại thuận tiện tới cái mặt đối mặt hoặc đưa lưng về phía bối, ngơoi đâm ta ta đâm ngơoi.

“A!”

Đám kia ma loạn vũ kêu thảm thiết liên tục bộ dáng, quả thực không nỡ nhìn thẳng.

“Phanh!”

Lại là một cái ngoan quăng ngã, Lục Tranh mặt triều hạ tứ chi đại trương quăng ngã ghé vào mà.

Vẫn luôn chưa từng từ bỏ cầm lại thân thể quyền chủ động Lục Tranh, đột nhiên liền phát hiện chính mình năng động, tuy rằng, trên người trầm trọng đến như là đè ép một tòa núi cao.

Đứng dậy vô năng, Lục Tranh liền dứt khoát dùng bò, tay chân cùng sử dụng, cầm chắm đất, một bước một dịch, hướng thông hướng tầng thứ tư thêm đá bò đi.

Giữa không trung bay tới đánh tới tu giả nhóm, tự nhiên chú ý tới Lục Tranh dị thường, lập tức trong lòng nóng lên, cũng muốn noi theo.

Nhưng thực đáng tiếc, không một người có thể tự tiện thoát ly phi đâm loạn phác vận mệnh. Có lẽ là phi đâm thời gian còn không đủ, cho nên trừ bỏ Lục Tranh ở ngoài, này đó tu giả như cũ đều bị ở vào chột cao chột thấp, chột khinh thường trọng bên trong.

Lục Tranh vừa mới bò tam tiểu bước, liền thở hổn hển như ngư, mồ hôi như mưa hạ, trong cơ thể đan châu càng là liều mạng cuồng chuyển một bộ tùy thời bay ra đan điền nổ mạnh cảm giác.

Tuy là như thế, Lục Tranh lại cắn chặt nha, tiếp tục bò sát.

Ở Lục Tranh dưới thân, kéo ra một cái thật dài vết máu.

Rốt cuộc, đương lại một đợt tu giả thoát ly không thể khống trạng thái cũng gia nhập đến bò sát đội ngũ giữa là lúc, Lục Tranh một bàn tay rớt cuốc ấn ở hướng lên trên thêm đá thượng.

“Hô…….”

“Phanh phanh phanh.”

Đồn dập đục đoạn thờ dốc, như sấm tựa cổ kịch liệt tim đập, vang ở Lục Tranh bên tai.

Lục Tranh mắt đầy sao xẹt, cảm thấy chính mình tùy thời sẽ bối vì siêu phụ tài bò sát, mà cách thí.

Tựa hao phí xong cuối cùng một tia sức lực, Lục Tranh vừa mới đem mặt khác một bàn tay ấn thượng thêm đá, đầu lệch về một bên, liền cái gì cũng không biết.

Đương ý thức lần thứ hai thanh tỉnh là lúc, Lục Tranh phát hiện chính mình đang nằm ở trong tháp không gian chính giữa nhất, mà chung quanh không có một bóng người.

Lục Tranh trực giác chính mình đi tới Cổ Tháp tầng thứ tư.

Lúc này đây, nguyên khí đại thương Lục Tranh như cũ lựa chọn ở trước tiên đem chính tầng Cổ Tháp đi dạo một lần.

Này một dạo, thật đúng là kêu hấn dạo ra một chút đồ vật tới.

Ở Cổ Tháp góc một góc trên vách tường, xiêu xiêu vẹo vẹo viết hai hàng chữ viết.

“Có duyên người, mau quý xuống kêu sư phụ. Đại khái ba trăm vang đầu, khái đến đầu roi máu chảy lúc sau, vì sư vì người chỉ ra thượng đật ba mươi ba tầng Cổ Tháp lối tắt.”

Lạc khoản vì “Lão ma lý hồn”.

Vị này ly hồn lão ma, từng ở có quan hệ thí luyện Cổ Tháp đủ loại trong truyền thuyết lưu lại nồng đậm rực rỡ một bút, đúng là hấn ở đại nạn buông xuống khi dừng sấm Cổ Tháp, liễu mạng bị nguyên rửa thất khiếu đỏ máu mà chết đại giới, đem Cổ Tháp một ít bí mật vạch trần mà ra.

Như thế một vị nhân vật, tự xưng chính mình có lỗi tất, cũng không phải không có khả năng. Nhưng lời này, thật là ly hồn lão ma lưu lại sao? Thả liền tính là hấn lưu lại, nội dung chân thật tính lại có bao nhiêu đâu?

Nhất quan trọng, Lục Tranh cũng không có lại bài một cái sự phụ tính toán, càng không có thấy chữ viết liền quỳ xuống đất dập đầu thói quen.

Lục Tranh hít mắt suy tư nửa ngày, lấy ra một lọ bồ khí hồi huyết đan, nhai nát nuốt vào, chọt, duỗi ra tay, tia chớp xuất kiếm, đem trên vách tường khắc có chữ viết tích mảnh nhỏ tường mặt động tác nhất trí trăm lặc, lại đột nhiên một dặm chân, phi đến giữa không trung, nhắm ngay nguyên chữ viết phía trước một mảnh đất trống hung hăng oanh ra mấy quyền.

Một trận địa chấn tháp điều, “Răng rắc” vỡ vụn mặt đất, đột nhiên toát ra một cái đen nhánh thạch hộp.

Lục Tranh đem có chữ viết tích tường mặt thu về không gian chứa đựng, lại lấy mũi kiếm đem trước mặt thạch hộp đẩy ra, liền thấy hộp trung, lẳng lẳng nằm một quyển da dê cuốn.

Lục Tranh triều chính mình nhanh chóng mãnh quăng một hồi phòng độc phòng sương khói phòng tặc nứt không thấm nước lưu nhiều phòng trận pháp, lúc này mới thân thủ lấy ra da dê cuốn, thật cẩn thận mà triển khai.

Chỉ thấy da dê cuốn trung, xiêu xiêu vẹo vẹo chữ viết lại lần nữa ánh vào mi mắt.

“Đồ đệ, ta tưởng ngươi định không phải ngoan ngoãn khải ba trăm vang đầu. Bởi vì, ta thiết hạ cơ quan này, ngươi liền tính tại chỗ khải ba ngàn vang đầu, hắc hộp cũng sẽ không ngoan ngoãn toát ra tới, ha ha ha.”

Lục Tranh khoe miệng trều trều, chỉ cần từ giữa những hàng chữ, hấn liền có thể cảm thấy vị này hào “Ly hồn” lão ma thực sự hổ cha lại ác liệt.

Kế tiếp, vị này ác liệt ly hồn lão ma viết nói: “Thăng tới ba mươi ba tầng lối tắt ta không có, nhưng thăng tới 55 tầng lối tắt ta có, đồ đệ ngươi hoặc là? Ngươi nếu nếu muốn, tại chỗ quỳ xuống khải tam vạn vang đầu nhìn xem.”

Sau đó, này da dê cuốn thượng liền trống không một vật. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dịch Thủ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: nhìn không thấy sát khí

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dịch thủ toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đôi màuThêm vào kệ sách

Liên tưởng đến Ly Hồn Lão Ma hổ cha cùng ác liệt, Lục Tranh quyết đoán đem da dê cuốn ném đến giữa không trung, một hồi loạn quyền mãnh oanh, đả bức khói nếp uốn da dê cuốn chậm rãi bay xuống, mấy hàng tân chữ viết xuất hiện.

Lục Tranh ám đạo này Ly Hồn Lão Ma chính là cái run M, tiếp được da dê cuốn vừa thấy, viết ở đằng trước như cũ là một hàng thiếu trều vô nghĩa trêu đùa, phía sau tắc tiếp theo viết nói: “Thăng tới 55 tầng lối tắt, vì sư là không có, bất quá thăng tới ba mươi ba tầng lối tắt thật là có. Vì sư một nắng hai sương, mất ăn mất ngủ, cực cung tận tụy, rốt cuộc ở ra tháp trước cuối cùng một ngày, nghiên cứu ra tới này một lối tắt, chỉ cần ngươi đem ở vào Cổ Tháp tầng thứ tư vách tường đỉnh chính giữa nhất cái kia màu đen tiêu đột điểm đánh nát, một cái lên trời thăng khoảng khắc xuất hiện, lúc đó, ngươi một đường theo leo lên, lại rơi xuống đất, đó là ba mươi ba tầng.”

Lục Tranh bồn hồi lúc trước nắm địa phương, hướng lên trên vừa thấy, ở chính phía trên vách tường đỉnh trung ương, thật đúng là có một cái màu đen tiêu đột điểm.

Nếu là ngay từ đầu, sở hữu tu giả bị truyền tống đến tầng thứ tư là lúc đều là nằm ở cái này vị trí, như vậy bởi vì dưới đèn hắc nguyên lý, thật đúng là rất khó phát hiện cái này không hiểu rõ lăm hiện tiêu hắc điểm.

Nhưng, này điểm đen thật là đi thông đệ tam mươi ba tầng lối tắt sao? Ngoạn ý nhi này có thể hay không là Ly Hồn Lão Ma lại một lần ác liệt trêu chọc?

Lục Tranh lẳng lẳng mà trừng mắt nhìn liếc mắt một cái kia đồng dạng lẳng lẳng vô ngữ da dê cuốn, sau đó, hoắc mắt xoay người, ni non nói: “A, ngươi

ngừng, bản chương môn thích từng bước một làm đến nơi đến chốn mà đi.”

Nói, Lục Tranh đã đi hướng bên cạnh đi thông tầng thứ tư thêm đá.

Liền ở Lục Tranh một chân đã bước trên kia không hề ngăn trở thêm đá phía trên là lúc, hần bỗng dừng bước chân, mắt một bé, lại tròn mắt, mảnh xoay người, âm âm một chương đánh úp về phía không gọn sóng màu đen tiêu diệt.

“Phanh!”

Vách tường đỉnh bạo liệt trung, Lục Tranh thân hình chợt lóe, người đã xuất hiện ở bạo liệt trung ương hạ bụi mù trung.

“Bỏ được một thân xẻo, dám đem hoàng đế kéo xuống mã.”

Đương bụi mù trung, một cái mảnh khảnh dây thừng từ trên trời giáng xuống, Lục Tranh quyết đoán mà một phen bắt được, thả người nhảy, người liền như linh hầu, bám lấy dây thừng, phản phật phản phật mà, đảo mắt liền bỏ ra thật xa.

Đương còn lại tu giả hao hết khí lực bỏ lên trên thêm đá, giây lát hôn mê xuất hiện ở tầng thứ tư trung ương là lúc, tầng thứ tư sớm đã không có một bóng người.

Mà ở hôn mê tu giả đỉnh đầu, nhô lên tiêu hắc điểm, từ trên trời giáng xuống dây thừng cùng với leo lên Lục Tranh, một cái cũng không có. Yên tĩnh không gian, khôi phục như lúc ban đầu, không hề dị chỗ, tựa hồ từ lúc bắt đầu đó là như vậy một cái bộ dáng.

Lục Tranh theo mảnh khảnh dây thừng một đường hướng lên trên, ngoài ý muốn thuận lợi. Trong tưởng tượng bấy rập tầng ra cùng nguy hiểm thật mạnh, một cái cũng không có xuất hiện.

Đương Lục Tranh một chân rơi xuống đất, bước trên thí luyện Cổ Tháp đệ tam mươi ba tầng thời điểm, cơ hồ cho rằng chính mình là ở trong mộng. Nhưng vô luận là Cổ Tháp trên vách tường đánh dấu con số “Ba mươi ba”, vẫn là có thể khám phá hết thấy sương mù ảo giác tâm ma quyết, đều không một không nói cho hần, hần thật là tới Cổ Tháp đệ tam mươi ba tầng. Trừ phi là này Cổ Tháp trên vách tường con số là lung tung đánh dấu.

Lục Tranh phi thân mà thượng, tả sờ hữu bính, rốt cuộc xác định, này trên vách tường tiêu con số cùng Cổ Tháp vách tường thân mình hồn nhiên thiên thành, chút nào không có tạo giả dấu vết.

Lục Tranh lại dạo bước tới rồi bé khản bên cửa sổ, hướng ngoài cửa sổ vừa thấy, một mảnh tinh nguyệt mơ màng, ám dạ thâm trầm, tựa hồ đêm tối không có cuối. Mà nguyên bản cao lớn nguy nga nội thành môn, từ Lục Tranh góc độ vọng đi xuống, đột nhiên liền thành tương đối thấp bé một con tinh phục con kiến.

Cho nên, hần đây là thật sự tới rồi Cổ Tháp đệ tam mươi ba tầng?

Này toan sáng cảm giác, liền cùng nằm mơ giống nhau.

Bỗng dưng, Lục Tranh sau lưng lông tơ một dựng, dự cảm bất hảo nhanh chóng lan tràn toàn thân, thân thể trước với đầu, trước tiên nghiêng người một lần, lần lỵ lúc trước đứng thẳng vị trí.

“Phanh!”

Đột nhiên vang lớn cơ hồ đồng thời vang lên, liền ở Lục Tranh lúc trước sờ đứng thẳng vị trí, thật lớn hố sâu đột nhiên xuất hiện, trần thạch vẩy ra, mặt đất da nẻ.

Lục Tranh thả người tiếp tục lui về phía sau, lại là trên lưng lông tơ tái khởi. Rơi xuống đất quay cuồng tránh né gian, một cái nóng rất chương đánh khó khăn lắm cạ qua hần bên tai, mang theo một giọt máu tươi, oanh rơi xuống đất mặt.

Một cái hố sâu lần thứ hai thành hình.

Lục Tranh liền đối thủ mặt cũng chưa nhìn thấy, liền liên tục tạo ngộ hai lần sát khí, lập tức kinh hãi thả hỏa mạo.

Lưu Hòa Kiếm leng keng ra khỏi vỏ, Lục Tranh cũng mặc kệ đối thủ ở đâu nhi, chỉ tay trái một chút ngực, muôn vàn kiếm ý nháy mắt lui tới ở hần sau lưng.

Lục Tranh mắt lạnh vừa nhắc, chấp kiếm vung lên, thoáng chốc, muôn vàn lợi kiếm mưa rền gió dữ đối Cổ Tháp đệ tam mươi ba tầng bất luận cái gì một cái đối mặt có thể nhìn đến địa phương triển khai cuồng oanh loạn tạc.

“Phanh phanh phanh” oanh tạc giằng co hai khắc nhiều chung, tầng tầng lượn lờ sương khói nổi lên lại tán, nhìn không thấy địch nhân lại như cũ không có hiện thân, trên mặt đất, giữa không trung, như cũ không có nửa điểm mùi máu tươi phiêu tán, thậm chí liền một tia linh khí dao động cũng không.

Lục Tranh nhíu mày, bước chân khế dòi, vòng eo mới vừa rồi sù đến một nửa, đột nhiên giống như đụng vào cái gì bén nhọn vật thể giống nhau, nháy mắt kêu lên một tiếng, che lại eo bụng khom lưng.

Liền vào lúc này, bốn phương tám hướng, bùm bùm tạt phóng tới mấy trăm loại ám khí, chợt đại chợt tiểu, chợt khinh thường trọng, chợt cao chợt thấp,

khó lòng phòng bị.

Một cái chớp mắt, Lục Tranh đỡ trái hờ phải, tuy là động tác lại mau, cũng không cảm bị hơn mười loại ám khí đồng thời đánh trúng.

“Phốc phốc phốc” trầm đục thanh, ở trong tối khí ngã ra kịch liệt va chạm trong tiếng loáng thoáng. Nhân nhát mùi máu tươi, bắt đầu ở không gian trung lan tràn.

Đương bụi đất tan hết, mọi cách ám khí rơi xuống đất, đánh chết giả động tĩnh lần thứ hai biến mất. Rơi xuống đầy người thương Lục Tranh, như cũ không tìm được đối phương nửa điểm động tĩnh.

Nhìn không thấy địch nhân, có mặt khắp nơi sát chiêu.

Không biết trí mạng sát khí, gọi người tìm đập nhanh hơn, toàn thân căng chặt, động tác cũng trở nên dần dần cứng đờ lên.

Ngầm thỉnh thoảng đánh bất ngờ mà đến sát chiêu, mười lần có năm lần có thể đánh trúng Lục Tranh.

Dưới tình huống như thế, như con mồi giống nhau Lục Tranh khó tránh khỏi sẽ trở nên nôn nóng, khủng hoảng.

Chỉ thấy Lục Tranh mặt mày lệ khí dâng lên, nắm chặt Lưu Hỏa Kiếm, thân hình hoặc mất vừa chuyển, nhắm ngay chính mình trước mặt một tảng lớn đất trống đó là một hồi cuồng chém cuồng đánh, tựa không hề lý trí giống nhau.

“Vèo!”

Đột nhiên, nhất kiếm tự Lục Tranh sau lưng tia chớp đánh úp lại.

Chính lung tung phát tiết Lục Tranh một cái không bắt bẻ, ngực trúng kiếm, kiếm không ngực, thân hình nhoáng lên, ầm ầm ngã xuống đất.

Mà liền ở Lục Tranh thân hình ngã xuống đất trong nháy mắt, bỗng dung hóa thành khói nhẹ, từ từ phiêu tán.

Đồng thời, chân chính Lục Tranh tự vách tường đỉnh nhảy xuống, mãnh vùng lên kiếm, nhắm ngay lúc trước công kích hấn hóa thân phương hướng ầm vang nhất kiếm đánh ra.

“Răng rắc.”

Nhìn không thấy trong hư không, hình như có cái gì đứt gãy.

Nguyên lai lúc trước cái gọi là nôn nóng cùng khủng hoảng, đều là Lục Tranh giả vờ.

Giờ này khắc này, Lục Tranh cấp tốc nhảy ra, năm ngón tay thành trảo, theo sát Lưu Hỏa Kiếm lúc sau, bỗng nhiên một trảo, bắt được lúc trước phát ra đứt gãy tiếng vang vô hình đồ vật, đột nhiên một túm, liền đem kia nhìn không thấy đồ vật tự không biết hư không túm ra tới. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: thần bí hư ảnh

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Lục Tranh lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đem không biết đồ vật một phen túm ra, một cái dùng sức, xoay người ấn đến mặt đất, tay trái một hồi lá bùa một cái chớp mắt nhắm ngay ấn hạ.

“Phanh phanh phanh!”

“A!”

Liên tục phù trận bạo đánh, nhìn không thấy đồ vật lập tức phát ra thê lương kêu thảm thiết, từng luồng máu tươi chậm rãi tự Lục Tranh trên tay nắm chặt đồ vật trên người chậm rãi chảy xuôi mà ra.

Mà thứ này, cũng một trận rung động, rồi cuộc chậm rãi hóa ra thật thể.

Thanh lãnh tinh xảo khuôn mặt, cao quý lãnh diễm khí chất, chậm rãi hiện ra thân hình sinh vật, thế nhưng trường một trường cùng Độc Cô Kiến Thường giống nhau như đúc mặt!

Lục Tranh một trận kinh ngạc, ngón tay run rẩy một chút, hần theo bản năng mà không tin trước mắt cái này sinh vật đó là hần tâm tâm niệm niệm hồi lâu không thấy Kiến Thường, cần phải kêu hần phần nộ mà một quyền đâm đi xuống, đối với này trường quen thuộc khuôn mặt, hần lại như thế nào cũng không hạ thủ được.

Đột nhiên xuất hiện “Độc Cô Kiến Thường”, thành công mà bám trụ Lục Tranh tư duy.

Nhưng Lục Tranh lúc này lại cũng không ngốc, một tay gắt gao bắt lấy trong tay “Độc Cô Kiến Thường”, một tay gắt gao cầm ra khỏi vô Lưu Hóa Kiếm, mà hần một đôi mắt tiem khởi phong vân, sinh ra biến hóa.

Lại không đợi Lục Tranh mặc niệm tâm ma quyết phân rõ chân thật cùng hư ảo, đột nhiên, tự hần sau lưng lại lần nữa huyền hóa ra một đạo thân ảnh, kia thân ảnh lại là trường cùng Lam Bất Hối giống nhau như đúc mặt.

Nhanh nhạy chuyên chúc Lục Tranh lập tức liền choáng váng, lộng cái Kiến Thường ra tới mê hoặc hần, hần còn có thể lý giải, nhưng là làm ra Lam Bất Hối cái này đại ma nữ mặt, là muốn làm cái gì?

Khó hiểu về khó hiểu, Lục Tranh động tác lại không chậm, bắt lấy trong tay “Độc Cô Kiến Thường”, lắc mình nhảy khai, né qua “Lam Bất Hối” khả năng công kích phạm vi.

Vẫn dãi tại chỗ “Lam Bất Hối”, nghiêng đầu nhấp môi “Khanh khách” cười, yêu khí mọc lan tràn, quý dị phi phạm

Đôi mắt nhìn đến, hơn nữa trong đầu não bổ, làm Lục Tranh toàn thân run lên, liền vào lúc này, đệ tam trường người quen mặt tự đầu của hần đình nhảy xuống tới, đúng là Lục Tranh sư phụ “Vân Trung Quái”.

“Vân Trung Quái” khoan thai rút xuống, ôm cánh tay đứng ở một bên, thập phần ghét bỏ mà nhìn Lục Tranh liếc mắt một cái.

“Khinh người quá đáng!”

Lục Tranh nghiêng răng nghiêng lợi, đều mau khí cười, lại không trì hoãn, trông mắt dựng đứng, trong lòng mặc niệm tâm ma quyết.

Đã có thể ở hần hai mắt khởi biến hóa còn chưa hoàn toàn vận dụng tâm ma quyết là lúc, bị hần nắm chặt ở trong tay “Độc Cô Kiến Thường” thế nhưng hãy còn hóa thành một bãi máu loãng, tù tù rơi xuống đất, chảy hần đây người.

Ấm áp máu kích thích đến Lục Tranh đầu óc một đốn, tâm ma quyết niệm đến một nửa liền ngưng hần.

“Kiến Thường!”

Trong lòng nhin không được cả kinh, Lục Tranh lập tức thân thủ đi bắt, lại chỉ trao hồi đầy tay chói mắt huyết tinh.

Lúc này, cách đó không xa “Lam Bất Hối” cười khê hai tiếng, lệch về một bên đầu, đầu trống rỗng bạo liệt. Vây ra mà ra trắng bóng cùng hồng xán xán chất hỗn hợp, một cái chớp mắt phủ kín toàn bộ giữa không trung, cũng phác bắn không ít ở Lục Tranh toàn thân trên dưới.

Lục Tranh da mặt đều là run, không phải bị dọa, hoàn toàn chính là bị khí, đình một thân chói mắt huyết tinh, vừa chuyển đầu, chờ xem hần sư phụ “Vân Trung Quái” lại là như thế nào thế thâm chết bất đắc kỳ tử.

“Phanh!”

Vừa mới vừa chuyển đầu, lửa giận đốt thiên Lục Tranh liền bị chính diện một quyền đánh trúng hai mắt, kêu rên ngã xuống đất.

Đãi Lục Tranh đầu văng mất hoa mà tự trên mặt đất sọ lên, trước mắt nguy kém sư phụ đã biến mất, thay thế, là một đoàn hình người hư ảnh, bộ mặt mờ hồ, thân hình trôi nổi, không có cụ thể bên ngoài cùng thân ảnh.

Kia hư ảnh thấy Lục Tranh tự trên mặt đất che lại đỏ máu đôi mắt bò dậy, hơi hơi naoáng lên, biến hóa ra Lục Tranh thức hải trung rất nhiều hiểu biết người, này đó thực gương mặt từng người xả ra một trường trào phúng khuôn mặt tươi cười, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Người tới.”

“Tim chết.”

Lục Tranh hừ lạnh, trên tay Lưu Hóa Kiếm chợt vũ ra một đóa kiếm hoa, kiếm hoa thượng ở giữa không trung đem thu chưa thu hết sức, bỗng dung hóa ra mấy chục kiếm, đồng thời công hướng đứng trên mặt đất khiêu khích hư ảnh.

Đồng thời, Lục Tranh thân ảnh tùy theo mà thượng, một trường công hướng hư ảnh đầu vị trí.

Kia hư ảnh lại là cổ quái, giờ tay một trường, chỉ đề ý đối oanh so kiếm còn nhanh Lục Tranh, đối với đi theo Lục Tranh phía sau cấp quét mà đến mấy chục kiếm lại là tránh cũng không tránh lười đến đốn đỡ.

Lục Tranh cùng hư ảnh đối oanh một chương, hai người song song lui về phía sau hơn mười bước mới vừa rồi ngừng từng người thân ảnh. Lúc này, mấy chục kiếm đồng thời giết tới, không tránh không tránh hư ảnh liền cùng hoàn toàn nhìn không tới những cái đó trí mạng lợi kiếm giống nhau, bình chân như vại.

Liền ở lợi kiếm giết tới quanh thân là lúc, nhanh như thiểm điện binh binh lợi kiếm đột nhiên liền “Phốc phốc phốc” kể hết tiêu tán vô tung.

Nguyên lai, này mấy chục kiếm, vốn là Lục Tranh dùng để mê hoặc hư ảnh hư ảo ảo giác. Hư ảnh thờ ơ, kêu vốn dĩ tiếp theo còn muốn triển khai ảo thuật Lục Tranh, đôi mắt nhú lại, chợt đình chỉ kể tiếp động tác. Hắn trong lòng có bất hảo suy đoán. Mà kể tiếp sự thật, cũng đích xác chứng thực hắn suy đoán. Sở hữu ảo giác, vô luận là dựa vào với huyền tâm thảo vẫn là dựa vào với tâm ma quyết, đều đối hư ảnh không có hiệu quả.

Lục Tranh thả người nhảy lên, kiếm chiêu, chương công, chân quét, xa gần giao thiệp, chớp mắt liền cùng hư ảnh đại chiến thượng trăm hiệp, trong lúc hắn lại sử vài lần ảo thuật cùng tinh thần kỹ năng, này kết quả không một không chứng minh, trước mắt hư ảnh quả thực có thể khám phá hư thật.

Như vậy, lúc trước, hắn lợi dụng chính mình ảo thuật hóa thân dụ dỗ này hư ảnh hiện thân mưu kế, sáng sớm liền bại lộ. Mà này hư ảnh sở dĩ thuận thế bại lộ, bất quá là ở trên chọc hắn.

Kẻ hèn hư ảnh, dám như thế cuồng vọng tự phụ.

Mà này hư ảnh không ngừng cuồng vọng, tìm chết công lực cũng là nhất lưu.

Giấy lát biến ảo thành Lục Tranh quen thuộc người cùng vật, giấy lát biến hóa thành Lục Tranh bản nhân, giấy lát lại lộ ra không có ngũ quan trào phúng tiếng cười, mà mỗi khi hắn biến ảo một người, này tu vi cùng chiêu thức thể nhưng cũng có thể kể hết phục chế bị biến hóa người, thả uy lực thể nhưng phần lớn cũng có tám phần trở lên.

Liền ở hư ảnh lại một lần biến ảo thành Vân Trung Quái cũng ra tay công kích là lúc, Lục Tranh rút cuộc bắt chuẩn thời cơ, một quyền cách đối không oanh, ở hư ảnh kinh ngạc trung tướng người một quyền đâm phi.

Hư ảnh căn bản không dự đoán được chính mình này một hóa thân sẽ như thế yếu ớt bất kham, hắn trực giác là đối phương trộm ăn thuốc tăng lực. Nếu không, nào có làm sự phụ bị đồ đệ một quyền đâm phi?

Bởi vậy, không tin tà hư ảnh khí thế vừa uống, đột nhiên nhắc tới bàn tay, lại lần nữa công đi lên.

Chỉ tiếc, hư ảnh công kích thoát nhìn lại như thế nào dời non lấp biển, này bản chất lại như cũ là gói thù hoa, không có một chút nội hàm. Lục Tranh đơn dùng một ngón tay đầu, liền đem hắn lại lần nữa bắn bay.

Mà đúng lúc này, Lục Tranh vùng Lưu Hòa Kiếm, kiếm linh Túi Trút Giận ở giữa không trung hiện ra thân hình, “Phụt” phun ra một đoàn phôi thiên ngọn lửa, đem đối diện hư ảnh thiêu đốt đồng thời, Lục Tranh tự Túi Trút Giận sau lưng nước khác dựng lên, đương ngực một chân, đá phiến hư ảnh.

Liền ở hư ảnh thân hình ngã ra sau là lúc, Lục Tranh nhất kiếm đâm ra, một cái chớp mắt đem hắn ngực cấp đục lỗ một cái động lớn.

Hư ảnh ầm ầm rơi xuống đất, oa phun ra một đại滩 máu tươi tới, đồng thời, khuôn mặt biến hóa, lần thứ hai hóa thành không có ngũ quan mơ hồ bộ dáng. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: bị bắt tiến giai

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

“Oa” một tiếng, lại là một ngụm máu tươi trào ra, hư ảnh trước ngực huyết động chậm rãi mấp máy, hình như có cái gì không biết đồ vật muốn bò ra tới giống nhau.

Cùng lúc đó, mắt thường có thể thấy được càng lúc suy yếu hư ảnh, trên mặt chậm rãi hóa ra một đôi bình thường đến cực điểm ngũ quan, đầy mắt không dám tin tưởng cùng không thể tiếp thu. Hắn thật sự không nghĩ ra, như thế nào Lục Tranh cái này đồ đệ là có thể dễ như trở bàn tay giải quyết sự phụ. Hắn chỉ tưởng Lục Tranh vẫn đề, lại một chút không biết, vẫn đề căn bản ra ở hắn mong muốn không thể tức Vân Trung Quái trên người.

“A.”

Lúc này đây, đôi thành Lục Tranh lộ ra cười nhạo.

Hắn sư phụ Vân Trung Quái, kia có thể là người bình thường có thể phục chế sao? Thần bí hư ảnh phục chế những người khác, ra chiêu uy lực có thể có tám phần trở lên, muốn phục chế Vân Trung Quái, uy lực lại chỉ biết đại đại giảm phân nửa thậm chí càng nhiều. Bởi vì Vân Trung Quái, kia chính là độc nhất vô nhị quái vật tồn tại, căn bản siêu việt người bình thường tưởng tượng.

Hư ảnh sờ dĩ có thể phục chế ra Lục Tranh quen thuộc người cùng vật, bất quá là nhân cơ hội Lục Tranh lúc trước ngăn ngừa hôn mê mà đánh cắp hắn ký ức.

Nhưng đối Vân Trung Quái, tuy là làm đồ đệ Lục Tranh đều không hiểu nhiều lắm, này chưa bao giờ che mặt hư ảnh lại có thể hiểu biết nhiều ít đâu? Bất cứ một cái không hiểu biết thà sâu không lường được nhân vật, này kết quả chỉ có thể là liên đới phương bằng son một góc đều không thể sờ đến.

Cho nên, hư ảnh biến ảo thành sâu không lường được Vân Trung Quái, chẳng phải là tự ngược tìm chết sao?

Hư ảnh còn không biết chính mình vì sao thất bại, thà chút nào không có ý thức được chính mình lấy làm tự hào biến ảo nguy trang tuyệt kỹ có một ngày sẽ muốn chính mình tánh mạng.

“Vì cái gì, hắn không phải sư phụ ngươi sao? Là sư phụ, không phải hắn là càng cường sao?” Hư ảnh phun huyết hỏi.

“Ha, người loại này không dài chính mình mặt ngu ngốc, làm sao có thể lý giải đâu?”

Lục Tranh ngoài miệng mang theo ác liệt trêu đùa, trong mắt lại bắt đầu tụ tập gió lốc, tay trái vừa nhấc, lục mang tinh trận pháp quang mang chợt lóe mà qua. Thượng trăm đầu hình thù kỳ lạ dị thú nối đuôi nhau mà ra.

“Rống!”

Tận trời gầm rú, tựa xuyên thấu cả tòa thí luyện Cổ Tháp, phá vỡ trên chín tầng trời tầng tầng đám mây, đưa tới nhất kinh hải lôi điện.

“Răng rắc!”

Sấm sét đánh xuống, thí luyện Cổ Tháp chấn động, còn lại tầng trệt tu giả, đồng thời chấn động, đều tưởng Cổ Tháp bên trong ai ai đang ở thăng cấp độ kiếp.

“Lôi điện?”

Hư ảnh nghi hoặc, không rõ chỉ có thể bổ trúng cổ ngoài tháp vây lôi điện, bị thu hút mà đến đối hắn lại có chỗ lợi gì.

“A.”

Lục Tranh cười lạnh một tiếng, vung tay lên, lập tức, thượng trăm dị thú tề rống, lao nhanh sóng triều giống nhau nhanh chóng mà hướng hư ảnh đánh sâu vào mà đi.

Cùng lúc đó, muôn vàn lôi điện đột nhiên phá vỡ Cổ Tháp, ở không phá hư Cổ Tháp bất luận cái gì mặt ngoài kiến trúc dưới tình huống, cứ nhiên xuyên thấu qua dị thú nhóm rít gào gào rống xuyên qua mà đến, trống rỗng xuất hiện ở hư ảnh đỉnh đầu cùng với bốn phương tám hướng.

“Xuyên không dẫn lôi”, đây là Lục Tranh ở dị thú không gian trung, ngoài ý muốn lĩnh ngộ đến một cái tân kỹ năng. Chỉ cần dị thú tồn tại tại đây, chịu rít gào triệu hoán lôi điện liền có thể bài trừ hết thảy hư không, thẳng tới dị thú trước mặt, công kích dị thú rít gào sờ chỉ chỗ.

“Răng rắc!”

“Ầm vang!”

Theo đạo thứ nhất lôi điện bổ trúng hư ảnh đầu, muôn vàn lôi điện ầm vang tề phát, một cái chớp mắt vọt tới, cùng với dị thú sóng triều đánh sâu vào, nháy mắt, hư ảnh liền bị lôi điện cùng thú triều vây quanh, bao phủ.

Mà tự hư ảnh trước ngực huyết động trung, một tia màu đen dòng khí hỗn loạn máu, rồi cuộc chậm rãi nhỏ giọt.

Không đợi lôi điện ngừng nghỉ, Lục Tranh nhảy dựng lên, giữa không trung trung, bỗng nhiên lôi kéo kiếm tâm.

Trong khoảnh khắc, muôn vàn kiếm ý hiện hình, đảo mắt hóa thành vạn binh lợi kiếm, như sao băng mưa to giống nhau, bá lạp lạp tạt bắn mà xuống.

Khoảnh khắc, toàn bộ ba mươi ba tầng ầm vang tiếng vang đình tại nhức óc, hư ảnh kêu rên cùng đau hô thỉnh thoảng tràn ngập toàn bộ không gian.

Thuộc về hư ảnh độc đáo hơi thở rồi cuộc hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, thà càng ngày càng suy yếu, tùy thời muốn cách thí giống nhau.

Lục Tranh động tác cũng càng lúc mãnh liệt cùng tàn nhẫn.

Nhưng vào lúc này, tự giữa không trung trút xuống mà xuống tầng lớn huyết khí cùng hắc khí, hồng hắc hai sắc dòng khí giao triền, quay cuồng, giấy lát hóa thành cao tốc xoay tròn lốc xoáy, “Phản phạt” một thổi, liền dâng đến Lục Tranh trước mặt.

Lục Tranh lập tức phi thân mau lui, kia hồng hắc khí toàn lại là nhanh hơn, một cái chớp mắt liền bắt được Lục Tranh một đôi cổ chân, càng sâu đến, giấy lát, khí xoáy tự hóa ra hình người, thể nhưng đó là vốn nên bị nhốt cuồng oanh loạn tạc bên trong hư ảnh!

Mặc danh thoát vây mà ra hư ảnh nhếch miệng cười, đối Lục Tranh trước tiên phát tay nhất kiếm vẫn chưa làm bất luận cái gì chống đỡ, trái lại hướng Lục Tranh trước người càng đến gần rồi một bước, tự đầu đi xuống bị chém thành hai cánh hư ảnh đôi tay một thác, đột nhiên bày ra một cái Tụ Linh Trận thủ thế.

Đương trận pháp thành hình, hư ảnh tay trái tung ra mấy chục cái thượng phẩm linh thạch hướng thiên, thêm vào trận pháp đồng thời, tay phải tắc đột nhiên một khẩu Lục Tranh trước ngực vạt áo.

Lục Tranh ghen hờn nhìn trần trời gian, nhưng nghe thí luyện Cổ Tháp ở ngoài, lôi điện rầm rập vang lớn tái khởi, lại bất đồng với dị thú rít gào lôi kéo mà đến tia chớp sấm sét, tề biện dưới, kia tiếng sấm càng thêm kinh hãi ngập trời, tầng tầng quay cuồng có cuộn cuộn không dứt chi thế. Thân thức xuyên thấu qua tầng tầng Cổ Tháp đảo qua cửu thiên, phát hiện kia lôi trình năm màu, lại là tu giả thăng cấp Hoàng Giai năm màu kiếp loi!

Trước mắt thí luyện Cổ Tháp bên trong, rốt cuộc có mấy cái là Vương Giai đỉnh, Lục Tranh không biết, nhưng hẳn biết, hẳn bản nhân chính là một cái a! Gân nhất này non nửa năm không gián đoạn đánh đánh giết giết, càng là kêu hẳn thời khắc mơ hồ cảm thấy chính mình sắp tiến giai. Nhưng tự Vương Giai thăng cấp vì Hoàng Giai, nào có như vậy dễ dàng? Có tu giả hơn phân nửa đời đều ở cho rằng chính mình đã là sò đến thăng cấp Hoàng Giai ngạch cửa, nhưng thăng đến đại nạn tiền đến vẫn như cũ vượt bất quá kia một tầng mông lung lại hư ảo ngạch cửa.

Vương Giai đến Hoàng Giai chỉ gian chừng vách tường, càng có rất nhiều khảo nghiệm một cái tu giả tâm tính cùng nói chỗ hướng, nói cách khác, trận này tiến giai, cũng là một hồi linh hồn suy tính. Linh hồn ngoan ý nhị này, huyền diệu khó giải thích, chính là tu giả bản nhân cũng nắm lấy không ra. Rất nhiều tu giả tiến giai Hoàng Giai, phần lớn đều là dựa số phận cùng cơ duyên, ngẫu nhiên có hiểu được, thể hồ nghi thức xối nước lên đầu, đột nhiên liền tỉnh ngộ, cũng có tu giả, là dựa vào tu vi tích lũy cùng tự thân vũ lực lắng đọng lại, nước chảy thành sông, nên tiến giai liền tiến giai.

Mà Lục Tranh, tự nhận cảm thụ còn mông lung, đối nhân sinh thể ngộ cũng là dễ hiểu, tu vi tích lũy càng là nông cạn, căn bản không đến thăng cấp Hoàng Giai thời điểm.

Tùy tiện ở không nên tiến giai là lúc tiến giai, thuận tủy tìm chết.

Nhưng nào đó sự, thiên chú định, gặp gỡ liền rồi giống nhau đối thủ, gặp gỡ chuyện gì, đều là có khả năng.

Đúng lúc này. Một tay gắt gao thủ sẵn hất vạt áo hư ảnh, lại lần nữa có động tác, thể nhưng đuổi ở hẳn rơi xuống phía trước, đem thân mình sở hữu tu vi kể hết rót vào Lục Tranh trong cơ thể.

Cho dù hai người tu luyện hệ thống hoàn toàn bất đồng, hư ảnh như thể mãnh rớt hành vi cũng chỉ có thể làm Lục Tranh thân mình hấp thu một chút tu vi, nhưng chính là như vậy một chút tu vi kích thích, khoảnh khắc khiến cho có tăng mạnh bản Tụ Linh Trận trảo đỉnh Lục Tranh một trận khí huyết hướng não, trong cơ thể chân khí bạo lên, đột nhiên tiến vào sắp tiến giai lịch kiếp trạng thái. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: chân thật động cơ

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

Hư ảnh đột nhiên liền tiếp động tác, thành công mà làm Lục Tranh tròn tròn mắt.

Cùng nhân sinh chết đầu không có hơn một ngàn cũng có mấy trăm, hẳn vẫn là lần đầu tiên gặp như là hư ảnh như vậy đối thủ, thể nhưng cường bách hẳn ở ác chiến trung tiến giai!

Đây là ở ngại hẳn công kích không đủ mạnh mẽ, vẫn là ngại chính mình bị chết không đủ mau?

Lục Tranh quyết đoán suy đoán, âm hiểm xảo trá hư ảnh, là muốn hại người hại mình.

“Răng rắc!”

Năm màu kiếp lồi ở cổ ngoài tháp phía chân trời mãnh liệt quay cuồng, được nghe động tĩnh Cổ Tháp nội tu giả tạc nổi.

Nếu nói lúc trước tầng tầng sấm sét vẫn là kêu một chúng tu giả còn ở vào hoài nghi trung, như vậy giờ này khắc này hết sức kinh thiên động địa năm màu kiếp lồi liền kêu mọi người xác nhận một sự thật, Cổ Tháp trong vòng đích xác có tu giả ở tầng cấp, thả này tấn vẫn là tự Vương Giai đến Hoàng Giai năm màu thiên kiếp!

Dám ở rỗng rần hỗn tạp cũng nguy hiểm thật mạnh Cổ Tháp nội thăng cấp Hoàng Giai, đây là không muốn sống nữa a! Hoặc là nói, đây là vận khí quá kém?

Vô luận là ai, bao gồm Lục Tranh ở bên trong, toàn bộ cho rằng, lúc này nơi đây thăng cấp Hoàng Giai, xác xuất thành công tương đương chi thấp, mà ở tiến giai trên đường bị người quấy rầy cùng “Ngộ sát” tỷ lệ tắc phi thường chi cao.

“Răng rắc!”

Lại là một đạo kiếp lồi quay cuồng ầm vang vang lớn, Lục Tranh trên trán nhỏ giọt một giọt mồ hôi lạnh.

Hư ảnh hành vi, căn bản là không trâu bắt chó đi cày a! Hẳn sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên biết có đối thủ vui kêu đối phương càng đối càng cường. Nhưng hư ảnh thoát nhìn đã thành nỏ mạnh hết đà, không nói được tiếp theo gây liền cách thí. Như thế, còn như vậy mất công, là muốn nháo cái cái quỷ gì?

Hư ảnh “Ha ha” cười, thân hình hoàn toàn nứt thành hai cánh, “Phanh” một tiếng rơi xuống trên mặt đất, thân hình tản ra, quỷ dị tươi cười lại còn ở tiếp tục, thậm chí còn hết sức thiếu thu ruộng triều Lục Tranh

Lục Tranh xông lên đi, nâng lên chân phải một trận mãnh đá mãnh đậm, khoảnh khắc liền đem hấp hối hư ảnh hoàn toàn dẫm thành một bãi dính trù huyết lưu.

“Răng rắc!”

Mà đúng lúc này, kiếp lồi ầm vang thanh thanh đã tới gần.

Cổ Tháp cảm chế căn bản không thắng nổi Thiên đạo sáng sớm thiết hạ tiến giai kiếp lồi, giây lát, đạo thứ nhất năm màu kiếp lồi đã phá vỡ không trung, đánh tan lưu vân, xuyên thấu tháp đỉnh, đi tới Lục Tranh đỉnh đầu.

Không hề phòng bị Lục Tranh, đương trường đã bị kiếp sét đánh trung, đầu mạo khói đen, toàn thân điện thiểm, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Ha ha ha.”

Mặt đất còn sót lại dính trù huyết lưu phát ra yêu dị cười khanh khách thanh.

“Răng rắc!”

Đạo thứ hai, đạo thứ ba kiếp lồi, khoảnh khắc mà xuống, kể hết đánh trúng hôn mê bất tỉnh Lục Tranh.

Trống trải Cổ Tháp ba mươi ba tầng, duy dư lại “Răng rắc” lồi oanh cùng quỷ dị “Khanh khách” cười khê.

Ngã xuống đất không dậy nổi Lục Tranh tiếm khởi biến hóa, toàn thân da thịt trán nứt, máu sôi trào.

Không ngừng Lục Tranh, cả tòa thí luyện Cổ Tháp bởi vì Lục Tranh đột nhiên tiến giai, năm màu kiếp lồi tột đỉnh mà xuống, trong khoảnh khắc, Cổ Tháp trong ngoài biến sinh điện lưu, chính dựa gần Cổ Tháp vách tường tu giả nhóm đầu tiên tao ương, hai mắt vừa lật, kêu thảm thiết cũng chưa tới kịp liền té xỉu, đứng trên mặt đất thượng tu giả tắc theo sát sau đó, nhưng giác cả người một trận đau đớn cùng ma túy, chợt ý thức liền có điểm không rõ.

Thoáng chốc, năm màu kiếp sét đánh hạ, thí luyện Cổ Tháp nội ngã xuống một tầng lớn, có người hảo tâm muốn nâng, đảo mắt liền rơi vào cùng kết cục.

Chỉ có Lục Tranh một cái tu giả nơi Cổ Tháp ba mươi ba tầng, càng là năm màu kiếp lồi oanh kích trung tâm.

Lục Tranh nằm ngã xuống đất, cả người lột xác trung, mà đỉnh đầu nhi cánh tay thô kiếp lồi một đạo tiếp một đạo, cuộn cuộn không ngừng, dần dần đánh rớt.

Mất thấy lại một đạo kiếp lồi sắp sửa ở giữa Lục Tranh đầu, lúc này, Lục Tranh không bị chém thành rối tinh rối mù một bãi huyết nhục cận cũng sẽ bị sinh sôi phách ngược.

Đúng lúc này, vẫn luôn bị Lục Tranh nắm Lưu Hòa Kiếm, bỗng dựng phóng lên cao, giữa không trung xoay tròn, Túi Trút Giận thân ảnh như ẩn như hiện, miêng một trương, liền đem kia oanh hưởng Lục Tranh khí thể mãnh liệt kiếp lồi một ngụm nuốt vào.

Theo sát, huyền tâm thảo ở Lục Tranh trên người hiện ra thật thể, đón gió bạo trướng, phi nộn cành lá giữa không trung lác lư, giây lát lác lư ra một đạo nửa trong suốt dòng khí cái chắn, chặt chẽ đem không hề ý thức Lục Tranh bảo vệ ở trong đó.

Giờ này khắc này, nếu là Lục Tranh thần trí thanh tỉnh, tất nhiên cũng sẽ kinh ngạc vài phần. Mà lúc này, trong hư không sâu kín dâng ra một câu tựa ghen ghét tựa cảm thán lời nói: “Bạn lười mà sinh kỳ vật huyền tâm thảo, chuyên nuốt kiếp lõi biến dị kiếm linh, nên người này số phận.”

Mệnh mạng bất ngát ý thức chỗ trống giằng co dài hơn thời gian, Lục Tranh cũng không biết, hẳn chỉ hiểu được, chính mình thanh tỉnh kia một khắc, trên chín tầng trời năm màu kiếp lõi như cũ ở quay cuồng, mà hẳn quanh thân, mới mẻ huyết nhục đang ở sinh trưởng, Lưu Hỏa Kiếm cùng huyền tâm thảo một cái so một cái càng thêm thần thái sáng láng, chính hầy còn ở hẳn trước mắt bay tới bay lui một bộ hưng phấn mười phần bộ dáng.

Tiền giai Hoàng Giai lõi kiếp, chưa kết thúc. Nhưng này cũng không thể làm hẳn phán đoán thời gian tốc độ chảy tiêu chuẩn, tu giả tiền giai Hoàng Giai, thời gian dài ngắn không đồng nhất, mà sử thượng dùng khi ngắn nhất giả, cũng ước chừng bị năm màu kiếp sét đánh non nửa tháng.

Cũng có đồn đãi văn, năm màu kiếp sét đánh thời gian càng dài, tiền giai giả tu vì cùng căn cơ càng cứng cô cùng bền chắc.

“Nếu ngươi đã tỉnh, chúng ta đây liền tới tiến hành bước tiếp theo đi.”

Đột nhiên vang lên thanh âm, kêu Lục Tranh bỗng nhiên chấn động, tay vừa lật, liền muốn động thủ, lại bị một tầng lạnh băng máu nhanh chóng đông lạnh ở tay chân.

Hư ảnh tự dính huyết lưu trung biến hóa ra vô mặt hình thái, ở Tui Trút Giận cùng huyền tâm thảo cùng nhau xông tới phía trước, lõi kéo Lục Tranh, quang mang chột lóe, cùng nhau biến mất.

Đạp lên mạc danh hư không, Lục Tranh còn hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), liền thấy kia như thế nào cũng đánh không chết tiểu cường hư ảnh tà mỉ cười, vung tay lên, liền đem tứ chỉ mở rộng ra hẳn cột vào giá gỗ phía trên.

Lục Tranh giãy giụa, lại giác thân hình nếu lâm vào dính dính đầm lầy, càng động hãm đến càng sâu, mấy dục hô hấp khó khăn, chỉ có đình chỉ bất động, mới vừa rồi có thể được tự tại hô hấp.

Hư ảnh bước chậm tiến lên, vung tay lên, một trận cao chân ghế xuất hiện, chột người này tay phùng một ly trống rỗng mà hiện trà nóng, vui vẻ thoải mái mà chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này, hư vô trắng xoá hư không sinh ra biến hóa, một cái chớp mắt biến thành thích hợp nhân nhĩ uống trà thời tiết, vạn dặm không mây, gió nhẹ phơ phất, chim nhỏ pi pi, hoa cỏ lay động.

Kỳ quái chính là, này mạc danh hư không giống như là hư ảnh một mình lĩnh vực giống nhau, tùy ý Lục Tranh như thế nào phản kháng đều là vô năng. Ngược lại là hư ảnh, nhất cử nhất động lõi kéo toàn bộ hư không, muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Lục Tranh hoài nghi này hư ảnh không phải cái thích ngược người kẻ điên, chính là cái thích trò chơi ngu ngốc.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Đối mặt Lục Tranh khinh bỉ ánh mắt cùng chất vấn ngữ khí, hư ảnh nghiêng nghiêng đầu, hóa ra bình phàm vô kỳ ngữ quan, lắc lắc ngón tay nói: “Ngươi chờ lát nữa sẽ biết. Bất quá ngươi yên tâm, ta này hư không là cùng cả tòa Cổ Tháp tương liên tiếp, trừ phi bên ngoài kia kiếm cùng kia thảo đem cả tòa Cổ Tháp kẻ hết bị hư hao mảnh nhỏ, nếu không, bọn họ là quấy rầy không đến ta cùng với ngươi.”

Hư ảnh dứt lời, tổ chất thần kinh mà lại lần nữa “Ha ha a” nở nụ cười.

“Muốn sát muốn xẻo, hầy còn sáng khoái chút.” Lục Tranh nhử mảy, ném thử điều động trong cơ thể chân khí, lại nửa điểm cũng vô pháp, tay trái muốn họa cái sao sáu cánh phù trận, lại cũng nửa điểm không thể động dậy.

Lục Tranh cho rằng, chính mình cuộc đời này đại khái liền phải thua tại nơi này.

Trước mặt hư ảnh lại đột nhiên thấu lại đây, nói nhỏ nói: “Ngươi thật cho rằng ta là tới giết ngươi? Ngươi nói ta nếu là muốn giết ngươi, lại vì sao lo lắng làm ngươi giết qua nghiệm, còn mang thêm đưa ngươi một hồi năm màu kiếp lõi đâu?”

“Ngươi làm này đó, chẳng lẽ không phải bởi vì ngươi là cái bệnh tâm thần?”

Lục Tranh chút nào không có một chút “Ta vì thịt cá” khiếp đảm.

Hư ảnh muốn như thế nào đối hẳn, hẳn hiện tại đều là phản kháng không được. Nhưng vô luận như thế nào, khí thế thượng cùng can đảm thượng, hẳn lại là không thể thua. Trận này, nhiều nhất bất quá vừa chết tự, mà thôi.

Thấy Lục Tranh một bộ kháng khái chịu chết thoải mái biểu tình, hư ảnh bị tìm niềm vui, tức khắc cười ha ha, cười xong lúc sau thành thói uống một ngụm trà, lắc đầu, vươn ra ngón tay một chút Lục Tranh cái trán, từ từ nói: “Ta chân thật động cơ, chính là giúp ngươi một phen, đẩy ngươi bước lên càng cao phong.” (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: ác liệt hư ảnh

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọc Tác giả: Ta nếu đổi màu Thêm vào kệ sách

Lục Tranh chán kinh rồi, hẳn không nghĩ tới, hư ảnh như vậy có thể xả, thả như vậy da mặt dày, quả thực là ở trọn mắt nói nói dối sao.

Xem Lục Tranh rõ ràng một bộ không tin biểu tình, hư ảnh quyết định chăm lo nói thật lời nói.

“Người nói, chẳng lẽ không phải ta giúp người trước tiên thắng cấp Hoàng Giai sao? Tuy rằng người hiện tại còn không có hoàn toàn tiến giai thành công. Nhưng đây là sự thật không phải? Còn nữa, chẳng lẽ không phải ta đại nhân bất kể tiểu nhân quá, rõ ràng có thể giết người lại cố tình chỉ đem người trở lại tới?”

“Ta lòng tốt như vậy, không chỉ có không giết người, còn các loại vì người mưu hoa, lúc này, càng đem người dẫn vào Cổ Tháp hư không, mang người đi vào nhân sinh điện phủ, vì người giải thích nghi hoặc, vì người thí luyện, làm người trèo lên đỉnh cao nhân sinh. Như thế thiện lương đáng yêu một người, người chẳng lẽ không nên đối ta nói một tiếng tạ?”

Lục Tranh da mặt run rẩy, thật sự khó mà tin được, vừa xuất hiện liền các loại tìm chết thiếu trừu hư ảnh, kỳ thật là cái như vậy trả giá bất kể hồi báo lạn người tốt.

Bang nhân tiến giai, đẩy người bước lên đỉnh cao nhân sinh, nhưng còn không phải là người tốt, lạn người tốt! Còn nữa, thế nhưng nói cái gì “Bất kể tiểu nhân quá”..... Hoàn toàn chính là vô nghĩa hảo sao!

Chỉ là, này hư ảnh trong hồ lô rốt cuộc muốn làm cái gì. Nhất thời nửa khắc, Lục Tranh thật đúng là đoán không ra tới.

Mà ở đoán được phía trước, Lục Tranh tự nhận vẫn là thực co được dẫn được, lập tức liền bản một khuôn mặt, nghiêm túc gật đầu nói: “Đã là như thế, như vậy đa tạ.”

Lục Tranh có ý thiết tiếp theo cái nói lời cảm tạ tiền đề điều kiện, nếu là hư ảnh thật sự như nhau hẳn theo như lời, như thế lạn người tốt, như vậy, hẳn đích xác hẳn là nói lời cảm tạ. Nhưng nếu là hư ảnh nói dối, như vậy hẳn này nói lời cảm tạ cũng liền tự nhiên không có hiệu quả.

Hư ảnh giống như là chút nào không có nghe được Lục Tranh trong lời nói lời ngầm giống nhau, ánh mắt sáng lên, rất là vừa lòng, vẫy vẫy tay, thu chén trà, đứng lên, nói: “Thật là trẻ nhỏ dễ dạy rồi. Như vậy, ta thả hồi người. Thí luyện Cổ Tháp tồn tại chân chính ý nghĩa, người biết không?”

Không đợi Lục Tranh trả lời, hư ảnh liền nói tiếp: “Cái gọi là thí luyện, dựa ngoại lực là không được. Muốn hỏi nói cầu trường sinh lộng phong vân, cuối cùng dựa vào, còn không phải chính mình? Cho nên, này tòa thể nhân trong mắt thí luyện Cổ Tháp, này chân thật tác dụng liền ở chỗ trợ giúp tu giả đột phá tự thân cực hạn, sáng tạo không có khả năng. Như thế, tu giả mới vừa rồi có thể bài trừ Thiên đạo vì mỗi một đám thể vừa sinh ra liền giả thiết tốt thân mình chướng vách tường, siêu việt bản ngã, bước trên đỉnh.”

Lục Tranh nghe được sùng sốt, đại não có chút phản ứng không kịp.

Hư ảnh lại nói: “Người người này a, lớn nhất khuyết điểm chính là quá làm đến nơi đến chốn. Ôn trọng tâm tính sử chi, cho nên ta đưa người thắng cấp Hoàng Giai cơ duyên. Liền muốn kêu người minh bạch, đôi khi không kiêng nể gì đi phía trước nhiều vọt vài bước, cũng không phải không thể.”

Hư ảnh một bộ tri tâm lão sư tư thế, lại nhất nhất lời bình Lục Tranh ở cùng người đối chiến trung tồn tại này đó bệnh cũ, cuối cùng tổng kết một câu: “Người người này, chính là tương quá nhiều, không có bốc đồng.”

Lục Tranh mơ hồ nhớ tới, hẳn sư phụ Vân Trung Quái cũng từng báo cho quá hẳn: “Can đảm can trọng cố nhiên là hảo, nhưng quá phận thận trọng, gặp chuyện tương quá nhiều, cuối cùng chỉ biết bó tay bó chân.”

Hư ảnh thấy Lục Tranh một bộ như suy tư gì bộ dáng, nhìn không được khen một câu: “Đương nhiên, co được dẫn được, nghe được tiến lời nói, cũng là người ưu điểm.”

Lục Tranh có chút dở khóc dở cười, đột nhiên bị người cột vào giá gỗ thương, lại nghe xong đối phương hảo một hồi nói chuyện tào lao, đối mới một chút thể giới quan, nhưng đối phương lại chậm chạp không chịu tiến hành nhất mẩu chốt bước tiếp theo.

Lúc này, hư ảnh tựa hồ cũng ý thức được chính mình vô nghĩa quá nhiều, ho khan một tiếng, tay trái nắm tay phải, nói: “Người yên tâm, tại đây trong hư không, người đồng dạng có thể hưởng thụ đến năm màu kiếp lỗi lẽ rửa tội.”

Đứt lòi, hư ảnh vung tay lên, thoáng chốc, trước mắt cảnh tượng biến hóa.

Lục Tranh tuy đứng ở trong hư không như cũ, bị tứ chi mở rộng ra cột lầy như cũ, nhưng trước mắt lại bỗng dung xuất hiện Cổ Tháp ba mươi ba tầng cảnh tượng.

Cổ Tháp ba mươi ba tầng tựa cùng hần giờ phút này nơi hư không sinh ra giao tiếp lẫn nhau dung, ta trung có người, người trung có ta.

“Răng rắc!”

Ngay cả thí luyện Cổ Tháp cũng biến thành trong suốt, năm màu kiếp lòi giữa không trung quay cuồng, một đạo tiếp một đạo tấn mãnh đánh xuống, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ ba mươi ba tầng, mà trong đó có hơn phân nửa kiếp lòi hoặc bị Tái Trút Giận nuốt ăn, hoặc bị huyền tâm thảo lặc lư đánh tan, có khác hơn một nửa tắc giống như sinh trưởng ngũ cảm, lập tức hướng trong hư không Lục Tranh nơi phương vị mãnh liệt bỏ tới.

Cổ quái chính là, Tái Trút Giận cùng huyền tâm thảo lại như nửa điểm nhìn không thấy kia hơn một nửa thay đổi tuyến đường kiếp lòi giống nhau, đối chính cột vào giá gỗ phía trên khó khăn lắm bị đạo đạo kiếp sấm đánh trung Lục Tranh cũng là “Làm như không thấy”.

“Phanh!”

Thật lớn âm vang thanh đánh sâu vào màng tai, mãnh liệt lòi điện nháy mắt khuếch tán toàn thân. Lục Tranh cảm thấy, chính mình toàn thân kinh mạch trưởng nứt, da thịt lần thứ hai tràn ra, máu hao làm, sống không bằng chết.

Lúc này, hư ảnh ôm cánh tay đứng ở một bên, lẳng lẳng vây xem một hồi lâu, mới vừa rồi dù bản vẫn ung dung mà mở miệng nói: “Người yên tâm, ta người này thiện tâm, mà năm màu kiếp lòi bên trong năng lượng nếu muốn càng tốt bị hấp thu, bị kiếp sấm đánh trong người cần thiết toàn bộ hành trình thanh tịnh. Cho nên, ta hảo tâm mà vì người ở Cổ Tháp hư không tưới xuống vô sắc vô vị nâng cao tinh thần huyền hương. Ở kế tiếp hai năm thời gian nội, người đem thời thời khắc khắc thanh tịnh, trừ phi mạng người rớt, nếu không, người toàn bộ hành trình đều sẽ có thể hồ nghi thức xối nước lên đầu cảm giác, đều bị thanh tịnh, muốn ngủ ngủ không được, tưởng vụng cũng vụng không được. Ha ha. Người như thế hồn nhiên thiện lương làm người không cầu báo, cho nên đối với này một kiện bé nhỏ không đáng kể việc nhỏ, người không cần cảm tạ ta.”

Vương Giai tu giả thăng cấp Hoàng Giai, năm màu kiếp sét đánh cái ba bốn năm là thường có sự, mà trừ phi bị phách giả thuận lợi tiến giai, nếu không, này năm màu kiếp lòi sẽ tựa như bản thân dài quá đôi mắt cùng cái mũi, người nghe tiến giai giả mùi vị, gắt gao nhìn chăm chăm đối phương không bỏ, một đạo lại một đạo kiếp lòi đều đem dừng ở tiến giai giả trên người.

Kiếp sét đánh thân, thật lớn thống khổ tê tâm liệt phế, thường thường bị phách giả ngạnh sinh sinh ai thượng tam nhô trở lên, liền thế tắt hôn mê qua đi. Nhưng hôn mê qua đi cũng không phải không có lợi.

Nói chung, thiên đạo hữu thường, tu giả ngắt xiu đi lúc sau, năm màu kiếp lòi uy lực sẽ tự động giảm nhỏ, giống nhau sẽ không sống sờ sờ đánh chết tiến giai giả.

Nhưng hiện tại khen ngược, Lục Tranh cái này dị số bởi vì có hư ảnh chặn ngang một gang, có trong truyền thuyết “Chính là đã chết cũng có thể làm người tỉnh lại” kỳ bảo nâng cao tinh thần huyền hương, Lục Tranh cái này sống sờ sờ lòi bia ngấm, cần thiết ở hoàn toàn thanh tịnh trạng thái hạ sống sờ sờ bị phách ít nhất hai năm.

“Oanh!”

Lại là một đạo kiếp sét đánh hạ, khó khăn lắm đánh trúng Lục Tranh đầu.

Đầy mặt máu đen mang theo tiêu hồ mùi vị đầu đầu rơi xuống, Lục Tranh cảm giác chính mình toàn bộ đầu đã hoàn toàn vỡ ra, toàn thân đều ở co rút, không thể miêu tả đau nhức mãnh liệt đánh sâu vào toàn thân các nơi, thiếu chút nữa sống sờ sờ đem hần đầu ngắt xiu đi. Nhưng thực đáng tiếc, hần cổ tinh chính là vụng bắt quá đi.

“Oanh!”

Kiếp lòi lại hạ, lúc này đây, đổi thành bụng xuất huyết động, ruột chảy đầy đất.

Cũng may, tu giả đứt tay đứt chân, đầu rạn nứt cùng ruột chảy đầy mà đều không xem như chuyện này, nếu không, Lục Tranh thật là khóc cũng chưa địa phương khóc đi. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 235: 1 tỉnh Hoàng Giai

Mạnh nhất chương giáo chi triệu hoán dị thú toàn văn đọcTác giả: Ta nếu đổi màuThêm vào kệ sách

“Răng rắc!”

Năm màu kiếp lỗi càng phách càng nhiều, càng phách càng nặng, càng nặng càng đau, nhưng Lục Tranh cố tỉnh càng đau càng tỉnh. Kia cảm giác, giống như là không đánh thuốc tê ở hoàn toàn thanh tỉnh trạng thái hạ thể nghiệm lăng trì giống nhau.

“Ngô.”

Lục Tranh kêu lên một tiếng, đem môi đều cấp cắn lặn.

Thiên đạo vạn quả đau đớn, phỏng chừng cũng chỉ có này vạn nói sét đánh bằng sơn một góc.

Ở Lục Tranh dưới chân, cháy đen máu cùng nhão dính dính da thịt hỗn hợp, hợp thành một bãi xem chi ác hàn cũng run run đáng sợ bùn hồ, “Sắc hương vị” đều toàn.

Cố tỉnh hư ảnh đứng ở một bên, vừa thấy Lục Tranh muốn cách thí, hần liền đứng lúc ném ra một phen trạng thái dịch cứu mạng đan hoàn cũng cuộn cuộn không ngừng chân khí tinh tú, tóm lại không cần Lục Tranh chết quá nhanh.

“Ta làm người đại gia!”

Rốt cuộc chịu đựng không được, Lục Tranh tức giận mắng ra tiếng.

Xem kịch vui thực đã ghiền hư ảnh hảo tính tình mà “Ha ha” cười, thanh thoi trả lời: “Ngượng ngùng, ta không đại gia. Hơn nữa, người không phải thích nữ sao?”

“Nga, đúng rồi, thuận tiện nói cho người một tiếng. Người tại đây bị kiếp sét đánh a phách thời điểm, ngoại giới đã qua non nửa tháng, mà bị người kiếp lỗi dư uy liên lụy ngắt xui đi tu giả, đã bị ta toàn bộ thanh ra Cổ Tháp. Đến nỗi dư lại một tiểu bộ phận tu giả, ta xem cái kia kêu Mộc Trọng Thiên ý chí rất kiên định, phỏng chừng sẽ lưu đến cuối cùng, nhưng phỏng chừng cũng là có thể lại kiên trì một tháng tả hữu thời gian. Lúc đó, sở hữu tu giả đều sẽ bị thí luyện Cổ Tháp bắn ra đi. Cho nên, sớm muộn gì này trong tháp chỉ biết dư lại người một người. Người muốn nhìn không được, muốn khóc muốn gọi, liền lên tiếng lớn mật mà rống xuất hiện đi.”

Nói, hư ảnh bản thân đều đem bản thân làm cho tức cười, lực hưng phấn mà vỗ tay, phục lại nghiêng đầu đưa lỗ tai qua đi, giống như thực tri kỷ mà cổ vũ nói: “Tối, người trước kêu to khóc lớn một tiếng, ta nghe một chút, xem vang không vang.”

“Vang người đại gia!”

“Ha, đều nói ta không có đại gia.”

Ở hư ảnh giống như ác thú vị kiên trì hạ, Lục Tranh thật đúng là bảo trì đầu óc thanh tỉnh bị năm màu kiếp lỗi suốt bỏ hai năm!

Cổ trong tháp, Túi Trút Giận nuốt lời nuốt đến no, còn no qua đầu, hãy còn ngủ say tiêu hóa đi. Mà huyền tâm thảo lặc lư phản nộn lá cây quá dùng sức, dùng sức quá mãnh, đem eo thiếu chút nữa cấp chiết, cũng ở hãy còn ngủ say tự mình chữa trị trung.

Hai năm, chỉ có Lục Tranh không ngủ không nghỉ vạn phần thanh tỉnh mà bị năm màu kiếp sét đánh suốt bảy trăm ba mươi cái ngày đêm. Từ ban đầu đau đớn muốn chết đến dần dần ma túy, hai năm sau, Lục Tranh phát hiện, chính mình đau đớn thần kinh tựa hồ bị kích thích quá độ, thể nhưng chậm rãi không có cảm giác đau.

Một cái tu giả không có cảm giác đau, đáng mừng nhưng ưu, hi chính là cùng người đối chiến sẽ càng thêm dũng mãnh không sợ chết. Ưu chính là nửa phần đau đớn đều không có, vạn nhất trong lúc ngủ mơ bị kẻ thù chậm rãi cắt rớt cổ tang tánh mạng đều còn tỉnh không tới, vậy khỏi hải.

Lục Tranh chính hãy còn nảo nảo, đã có non nửa năm không mở miệng hư ảnh đột nhiên tới một câu.

“Ta liền nói người tưởng quá nhiều. Không có đau đớn, bất quá là tạm thời. Ngày sau, người còn sẽ chậm rãi khôi phục thành một người bình thường.”

Người bình thường?

Lục Tranh chậm rãi cúi đầu, nhìn nhìn chính mình toàn thân trên dưới không có một chỗ tốt địa phương, lại nhìn nhìn đầy đất dính huyết tinh. Hần cảm thấy, bị kiếp sét đánh suốt hai năm hần, còn có thể đương cái người bình thường kia mới kỳ quái.

Mấy năm nay thời gian, hần không có lúc nào là không ở cho rằng chính mình tiếp theo giây liền phải thành công cách thí. Nhưng sự thật là, hư ảnh một lần lại một lần đem hần tự gần chết vực sâu kéo lại.

“Răng rắc!”

Trên chín tầng trời tùy ý quay cuồng năm màu kiếp lỗi, lại lần nữa hung hăng đánh xuống, thẳng đem Lục Tranh duy dư lại không nhiều lắm mấy cây tóc thừa thớt chêm thành hắc hời.

Lục Tranh bữu môi, đỉnh mấn đầu thâm không nở nhìn nhan sắc cùng tiêu hương, tiếp tục chờ đợi tiếp theo nói kiếp sét đánh hạ.

Nhưng lúc này đây, Lục Tranh ngồi chờ hữu chờ, thẳng tấp đợi hơn mười thiên, như cũ không có chờ đến nửa điểm kiếp lỗi bóng dáng.

Lục Tranh kinh ngạc ngẩng đầu, vừa nhìn không trung, chợt, liền khoe miệng run rẩy.

Ngoan ngoan! Không biết khi nào, trên chín tầng trời kiếp lỗi tiêu hết, duy dư lại một mảnh tường hòa mây tía, an nhàn tản mạn khắp nơi, bảy màu hồng kiều vi cũng, nhẹ nhàng linh diệu pi pi mà qua.

Bỗng dưng, một phùng thực chất chân khí hội tụ, giấy lát, tự cửu thiên bỗng nhiên trút xuống, thẳng rót Lục Tranh đỉnh đầu.

Đỉnh đầu thanh minh, tâm thần nhộn nhạo, kinh mạch nghịch chuyển, huyết nhục trọng sinh.

Lục Tranh chứng kiến chính mình tàn phá bất kham thân thể rực rỡ hẳn lên, càng chứng kiến chân khí tinh tú phổ rót toàn thân.

Vô cùng vô tận năng lượng tự hẳn toàn thân trên dưới trào ra, khô kiệt đan châu trọng lại vững vàng xoay tròn lên. Một cỗ mệnh môn bàng bạc lực lượng, nắm vói trong tay. Sau lưng giả gỗ “Oanh” một tiếng đều tan đi.

Lục Tranh nắm tay chuông, chỉ cảm thấy thiên hạ đều ở trong tay. Gió nổi mây phun, nhưng ở nâng đủ gian!

Vật áo phiêu phiêu, tóc đen tái hiện, Lục Tranh cả người như mộc ở rắng màu trung giống nhau, mang lên một tia mờ ảo cùng không lường được.

Hắn tiến giai, Hoàng Giai một tinh!

Hai cỗ kinh lực dư uy, một bạch đồ lên đan xen tự Lục Tranh toàn thân đỏ xuống mà ra, giấy lát hội tụ thành băng sương đường như màu lam nhạt, cùng hẳn đan điền nội lam nhạt đan châu hai tương chiếu rọi.

Giờ phút này, Lục Tranh không ngừng tiến giai vì một tinh vô hoàng, đồng thời, hắn cũng là một tinh linh hoàng!

Lực lượng nắm cùng thành công tiến giai vui sướng, kích động Lục Tranh ngực.

Lục Tranh nhắm mắt, hút khí, bật hơi, lại tròn mắt, hai mắt đen nhánh như đêm, hết thấy cảm xúc tẩn đầu, cả người nhìn qua càng thêm ôn trọng lắng đọng lại.

Hư ảnh tán thương gât gât đầu, có chút vui mừng, Lục Tranh như thế tâm tính, không kiêu không táo, thả căn cốt ngộ tính mọi thứ đều giai, cũng không uổng công hắn tại đây ba mươi ba tầng đài hơn một ngàn năm, liền vì chờ một cái có duyên người.

Mà mấy trăm năm trước, hắn đem bước lên ba mươi ba tầng lối tắt tiết lộ cho kia gọi “Ly Hồn” ma tu, xem ra thật đúng là làm đúng rồi.

“Chúc mừng ngươi, đại đạo thành công. Vừa vào Hoàng Giai, từ đây thiên địa biến hóa, ngươi nhìn đến thế giới, cũng đem bất đồng. Ngày nào đó đáng phong tạo cực, cùng thiên địa đồng thọ, oai phong một cõi, sắp tới.”

Hư ảnh tiến lên vỗ vỗ Lục Tranh bả vai, nói xong, liền bắt đầu từ từ phiêu tán.

Hư ảnh rời đi quá đột nhiên, lại là một câu cáo biệt đều không có.

Lục Tranh vì giật mình, tay đuổi ra, vội bắt được hư ảnh cuối cùng một sợi bóng dáng, vội hỏi nói: “Hư ảnh tiền bối với ta đại ân, không biết nghĩ muốn cái gì hồi báo?”

Lục Tranh không phải chi ân không cầu báo bạch nhãn lang, cứ việc thần bí khó lường hư ảnh ác liệt phi thường, đem hắn suốt tra tấn hai năm. Nhưng đối phương một tay thúc đẩy hắn thành công thăng cấp Hoàng Giai, là sự thật.

Mà giờ này khắc này, hư ảnh lời nói còn chưa nói vài câu liền muốn biến mất, như thế phát triển, thật sự kêu hắn kinh ngạc.

Chẳng lẽ này hư ảnh thật đúng là chính là bầu trời rơi xuống bánh có nhân, thật đúng là chính là thi ân không cầu báo lạn người tốt?

Hư ảnh tựa nhìn ra Lục Tranh nội tâm ý tưởng, đồng thời cũng cảm động với Lục Tranh ngay thẳng, “Ha ha” cười, lưu lại nhẹ nhàng băng quơ cuối cùng một câu: “Ngươi tiện lợi ta là bánh có nhân đi, trên đời này, luôn có người ở trước khi chết có ác thú vị, muốn tùy tay giúp giúp có duyên người.”

Mà Lục Tranh, đó là cái kia có duyên người.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Chương Giáo Triệu Hoán Dị Thú Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.